

Giới thiệu Quân Sư Vương Phi

Một câu chuyện trải nghiệm vô vàn cảm giác khác nhau: vừa có chút lãng mạn ngôn tình, xuyên qua cùng đó là vô số âm mưu, hài hước, đấu tranh quyết liệt. Tất cả sẽ có trong truyện Quân Sư Vương Phi của tác giả Tỳ Phong Thanh.

Nữ chính là cháu của tổng tài Lăng thị, lão Đại ‘Lãnh Diện Thánh Quân’ tên là Lăng Ngạo Quân sau khi xuyên qua trên chiến trường, chỉ huy chiến trận bên trong màn trường, quyết thắng ngàn dặm giặc ngoại vu, trở thành thiên hạ đệ nhất quân sư....

Cùng đó là rất nhiều nhân vật phụ sau khi xuyên qua thế giới khác đã hỗ trợ cho tình tiết trong truyện càng trở nên hấp dẫn. Cùng theo dõi truyện để biết nàng sẽ là một vị quân sư như thế nào nhé!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Chặn giết

Màn đêm buồn xuống, một chiếc xe màu đen có kiểu dáng thể thao đang chạy trên đường cao tốc, trên con đường chật chội lại chạy xuyên qua rất tự nhiên, những chiếc xe lui tới cơ hồ chật ních cả quốc lộ, đây là đô thị hiện đại đặc sắc, nhiều quán sòng về đêm con người hiện đại sau một ngày công tác bận rộn ban đêm chính là thích ra ngoài điên cuồng một chút, vì thế cuộc sống đô thị ban đêm so với ban ngày lại càng đặc biệt náo nhiệt. Chiếc xe thể thao tựa hồ không bị con đường gây cản trở, như trước đều rất nhanh xuyên qua dòng xe, chạy nhanh với một tốc độ khiến cho chủ nhân của chiếc xe kia mái tóc dài bị gió thổi làm tung bay lên, nàng một thân bạch y làm cho người ta như mộng như ảo, khiến không ít người ‘Lái xe’ trên đường đều liên tiếp quay đầu lại.

‘Đình đình..... Đình’ đột nhiên một tiếng nhạc vang lên, chủ nhân của chiếc xe thể thao một tay khống chế phương hướng, một tay cầm lấy di động nhìn một chút, rất nhanh ấn nút nhận cuộc gọi, đối phương chưa mở miệng thì nàng đã nói trước “Uy, Tuyết? Chuyện gì a?”

Đầu dây bên kia lập tức truyền đến một thanh âm thấp trầm để nghe lại có vẻ khoái trá: “Quân, ta vừa mới cùng Vũ Tinh gặp mặt, nàng hiện tại đã mang thai, hai tháng nữa sẽ sinh, nghe nàng nói, nàng hiện tại đi đến đâu đều có một đồng lớn cung nữ, thái giám đi theo, càng khoa trương hơn là Hoàng Thượng đem cả thiên hạ đệ nhất nữ thần y thỉnh vào trong cung, chỉ vì giúp nàng an thai. Người có biết tính tình nàng cô quái, Hoàng Thượng sủng nàng như vậy, nàng liền vô pháp vô thiên, nếu không phải có nhiều người nhìn chăm chăm nàng, còn không biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì? Hoàng Thượng cũng thật là cẩn thận, nhưng cũng vì thế mà nàng thậm chí oán Hoàng Thượng tước đoạt tự do của nàng...” [Đây là nói theo như lời Vũ Tinh là từ hiện đại xuyên qua đến Long Hiên hoàng triều, chính là Ngạo Tuyết. Mà người đang nói chuyện điện thoại ở đầu dây bên kia chính là Tiêu Vũ Tinh chân chính. Tình hình cụ thể thỉnh xem Tỷ Muội thiên --[Ngạo khí hoàng phi]]

Đầu tiên nói về Ngạo Tuyết, Vũ Tinh cùng trao đổi thân phận liên thao thao bất tuyệt, mà hai người bọn họ ở trong mộng gặp gỡ, toàn thế giới cũng chỉ có bá phụ, bá mẫu Lăng Ngạo Tuyết cùng đường muội — Lăng Ngạo Quân biết, cái gọi là thứ tốt muốn cùng người khác chia sẻ chỉ khiến cho người khác muốn mắc ghen a! Bởi vậy mỗi lần Vũ Tinh cùng Ngạo Tuyết gặp mặt, việc đầu tiên chính là gọi điện thoại báo với Ngạo Quân, đem nội dung mà các nàng đàm luận nhất ngữ nhất thập đều kể lại cho nàng nghe.

Cũng vì thế đối với Vũ Tinh luôn luôn vẫn hiện tại lại mang bộ dáng của một bà tám, Ngạo Quân sớm thấy nhưng không thể trách, về mặt Ngạo Quân luôn luôn lạnh nhạt, bình tĩnh cũng chỉ có vào lúc này mới có thể mỉm cười nhưng đủ để cho mọi người lâm vào điên đảo, si mê. Cơ hồ là khi nàng đang cười, một tiếng ‘Phanh’ vang lên, tiếp theo ‘Phanh’ ‘Phanh’... Vài tiếng sau đó cũng vang lên, nhất thời tạo thành tắc nghẽn giao thông nghiêm trọng.

Ngạo Quân đối với hết thảy như không nhìn thấy, ngã tư đường tựa hồ ngày càng hỗn loạn, chẳng qua Vũ Tinh thiên lương cũng không thể ‘Lãnh huyết’ như Ngạo Quân, khi nghe thấy tiếng ‘Bang bang.....’, cũng đã đoán được đã xảy ra chuyện gì, “Ai.....” Vũ Tinh đang thao thao bất tuyệt bây giờ ngược lại phi thường bất đắc dĩ thờ dài nói: “Quân, người lại cứ thế cười sao.” Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Bộ dạng Quân bây giờ phải gọi là nghiêng nước nghiêng thành a! Bất luận kẻ nào nhìn thấy mỹ mạo này cũng phải khiếp sợ, nhất là khi nàng tươi cười thật mị hoặc lòng người a! Kia phải gọi là ‘Kinh thiên động địa, quỷ khiếp thần sầu’, trời đất cũng phải biến đổi a! [Có điểm giống ‘Ồ long sấm tình quan’ cười giống như hoặc thủy tiên!] Mỗi lần chỉ cần nàng tươi cười, bảo đảm phát sinh ‘Đại tai họa’, giống như sự kiện vừa rồi vậy..... Bất quá hoàn hảo, đối với Quân mọi sự đều thờ ơ, lạnh lùng, biểu tình khó mà bộc lộ ra được, cũng chỉ có người nào có thể khiến nàng trừ bỏ vẻ mặt lạnh lùng lộ ra bất kỳ biểu tình nào khác thì ắt đó là nhân tài chân chính. Bằng không thì nói..... Ai, hậu quả kia thật không lường trước được a!

“Như thế nào, ta không thể cười sao? Lúc ta không cười, các người nói mặt ta không chút thay đổi, sống chết giống như pho tượng, được lắm, hiện tại ta cười, các người lại nói ta, hừ.” Ngạo Quân một bên làm nũng giống như đứa nhỏ nhanh nhẩu mở miệng, lộ ra bản tính trẻ con. Nếu để cho người khác nhìn thấy, còn không chừng sẽ phát sinh ra cái ‘Đại tai nạn’ gì?

“Tốt lắm, tốt lắm, người chừng nào thì trở về a! Đang chờ người ăn cơm đó!”

“Ân, cũng sắp trở về.....” Còn chưa nói xong, đột nhiên dừng ngay một cái, phía trước có mấy chiếc xe chặn đường, người trên xe nhìn thấy Ngạo Quân liền ngừng lại, lập tức từ trên xe bước xuống, vây quanh nàng, xem ra không phải là chuyện tốt.

“Quân, làm sao vậy, phát sinh chuyện gì?” Vũ Tinh nghe được thanh âm thảng gập, sốt ruột hỏi.

“Không có việc gì, ta còn có chút việc, rất nhanh trở về. Cứ như vậy, bye.....” Ngao Quân một bên xuống xe, một bên bình thân nói với Ngao Tuyết, ngữ khí bình tĩnh không một tí gợn sóng, nói xong không đợi Ngao Tuyết đáp lời liền cúp máy.

Ngao Quân lười nhác tựa vào xe thể thao, mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua mấy chục nam tử phía trước đang vây quanh nàng, một nam tử trung niên trên mặt có một vết sẹo thật dài đứng ra đầu tiên, hiển nhiên là lão đại của những người này. Ngao Quân suy nghĩ một chút, người này là ai vậy? Nàng cũng không biết.

Nam tử mặt sẹo thấy Ngao Quân thân nhiên liếc mắt nhìn bọn họ, không khỏi buồn bực, lại không khỏi có điểm lo lắng, con người này trong truyền thuyết thần thoại hắc đạo, rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, đối mặt với tình thế như vậy có thể không biểu lộ một biểu tình gì. Nhưng suy nghĩ lại, nàng nhất định là đang sợ muốn chết, kỳ thật nội tâm nhất định sợ phải chết, dù có lợi hại như thế nào thì cũng chỉ là một tiểu cô nương 19 tuổi, bọn họ nhiều người như vậy, còn không tin không thể làm nàng phải khiếp sợ, lại nghĩ tới cừu hận năm xưa, năm đó một đao nhất hận, một đao kia, hôm nay tất yếu phải làm cho nàng sống dở chết dở. Suy nghĩ tới đó, hắn liền tà tà cười lộ lên, nhìn chằm chằm Ngao Quân, giống như muốn đem nàng ăn sống nuốt tươi, thanh âm nói với Ngao Quân thập phần khó nghe giống như tiếng vịt chết: “Người chính là nữ nhi của Mạc Trà? Lão đại đứng phía sau màn có thực lực tới quan trọng trong Huyền Long hội lớn nhất trong hắc đạo — Lãnh Diện Thánh Quân?”

Ngao Quân cả kinh, hắn biết mình là nữ nhi của Mạc Trà cũng không kỳ quái, trong giới hắc đạo lão đại nổi danh ai cũng biết, nhưng biết nàng là Lãnh Diện Thánh Quân trừ bỏ nguyên lão Huyền Long hội vài người bọn họ biết ra, cũng không còn người nào khác biết a! Mà những người đó tuyệt không có khả năng phản bội mình, vậy hắn làm sao biết được?

Nam tử mặt sẹo đem việc Ngao Quân khiếp sợ đặt ở trong mắt, đặc ý nói: “Có phải rất kỳ quái làm sao ta biết được thân phận của ngươi hay không? Hừ, trên đời không có gì là không thể biết được a.....” Nam tử mặt sẹo một bên nhìn Ngao Quân từ trên xuống dưới, một bên vuốt cằm “Không thể tin được người làm cho người ta vừa nghe đã sợ mất mật, thần thoại hắc đạo thân bí nhất — Lãnh Diện Thánh Quân lại là một tiểu nữ sinh, ha ha..... Quả nhiên không thẹn là Mạc Trà nữ nhi.” Vừa nói trong đáy mắt nam nhân liền xuất hiện một hận ý nồng đậm

“Ngươi là ai?” Ngao Quân bình thân nói, nàng lạnh lùng hướng đến người trước mặt nói, nếu không phải nhìn thấy hắn khi nhắc tới nàng đáy mắt xuất hiện hận ý, ba chữ này nàng còn lười nói!

“Ta là ai? Ha ha.....” Nam tử mặt sẹo cuồng tiếu nói: “Ta đến là để lấy mạng của ngươi, hôm nay chính là ngày cuối cùng Lãnh Diện Thánh Quân ngươi tồn tại trên đời! Hi hi hi.....” Rồi lại cười dâm đãng nhìn chằm chằm Ngao Quân nói tiếp: “Không hổ là Mạc Trà nữ nhi, bộ dạng thật sự đủ nữ, đủ vị. Lão tử hôm nay tâm tình hảo, trước khi ngươi chết, nhất định hội làm cho ngươi dục tiên dục tử. Ha ha ha.....” Nói xong liền vươn tay hướng tới gần Ngao Quân.

Ngao Quân vẫn như cũ không có biểu tình gì nhìn nam nhân đang tới gần, ngay khi hắn sắp đụng tới nàng, xuất thủ nhanh như thiểm điện, cùng với vài tiếng heo kêu như đang bị giết. Ngao Quân rút cục trừ bỏ biểu tình đạm mạc bên ngoài, nhúu mày chán ghét, chẳng lẽ hắn không biết thanh âm của hắn rất khó nghe sao? Còn kêu lớn tiếng như vậy. [Phong Thanh: “Người nào đó tựa hồ đã quên là ai tạo thành a.”]

Thù hạ mà nam tử mặt sẹo mang đến về mặt đều lộ ra vẻ không thể tin nhìn lão đại của bọn họ một hồi, rồi lại nhìn về phía Ngao Quân. Điều này sao có thể, bọn họ căn bản không thấy được là nàng xuất thủ như thế nào, chỉ thấy lão đại bọn họ ngã xuống trước, ôm bụng rên rĩ, hai bên mặt còn có hai dấu tay.

Ngay khi Ngao Quân vừa xoay người đi, nam tử trên mặt đất kia rên rĩ vài tiếng liền chịu đau đứng lên, nhìn chằm chằm Ngao Quân nói: “Lão tử quá coi thường ngươi.” Quay đầu đối với đám tiểu đệ đã muốn trở thành đầu đá quất: “Các ngươi còn đứng làm gì, lên cho ta! Ngươi, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Lão tử hôm nay liền đem ngươi hãm trước giết sau, liền để lại trên mặt ngươi vài vết sẹo, để trả thù năm đó ngươi hủy dung nhan của ta.”

Ngay lúc Ngao Quân vừa muốn rời khỏi lại nghe được nam nhân kia dám mắng nàng, liền quay đầu lại, biểu tình bình thân nháy mắt bắn ra tia sắc bén, cả người tàn mát ra hơi thở nguy hiểm, làm cho bọn tiểu đệ đang muốn tiến lên không khỏi rung mình một cái, không dám tiến lên nữa.

“Nói lại một lần nữa xem.” Nói xong hướng đến gần nam nhân kia.

Nam tử mặt sẹo không khỏi bị khí thế của nàng dọa đến phát khiếp, nhưng hôm nay nếu không giải quyết nàng, hắn cũng chỉ có con đường chết. Dám chặn giết Lãnh Diện Thánh Quân Huyền Long hội, kết cục tuyệt đối sống không bằng chết, hơn nữa tuyệt đối trốn không thoát. Nhìn Ngao Quân trước mặt đang tới gần, nam tử liền động thủ, hướng Ngao Quân mà đánh. Ngao Quân một bên thân tránh công kích, lạnh lùng nói một câu: “Muốn chết”, đồng thời đánh ra một quyền, ngay giữa cằm.

Lúc này tiểu đệ của hắn cũng phản ứng lại ngay, oanh một tiếng đều hướng Ngao Quân mà tấn công, Ngao Quân cười lạnh nhìn bọn họ: “Tôi vừa lúc, đã lâu không hoạt động gân cốt.” [Tùy Phong: Oa, nguyên lai vẫn là phần tử bạo lực.]

Đối phương tuy người có phần đông, nhưng đối với Ngao Quân là đại đen triệt quyền đạo, cao thủ không thủ đạo..... Thần thoại của hắc đạo mà nói, là thừa sức đối phó. Vừa giờ sau, trừ bỏ Ngao Quân ra, những người khác đều nằm ở dưới đất rên rĩ, trong đó nam tử mặt sẹo là thảm nhất, đầu rơi máu chảy là tất nhiên, toàn thân xương sườn cũng không biết còn có một cây là hoàn hảo hay không. Ai kêu hắn không hảo cổ tình đặc tội với Lăng Ngao Quân nàng, còn dám ô nhục nàng, quả thực chính là muốn chết, nếu không phải nàng hôm nay tâm tình hảo, hừ, làm sao dễ dàng như vậy buông tha hắn. [Lệ Nguyệt: ‘Aa! Quân tỷ thật giỏi nga!’ *Ngưỡng mộ*]

Quên đi, Vũ Tinh cùng bá phụ, bá mẫu còn đang chờ nàng ăn cơm! Hôm nay tạm buông tha bọn họ.

Ngay khi Ngao Quân vừa lái xe đi, nam tử mặt sẹo liền giãy dụa đứng lên, không muốn sống hưởng tới đầu xe của Ngao Quân. Ngao Quân không dự đoán được nam nhân kia muốn sống chết với nàng, cả kinh, lập tức chuyển hướng bên kia, thẳng tắp đụng vào Kiều Lan Thương cả chiếc xe và nàng đều rơi xuống biển sâu, không thấy bóng dáng

Minh Hoa nhật báo: “Tôi hôm qua ở Đông Kiều Thượng phát sinh sự kiện xã hội đen sống mái với nhau, có mấy chục người bị thương, có một nam tử đã tử vong. Trùng hợp ngay lúc đó có một cô gái đi ngang qua cũng bị hại – Chính là chất nữ tổng tài Lăng thị đế quốc thương yêu nhất Lăng Ngao Quân, cảnh sát tìm ở ngoài biển cả một ngày, ngoại trừ xe thể thao ra, vẫn chưa tìm được Lăng Ngao Quân, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy. Đến tận lúc này, Lăng thị đế quốc treo giải thưởng một trăm ngàn Mỹ kim tìm Lăng Ngao Quân, xuất động tất cả mọi người, nhất thời làm cho chính giới, thương giới một hồi nổi gió.”

Mà Huyền Long hội cũng vì lão đại bọn họ mất tích mà huy động lực lượng hắc đạo. Nhưng cũng chỉ vài người biết thân phận thật sự của Ngao Quân, vì Lãnh Diện Thánh Quân mất tích mà đề ý không thôi, ngay cả các lão tiền bối đã rửa tay gác kiếm cũng xuất mã. Những người khác chỉ biết là mệnh lệnh của lão đại Huyền Long hội [Lão đại mặt ngoài, không phải Ngao Quân] bọn họ phải vâng theo, bởi vậy toàn bộ hắc đạo cũng nổi lên một trận đại phong ba.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: xuyên qua

“Ân.....” Toàn thân giống như muốn rã ra, đau muốn chết, nam nhân kia thật không muốn sống nữa, hảo, chờ ta khỏe lại, xem ta như thế nào đối phó ngươi, Ngao Quân ý thức dần dần rõ ràng, chỉ cảm thấy đến toàn thân đau muốn chết, đồng thời cũng đối với nam tử mặt sẹo kia hận nghiến răng dăm hại nàng thảm như vậy. [Phong Thanh: ‘Nguyên lai ngươi cũng chỉ là một tiểu hài.’ Ngao Quân lạnh lùng nói: ‘Ngươi ta vốn cũng chỉ là tiểu nữ sinh 19 tuổi, là ai đem ta biến thành như thế này?’ Phong Thanh liền bị dọa: ‘Ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi còn không được sao?’ Trong lòng lại nói thầm: Có tiểu nữ sinh như vậy sao? Vẫn là bộ dáng đáng yêu a.] [Lệ Nguyệt: ‘Haiz! Phong Thanh! Coi chừng bị giết a!’]

“Cô nương, ngươi tỉnh, cô nương.....” Một thanh âm hòa ái vang lên.

Ai a? Đầu năm nay còn có người kêu cô nương sao?

Ngao Quân cố sức mở to mắt, ân, hảo chói mắt a! Liền đem mắt nhắm lại, rồi thử mở ra, lập lại vài lần như thế, rốt cục thích ứng với ánh sáng chói mắt, trong ánh mắt liền hiện ra khuôn mặt một nữ nhân trung niên.

“Ân.....” Nữ nhân Trung niên thấy Ngao Quân mở mắt ra, giãy dụa yếu ớt đòi đứng lên, lập tức nâng nàng dậy.

“Cô nương, ngươi chậm một chút, ngươi cảm thấy ra sao?”

Nhờ có người giúp một phần lực, Ngao Quân rốt cục ngồi dậy, nhìn phụ nhân trước mắt tỏ vẻ quan tâm, lo lắng nàng, nên cảm thấy thập phần thân thiết, không khỏi nở nụ cười tuyệt mỹ, gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình đã không có việc gì.

Đợi sau một lúc lâu, không thấy phụ nhân có phản ứng gì, không khỏi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, phụ nhân kia lại lẳng lẳng nhìn nàng. Làm sao vậy? Suy nghĩ một hồi, liền tỉnh ngộ, xem ra là mình vừa nãy mỉm cười thật tâm làm cho nàng sửng sốt, ài, chính mình cũng không ngờ.

“Khụ.....” Giả bộ khụ một tiếng.

Một tiếng khụ này rốt cục làm cho phụ nhân phục hồi tinh thần lại, thấy Ngao Quân vẫn nhìn nàng, liền ngưng ngừng cúi đầu một chút, mắt tự nhiên nói: “Thất lễ, để cô nương chê cười, thật sự là bộ dạng cô nương rất đẹp, ở nông thôn phụ nhân chưa thấy qua, cô nương đừng trách móc a!”

Nhìn phụ nhân mặc dù đã đến trung niên lại có bộ dáng không được tự nhiên, nhưng lại cảm thấy một phen hương vị khác, có thể thấy được phụ nhân này khi trẻ nhất định là một mỹ nữ. Bất quá, cảm thấy có điểm kỳ quái, quái làm sao còn chưa nói được, nhìn kỹ lại phụ nhân một chút, trên đầu buộc một búi đơn giản, có thể bởi vì thường xuyên phơi nắng, làn da có điểm ngăm đen, khóe miệng mỉm cười, nếu không phải mặc bộ quần áo này..... Chính là quần áo, nàng..... Nàng mặc là cổ trang, đúng vậy chính là loại đồ mà con gái cổ đại hay mặc trình chiếu trên TV. Lại nhìn quanh bốn phía, một gian phòng đơn sơ ở giữa có một cái bàn, phòng nhỏ đơn giản, sạch sẽ cũng không cái gì đặc biệt, nhưng xem ra đối với Ngao Quân, cách bài trí cổ kính đơn giản này so với thế giới hội chợ càng làm cho nàng trọn mắt há hốc mồm. Chẳng lẽ..... Không, không có khả năng.....

“Xin hỏi, các người đang đóng phim sao?” Mang theo một chút hy vọng hỏi.

“Điện ảnh, là cái gì?” Một câu đánh nát tia hy vọng cuối cùng của Ngao Quân.

“Chẳng lẽ..... Ta thế nào lại giống như Tuyết đã xuyên qua? Không..... Sẽ không.....” Ngao Quân có điểm không thể tin thì thảo tự nói.

“Cô nương, người nói cái gì, ta nghe không rõ, có phải đã đói bụng rồi không?” Phụ nhân trông Ngao Quân vì đói bụng mà lăm bằm lầu bầu, lại ngượng ngừng nói, ha ha..... Thật sự là một cô nương đáng yêu.[Mọi người trên đầu vô số hắc tuyến]

Khi phụ nhân đứng dậy muốn đi lấy thức ăn cho Ngao Quân, nàng mới phục hồi tinh thần lại, lôi kéo phụ nhân nói:“Chờ một chút, xin hỏi, đây là đâu, ta vì cái gì lại ở chỗ này, là người cứu ta sao?” Tuy rằng khó có thể tin, nhưng có một số việc vẫn là nên hỏi cho rõ ràng.

“Đây là Mạc gia thôn, người là do lão nhân nhà ta ở bờ biển cứu về, người đã hôn mê một ngày một đêm, hiện tại không có việc gì thì ta an tâm.”

“Mạc gia thôn? Bờ biển?” Nhớ rõ lúc ấy nam nhân kia không muốn sống hưởng đầu xe nàng mà lao tới, nàng quỳnh lên quay đầu xe lại, lại thẳng tắp lao xuống biển, xem ra chính là như vậy xuyên qua.....

Trong lúc Ngao Quân đang trầm tư, một nam tử trung niên một thân áo dài, nhìn như thư sinh đi vào, thấy Ngao Quân tỉnh, vội vàng đi tới, nói với Ngao Quân: “Cô nương, người tỉnh?”

“Ách.....” Ngao Quân đang trầm tư liền phục hồi tinh thần lại, gật gật đầu, nhìn nam tử đang hỏi nàng, xem ra hần hẩn là trưởng phu của vị phụ nhân này, cũng chính là ân nhân cứu mạng của mình.

“Tỉnh là tốt rồi, cô nương người tên gì? Sao lại ở ngoài biển?”

“Ta gọi là Lăng Ngao Quân, chỉ vì..... Chỉ vì nhất thời vô ý trượt chân rơi xuống biển, ít nhiều được đại thúc cứu giúp, Ngao Quân không khỏi cảm kích.” Ngao Quân không muốn đi theo vết xe đổ, không dám lộ ra vẻ tươi cười kia nữa, về mặt chỉ đạm mạc nói.

“Ân, Lăng cô nương, người vừa tỉnh, nhất định đói bụng rồi?” Nam tử quay đầu ôn nhu nói:“Ngọc Liên, người đi lấy điểm tâm tới cho Lăng cô nương ăn.”

Ngọc Liên gật đầu một cái, nói với nam tử:“Ân, người vừa trở về, cũng nhất định đói bụng, ta đã nấu đồ ăn rồi, người đi ăn trước đi!” Lại nói với Ngao Quân:“Lăng cô nương, người chờ một chút, ta đi một chút sẽ quay lại ngay.”

Ngao Quân mặt không chút thay đổi gật nhẹ đầu. Trong chớp lát, một chén tiểu Mễ chúc liền vào trong bụng Ngao Quân, ăn no sáng khoái, ân, thật thoải mái a! Hai ngày không tắm rửa thật sự là chịu không nổi.

Lúc này, Ngọc Liên đi đến, trên tay còn cầm một bộ quần áo, nói:“Lăng cô nương, thật sự là ngượng ngừng, ta đây có y phục của tiểu nữ chỉ sợ cô nương mặc không vừa, đây là y phục của lão nhân nhà ta, không mặc quá vài lần, người liền mặc đi!”

“Không, là ta ngượng ngừng, phiền toái các người rồi.” Ngao Quân ngượng ngừng nói.

“Cái gì phiền toái hay không phiền toái, ở nông thôn, cô nương không chê là tốt rồi.”

“Các người đã cứu ta, lại chiều cố ta như vậy, ta cảm kích còn không hết, như thế nào hội ghét bỏ? Liên di, người cũng đừng gọi cô nương này cô nương nọ, bảo ta Quân là được rồi.” Trải qua nửa ngày ở chung, Ngao Quân đối với phụ nữ Liên dường như cảm thấy thân thiết.

“Ân, Quân nhi, hảo, đến đây thử y phục.” Nói xong, Ngao Quân đem y phục mặc vào.

Vừa hảo, thân cao 1m78 quần áo mặc vào rất vừa, chỉ là vải thô áo dài, màu xanh nhạt lại làm cho dáng người cao gầy của Ngao Quân càng thêm cao ngất, tóc tùy ý buông xòa, nghiêm nhiên là một ngao thế giai công tử. Làm cho Ngọc Liên bất giác lại sững sờ.

“Liên di, Liên di.....” Nàng hình như không cười a, sao Liên di lại sững sờ.

“A!” Như thế nào lại sững sờ, thật là, nhưng đứa nhỏ này bộ dạng cũng quá đẹp, thật không thể trách nàng.

Liên di bộ dáng then thừng thật đáng yêu, giống như các cô gái trẻ, làm cho Ngao Quân trong lòng muốn chọc ghẹo.

“Khụ khụ..... Tiểu sinh này có lễ, không biết tiểu thư mỹ lệ đối với diện mạo tiểu sinh vừa lòng hay không? Ân.....” Nói xong còn ngả ngón dùng ngón trỏ đi di cầm ngọc, quả thực chính là bộ dạng của một hoa hoa công tử phong lưu.

Ngọc Liên sững sờ, qua nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, nhìn Ngao Quân trước mắt một mặt cười xấu xa, mới phản ứng lại, chính mình bị đùa giỡn.

“Hảo, người ngay cả Liên di cũng dám đùa giỡn, xem ta không đánh người.” Nói xong liền hướng thương thế của Ngao Quân muốn đánh.

“Liên di đối với diện mạo tiểu sinh không hài lòng, nói là được thôi! Làm gì phải động thủ động cước! Ha ha.....” Ngao Quân một bên tránh một bên tiếp tục vui đùa.

“Người còn nói, đừng chạy, xem ta như thế nào thu thập người.” Ngọc Liên cũng tiếp tục vui đùa.

Hai người hi hi ha ha truy đánh một trận, Ngọc Liên liền mệt mỏi, nhưng lại không chịu buông tha người a!

“Đình, người khi dễ lão nhân gia, bắt quá người chạy, ta không chạy nữa. Ai, già rồi già rồi.....”

Ngạo Quân mỉm cười ngừng lại, người vừa rồi kịch liệt vận động khiến cho hai má hơi hơi phồng hồng, tựa như một đóa hoa đào nở rộ điểm lệ, mỹ khiến người ta hoa mắt, lại như nghiêm trọng tuyết phát ra ngạo mai, tư thế ung dung, lạnh nhạt.

“Người đứa nhỏ này, lúc mới gặp ngươi, cũng chỉ thấy ngươi cười có một lần, sau đó liền luôn mang bộ dáng lạnh như băng lại đạm mạc không nhiều lời, quả thực tựa như khối băng. Không thể tưởng được, mặt khác còn là một hài tử như vậy, như vậy thật tốt, ngươi chính là nên cười nhiều lên mới đúng! Như vậy mới đúng tuổi của ngươi a! Bất quá ngươi cười cũng không khó coi a! Ha ha.....” Liên di chế nhạo nói.

Ngạo Quân vừa những nghe lời này, vẻ tươi cười trên mặt lập tức cương lại, đúng vậy! Chính mình đã bao lâu không nói giỡn như vậy, làm nũng như vậy a! Từ sau khi ba ba rời khỏi, mình liền trầm mặc, trở nên càng thêm lạnh lùng. Trừ bỏ Tuyết cùng bá phụ, bá mẫu ra, ở trước mặt người khác luôn lạnh lùng, rất ít cười, càng đừng nói giống như bây giờ hay nói giỡn.

Mà hiện tại lại đối với Liên di chỉ vừa quen biết vui đùa như vậy, có phải vì Liên di ở thời đại này là người nàng nhìn thấy đầu tiên không? Hay là..... Hay là nàng cảm giác tựa như..... Tựa như thân nhân, thậm chí còn giống hơn, ngươi và ba ba ở trên trời có khỏe không? Quân nhi hiện tại không ở thế kỷ 21, các ngươi có linh thiên có thể phù hộ cho Quân nhi không? Ba ba, các ngươi có biết không Quân nhi rất nhớ ngươi, rất nhớ, rất nhớ.....

“Quân nhi, ngươi làm sao vậy, có cái gì không vui, nói cho Liên di, Liên di giúp ngươi làm chủ, không cần nhen ở trong lòng, nói ra hội hảo.” Ngạo Quân như vậy làm cho Ngọc Liên càng thêm khẳng định ý nghĩ của bản thân: Đứa nhỏ này nhất định có cái gì thương tâm, bằng không tuổi nhỏ như thế này sao lại luôn có một bộ đạm mạc, đối sự cũng không quan tâm.

“Liên di.....” Ngọc Liên trong lời nói luôn luôn cố gắng che dấu tình cảm thật của mình làm cho Ngạo Quân không khỏi cảm động, thiếu chút nữa ôm Liên di khóc lớn lên, bất quá cuối cùng lại không thể! Vẫn chỉ ôm nhẹ Liên di, cảm động đến rơi nước mắt kêu một tiếng.

“Quân nhi, có phải không tin Liên di không a? Không nói cho Liên di?” Ngọc Liên nửa oán trách nửa vỗ về Ngạo Quân.

“Không, Liên di, Quân nhi không có việc gì.” Thấy Liên di không tin, lại bổ thêm một câu: “Chẳng qua, chẳng qua là nhớ tới ba ba ta.”

“Ba ba?”

“Ách, là phụ mẫu ta, ở chỗ ta kêu ba ba.”

“Nga, nguyên lai là nhớ phụ mẫu ngươi, ai, hại Liên di còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì!” Ngọc Liên nhẹ nói. Nhìn Ngạo Quân luôn một bộ thương tâm, có điểm không đành lòng, cười cười nói: “Không thể tưởng được Quân nhi là hiếu nữ! Ha ha a..... Không cần thương tâm, nếu nhớ phụ mẫu ngươi thì trở về tìm bọn họ, phụ mẫu ngươi nhìn thấy ngươi chắc chắn sẽ thật cao hứng.”

“Trở về? Như thế nào trở về a?” Ngạo Quân thì thảo lắm bầm.

“A, có phải lại để ý vòng vo hay không a! Không cần để ý, Liên di giúp ngươi nghĩ biện pháp.” Ngọc Liên thấy Ngạo Quân nói như vậy, nghĩ đến nàng lại để ý những vấn đề vòng vo.

“Không, nhà ta quá xa, hơn nữa, cha ta đã qua đời, bảy năm trước đã rời khỏi.” Bảy năm trước, tai nạn xe cộ đã mang ba ba của nàng đi, khiến nàng trở thành cô nhi.

“Ách, ai, đứa nhỏ đáng thương.” Bảy năm trước, Quân nhi mới bao nhiêu a! Nhỏ như vậy liền mất đi song thân, cũng thật khó cho đứa nhỏ này.

“Ha ha, ta không sao, Liên di đừng lo lắng. Chính là, chính là nhìn Liên di, ta lại nhớ đến nương.....”

“Quân nhi, nếu ngươi không ngại, từ giờ trở đi, ta chính là nương ngươi.” Lần đầu tiên thấy Quân nhi, liền cảm thấy thực thân thiết, chẳng lẽ đây là duyên phận?

“Nương?” Ngạo Quân ngẩn đầu, mờ mịt nhìn Liên di.

“Nếu Quân nhi không nghĩ như vậy, coi như Liên di chưa nói qua.” Thấy Ngạo Quân như vậy, nghĩ là nàng không muốn, không khỏi cảm thấy ảm đạm.

“Không, không, Quân nhi nguyện ý, nguyện ý, nương.....” Nếu thủ hạ trong Huyền Long hội mà thấy nàng như bây giờ giống như tiểu nữ sinh rúc vào lòng Liên di, nhất định không tin đây là lão đại của bọn họ — Lãnh Diện Thánh Quân.

“Ngoan, Quân nhi, ngoan, ha ha ha ha.....” Hai người ôm nhau mà cười.

Ngày đầu tiên Ngạo Quân đi vào cô đại, nếu ông trời muốn nàng đi vào nơi này, còn cho nàng nhận thức Liên di, như vậy đã là đối tốt với nàng quá rồi, tin tưởng ba ba trên trời nhất định phù hộ cho nàng. Thời cô đại, Lăng Ngạo Quân ta đến đây.....

Đột nhiên ý thức được một vấn đề lớn, nơi này rốt cuộc là đâu a?

Q.1 - Chương 3: Long Hiên hoàng triều?

“Phốc, cái gì? Phụ thân, người vừa mới nói triều đại hiện tại là gì?” Nghe lắm, nghe lắm, điều này sao có thể?

Suy nghĩ cả một ngày, rốt cục trong lúc ăn cơm Ngao Quân tìm được cơ hội, liền hỏi toàn những vấn đề mà ở thời đại này đứa con nít ba tuổi cũng biết làm cho phụ mẫu nàng coi nàng như là quái vật a! Kết quả nàng nhận được một trận cười sặc sụa coi như là đáp án.

“Cẩn thận a! Đứa nhỏ này, làm chi mà kích động như vậy?” Ngọc Liên một bên sửa sang lại mặt bàn một bên hơi trách cứ Ngao Quân nói. Đứa nhỏ này như thế nào hội hỏi như vậy..... Có vấn đề gì sao?

“Ta không sao, Phụ thân, người mau nói cho ta biết, lời người nói có thật không?” Ngao Quân lời kéo Mạc Văn — Trượng phu Ngọc Liên, nóng lòng muốn biết đáp án.

“Là thật, nơi này là Long Hiên hoàng triều.” Quân nhi như thế nào hội không biết đây là Long Hiên quốc? Chẳng lẽ nàng không phải người Long Hiên. Nếu nàng không phải người Long Hiên, sao đối với việc nhận thức Long Hiên hoàng triều lại phản ứng lớn như vậy?

‘Oanh’, sao nàng..... Nàng lại xuyên qua Long Hiên hoàng triều, hai năm trước, đường tỷ nàng Ngao Tuyết cũng là xuyên qua Long Hiên hoàng triều, cùng Vũ Tinh trao đổi thân phận. thế nhưng bây giờ nàng cũng đến nơi này, vậy..... Vậy không phải nàng có thể gặp Tuyết sao? Thật sự là quá tốt, ha ha..... Bất quá, cho dù là ở cùng hoàng triều cũng không nhất định ở cùng thời đại a? Đúng đúng, đó là một vấn đề lớn.

“Phụ thân, đương kim hoàng đế gọi là gì? Có phải gọi là Âu Dương Chính Hiên không?” Đây là Vũ Tinh nói cho nàng biết.

“Hừ, người đứa nhỏ này sao có thể hô thẳng tọc danh của đương kim Hoàng Thượng.” Quân nhi không biết nơi này là Long Hiên hoàng triều, sao lại biết tọc danh của Hoàng Thượng, này không khỏi rất kỳ quái ư? Hơn nữa còn dám lớn tiếng gọi tên Hoàng Thượng?

“Đây là sự thật, hiện tại thật là Âu Dương Chính Hiên làm hoàng đế, là thật, ha ha.....” Xem phản ứng của cha, hiện tại hoàng đế thật đúng là Âu Dương Chính Hiên. Ha ha..... Ta có thể nhìn thấy Tuyết, ha ha..... Không để ý tới về mặt của cha mẹ, Ngao Quân lập tức đắm chìm trong ý muốn gặp Tuyết.

Phụ phụ Ngọc Liên không hiểu nhìn Ngao Quân bình thường đều đạm mạc nhưng sau khi nghe đến đương kim hoàng đế là Âu Dương Chính Hiên lại cười đến vui vẻ, tuy rằng diện mạo nàng như vậy thật sự là rất đẹp, nhưng cũng khiến người khác không biết được suy nghĩ của nàng a!

“Phụ thân, hiện tại Âu Dương Chính Hiên bao nhiêu tuổi, đăng cơ đã bao lâu? Tuyết, nga, không, hoàng hậu họ Tiêu vẫn còn tại vị chứ?” Rốt cục sau khi phục hồi tinh thần Ngao Quân lại hỏi một đống vấn đề lớn, mấy vấn đề này cũng phi thường trọng yếu.

“A!” Một đống vấn đề lớn này làm cho vợ chồng Ngọc Liên càng thêm trợn mắt há hốc mồm, nhất thời không phản ứng kịp.

“Phụ mẫu, sao vậy? Như thế nào nhìn ta như vậy?” Ngao Quân hỏi nửa ngày, mới phát giác không có ai trả lời nàng. Bây giờ mới thấy, chính là cha mẹ nàng miệng há hốc, lẳng lẳng nhìn nàng. Phải chăng bởi vì nàng đang cười? Xem ra không phải, hơn nữa lúc này nàng cũng không cười a! Nhất thời cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Một nhà ba người đều không hiểu, cũng vì nguyên nhân của mỗi người không giống nhau mà thôi.

“A! Quân nhi, người sao lại hỏi vấn đề này, chúng ta đây chỉ là dân chúng tầm thường sao có thể nói lung tung? Hơn nữa trước kia người không phải còn không biết nơi này là Long Hiên hoàng triều sao? Hiện tại sao lại quan tâm chuyện của Hoàng Thượng, hơn nữa ngay cả hoàng hậu họ Tiêu cũng biết?” Mạc Văn rốt cục phát giác ra việc không đúng.

“Đương kim hoàng hậu họ Tiêu, thật sự họ Tiêu, cấp, xem ra Tuyết đã là hoàng hậu.” Ngao Quân không trả lời Mạc Văn, ngược lại lẩm bẩm.

“Quân nhi, người không sao chứ! Rốt cuộc người.....” Nhìn Ngao Quân lại lẩm bẩm lâu lâu, vợ chồng Ngọc Liên trừ bỏ không hiểu, còn có điểm lo lắng, Quân nhi như vậy rất không bình thường.

“A! Ta không sao, chỉ là..... Chỉ là, nga, bởi vì lúc trước ta ẩn cư ở thâm sơn, cho nên không biết chuyện trần thế, cho nên mới hỏi.....” Áp a áp ứng đem nguyên nhân mình vì sao hội khác thường như vậy giải thích ra, nói dối một chút chắc cũng không sao.

“Nga, nguyên lai Quân nhi lúc trước ở trong thâm sơn a! Trách không được dám thẳng hô tọc danh của Hoàng Thượng.” Cả hai vợ chồng đều bừng tỉnh ngộ ra, thật đúng là dễ bị lừa a!

“Ân, cho nên phụ thân mẫu thân, các người có thể đem chuyện hiện tại của Long Hiên hoàng triều nói cho Quân nhi được không?” Tuy rằng biết hiện tại hoàng hậu họ Tiêu [Hẳn là Tuyết], nhưng nghe giải thích nhiều hơn cũng tốt.

“Đương nhiên được rồi, đương kim hoàng thượng đã đăng cơ năm năm, là thiếu niên thiên tử rất anh minh, Tiêu hoàng hậu.....” Mạc Văn đem những gì mình biết về Long Hiên hoàng triều, từ hoàng đế, cho tới người buôn bán nhỏ, nhất ngữ nhất thập nói ra. Hẳn cũng từng là người đọc sách, cũng từng

tham gia khoa khảo, mặc dù bất hạnh thi rớt, nhưng vẫn lo lắng quốc sự, cho nên mặc dù thân ở nơi xa xôi, nhưng đối với việc kinh thành, vẫn có nghe ngóng, nhất là đương kim Hoàng Thượng một năm trước, vì Tiều hoàng hậu mà phế bỏ hậu cung, thậm chí còn quý xuống, đó là chuyện mà ngay cả hải đồng ba tuổi cũng biết, thật sự là oanh động toàn bộ thiên hạ.

“Quân đại ca, đây là tú hà bao của ta, tặng. .... Tặng cho ngươi” Linh Lung vẻ mặt ngượng ngùng cúi đầu, bắt tay đưa hà bao cho Ngao Quân, còn không đợi Ngao Quân phản ứng đã bỏ chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Quân đại ca, đây là điểm tâm ta tự mình xuống bếp làm một ít, ngươi thử một chút. ....” Tiểu Yên vừa nói xong liền đem thực hộp đưa cho Ngao Quân, bá một tiếng đã không thấy tăm hơi.

“Quân đại ca, ta thích ngươi, ta muốn làm thê tử của ngươi.” Nữ nhi này thật lớn mật, nữ nhi cổ đại không phải đều rất e thẹn sao?

“Quân đại ca, chúng ta đi ngắm hoa được không. ....”

“Quân đại ca, ta. ....”

.....

Ngao Quân bắt đầu đi ôm đầu, giấu lại nàng đi vào Mạc gia thôn đã gần một tháng! Nơi này là chỗ biên cảnh, dân chúng rất thuần phác, cũng thực nhiệt tình, vấn đề là quá nóng tình, nhất là nữ hài tử, cũng như tình cảnh của nàng vậy, mỗi ngày đều có màn trình diễn. Kỳ thật loại tình cảnh này cũng không phải chưa chạm qua, ở hiện đại, nam sinh theo đuổi nàng chiếm hết cả danh sách, cả ngày đều vây quanh ở bên người nàng, hiện tại ở đây so với trước kia quả thực là vẫn như cũ a.

Nhưng vấn đề là, khi đó theo đuổi nàng là nam sinh, hơn nữa chỉ cần nàng trầm mặt xuống, có thể làm đông lạnh những người dám tiếp cận nàng trong vòng mười thước. Còn hiện tại lại là nữ nhi, nàng thật không có cách nào a, nàng cũng từng thử nghiêm mặt lãnh đạm, nhưng, không biết có phải công lực của mình giảm xuống hay là công lực những người này quá cao, nàng đã luyện tới tuyệt đỉnh thần công ‘Đồng chết người không đền mạng’ mà họ nhìn như không thấy.

“Ngọc Liên a! Mạc Tĩnh trong thôn chúng ta là hoa khôi của thôn, hơn nữa cha nàng cũng là thôn trưởng, trong nhà có tiền, các ngươi đều biết đến, hiện tại nàng đã để ý tới Mạc Quân nhà ngươi, thế không phải Mạc Quân không lấy chồng, ngươi xem, thôn trưởng liền nhờ ta tới làm mai, ta xem, Quân nhi nhà ngươi cùng cô nương kia thật sự là nam tài nữ mạo, trời đất tạo nên một đôi a! Hơn nữa người kia trong thôn lại là danh gia vọng tộc, đối với các ngươi cũng coi như là môn đăng hộ đối. ....”

Ngao Quân vừa vào cửa không hề có ý muốn nghe bà mối kia lại đến cầu hôn với nương, trong một tháng, bà mối toàn thôn cơ hồ mỗi ngày đều ‘Đang môn báỉ phỏng’, nhà cửa cũng nhanh chóng bị san bằng, khiến nàng đau đầu không thôi, ngày hôm qua Mạc Vũ, hôm nay Mạc Tĩnh, trời ạ! Một hồi Vũ một hồi Tĩnh này, thật sự chịu không nổi.

“Thu nương, Quân nhi nhà ta còn nhỏ, hơn nữa chuyện này còn phải xem ý tứ của y, cái đó. .... Chuyện này về sau rồi nói? ....” Câu này rất nhanh trở thành câu cửa miệng của nương.

“Còn nhỏ a? Hoành nhi nhà ta lớn như vậy đã muốn làm cha [18,19 tuổi liền làm cha, người cổ đại trưởng thành sớm], hơn nữa từ xưa đến nay đều là do phụ mẫu quyết định, ta xem chuyện này như vậy đã định rồi đi! ....” Thu bà mối nói nhanh, mỗi ngày đều lấy lý do này mà cự tuyệt, có gì khác mới mẻ hay không, Thu bà mối có chút buồn bực!

“A! Không, không, Thu nương, chuyện này vẫn nên. ....” Ngọc Liên vừa nghe đã nóng nảy, chuyện này không thể như vậy mà định a! Quân nhi là nữ, sao có thể. ....

“Tốt lắm, tốt lắm, ta đi nói cho thôn trưởng biết, các ngươi chuẩn bị đi, tìm cái ngày tốt mà làm lễ là được.” Nói xong, lập tức xoay người bước đi, hừ! Thu bà mối nàng chưa bao giờ làm mai bất thành, không thể tưởng được lần này sao lại thất bại thảm hại, liên tục hơn mười bang gia có thân thể nhưng không một lần thành, lần này nếu không thành, nàng còn mặt mũi nào mà ở đây làm bà mối nữa chứ.

Thấy nàng đi như vậy, Ngọc Liên vội vàng đuổi theo. Vừa đuổi vừa hô: “Thu nương, ngươi đợi chút, việc này không được, ai, ngươi đợi một chút a. ....”

Thu nương làm như không nghe, cước bộ nhanh hơn đi về trước, nhưng khi đi đến cửa lại bị một bức ‘Tường’ ngăn chặn, không khỏi nghi hoặc ngừng đầu lên, liền nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Ngao Quân.

“Yêu, Quân nhi đã trở lại, ha ha. .... Vừa hay, ta vừa mới cùng nương ngươi thương lượng chuyện hôn sự của ngươi, Tĩnh nhi cô nương kia quả thật là khuyên quốc khuyên thành, lại hiền lương thực đức, tuyệt đối là trăm năm khó mà có được một thê tử tốt như vậy. ....” Thu bà mối nịnh nọt nói.

“Chuyện này ta không đáp ứng.” Ngao Quân đánh gãy châm ngôn ‘Đẩy mạnh tiêu thụ’ của bà mối, lạnh lùng nói.

“Ách, này. ....” Ngao Quân phát ra hân khí làm cho Thu bà mối không khỏi run lên, đến mức vẻ mặt đỏ bừng, không nghĩ sẽ buông tha như vậy, nhưng lại không có dũng khí khiêu chiến với Ngao Quân. Toàn bộ Mạc gia thôn ai chẳng biết rõ đại nghĩa tử của phu gia Mạc Quân bộ dạng tuần mĩ phi phạm, tựa như tiên nhân, mặc dù không thường nói cười, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng vẫn rất lễ phép với người ngoài, cũng không có tính tình gì khác. Giống như hiện tại bộ dạng tỏ vẻ nàng phi thường hờn giận, chỉ cần nàng mất hứng, không cần làm cái gì, chỉ cần khẩu khí lạnh lùng, phát ra hân khí có thể khiến người ở tháng sáu rùng mình, so với bị nàng đánh một trận còn khó chịu hơn.

“Thu nương, người trở về đi, nói cho thôn trưởng, đa tạ hắn đã yêu mến, nhưng Quân nhi của ta còn nhỏ, cho nên chỉ có thể cô phụ hảo ý của hắn.” Lúc này Ngọc Liên vượt đến trước nói.

“Này, ai, được rồi, Ngọc Liên, quấy rầy.” Bất đắc dĩ, người ta không đáp ứng cũng không có biện pháp, bất quá không có tiền thưởng rồi! Ai! Quên đi, quên đi, xem ra là gia môn Ngọc Liên không thể làm mai a!

“Quân nhi, đã trở lại, mau vào, người đói bụng rồi! Ta đã làm cơm xong, nhanh ăn cơm đi!” Ngọc Liên thấy Thu nương đi rồi, thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền lôi kéo Ngao Quân vào phòng.

“Nương, hôm nay có phải lại có vài bà mối đến đây?” Nương thoát nhìn giống như có điểm mệt.

“Đều không phải, là ngay cả cách vách thôn cũng đến đây, ai. ....”

“Nương, làm người mệt như vậy, Quân nhi. ....” Ngao Quân áy náy nói.

“Cái gì có mệt hay không, điều đó chứng minh Quân nhi nhà ta thật có mị lực, được hoan nghênh a! Đáng tiếc người không phải nam nhân, bằng không, ta nhất định đem tất cả mỹ nữ ở đây cho người làm vợ, ha ha a. ....” Ngọc Liên cười trêu nói.

“Chuyện gì vui vẻ vậy a?” Mạc Văn vừa vào cửa liền nhìn thấy thê tử của mình cười giống như một tiểu hài tử.

“Tướng công, ha ha. .... Đang nói nếu Quân nhi muốn kết hôn chắc sẽ có một đồng con dâu đến hầu hạ hai lão già chúng ta!”

“Nga, vậy cảm tình hảo, khi nào vậy, ta xem chân chừ mãi không bằng thực hiện ngay đi! Ngay hôm nay đi, chỉ cần Quân nhi chúng ta nói một tiếng, lập tức là có thể thành thân. Ha ha. ....” Mạc Văn nghe ái thê nói xong, cũng gia nhập hàng ngũ giễu cợt Ngao Quân.

“Phụ thân, người như thế nào lại giống như nương, giễu cợt Quân nhi a!” Cũng chỉ có ở trước mặt cha mẹ nàng mới có thể ngẫu nhiên lộ ra thần thái của một tiểu nữ nhi.

“Được rồi, phụ thân không cười Quân nhi.” Mạc Văn ngược lại vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Quân nhi, ta xem người vẫn nên đổi lại nữ trang đi.” Không rõ Quân nhi lúc trước như thế nào vẫn kiên trì nữ cải nam trang?

“Không, phụ thân, Quân nhi cảm thấy như vậy rất tốt.” Hay nói giỡn, cải lại nữ trang, đến lúc đó lại càng không thể cứu vãn. Diện mạo mình lúc đó chẳng biết sẽ tạo thành trận phong ba như thế nào nữa đây. Thôi thì cứ làm nam tử, tuy rằng vẫn thu hút ánh mắt người khác, bất quá nữ tử cổ đại có vẻ e thẹn, tuyệt đối so với nam nhân dễ đối phó hơn. Hơn nữa nữ tử cả ngày đứng ở trong nhà, nàng mới không cần?

“Tốt lắm, tướng công, ta cũng hiểu được Quân nhi như vậy rất tốt. Đúng rồi, ta vừa mới nhận được thư của Oánh nhi, nàng ngày mai sẽ quay về.” Ngọc Liên biết được suy nghĩ của Ngao Quân, liền chuyển đề tài.

“Thật sự, Oánh nhi ngày mai sẽ về đến đây?” Mạc Văn nghe xong vẻ mặt vui vẻ.

Mạc Nguyệt Oánh, nữ nhi của cha mẹ, trước khi Ngao Quân đến đây nàng đã đến ở nhà dì, cho nên Ngao Quân chưa gặp qua nàng. Thực chờ mong Mạc Nguyệt Oánh khi nhìn thấy vị ‘Đại ca’ này nàng sẽ có biểu tình như thế nào! Ha ha. ....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Nam tử kỳ quái

Ăn, nương làm đồ ăn thật rất ngon, Ngao Quân bộ dáng thỏa mãn ngồi ở trước đình viện hưởng thụ tắm nắng. Hôm nay ánh nắng tươi sáng, thoang thoang mùi hoa, thật thích hợp cho ngày đẹp thanh, nhất là ở đây uống rượu sau khi ăn cơm no. Nhưng, vấn đề là, nếu bây giờ đi ra, nhất định sẽ bị các nàng cuốn lấy, vẫn nên hảo hảo đứng ở trong nhà. Ai, nhưng hôm nay thời tiết tốt, hơn nữa đi vào Long Hiên hoàng triều lâu như vậy, ngay cả Mạc gia thôn nhỏ nhỏ cũng chưa kịp nhìn kỹ, cũng không được hảo hảo du ngoạn, này thì cũng tại mình đi!

Ngắm lại, Ngao Quân nhớ lúc trước cùng Tuyết tránh một đồng bảo vệ, đi ra ngoài trốn tuyệt kỹ, lúc này từ một bên tường bay ra, tà hữu nhìn xem, hô, hoàn hảo, bên này không có người. Không thể tin được nàng Lăng Ngao Quân cũng có một ngày chật vật như vậy.

Mạc gia thôn là một thôn trang nhỏ thuộc Lạc Vân thành, Lạc Vân thành là chỗ giao giới của Long Hiên quốc cùng Thương Liêu quốc, là hai quốc gia ràng buộc nhau, bởi vì hai quốc gia trăm năm chưa từng phát sinh chiến tranh, lui tới thường xuyên, bởi vậy, thập phần phồn hoa, Mạc gia thôn lại là dân phong thuần phác, cuộc sống hòa thuận, là một nơi rất tốt. Nhưng một năm trước, Thương Liêu quốc không biết vì cái gì mà nổi điên, đột nhiên tiến công Long Hiên hoàng triều, một hơi đoạt 5 tòa thành trì, mà Lạc Vân thành lại đứng mũi chịu sào.

Tin tức ngoài chiến trường vào đến kinh thành, dân chúng khiếp sợ, hoàng đế tức khắc điều động hai mươi vạn binh mã, sai Cẩn Vương đi Lạc Nguyệt thành [Lúc ấy Thương Liêu quốc đang tấn công thành trấn]. Âu Dương Cẩn Hiền không hổ là ‘Chiến thần’, chẳng những giải nguy cho Lạc Nguyệt thành, chỉ trong vòng một tháng liền đoạt lại 4 tòa thành trì.

Về phần tòa thành cuối cùng, cũng là nơi nàng đang ở – Lạc Vân thành, vì cái gì còn sót lại một tòa thành? Khi đó Âu Dương Cẩn Hiền đoạt lại 4 tòa thành trì — sau Lạc Suông thành, liền lập tức khởi xướng mãnh công Lạc Vân thành, nháy mắt đã đánh vào cửa thành, đột nhiên thái tử Thương Liêu quốc đến Lạc Vân thành, lập tức xoay chuyển toàn bộ chiến cuộc, khiến cho quân đội Long Hiền hoàng triều vô công mà phản, chỉ có thể thu hồi Lạc Suông thành, đóng quân ở ngoài Lạc Vân thành, Lạc Vân thành rơi vào thế giằng co, Cẩn Vương không thể đoạt lại Lạc Vân thành, đồng dạng Thương Liêu quốc thái tử cũng không thể tiến công Lạc Suông thành, thế là chiến cuộc rơi vào tình trạng đông cứng gần một năm trời.

Nhưng Thương Liêu thái tử tại sao lại lợi hại như vậy? Ngay cả ‘Lãnh Diện Chiến Thần’ danh xưng Âu Dương Cẩn Hiền cũng không thể nề hà.

Hắn có lợi hại hay không nàng Lăng Ngao Quân quân không được, nhưng vấn đề là, chỉ vì một mệnh lệnh của hắn, nàng phải đến ghi danh, điểm ấy làm cho nàng thập phần khó chịu. Nói cái gì để ngừa có binh lính Long Hiền lẫn vào trong thành, liền kêu tất cả mọi người trong thành tới nhà môn đăng ký, lại lĩnh cái gì đó gọi là chứng minh, coi như vật chứng nhận thân phận. Nếu không có chứng minh này, liền giết không tha. Cho nên cha mẹ nàng phải chi tiền giúp nàng lấy được cái thứ gọi là ‘Thân phận chứng’ chứng thực thân phận nghĩa tử của nàng. Từ nay về sau nàng đã trở thành nghĩa tử của Mạc Văn đại phu – Mạc Quân.

“Mạc Quân ca.” Một thanh âm nũng nịu kéo lại suy nghĩ của Ngao Quân. Trời ạ! Nàng trèo tường trốn đi, cũng tránh không khỏi các nàng, thật sự là rất vô không bắt nhập [*].

Không được, lại bị các nàng đeo bám thì rất thảm a. Ngao Quân làm bộ như không nghe thấy, cước bộ nhanh hơn tiếp tục đi về phía trước.

“Mạc Quân ca, sao càng gọi người người càng chạy a?” Nữ tử thấy Ngao Quân không để ý tới nàng, chạy chậm đuổi theo Ngao Quân, lôi kéo ống tay áo của nàng, làm nũng nói.

“Không nghe thấy.” Nguyên lai là Mạc Tĩnh, nàng không phải đã cự tuyệt lời cầu thân của bà mối rồi sao? Sao nàng ta cứ như âm hồn không tiêu tan a?

“Nga, Mạc Quân ca, phụ thân ta phái người đi cầu thân, người vì sao không đáp ứng a? Có phải không thích ta?” Mạc Tĩnh bộ dạng lả chã chực khóc, thật sự ta thấy chỉ là đóng kịch!

“Ừ.” Đáng tiếc người nào đó không phải là người thương hương tiếc ngọc.

“Người.....” Mạc Tĩnh ghen ngào chỉ vào Ngao Quân, nàng bày ra bộ dáng như bị Ngao Quân phụ lòng.

Ngao Quân không để ý tới Mạc Tĩnh lên án, bản thân chỉ có ý muốn vượt qua nàng đi về phía trước.

“Mạc Quân ca.” Mạc Tĩnh chạy đến bên cạnh Ngao Quân ôm lấy cánh tay nàng, nức nở kêu lên, thanh âm kia thật sự là làm cho người ta nghe xong, xương cốt đều nhũn ra, sau đó liền cười một cái rất sáng lạn a! Cũng là nữ tử vừa rồi hốc mắt còn hồng hồng quả thực nhìn không ra là cùng một người, gương mặt biến sắc thật mau a!

“Buông tay.” Nhưng người nào đó xương cốt chính là cứng rắn đến không thể cứng hơn.

“Không thể, người không đáp ứng, ta sẽ không buông.” Nàng ta..... Thế nhưng nàng ta lại làm nũng với nàng, trời ạ! Đối mặt với Ngao Quân ngàn năm chỉ có một bộ mặt hàn băng, thế nhưng nàng ta còn có thể làm nũng, thật sự là không thể không bội phục.

“Buông tay.” Ngao Quân có chút không kiên nhẫn.

“Mạc Quân ca, người đáp ứng đi!” Hoàn toàn xem nhẹ lời Ngao Quân nói, Mạc Tĩnh đem tay của Ngao Quân ôm càng chặt hơn, chu cái miệng nhỏ nhắn, nhất nhất hướng người Ngao Quân mà cọ.

“Buông tay.” Cái gọi là sự bất quá tam, Ngao Quân đã đến cực hạn. Hung hăng dùng sức vừa kéo, vừa đẩy cặp ‘Bàn ê-tô’ kia, Mạc Tĩnh không ngờ người kia dùng sức quá mạnh, làm nàng ngã sấp xuống, rồi cứ thế mà đi thẳng. Thật sự là vô tình a!

Mạc Tĩnh bị Ngao Quân đẩy một cái cứ tưởng sẽ ngã xuống, lúc này, một đôi tay rất nhanh đem nàng đỡ lấy.

Mạc Tĩnh trong lòng còn sợ hãi liền vỗ vỗ ngực, cũng không để ý người vừa cứu nàng là ai, ghen ngào khóc nói: “Mạc Quân ca, người sao lại vô tình như vậy a! Ô ô..... Mạc Quân ca, người không cần đi a! Ô ô ô.....”

“Đứng lại.” Một thanh âm trầm thấp bên trong mang theo vẻ uy nghiêm vang lên, thành công làm cho Mạc Tĩnh hãy còn đang thương tâm liền đình chỉ khóc, cũng khiến cho Ngao Quân dừng cước bộ.

Mạc Tĩnh vừa bị dọa, nâng hai mắt đầm lệ sưng mù lên, oa, thật a! Nam tử này hảo..... Hảo tuần a! Không giống như Mạc Quân ca âm nhu nữ, đây là một loại dương cương nữ, thật sự là hai loại nữ cực đoan a! Hơn nữa nam tử này thoát nhìn hảo có khí thế, hảo có hương vị nga, còn có thanh âm kia, thật sự là hảo hảo nghe nga, vừa này là hắc cứu mình sao? Thật sự là anh hùng a! [Này cùng anh hùng có quan hệ sao? Tiểu cô nương này có phải bị điên rồi không?]

Ngao Quân dừng lại nhú nhú mày, không tình nguyện xoay người lại, bánh răng vận mệnh bắt đầu chuyển động, sâu trong đáy lòng luôn bình tĩnh trong

nháy mắt đã chấn động một chút.

Nam tử này đẹp quá a! [Hào soái nam tử a!] Bốn mắt nhìn nhau, hai người dưới đáy lòng đồng thời sợ hãi than nói, nhưng ngoài mặt, hai người như trước mặt không đổi sắc, vẫn là gương mặt hàn băng.

“Chuyện gì?” Khẩu khí lạnh lùng nhẹ nhàng trong miệng Ngạo Quân dật ra, biểu hiện nàng đang hờn giận.

Nàng không khỏi nghi ngờ nhìn nam tử trước mắt, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra góc cạnh rõ ràng, phía dưới hai hàng lông mày nồng đậm kia là đôi mắt đen thâm thúy, phẳng lặng như một ao hồ sâu thẳm, sâu không thấy đáy, mũi cao thẳng, đôi môi tuyệt mỹ kiên nghị hơi nhếch lên, thân hình cao ráo, ở hán toát ra khí khái vừa cao quý vừa tao nhã, cả người tràn ngập khí phách vương giả, làm cho người ta thấy một áp lực cường đại vô hình, người này cũng không phải thường nhân, tuy rằng y phục hần thực bình thường, nhưng việc hần cố gắng che dấu khí thế đã bán đứng hần. Khi nhìn đến đôi mắt của nam tử kia trong lòng Ngạo Quân đột nhiên xuất hiện một chút rung động xa lạ, rõ ràng nàng đã tỏ ra hờn giận, nam tử này thật vô lễ, hừ.

“Cấp vị cô nương này một công đạo.” Đồng dạng ngữ khí lạnh lùng.

Chẳng là ở xa xa hần thấy một nam một nữ đang đôi co, bản thân hần không muốn xen vào việc của người khác, vốn định rời khỏi, dù sao hần còn có chuyện trọng yếu muốn làm, nhưng lại nhìn thấy nam tử thon dài kia lại ngoan tuyệt đem nữ tử kia đẩy ra, không quan tâm đến lúc cần phải rời khỏi, chẳng biết vì sao, một cỗ tức giận đột nhiên sinh ra, làm hần không chút nghĩ ngợi phi thân đến đỡ lấy nữ tử thiếu chút nữa ngã sấp xuống, thấy nữ tử yếu đuối nghẹn ngào xin nam tử kia lưu lại, mà nam tử ấy lại như trước chẳng quan tâm, nên hần rất tức giận, hần hận nhất là nam nhân phụ tâm, loại nam nhân này quả thực làm nam nhân bọn họ mất hết thể diện, là nam nhân bại hoại, đây là do nàng nói, cho đến bây giờ hần cũng không quên được nữ tử kia, cũng là hần với nàng vô duyên vô phận, nữ tử kia đã là vợ người khác lại còn sấp làm mẹ nữa.

Lúc đang chất trong lòng hần không ngừng dâng lên thì nam tử nọ xoay người lại, trong nháy mắt tâm từ lâu đã bình tĩnh lại không không chế được mà mãnh liệt nhảy dựng lên, giống như có ai đó ném đá vào tâm hồ phẳng lặng vậy, thật lâu không thôi, người nọ thay thế đang chất khi nhớ tới nàng, đây là có chuyện gì?

Không thể phủ nhận, nam tử phụ tâm này, lớn lên thật đẹp, đúng vậy, mỹ nam tử, khuôn mặt hoàn mỹ tron bóng trắng nõn, lông mi thật dài, lông mi dài nhỏ tựa như mặt trăng lưỡi liềm tỏa sáng trong bầu trời đêm, song mâu to đen ánh, trong veo sáng ngời mà lại bình tĩnh như gương nhân nhìn không thấu, hiện ra sâu không lường được, lại làm cho người khác không tự giác mà hăm đi sâu vào, phía dưới cái mũi thẳng tắp, là môi hồng đào đậm đậm, môi phần nộn giống như cánh hoa hồng, khiến người khác không khỏi tưởng tượng được mà muốn nếm thử, da thịt trắng nõn tựa như trứng chim vừa mới lột da, mái tóc tùy ý buông lên lay động trong gió, hảo mỹ a! Đẹp đến hần có một loại xung động, hảo muốn đem y giấu đi, không muốn người khác nhìn thấy vẻ đẹp của y. Ý thức được bản thân lại có suy nghĩ như thế, nam tử thật sâu kinh ngạc một chút, không không, đối phương là nam tử, lại là một nam nhân phụ tâm, hơn nữa người trong lòng mình vẫn là nàng, vẫn luôn như thế.

“Công đạo?” Công đạo cái gì? Có liên quan gì đến hần a?

“Cô nương” Nam tử không để ý tới Ngạo Quân, quay đầu gọi Mạc Tĩnh còn chưa phục hồi tinh thần một tiếng, muốn chính nàng nói ra. Đối với mỹ nam tử phụ tâm lại không thừa nhận kia, hần càng thêm tức giận.

“Nga, người bảo ta a?” Mạc Tĩnh phục hồi tinh thần lại ngây ngốc hỏi, sau khi nhìn thấy ánh mắt nam tử, mới nhìn về Ngạo Quân phía trước, lúc này mới nhớ ra, nàng đang làm cho Mạc Quân ca đáp ứng thú nàng mà! So sánh với tuấn công tử vừa gặp mặt này, nàng vẫn thích Mạc Quân ca của nàng hơn, dù sao đó cũng là mối tình đầu của nàng. Suy nghĩ một chút, Mạc Tĩnh quyết định phải thừa dịp này nhờ tuấn công tử tác chủ cho nàng, để Mạc Quân ca đáp ứng thú nàng.

Lập tức quyết định, Mạc Tĩnh về mặt ai oán nhìn Ngạo Quân, sau đó quay mặt đi, giống như bắt đắc dĩ nói: “Công tử, cảm tạ hảo ý của người, nhưng..... Tĩnh nhi, không muốn khiến Mạc Quân ca khó xử.” Nói xong lại tựa như đau lòng vô cùng, tuyệt vọng mà lại tràn ngập ái luyện nhìn về phía Ngạo Quân.

Một câu Tĩnh nhi, làm nam tử nhớ tới nữ tử mà hần rất yêu kia, nữ tử kia từng bị hiểu lầm mà về mặt tuyệt vọng. Vì một câu Tĩnh nhi này, hần phải đòi nam tử phụ tâm một công đạo.

“Cô nương, người yên tâm, ta nhất định tác chủ cho người.” Nam tử gương mặt lãnh tuấn ần ần có chút tức giận bay lên, nhanh nhìn chằm chằm ‘Phụ tâm nam nhân’.

Tác chủ? Hần dựa vào cái gì? Huống chi Mạc Tĩnh cũng đã nói không muốn làm ta khó xử rồi mà? [Ai, Ngạo Quân đáng thương, uổng người thông minh tuyệt đỉnh, sao chỉ có như vậy mà không hiểu?] Không đúng, việc này, ta có cái gì khó xử? Sao đột nhiên loạn cả lên như vậy?

Đang lúc Ngạo Quân hầy còn đang hết sức buồn bực, Mạc Tĩnh vừa được tuấn nam tử đến sau kia cam đoan, lập tức chạy chậm đến bên cạnh Ngạo Quân, nắm lấy tay Ngạo Quân, khóc nói: “Mạc Quân ca, ta..... Ta biết, ta không xứng với người, nhưng..... Ta thật sự rất thích người, người không cần rời ta, ô ô ô.....” Vừa nói, vừa ngẩng đầu vụng trộm nhìn Ngạo Quân, thấy Ngạo Quân tựa hồ không có phản ứng gì, cắn răng một cái, đỏ mặt nói: “Ô ô ô..... Mạc Quân ca, người trước đây không phải như thế, trước kia người đối với ta tốt lắm, luôn lời ngon tiếng ngọt, còn..... Còn nói muốn thú ta, ô ô ô..... Hiện tại, hiện tại lại tuyệt tình với ta như vậy, ô ô ô..... Ta..... Ta biết, người nhất định là thích người khác, đúng không? Ô ô ô.....” Nói xong liền khóc không thành tiếng.

“Cái gì? Ta nói thú người bao giờ?” Ngạo Quân rốt cục có phản ứng, mi đầu xinh đẹp liền nhăn lại, nhìn Mạc Tĩnh nói những lời khó hiểu. Ta khi nào đối với nàng lời ngon tiếng ngọt? Còn nói muốn thú nàng? Nàng có phải bị điên rồi không?

“Người..... Ô ô.....” Mạc Tĩnh mở to mắt về mặt không thể tin nhìn Ngạo Quân, lại cúi đầu khóc. Đúng dạng là một thiếu nữ vô tri bị tình lang lừa

gạt.

Nhìn một màn này, nam tử mặt băng hiem có sự thay đổi, nháy mắt dấy lên hừng hực liệt hỏa, đây không phải là nàng nói đến ‘Trần Thế Mỹ’ sao? Cát bước đi lên, nắm lấy cổ áo Ngao Quân, trầm giọng nói: “Chết tiết, nếu đã hứa hẹn, cần phải tín thủ, bằng không, uổng làm người.”

“Chưa bao giờ hứa hẹn, tại sao phải tín thủ.” Ngao Quân thề thốt phủ nhận. Nàng thế nào có thể hứa hẹn muốn kết hôn với một nữ tử chứ?

“Chẳng lẽ vị cô nương này lại hãm hại người?” Nam tử càng giận, không khỏi tăng thêm lực đạo trong tay.

“Buông tay.” Ngao Quân không trả lời, ngược lại lãnh thanh nói. Nàng ghét nhất bị người khác bính nàng, còn vô lễ như vậy. Thấy nam tử tựa hồ không có nửa điểm ý tứ muốn buông ra, Ngao Quân vươn tay, muốn cánh tay đáng ghét kia buông ra, không thể tưởng tượng được nàng đường đường ‘Lãnh Diện Thánh Quân’ thế nhưng vô pháp tránh khỏi kiềm chế của người này. Xem ra võ công người này rất cao.

“Chỉ cần người tuân thủ lời hứa, ta sẽ buông tay.” Không ngờ ‘Phụ tâm nhân’ này nhìn như nhả nhặn, nhu nhược lại có thân thủ nhanh nhẹn như vậy, bắt quá xem ra, tựa hồ không có nửa điểm nội lực, không giống như là người biết võ công, chiêu thức có điểm quái, lại có chút quen mắt.

“Buông tay.” Trời ạ! Nàng hôm nay đến cùng đã nói bao nhiêu lần ‘Buông tay’ rồi a! Hai người bọn họ sao lại thế này a? Một cánh tay quăn quít lấy nàng, một cái lại nắm lấy cổ áo của nàng, rốt cuộc nàng đã trêu ai chọc ai a?

Nhìn hai người kia tranh chấp không buông, Mạc Tĩnh nắm chặt thời cơ, tay nhỏ bé nhẹ nhàng mà gỡ bỏ cánh tay nam tử, nhẹ giọng nói “Công tử, người mau buông tay, đừng làm Mạc Quân ca bị thương.”

“Hừ.” Nam tử hừ một cái, buông cô áo Ngao Quân ra, cau mày, quay đầu nói với Mạc Tĩnh: “Cô nương, hân đối với người như vậy, người còn vì hân như vậy. Đáng sao?”

“Ta.....” Mạc Tĩnh đột nhiên về mặt xấu hổ nhìn về phía Ngao Quân, nhỏ giọng nói “Đáng giá, tuy rằng Mạc Quân ca đối với ta như vậy, nhưng ta vẫn thích hân, bởi vì..... Bởi vì ta..... Ta đã là người của hân rồi.” Nói xong lời cuối cùng thanh âm nhỏ đến giống như nói trong lòng. Nhưng nhĩ lực của hai người đều có thể nghe được.

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Hai người song song sợ hãi kêu ra tiếng. Ngao Quân về mặt không thể tin nhìn chăm chăm Mạc Tĩnh, nàng nói những lời này là có ý gì, cái gì kêu đã là người của nàng, nàng cũng là nữ a. Sao cho tới bây giờ cũng không biết Mạc Tĩnh này có thiên phú diễn kịch như vậy? Nói dối, mặt không đỏ khí không suyền. Nguyên lai từ lúc nam tử này xuất hiện, nàng đã có chủ ý này! Tâm cơ thật thâm sâu nha!

Chết tiết, phụ tâm nhân này lại vô tình, ăn xong chùi mép, lại còn chết không thừa nhận. Nếu theo lời nàng, không đem tên này chặt làm tám khúc là không được, không, phải đem tra tấn cho sống không bằng chết, nàng sẽ không bỏ qua. Vừa nghĩ tới dùng một ít phương pháp dần vặt cổ quái, kì lạ để tra tấn nữ ‘Nam tử’ ‘Phụ tâm’ này, hân liền nhịn không được muốn cười.

Ngao Quân thấy nam tử này đầy mặt mặc danh kỳ diệu xuất hiện tiểu ý, người này không phải từ đầu trên mặt không phải lãnh thì chính là giận, hiện tại thế nào nghe đến ‘Xử tội’ nàng, lại xuất hiện ý, không khỏi làm lưng Ngao Quân ứa ra mồ hôi lạnh.

“Công tử?” Người này chẳng lẽ có bệnh sao? Mạc Tĩnh có điểm hoài nghi.

“Khụ.....” Ý thức được bản thân đem tiểu ý biểu hiện ra ngoài, ho nhẹ một tiếng, che dấu cười ý. Từ lúc nhận thức nàng, hi vọng đều không hiện ra mặt, vậy mà lại một lần bởi vì nàng mà đem suy nghĩ nội tâm biểu hiện ra ngoài, ai, xem ra, hân vẫn chưa buông được a!

“Khụ..... Nếu đã như thế, thú nàng.” Không phải khẩu khí thương lượng, mà là mệnh lệnh, lúc này hân không che dấu khí phách vương giả của mình chút nào, làm cho người khác cảm thấy áp lực bội phần.

“Không thú.” Ngao Quân không nhìn khí phách nam tử trước mắt phát ra, lạnh giọng cự tuyệt. Hân là ai? Dựa vào cái gì ra lệnh cho nàng.

“Thú.” Không nghĩ tới ‘Phụ tâm nhân’ này lại không sợ uy thế của hân, hơn nữa trên người hân còn tản mát ra một loại khí thế tựa hồ lãnh đạo thiên quân vạn mã, không thua kém hân.

“Không thú.”

“Thú.”

.....

Trong lúc hai người không ngừng giằng co ‘Thú và không thú’, một nam tử khác bị người xem nhẹ vẫn luôn đứng phía sau đi lên phía trước, ở bên tai nam tử nói: “Chủ tử, thời gian không còn sớm.”

Nam tử vừa nghe, nhìn thuộc hạ của hân một cái, đúng vậy! Hân sao lại vì ‘Phụ tâm nhân’ này, thiếu chút nữa bỏ lỡ đại sự chứ? Cũng không biết vì cái gì, vừa thấy ‘Hân’, hân lại không ngăn được cơn giận dữ, ‘Phụ tâm’ nhân hân đã nhìn nhiều rồi, đã sớm chết lặng, nhưng lần này là chuyện gì xảy ra a?

Tại sao lại phản ứng lớn như vậy , không biết nặng nhẹ như thế, sẽ không trúng tà chứ?

“Nhàm chán.” Lúc nam tử đầu khẩu phân tâm, Ngao Quân quyết định không tiếp tục quanh co nữa, sau khi lạnh lùng nói một tiếng, nhìn cũng không nhìn những người này, xoay người rời đi.

“Mạc Quân ca.” Mạc Tinh thấy Ngao Quân lại đi, mà người nói muốn vì nàng tác chủ lại không biết suy nghĩ cái gì, ngay cả người đi rồi cũng không biết, lập tức không để ý tới nam tử xa lạ kia, đuổi theo Mạc Quân ca của nàng. Nghe thấy tiếng la, nam tử mới hồi phục tinh thần lại, thấy người đã đi xa , vừa định đuổi theo, lại bị người phía sau ngăn trở: “Vương gia, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta nhanh ra khỏi thành đi! Bằng không bị Gia Luật Ứng kia phát giác thì nguy .”

“Ân, đi thôi.” Y Thiên nói đúng, đây là nơi không nên ở lâu, nhưng người họ..... Quên đi, vẫn nên lấy đại cục làm trọng. Liền xoay người rời đi, nhưng lại nhìn thoáng qua hướng hai người kia biến mất, ngay cả bản thân cũng không phát giác, lúc này trong mắt lộ vẻ phức tạp, sắc mặt mê mang.

***

[*]: Ở đây có nghĩa là nơi nào cũng thấy mặt, chỗ nào cũng trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: làm nhập trức trận

Vì muốn nhanh thoát khỏi Mạc Tinh, Ngao Quân cước bộ nhanh hơn, lại có điểm chạy chậm. Nàng Lăng Ngao Quân khi nào lại chật vật như vậy a? Đều do Mạc Tinh kia mê trai, còn có, nam tử kỳ lạ kia, thật sự là, tức chết người đi được! Dám lệnh cho nàng đi thú Mạc Tinh, nàng thân là nữ tử như thế nào đi thú một nữ tử khác a? Huống chi, hẳn nghĩ hẳn là ai vậy? Dám như vậy ra lệnh cho nàng! Hô, hơi thở gấp gấp, bình tĩnh bình tĩnh, không thể tưởng được nàng lại bị một nam tử làm thành như vậy, này nếu như bị Tuyệt biết, còn không bị nàng cười đến chết. Không nên tức làm chi, chẳng qua là nam tử nhàm chán thích xen vào việc của người khác thôi! Quả thật không tất yếu phải sinh khí! Cũng không biết làm sao vậy, một khi nghĩ đến hẳn, liền tức đến không chịu được, cái gì ‘Mặt lạnh’ a, ‘Lạnh nhạt’ a, tất cả đều phá công, thật có phải bị trúng tà rồi không? Mặc kệ , vẫn là đi nhanh đi! Bị bọn họ đuổi theo liền thăm.

“Đi? Nơi này là chỗ nào?” Bước nhanh một hồi lâu Ngao Quân phát giác chỗ mình đang đứng là ở bên trong một đại phiến rừng trúc, ân, hảo tươi mát a! Cho tới nay, cây trúc chính là cây nàng yêu nhất, rừng trúc thanh thanh thúy thúy kia ở trong mắt nàng so với nhiều loại hoa giống như cảm hoa hải còn muốn đẹp hơn ba phần, huống chi cỏ dại không khí không có bị ô nhiễm, khiến cho say lòng người.

Mạc gia thôn hình như không có rừng trúc như vậy nga! Chẳng lẽ nàng đã ra khỏi Mạc gia thôn, tả hữu nhìn nhìn, nơi này quả thật không phải Mạc gia thôn. Kia nơi này là chỗ nào? Nghĩ nghĩ, đình, nơi này có thể chính là nơi cha nói ở bên ngoài Mạc gia thôn có một nơi tên là trúc phong a? Nhớ ngày đó khi cha nói, nàng còn xúc động muốn lập tức đi đến đây! Lại bị cha ngăn lại, nguyên lai nơi này, trừ bỏ bên ngoài được gọi là trúc phong, còn có một cái tên khác — Mê phong, nghe nói, vừa tiến vào ngọn sơn phong này sẽ rất khó đi ra, về phần vì cái gì, không có người biết. Có người nói nơi này có quỷ, cũng có người nói, đây là nơi ở của thần tiên, phàm nhân không thể vào..... Cái gì đồn đãi đều có. Tóm lại cuối cùng không có người nào dám trở lên đây.

Chuyện này đối với nàng mà nói quả thực chính là mê tín, ngu muội, nàng cũng không tin , trúc phong là nơi nàng không thể đi. Nhưng sau lại, vì ứng phó ‘Ái mộ giả’, vẫn tìm không thấy thời cơ, không thể tưởng được hiện tại nàng đi lạc lại có thể đến nơi này , thật đúng là phải cảm ơn Mạc Tinh theo đuổi không bỏ a! Ha ha..... Xem ra nàng cùng trúc phong này thật đúng là hữu duyên! Hiện tại khiến cho nàng muốn đến xem cái gì quý a, tiền a, rốt cuộc có bộ dạng gì? Hy vọng sẽ không làm cho nàng thất vọng.....

Tiếp tục đi về phía trước, ta đi, ta lại đi..... Cáp, thật đúng là lại trở về chỗ cũ a! Ngao Quân nhìn một chút rồi nàng mới bắt đầu ở trên cây trúc làm ký hiệu, đi nửa ngày rồi, nàng lại đi trở về nơi này . Xem ra nơi này thật đúng là có huyền cơ nga! Lúc này trong lòng nàng không phải sợ hãi, mà là hưng phấn.

Ngao Quân luôn luôn đam mê khó có được hưng phấn như vậy, không thể tưởng tượng được người này lại không phải vì e ngại trúc phong, mà vì chính mình bây giờ còn bị nhốt ở bên trong. Lăng thị gia tộc thật là có một quái vật, một cái khác..... Đương nhiên là đường tỷ nàng — hiện tại là Long Hiến hoàng triều hoàng hậu. [Lệ Nguyệt: ‘Thì ra Quân tỷ và Tuyệt tỷ là quái vật a!’ *Xách dép chạy*]

Nơi này..... Cẩn thận nghiên cứu một chút, ha ha..... Thì ra là thế, lúc này Ngao Quân thật sự là một chút bộ dáng ‘Mặt lạnh thánh quân’ đều không có, xem biểu tình kia, xem nụ cười vô cùng sáng lạn kia [May mắn nơi này không có người], ai có thể nghĩ đến hai chữ mặt lạnh đâu! Hiện tại nàng chính là hiện càng rõ bộ mặt của một tiểu hải tuổi ba tuổi.

Trúc trận, khắp rừng trúc này chính là một đại trận pháp, xem ra là căn cứ ngũ hành bát quái mà kiến thành , ngũ hành bát quái trận thực chất là Thái Cực bát quái trận, lợi dụng đầy đủ thiên thời, địa lợi, đem trận pháp gia nhập thời gian nội hàm, hoạt hoá Thái Cực bát quái trận. Hay còn nói, ngũ hành bát quái trận, chính là động thái của Thái Cực bát quái trận, là thời khắc bị vây mà biến hóa. Ngũ Hành, chính là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Kim, kỳ thật chính là ánh sáng, Mộc, nơi này chính là các loại thảo thực vật; Thủy, ở trong này sương đã hóa thành; Hỏa, chính là độ ẩm; Thổ, còn lại là đại địa . Nơi này Ngũ Hành đều biến hóa. Bát Quái, nó là do Nho gia Trung Quốc thời cổ đại trình bày và phân tích vạn vật biến hóa trong yếu kinh điển — [Chu

dịch] sử dụng bát loại đồ hình cơ bản, cũng xưng Bát Quái, dùng “-” Cùng “-” Ký hiệu tạo thành. Tên là: Kiền, khôn, chấn, tốn, khảm, cách, cấn, đoái. Tượng trưng thiên, lôi, phong, thủy, hỏa, sơn, trạch bát loại hiện tượng tự nhiên, lấy tự nhiên phỏng đoán cùng xã hội biến hóa. Nói cách khác, ngũ hành bị bao hàm ở trong Bát Quái. Bình thường cho rằng âm, dương hai loại thể lực hỗ trợ lẫn nhau là sinh ra vạn vật căn nguyên, kiền, khôn hai quẻ thì tại trong “Bát Quái” giữ lấy địa vị đặc biệt trọng yếu. Thái Cực cùng Bát Quái tổ hợp thành Thái Cực bát quái đồ, về sau nó bị các đạo giáo lợi dụng.

Không thể tưởng được ở nơi xa xôi này lại có trận pháp tinh diệu như vậy, trách không được có người đi vào được mà không ra được. Nhưng đối với Lăng Ngao Quân nàng mà nói, chỉ là chuyện nhỏ. Vị trí hiện tại của nàng hẳn là ở trong phong trận, khó trách cảm thấy gió nơi này có điểm là lạ, một hồi gió nhẹ từ từ, một hồi cuồng phong gào thét, một hồi lại giống lốc xoáy.....

Nếu trận này tinh diệu như vậy, nàng mà không hảo nghiên cứu thì không đúng với đường tử nàng diễn xưng là đối kỳ môn thuật giáp, quái nhân của ngũ hành bát quái các loại trận pháp.

Càng nghiên cứu càng cảm thấy người lập ra phong trận này nhất định là một cao thủ, hoàn toàn biến hóa, ảo diệu không thôi, thật là vô cùng kì diệu a!! Cho dù là người biết trận pháp vào được cũng không thể bình yên vô sự mà phá được trận diệu như vậy đi ra ngoài, đương nhiên không bao gồm nàng.

“Ha ha ha.....” Đột nhiên một tiếng cười cuồng ngạo truyền vào trong tai Ngao Quân, đang tùy ý bước chậm ở trong tinh diệu trận pháp nàng không khỏi nhíu mày một chút, nàng ghét nhất là khi đang nghiên cứu trận pháp bị người khác quấy rầy.

Chẳng lẽ còn có người bị vây ở trong rừng trúc này? Khó khi nào nàng tâm tình hảo, liền làm người tốt một chút, bắt hắn mang ra ngoài! Nguyên lai ta còn cử thiện lương! [Phong Thanh: chạy như bị điên] [Lệ Nguyệt: Bỏ dép chạy theo]

Thanh âm hình như là theo bên kia truyền tới, Ngao Quân nhắc chân hướng bên trái đi đến, đi vài bước lại lui về phía sau từng bước, lại hướng trái đi hai bước, xem ra như là ở một chỗ đi tới đi lui, chỉ thấy nàng mỗi khi đi một chút, gãy trúc hình như cảm ứng liền đi động một chút. Rốt cục ở trong trúc trận nhìn thấy bóng người.

Không chỉ có một người, mà là ba người. Một thân xích y, trên mặt còn mang theo mặt nạ sắt, mặc dù không thấy rõ bộ dáng, nhưng có thể làm cho người ta cảm thấy khủng bố, hình như là đến từ Địa ngục ma quỷ, lúc này đang đứng trước mặt hai người khác cười lớn, xem ra tiếng cười vừa rồi là do hắn phát ra. Mặt khác hai người kia, một thân thanh y, và cuối cùng là một thân lam y, tóc tu bạch, xem ra thật là có điểm tiên phong đạo cốt. Bất quá lúc này lại đều bán ngồi dưới đất, tay phải ôm ngực, khoe miệng còn có huyết, cau mày nhìn chằm chằm thiết mặt nhân.

Cáp, nơi này thật đúng là vừa có ‘Quý’ vừa có ‘Tiên’, bất quá hiện tại hình như là ‘Tiên’ bị ‘Quý’ đánh ngã nga!

“Thánh Xích, ngươi là phản đồ khi sư diệt tổ, nguyên lai những chuyện này đều do ngươi làm, ngươi đã sớm tâm bất hảo, chúng ta đã tin tưởng ngươi như thế, ngươi.....” Thanh y lão giả phản hận đối với thiết mặt nhân quát.

“Hừ, nhị sư thúc, ta khuyên các ngươi nên đem Thiên Kiền cùng bí kíp ra, nể tình trước kia các ngươi đối với ta có phần hậu ái, ta có thể để cho các ngươi chết được toàn thây.” Thánh Xích hừ lạnh nói.

“Vọng tưởng, muốn lấy Thiên Kiền cùng bí kíp, xem ngươi có bản lĩnh gì. Lam y lão giả vừa nói, một bên đứng lên, bất quá xem ra bị thương không nhẹ, lưng lay sắp đổ, tựa hồ như sắp chống đỡ không nổi.

Thanh y lão giả lúc này cũng gãy dựa đứng lên, bất quá, cũng đồng dạng một bộ dáng.

“Hừ hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy đừng trách sư diệt tâm ngoan.” Thánh Xích nhìn hai người đứng lên, tà mị cười, liền hướng hai người đánh ra một chưởng.

Thật là lợi hại a! Ngao Quân không khỏi cảm thán nói, một chưởng này ngay cả nàng đều có thể cảm giác được chưởng phong mạnh mẽ, đây chính là nội lực a!..... Xem ra nàng – Hắc đạo cao thủ ở cổ đại này xem như ‘Tay trời gà không chặt’, như thế nào đã quên cổ đại còn có nội công?

Hai vị lão giả vội vàng né tránh chưởng lực mạnh mẽ, nhưng bởi vì bị trọng thương, hành động không được nhanh nhẹn, vẫn là không thể tránh, bị một chưởng này đánh cho bay ra hai bên, ngã trên mặt đất, lại ối ra một búng máu thật to. Mà Thánh Xích cũng không tính cứ như vậy mà buông tha bọn họ, khoe môi nhếch lên cười tà chậm rãi hướng tới gần hai vị lão giả, tươi cười, ngay cả Ngao Quân cũng không ngừng run lên, trong lòng xuất hiện một nỗi sợ hãi.

“Cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, giao ra đây.”

“Ha ha ha.....” Thanh y lão giả đột nhiên cười ha ha đứng lên.

“Ngươi cười cái gì?” Lão quỷ chết tiệt, chết đến nơi còn cười được.

“Ta cười ngươi đáng thương. Cười ngươi làm nhiều như vậy, vẫn như cũ không dám đương nổi Thánh Tiên Môn môn chủ, ngươi cả đời cũng không khả năng đạt được đến Thiên Kiền và Thiên Khôn thần công.”

“Phải không? Ngươi cho là ngươi không lấy ra ta sẽ không đạt sao? Giết các ngươi rồi lấy cũng không muộn a!” Thánh Xích đắc thắng nói.

“Ha ha..... Ngươi cho là Thiên Kiền cùng thần công đều trên người chúng ta sao? Hừ, chúng ta đã sớm cảm thấy được dã tâm của ngươi, đã sớm đem chúng đi giấu rồi, ngươi cả đời cũng không khả năng tìm được.” Lam y lão nói.

“Cái gì, các ngươi.....” Thánh Xích bày ra bộ dáng không thể tin.

“Không phải của ngươi, mặc kệ ngươi không từ thủ đoạn nào, cũng không khả năng có được.”

“Ngươi nói vậy, Thánh Tiên Môn là của ta, Thiên Khôn thần công cũng là của ta, vì chúng ta giết người đường dục ta, sư phó của ta, ta giết nhiều sư huynh đệ như vậy, ta giết người nhiều như vậy, đều là vì chúng ta, chúng ta là của ta, ai cũng không thể cướp chúng đi, các ngươi cũng không được.” Thánh Xích điên cuồng rống to, nội lực thâm hậu, làm lỗ tai Ngao Quân sinh đau, đau đầu dục liệt.

“Ha ha..... Không hổ là Thánh Tiên Môn hộ pháp, thiếu chút nữa đã bị các ngươi lừa. Hừ, giết các ngươi, xem ta có thể hay không lấy được chúng, sư phó của ta rất nhớ hai ngươi, ta đưa các ngươi đi gặp hắn, ha ha.....” Tinh táo lại Thánh Xích phát giác điều không đúng, Thiên Kiền cùng thần công nhất định còn trên người bọn họ.

Có ý tứ gì? Hai vị lão giả này lừa hắn cái gì? Ngao Quân thấy Thánh Xích phát cuồng đột nhiên nói ra những lời nói kì lạ, nàng thật không thể hiểu, chợt thấy kiếm trên tay Thánh Xích hướng hai vị lão giả mà đâm tới.

Ở thời điểm nguy kịch, Ngao Quân rút cục nhìn không được, cái tên sát sư diệt tổ này, nếu ở Huyền Long hội đã sớm bị nàng lấy bang quy mà giải quyết. Nhưng là hiện tại đừng nói giải quyết hắn, khả năng nếu ở gần hắn nhất định thân đã bị đánh gãy. Lại không thể thấy chết mà không cứu được, bất quá đừng quên bọn họ hiện tại đang ở trong trận, cho nên muốn cứu người đối với nàng mà nói vẫn có thể làm được.

Ở kia khi một kiếm đang muốn xuyên thấu thân thể thanh y lão giả, đột nhiên chuyện kỳ quái đã xảy ra, trong lúc đó cứ như được sắp xếp sẵn gây trúc chuyển động che chắn Thánh Xích cùng hai vị lão giả, Thánh Xích chưa kịp phản ứng, khắp rừng trúc liền chuyển động đứng lên, nháy mắt đã không thấy tăm hơi thân ảnh hai vị lão giả. Đáng giận, Thánh Xích vung kiếm, kiếm phong đến chỗ nào, gây trúc đều ngã xuống, từng loạt từng loạt, nhưng bất luận hắn chém bao nhiêu gây trúc, chính là vẫn không thấy được bóng dáng của hai người vốn nên là người chết. Chỉ chốc lát, hắn liền hiểu được, nhất định có nhân cải biến trận pháp, cứu bọn họ đi. Là ai? Thế nhưng có thể thay đổi được trận pháp mà bọn họ hai người cùng thiết trí thì.....

Hai vị lão giả đồng dạng trợn mắt há hốc mồm nhìn rừng trúc chuyển động trong nháy mắt, lập tức liền hiểu được có nhân cải biến trận pháp, mà thay đổi vừa lúc cứu bọn họ. Nói như vậy, trong trận trừ bỏ bọn họ ba người còn có mặt một người khác, là ai? Là cố ý hay là ngẫu nhiên? Nhưng mặc kệ là cố ý hay ngẫu nhiên, có thể ở trong trận đi lại tự nhiên, thậm chí còn có thể thay đổi nó nhất định không phải người bình thường, phải biết rằng rừng trúc này là hai người bọn họ khi tuổi trẻ kỳ nhân vang danh thiên hạ lập ra a!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Cứu kỳ nhân

“Hai vị lão gia gia, các ngươi không có việc gì chứ?” Đang lúc hai người hồi tưởng lại chuyện xưa, Ngao Quân rút cục nhìn không được, như thế nào hai người này cứ ngơ ngác ngồi dưới đất như vậy, là bị trọng thương không động đậy được sao, vậy đề ta làm người tốt, đưa Phật đưa đến Tây đi!!

“Ách? A..... Ngươi” Nghe được tiếng gọi hai người rút cục phục hồi tinh thần lại, không khỏi nhìn về nơi thanh âm phát ra, vừa thấy Ngao Quân đi đến liền có vẻ mặt khiếp sợ cùng không thể tin, nhìn lảng lảng Ngao Quân.

Ngao Quân kỳ lạ vuốt mặt mình, ô uế sao? Nàng vừa mới nói cái gì kinh thế hãi tục sao, làm chi nhìn nàng như vậy a?

“Không có việc gì?” Lại bị bọn họ xem thường, ngay cả nàng cũng phải hoài nghi nàng là ngoại tình nhân (người ngoài hành tinh).

“A! Không có việc gì.” Thanh y lão giả phản ứng trước, sau đó nhìn lam y lão giả liếc mắt một cái, lại quay đầu nói với Ngao Quân: “Là ngươi đã cứu chúng ta?” Là ngữ khí phi thường hoài nghi. Thay đổi trận pháp cứu bọn họ là thiếu niên tuấn mỹ như thần này? Nhìn dáng vẻ của hắn cũng bất quá là hơn mười tuổi, nhưng sao lợi hại như vậy?

“Ân!” Đó là ngữ khí gì a? Như vậy thật khinh thường người.

Thấy Ngao Quân gật đầu thừa nhận, mà nơi này quả thật chỉ có một mình hắn, không tin cũng phải tin a.

“Đa tạ vị tiểu công tử cứu giúp.” Thanh y lão giả một tay ôm ngực, một bên gối dựa đứng lên, đối với Ngao Quân nói.

“Không cần khách khí.” Vẫn là khẩu khí lạnh lùng, đối đãi lão giả như thế nào vẫn là một bộ khẩu khí như vậy a?

“Bất quá, chúng ta mau rời khỏi nơi này, trận vây này không giữ được Thánh Xích lâu đâu.” Lam y lão giả lúc này cũng đứng lên, cau mày nói.

“Ân.” Thanh y lão giả đồng ý gật đầu, hai người cùng nhau nhìn về phía Ngao Quân.

Nhìn ta để làm chi? Chờ ta quyết định sao? Nhưng ta là thực kính lão da!

“VẬY ĐI THÔI!” Không có biện pháp, lại bị bọn họ xem thường, phỏng chừng trời đã tối rồi.

Ngao Quân một tay giúp đỡ một người, đi ra trúc ngoại, đang muốn cùng hai người nói lời chia tay, lời còn chưa ra khỏi miệng, lam y lão giả liền ối ra một ngụm huyết to, Ngao Quân không khỏi cả kinh, người này như thế nào lại phun ra nhiều máu như vậy?

“Không có việc gì?”

“Không có việc gì, tiểu huynh đệ ngươi đi nhanh đi! Chờ Thánh Xích đuổi đến đây, ngươi đi sẽ không kịp, chúng ta không thể liên lụy ngươi a!” Thanh y lão giả nói, hẳn biết bọn họ không được, nếu Thánh Xích đuổi đến đây, vị tiểu huynh đệ này hẳn phải chết.

“Không được, ta đi rồi, các ngươi phải làm sao?” Vừa nãy không biết thì không sao, hiện tại biết bọn họ bị thương nặng như vậy, năng sao có thể cứ như vậy mà rời khỏi đây?

“Nhưng ngươi.....” Thanh y lão giả vẫn có ý đồ thuyết phục Ngao Quân, tuy rằng vị tiểu huynh đệ này ‘Giảng nghĩa khí’ như vậy, nhưng hẳn vừa mới xoa bóp mạch đập hẳn một chút, có thể khẳng định hẳn một chút nội lực đều không có, tội gì làm cho hắn chịu chết?

“Đừng nói nữa, ta sẽ không bỏ lại các ngươi mà đi một mình.” Giảng nghĩa khí là bang quy điều thứ nhất của bang hội ta da! Hơn nữa trên người ta còn có..... Thánh Xích hẳn có lợi hại bao nhiêu cũng không thể gây thương tổn cho ta.

“Này..... Được rồi, bên kia có cái sơn động, có thể ẩn nấp, Thánh Xích sẽ không tìm được, chúng ta đến đó tránh một chút đi!” Nhìn Ngao Quân trong mắt kiên quyết, thanh y lão giả cũng không tái ép buộc, đột nhiên nhớ tới phía trước có một sơn động phi thường bí mật, là hẳn lúc còn trẻ cùng sư đệ [Lam y lão giả] khi trốn ra ngoài chơi mà phát hiện ra, là căn cứ bí mật của bọn hắn.

Cửa sơn động này quả nhiên đủ bí mật, nếu không phải thanh y lão giả gia dẫn đường, thực không thể tìm ra, trước cửa động cỏ dại mọc um tùm, lại khá hẹp chỉ có thể từng người đi qua, hẳn là thực an toàn.

Trong sơn động không giống như bên ngoài, hảo tốt a! Đáng tiếc rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Giúp đỡ hai vị lão gia gia ngồi xuống giường đá duy nhất trong động, xem hai người sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khoe miệng còn mang theo vết máu, Ngao Quân biết bọn họ hiện tại nhất định rất đau, không được, nhanh dẫn bọn hắn đi bệnh viện, nga, không, đi đại phu. Nhưng hiện tại lại không thể ra ngoài, nếu như bị cái gì Thánh Xích phát hiện, bọn họ nhất định phải chết, làm sao bây giờ?

Nhìn cảnh vật quen thuộc trong động, nhớ tới khi còn trẻ hết sức lông bông, đầy hào hùng, hiểu nhau như thân thích..... Mà hiện tại lại..... Hai người liền nhịn không được hai mắt đã ươn ướt.

“Có phải hay không rất đau a?” Nhìn hai người ánh mắt hồng hồng, Ngao Quân còn tưởng rằng hai người là bị đau đến khóc lên, ai ngờ nàng ở trong này lo lắng không thôi, bọn họ bên kia lại không nghĩ tới chính mình đầy thương thế, chính là một mặt nhớ lại chuyện cũ.

“Không, chúng ta không có việc gì, chính là nhớ tới một số việc mà thôi,غمس lại đã năm mươi năm, năm mươi năm không có tới nơi này, nhớ ngày đó ta cùng Viêm đệ ở trong này nướng gà rừng, nướng thỏ hoang, vì bắt gà rừng, chúng ta ngồi xỏm chờ, kết quả liền ngồi nguyên một ngày, trở về còn bị sư phó phạt nữa!غمس lại hồi đó thật làm nhiều việc hoang đường..... Ha ha a.....” Thanh y lão gia gia nói với Ngao Quân xong, liền giống như lâm bầm lâu bầm ni non, cuối cùng liền cười ngây ngô.

“Đúng vậy! Phong ca, ngươi còn nhớ rõ, có một ngày chúng ta vì tranh một cái đùi gà mà ra tay quá nặng?” Lam y lão gia gia nói tiếp, thực hiển nhiên hẳn cũng đang nhớ lại lúc ấy. Hẳn hẳn là Viêm đệ kia.

“Nhớ rõ, lúc ấy vẫn là ta đánh thắng ngươi!” Thanh y lão gia gia tự hào nói.

“Hừ, khi đó nếu không phải ngươi giao hoạt, chân gà kia đã sớm là của ta.” Lam y lão gia gia không phục bủi môi nói, giống như tiểu hài tử a! Hảo đáng yêu a! [Mồ hôi lạnh]

“Ha ha..... Cái này gọi là binh bất yếm trá (binh pháp lừa người).” Thanh y lão giả cười hì hì nói.

“Ngươi.....” Lam y lão gia gia bị ngã nói không ra lời, chỉ có thể không để ý tới hắn.

“Hai vị lão gia gia cảm tình tốt lắm nga!” Xem hai người không nói chuyện, bất đắc dĩ chỉ có thể Ngao Quân phải mở miệng.

“Đúng vậy! Khi đó cảm tình là tốt lắm, nhưng sau lại.....” Nói đến một nửa đột nhiên dừng lại, mang theo tia xin lỗi nhìn, lúc đó đồng dạng lam y lão gia gia cũng quay đầu nhìn hắn.

“Àn?” Là nhìn làm sao? Vì cái gì hai người đều mang theo vẻ xin lỗi nồng đậm, hời hợt nhìn đối phương. Chẳng lẽ sau đó đã xảy ra chuyện gì sao?

“Ai.” Thanh y lão gia gia thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Hai người chúng ta là hộ pháp Thánh Tiên Môn, môn chủ Thánh Tiên Môn đời thứ mười tám là sư phó của chúng ta, sư phó có ba đệ tử, chúng ta còn có Lôi sư huynh, cũng chính là môn chủ đời thứ mười chín. Thánh Tiên Môn ở trên giang hồ có địa vị rất cao, vì vậy nhân sĩ giang hồ rất kính ngưỡng, mà ba người chúng ta cũng được xưng là ‘Thánh Tiên tam ki’, khi đó chúng ta rất hăng hái. Trong ba người, ta cùng Viêm đệ cảm tình tốt nhất, so với huynh đệ còn thân hơn, nhưng sau đó, lại bởi vì một nữ tử, chúng ta hai người..... Ai.....” Thanh y

lão gia gia sâu nào nói.

Hiếu được hiểu được, anh hùng không thể qua ải mỹ nhân thôi! Loại này ở trên TV thường trình diễn, không thể tin được hai vị lão gia gia siêu phàm thoát tục này cũng vì mỹ nhân mà phản bội lẫn nhau.

“Không thể tin được phản đồ Thánh Xích này lại lợi dụng trong lúc chúng ta đang có khúc mắc, làm cho chúng ta hoài nghi nhau, khơi mào chúng ta tranh đấu, khi chúng ta lưỡng bại câu thương, hắt lại ra tay muốn đoạt Thiên Kiền cùng bí kíp.”

“Thánh Xích đã tâm quá sâu, ngay cả sư huynh cũng bị hấn lừa nhiều năm như vậy, hấn là đệ tử duy nhất của môn chủ sư huynh, luôn luôn hiểu rõ hấn nhất, khi biết được hấn lòng muốn dạ thú, sư huynh không biết có bao nhiêu thương tâm? Trách không được sư huynh lại đem Thiên Kiền cùng bí kíp giao cho ta, cho dù ta cực lực thoái thác, cho thấy ta vô tâm làm môn chủ, cho Thánh Xích đảm đương chức môn chủ là tốt nhất, sư huynh biểu tình quái như vậy, giống như bất đắc dĩ, giống như đau lòng, giống như tuyệt vọng, nghĩ đến, khi đó sư huynh chắc đã biết hấn có dã tâm, cũng biết độc là do hấn hạ ..... chúng ta lại không biết a.....”

Theo hai người hấn miêu tả, Ngao Quân cơ bản biết là sao lại thế này: Thánh Xích là cô nhi, bị môn chủ kia mang về Thánh Tiên Môn thu nhập làm đệ tử, mà Thánh Xích này lúc nhỏ thông minh lanh lợi, tài trí hơn người, lại rất thành thật, rất được ba người yêu thích. Nhưng biết Thánh Xích hấn tâm cơ thâm trầm, đã sớm đối với chức môn chủ cùng bí kíp thần công như hổ rình mồi, sau lại hạ độc sư phụ, môn chủ thân thể càng ngày càng kém, nghĩ đến chính mình già đi, vốn định đem chức môn chủ truyền cho Thánh Xích, lại đột nhiên phát hiện nguyên lai là hấn trúng độc, hơn nữa độc là do người hấn thân yêu nhất hạ, đau triệt nội tâm a! Nhưng chính mình đã không có thuốc nào cứu được, liền đem Thiên Kiền cùng Thiên Khôn bí kíp giao cho Phong gia gia, sau đó đi tìm Thánh Xích nói chuyện, hy vọng Thánh Xích lương tri chưa mất, bởi vậy không đem việc này nói cho người nào hay. Nào biết Thánh Xích căn bản là táng tận thiên lương, chuyện tình bại lộ, liền thừa dịp môn chủ không chú ý, mà giết chết hấn. Sau tìm không thấy thứ mình muốn có, liền đoán rằng nhất định ở trên tay Phong gia gia hoặc Viêm gia gia, nhưng hai người võ công so với hấn cao hơn, không dám tùy tiện xuất thủ. Liền sử kế làm cho hai người bản tâm có khúc mắc hoài nghi cho nhau là đối phương giết môn chủ sư huynh. Hai người quả nhiên trúng kế, ước hẹn tại đây chấm dứt nhiều năm ân oán. Ngay tại hai người đánh cho lưỡng bại câu thương, Thánh Xích đột nhiên sau lưng xuất thủ, đem hai người đánh thành trọng thương, chuyện sau đó, chính là nàng xem đến như vậy.....

“Thánh Tiên Môn mà ở trong tay Thánh Xích, nhất định sẽ nguy hại vô cùng, sớm muộn gì cũng sẽ có họa diệt môn, đáng tiếc Thánh Tiên ta mấy trăm năm cơ nghiệp a! Thế nhưng lại hủy ở trong tay chúng ta, sau này làm sao mà đối mặt với sư phó, với tổ sư gia.....” Phong gia gia về mặt hối hận, mà Viêm gia gia cũng thế.

“Sẽ không, chờ hai vị gia gia thương thế hảo, lại đi diệt Thánh Xích. Hấn nhất định sẽ vì hành động của hấn mà trả giá.” Khẩu khí thần nhiên giống như đang nói chuyện thời tiết hôm nay a.

“Ha ha..... Chờ chúng ta thương thế hảo?” Phong gia gia nghe Ngao Quân nói, một bên cười khò lăm lăm nói, một bên nhìn biểu tình Viêm gia gia hình như cũng đồng dạng.

Chỉ chớp lát, cả hai bất đắc dĩ cười khổ, đột nhiên như nghĩ tới cái gì, nhất trí nhìn về phía Ngao Quân: Tiểu tử này tuy rằng tuổi còn trẻ, hơn nữa về mặt luôn lạnh lùng, tuy từ lúc gặp mặt đến nay hấn không có biểu tình nào khác, nhưng hấn tâm địa thiện lương [Ngao Quân: Ta đã nói thôi!] [Lệ Nguyệt: Mặt lăm lét], về mặt chính khí, đối với kì trận tựa hồ nghiên cứu rất sâu, mới nhìn đã thích, sao không.....

Hai người lại nhìn nhau liếc mắt một cái, cùng nhìn trong mắt đối phương, nhìn thấy ý tứ giống nhau, lại cùng nhau nhìn về phía Ngao Quân.

Ngao Quân bị hai người nhìn đến kì lạ khó hiểu, đang lúc không biết làm gì, liền nghe Phong gia gia nói: “Tiểu tử, gọi là gì?”

Tiểu tử? Ta..... Không có biện pháp, kính lão, chỉ phải thành thành thật thật nói: “Mạc Quân.”

“Àn, hảo, Mạc Quân, quý xuống.” Phong gia gia cười gật đầu một cái.

Cái gì? Quý xuống? Là ta nghe lầm, hay là hấn nói sai? Vì cái gì muốn ta quý xuống? Hình như là ta cứu bọn họ da?

“Ngươi không có nghe sai, ta cũng chưa nói sai, quý xuống, bái sư.” Chẳng lẽ hấn có thuật đọc tâm, ta nghĩ cái gì hấn đều biết.

Nhìn Ngao Quân biểu tình kinh ngạc, hai người cười đến sáng lạn a: Nguyên lai tiểu tử này trừ bỏ lạnh lùng bên ngoài còn có biểu tình khác a! Bất quá cứ chỉ đáng yêu thôi! Đồ đệ này ta thích! [Ngươi thích? Kia cũng phải xem người ta có thích hay không a!]

“Bái sư?” Bái sư cái gì a?

“Đương nhiên là bái sư phó nga! Tiểu tử ngươi thật có phúc, trên giang hồ có bao nhiêu người muốn bái chúng ta làm vi sư đó? Đều bị chúng ta cự tuyệt. Hôm nay nhìn tiểu tử ngươi thuận mắt, liền ngoại lệ thu ngươi làm đồ đệ.” Viêm gia gia cười hi hi nói.

“Ta chưa nói sẽ bái sư.” Thấy bộ dáng các ngươi, cười gian đến như vậy, nhất định không phải chuyện tốt.

“Ách? Ngươi không nghĩ sẽ bái sư?” Hai người không thể tin được, bọn họ lần đầu tiên ngoại lệ muốn thu nhận đồ đệ, thế nhưng hấn lại không muốn làm đồ đệ của bọn họ. Phải biết rằng, chỉ cần được bọn họ chân truyền, ở giang hồ này tương hội là khó gặp gỡ địch thủ.

“Àn!” Ngao Quân nặng nề mà gật đầu một cái, cho thấy nàng quả thật không bái sư. Tuy rằng học võ cũng là hứng thú đầu tiên của nàng, nhưng nàng vô tình nhập giang hồ, nếu đã bái bọn họ làm vi sư, nhất định từ đó cùng giang hồ khó mà thoát ra được.

“Các người trước tiên ở đây nghỉ ngơi, ta muốn về nhà.” Xem hai người tựa hồ đối với việc thu năng làm đệ tử tuyệt đối là không đạt mục đích không bỏ qua, Ngao Quân cảm thấy lưng lạnh lạnh, vẫn là ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

“Đằng đằng.” Hai người một tả một hữu giữ chặt Ngao Quân bỏ đi ý đồ chạy trốn của nàng.

“Ta không nghĩ nhập giang hồ.” Thuyết minh xong, Ngao Quân thừa dịp hai người không chú ý vùng khỏi tay bọn họ, hướng cửa động mà chạy. Tuy rằng nàng không có nội lực, nhưng nói như thế nào cũng là triệt quyền đạo, không thủ đạo, Judo cao thủ a.

Phong viêm hai người không dự đoán được Ngao Quân có thể dễ dàng vùng ra như vậy, tuy nói bọn họ hiện tại chịu trọng thương, nhưng nếu muốn tránh khỏi kiểm chế của bọn họ cũng không dễ dàng như vậy. Xem thủ pháp của tiểu tử này, rất kỳ quái, không nội lực, bắt quả thân thủ thực nhanh nhẹn, càng ngày càng cảm thấy hắn có thể làm đồ đệ thiên phú của bọn họ, vậy càng không thể cho hắn đi, chính mình một thân võ công cũng không thể cứ như vậy mà đi.

Hai người nhìn nhau kiên định, sau đó hướng cửa động bay qua, dừng ở bên người Ngao Quân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Bị bắt bái sư

“Các người muốn làm gì?” Oa, khinh công da!

Phong Viêm hai người không nói hai lời, điểm huyết Ngao Quân, đem Ngao Quân ấn ngồi xếp bằng xuống, hai người cũng đi theo một trước một sau tọa hạ, Thiên Phong hai tay cùng Ngao Quân hợp cùng một chỗ, Thiên Viêm hai tay để ở phía sau lưng Ngao Quân.

Chỉ chớp lát, Ngao Quân liền cảm giác có hai dòng khí chính chậm rãi lưu tiến trong cơ thể của nàng, vừa mới bắt đầu cảm thấy ấm áp, rất thoải mái, chậm rãi, sau đó hai dòng khí giống như đang bành trướng, càng ngày càng nhiều, tràn ngập toàn bộ thân thể, cũng càng ngày càng nhanh, giống như dòng sông đang chảy xiết, hảo vật vạ a! Cảm giác mỗi một tế bào đều kêu gào, máu sôi trào, sắp phá thể mà ra, bắt đắc dĩ bị điểm huyết không động đậy a! Lão nhân chết tiệt, các người đối với ân nhân cứu mạng như vậy sao? Các người rốt cuộc muốn ta làm cái gì a?

Rốt cục một lúc lâu, Phong Viêm, Ngao Quân toàn thân đều đỏ mồ hôi lạnh, Ngao Quân huyết đạo đột nhiên bị phá tan. Chịu không nổi !!

“A!.....” Ngao Quân rống lớn một tiếng, đem Phong Viêm hai người chấn đả bay ra ngoài, té trên mặt đất, đều song song ới ra một miệng huyết.

Chậm rãi, Ngao Quân cảm thấy thân thể rất khó chịu, mới phát hiện hai vị lão gia gia đều ngã xuống, vội vàng chạy tới, nâng bọn họ dậy.

“Các người làm sao vậy, đây là có chuyện gì?” Vì cái gì nàng có thể đánh bay bọn họ?

“Ha ha..... Vừa rồi chúng ta đã đem cả đời công lực của mình truyền cho người, chúng ta sắp như dầu hết đèn tắt.” Thiên Phong mỉm cười nói, giống như đang nói một việc làm cho người ta khoái trá.

“Cái gì? Các người.....” Ngao Quân quả thực không thể tin được, nguyên lai vừa rồi tựa như tiểu thuyết võ hiệp vậy, hai vị gia gia đem nội lực đều truyền cho ta. Nhưng là vì cái gì? Bọn họ vì cái gì lại như vậy?

“Thánh Xích một chương kia quá nặng, hơn nữa ban đầu chúng ta bị thương rất nặng, cho nên kinh mạch đều bị cắt nát, sống không được. Khụ.....” Nói còn chưa nói xong, Thiên Phong liền khụ mạnh, huyết cũng theo khóe miệng chảy xuống dưới.

Ngao Quân kinh ngạc, vội vàng đến xem Phong gia gia, lộ ra sắc mặt lo lắng, chuyển xem Viêm gia gia đều giống nhau, tình huống cũng không tốt lắm, hô hấp càng ngày càng dồn dập. Điều này, nguyên lai hai vị sớm..... Mà mình vừa nãy còn muốn bỏ rơi bọn họ. Nghĩ vậy, Ngao Quân không khỏi hối hận không thôi.

“Các người bị thương nặng như vậy, vì cái gì còn đem nội lực truyền cho ta, như vậy các người.....”

“Khụ, Quân nhi, không cần áy náy, không liên quan đến người, huống chi người cũng không biết chúng ta bị thương nặng như vậy.” Thiên Phong nhìn Ngao Quân lo lắng, biểu tình hối hận, liền biết thu nhận đồ đệ này quả không sai, tuy rằng hắn còn chưa thừa nhận bọn họ là sư phụ.

“Quân nhi, chúng ta bị thương nặng như vậy vốn là không sống được, đem một thân võ công mang vào quan tài chẳng lẽ không phải lãng phí, hiện tại đem công lực truyền cho người, kỳ thật cũng là có tư tâm, hy vọng người có thể đáp ứng làm đồ đệ chúng ta, thay chúng ta ngăn Thánh Xích lại, cứu Thánh Tiên Môn, cứu thiên hạ.” Thiên Viêm bổ sung nói.

“Nhưng là ta.....” Nàng chính là sinh viên đến từ thế kỷ hai mươi mốt, nàng không nghĩ cuốn vào giang hồ phân tranh.

“Ha ha..... Ta biết ngươi là nữ nhi, là nữ thì như thế nào? Giang hồ nữ nhân không câu nệ tiểu tiết.” Thấy Ngao Quân áp a áp ứng, Thiên Phong nghĩ nàng là vì mình là thân nữ nhi nên mới như thế. Kỳ thật vừa nãy hắn nhìn đã nhận ra nàng là nữ nhi.

“Các ngươi đã biết?” Tuy rằng nội tâm khiếp sợ không thôi, nhưng trong lời nói vẫn như cũ bình thản vô ba. Nguyên lai bọn họ đã sớm biết thân thể của nàng, hại nàng còn tưởng rằng mình cải thành nam nhân rất giống! Không có người nhìn ra!

“Ha ha..... Vừa nãy còn nhìn không ra, ngươi cải rất giống!” Nha đầu kia cải thành nam nhân thật đúng là rất giống, thực tuần.

“Đúng vậy! Thiếu chút nữa hai lão nhân chúng ta cấp đã bị lừa gạt, ha ha.....”

“Ta.....” Nào có muốn gạt người a! Chính là nói còn chưa nói xong đã bị đánh gãy.

“Tốt lắm, Quân nhi, chúng ta thời gian..... Không còn nhiều, khụ khụ....., ngươi coi như chiếu cố hai lão nhân này, giúp chúng ta đi gặp sư phó, sư huynh, khụ khụ.....” Tuy rằng ở chung không quá nửa ngày, nhưng bọn hắn biết nha đầu kia tâm không lạnh giống như nàng biểu hiện bên ngoài.

“Chuyện này? Ta.....” Làm sao bây giờ, không thể đáp ứng a! Nhưng là.....

“Ngươi không chịu đáp ứng sao?”

Đúng vậy! Ta đương nhiên không đáp ứng, còn chưa xuất khẩu, lại bị nhanh chân đến trước.

“Làm đồ đệ chúng ta ngươi kháng cự sao? Ngươi cảm thấy làm đồ đệ chúng ta làm cho ngươi mất mặt. Khụ khụ.....” Thiên Viêm cá giận nói.

“Sư đệ, chúng ta liên..... Khụ..... Đừng miễn cưỡng người, nói không chừng người ta căn bản là xem thường chúng ta, xem thường Thánh Tiên Môn? Ai, không còn mặt mũi mà gặp tiên sư, sư huynh! Ai kêu chúng ta hồ đồ? Oán được ai? Ai..... Khụ.....” Nói xong, giống như có thâm ý khác nhìn Ngao Quân liếc mắt một cái, lắc đầu về mặt bất đắc dĩ.

“Đúng vậy!..... Oán được ai? Chỉ có thể oán chính mình, nhân các hữu chí, Quân nhi, nếu như ngươi không muốn bá sư thì chúng ta không miễn cưỡng, dù sao bất quá chúng ta cũng chỉ biết nhau có nửa ngày..... Khụ.....”

“Ai, tốt lắm, tốt lắm, ta đáp ứng làm đồ đệ các ngươi là được. Đồ nhi bá kiến sư phó.” Ngao Quân bất đắc dĩ đối với Thiên Phong, Thiên Viêm cúi đầu nói. Bọn họ chính là vừa dấm vừa xoa, vừa xướng vừa quát, không đáp ứng cũng không thành, thôi, dù sao người ta cũng đã truyền trăm năm công lực cấp cho nàng, bá sư một chút cũng không sao, huống chi đây là nguyện vọng của bọn họ trước khi lâm chung, nếu không đáp ứng thì không được. Chính là cứu cái gì Thánh Tiên Môn. Nàng bất lực.

“Hảo, hảo, đồ nhi ngoan.” Hai người đều cao hứng vô cùng, bọn họ có truyền nhân.

“Quân nhi, đây là Thiên Kiềm thần kiếm cùng Thiên Khôn bí kíp Thánh Tiên Môn.” Thiên Phong gian nan trên người xuất ra một nhuyến kiếm bạc như cánh kim cương cùng một quyển bí kíp giao cho Ngao Quân.

Ngao Quân tiếp nhận thần kiếm cùng bí kíp, nguyên lai bọn họ luôn nói Thiên Kiềm chính là thanh kiếm này a! Quả nhiên là hảo kiếm.

“Từ giờ trở đi, ngươi chính là Thánh Tiên Môn chủ đời thứ hai mươi.”

“Cái gì, môn chủ? Ta không tiếp thụ.” Không phải a? Làm đồ đệ còn chưa đủ, còn muốn làm môn chủ. Nói cứ như đùa, ở hiện đại làm thủ lĩnh Huyền Long hội đã muốn làm cho nàng phiền muộn chết, kỳ thật bản thân nàng lười đến chết, có thể không động nàng sẽ không động, hiện tại đến nơi này còn muốn nàng làm cái gì môn chủ, vẫn là có một người mơ ước làm môn chủ, hơn nữa người kia võ công lại cao, muốn làm lại không được, nàng còn muốn làm tới môn chủ, sẽ chết không minh bạch, nàng cũng muốn chết sớm như vậy đây.

“Quân nhi, bản ‘Phong Viêm du ký’ này là khi ta cùng Viêm đệ còn trẻ du lịch thiên hạ ghi lại võ công chiêu thức của các môn phái, còn có tập võ tâm đắc, ta biết ngươi có vẻ cảm thấy hứng thú nghiên cứu ngũ hành bát quái. Hiện tại tặng cho ngươi, coi như lễ vật chúng ta tặng đồ nhi.” Thiên Phong không để ý tới lời nói của Ngao Quân, nói ra mục đích của bản thân. Hắn nhìn ra được Ngao Quân cũng không cam nguyện, nhưng hắn không có lựa chọn nào khác.

“Quân nhi, ngươi hiện tại là môn chủ, về sau hảo dẫn dắt Thánh Tiên Môn, biết không? Như vậy ta cùng với Phong ca mới có thể yên tâm.” Thiên Viêm cũng nhìn ra được Ngao Quân thực bài xích làm môn chủ, nhưng bọn hắn thật sự không có lựa chọn nào khác.

“Không làm.” Đã nói không làm, các ngươi rốt cuộc có nghe được hay không a? Ngao Quân trong lòng hò hét.

“Phong ca, chúng ta rốt cuộc có thể đi gặp sư phó, sư huynh, Quân nhi nhất định hội hảo hảo dẫn dắt Thánh Tiên Môn.”

“Đúng vậy! Với năng lực của Quân nhi, Thánh Xích quyết không khả năng thực hiện được, ha ha.....” Thiên Phong vui mừng cười.

Thực hiển nhiên, bọn họ cũng chưa nghe được lời nói của Ngao Quân, không, là coi như nghe không được.

Ngao Quân hoàn toàn bất đắc dĩ, nàng ngay cả Thánh Tiên Môn là cái quỷ đông Đông Đô cũng không biết, như thế nào làm môn chủ a! Hơn nữa năng lực của nàng? Bọn họ như thế nào biết nàng năng lực như thế nào? Cho dù nàng có công lực của bọn họ cũng không nhất định có thể thắng được cái gì

Thánh Xích? Huống chi nàng căn bản là không muốn làm a!

“Khụ khụ..... Quân nhi, hảo đồ nhi của ta, môn chủ..... Ha ha.....” Thiên Phong cuối cùng nhìn đồ đệ mới nhận thức nửa ngày, tay chậm rãi xuống.

“Ha ha..... Phong sư ca, người như thế nào cũng không đợi ta a! A.....” Nói xong, tay cũng hạ xuống.

“Phong sư phó, Viêm sư phó.” Ngao Quân kêu vài tiếng, vẫn như cũ không phản ứng, xem ra bọn họ đã đi rồi.

Ngao Quân đem hai người an táng ở cùng nhau, vì bọn họ lập bi, trên đó viết: Thánh Tiên Môn Thiên Phong, Thiên Viêm chi mộ, đồ nhi Lăng Ngao Quân lập.

Nàng Lăng Ngao Quân không phải dễ dàng đáp trả tình cảm người khác, nhưng không biết sao lại thế này, từ lúc tới Long Hiên hoàng triều, đầu tiên là nghĩa phụ nghĩa mẫu, sau đó chính là hai vị sư phó, cũng không nhận thức quá lâu, liền cảm giác bọn họ tựa hồ thực thân thiết, không tự giác mà đáp trả tình cảm, giống như người nhà, này có lẽ chính là duyên phận Tuyệt thường nói! Chính là không thể tưởng được cùng hai vị sư phó duyên phận đoản như thế!!

Hai vị sư phó, tuy rằng chúng ta nhận thức không đến một ngày, nhưng các người lại đem toàn bộ công lực truyền cho ta, còn đem Thánh Tiên Môn môn chủ truyền cho ta, Kiền kiếm cùng Thiên Khôn bí kíp đều cho ta, Ngao Quân thật sự hồ thẹn, ngay cả tính danh thật cũng chưa nói cho các người, hơn nữa Quân nhi cũng chỉ sợ sẽ làm các người thất vọng rồi, Quân nhi thậm chí đi tìm Tuyệt, không nghĩ làm môn chủ, cũng sẽ không quản cái gì Thánh Xích, thực xin lỗi!

Ở bên mộ một hồi, Ngao Quân mới cảm lấy Thiên Kiền kiếm cắm ở bên hông, nguyên lai nhuyển kiếm cắm ở bên hông thật sự có thể nhìn không ra, hơn nữa tuyệt không ảnh hưởng đến hành động, thật là kỳ quái a! Hai quyển sách khác cũng nhất tịnh thu vào trong lòng, lại nhìn mộ Phong Viêm hai vị sư phó một chút, liền bước đi hướng ra cửa động, vừa ra khỏi cửa động mới phát giác bên ngoài mưa rơi tầm tã, căn bản không thể quay về, xem ra đêm nay phải ở trong sơn động này một đêm, nguy rồi, cha mẹ nhất định hội lo lắng, vậy phải làm sao bây giờ đây? Ai, hôm nay phát sinh nhiều chuyện như vậy, hiện tại còn biến thành vô gia cư, sớm biết sẽ không đi a!

Bất đắc dĩ, Ngao Quân phải trở lại ngồi trên giường đá, nhân rồi cùng nằm chán liền bản ‘Phong Viêm du ký’ lấy ra nhìn một cái, quăng vào góc tường quyển Thiên Khôn bí kíp mà nhân sĩ giang hồ ai cũng muốn tranh đoạt, nàng càng cảm thấy hứng thú bản ‘Phong Viêm du ký’ này hơn.

Hai vị sư phó quả nhiên không hồ là kỳ nhân, theo bản ‘Du ký’ này liền thấy bọn hắn tuổi trẻ rất hăng hái, ai, không thể tin được, lại tại trong động này mà chết yên lặng, thật sự là thế sự vô thường a!

Ngoài động mưa tiếp tục rơi, lúc này Ngao Quân không biết trận mưa này sẽ thay đổi tương lai của nàng. Làm cho cuộc sống thanh bình của nàng không còn tồn tại, làm cho nàng ‘Vừa mới thành danh thiên hạ đều biết’, làm cho nàng..... Hi hi..... [Cười gian]

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Lạc Vân thành

Bầu trời đêm tối đen như mực cùng với từng đợt tiếng sấm đình tại nhức óc, tiếng mưa rơi cùng với tiếng sấm, làm chấn động một vùng rộng lớn, mưa to tầm tã, làm cho người ta ngay cả đường đi cũng không thể thấy rõ, tựa hồ toàn bộ trời đất đều bị bao phủ trong mưa gió.

Trong quân doanh chủ lại im lặng đến độ một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe được rất rõ, đối mặt với mưa gió bên ngoài giống như không hề có cảnh giác. Các vị tướng quân về mặt nghiêm túc nhất trí nhìn về phía lãnh tuần nam tử đang ngồi ngay ngắn trên chủ vị. Bọn họ đều hiểu được trong lúc ban đêm mưa to tầm tã này nhất định có chuyện tình trọng đại sắp phát sinh.

“Bỏn vương quyết định, đêm nay đoạt lại Lạc Vân thành.” Khi mọi người ở đây không khỏi ở trong lòng bắt đầu suy đoán Vương gia triệu bọn họ đến là có dụng ý gì, nam tử trên chủ vị bình tĩnh nói. Coi như đang nói đến thời tiết bên ngoài.

Người đưa ra đối sách này tương đối bình tĩnh, nhưng hạ nhân lại có vẻ kích động hơn, trừ bỏ ở dưới chủ vị hai vị tướng quân sau khi nghe quyết định này liền lâm vào trầm tư, còn lại đều là không thể tin, cũng không hiểu được Vương gia như thế nào lại ra quyết định kinh người này. Lập tức bên trong chủ trương vốn yên tĩnh nay lại giống như nổ tung, cũng không tin Cẩn Vương gia anh minh như thế lại quyết định đoạt thành trong đêm nay?

“Đêm nay?”

“Trong mưa lớn như vậy? Căn bản là không thể nhìn thấy thành, này.....”

“Đúng vậy! Này thật sự là.....”

.....

“Khụ.....” Một tiếng ho nhẹ, tức làm cho nội tướng khôi phục lại về trầm tĩnh trước đó.

“Chư vị đối với mệnh lệnh của bốn vương có điểm hoài nghi.” Ngự khí bình thản nhưng đầy vẻ uy nghiêm, hai tròng mắt thâm thúy nhìn một vòng, khí phách vương giả trời sinh triển lộ hoàn toàn.

Hắn là Long Hiên hoàng triều Âu Dương Cẩn Hiên, Cẩn Vương gia. Mười sáu tuổi lên chiến trường, liền thể hiện tài năng quân sự hơn người, vô luận hành quân bày trận, lãnh binh tác chiến, đều bách chiến bách thắng, bởi vậy được tôn xưng ‘Mặt lạnh Chiến thần’. Nhưng lúc này đây, với Thương Liêu thái tử ‘Phệ diễm tà quân’ – Gia Luật Ứng, hắn lại vô pháp, đã gần một năm, vô luận hắn dùng biện pháp gì, cũng là không đoạt lại được Lạc Vân thành. Hảo, thật sự hảo, rốt cục gặp được đối thủ, Âu Dương Cẩn Hiên trong mắt thoáng hiện vẻ dị thường quang mang, từ xưa vô địch luôn cô độc, hắn Âu Dương Cẩn Hiên cô độc đã lâu. Đêm nay, bọn họ lại một lần nữa giao thủ.

“Vương gia, hiện tại mưa lớn như vậy, ty chức cho rằng lúc này không phải thời cơ tốt, mong Vương gia minh xét.” Một vị tướng quân đánh bạo nói. Vương gia trong mắt quang mang nhìn, làm cho hắn liến hết hồn.

“Không, trời mưa hảo, đúng là thời cơ.” Âu Dương Cẩn Hiên ngữ mang huyền cơ nói.

Một trận, hắn chuẩn bị thật lâu, hai tháng này chỉ nghỉ ngơi lấy lại sức cũng chính vì trận này, huống chi hôm nay hắn mạo hiểm lên vào trong Lạc Vân thành tra xét một chút, ông trời lại như vậy chiều cố hắn, cho hắn một trận mưa lớn như vậy, hiện tại là hắn chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hoà, một trận tình thế bất buộc, hơn nữa nhất định phải lấy được toàn thắng. Trong Lạc Vân thành dân chúng đều là con dân Long Hiên hoàng triều, Gia Luật Ứng chết tiệt, hắn quyết không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn con dân Long Hiên quốc, bất luận kẻ nào.

“Vương gia.....” Vị tướng quân kia còn muốn nói cái gì, lại bị Cẩn Hiên đánh gãy.

“Trần tướng quân, việc này liền định như vậy đi.” Nói xong, chậm rãi đứng lên.

“Dạ, mặt tướng tuân mệnh.” Trần tướng quân liền ôm quyền nói. Mệnh lệnh của Vương gia, hắn không thể không theo, cũng sẽ không không nghe theo, bởi vì Vương gia đối với bọn họ mà nói là thần, là tín ngưỡng. Tuy rằng không rõ Vương gia vì sao quyết định như vậy, nhưng bọn hắn tin tưởng quyết định của Vương gia vĩnh viễn đều là chính xác, lần này cũng vậy.

“Hảo, Ngự tướng quân, Triệu tướng quân, chuyện bốn vương kêu các người chuẩn bị đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Chuẩn bị tốt.” Hai vị tướng quân ở gần chủ vị cung kính đáp, đúng là ban đầu hai người họ sau khi nghe được quyết định này đã lâm vào trầm tư, bọn họ là người tâm phúc mà Cẩn Vương tối tín nhiệm. Bên trái là vệ mặt thư sinh, đúng là nhân nghĩa ‘Nho tướng quân’ thượng tướng quân Ngụy Tử Tề, con của quyền tướng Ngụy Trọng Hiên, kẻ năm đó có âm mưu soán vị, bên phải vệ mặt tục tăng là đại tướng quân Triệu Chi Dương.

“Hảo, chúng tướng nghe lệnh.” Cẩn Hiên giương giọng nói.

“Dạ.” Thanh âm đều nhịp.

“Ngự tướng quân, Triệu tướng quân hai người các người chiếu theo kế hoạch của bốn vương mà làm việc, sau khi tiến vào thành, lập tức phát ra tín hiệu. Trần tướng quân, Vương tướng quân, hai người các người mang ba vạn nhân mã theo Đông Môn đánh vào. Lý tướng quân, Bạch tướng quân, các người mang ba vạn nhân mã theo Nam Môn đánh vào. Chu tướng quân, Hồng tướng quân hai người các người các mang hai vạn nhân mã theo Bắc Môn, Tây Môn đánh vào. Nhớ kỹ, sau khi nhìn thấy tín hiệu của Ngự tướng quân mới được hành động.” Cẩn Hiên đối với mọi người nhất nhất truyền đạt mệnh lệnh.

“Mặt tướng lĩnh mệnh.”

Thanh âm vang tận mây xanh. Bọn họ chờ đợi ngày này đã lâu.

Thừa dịp mưa gió che lấp, Ngụy Tử Tề cùng Triệu Chi Dương dẫn dắt một hàng binh lính mặc hắc y né qua tầm mắt của binh lính Thương Liêu, nhanh chóng đến bên cạnh một sông lưu nhỏ hẹp bên cạnh Lạc Vân thành, thượng du sông nhỏ này bị vây trong Lạc Vân thành, bởi vì biên cảnh khí hậu khô ráo, từ giữa bờ ra nước đã khô cạn, hơn nữa thập phần nhỏ hẹp, đã muốn cắt đứt vùng thượng du, lại bị cây cối phụ cận che khuất, nếu không phải người quen thuộc địa hình căn bản không có khả năng biết. Hiện tại mưa to tầm tã làm cho con sông vốn khô cạn nay đã phình lên, tương thông với thượng du trong thành, Ngụy Tử Tề nở nụ cười, vung tay lên, binh lính phía sau từng người một nhảy xuống, chỉ chốc lát sau, mặt sông khôi phục về yên tĩnh.

Sau nửa canh giờ, đạn vọt đến chói mắt cắt ngang bầu trời đêm yên tĩnh, bốn phương cửa thành Lạc Vân cơ hồ bị mở ra cùng lúc, binh lính Thương Liêu canh giữ các cửa còn chưa biết xảy ra chuyện gì liền bị một đao chém ngã. Trong màn đêm yên tĩnh nhất thời vang lên tiếng đao kiếm chạm vào nhau, tiếng khóc thét, tiếng vỗ ngựa, tiếng bước chân hoảng sợ chạy trốn trong bối rối....., trong cái đêm mưa sa gió giật này, thanh vang mãi không thôi.

“Phát sinh chuyện gì.” Cẩm y nam tử khóe môi nhếch lên cười tà nửa ngồi ở trên giường hỏi. Nhưng ngữ khí trầm thấp rõ ràng là hờn giận vì bị người đánh thức.

“Thái..... Thái tử, không tốt, Long Hiên binh lính công vào được.” Phó tướng nuốt nước miếng một chút, run run nói. Không dám nhìn vào ánh mắt màu đỏ của thái tử bọn họ, thật khác hẳn với thường nhân.

“Cái gì? Công vào được? Các người làm ăn như thế hả? Điều này sao có thể?” Gia Luật Ứng vẻ mặt không thể tin đứng lên nói. Điều này sao có thể, thủ vệ của hắn có thể nói là phòng thủ kiên cố, Âu Dương Cận Hiền hẳn như thế nào có khả năng dễ dàng công vào như thế, mà hắn lại hoàn toàn không biết gì cả, không, không có khả năng. Hắn không có khả năng bại bởi Âu Dương Cận Hiền.

“Thái tử, mặt tướng cũng..... Cũng không biết, bọn họ không biết là lên vào trong thành như thế nào, giết binh lính thủ thành, mở ra bốn phương cửa thành, làm cho đại quân Long Hiền không mất chút sức liên..... Liên tiến công vào.” Phó tướng càng nói đầu càng cúi thấp, hai chân không ngừng run lên.

“Không biết? Không mất chút sức nào? Hừ.....” Gia Luật Ứng khoe miệng vẫn như cũ lộ vẻ cười tà, hai tay ôm ngực, nhưng ánh mắt vốn màu đỏ lúc này lại hồng chói mắt, hồng đến làm cho người ta sợ hãi, giống như bị diêm hỏa thiêu đốt.

“Thái tử.....” Gia Luật Ứng so với đánh hắn một chút càng làm cho hắn sợ hãi.

“Thái tử, không tốt, Thái tử.....” Đang khi đại sảnh độ ẩm càng ngày càng cao, một tướng quân người đầy chát vật té vọt vào đến.

“Chuyện gì?” Gia Luật Ứng nhìn cũng như không nhìn liếc mắt một cái, nụ cười tà khí mang theo trên mặt vẫn như cũ làm cho người ta từ trong lòng phát lạnh.

“Thái..... Thái tử, quân đội Long Hiền quốc đã muốn chiếm lĩnh cả tòa Lạc Vân thành, quân ta..... Quân ta bị đánh đến trở tay không kịp, đã muốn..... Đã muốn toàn quân bị diệt.” Người tới chính là đại tướng Thương Liêu Thân Đồ Sở Phi, ở trên chiến trường cũng là một vị đại tướng vang danh, nhưng lúc này đối mặt với Thái tử của bọn họ, ngay cả một câu nói đầy đủ cũng nói không được, lại càng không dám ngắt đầu lên.

“Người nói lại lần nữa xem. Toàn quân bị diệt?” Gia Luật Ứng hét lớn. Trên mặt đã không hề lộ vẻ cười, toàn bộ chỉ là lửa giận tận trời, tốc độ biến sắc có thể nói nhanh như chớp.

Thân Đồ Sở Phi cùng phó tướng cũng không dám đáp lời, bọn họ rất ít nhìn thấy Thái tử giống như bây giờ lửa giận tận trời, mặc kệ phát sinh chuyện gì, thái tử bọn họ vẫn đều mang theo nụ cười tà tà, cười rất tự tin.

“Sao không nói? Hảo, toàn quân bị diệt? Cho dù là đan thương thất mã, bản thái tử cũng có thể lấy thủ cấp của Âu Dương Cận Hiền, bản thái tử quyết không có khả năng bại bởi Âu Dương Cận Hiền, bản thái tử sẽ chứng minh cho khắp thiên hạ, ta Gia Luật Ứng mới là cường giả chân chính.” Gia Luật Ứng nói xong, cầm lấy ‘Hỏa Văn kiếm’ treo trên tường, hướng thẳng ra ngoài.

“Thái tử, người bình tĩnh một chút, thái tử.” Thấy Gia Luật Ứng cầm theo kiếm hướng ra bên ngoài, Thân Đồ Sở Phi liền giữ chặt hắn.

“Buông tay.” Lúc này Gia Luật Ứng làm sao chịu nghe ai nói được, dùng sức vùng ra, đem Thân Đồ Sở Phi cấp đá văng.

“Thái tử, Âu Dương Cận Hiền không có tới.” Ngăn không được Gia Luật Ứng, Thân Đồ Sở Phi hô lớn. Hắn biết Âu Dương Cận Hiền là nguyên nhân khiến cho thái tử không khống chế được. Tuy rằng không biết vì nguyên nhân gì, nhưng hắn biết người thái tử hận nhất đó là hai huynh đệ Âu Dương gia, nhất là Âu Dương Cận Hiền, thái tử lần này có ý tấn công Long Hiền quốc, chỉ vì Âu Dương Cận Hiền.

Quả nhiên vừa nghe lời này, Gia Luật Ứng liền ngừng lại, Thân Đồ Sở Phi thấy thế, tiếp tục nói: “Thái tử, lưu ở Thanh Sơn, không sợ không có củi đốt, chỉ cần rời Lạc Vân thành, chúng ta còn có thể tập hợp lại. Thái tử, người không thể cứ như vậy mà nhận thua.”

Sở Phi nói đúng, bây giờ còn chưa thua, chỉ cần hắn chưa chết, hắn tin tưởng có một ngày nhất định hội chiến thắng Âu Dương Cận Hiền, chính là, hắn thật sự tức quá a! Âu Dương Cận Hiền có thể vô thanh vô tức đoạt lại Lạc Vân thành như vậy, còn giết toàn bộ quân đội của hắn.

“Thái tử, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta mau ra khỏi thành đi! Quân đội Long Hiền sắp tới rồi. Loáng thoáng truyền đến tiếng vó ngựa, làm cho Thân Đồ Sở Phi thần kinh bán loạn. Lại thấy Gia Luật Ứng tựa hồ còn không cam tâm, ánh mắt giao nhau, liền cùng phó tướng ăn ý ôm lấy thái tử lên ngựa.

Một hàng ba người ở trong mưa chạy như điên, theo sát sau lưng hơn mười mấy truy binh Long Hiền quốc, một bên truy một bên hô lớn ‘Bắt sống Gia Luật Ứng’, mắt thấy hai bên khoảng cách càng ngày càng gần, Gia Luật Ứng đột nhiên nắm chặt dây cương, quay đầu ngựa lại, hướng truy binh Long Hiền mà chạy.

Long Hiền binh lính không dự đoán được Gia Luật Ứng lại đột nhiên quay lại, nhất thời phản ứng không kịp, chưa kịp phản ứng thì hai binh lính ở hàng đầu tiên đã bị Gia Luật Ứng giết chết. Những binh lính còn lại đều rút kiếm ra, nhưng nhìn đến Gia Luật Ứng kia mặt mười phần tà khí, còn có hai con mắt đỏ hằn lên vì tức giận càng làm cho người ta trong lòng phát lạnh, tay cầm kiếm không tự giác mà run lên một chút, không dám tiến lên.

Gia Luật Ứng khoe miệng nói một câu, kiếm vung lên, lại có vài binh lính ngã xuống, binh lính thấy thế, cứng rắn ngăn chặn sợ hãi, rút kiếm nghênh đón, nhưng không phải là đối thủ của Gia Luật Ứng, chỉ chốc lát sau, tất cả đều mờ to mắt không thể tin mà ngã xuống.

Thấy Gia Luật Ứng quay lại, Thân Đồ Sở Phi cùng phó tướng liền đuổi theo, khi đến nơi thì nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng: Dưới đất là bảy, tám thi thể binh lính Long Hiền quốc, mà thái tử bọn họ dưới mưa đứng thẳng, màu tóc đỏ nhạt bay cuồng loạn trên mặt, vốn là ánh mắt màu đỏ lúc này lại biến thành đỏ thẫm như máu, trên mặt lộ vẻ cười tà thật sâu, cảm y trên người đã dính đầy máu, trên Hỏa Văn kiếm vẫn còn vài giọt máu đọng lại nhiều từng giọt. Bọn họ trong lòng không khỏi run run không thôi, thái tử như vậy rất giống là từ Địa ngục Tu La mà đến.

“Thái tử. Chúng ta đi nhanh đi, nơi này là thôn khẩu Mạc gia thôn, chúng ta còn chưa ra Lạc Vân thành, Long Hiền quân đội sẽ mau đuổi theo đến đây.” Thân Đồ Sở Phi khuyên nhủ.

Nghe vậy, Gia Luật Ứng ánh mắt đỏ thắm có vẻ càng thêm đỏ, tươi cười có vẻ càng sâu: “Mạc gia thôn, a, Âu Dương Cần Hiền người thật không hổ là ‘Chiến thần’, bản thái tử nếu không lưu lại lễ vật cho người, chẳng phải là thực có lỗi với người sao.” Nói xong, bí hiểm nhìn Mạc gia thôn liếc mắt một cái, tiếp tục tự mình nói: “Trò chơi chỉ vừa bắt đầu.”

Chỉ chốc lát sau, Mạc gia thôn vốn yên tĩnh truyền ra từng đợt tiếng kêu làm cho người ta nghe thương tâm, sợ hãi thê lương, tiếng kêu cứu tuyệt vọng, đau khổ liên tục, giống như đặt mình trong mười tám tầng Địa ngục.

Mưa tiếp tục rơi, giống như muốn tẩy trôi cuộc sống đầy tội ác.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Diệt thôn

Trải qua một đêm mưa to, không khí sáng sớm có phần tươi mát, ngọt lành, làm cho người ta nhận không được muốn hít thở thật nhiều.

“Hết mưa rồi.” Ngao Quân đi ra ngoài động, hít sâu một miệng không khí, lắm lắm.

Một đêm không về, cha mẹ hẳn rất lo lắng, nghĩ tới, không khỏi cước bộ nhanh hơn hướng xuống núi mà đi.

Càng tiếp cận thôn khải, không biết vì sao, tâm Ngao Quân lại rối loạn vô cùng, dự cảm bất hảo càng mãnh liệt, tựa như năm đó lúc ba ba rời đi, làm cho Ngao Quân không tự giác sử dụng ‘Khinh công’ [Tuy rằng chưa biết, nhưng dù sao trong cơ thể có công lực hai vị sư phó a!]

Máu, đập vào mắt đều là máu, tất cả đều nằm trọn to hai mắt, trong mắt thôn dân tràn ngập sợ hãi, trên người đầy máu, chết thật sự là vô cùng thê thảm. .... Có thể thấy được Mạc gia thôn vốn yên cư, lúc này lại như là luyện ngục nhân gian, hôm qua rõ ràng còn ở trước mặt nắng ấm, hiện tại lại không hề có sinh khí nằm trên mặt đất. Ngao Quân bước nhanh hướng nhà mà chạy tới, cha mẹ, các người trăm ngàn lần không có việc a!

Khi nhìn về trước cửa nhà có một thân ảnh đang nằm, làm cho Ngao Quân ngực đau xót, cước bộ bị kiềm hãm, không, sẽ không.

“Nương.” Nhìn thấy người nọ đúng là nương, Ngao Quân thất thanh hô to, chạy đến ôm lấy Ngọc Liên.

“Quân nhi?” Trong lòng nghe được tiếng kêu, gian nan mở mắt ra, tay xoa mặt Ngao Quân. Nhìn thấy Quân nhi không có việc gì, nài an tâm.

“Nương? Người ra sao rồi?” thấy nương ứng nàng, Ngao Quân vui đến khóc, nương không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.

“Quân nhi. ....”

“Nương, là ai, là ai làm?” Là ai, là ai tàn nhẫn như vậy? Bọn họ chính là thôn dân thiện lương, vì cái gì ra tay hạ sát như thế.

“Ma quỷ. .... Ánh mắt. .... Ma quỷ. ....” Nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, Ngọc Liên liền nhận không được run run, kia giống như ma quỷ đến từ Địa ngục, gặp người liền sát, nhưng khoe miệng lại mỉm cười, cười đến làm cho người ta phát lạnh, còn có ánh mắt kia, ánh mắt màu đỏ. Đáng sợ, đáng sợ.

“Nương, người không sao chứ? Nương?” Nương như thế nào lại không ngừng phát run a? Trong mắt ý sợ hãi lại rõ ràng như vậy! Ma quỷ? Rốt cuộc là ai? Mạc kệp là ai, nàng nhất định phải làm cho hắn vì những chuyện hắn làm, trả giá thật thê thảm, nhất định.

“Quân nhi, nương. .... Không được, thấy người. .... Không có việc gì, nương. .... Nương an tâm.” Ngọc Liên nói không thành câu.

“Không, sẽ không, nương người hội không có việc gì, Quân nhi sẽ mang người đi gặp đại phu.” Ngao Quân vội vàng nói. Xem ra nương nàng thật sự không được, Nhưng nàng lại bất lực vô cùng.

“Không, Quân nhi. .... Văn ca đi rồi, ta cũng không muốn sống, Quân nhi. .... Đáp ứng nương, hảo hảo. .... sống, bang. .... Giúp chúng ta chiếu cố Oánh nhi. .... Làm. .... nuôi mọi người. .... Hảo hảo chiếu cố chính mình, còn có Oánh nhi. ....” Hiện tại điều nàng tối không yên lòng chính là nữ nhi của nàng Mạc Nguyệt Oánh.

“Phụ thân. .... Nương, nương, nương người như thế nào rồi? Phát sinh chuyện gì? Nương. ....” Ngao Quân còn chưa trả lời, một âm nữ thanh thúy như băng cùng tiếng khóc liên vang lên.

Ngao Quân còn chưa kịp quay đầu lại, chỉ thấy một thân ảnh phấn hồng sắc nhảy đến bên người, đem nàng đẩy ngã, sau đó ôm Ngọc Liên, càng không ngừng lay động.

“Oánh nhi, là. .... Là Oánh nhi.” Mắt đã mau nhắm lại, nhưng khi nghe thanh âm đến là Nguyệt Oánh, lại gian nan mở.

“Nương. .... Ngươi như thế nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì Mạc gia thôn hội biến thành như vậy? Phụ thân? Phụ thân đâu?” Vì cái gì, nàng bất quá rời đi mấy tháng mà thôi, vì cái gì nơi này liền biến thành như vậy, là ai giết bọn họ ?

Quay đầu, phần hận trừng mắt nhìn Ngao Quân: “Là ngươi? Là ngươi giết người Mạc gia thôn? Ta muốn giết ngươi.” Hắn là người duy nhất trong toàn bộ Mạc gia thôn là bình an vô sự, hơn nữa nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua nam tử xa lạ này, hắn không phải người Mạc gia thôn. Nhất định là hắn giết người ở đây, nhất định là vậy!!

“Oánh nhi. .... Nàng không phải, Quân nhi. .... Quân nhi. ....” Ngọc Liên vội vàng giữ chặt Nguyệt Oánh, đối với Ngao Quân suy yếu kêu lên.

“Nương, Quân nhi ở đây.” Ngao Quân vội vàng chạy đến bên người Ngọc Liên, không để ý ánh mắt nghi hoặc của Nguyệt Oánh, cầm tay Ngọc Liên, nhẹ giọng đáp.

“Quân nhi, nhớ rõ. .... Nhớ rõ đáp. .... Đáp ứng nương, hảo hảo. .... Hảo hảo chiếu cố. .... Oánh nhi. ....” Ngọc Liên cầm chặt tay Ngao Quân, lại kéo tay Nguyệt Oánh, đặt ở trên tay Ngao Quân, hơi thở mong manh nói, quay đầu lại nhìn về phía Nguyệt Oánh: “Oánh. .... Oánh nhi, cha mẹ. .... Về sau không thể chiếu cố ngươi, ngươi. .... Ngươi phải. .... Nghe lời Quân. .... Quân nhi. .... Nàng. ....” Còn chưa nói xong, tay đã chậm chậm hạ xuống, ánh mắt cũng vĩnh viễn nhắm lại.

“Nương.”

“Nương.”

Đáng tiếc dù các nàng kêu gọi như thế nào, Ngọc Liên không bao giờ có thể trả lời các nàng được nữa.

“Nguyệt Oánh, nương đã đi rồi.” Ngao Quân thần nhiên nói, nhưng ánh mắt lại nói lên về bi thương tột cùng!

Vì cái gì? Vì cái gì ông trời phải đối đãi nàng như vậy, đầu tiên là ba ba, hiện tại lại là cha mẹ, nàng rốt cuộc làm sai cái gì? Vì cái gì lão thiên gia lại phải làm nàng đau đến như vậy, phải cướp đi song thân của nàng? Nhưng hiện tại không phải là lúc oán trời trách đất, nương đem Nguyệt Oánh giao phó cho nàng, nàng còn có trách nhiệm không cho nàng bị một chút thương tổn, nàng là muội muội của Ngao Quân ta!

“Ngươi?” Nguyệt Oánh đang đắm chìm trong bi thương, thế nhưng khi nghe khẩu khí của Ngao Quân lại thần nhiên nói nương nàng đã đi rồi, không khỏi giận dữ, mà khi vừa nhắc đầu nhìn đến trong ánh mắt thâm thúy sáng ngời kia lại tràn ngập che dấu không được sự đau xót, nhất thời nói không ra lời, trực giác của nàng cho nàng biết tuần mỹ nam tử kia lúc này đau cũng không kém gì nàng.

“Ta gọi là Mạc Quân, một tháng trước, được cha mẹ cứu, về sau ngươi chính là muội muội của ta, ta sẽ hảo hảo chiếu cố ngươi, sẽ không cho ngươi bị một chút thương tổn.” Đơn giản rõ ràng chặn chỗ hiểm yếu luôn luôn là tính cách của Ngao Quân. Vì Mạc gia thôn có nhiều oan hồn như vậy, có chuyện nàng phải làm, bởi vậy, nàng cũng không tính đem thân phận thật nói ra.

“Ân.” Nguyệt Oánh cúi đầu khẽ lên tiếng, nghe được Ngao Quân kiên định hứa hẹn sẽ chiếu cố nàng như thế, đột nhiên làm cho nàng cảm thấy mặt đỏ, tim đập nhanh. Mạc Quân, Mạc Quân. .... Mạc Nguyệt Oánh không ngừng ở trong lòng lặp lại tên này, dường như phải khắc thật sâu hai chữ này trong lòng. Nguyên lai mỹ nam tử làm cho người ta hít thở không thông này là Mạc Quân ‘Nghĩa huynh’ của nàng, nhưng lúc này nàng còn mắc ‘Hắn’ là hung thủ, thật sự là không nên a!

“Các ngươi là người nào?” Một thanh âm ôn hòa đột nhiên ở sau lưng hai người Ngao Quân vang lên. Làm cho hai người không khỏi quay đầu lại, chỉ thấy một thân quân trang tướng quân mang theo vài binh trạm ở trước mặt các nàng, bộ dáng nhã nhặn ôn hòa tuyệt không như là quân nhân, giống như người đọc sách văn nhã vậy.

“Mạc gia thôn Mạc Quân, Mạc Nguyệt Oánh.” Ngao Quân khó có thể trả lời người xa lạ như vậy, đối với vị tướng quân nhã nhặn này, Ngao Quân lại cảm thấy có hảo cảm, đây là điều chưa từng có.

“Mạc Quân. ....” Ngụy Tử Tề lẩm bẩm nói, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Ngao Quân, nam tử đẹp quá a! Tâm không chịu được không chế đột nhiên nhảy lên, đây là làm sao vậy, chứ không phải là bị bệnh?

“Khụ. .... Ngươi là?” Ngao Quân ho khan một tiếng, thấy trong ánh mắt đối phương luôn nhìn chăm chăm nàng, kỳ lạ là nàng lại không thấy chán ghét, ngược lại có điểm ngượng ngùng. Đây là làm sao vậy? Có phải bởi vì cha mẹ có chuyện mà có điểm không bình thường?

“Ngạ, thất lễ, tại hạ Ngụy Tử Tề, Long Hiên hoàng triều thượng tướng quân.”

“Tướng quân Long Hiên hoàng triều?” Ngao Quân hơi nhíu lại đôi mi đẹp, Lạc Vân thành không phải bị Thương Liêu quốc chiếm sao? Vì sao tướng quân Long Hiên quốc lại xuất hiện lúc này?

“Tối hôm qua, chúng ta đã đoạt lại Lạc Vân thành, nhưng Gia Luật Ứng đã trốn thoát.” Ngụy Tử Tề tiếc hận nói, tà hữu nhìn một chút thảm cảnh chung quanh, tuy hắn là tướng quân chinh chiến sa trường, cũng có điểm không đành lòng, lại nhìn hai người một chút nói: “Sáng nay, ta mới nhận được tin Mạc gia thôn bị diệt, cho nên lập tức chạy lại đây, các ngươi tức là người Mạc gia thôn, kia vì cái gì. ....” Hội không có việc gì? Cảm thấy lỗi lời, Ngụy Tử Tề liền cậm chặt miệng, thật là, có người nào lại hỏi như vậy a?

“Tối hôm qua, hai người chúng ta không ở trong thôn.” Nhìn thoáng qua Mạc Nguyệt Oánh đang canh giữ ở bên người cha mẹ, Ngao Quân giống như thấy được chính mình của bảy năm trước, là mê mang như vậy, chính là nàng lúc ấy không có biểu hiện ra ngoài mà thôi.

“Thì ra là thế, hai vị thỉnh nên bi thương, chúng ta sẽ không cho người Mạc gia thôn phải chết oan, nhất định sẽ vì người đã chết mà lấy lại công đạo.” Ngụy Tử Tề kiên định nói, mặt ôn hòa nháy mắt trở nên cương nghị, thân là quân nhân đặc tính tại đây triển lộ hoàn toàn.

“Là ai giết người trong thôn?” Ngao Quân lạnh giọng hỏi, sát khí mãnh liệt không thềm che dấu phát ra.

“Ách..... Này? Trước mắt còn.....” Ngụy Tử Tề phun ra nuốt vào nói không ra lời, việc này hẳn là có quan hệ với Gia Luật Ứng, nhưng nên sao? Vừa rồi hẳn không phải có ảo giác chứ, thật sự cảm thấy có sát khí thật mạnh, cảm giác rất áp bách! Mạc Quân này rốt cuộc là loại người nào?

“Tướng quân, bên kia có chữ viết.” Ngay khi Ngụy Tử Tề không biết trả lời vấn đề của Ngao Quân như thế nào, một tiểu binh đã chạy tới nói.

Nhìn Ngao Quân liếc mắt một cái, lại có điểm chặt vật xoay người hướng nơi tiểu binh nói mà đi đến, Ngao Quân nhìn Mạc Nguyệt Oánh một chút, ý bảo nàng cùng nhau đi qua.

Chỉ thấy ở trên một mặt tường có khắc ‘Âu Dương Cần Hiên, Mạc gia thôn chính là bắt đầu, trò chơi của chúng ta còn chưa xong đâu. Gia Luật Ứng.’ Chữ viết kia ẩn sâu vào tường ba phần, nhìn ra được Gia Luật Ứng này công lực có bao nhiêu cao cường.

“Quả nhiên là hắn, ‘Phệ diễm tà quân’ Gia Luật Ứng.” Ngụy Tử Tề nghiêng răng nghiêng lợi nói, chuyện Mạc gia thôn thật là do hắn làm, dân chúng vô tội tay không tác sát như thế, hẳn cũng hạ thủ được, thật là vô nhân tính mà.

“Thương Liêu quốc thái tử.” Xem ra nàng đã đoán đúng, thật sự cùng Thương Liêu quốc có liên quan, chuyện này, nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

“Ca..... Ca, người nói giết phụ mẫu cùng người Mạc gia thôn là Thương Liêu quốc thái tử?” Đột nhiên có một tuần mỵ ca ca thật đúng là không quen. Nếu hung thủ thật sự là thái tử Thương Liêu quốc, bọn họ phải làm sao bây giờ? Mỗi thù giết cha mẹ cùng Mạc gia thôn làm sao mà báo?

“Thái tử thì sao? ‘Tà quân’ thì sao? Ta Mạc Quân thề sẽ bắt hắn phải trả giá vì chuyện hắn đã làm.” Trong mắt thoáng hiện vẻ nguy hiểm lại kiên định quang mang, làm cho ở đây không người nào không lâm vào sợ hãi, nhưng lại không tự giác đối với nàng sinh ra kính ngưỡng, không hiểu vì sao lại tin nhiệm lời thề của nàng.

“Công tử.....” Ngụy Tử Tề nhẹ giọng nói. Khí thế của vị công tử này không thua gì một vị tướng quân, thậm chí cả Vương gia.

“Ca.....” nghĩa huynh của nàng hảo có khí thế nga, hảo sùng bá khí nga!

“Tướng quân, có thể đáp ứng ta một việc không?” Tuy là câu hỏi, nhưng khẩu khí lại giống như mệnh lệnh.

“Ách..... Công tử mời nói, điều tại hạ có thể làm nhất định sẽ giúp người.” Bị một vô danh tiểu tốt dùng ngữ khí ‘Thỉnh cầu’ như vậy, lại không tức giận, như thế nào ngược lại cảm thấy đây là điều đương nhiên? Xem ra hẳn thật sự là bị bệnh, nhưng lại không nhẹ đâu!

“Mạc Quân tạ ân tướng quân.” Phệ diễm tà quân! Hảo, ta Lăng Ngao Quân muốn nhìn xem rốt cuộc người có bao nhiêu tà!!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Tiên tử dưới ánh trăng

Bầu trời đêm với vầng trăng cùng những vì sao lấp lánh làm sáng cả vùng trời, ánh trăng sáng ngời tản mát ra ánh sáng nhu hòa, ban đêm như vậy, không khỏi làm cho người ta tâm sinh phiền muộn, nhất là ở trong quân doanh tĩnh mịch.

Đến quân doanh cũng đã hai ngày, Ngụy Tử Tề đem hai người nàng an bài ở một doanh trướng, còn kêu các nàng đừng chạy loạn, nói đây là quân doanh trọng địa, về phần Âu Dương Cần Hiên, lại chậm chạp không thấy. Xem ra hẳn còn chưa ‘Bám báo’ với Âu Dương Cần Hiên! Nhớ tới khi nàng nói ra ‘Thỉnh cầu’ của nàng, Ngụy Tử Tề kia biểu tình không thể tin, nàng liền nhin không được muốn cười.

Ngày đó:

“Ta nghĩ tiến quân doanh.”

“Cái gì? Người muốn vào quân doanh? Người..... Người muốn làm binh?” Ngụy Tử Tề vừa nghe Ngao Quân ‘Thỉnh cầu’ đúng là muốn vào quân doanh, bất giác lắp bắp kinh hãi, xem hắn mặc dù bộ dạng cao ráo, nhưng tựa hồ thực gầy yếu, hơn nữa hẳn là tay không trói gà không chặt, như thế nào hội tưởng tiến quân doanh, chẳng lẽ thật sự muốn làm binh?

“Không phải tham gia quân ngũ.”

“Kia.....” Không phải muốn làm binh, vì cái gì muốn vào quân doanh?

“Ta muốn gặp Âu Dương Cẩn Hiên.” Việc cần phải làm kia, chủ yếu còn phải nhờ hần.

“Ngươi muốn gặp Vương gia? Có chuyện gì sao?” Hần như thế nào lại hô thẳng tên Vương gia. Hần thật là người Mạc gia thôn sao? Chớ không phải là gian tế Thương Liêu? Ngụy Tử Tề bắt đầu có điểm hoài nghi thân phận Mạc Quân, Nhưng ánh mắt kia lại trong suốt vô tà, làm cho hần lại lập tức phủ quyết hoài nghi.

“Chờ ta nhìn thấy hần rồi nói sau! Ngươi không đáp ứng sao?”

“Này.....” Vương gia thân là thống soái tam quân, lại trong thời khắc khẩn cấp này, như thế nào có thể tùy tiện gặp y?

“Không đáp ứng? Là hoài nghi ta không có hảo tâm?” Nhìn đáng vẻ của hần là biết, hơn nữa nàng cũng hiểu được gặp mặt Âu Dương Cẩn Hiên không phải dễ dàng như vậy.

“Không, không phải..... Vậy được rồi! Các ngươi trước tiên theo ta hỏi quân doanh, về phần gặp Vương gia, ta phải bẩm báo Vương gia một chút.” Trực giác của hần nói cho hần biết người này không phải người xấu.

“Ân.” Ngao Quân khẽ gật đầu, quay đầu nói với Nguyệt Oánh: “Nguyệt Oánh, nguyện ý theo ta vào quân doanh?” Quân doanh là nơi khá cực khổ, cũng không biết nàng có chịu được hay không.

“Nguyện ý, ta nguyện ý cả đời đi theo ngươi.” Nguyệt Oánh mặt đỏ lên giống như giọt máu nói.

“Chúng ta đem phụ mẫu an táng trước đi! Tướng quân, phiền toái ngươi.”

“Ân.” Lúc này Ngụy Tử Tề đang phiền não không biết như thế nào hướng Vương gia bẩm báo chuyện này, mang một người xa lạ tiến vào quân doanh, lại có một nữ nhân, việc này, Vương gia cũng không biết.....

‘Leng keng.....’, tựa hồ là tiếng nước, trong lúc Ngao Quân đang hồi tưởng việc đã xảy ra thì nghe được âm vang của tiếng nước làm nàng phục hồi tinh thần lại, phụ cận quân doanh như thế nào lại có tiếng nước, lòng hiếu kỳ nổi lên, Ngao Quân đi theo hướng thanh âm.

Oa! Nước hảo trong suốt a! Quả thực là trong suốt đến nỗi có thể nhìn thấy đáy, không thể tin được phụ cận quân doanh lại có tri đàm như vậy. Ngẫm lại hai ngày rồi cũng chưa từng tắm, cả người khó chịu, hơn nữa ở quân doanh loại địa phương này, cũng không biết có bộ chó hay không, nàng có điểm khiết phích (Bệnh sạch sẽ) bây giờ ngâm lại có điểm sợ, hiện tại trời tối như vậy, phụ cận lại không có người, sao không.....

Cái gọi là tâm động không bằng hành động, nhanh chóng đã đem quần áo trên người cấp cởi ra, liền nhảy vào tri đàm trong suốt. Oa! Hảo thích a! Từ khi đi vào Long Hiên hoàng triều vốn không giống như bây giờ, toàn thân thả lỏng. Thật dễ chịu a! Một hồi bơi ếch, một hồi bơi bướm..... Thật đúng là đừng nói, bơi lội là sở trường cường hạm của nàng, nhớ ngày đó khi còn ở trường học, giáo đội còn dùng hết mọi biện pháp muốn nàng gia nhập liên minh! Bất quá, Chi do nàng lười nên không tham gia thôi.

Bơi một hồi, có điểm mệt mỏi, phải dựa vào tảng đá to bên cạnh ao, làm cho ánh trăng chiếu vào trên mặt, ồ! Thật thoải mái a! Nước ở chỗ đại chính là rất thanh, không hề có tạp chất, còn có ánh trăng so với hiện đại thật là thích. Nhìn trên trời, trong trăng tựa hồ xuất hiện ba ba, bá phụ bá mẫu, Vũ Tinh, Huyền Long hội của nàng còn có vài thúc bá..... Thế kỷ hai mươi mốt hết thấy giống như đèn kéo quân, trước mắt đều hiện lên, này hình như là chuyện đời trước, thật sự không thể quay về sao? Ngao Quân đột nhiên cảm thấy ề ảm, mắt cũng có chút ươn ướt.

Đêm như vậy quả thật sẽ làm người nhớ tới rất nhiều việc, khi vừa mới ở quân doanh, cũng bởi vì tưởng niệm thế kỷ hai mươi mốt mà ngủ không được, cho nên đi ra ngoài một chút, không thể tưởng được hội phát hiện tri đàm này, xem ra chuyện thế gian mình mình bên trong đều có an bài.

Nghĩ nghĩ, Ngao Quân dựa vào tảng đá to mà ngủ, ánh trăng như trước lẳng lẳng chiếu vào trên người nàng, hình thành hình ảnh duy mỹ a!

‘Rầm.....’ Dưới mặt tri phẳng lặng lại chui ra người, đánh vỡ đêm yên tĩnh. Tóc đen thúi vung ra sau, hé lộ ra gương mặt lãnh tuấn, người này đúng là Âu Dương Cẩn Hiên.

Tri đàm này là hần trong lúc vô ý phát hiện ra, nước trong suốt có thể làm cho thân thể mệt mỏi của hần được thả lỏng, ngay cả tâm cũng thả lỏng, đây là căn cứ bí mật của hần. Mấy ngày nay, quân vụ nặng nề làm cho hần tâm thần cảm thấy mệt mỏi, nhất là chuyện Mạc gia thôn, Gia Luật Ứng dám diệt toàn bộ thôn, thủ đoạn tàn nhẫn! Cũng làm cho hần thỉnh thoảng tự trách, hần biết Gia Luật Ứng làm như vậy đều là nhằm vào hần, chính là hần không rõ, hần nào có đắc tội gì với y đâu.

Có một hơi thở khác! Hần thân là một đại cao thủ, linh mãnh rèn luyện nhiều năm, làm cho hần rất nhanh liền phát giác trừ bỏ hần còn có người khác, thần kinh thả lỏng lập tức liền căng cứng: Nơi này yên lặng như vậy, có ai lại ở đây?

Tình cảnh trước mắt làm cho lý trí tỉnh táo, hần thâm trầm cũng ngừng hô hấp: Dưới tinh quang mờ ảo, một cô gái tóc đen nhánh vừa bóng loáng vừa mềm mại, giống như sa tanh mềm mại dán trên tảng đá, nàng tựa như tiểu hài tử ngọt tinh, tựa vào trên tảng đá, là tùy ý như vậy, dầy như vậy, ánh trăng sáng tỏ tán ở trên mặt nàng, thành một loại sương mù mỹ thần bí, bên kia miệng hơi hơi gọi lên nụ cười, làm cho người khác khiếp người hồn phách. Giờ khắc này chỉ có một hình ảnh duy nhất vĩnh viễn đem khắc ở chỗ sâu nhất trong lòng hần.

Âu Dương Cẩn Hiên không tự chủ được bơi qua.

Ngao Quân đang híp mắt ngủ gật, sâu sắc cảm thấy được sau lưng nàng tựa hồ có hơi thở không hề tầm thường đang chậm rãi hướng tới gần nàng, làm cho nàng tỉnh táo lại, đang định xoay người sang chỗ khác xem một chút, đột nhiên một bàn tay to ôm lấy thắt lưng của nàng, hơi thở thuộc loại nam tính phun đến bên tai của nàng, làm cho thân thể nàng nháy mắt liền cứng ngắc, động cũng không dám động, tâm cũng không chịu được khổng chế mãnh liệt nhảy dựng lên. Cho tới bây giờ không cùng nam tử nào thân cận quá như thế, hơn nữa nàng biết lúc này hai người đều là thân mình trần trụi, suy nghĩ tới đây làm mặt nàng vốn không chút thay đổi liền lập tức hồng lên, hoàn hảo, không có người thấy được, bằng không mặt mũi của nàng biết để ở đâu a!

“Người là ai? Tiên tử dưới ánh trăng sao?” Giọng nói từ tính lại không mất vẻ ôn nhu ở bên tai vang lên, trong lòng bỗng nhiên ‘Làm’ một tiếng, đảo loạn nàng hướng đến mặt hồ yên tĩnh, thật lâu không thôi.

“Người nhất định là tiên tử làm nhập nhân gian.” Thấy đối phương không đáp, Âu Dương Cẩm Hiền thì thảo lắm bắm.

Gần gũi ngắm nhìn nàng, cổ duyên dáng bóng loáng non mịn, mặt đẹp xương quai xanh, thân mình trong sáng, trên tay ôn nhu xúc cảm, còn có trên người kia thần nhiên lại có hương khí dễ ngửi, kích thích mỗi một cái tế bào trên người hắn, một loại dục vọng nam tính từ dưới phúc chậm rãi dâng lên, tay ôm thắt lưng đối phương càng buộc chặt, một khác chậm rãi dò xét đi qua.

“Ân!” Trên lưng truyền đến cảm giác đau đớn làm cho Ngao Quân kêu rên một tiếng, cũng làm cho nàng khôi phục lý trí. Sau lưng dựa vào trong ngực độ ẩm tựa hồ không ngừng bay lên, làm hại máu trong cơ thể nàng không ngừng sôi trào, nhất định là người này hại, không được, chạy nhanh rời khỏi người này, nhưng hắn nhanh như vậy, dùng sức như vậy.

Giai nhân trong lòng kia rên rĩ kêu rên làm cho Cẩm Hiền nháy mắt khôi phục thần trí, vươn tay cương đứng ở giữa không trung, ảo não nhăn mi lại: Hắn đây là như thế nào? Người không gần nữ sắc như hắn như thế nào lại can rờ như thế, lúc này hắn tựa như trúng tà, hoàn toàn không khống chế được chính mình, cứ như vậy đem người trong lòng mà ôm lấy, hơn nữa lại đối với nàng. .... Hắn suy nghĩ một chút có thể nói ngay cả mặt mũi nàng thế nào cũng chưa gặp qua lại sinh ra loại ý tưởng này, hắn thật sự rất muốn đánh chính mình một chút, tay chậm rãi buông ra, nhưng lại không nghĩ cứ như vậy mà buông người trong lòng ra, cho nên tay vẫn là khoát lên trên lưng đối phương, nhưng lực đạo giảm đi không ít.

Thấy nam tử tay ôm thắt lưng nàng chậm rãi thả lỏng, nhưng lại không buông nàng ra, Ngao Quân tận dụng thời cơ, va chạm về phía sau, sau đó giống như cá chạch trượt xuống, thoát ly sự ôm ấp của nam tử, nếu không rời đi, nàng hẳn sẽ bị nhiệt thiêu đốt mà chết mất.

Cẩm Hiền không nghĩ rằng người trong lòng hội thừa dịp này tránh khỏi hắn, nhất thời vô ý bị nàng từ trong lòng chuồn ra, không hề nghĩ ngợi xuất thủ nhanh như thiểm điện bắt lấy cổ tay nàng, lôi kéo muốn nàng chuyển lại đây, hắn thầm nghĩ muốn thấy rõ diện mạo của nàng.

Muốn nhìn ta, không dễ dàng như vậy! Ngay khi Cẩm Hiền sắp nhìn thấy nàng, Ngao Quân dùng tay kia tát nước ao thẳng hướng Cẩm Hiền. Nhất thời trong lúc đó quanh hai người nổi lên một đạo bọt nước, Cẩm Hiền theo bản năng nhắm mắt lại quay đầu đi, tay bắt lấy Ngao Quân lại may mắn thả lỏng, bắt quá lúc này cũng phân tán sự chú ý của hắn. Ngao Quân tay bị nắm linh hoạt chuyển động vài cái, lại dùng hết sức thuận thế đẩy, không chỉ thoát ly kiềm chế của Cẩm Hiền, còn làm cho hắn ngã xuống trì đăm. Động tác liền mạch lưu loát, sạch sẽ, nhìn đối phương chật vật như thế, Ngao Quân không khỏi ‘Ha ha. ....’ cười ha hả, sau đó nhảy dựng lên, phi thân đến bên cạnh ao, cầm lấy quần áo, tùy tiện mặc loạn vài cái, nhấn mũi chân một chút, nhanh chóng rời khỏi nơi đây. [Nói, khinh công của nàng còn không phải thật thạo a, chính là nhớ tới ở trong bí kíp nhìn đến phải vận khí như thế nào, y dạng hồ lô họa, không thể tưởng được tại thời khắc ‘Nguy cấp’, nhưng lại không làm lỗi!] Bộ dáng bối rối của nàng so với Cẩm Hiền lại càng chật vật hơn, nhưng người nào đó không chút nào tự biết, nếu không vừa rồi sẽ không hội cười người.

Cẩm Hiền vùng đầu thoát ra trì lý, lắc lắc bọt nước trên mặt, nhìn khắp mọi nơi, cũng không thấy bóng dáng ‘Tiên tử’, không khỏi ảo não, như vậy là ý gì, lúc này còn nhìn thấy nàng, như thế nào nàng có thể biến mất ở trước mắt mình như vậy? Trên người còn lưu lại mùi thơm thần nhiên của cơ thể ‘Tiên tử’, rất dễ chịu. Còn có khi nàng vừa mới rời đi lại có tiếng cười thanh thúy kia, nghe thật êm tai, làm hắn tâm không khỏi xao động. Hắn nghĩ cả đời hắn cũng sẽ không quên thanh âm này, cũng sẽ không quên ‘Tiên tử’ này, ‘Tiên tử’ ngoài ý muốn xâm nhập vận mệnh của hắn. Hắn khi nào thì có thể gặp lại nàng? Nàng đêm mai còn có thể tới sao? Vẫn là bị hắn dọa, sẽ không đến ?.....

Một đám vấn đề không ngừng quán quanh ở trong lòng hắn, trừ bỏ Vũ Tĩnh, nàng là người đầu tiên tác động tâm hắn như thế, người đầu tiên làm cho hắn xúc động như thế, làm cho hắn không kiềm chế được, nữ tử kim lòng không đậu, hắn nhớ nàng. ....

Cẩm Hiền buồn bã ngơ ngác đứng rất lâu ở trong ao, thẳng đến bình minh mau tới, hắn mới thần sắc hoảng hốt mặc quần áo, khi vừa định rời đi, lại bị một vật gì đó lóe quang cấp hấp dẫn chú ý.

Cầm lấy vật mới vừa thấy, đây là vật gì? Hình dạng kỳ quái như vậy, có điểm nặng, nói là ngân lại không giống, không biết là dùng cái gì làm thành, màu sắc là màu ngân bạch, khéo léo linh lung, rất là đáng yêu. Vật như vậy dù là hắn kiến thức rộng rãi cũng không từng nghe quá, thấy qua, không giống như tất cả những vật trên đời, chẳng lẽ là do vị ‘Tiên tử’ kia không cẩn thận làm rơi xuống. Cẩn thận đem vật nọ để trong lòng, lại liếc mắt nhìn mặt trì trống rỗng, rồi mới xoay người hồi quán doanh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11: Mạc quân sư

“Đi? Đi đâu vậy?” Khi Ngụy Tử Tề tiến vào trường chỉ thấy Ngạo Quân vẻ mặt luôn luôn đăm đăm lại lo lắng tìm khắp chung quanh, trong miệng còn thì thào tự nói.

“Mạc công tử.” Thấy tiến vào lâu như vậy, mà người nào đó vội vã tìm vật này nọ còn không tự biết, Ngụy Tử Tề chỉ có thể lên tiếng kêu. Nhưng Ngạo Quân bưng tỉnh như không nghe thấy, vẫn như cũ cúi đầu tìm, nơi nơi không biết bao nhiêu vật bị nâng quăng bay ra.

“Ngụy tướng quân, người đã đến rồi?” Một bên Nguyệt Oánh đột ngột nói.

“Ách? Người. .... Mạc cô nương, Mạc công tử đang tìm cái gì?” Nguyên lai nội tướng này còn có một người! Nhưng hẳn lại một chút cũng chưa chú ý tới, hẳn chỉ có thấy Mạc Quân một thân trắng nõn kia. [Trong mắt hẳn chỉ có y]

“Nga, Nguyệt Oánh cũng không biết, mới sáng sớm thức dậy, đã thấy ca rất sốt ruột đi tìm, ta muốn giúp, nhưng ca lại không nói cho ta biết hẳn đang tìm cái gì? Nguyệt Oánh cũng chỉ có thể đứng ở đây.” Nhìn thoáng qua Ngạo Quân đang bận rộn, Nguyệt Oánh thở dài: “Xem ca cứ gấp như vậy, vật kia nhất định đối với ca rất trọng yếu, nhưng Nguyệt Oánh thật vô dụng, cái gì cũng không thể giúp.”

“Mạc cô nương. ....” Ngụy Tử Tề vừa muốn nói gì, đã thấy người nào đó đang bận rộn đột nhiên ngừng đầu lên, trong miệng thì thào: “Chẳng lẽ rơi tại kia?” Nói xong liền đi ra ngoài.

“Các người như thế nào lại ở đây?” Vừa quay qua, mới phát hiện nội tướng của nàng khi nào có tới hai người, hơn nữa cùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn chăm chăm nàng.

“Ca, ta đến đây thật lâu a!” Nguyệt Oánh lẩm bẩm miệng, bất mãn nói. Nàng đến lâu như vậy, lại có hỏi hẳn đang tìm cái gì? Thế nhưng hẳn một chút cũng không biết nàng đến đây. Bị xem nhẹ làm cho nàng có cảm giác mất mát nhịn không được thương tâm không thôi.

“Nga, ta nhất thời không chú ý.” Đăm đăm nói xong, đi ra ngoài, cũng không nhìn Nguyệt Oánh, đương nhiên cũng không thể phát hiện trong mắt nàng đau thương cùng yêu say đắm.

“Mạc công tử, người đã đánh mất cái gì sao? Ta giúp người đi tìm! Người vẫn là ở nội tướng nghỉ ngơi đi!” Ngụy Tử Tề ngăn y lại nói. Hẳn bây giờ còn chưa hướng Vương gia bẩm báo, trong quân doanh cũng ít người nào biết có hai người y tồn tại, không thể để cho hẳn cứ như vậy đi ra ngoài, nếu không sẽ bị nghĩ là gian tế, sẽ bị người cấp giết.

“Không có gì, chính là một vật râu ria gì đó mà thôi.” Nói xong quay lại doanh nội, biểu tình bình tĩnh vô ba, coi như thật là vật râu ria gì đó. Nàng hiểu được Ngụy Tử Tề vì cái gì không cho nàng đi ra ngoài, vẫn là chờ một chút tái vụng trộm đi ra ngoài đi. Cho nên nàng không tính làm hẳn khó xử.

Nhưng chỉ có trong lòng nàng mới biết, đó là vật tối trọng yếu của nàng — vật duy nhất mà nàng còn lưu lại — một khẩu súng lục rất tinh xảo. Buổi sáng nay mới phát hiện không thấy nó, gấp đến độ nàng không biết như thế nào cho phải, tìm khắp nội tướng cũng không có, một lúc sau mới nhớ tới có thể tối hôm qua đã đánh rơi bên trì đàm. Hồi tưởng lại tình cảnh đêm qua, trên khuôn mặt trắng nõn của Ngạo Quân xuất hiện vẻ đỏ ửng khả nghi.

“Ca, người không sao chứ? Mặt như thế nào lại đỏ?” Nguyệt Oánh kinh hô một tiếng, vội vàng đem bàn tay nhỏ bé đặt trên trán Ngạo Quân.

“Ta không sao.” Ngạo Quân buồn cười đem tay Nguyệt Oánh cầm hạ xuống, nhưng nhất thời lại quên buông ra, cứ như vậy nắm tay nàng, nói với Ngụy Tử Tề: “Tìm ta có chuyện gì? Ta khi nào thì có thể gặp Âu Dương Cần Hiến?”

Bàn tay nộn nộn nhỏ bé bị Ngạo Quân nắm ở trong tay, cảm thụ được theo lòng bàn tay truyền đến độ ấm, Nguyệt Oánh hồng thấu mặt, không dám nhìn tới Ngạo Quân, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, trong lòng ca có phải hay không cũng có nàng?

“Không có việc gì, chính là đến xem người. .... Các người có quen hay không thôi. Về phần Vương gia? Đã nhiều ngày trong doanh có vẻ bận, đợt khi tìm được thời cơ thích hợp, ta sẽ hướng Vương gia báo cáo.” Ngụy Tử Tề ngưng ngưng nói. Đối với Mạc Quân gọi thẳng tực danh Vương gia, hẳn sớm thấy nhưng không thể trách. Hẳn đến đây, cũng chỉ là bởi vì trong lòng luôn vẫn vương thân ảnh đăm đăm kia.

“Àn, chúng ta tại đây tốt lắm.” Chính là tự do có điểm bị quản chế mà thôi.

“Nguyệt Oánh, người làm sao vậy, mặt đỏ lợi hại như vậy!” Ngạo Quân quay đầu, thế này mới phát giác Nguyệt Oánh mặt đỏ đến nỗi có thể nấu chín trứng chim, chẳng lẽ nàng bị lây bệnh rồi?

“Không. .... Không có việc gì.” Đầu càng ngày càng thấp, rất nhanh chôn ở trước ngực Ngạo Quân.

“Thật sự không có việc gì?” Ngạo Quân có điểm không tin nói. Nhưng nàng lại không biết, câu hỏi của nàng, lại làm cho Nguyệt Oánh nghĩ lầm trong lòng ca thật sự có nàng, làm cho tương lai nàng hối hận không kịp.

“Mạc công tử, Tử Tề còn có quân vụ trong người, cáo từ trước.” Thấy Ngạo Quân gật đầu, Ngụy Tử Tề xoay người rời khỏi doanh trường. Hai huynh muội này thật sự là kỳ quái, vô duyên vô cớ như thế nào đều đỏ mặt.

Nội tướng quân doanh chủ, Âu Dương Cần Hiến về mặt trầm tư ngồi ở trước bàn, trên bàn còn cầm một quyển sách, nhưng toàn bộ buổi sáng còn chưa xem xong một tờ, bên cạnh Y Thiên Y Hân nhìn nhau liếc mắt một cái: Vương gia có chuyện gì sao? Từ thế này, Vương gia đã muốn bảo trì nguyên

một buổi sáng , chưa từng thấy qua Vương gia thần sắc hoảng hốt như vậy.

“Nói, ngươi rốt cuộc là ai? Ân vào quân doanh có mục đích gì?” Ngoài doanh trường truyền đến thanh âm giận dữ của Triệu Chi Dương, ngay sau đó từng đợt tiếng ồn vang lên.

“Bên ngoài phát sinh chuyện gì ?” Bị một trận tranh cãi ầm ĩ này làm Âu Dương Cần Hiên đang tự hỏi tưởng trầm giọng hỏi.

“Thuộc hạ đi ra ngoài xem.” Nói xong, Y Thiên nhanh đi ra ngoài, nhưng chưa ra khỏi doanh trường, đã thấy Triệu Chi Dương vẻ mặt tức giận đi vào, phía sau có hai binh lính đi theo, còn có một bạch y nhân.

“Triệu tướng quân, phát sinh chuyện gì?”

“Bẩm Vương gia, người này dám lên vào quân doanh, bị mặt tướng phát hiện , cũng mặc kệ mặt tướng hỏi như thế nào, hắn cũng không phát ra một lời, bởi vậy đưa hắn mang đến cho Vương gia xử lý.” Triệu Chi Dương cung kính nói. Bất quá ánh mắt lại trừng người phía sau.

Cần Hiên nghe Triệu Chi Dương nói xong, không nói lời nào, chính là ngẩng đầu nhìn người phía sau Triệu Chi Dương, đồng thời, người nọ cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn.

“Là ngươi!”

“Là ngươi!”

Hai người đồng thời kinh hô. Là ‘Phụ lòng nam tử’ kia [Là ‘Kỳ quái nam tử’ kia], bốn mắt nhìn nhau, điện quang hỏa thạch ở trong tầm mắt hai người mãnh liệt thiêu đốt , thật sự là oan gia ngõ hẹp a!

“Vương gia, ngài nhận thức hắn.” Xem ra, Vương gia nhận thức người này, xem hai người kia ánh mắt ẩn tình nhìn nhau đưa tình [Ngươi thế nào chỉ mắt thấy bọn họ là ẩn tình đưa tình , kia rõ ràng là ánh mắt phần nộ.], chẳng lẽ là có quen biết.

“Ngươi chính là Âu Dương Cần Hiên.” Không phải nghi vấn là khẳng định, không thể tin được hắn chính là Âu Dương Cần Hiên, là nam tử yêu Tuyệt, không biết vì cái gì, ngực đột nhiên cảm thấy rầu rĩ , như thế nào mỗi lần nhìn thấy hắn, đều không bình thường .

“Lớn mật, dám hô thẳng tọc danh Vương gia.” Triệu Chi Dương thấy người này dám đối với Vương gia hắn vô lễ như thế, không khỏi tức giận càng sâu, tiểu tử này rất không coi ai ra gì . Bất quá nghe khẩu khí người này, rõ ràng rất giống Vương gia.

Cần Hiên khoát tay chặn lại, ngăn cản Triệu Chi Dương nói thêm gì nữa, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm thẳng vào Ngao Quân, nửa ngày mới chậm rì rì mở miệng nói:“Chính là bốn vương, nếu bốn vương nhớ không lầm, các hạ gọi là Mạc Quân! Không biết Mạc công tử lên vào quân doanh có chuyện gì?”

“Tôi tìm ngươi.” Khẩu khí lạnh lùng, làm cho ở đây trừ bỏ Cần Hiên cùng Y Thiên đã từng gặp qua nàng, đều phải hít vào một hơi, cho tới bây giờ không ai dám dùng loại ngữ khí này nói chuyện với Vương gia.

Ngao Quân không sợ nhìn lại Cần Hiên, không thể tưởng được lại gặp Âu Dương Cần Hiên dưới tình huống như vậy, vừa nảy nàng đến trì đàm đêm qua nghĩ tìm khẩu súng kia, nhưng như thế nào tìm khắp nơi cũng không thấy, bắt buộc phải quay về trước, không thể tin được lại không cẩn thận, bị kẻ có vẻ mặt tục tũn này gọi là Dương gì đó phát hiện , trở thành thích khách, kiên quyết đưa nàng đến đây. Bất quá cũng nhờ có hắn, bằng không không biết năm nào tháng nào mới có thể nhìn thấy vị gọi là ‘Chiến thần’.

“Nga, không biết đại công tử tìm bốn vương chuyện gì?” Cần Hiên vẻ mặt nghi ngại nói. Hắn rất muốn biết ‘Vô tình phụ lòng nhân’ này rốt cuộc vì chuyện gì, dám ngang nhiên lên vào quân doanh, chẳng lẽ hắn không sợ chết sao?

“Mạc Quân, ngươi không sao chứ?” Ngao Quân chưa mở miệng, chỉ thấy một thân ảnh hoang mang rối loạn trương trương chạy vào, không nói hai lời, vọt tới trước mặt nàng, đem nàng từ trên xuống dưới kiểm tra một hồi, thấy nàng không chịu thương tích gì, thế này mới nhẹ nhàng thở ra nói:“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Ngược lại lại trách nói:“Ta không phải kêu ngươi đừng chạy loạn sao? Như thế nào không nghe lời như vậy?” [Nghe này khẩu khí như thế nào có điểm như là tình nhân.]

“Ta..... Ta chỉ là có việc nên đi ra ngoài một chút.” Đối mặt Ngụy Tử Tề chỉ trích, Ngao Quân như là một tiểu hài tử bị bắt khi làm chuyện xấu, chột dạ cúi đầu, nhỏ giọng nói. Không biết vì cái gì, ở trước mặt Ngụy Tử Tề, nàng cảm thấy chính mình đối với hắn cảm giác càng ngày càng để ý .

“Tử Tề.” Cần Hiên gọi đến. Nhìn hai người trong lúc đó hồ động, cảm thấy rầu rĩ , hình như có cái gì đang cản cản ở tâm hắn.

“A! Tử Tề bái kiến Vương gia.” Ngụy Tử Tề nghe được Cần Hiên kêu gọi, thế này mới nhớ tới Vương gia đang ở đây, cũng tin rằng Vương gia đã biết mục đích hắn đến đây.

“Tử Tề, ngươi nhận thức người này?” Cần Hiên hỏi, nhưng mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm Ngao Quân. Những người khác ở đây vẻ mặt đều nghi hoặc nhìn Ngụy Tử Tề, cũng không hiểu được Ngụy tướng quân luôn ôn hòa vì cái gì lại vì nam tử xa lạ này có vẻ kích động như thế, ngay cả Vương gia tại đây cũng không chú ý tới. Nhất là Triệu Chi Dương, từ sau khi Ngụy Tử Tề tiến vào, ánh mắt liền trừng lớn, vẻ mặt không thể tin nhìn hắn.

“Tử Tề đang muốn bẩm báo với Vương gia, hắn gọi là Mạc Quân, là người Mạc gia thôn, sau khi Mạc gia thôn bị giết, Tử Tề đã đem hắn cùng với mọi người hắn mang về quân doanh, chưa bẩm báo Vương gia là Tử Tề lỗi, thỉnh Vương gia không nên trách tội Mạc công tử.”

“Nga, hần là người Mạc gia thôn? Cho dù hần là người Mạc gia thôn, Từ Tề lại vì cái gì đưa hần còn có muội muội hần đưa vào trong quân? Chẳng lẽ người không biết quân doanh trọng địa, không phải người có công vụ thì không thể tùy tiện đi vào sao?” Cẩn Hiên mặt cổ bình tĩnh nói. Mặc dù nói như vậy, nhưng Cẩn Hiên hứng thú lại càng ngày càng nặng, nếu hần đúng là người Mạc gia thôn, mà Từ Tề là người biết nặng nhẹ, là nguyên nhân gì khiến cho hần thành ra như vậy?

“Mặt tướng biết tội.” Ngụy Từ Tề quỳ một gối xuống, thỉnh tội nói.

“Không liên quan đến Ngụy tướng quân, là ta có việc muốn tìm người.” Trước khi Cẩn Hiên mở miệng, Ngao Quân vội vàng nói.

“Nga, vừa nãy Mạc công tử đã nói có việc muốn tìm bốn vương, nhưng không biết là việc gì?” Cẩn Hiên nhướn mi, về mặt thú vị nhìn Ngao Quân cùng Ngụy Từ Tề.

“Ta nghĩ vì Mạc gia thôn lấy lại công đạo.”

“Việc này, cho dù Mạc công tử không nói, bốn vương cũng sẽ làm.”

“Không, ta muốn tự mình lấy lại công đạo.” Ngao Quân về mặt kiên quyết nói.

“Tự mình? Chẳng lẽ Mạc công tử muốn làm binh?” Cẩn Hiên cười cười nói. Lời này vừa nói ra, Triệu Chi Dương cũng rất không có mặt mũi cười to: “Người như vậy mà đòi tham gia quân ngũ, ha ha. .... Cười chết người, ha ha. ....”

Ngao Quân không để ý tới Triệu Chi Dương cười nhạo cùng mọi người trên mặt khó hiểu, bình thản nói: “Ta không thích giết người, huống chi tham gia quân ngũ giết cũng chỉ là vài tiểu binh của đối phương, bọn họ là vô tội, cũng không phải là bảo thù chân chính.”

“Nga, không làm binh, chẳng lẽ các hạ muốn làm thích khách đi ám sát Gia Luật Ứng?”

“Ta nói ta không thích giết người, Vương gia, người không nghe thấy sao?” Ngao Quân khoé miệng giờ lên trào phúng cười, nói chuyện với người này như thế nào rất mệt a!

“Nhĩ hảo đại là gan, dám nói chuyện với bốn vương như vậy.” Cẩn Hiên mặt trầm xuống, lạnh lùng nói. Mạc Quân này giống như hoàn toàn không xem hần là Vương gia, hoặc là nói cho đúng hơn là không hề có quan niệm tôn ti. Trừ bỏ Ngụy Từ Tề, đối với ai cũng không thay đổi sắc thái.

“Bản nhân là gan thực bình thường, cùng người bình thường giống nhau, sẽ không so với đại Vương gia người.” Không phải là Vương gia sao? Ăn no rồi cũng không dậy nổi sao? Thân là người hiện đại của thế kỉ 21, sao lại không dám nói chuyện với cô nhân người.

“Người. ....” Cẩn Hiên nhất thời nghẹn lời, mặt hé ra hân khí, chỉ vào Ngao Quân.

Ngay khi Từ Tề gấp đến độ một thân lúng túng, định trách Ngao Quân không biết nặng nhẹ, đám người Triệu Chi Dương vì Ngao Quân vô lễ mà bắt bình phần nộ, chỉ nghe thấy, hướng đến Cẩn Vương trước đây hi giận đều không hiện ra mặt bây giờ lại cười ha ha đứng lên: “Ha ha ha. .... Khá lắm Mạc Quân, không thể tưởng được người thật đúng là hài hước. Hảo, vậy người nói, người như thế nào vì người Mạc gia thôn lấy lại công đạo?” Âu Dương Cẩn Hiên ám ngăn chặn tức giận trong lòng, Mạc Quân này thật là có bản lĩnh, mỗi lần đều có thể làm cho hần tức giận tận trời, lần này hần sẽ không cho ý như ý nguyện. Huống chi người này trên người tựa hồ còn có bí mật, hần muốn xem y rốt cuộc là người phương nào, thật là cô nhi Mạc gia thôn đơn giản như vậy, hay là. ....

“Trợ Vương gia đã bại Gia Luật Ứng.” Hài hước? Vẫn là lần đầu tiên có người nói với nàng như vậy.

“Trợ bốn vương? Người cho rằng bốn vương cần người tương trợ sao?” Cẩn Hiên tự tin nói.

“Ta biết người là ‘Chiến thần’, nhưng ta cũng biết ‘Phệ diễm tà quân’ năng lực không thua người. Như vậy, trong lúc đó hai quốc tất có một thời gian khổ chiến kéo dài. Có ta tương trợ, Long Hiên hoàng triều nội trong ba tháng tất thắng.” Ngao Quân ngạo nghễ nói với mọi người trước mặt, cả người tản mát ra tự tin, khí thế khiếp người. Làm cho Triệu Chi Dương vốn định cười nhạo nàng chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm mà nhìn nàng như quái vật.

Cẩn Hiên thẳng tắp nhìn chăm chăm Ngao Quân trong mắt chớp động quang mang khác thường, biểu tình trầm tĩnh đáng sợ. Thật lâu sau, khoé miệng chậm rãi gọi lên một nụ cười làm mê đảo chúng sinh, chậm rãi đứng lên, đi đến bên người Ngao Quân, nhìn nàng từ trên xuống dưới, ngay khi Ngao Quân sắp hết sức không kiên nhẫn, hần mới dùng thanh cực phú từ tính nói: “Từ nay về sau, người Mạc Quân, chính là quân sư Long Hiên hoàng triều ta — Mạc Quân sư.”

Mọi người bao gồm Ngao Quân đều sửng sốt, nhất là Ngao Quân, đột nhiên mãnh liệt nhìn hần, giống như phát hiện một đại lực mới, trong con người đen sâu không lường được trừ bỏ không thể tin, còn chớp động một loại năng không biết tên cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Quân sư phong ba

Thanh âm này? Không, điều đó không có khả năng a! Hửn. .... Hửn đúng là nam tử đêm qua cùng nàng ở bên trì đàm bất ngờ gặp gỡ? Hửn lúc ấy cũng là dùng tiếng nói này hỏi nàng:“Ngươi là ai? Tiên tử dưới ánh trăng sao?”, nàng ấn tượng khắc sâu, nam tử làm cho nàng mất ngủ một đêm đúng là hửn Âu Dương Cẩn Hiên, là nam tử nhàm chán vừa thấy mặt liền mệnh lệnh nàng thủ Mạc Tinh. Không, không. .... Điều đó không có khả năng, nhưng, nàng biết rất rõ, đây là sự thật. Hửn, nam nhân này thực đáng giận, đêm qua dám đối với nàng như vậy, đáng giận!

Vừa nghe hửn nói xong, không thể tin mà nhìn hửn, Cẩn Hiên mặt đẹp gọi lên tươi cười, trêu tức nói:“Mạc Quân sư cảm thấy an bài này không tốt sao? Vẫn là. ....” Dừng một chút, lại nói:“Vẫn là cảm thấy làm quân sư có điểm đại tài tiểu dụng, muốn làm lớn hơn nữa, tỷ như nguyên soái, ản?” Bốn vương muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Gương mặt hản băng này như thế nào hé ra mặt?

“Ách? Tại hạ sao dám đoạt bát com Vương gia đâu!” Phục hồi tinh thần lại Ngao Quân thấy Cẩn Hiên kia tươi cười trào phúng, cảm thấy thập phần chói mắt, bất giác chằm chọc trở về.

“Bát com?” Đây là ý tứ gì? Đây cùng bát com có quan hệ gì sao?

“Vương gia nghe không hiểu? Cẩn tại hạ giải thích một chút sao?” Cổ nhân này thật sự là bần a! Bát com là cái gì cũng không biết.

“Ngươi. .... Không cần.” Cẩn Hiên vung tay áo, quay lại chủ vị ngồi xuống, tâm tình bình tĩnh một chút, lại khôi phục nguyên lai lãnh tuấn nói:“Nếu Mạc công tử đồng ý an bài của bốn vương, vậy từ nay về sau, các hạ chính là quân sư của bốn vương.”

Trong doanh Triệu Chi Dương phục hồi tinh thần lại, lớn tiếng nói:“Vương gia, vạn vạn không thể a! Người này lai lịch không rõ, chức quân sư rất trọng yếu, sao có thể để hửn đảm đương?”

“Chi Dương, Mạc Quân không phải lai lịch không rõ, hửn là người Mạc gia thôn, là con dân Long Hiên ta. Hơn nữa Tử Tề tin tưởng, với năng lực của hửn, nhất định có thể đảm đương chức quân sư.” Ngụy Tử Tề nghe Triệu Chi Dương nói Mạc Quân như vậy, lập tức phản bác nói. Hửn chịu không được có người nói Mạc Quân nói vậy, tựa như chịu không được có người nói Vương gia nói vậy.

“Tử Tề, ngươi như thế nào hồ đồ như vậy? Năng lực của hửn? Hửn có năng lực gì, không phải chỉ là ảo là thôi sao?” Triệu Chi Dương vẻ mặt khinh miệt nói.

“Chi Dương, thu hồi câu nói kia của ngươi, nếu không đừng trách Tử Tề đối với ngươi không khách khí.” Trên mặt luôn luôn ôn hòa chợt nổi lên một cổ tức giận.

“Ngươi. .... Ngươi vì tên không rõ lai lịch này, đối với ta như vậy?” Triệu Chi Dương trên mặt tức tăng tràn đầy thương tâm. Hửn cùng với Ngụy Tử Tề mặc dù không phải thân huynh đệ, nhưng hai người kẻ vai chiến đấu, cảm tình so với huynh đệ còn thân hơn. Không thể tin được hôm nay, sẽ vì một người vừa mới gặp này mà trợn mắt cãi nhau.

“Ta. .... Ta không phải có ý tứ này.” Ngụy Tử Tề cũng hiểu được ngữ khí vừa này có điểm quá nặng, nhưng nghe thấy Triệu Chi Dương nói Mạc Quân như vậy, hửn chính là nhịn không được tức giận trong lòng, lại nói:“Chi Dương, ta hy vọng, về sau ngươi không nên vô lễ với Mạc Quân.”

“Ngươi. .... Ngươi có phải bị hửn hạ được rồi không?” Triệu Chi Dương bước mạnh từng bước về phía trước, cả giận nói.

“Ta nói rồi, không cho đối với hửn vô lễ như thế.” Ngụy Tử Tề thấy Triệu Chi Dương vẫn đem Mạc Quân xem thành người xấu, cũng giận không thể kiềm chế.

Mặt thấy hai vị tướng quân có cảm tình tốt nhất trong quân sẽ đấu võ, Cẩn Hiên đột nhiên vỗ bàn một cái, quét mọi người liếc mắt một cái, Mạc Quân mặt thủy chung hé ra lãnh nhạt, bộ dáng đạm mạc coi như việc này cùng nàng không hề quan hệ, Cẩn Hiên chống tay trên bàn đôi mắt càng hiển thị thâm trầm, mặt bình tĩnh nói:“Tốt lắm, đừng sáo nữa, Triệu tướng quân, việc này bốn vương đã quyết định rồi, Ngụy tướng quân, ngươi đi an bài chỗ ở hảo cho Mạc Quân sư cùng muội muội hửn. Tốt lắm, đều đi xuống đi!” Nói xong khoát tay, ý bảo bọn họ lui ra.

Giống như chỉ đạo những lời này, Cẩn Hiên vừa nói xong, Ngao Quân tay áo trắng noãn vung lên, xoay người liền đi ra khỏi doanh trường. Nàng hiện tại hảo khốn a! Tối hôm qua một đêm không ngủ, chạy nhanh trở về doanh. Nàng tuy rằng không phải người thích ngủ, nhưng một ngày bảy, tám giờ vẫn là muốn ngủ cho đủ, nếu không ngày hôm sau nàng sẽ mệt gần chết. Từng thử qua một lần, đang đứng liền ngủ gật.

“Mặt tướng cáo lui.” Ngụy Tử Tề thấy Mạc Quân vừa đi, vội vàng đối với Cẩn Hiên vái chào, lập tức đuổi theo Mạc Quân bước nhanh đi ra ngoài.

“Này. .... Mặt tướng cáo lui.” Triệu Chi Dương thấy Mạc Quân lại vô lễ với Vương gia như vậy, còn muốn nói cái gì, đã thấy Vương gia xiêm áo lại vậy vậy một chút, thế này mới không cam lòng không muốn cáo lui.

Nhìn thân ảnh dần dần biến mất, gương mặt lãnh tuấn nháy mắt như hàn băng ngàn năm, có vẻ càng làm cho người ta sợ hãi thêm, Y Thiên Y Hản một bên nhìn không khỏi rung mình một cái.

Khá lắm Mạc Quân, tuy không nói lời nào, nhưng có thể làm cho tâm phúc tối đắc lực của hửn, hai vị tướng quân cảm tình tốt nhất ‘Trở mặt thành thù’, xem ra là hửn xem thường nàng.

“Y Thiên, Y Hàn, đi thăm dò Mạc Quân này rốt cuộc là người phương nào?”

“Đạ.”

Trở lại Ngụy Tử Tề vừa mới giúp nàng an bài doanh trướng mới — quân sư doanh trướng, Ngao Quân nhìn cũng chưa nhìn qua chỉ liếc mắt một cái, ngã đầu xuống, liền nằm ngủ ở trên giường .

Một bên Ngụy Tử Tề cùng Mạc Nguyệt Oánh tròn mắt há hốc mồm mà nhìn Ngao Quân ngã đầu liền ngủ, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

“Mạc cô nương, Mạc Quân xem ra đã mệt , chúng ta đi ra ngoài đi! Đừng sáo đến nàng .” Ngụy Tử Tề săn sóc nói. Ánh mắt ôn nhu lại liếc mắt nhìn Ngao Quân đang ngủ say sưa một cái, thế này mới nhẹ nhàng đi ra ngoài.

“Àn.” Nguyệt Oánh vẻ mặt hạnh phúc nhìn Ngao Quân liếc mắt một cái, cũng đi ra ngoài. [Nha đầu kia hạnh phúc cái gì a?]

Trưởng ngoại, Nguyệt Oánh sợ có người quấy rầy Ngao Quân nghỉ ngơi, bởi vậy một bước cũng không rời đi canh giữ ở trướng ngoại, trong lòng cũng là ngọt ngào vô cùng, Mạc Quân ca của nàng hiện tại là quân sư , nàng tin tưởng rất nhanh có thể vì người Mạc gia thôn báo thù , đến lúc đó, nàng có thể cùng Mạc Quân ca cùng nhau an cư, trở thành đôi uyên ương sống những ngày thần tiên.

“Uy, gọi người có nghe hay không?” Một thanh âm mạnh như hồng chung lôi kéo Nguyệt Oánh đang chìm đắm trong suy nghĩ về tương lai tốt đẹp.

“Đề làm chi a!” Nguyệt Oánh vẻ mặt hờn giận ngẩng đầu trừng mắt nam tử cao lớn trước mắt. Chán ghét, nàng đang tưởng tượng cùng Mạc Quân ca ôm nhau nhìn những ngày vui vẻ sau này! Xú nam nhân vẻ mặt tục tĩu này vô duyên vô cớ chạy đến kêu la cái gì a!

“Ách? Dọa đến cô nương , Chi Dương đáng chết.” Nữ tử hảo đáng yêu a! Khuôn mặt nho nhỏ, ánh mắt thật to, môi nho nhỏ, làm hấn một lòng mạnh mẽ khuôn mặt ngăm đen lại nổi lên đỏ ửng, nhìn rất buồn cười.

“Xích. .... Người có chuyện gì sao?” Nhìn hấn như vậy, Nguyệt Oánh nhìn không được bật cười, hờn giận vừa mới bị quấy rầy trở thành hư không.

Nụ cười kia làm cho Triệu Chi Dương hờn bay phách lạc, thế nào còn nghe nàng nói gì đó được, chỉ có thể ngây ngốc nhìn chằm chằm giai nhân, mặt càng đỏ hơn.

“Ta nói, người cao to, người rốt cuộc có chuyện gì?” Thấy đối phương không phản ứng, Nguyệt Oánh lại hờn giận nói.

“Ách? Người cao to, nói ta sao?” Triệu Chi Dương ngây ngốc hỏi, suy nghĩ rồi xa thế này mới chậm rãi trở về.

“Vô nghĩa, lúc này trừ người ra, còn có ai, không lẽ nói ta a? Nói đi, người rốt cuộc có chuyện gì?” Nguyệt Oánh quát. Nói, nàng Mạc Nguyệt Oánh tính tình cũng thực mạnh mẽ , điểm ấy trong Mạc gia thôn mọi người đều biết, cho nên tốt nhất chớ chọc nàng sinh khí, nếu không chịu khổ chỉ có chính mình.

“Nga, ta đến tìm Mạc Quân .” Một câu hỏi này làm cho Triệu Chi Dương nhớ ra mục đích tới đây.

“Tìm ca ta, người tìm ca ta có chuyện gì sao?” Vừa nói đến Ngao Quân, Nguyệt Oánh trên mặt ôn nhu giống nhau có thể chảy nước.

“Ca người, người là?”

“Ta gọi là Mạc Nguyệt Oánh, ca ta hiện tại đang nghỉ ngơi, có chuyện gì cứ nói với ta đi?” Nhìn hấn vừa mới nảy bộ dáng hung hăng thế kia, xác định vững chắc không có chuyện gì tồi?

“Nghỉ ngơi, hừ, ban ngày ban mặt , nghỉ cái gì mà nghỉ a? Rõ ràng là chột dạ, không dám gặp người, kêu người – một thiếu nữ ra làm tấm bia.” Triệu Chi Dương vẻ mặt khinh thường nói. Hấn cũng không phải là Tử Tề, sẽ không tin tưởng Mạc Quân!

“Người nói cái gì, ca ta đoan chính, tại sao phải chột dạ a? Còn có, ai quy định ban ngày ban mặt không thể nghỉ ngơi , người dám nói xấu ca ta, cẩn thận ta đối với người không khách khí.” Nguyệt Oánh tức giận đến một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Triệu Chi Dương mắng to. Người cao to chết tiệt, dám nói Mạc Quân ca yêu quý của nàng như vậy .

“Người không khách khí như thế nào, ta nói là lời nói thật, hấn không chỉ dám vô lễ với Vương gia, hơn nữa còn mê hoặc huynh đệ ta, lên vào quân doanh rõ ràng có ý đồ bất chính, nói không chừng hấn chính là gian tế Thương Liêu quốc, tưởng đã lừa được Triệu Chi Dương ta, không dễ dàng như vậy, hiện tại, ta sẽ vạch trần mặt nạ của hấn, gọi hấn đi ra gặp ta.” Triệu Chi Dương cũng tức giận đến rống to. Hôm nay có tới hai người vì Mạc Quân kia nói sẽ không khách khí với hấn, một người là hảo huynh đệ của hấn, một người là nữ tử hấn vừa gặp đã thương, hấn đường đường một đại tướng quân, có thể nào chịu được loại ngữ khí này.

“Người nói hừ nói vượn, ca ta không phải là gian tế Thương Liêu quốc, Thương Liêu quốc thái tử giết chết cha mẹ ta, cùng chúng ta có mối thâm thù, như thế nào ca có thể làm gian tế? Còn có, cái gì mê hoặc huynh đệ người, ý đồ gây rối cái gì? Tất cả đều do người nói lung tung, ô hấn ca ta.”

“Ta không nói bậy, hấn không phải là người tốt, hấn chính là gian tế, người tránh ra.” Nói xong, định xông vào.

“Không cho đi vào, người mới không phải người tốt, mới là gian tế.” Nguyệt Oánh cũng không yếu thế, cả người liền đứng ở tại cửa trướng, chặn Triệu Chi Dương lại.

“Ngươi tránh ra, nếu không tránh ra, ta liền.....” Thấy Nguyệt Oánh đứng chặn ở phía trước, không cho hắn đi vào, liền dùng tay muốn đẩy nàng ra, nhưng tay chỉ vuron giữa không trung, không dám đụng vào nàng.

“Ngươi liền như thế nào, đánh ta sao? Hừ, ngươi đánh ta a! Đánh a!”

“Ta không đánh nữ nhân, ngươi..... Ngươi mau tránh ra cho ta.” Triệu Chi Dương đỏ mặt trách mắng.

“Không tránh.” Tức chết ngươi.

“Ngươi không tránh?”

“Không.”

.....

Hai người cứ như vậy ở trường ngoại của Ngạo Quân giằng co cả ngày, Triệu Chi Dương thủy chung vào không được, binh lính vây xem càng ngày càng nhiều, mọi người đều cười trộm không thôi.

“Ngươi rốt cuộc có tránh ra không?”

“Không.”

Triệu Chi Dương bắt đắc dĩ, tức giận phát tay áo mà đi, hắn cũng không tin được lại có thể tại đây đùa giỡn hầu cho người ta xem.

Thấy Triệu Chi Dương tức đến mặt đỏ hồng, Nguyệt Oánh cười thắng lợi, hướng về phía bóng dáng hắn làm cái mặt quỷ. Sau khi cha mẹ qua đời, nàng trầm tĩnh không ít, không thể tin được Triệu Chi Dương này lại làm cho nàng khôi phục về hoạt bát vốn có, ở trước mặt hắn, nàng không hề giữ vẻ mặt trầm tĩnh mà bộc lộ ra gương mặt chân thật. Nhưng trong lúc này, trong lòng nàng đã bị Ngạo Quân chiếm mất cả rồi.

Người làm cho người ta bội phục nhất chắc chỉ có Ngạo Quân, trưởng ngoại kia giống như đang diễn tuồng thanh âm tranh cãi âm ỉ, thế nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến nàng, nàng vẫn như trước mà nằm ngủ. Ngay cả Chu Công cũng bị thanh âm của hai người kia cấp làm cho còn muốn chạy, nhưng Ngạo Quân vẫn là không hề có cảm giác lôi kéo Chu Công chơi cò. Coi như đây không phải chuyện của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Bộc lộ tài năng

Nội tướng quân doanh chủ, các vị tướng quân cùng Cần Hiên đều đang nhiệt liệt thảo luận quân xa đại sự, nhưng có hai người tựa hồ có điểm không yên lòng nhìn chằm chằm cửa doanh trưởng, giống như đang chờ người nào đó. Hai người này một là Ngụy Tử Tề, mà người kia chính là chủ soái trong doanh Âu Dương Cần Hiên. Đúng lúc này, trưởng doanh bị xô lên, người tới một thân bạch y, khắp nơi ánh mắt trời chiếu rọi xuống khuôn mặt hoàn mỹ không sót một lỗ, sắc sảo đến loá mắt, không người nào ở đây nhìn thấy mà không ngừng thờ, tưởng thiên thần buông xuống.

Đây là người mà gần đây trong quân đều nghị luận, nghe đồn Ngụy tướng quân vì hắn mà cùng Triệu tướng quân trợn mắt cãi nhau Mạc Quân — Mạc Quân sư, quả nhiên bộ dạng tuấn mỹ vô song, trách không được không thiếu binh lính nhắc tới hắn liền mặt đỏ hồng, thì thầm nói không ra lời, trong mắt lại tràn ngập ái mộ. Thật là giống tiên nhân, ngay cả bọn họ là tướng quân kinh nghiệm sa trường nhìn thấy tâm thần cũng nhộn nhạo, huống hồ những binh lính này.

“Nga, Mạc Quân sư đã đến, thật là khó thành a!” Cần Hiên thấy người đợi đã lâu rốt cuộc cũng tới, không khỏi a dua nói.

“Làm cho Vương gia đợi lâu, tại hạ thật sự là đáng chết!” Ngạo Quân thân nhiên trả lời, vừa nói vừa đi đến bên người Ngụy Tử Tề tọa hạ, thật đúng là một chút cũng nhìn không ra bộ dáng nhận sai.

“Hừ, không phải là một quân sư sao? Tóm cái gì tóm, lại cho Vương gia cùng nhiều người như vậy chờ ngươi, hừ!” Triệu Chi Dương khinh thường nói. Không biết sao lại thế này, hắn chính là xem Mạc Quân này không vừa mắt, trong lòng liền nhận định nàng là gian tế.

“Chi Dương, đừng nói như vậy, Mạc Quân sư có thể có chuyện gì tri hoãn, cho nên mới lâu như vậy.” Ngụy Tử Tề lập tức vì Ngạo Quân biện giải nói.

“Có việc trì hoãn? Hắn có thể có chuyện gì? Ta xem hắn chính là cố ý.” Hắn chính là xem y không vừa mắt.

“Ngươi.....”

“Tốt lắm, bắt đầu nghị sự đi!” Mắt thấy hai người lại muốn ‘Đấu võ’, Cần Hiên khoát tay chặn lại ngăn cản nói.

Mọi người trong lòng đều thở dài: Ai, thật sự là ‘Hồng nhan họa thủy’ a! Từ sau khi Mạc Quân này đi vào quân doanh, Ngụy Triệu hai vị tướng quân liền sảo đến không ngừng, binh sĩ trong doanh cũng không chuyên tâm thao luyện, nếu không vụng trộm chạy tới nhìn lén, thì cũng cả ngày giống như tam cô lục bà, thảo luận không ngớt. Chẳng lẽ thật sự đúng như lời Triệu tướng quân nói người này chính là gian tế, hấn cố ý nhiễu loạn lòng quân, nếu nói như vậy, thật đáng sợ. Mọi người không khỏi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Ngao Quân, trong lòng đối với tuần mỹ quân sư này nhất thời tràn ngập đề phòng.

“Khụ khụ. .... Vương gia, người xem, quân ta hiện đang đóng quân trên Thương Vụ Pha, mà quân đội Thương Liêu quốc liền đóng quân cách quân ta năm trăm lý ở trên Thương Hà Pha, chính là tại đây.” Trần tướng quân dẫn đầu mở miệng nói, ở trên bản đồ địa hình vạch ra vị trí địch ta song phương.

“Vương gia, theo thám tử hồi báo, Gia Luật Ứng vì trận ở Lạc Vân thành, thế sẽ lấy lại sĩ diện, cho nên điều mười vạn đại quân trong nước, hiện đã được hai mươi vạn đại quân, không ngừng hướng quân ta khiêu khích.” Vương tướng quân bổ sung nói.

“Con bà nó, chúng ta còn chưa tìm hấn báo thù, hấn đã đến gây chuyện với chúng ta trước. Vương gia, cho lão Triệu ta mang binh đi bắt hấn.” Triệu Chi Dương hét lớn.

“Chi Dương, đừng xúc động, Thương Liêu quốc có hai mươi vạn đại quân, mà quân ta chỉ có mười vạn, thực lực rất cách xa, vẫn là thương nghị một chút đã.” Ngụy Tử Tề ôn hòa nói.

“Cái gì bàn bạc kỹ hơn? Cho dù hấn thực sự có hai mươi vạn đại quân, binh nhiều không có nghĩa là thiện binh, huống chi mười vạn đại quân kia từ lúc trận chiến Lạc Vân thành đã bị dọa phá đám, mười vạn Thương Liêu khác đuổi tới, chân còn không đứng vững. Lúc này xuất binh là thời cơ tốt nhất, có thể đánh hấn trở tay không kịp.” Triệu Chi Dương tuy là năng phụ, làm việc xúc động, nhưng trước việc quân sự cũng là có nhiều ý kiến tích cực.

“Nhưng người đừng quên, Gia Luật Ứng cũng không phải người thường, người dự đoán được, hấn cũng dự đoán được. Hấn không ngừng hướng quân ta khiêu khích, rõ ràng chính là có âm mưu.”

“Ngụy tướng quân, ta đồng ý Triệu tướng quân nói, hiện tại là thời cơ tốt để xuất binh. Ngụy tướng quân người nói đúng, Gia Luật Ứng không phải là người thường, nguyên nhân này, hấn chắc chắn nghĩ đến quân ta tất hội thừa dịp trận tuyển đầu của hấn chưa ổn mà phát động tiến công, cho nên hấn mới hướng quân ta khiêu khích, làm cho quân ta nghĩ đến hấn nhất định có chuẩn bị mà không dám khinh động. Đợi cho trận tuyển đầu vừa vững, đến lúc đó tất hội khởi xướng mãnh công với quân ta, mà nếu quân ta lỡ mất thời cơ lần này, nhất định tạo thành lòng quân không yên. Cho nên, ta tán thành hiện tại xuất binh.” Lý tướng quân nói, một ánh mắt nhỏ nhỏ chớp động khôn khéo quang mang.

“Các vị nghĩ sao?” Nghe ba người nói xong, Cẩn Hiên hỏi lại các vị tướng quân. Cảm thấy cũng đồng ý lời Lý tướng quân, Gia Luật Ứng là một người rất khó nắm bắt, hơn nữa người này thông minh tuyệt đỉnh, vừa tà vừa chính, cũng sẽ không suy nghĩ nông cạn như thế.

“Vương gia, mặt tướng tán thành xuất binh, nơi này tiếp cận biên giới Thương Liêu, vốn là khí hậu rét lạnh, hiện nay lại sắp vào mùa đông, đến lúc đó sẽ càng lạnh hơn. Mà Long Hiên hoàng triều ta khí hậu vốn ôn hòa, đến lúc đó chắc chắn quân ta duy trì không được, chân chừ càng lâu, đối với quân ta càng bất lợi.” Bạch tướng quân nói.

“Mặt tướng cũng tán thành, mặt tướng đã phái người điều tra, Gia Luật Ứng không để ý mọi người phản đối kiên quyết xuất binh, đã làm cho trong triều Thương Liêu rất nhiều đại thần bất mãn, lần này lại điều động mười vạn đại quân, biến thành trong ngoài mỗi người đều bất bình, vật tư hậu viện cố ý kéo dài không phát, mà trong quân cũng là lòng quân không yên, đã có đào binh bỏ trốn. Lúc này đúng là hảo thời cơ xuất binh.” Một tướng quân khác – Hồng tướng quân nói.

“Vương gia, thỉnh xuất binh đi!” Triệu Chi Dương đứng lên, chấp tay nói.

“Vương gia, thỉnh xuất binh.” Trừ bỏ Ngụy Tử Tề, các tướng quân của hấn đều đồng thanh nói.

“Ân, Ngụy tướng quân không đồng ý?” Cẩn Hiên nhướn mi nhìn về phía Ngụy Tử Tề.

“Không, mặt tướng cũng đồng ý xuất binh.” Thấy mọi người đều đồng ý xuất binh, mà xem ý tứ Vương gia cũng vậy, vừa nãy nghe các vị tướng quân giằng giãi, hấn cũng bớt lo lắng, hiện nay đúng là thời cơ xuất binh.

“Hảo, cứ như thế, truyền lệnh xuống, sáng mai xuất binh, đánh quân Thương Liêu trở tay không kịp, vì thôn dân Mạc gia thôn vô tội mà báo thù.” Cẩn Hiên đứng lên, giương giọng hạ lệnh nói.

“Tuân lệnh.” Các vị tướng quân cũng đứng lên, đồng thanh nói.

“Mạc Quân sư, tại sao lại không nói một lời a? Bày mưu tính kế không phải là chức trách của quân sư người sao? Như thế nào lúc này ngược lại không nói được một lời?” Khi mọi người ở đây đang định xoay người rời khỏi doanh trường, Cẩn Hiên đột nhiên hỏi Mạc Quân sư mà ngay từ lúc bắt đầu nghị sự liền nhìn chằm chằm bản đồ quân sự.

“Cần tại hạ bày mưu tính kế sao? Vương gia không phải đã hạ lệnh xuất binh rồi sao?” Rốt cục Ngao Quân thu hồi tầm mắt hỏi ngược lại. Từ lúc bắt đầu nghị sự, Vương gia nguyên soái hấn có hỏi qua quân sư nàng lấy một câu sao? Căn bản là xem nàng như người vô hình! Nếu như vậy, nàng tất yếu phải kiếm việc cho mình.

“Kia chính là bản vương không phải, bản vương không nên để quân sư vắng vẻ.” Ngữ khí trên tức làm cho ở đây các vị tướng quân đã đi theo hấn nhiều năm không thể tin nhìn hấn: Theo Vương gia nhiều năm như vậy, chưa từng nghe qua hấn dùng loại ngữ khí này nói chuyện.

“Hừ, nếu Vương gia đã hạ lệnh xuất binh, tại hạ nhiều lời vô ích, cáo lui.” Ngao Quân vung tay áo định đi ra ngoài, nàng cũng không muốn ở lại đây cho hân trên đũa, hân nghĩ xuất binh thì hân cứ xuất binh.

“Chậm đã, bốn vương cho người đi sao?” Thấy Ngao Quân dừng lại cước bộ, Cẩn Hiên lại nói: “Nghe ý tứ quân sư, là không tán thành xuất binh?”

“Ừ.” Ngao Quân quay lại, đối với Cẩn Hiên nói. Là nàng không muốn đứng nhìn nhiều binh lính Long Hiên uống mạng sa trường như vậy, nếu không nàng mới lười nói với nam nhân vô lễ này.

“Nguyên nhân?” Hân muốn xem nàng dựa vào cái gì ngăn cản hân xuất binh.

“Trong binh gia, chiến tranh là đại sự quốc gia, quan hệ tới sống chết của nhân dân không thể không nghiên cứu kỹ càng. Cho nên cô kính dựa vào năm điều sau mà phân tích tình thế đánh giặc: Thứ nhất là đạo, thứ hai là thiên, thứ ba là địa, thứ tư là tướng, và cuối cùng là pháp. Lấy này chiếu theo ngũ pháp mà xem, thứ nhất, quân ta lần này phải đi tấn công Thương Liêu quốc, mặc dù vì Mạc gia thôn lấy lại công đạo, nhưng dù sao lần trước ngăn cản Thương Liêu quốc xâm nhập là không đúng, binh lính Thương Liêu vì bảo vệ gia viên mình nhất định lấy chết làm đầu, đoạn sẽ không lâm trận bỏ chạy, ngược lại hội cao thấp một lòng, cái gọi là lòng quân không yên, nhất định là Gia Luật Ung cố ý truyền ra. Thứ hai, cũng như có người vừa mới nói, nơi này đã gần biên giới Thương Liêu, khí hậu rét lạnh, quân ta vừa mới ở đây, binh lính ít nhiều cũng chưa quen với khí hậu, lúc này quân ta không hề có sức chiến đấu, chân căn chưa ổn, không thể đánh địch. Thứ ba, ta vừa mới nhìn địa hình chung quanh hai quân một chút, Thương Hà Pha dễ thủ khó công, địa thế phức tạp, người không quen địa hình mà đi vào, nhất định lạc đường, có tiến không ra. Hiện nay, quân ta căn bản là đối với địa hình Thương Hà Pha tuyệt không hiểu biết, xuất binh tất bại. Thứ tư, ta mặc dù chưa thấy qua Gia Luật Ung, nhưng nghe Ngụy tướng quân nói, người này khó nắm bắt, mặc dù một thân và khí, nhưng trí quân nghiêm cẩn, quyết sách quyết đoán, thường phạt phân minh, ở trong quân uy vọng rất cao, không thua Cẩn Vương người, cho nên, tướng sĩ Thương Liêu quốc hiện nay nhất định sĩ khí tăng vọt, sẽ vì Thái tử bọn họ đoạt lại Lạc Văn thành để rửa nhục. Thứ năm, Gia Luật Ung là Thương Liêu Thái tử, là vương tương lai của Thương Liêu, nắm giữ mọi binh quyền trong Thương Liêu quốc, nếu không hân không có khả năng điều động nhiều binh lực như vậy tự dung xâm chiếm Long Hiên, hơn nữa nghe đồn người này âm ngoan độc辣, hung tàn lãnh huyết, phạm là người dám phản đối hân hân đều làm cho sống không bằng chết, cho nên dù trong triều có người có bất mãn với hân, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, lại càng không dám nói lời bất bình. Bởi vậy ở phương diện vật tư hậu viện, quyết không hội đã bị chặn, cho nên hân không có gián đoạn vật tư hậu viện, đương nhiên cũng sẽ không phát sinh loạn ở trận tuyến đầu, tình huống lòng người không yên. Nay rõ ràng Gia Luật Ung hân tự mình truyền ra, mà khiêu khích bên ta cũng đã nắm bắt được quân ta hội nghĩ hân đây là phô trương thanh thế, triển lãm nhục điểm của hân cho chúng ta xem, lấy này dẫn dụ quân ta xuất binh.”

Ngao Quân luôn luôn không thường nói chuyện, khó được một hơi nói nhiều thế này, thấy ở bên trong mọi người bao gồm Âu Dương Cẩn Hiên đều giống như người ngoài hành tinh mà nhìn nàng, Ngao Quân tiếp tục nói: “Phu chưa chiến mà miếu tính người thắng, cũng tính nhiều; Chưa chiến mà miếu tính không thắng, cũng tính thiếu. Tính nhiều còn hơn tính thiếu, huống hồ không tính lại càng hồ đồ! Lấy ví dụ này mà xem, thắng bại tất rõ.” Nói xong cũng không quản mọi việc, cầm lấy chén trà trên bàn mà uống, ân, trà cổ đại uống ngon thật.

“Người.....” Cẩn Hiên khó có được khiếp sợ như thế nói không ra lời, này một phen giải thích sâu sắc như thế, đem tình thế phân tích thấu triệt như thế, thật là xuất ra từ miệng người trước mắt không hỏi liền lấy trà hân mà uống ‘Tặc quân sư’.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 14: Con mồi

“Người.....” Cẩn Hiên khó có được khiếp sợ như thế nói không ra lời, này một phen giải thích sâu sắc như thế, đem tình thế phân tích thấu triệt như thế, thật là xuất ra từ miệng người trước mắt không hỏi liền lấy trà hân mà uống ‘Tặc quân sư’.

Hân cho y làm quân sư bất quá là muốn nhìn xem một nam tử này rốt cuộc là người ra sao, nhìn xem y lên vào quân doanh rốt cuộc ý muốn như thế nào? Y Thiên, Y Hân đi điều tra ra kết quả ngoài ý liệu của hân. Nhưng hân chưa từng nghĩ tới thật sự muốn cho kẻ đó trợ hân bày mưu tính kế, làm một quân sư chân chính. Hân không tin người chỉ biết ‘Vô tình phụ lòng vứt bỏ nữ tử’ này, biết cái gì quân sự, biết cái gì hành quân, vừa này bất quá cũng là thuận miệng hỏi một câu, không thể tin được.....

“Làm sao vậy, ta nói sai rồi sao?” Ngao Quân nhướn mi hỏi. Vừa thấy những người này, chỉ biết bọn họ vẫn nhìn nàng, nhất là Âu Dương Cẩn Hiên, từ đầu tới đuôi đều đem ‘Nội trong ba tháng trợ hân đã bại Thương Liêu quốc’ những lời này biến thành vô nghĩa. Hừ, nàng Lăng Ngao Quân cũng đã từng đọc qua [Tôn Tử binh pháp], là binh pháp tinh diệu của tổ tiên dân tộc Trung Hoa lưu lại. Hiện tại sẽ cho các người nhìn xem Lăng Ngao Quân ta dùng [Tôn Tử binh pháp] như thế nào xao tình bọn người ngu ngốc các người.

“Mạc Quân, không thể tin được..... Thật sự là không thể tin được a! Người thật sự là một lời xao tình người trong mộng a! Người phân tích thật sự rất có đạo lý.” Cẩn Hiên còn chưa kịp nói chuyện, Ngụy Tử Tề đã bỏ chạy đi qua, kích động nhìn Ngao Quân nói. Hân chỉ biết hân chỉ biết, Mạc Quân không phải kẻ đầu đường xó chợ, hân thật sự tin tưởng, lấy năng lực của Mạc Quân có thể giúp bọn họ nội trong ba tháng đã bại Thương Liêu quốc.

“Khụ, Mạc Quân sư quả nhiên giải thích sâu sắc, bốn vương thụ giáo.” Cẩn Hiên có điểm mất tự nhiên nói. Hân thật sự xem thường y, xem ra hân phải

một lần nữa đối với mỹ nam tử này tái thẩm thị một chút . Người như vậy nếu làm gian tế thì hậu quả thật không lường được, nhưng nếu y không phải gian tế, vậy người này là ai? Lén vào quân doanh rồi cuộc là vì cái gì? Thật là vì trợ hấn sao?

“Vương gia, các vị tướng quân, bây giờ còn muốn xuất binh sao?” Ngao Quân nhất nhất quét mắt nhìn mọi người một chút. Thụ giáo? Hừ, ta còn lười giáo ngươi!

“Này.....” Tất cả mọi người nói không nên lời, sau khi nghe nàng phân tích, mọi người thập phần tinh tường nhận thức hiện tại quả thật không thích hợp xuất binh, nhưng lại nói không nên lời phủ định của mình, nhất là Triệu Chi Dương, mặt trưởng đỏ bừng, muốn phản bác lại, nhưng lại không nói ra đến một câu.

“Thế nhưng Mạc Quân sư đã nói như vậy, bốn vương như thế nào lại không biết rõ thắng thua, còn làm cho các vị tướng sĩ đi chịu chết? Truyền lệnh xuống, án binh bất động.” Hần Ấu Dương Cẩn Hiên cũng không phải người độc đoán, nên nghe hấn vẫn sẽ nghe, cho dù người nọ ráp tâm không rõ, chỉ cần có đạo lý, hấn đều nghe.

“Vương gia..... Mặt tướng lĩnh mệnh.” Mọi người còn muốn nói cái gì, lại bị Cẩn Hiên cấp ngăn trở. Quân lệnh thay đổi xoành xoạch là điều tối kỵ, nhưng bọn hấn cũng hiểu được, quân lệnh này phải sửa.

Thấy trong doanh trường chỉ còn lại hai người nàng cùng Ấu Dương Cẩn Hiên, Ngao Quân đột nhiên cảm thấy có điểm không thoải mái, hai người ở cùng một chỗ lại làm cho nàng nhớ tới đêm kia ở trì đàm gặp nhau, trong lòng thật giống như có cái gì đó không bình thường, nàng không thích loại cảm giác này. Nhất định là rất chán ghét nam nhân này nên mới như vậy, vẫn là hảo chạy nhanh rồi đi, Ngao Quân chỉ có thể dùng nguyên nhân này để giải thích vì sao chính mình không bình thường.

“Hiện tại không có chuyện của ta, đi trước.” Nói xong không đợi Cẩn Hiên phản ứng lại, liền ly khai.

Sau khi Cẩn Hiên phản ứng lại, nếu có thì cũng chỉ có thể đắm chiều nhìn chăm chăm thân ảnh dần dần biến mất, trong lòng dâng lên tình tố quý dị.

Trăng cao vắng vặc kèm theo từng cơn gió cuốn cuộn thổi, trong đêm yên tĩnh tại rừng rậm quý bí không người này có vẻ làm cho người ta sợ hãi.

“Sao lại thế này?” Thanh âm như quý mỹ làm cho người ta đáy lòng phát lạnh lại mang theo khí phách ở trong rừng sâu vang lên, bầu trời đêm trống rỗng càng làm cho người ta sợ hãi.

“Thuộc hạ vô năng, Ấu Dương Cẩn Hiên đã hạ lệnh án binh bất động.” Một hắc y nhân y phục dạ hành, chỉ lộ ra một đôi mắt khôn khéo, cung kính nói.

“Vô năng? Hừ, bản Thái tử chuẩn bị lâu như vậy, cố ý truyền ra nhiều lời đồn như vậy, cũng chỉ muốn dẫn dụ Ấu Dương Cẩn Hiên cắn câu. Chẳng lẽ hấn nhìn ra mưu kế của bản Thái tử?” Ánh mắt màu đỏ chớp động nguy hiểm quang mang, nhưng mà khóe miệng lại vẫn như cũ lộ ra vẻ cười, ở ban đêm, tại nơi này, nếu trái tim không mạnh một chút, chắc chắn sẽ bị hấn cấp hù chết.

“Ách? Thái..... Thái tử, Ấu Dương Cẩn Hiên vốn đã muốn cắn câu, hạ lệnh xuất binh, nhưng.....” Hắc y nhân phun ra nuốt vào nói, tay chân có điểm phát run, xem ra trái tim hấn coi như cường, không có bị hù chết.

“Nói, đã hạ lệnh xuất binh? Vì sao lại đột nhiên thay đổi mệnh lệnh, chẳng lẽ hấn không tiếp thu đó là thời cơ xuất binh tốt nhất sao?”

“Không, toàn doanh tướng lĩnh bao gồm Ấu Dương Cẩn Hiên đều đã vào cạm bẫy do Thái tử sở thiết, cho rằng lúc này xuất binh là thời cơ tốt nhất, nhưng Mạc Quân nói một câu, khiến cho tất cả mọi người cải biến ý tưởng, làm cho Ấu Dương Cẩn Hiên thay đổi mệnh lệnh, hạ lệnh vô luận Thương Liêu quốc khiêu khích như thế nào, đều án binh bất động.”

“Mạc Quân? Người nào?” Tà mị giận khó xuất hiện được mê hoặc: Mạc Quân? Khi nào thì xuất hiện nhân vật này?

“Hấn là con mồ côi của Mạc gia thôn, hiện nay là quân sư của quân doanh Long Hiên.” Bắt đầu nhớ lại vị tuấn mỹ vô song kia, Mạc Quân sư khí chất xuất chúng, hắc y nhân mặt không khỏi đỏ hồng giấu ở trong khăn đen, y thật sự là so với nữ nhân càng mê người hơn.

“Mạc gia thôn? Quân sư? A, xem ra là hấn hướng về phía bản Thái tử?” Thú vị, thú vị.....

“Àn, hấn nói nội trong ba tháng trợ Ấu Dương Cẩn Hiên đã bại Thương Liêu quốc, đã bại..... Đã bại Thái tử ngài.”

“Nga, cuồng như vậy, ngay cả ‘Lãnh diện chiến thần’ cũng chưa nắm chắc nội trong một năm đã bại bản Thái tử, nàng dám tuyên bố chỉ trong vòng ba tháng đã bại bản Thái tử, ha ha ha.....” Tiếng cười cuồng ngạo quanh quẩn ở trong khu rừng yên lặng, ý tứ khinh miệt trào phúng rõ ràng tuôn ra.

“Nàng cuồng cũng đúng.” Hắc y nhân nhẹ giọng nói, giống như là nói cho chính mình nghe. Từ sau khi nghe kẻ kia nói một phen, hấn chỉ biết y cũng không phải là cái bình hoa diện mạo tuấn mỹ, mà là có thực lực rất cường, nên y mới cuồng như vậy.

“Phải không?” Tuy rằng hắc y nhân nhỏ giọng nói, nhưng hấn vẫn nghe thấy. Thuộc hạ này của hấn rất khôn khéo giao hoạt, tự cho mình rất cao, người có thể làm cho hấn thừa nhận, nhất định không phải là người tầm thường. Mạc Quân, hấn đối với nam nhân chưa gặp mặt này càng ngày càng có hứng thú.

“Dạ, Thái tử thiết kế kế hoạch tỉ mỉ, bị hấn nói hai ba câu liền đem mưu kế của ngài nói ra hết, coi như hấn vốn biết nội tình, thậm chí so với ta hoàn toàn biết rõ. Hấn phân tích tình thế trước mắt, đúng là thấu triệt như vậy, thực lực kia sâu sắc thấy rõ thật sự là đáng sợ.” Hắc y nhân nói, trong mắt tràn ngập khâm phục ngay cả chính hấn cũng không biết, đó là loại tình cảm ngưỡng mộ.

Thấy Thái tử trên mặt trầm tư nhìn chằm chằm mình, hắc y nhân liền biết, Thái tử tính cách tự phụ, tất sẽ không tin tưởng lại có nhân vật như vậy, nhất định tưởng hắc bìa chuyện. Suy nghĩ một chút, liền đem tình huống nghị sự ngày đó nhất ngữ nhất thập nói ra, nhất là lời Mạc Quân giảng giải, không sót một chữ, từ đầu tới đuôi kể lại.

Gia Luật Ứng có chút đăm chiêu lắng lắng nghe hắc y nhân thuật lại lời Mạc Quân, đôi mắt màu đỏ càng thêm thâm trầm, bên miệng cười tà càng sâu, chính là cười không thấy đáy mắt. Mạc Quân, thiên hạ lại có người như vậy?

Ngay khi hắc y nhân nghĩ Thái tử bọn họ sẽ không nói nữa, Gia Luật Ứng đột nhiên cười ha ha nói: “Ha ha..... Không thể tưởng được một Mạc gia thôn nho nhỏ lại có nhân vật như vậy, may mắn ngày đó không có giết y, nếu không chẳng phải thiếu một đối thủ rồi sao, như vậy sẽ không hay. Ha ha..... Âu Dương Cần Hiên có người này tương trợ, thật đúng là như hổ thêm cánh, xem ra bản Thái tử thật sự là đưa cho hắc một hảo lễ vật a! Âu Dương Cần Hiên hẳn là thực thích lễ vật này đi, thích đến vì y mà thay đổi ý tưởng của hắc, quân lệnh tùy ý cái biến.”

“Không, Âu Dương Cần Hiên căn bản là không tin nhiệm hắc toàn doanh trừ bỏ Ngụy Tử Tề ra cũng không có người nào thật sự tin tưởng hắc. Chẳng qua bởi vì hắc nói có lý, cho nên mới.....”

“Không tin nhiệm? Vì sao?”

“Âu Dương Cần Hiên cùng sở hữu tướng lĩnh đều hoài nghi Mạc Quân là gian tế Thương Liêu quốc.” Ngay cả hắc lúc trước đã từng hoài nghi có phải hay không Thái tử phái Mạc Quân đến, nhưng sau khi nghe mỹ nam nhân kia nói một phen, hắc biết y không phải.

“Gian tế? Ha ha..... Chỉ có Âu Dương Cần Hiên hắc mới nghĩ ra thôi, người như vậy phải đi làm gian tế thật sự là lãng phí. Nếu nhân vật này thật sự là người của bản Thái tử, Âu Dương Cần Hiên đã sớm bị bản Thái tử đánh cho quỵ xuống đất cầu xin tha thứ. Ha ha.....” Gia Luật Ứng cuồng ngạo cười lớn. Trong lòng lại tràn ngập phần nộ: Vì cái gì? Vì cái gì vật tốt trong thiên hạ toàn do Âu Dương Cần Hiên người cấp chiếm, ngay cả người như vậy cũng đi tương trợ người, ta không cam lòng, cũng sẽ không cho người tốt lâu như vậy, còn có Mạc Quân, bản Thái tử thật đúng là muốn gặp người, nhìn xem người rốt cuộc là người như thế nào? Hay chỉ biết nói, hoặc là thật có bản lĩnh?

“Thái tử, Mạc Quân này nhất định sẽ là cục đá ngáng chân, một Âu Dương Cần Hiên, lại có y tương trợ, quân ta muốn thắng, chỉ sợ..... Có cần thuộc hạ.....” Nói xong với động tác cắt cổ, trong lòng khôn khéo lộ ra sát khí. Hắc cũng không muốn giết người giống tiên nhân này, nhưng trong lòng hắc lại ần ần bất an, cảm thấy chỉ cần có người này, Thương Liêu quốc vĩnh viễn không có khả năng thắng, Thái tử vĩnh viễn không có khả năng đã bại Âu Dương Cần Hiên, thậm chí nếu Thái tử mà biết nam nhân này thì sẽ phát sinh việc gì?

“Không.” Gia Luật Ứng khoát tay chặn lại nói, vừa nghe nói đến người này, hắc cũng có tâm sát, nhưng trong lòng tựa hồ lại có thanh âm ngăn cản hắc, hắc còn chưa biết rõ thanh âm phản đối này tốt cùng là cái gì, đã thốt ra. Sừng sốt một chút, mới nói: “Tạm thời đừng động vào hắc, cho ta hảo hảo nhìn, ta muốn biết hết thực lực của hắc.” Đối với Mạc Quân, trong lòng hắc cũng đã có so đo: Âu Dương Cần Hiên, chúng ta sẽ nhìn xem Mạc Quân đến cuối cùng là thần phục ta, hay là người.

“Dạ.” Trong mắt Thái tử tựa hồ nhìn thấy con mồi, hắc y nhân nhìn đến tạo thành từng trận kinh hãi.

“Đi về trước.” Gia Luật Ứng khoát tay chặn lại, hắc y nhân trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

“Xuất hiện đi!” Hắc y nhân vừa đi, Gia Luật cười tà đối với rừng cây trống rỗng nói.

“Ha ha..... Vô công Thái tử xem ra đã tinh ranh hơn.” Người tới cười lớn ần theo chỗ tối đi ra.

“Vô công của người cũng tinh tiến không ít, như thế nào, nghĩ thông suốt?” Gia Luật Ứng trêu tức nói.

“Ha ha..... Có thể cùng Thái tử đồng mưu đại sự, bổn tọa thật vinh hạnh, bất quá Thái tử, ngài giống như vừa phát hiện ra hảo ngoạn sự, có phải hay không?” Thái độ cuồng vọng giống như tuyệt không xem người trước mắt là Thái tử.

“Là ngoạn tốt lắm, thế nhưng người ta hiện tại là minh hữu, bản Thái tử có hảo ngoạn tự nhiên hội cùng các hạ cùng nhau ngoạn. Ha ha.....” Gia Luật Ứng đối với thái độ đối phương không chút nào để ý, cười tà nói.

Nhìn nhau, hai người không khỏi cười ha ha, tay áo lắc lư, một đôi mắt màu đỏ, một cái thiết mặt nạ, tại nơi sâu nhất trong rừng cây quý bí là nơi ma quỷ tự do.

Chiến tranh thật sự chỉ vừa mới bắt đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Ghen

Mới vừa vào mùa thu, cảnh vật liền rét lạnh như thế, gió lạnh vù vù đập vào mặt, binh lính Long Hiên nhiều năm sinh hoạt tại bốn mùa như xuân làm cho người người vô tình đông lạnh, hoặc tựa vào lan biên, hoặc lui cuốn ở trong góc ngủ gật..... Đây là tình cảnh mà Cẩn Hiên đang đi trên đường nhìn thấy. Những binh tướng này đều là tùy tùng nhiều năm của hắn, bọn họ tác chiến anh dũng, không sợ khó khăn gì, nếu nói hắn là ‘Chiến thần’, bọn họ chính là một thể hệ công thần làm nên ‘Chiến thần’, là bọn họ không tiếc hy sinh sinh mệnh của mình theo hắn thượng chiến giết địch, bảo vệ Long Hiên. Bởi vậy, trong mắt hắn, bọn họ không phải binh lính bình thường, không phải cấp dưới của hắn, mà là huynh đệ cùng hắn kẻ vai chiến đấu.

Mà lần này, chỉ vì hắn quá tự tin, chưa thật sự phân tích tình thế trước mắt, mà thiếu chút nữa làm cho bọn họ phải chết vô tội. Cẩn Hiên gương mặt lãnh tuấn rất nhanh hiện lên một tia hối hận: Xem trạng thái của bọn họ bây giờ, nếu thật sự xuất binh không thể không nghi ngờ là đưa bọn họ vào con đường chết. Hắn thực không nên xem nhẹ bọn họ mặc dù tác chiến dũng mãnh, nhưng dù sao cũng là một người có máu thịt, thời tiết rét lạnh như thế bọn họ nhất thời cũng khó thích ứng lấy.

“Vương gia.” Một sĩ binh thấy Vương gia, lập tức cung kính vãn an nói.

“Ân.” Cẩn Hiên khẽ lên tiếng, một tiếng gọi này làm cho hắn đang trong ảo não phục hồi tinh thần lại, thế này mới phát giác, chính mình hiện tại đang đứng trước một tòa doanh trướng, đây là..... Mạc Quân doanh trướng, như thế nào lại đi đến nơi này?

Từ ngày nghị sự đến nay, đã qua mười ngày, mười ngày này không có người nào tái kiến nàng quá một lần, Y Hân nói, trong mười ngày này, nàng mỗi ngày đều ở nội trướng, cơ hồ không đi ra ngoài. Chẳng lẽ nàng đang có âm mưu gì? Nghĩ như vậy, Cẩn Hiên cất bước hướng nội trướng đi tới. Lúc này hắn cũng muốn làm rõ nàng thật sự đang có âm mưu gì, vẫn là bởi vì, hắn..... Muốn gặp nàng, chính là mười ngày qua, thân ảnh lạnh lùng lạnh nhạt kia lúc nào cũng xâm nhập trong đầu hắn, đuổi không đi, tựa hồ đầy lòng luôn luôn có lực lượng lôi kéo hắn tới gặp nàng.

Trong doanh trướng Ngao Quân, nhân vật chính mà Cẩn Hiên cho rằng đang âm mưu cái gì, chính là nằm trên giường ôm cái chăn thật dày, chui ở bên trong mà ngủ! Mười ngày qua, thời tiết càng ngày càng lạnh, Ngao Quân cơ hồ mỗi ngày đều chui ở trong ổ chăn.

“Ca, đừng ngủ nữa, giữa trưa rồi, mau dậy ăn cơm.” Nguyệt Oánh la lớn, đây là công tác chuẩn bị mỗi ngày của Nguyệt Oánh trong mười ngày qua — đem Ngao Quân trong ổ chăn dậy ăn cơm.

“Ân.” Ngao Quân mơ hồ lên tiếng, xoay người đem chính mình khóa lấp càng nhanh, tiếp tục ngủ, không để ý tới tạp âm cao giọng kia.

Thấy Ngao Quân vẫn không để ý tới nàng, Nguyệt Oánh tiếp tục hô lớn: “Ca, nếu ngươi không dậy, ta sẽ ra tuyệt chiêu nga!” Thấy Ngao Quân đối với ‘Uy hiếp’ của nàng không có phản ánh gì, Nguyệt Oánh chỉ có thể ra tuyệt chiêu — tay duỗi ra, đem chăn trên người Ngao Quân cấp xóc lên, ra một chiêu Bách Linh.

Đột nhiên một trận không khí lạnh đánh tới làm cho Ngao Quân không khỏi rùng mình một cái: Hảo lạnh a! Thần trí mơ hồ cũng dần dần quay lại, hai tay giao nhau ôm chặt chính mình, Ngao Quân chậm rãi mở mắt ra, lập tức chống lại cặp mắt to linh động nghịch ngợm của Nguyệt Oánh.

“Oánh nhi, đừng chơi tốt như vậy, đem chăn đưa ta, hảo lạnh a!” Ngao Quân bắt đắc dĩ nói, nhưng ngữ khí cũng là hiềm thấy sùng nịch. Vì Nguyệt Oánh yêu cầu, Ngao Quân đổi tên nàng là Oánh nhi.

Đối với muội muội này của nàng mỗi ngày đều đến quấy rầy nàng ngủ, hại nàng bị đông lạnh, mặc dù nàng ngoài mặt trách cứ, kỳ thật sâu trong nội tâm lại thấy ngọt ngào.

Nàng Lăng Ngao Quân không sợ trời không sợ đất, điều sợ nhất chính là lạnh cùng ngủ không đủ, lúc trước, vừa đến mùa đông ba ba cũng sẽ như vậy kêu to nàng rời giường, nếu nàng không đứng dậy, sẽ xóc chăn của nàng lên, nhưng lập tức sợ nàng đông lạnh, đã đem thân mình nho nhỏ của nàng ôm vào trong ngực, sau đó điểm nhẹ cái mũi hồng hồng của nàng, cười mắng: “Ngươi a! Giữa trưa rồi mà còn lười ở trên giường bất động, cẩn thận tương lai gà không được a.” Lúc này nàng sẽ cười hi hi ôm lấy cổ ba ba nàng, nói nàng không lấy chồng, muốn cả đời đều ở bên người ba ba. Nhưng hạnh phúc nho nhỏ này chỉ vì một tai nạn xe cộ liền rời nàng mà đi, hiện tại, Oánh nhi mấy ngày nay mỗi ngày đều kêu nàng rời giường, làm cho nàng giống như lại nhớ chuyện trước kia, tâm tình cũng theo đó mà tốt lên.

“Không cho, ngươi không dậy, ta sẽ không cấp.” Nguyệt Oánh lẩm bẩm miệng nói, lại chạy tới ôm cánh tay Ngao Quân làm nũng nói: “Ca, đừng ngủ nữa, mau tới ăn cơm, ném thử vài món ăn mới của Oánh nhi làm đi.” Nói xong không đợi Ngao Quân phản ứng, liền lôi kéo Ngao Quân ngồi ở bên cạnh bàn. Nhìn trên bàn kia đầy đồ ăn câu toàn sắc hương vị, Ngao Quân lắc đầu cười nói: “Oánh nhi tay nghề so với nương cũng gần bằng rồi nga! Tương lai ai cưới ngươi, còn có phúc.” Nhưng ăn cơm cùng chui ở trong ổ chăn ngủ, nàng thích ngủ hơn, Ngao Quân ở trong lòng lẩm bẩm nói.

“Ca ngươi nói vậy.” Nghe được Ngao Quân nói như vậy, Nguyệt Oánh đỏ thối mặt nói. Cầm lấy tạp áo choàng đã sớm chuẩn bị phi đến trên người Ngao Quân, đây là sau khi Nguyệt Oánh biết Ngao Quân sợ lạnh, cố ý nhờ Ngụy Tử Tề tìm giúp.

“Oánh nhi?” Cảm giác được trên người ấm áp vô cùng, Ngao Quân kinh ngạc xoa áo choàng phủ thêm trên người, thật sự hảo ấm a!

“Ha ha..... Ca thích lễ vật của Oánh nhi đưa sao?” Nguyệt Oánh ở bên cạnh Ngao Quân ngồi xuống, nghịch ngợm cười nói.

“Oánh nhi.” Ngao Quân kích động, đem Nguyệt Oánh bên cạnh ôm lấy, nhẹ nhàng vuốt về tóc người trong lòng, khẽ cười nói: “Thích, như thế nào hội không thích, Oánh nhi đưa cái gì, ca cũng thích.”

“Ca.” Nguyệt Oánh bị Ngao Quân đột nhiên ôm lấy, sững sờ một chút, mới đỏ mặt, vươn hai tay vòng qua thắt lưng Ngao Quân, then thùng nói. Ca ôm

nàng như vậy, lòng của nàng rối loạn thật là lợi hại a! Lại hảo vui vẻ, hảo kích động a!

“Oánh nhi không thích ca ôm người như vậy sao?” Ngao Quân trêu tức nói. Lúc nhỏ nàng đã muốn có một muội muội, hiện tại lại có muội muội tri kỷ như vậy, nàng quả thực vui vẻ đến muốn bay bổng.

“Hi. .... Thích. Nhưng ca hội vĩnh viễn ôm Oánh nhi như vậy sao?” Nguyệt Oánh mặt đỏ như máu, trong lòng lại vui vẻ lại có điểm lo lắng, sợ ca về sau thích thương người khác sẽ không tái ôm nàng.

“Ha ha. .... Chi cần Oánh nhi thích, ca vĩnh viễn đều ôm Oánh nhi như vậy.” Ngừng một chút, Ngao Quân đột nhiên cúi đầu, tặc tặc cười nói: “Bởi vì ôm Oánh nhi thực ấm áp, người có biết, ca sợ nhất lạnh, có ấm lò miễn phí, ca như thế nào buông ra được a!” Nói xong cố nén cười, thiếu chút nữa bật cười ra.

“Ca. .... Thật là hư a!” Thanh âm kia làm cho người ta xương cốt đều nhuyễn, Nguyệt Oánh đầu càng ngày càng thấp, lại nhớ tới cái gì đó hỏi: “Ca, ấm lò là cái gì?”

“Giống Oánh nhi bây giờ vậy có thể sưởi ấm cho ta chính là ấm lò.” Ngao Quân nói như chỉ là chuyện bình thường, kỳ thật đã nhanh biến ghen thành nội thương.

“Nga.” Lặng lẽ ‘Nga’ một tiếng, lại cảm thấy không đúng, suy nghĩ một chút, sáng giọng: “Tốt, ca người dám nói ta là ‘Bếp lò’, xem ta như thế nào đánh người.” Nói xong, tay ngay tại trên lưng Ngao Quân giờ lên.

“Tốt lắm, tốt lắm, ca sai lầm rồi còn không được sao? Ha ha. .... Hảo Oánh nhi tha ca đi! Ha ha. ....” Ngao Quân cười cầu xin tha thứ, lại vẫn như cũ ôm Nguyệt Oánh, ấm lò miễn phí này há có thể dễ dàng buông tay.

Nhìn mặt ca trước mặt người khác luôn hé ra lạnh lùng, hiện tại ở trước mặt nàng lại cười vui vẻ đến như vậy, ôm nàng còn cùng nàng vui đùa như vậy, Nguyệt Oánh nghĩ rằng: Ca đối với nàng quả nhiên không đồng nhất, ca là thật tâm yêu nàng, mới có thể đối với nàng như vậy, tình yêu của nàng hội đâm hoa kết quả. Đáng tiếc nàng đã hiểu sai.

“Xem ra bốn vương tới không đúng lúc.” Trong lúc hai người ôm nhau hi hi, một thanh âm lạnh tới cực điểm đột ngột vang lên.

“Vương gia?” Hai người đồng thời kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hướng cửa trưởng thấy Cận Hiên đang hai tay xoa ngực.

“Ách? Vương gia đến tìm ca nhất định có việc thương lượng, Nguyệt Oánh có chút việc đi ra ngoài một chút. Ca, nhớ ăn cơm nga!” Nguyệt Oánh lưu luyến không muốn rời khỏi sự ôm ấp của Ngao Quân, tuy rằng không muốn, nhưng cặp mắt kia của Vương gia như muốn đem nàng thiêu đốt, thật sự đáng sợ.

“Án.” Ngao Quân thu hồi khuôn mặt tươi cười, khẽ gật đầu. Thấy Cận Hiên đến, Ngao Quân khôi phục lại nguyên lai vẻ lạnh lùng.

Thấy Nguyệt Oánh đi ra ngoài, Ngao Quân chuyển tầm nhìn về phía Âu Dương Cận Hiên đã ở phía trước nàng tọa hạ, hờn giận nói: “Vương gia đột nhiên giả làm, không biết gây nên chuyện gì?” Nàng không trêu chọc hắn, hắn làm chi phải có vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm nàng, là nàng hoa mắt sao? Vì cái gì vừa nãy cảm thấy ánh mắt Âu Dương Cận Hiên tràn ngập đồ kị, hắn đồ kị ai a? Mà bộ dáng hiện tại của hắn, rất giống. .... Rất giống là bắt được thê tử ở cùng người ta trộm gian. Nhất định là nhìn lầm rồi, điều này sao có thể =?

“Thấy quân sư nhiều ngày không xuất hiện, vốn định đến xem quân sư có phải đã xảy ra cái gì rồi hay không, lại không thể tin được Mạc Quân sư thật sự tiêu dao.” Cận Hiên trào phúng nói.

Vừa nãy một màn kia làm cho hắn đau lòng một chút, rất muốn lập tức tiến lên đem Mạc Nguyệt Oánh trong lòng y lôi ra, còn có trên mặt Mạc Quân sư chưa bao giờ thấy qua nụ cười như vậy, làm cho hắn kinh diễm đồng thời càng thêm tức giận tận trời, vì cái gì y không cười với hắn như vậy, thậm chí ngay cả một cái mỉm cười cũng không có, lại đối với nữ nhân kia cười đến vui vẻ như vậy, hắn hảo ghen tị a! Ý thức được mình vì Mạc Quân mà ghen tỵ, Cận Hiên chấn kinh một chút thật sâu, nhưng vẫn nhịn không được mà lên tiếng, hắn chính là không muốn thấy hai người bọn họ cùng một chỗ ôm nhau thân mật như vậy. Mà lúc ấy hắn tự cấp cho mình lý do: Hắn không quen nhìn người ‘Vô tình phụ lòng’ này lại một lần nữa đưa bốn tình cảm của nữ tử. [Lệ Nguyệt: “Có người ăn dấm chua nga!”]

“Vương gia quan tâm tại hạ như vậy, thật sự là làm cho tại hạ thụ sủng nhược kinh.” Ngữ khí thân nhiên cùng với nội dung một chút cũng không giống nhau. Không biết vì cái gì, vừa thấy Âu Dương Cận Hiên đến, nàng liền nhịn không được cùng hắn cãi nhau. Còn có, như thế nào nàng nghe khẩu khí hắn có vẻ ề ề.

“Trong quân không thể không có Mạc Quân sư, bốn vương đương nhiên ‘Quan tâm.’” Cận Hiên ngữ mang hai nghĩa nói.

“Tại hạ mang danh quân sư chỉ là hư danh mà thôi, Vương gia mới là quân hồn trong quân.” Ngao Quân cũng không yếu thế đáp trả trở về.

“Xem ra Mạc Quân sư là trách bốn vương không cho người thực quyền.” Giấu đầu lòi đuôi nhanh như vậy đã lộ ra?

“Không dám.” Nói xong cũng không quản Cận Hiên, cầm lấy chiếc đĩa mà gấp đồ ăn, đồ ăn này ngon thật.

Thấy Ngao Quân hoàn toàn không xem hắn tồn tại, lại ngửi thấy mùi đồ ăn ngon do Mạc Nguyệt Oánh nấu, Cận Hiên tức giận càng sâu, cả người phát ra hàn khí so với thời tiết bên ngoài còn lạnh hơn, làm hại Ngao Quân nhanh chóng đem áo choàng bỏ sát trên người, hành động này của nàng bị Cận Hiên phát hiện, đôi mắt thâm trầm nhìn chằm chằm kiện áo choàng kia.

“Xem ra Mạc Quân sư cùng Ngụy tướng quân cảm tình tốt lắm a! Ngay cả áo choàng tối yêu quý cũng tặng cho ngươi.” Ngự khí cực lạnh, trong doanh trướng nhất thời tràn ngập vị a xít a-xê-tíc

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Ái muội

“Xem ra Mạc Quân sư cùng Ngụy tướng quân cảm tình tốt lắm a! Ngay cả áo choàng tối yêu quý cũng tặng cho ngươi.” Ngự khí cực lạnh, trong doanh trướng nhất thời tràn ngập vị a xít a-xê-tíc

“Áo choàng? À, là Oánh nhi biết ta sợ lạnh, cố ý tìm đến cho ta, nguyên lai là của Ngụy tướng quân.” Ngao Quân vô tình nói, vẫn như cũ cúi đầu thường thức mỹ vị.

“Mạc cô nương thật sự là hiền lương, Mạc Quân sư thật đúng là có phúc, có một vị ‘Muội muội’ như vậy.” Nói xong cố ý nhấn thêm hai chữ ‘Muội muội’, nhìn thoáng qua Ngao Quân đang khoát áo choàng của Ngụy Tử Tề lại đang ăn đồ ăn do Mạc Nguyệt Oánh làm, Cần Hiên cảm thấy siêu chói mắt, khoe miệng gọi lên một chút châm chọc: “Mạc Quân sư có ‘Người mới’, không biết còn có nhớ ‘Người cũ’ hay không?” Cái người gọi là Tinh nhi cô nương hẳn còn nhớ rõ.

“Cái gì người mới người cũ? Vương gia, thứ Mạc Quân ngu dốt, không biết Vương gia muốn ám chỉ người nào. “Ngao Quân rốt cục ngẩng đầu nhìn Cần Hiên, hơi hơi nhíu mày, người này hôm nay sao lại thế này, nói chuyện ngữ luận mang hai ý nghĩa, cũng không biết hẳn đang nói cái gì.

“Không biết? Xem ra, Mạc Quân sư là ‘Quý nhân hay quên sự’, vậy để bốn vương nhắc nhở ngươi một chút, hẳn ngươi còn nhớ rõ tình cảnh ngươi và ta lần đầu tiên gặp mặt.” ‘Phụ lòng nhân’ chết tiết này, thật sự đã quên vị cô nương kia bị y ‘Vứt bỏ’ sao?

“Ân.” Ngao Quân hờn giận khẽ lên tiếng, nhớ tới lần đó, Ngao Quân liền tức giận thật, Vương gia nhảm chán lại kỳ quái này.

“Vậy ngươi hẳn là còn nhớ rõ ngươi và ta lúc ấy là vì người nào mà dựng lên xung đột?” Cần Hiên hào tâm tái ‘Nhắc nhở’ nói.

“Vương gia nói là..... Mạc Tinh?” Vô duyên vô cớ lại nói đến Mạc Tinh, việc này cùng nàng ỷ có liên quan sao?

“Mạc Tinh? Nàng là người Mạc gia thôn? Vậy nàng.....” Cần Hiên hơi kinh ngạc nói. Nếu Tinh nhi kia thật là người Mạc gia thôn, vậy nàng cũng không thoát khỏi tai nạn lần này?

“Ân, nàng là nữ nhi trưởng thôn Mạc gia thôn, lần này diệt thôn nàng không tránh được.” Ngao Quân bình tĩnh nói, coi như nói người nọ là người xa lạ. Chính là chỉ có chính nàng mới biết được, Âu Dương Cần Hiên lại một lần nữa nhắc tới Mạc gia thôn, làm cho lòng của nàng đau biết bao nhiêu. Sau khi ba ba qua đời, nàng đã thành thói quen lấy lạnh lùng che dấu cảm xúc thật của mình.

“Ngươi.....” Thấy Ngao Quân vẫn bình tĩnh lãnh đạm nói ra những lời như thế với người từng nói ‘Yêu’ y, một lòng chỉ mong có thể gả cho y làm vợ, Cần Hiên đập bàn đứng lên, lửa giận lại dễ dàng bị khơi mào, hít một hơi thật sâu, Cần Hiên chậm rãi làm cho chính mình tĩnh táo lại, lại lãnh nghiêm cười nhạt nói: “Mạc Tinh chết, xem ra Mạc Quân sư nửa điểm cũng không thương tâm, nói không chừng còn cảm thấy may mắn vì rốt cục đã thoát khỏi sự dây dưa của Mạc Tinh? Ngươi nói, bốn vương nói có đúng hay không a!” Nhanh chóng đánh độ âm xuống làm cho người ta nghĩ đến vừa này lửa giận kia chẳng qua là hoa mắt.

“Đôi với là như thế nào, không đúng là như thế nào? Chuyện này chẳng qua là việc tư của tại hạ, cùng Vương gia tựa hồ không quan hệ?” Ngao Quân buông đôi đũa trên tay, hai tay hoàn ngực, tà ngễ nói với Cần Hiên. Tạo thành một bộ dáng ‘Chuyện của ta liên quan gì đến ngươi’.

“Nếu các hạ đã là quân sư của bốn vương, chuyện của ngươi bốn vương đương nhiên muốn xen vào, huống chi ngày đó bốn vương từng đáp ứng với Mạc Tinh cô nương vì nàng làm chủ, Mạc Quân sư ngươi nói, việc này cùng bốn vương có quan hệ hay không!” Cần Hiên trên mặt cười lạnh càng sâu, đầu chậm rãi cúi thấp, thẳng đến cùng mặt Ngao Quân cách xa nhau không quá mười li, trong mắt ẩn ẩn toát ra cháy điểm. Hắn cũng không hiểu được vì cái gì người này có thể khinh địch như vậy khơi mào lửa giận của hắn.

“Ách? Vương gia, ngươi cũng không cần dựa vào gần như vậy a?” Đột nhiên bị thân ảnh cao lớn áp chế, làm cho suy nghĩ của Ngao Quân đột nhiên không còn, áp lực vô hình làm cho những lời muốn nói ra lại nói không nên lời, trên mặt âm áp càng làm cho chân tay nàng có điểm luống cuống, chỉ có thể kêu vị Vương gia kia đang nói hảo lại đột nhiên tới gần rồi đi một chút.

Nghe Ngao Quân nói như vậy, Cần Hiên thế này mới ý thức được, tư thái hai người hiện nay là ái muội cỡ nào, đối phương nói chuyện làm cho nhiệt khí phun thẳng đến trên mặt hắn, làm cho tâm hắn trở nên ngứa ngáy. Hương vị hảo nghe a! Bất quá Mạc Quân là một đại nam nhân nhưng trên người lại có cỗ mùi thân nhiên, không giống như vị son phấn của nữ tử, loại mùi này có điểm quen thuộc, giống như đã ngửi qua ở đâu, nhưng lại nghĩ không ra. Mùi hương thân nhiên, hơi thở ấm áp ái muội quanh quẩn ở hai người trong lúc đó, làm cho Cần Hiên vốn tâm đã ngứa ngáy, nhất thời tựa như có trăm ngàn con kiến đang cắn cắn tâm hắn, thất thần nhìn chằm chằm đối phương, đầu càng ngày càng thấp. [Lệ Nguyệt: Chóp chóp mắt, kịch hay nga.]

Thấy sau khi Âu Dương Cẩm Hiền nghe nàng nói, không chỉ không tránh ra, ngược lại dựa vào càng gần, rất nhanh đụng tới mặt của nàng, Ngao Quân tâm đột nhiên dâng lên một loại khác thường, mặt có điểm lóang cuống , mắt tự nhiên nói:“Vương gia, ta..... Ta là kẻ nguoi không cần dựa vào gần như vậy, không phải kẻ nguoi gần chút nữa.”

Ngay khi sắp hôn lên chiếc môi mềm mại kia, thanh âm của Ngao Quân tựa như một đạo kinh lôi đánh vào thần trí của Cẩm Hiền làm hắn nháy mắt liền thanh tỉnh: Hắn vừa này muốn làm gì a? Hắn là muốn hôn y, hôn một người nam nhân, một nam nhân giống như hắn? Hắn nhất định là điên rồi, điên rồi.....

“Ách! Vương gia, nguoi không sao chứ?” Thấy Cẩm Hiền lại đột nhiên giống như trốn một ôn dịch trước mắt nàng vắng ra, sau đó về mặt ảo não, hỏi hận, âm trầm đứng cách nàng xa xa vài bước, cúi đầu không biết đang trầm tư cái gì? Ngao Quân đành phải ra tiếng hỏi. Nói, nàng Lăng Ngao Quân thông minh tuyệt đỉnh, chỉ số thông minh tuyệt đối cao siêu, nhưng tình thương..... Nói khó nghe là, ngay cả học sinh tiểu học nàng cũng không bằng, nàng còn cần bản không biết vừa này nụ hôn đầu tiên của nàng còn khó giữ được , còn tại kia ngây ngốc .

“Không có việc gì!” Cẩm Hiền mặt âm trầm đáp.

Trong lúc nhất thời, hai người cũng không biết nên nói cái gì, trong doanh trường yên lặng căn bản giống như không có người ở, chính là trong không khí kia chảy xuôi một hơi thở ái muội chứng tỏ trong doanh trường còn có người ở.

“Khụ, Vương gia vừa nói muốn vì Mạc Tĩnh làm chủ, không biết Vương gia phải làm chủ như thế nào?”, Ngao Quân dẫn đầu mở miệng nói. Nàng cũng không phải thật muốn hỏi, chính là chịu không nổi không khí như vậy, nhưng lời vừa ra khỏi miệng nàng liền hối hận , nàng như thế nào lại đem đề tài dẫn tới mặt trước đây.

“Này.....” Lúc này Cẩm Hiền tâm cũng đã bình tĩnh lại, ngừng đầu vừa định nói, lại không biết nên nói như thế nào? Y nói đúng, hắn làm chủ như thế nào, Mạc Tĩnh đã chết, hắn phải làm thế nào đây? Vừa này hắn hỏi nói như vậy, chẳng qua là không muốn nhìn Mạc Quân cùng Mạc Nguyệt Oánh đùa giỡn đến vui vẻ như thế, vì Mạc Tĩnh lấy lại công bằng mà thôi.[Nhưng sự thật là như thế này sao?]

“Nếu Vương gia nói không nên lời, thỉnh Vương gia đi ra ngoài trước, Mạc Quân còn muốn ăn cơm!” Ngao Quân không khách khí hạ lệnh đuổi khách. Cũng không quản Cẩm Hiền, cầm lấy đĩa, trong lòng cũng không đành kêu lên: Đi nhanh đi, nguoi tại đây chỉ làm cho lòng ta giao không yên, một chút cơm cũng không thể hảo hảo ăn.

“Hừ.” Cẩm Hiền bình tĩnh mặt lạnh hừ một tiếng, tay áo vung lên, liền hướng trường ngoại mà đi.

Khi ra đến cửa trường, lại quay đầu lại, bí hiểm đối với Ngao Quân nói:“Đừng tưởng rằng nguoi có thể đem tất cả mọi người ra mà đùa bỡn, cho dù nguoi đùa bỡn được Mạc Tĩnh, Mạc Nguyệt Oánh, thậm chí Ngụy Tử Tề, nhưng nguoi tuyệt đối không thể đùa bỡn bốn vương. Nếu nguoi muốn ngoại, bốn vương liền cùng nguoi ngoại, nhìn xem cuối cùng là ai đem đối phương ra đùa bỡn. Mạc Quân sư, tự giải quyết cho tốt.” Nói xong, cũng không quay đầu lại ly khai doanh trường Ngao Quân.

Ngay khi một giây trước Cẩm Hiền vừa rời khỏi doanh trường, một giây sau Ngao Quân liền đặt đôi đũa trên tay xuống, không tự giác thở dài nhẹ nhõm một hơi: Thật sự là kỳ lạ! Không có việc gì lại chạy tới doanh trường của nàng , còn dựa vào gần như vậy, làm cho lòng nàng có điểm gì đó rất kỳ lạ, cho tới bây giờ cũng chưa từng trải qua cảm giác như vậy. Còn có những lời cuối cùng kia rốt cuộc là có ý tứ gì, nàng khi nào thì đùa bỡn người, không phải nàng còn muốn nhàn rỗi sao.

Ngao Quân đối với bất luận chuyện gì, kẻ nào đều lạnh lùng lãnh đạm, lúc này vẫn chưa nghĩ ra, vì sao nàng hội vì Cẩm Hiền vừa rời đi mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, vì sao hội vì một câu của hắn mà tâm thần không yên, vì sao hội vì hắn tới gần mà tim đập không yên, vì sao.....

“Ca, nguoi không sao chứ!” Thấy Cẩm Hiền rời đi, Nguyệt Oánh chạy nhanh vào, nhìn xem ‘Ca ca’ yêu quý của nàng có chuyện gì không? Cũng không tin khi tiến vào, chỉ thấy Ngao Quân nhìn chằm chằm đồ ăn của nàng làm mà không biết suy nghĩ cái gì.

“A! Không có việc gì.” Ngao Quân phục hồi tinh thần lại đáp, thấy Nguyệt Oánh vẻ mặt lo lắng, trong lòng cảm động một chút, trêu đùa:“Chính là, món ngon mà Oánh nhi cực khổ làm bị Âu Dương Cẩm Hiền nhất nháo đều lạnh cả rồi. Ca, còn đói a!”

“Xi”..... Ca, nguoi chờ một chút, Oánh nhi giúp nguoi đi hâm nóng một chút.” Nguyệt Oánh cười nói. Ca cùng nàng nói giỡn như vậy, thì lúc này Vương gia cũng không có làm ca khó xử, ai, cũng là nàng thật khản trương , ca là loại người nào a! Thông minh như vậy, Vương gia như thế nào làm khó được ca. Xem vừa này khi Vương gia rời đi có bộ dáng âm trầm kia, sợ là người bị khó xử là hắn đi!

“Không cần, ca nói giỡn thôi! Đồ ăn này còn rất nóng! Oánh nhi làm từ sáng sớm đến giờ , mau ngồi xuống cùng nhau ăn đi!” Nói xong đã đem Nguyệt Oánh kéo đến vị trí bên cạnh tọa hạ.

“Hảo, ta cùng ca ăn.” Nói xong đem đồ ăn để trong bát của Ngao Quân, khoai trá ăn cơm.

Ngày qua ngày đều như vậy trôi qua, Ngao Quân vẫn như cũ mỗi ngày đa số thời gian đều oa ở trên giường không đứng dậy, chẳng qua ngẫu nhiên thời tiết hơi ẩm một ít sẽ ra ngoài đi dạo, nhưng không có người nào biết nàng đi làm cái gì; Nguyệt Oánh cũng mỗi ngày đứng giờ đến kêu ‘Ca ca’ yêu quý của nàng rời giường, sau đó hai người cùng nhau trải qua khoảng thời gian dùng cơm trưa tốt đẹp ; Ngụy Tử Tề trừ bỏ mang quân chuyện trong người, có thời gian nhàn rảnh sẽ chạy đến doanh trường Ngao Quân; Một người khác cũng thường chạy tới trường Ngao Quân mà người này chính là Triệu Chi Dương, chỉ là hắn xem Ngao Quân không vừa mắt, nghĩ đến tra tìm, về phương diện khác, chính là tìm cơ hội tới nhìn tình nhân trong mộng của hắn; Về phần Cẩm Hiền, vì ngày ấy Ngao Quân phân tích tình thế như vậy, hắn mỗi ngày đều vội vàng khảo sát địa hình, thao luyện binh lính, làm cho binh lính mau chóng thích ứng thời tiết rét lạnh, đề ra phương châm chiến lược, xử lý các loại quân vụ, triệu kiến các vị tướng lĩnh thương thảo quân sự, nhưng mỗi khi nhìn đến chỗ ngồi vốn nên là của Mạc Quân sư hắn liền ngăn người, mỗi một lần hội nghị quân sự, quân sư của hắn cũng không đến, nghe nói

vẫn là mỗi ngày đều tránh ở trong doanh trướng, hấn cũng không miễn cưỡng, y tránh ở trong trướng làm cái gì đâu? Hấn luôn ở trong lòng tự hỏi như vậy, cũng không người nào trả lời hấn, từ ngày đó trở đi, hấn vẫn không tái kiến y, buổi tối, hấn ngẫu nhiên cũng đến bên tri đàm, thử xem có thể lại một lần nữa gặp được tiên tử kia làm tim hấn đập nhanh hay không, nhưng vẫn như cũ không nhìn thấy được.

Ngày qua ngày rất nhanh đã qua hai mươi ngày, theo lời Ngao Quân đồng ý nói ba tháng trợ Cẩn Hiên đã bại Gia Luật Ứng đã qua một tháng. Ngay tại một tháng sau này, ngay sau khi Gia Luật Ứng đưa tới chiến thư, một tháng song phương giăng co thật lâu, Ngao Quân cuộc sống quân sư chính thức bắt đầu, thiên hạ đệ nhất quân sư từ nay về sau đã được sinh ra.....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Mê hoặc

“Quân, người làm sao vậy, có phải rất lạnh hay không?” Ngụy Tử Tề quay đầu nhìn khuôn mặt Ngao Quân mà chính mình cũng không biết đã nhìn bao nhiêu lần thân thiết hỏi.

Vô nghĩa! Đương nhiên lạnh, trời lạnh như thế mà còn nghị sự gì a! Thế nào cũng phải đem nàng từ trên giường dậy. Hơn nữa, nghị sự vài lần trước cũng không thấy có thông tri quân sư nằng như vậy a! Lần này như thế nào đã nhớ đến còn có quân sư này! Bất quá nằng đương nhiên sẽ không nói với Ngụy Tử Tề như vậy, toàn bộ quân doanh, chỉ có hấn đối tốt với nằng nhất, cho nên cũng cam chịu cho hấn gọi nằng là Quân.

“Không có việc gì, đi thôi!” Ngao Quân khoát lại áo choàng, hàm hồ nói.

Ngao Quân cùng Ngụy Tử Tề sống vai hướng chủ trướng mà đi, dọc theo đường đi chứng kiến những binh lính khác với lúc trước rất nhiều. Quân doanh thao luyện rất tích cực, phần đông binh lính trên mình chỉ mặc có chiếc áo đơn đang luyện quyền, đội ngũ chỉnh tề, động tác ngay ngắn hữu lực, người người tinh thần chấn hưng, tại trời lạnh như vậy vẫn cháy mồ hôi. Ngay cả lính gác tinh thần cũng rất phấn chấn, lưng thẳng thắn, không thấy có điểm buồn ngủ.

Tuy rằng chán ghét Âu Dương Cẩn Hiên, nhưng ở mặt trận binh trong quân đội, Ngao Quân vẫn không thể không bội phục hấn, quả nhiên không hổ là ‘Chiến thần’, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, có thể đem một quân đội không hề có sĩ khí đào tạo thành tinh binh dũng mãnh như bây giờ, lợi hại lợi hại. Nếu hấn không phải vừa thấy mặt nằng liền nói toàn những lời kỳ lạ, làm hại nằng sinh khí, có lẽ nằng hội hảo hảo cùng hấn ở chung, cũng không giống như bây giờ vừa nhìn thấy đã ghét, không có một lần nào rời khỏi mà vui vẻ.

“Quân, người đang nghĩ gì vậy? Đến rồi.” Đến bên ngoài trướng doanh chủ, thấy Ngao Quân không biết suy nghĩ cái gì, hoàn toàn không phát giác đã đến nơi, Ngụy Tử Tề không thể không nhắc nhở nói.

“Nga, không có gì, chúng ta vào đi thôi!” Nói xong dẫn đầu đi vào. Không biết vì cái gì lại nhớ đến muốn gặp Âu Dương Cẩn Hiên, tâm nằng vốn bình tĩnh vô ba liền nổi lên cơn sóng.

Thấy hai người tiến vào, tất cả mọi người vốn đang náo nhiệt thảo luận liền ngừng lại, đồng loạt nhìn về hướng hai người, nhất thời toàn bộ nội trướng yên tĩnh không tiếng động. Thẳng đến khi hai người đều tọa hạ, mọi người mới phản ứng lại.

“Ha ha..... Mạc Quân sư, như thế nào mặc thành như vậy, rất lạnh a? Nhược như vậy như thế nào hảo? Hiện tại đã như vậy, chờ nhập mùa đông sẽ thành ra cái gì a? Ha ha ha.....” Triệu Chi Dương cười ha ha chỉ vào Ngao Quân cười trêu nói, Hồng, Bạch, Trần, Vương vài vị tướng quân vừa nghe cũng không khách khí ha ha cười theo.

Có lẽ khi bọn họ mới gặp Ngao Quân hội kinh diễm cho mỹ mạo của y, nhưng dù sao bọn hấn cũng là kiêu tướng trên chiến trường, bao nhiêu người đều xem thường Ngao Quân là ‘Tay không có sức bắt gà’ ‘Tiểu bạch kiểm’, nhớ ngày đó bọn họ cũng khinh thường Ngụy Tử Tề là tướng quân thư sinh vậy, sau đó Ngụy Tử Tề dũng mãnh thiện chiến làm cho bọn họ bị thuyết phục. Hiện tại Ngao Quân trừ bỏ ngăn cản bọn họ xuất binh làm lộ ra một chút thông minh, cũng không có biểu hiện ra tài năng gì, lập hạ chiến công gì, thậm chí bọn họ đều hoài nghi Ngao Quân căn bản chính là gian tế, cho nên dưới tình huống này, trừ bỏ Ngụy Tử Tề tận gốc vốn là không có người nào hòa nhã với Ngao Quân.

Ngụy Tử Tề vừa định vì Ngao Quân xuất đầu, đã bị Ngao Quân ngăn trở, chỉ thấy Ngao Quân cởi bỏ áo choàng, vẫn như cũ một thân trắng nõn, không phải vì lời nói của Triệu Chi Dương, mà là trong nội trướng có hỏa lò ấm áp vô cùng. Ngao Quân ngẩng đầu, thanh âm đậm mạc nhưng làm cho mỗi người ở đây đều nghe được rõ ràng: “Triệu tướng quân cũng không cần vì Mạc Quân mà để ý, Mạc Quân đã nói nội trong ba tháng đánh bại Thương Liêu quốc, cho nên quân ta căn bản không cần đợi đến mùa đông mới thắng, không phải sao?”

“Hừ..... Ba tháng? Người.....” Triệu Chi Dương muốn phản bác, chỉ thấy Cẩn Hiên nâng tay lên, không có biện pháp chỉ có thể bế thanh, các tướng quân của hấn cũng đình chỉ cười, nội trướng lại khôi phục yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn về phía Cẩn Hiên.

Mà Cẩn Hiên lại nhìn chằm chằm Ngao Quân, từ lúc nằng tiến vào, tầm mắt của hấn đã không rời khỏi y, y là bình tĩnh như vậy, thông dong như vậy, nhân vật như vậy nếu không phải gian tế thật là tốt biết bao nhiêu! Nếu y thật là thiết tình trợ hấn thật là hảo bao nhiêu, nếu không phải nam tử,

kia.....

Hướng đến Cẩn Vương gia cơ trí anh minh lúc này cũng cảm thấy lẩn lộn , nhớ lại ngày đó Y Thiên Y Hàn hướng hấn hồi báo lai lịch của Mạc Quân:

“Vương gia.” Y Thiên, Y Hàn cung kính nói.

“Như thế nào.”

“Vương gia, Y Thiên đến Lạc Vân phủ nha đã tra ra, Mạc Quân quả thật là người Mạc gia thôn, hấn là nghĩa tử của đại phu Mạc gia thôn, lúc nhỏ vì thân thể không tốt, cho nên vẫn ở tại cô gia, một tháng trước mới trở lại Mạc gia thôn.”

“Nga, hấn thật sự là người Mạc gia thôn?” Cẩn Hiên giống như đang hỏi Y Thiên, lại giống như đang lăm bằm. Chẳng lẽ hấn hiểu lầm y , y nhập quân doanh thật là vì báo thù cho Mạc gia thôn?

“Nhưng Y Hàn lại tra ra kết quả không giống như vậy.” Một bên Y Hàn nói.

“Kết quả không giống như vậy?”

“Dạ, Y Hàn đến vùng lân cận Mạc gia thôn là Trương gia thôn, biết được vài thôn phụ cận đều trưng truyền Mạc Quân diện mạo tuần mỹ, cho nên cơ hồ nữ tử nào chưa lấy chồng cũng muốn gả cho Mạc Quân, đều nhờ bà mối tới cửa cầu hôn, bởi vậy đối với chuyện Mạc Quân, cũng đặc biệt chú ý. Y Hàn hỏi trưởng thôn nơi đó một chút, trưởng thôn nói tháng trước Mạc Quân là do đại phu ở bờ biển cứu về, sau vì báo ân mới nhận phụ phụ đại phu làm nghĩa phụ, nghĩa mẫu . Căn bản không phải như hồ sơ trong phủ nha Lạc Vân.”

“Mạc Quân lai lịch thực sự không rõ ?” Nghe Y Hàn nói xong, gương mặt Cẩn Hiên vốn lãnh tuấn lại càng trầm đi vài phần, xem ra hấn không hiểu lắm y, người này thật sự có vấn đề.

“Dạ, trưởng thôn cũng nói không biết Mạc Quân đến từ chỗ nào, nguyên lai là người nào, hấn nói ngay cả Mạc gia thôn cũng không có người biết.”

“Hừ, khá lắm Mạc Quân, xem ra còn thật thần bí , hảo, bốn vương thích nhất khiêu chiến thần bí, xem bốn vương như thế nào đem mặt nạ lạnh như băng của người cấp kéo xuống, nhìn xem diện mục chân chính của người rốt cuộc là cái gì?” Cẩn Hiên cười lạnh nói. Lại không biết trong quá trình hấn đem mặt nạ lạnh như băng của Ngao Quân kéo xuống, chính mình cũng đã bị hấn sâu vào, cho đến không thể tự kiềm chế.

“Vương gia, Vương gia.....” Ngụy Tử Tề khó hiểu kêu, Vương gia vì cái gì nhìn chằm chằm Quân? Nhìn về phía các vị tướng quân của hấn, bọn họ đều hiện ra một vẻ mặt mê hoặc nhìn Vương gia.

Cảm giác được tầm mắt như có ánh lửa, Ngao Quân cũng theo tầm mắt nhìn về phía Cẩn Hiên, nhất thời, bốn mắt nhìn nhau. Là ta nhìn lầm sao? Vì cái gì trong mắt Âu Dương Cẩn Hiên như sao cao ngạo kia lại thấy được mê mang, thậm chí thống khổ, còn có một loại không rõ tư tình, đó là cái gì? Vì cái gì vừa nhìn đến ánh mắt thâm thúy này, tâm của ta không chịu được khống chế mà nhảy mãnh liệt. Ngao Quân không sợ nhìn lại Cẩn Hiên, nhưng trong lòng cũng là ngàn tư trăm chuyện.

“Khụ..... Nghị sự đi!” Phục hồi tinh thần lại Cẩn Hiên thấy trong nội trướng các vị tướng quân đều vẻ mặt khó hiểu nhìn hấn, mắt tự nhiên ho nhẹ nói.

Bởi vì Ngao Quân cùng Ngụy Tử Tề tiến vào mà đánh gãy không khí nên hội nghị lại bắt đầu nhiệt liệt thảo luận, Cẩn Hiên không nhìn Ngao Quân, chính là trong lòng nghi hoặc lại càng sâu : Vừa nãy ở trong mắt của y hấn nhìn không ra một chút tạp chất gì, ánh mắt của y là xinh đẹp như vậy, thuần khiết như vậy. Ánh mắt là nơi dễ dàng nhất để nhìn ra nội tâm của một người, cho dù người đó hành động cao tới đâu, ánh mắt cũng sẽ bán đứng mà nói lên hết thảy, nhưng hấn hoàn toàn không nhìn ra. Là hấn hiểu lầm y, y căn bản không phải là gian tế, mà là thiết tình muốn trợ hấn , hay là hành động của người này thật sự rất cao , cao đến ngay cả hấn cũng nhìn không ra một chút sơ hở.

“Ân, Vương gia, trải qua mấy lần chiến dịch này, Thương Liêu quốc căn bản là lợi dụng địa thế hiểm trở, dẫn dụ quân ta xâm nhập, sau đó tái đánh bất ngờ, làm cho quân ta tổn thất nghiêm trọng.” Bạch tướng quân dẫn đầu tiếp tục lời nói đang dang dở.

“Đúng vậy! Mụ nội nó , Thương Liêu quốc căn bản là không đem hết toàn lực ra, hình như bọn họ ở đâu đó mà đùa giỡn với chúng ta, đem quân ta đùa giỡn xoay vòng, nếu không phải Vương gia nhìn thấu âm mưu của Gia Luật Ứng, nói không chừng, quân ta đã sớm toàn quân bị diệt .” Hội nói như vậy trừ bỏ Triệu Chi Dương còn có thể là ai.

“Mỗi lần giao chiến, chỉ đánh vài cái, quân Thương Liêu liền bỏ chạy, kì thực là đem quân ta dẫn vào cạm bẫy. Từ khi nhìn thấu âm mưu của quân địch, bọn họ chạy, quân ta cũng không tái truy, tuy nói tướng cùng quân sĩ của ta không thương vong quá nhiều, nhưng cứ như thế, sĩ khí tụt thất, đến lúc đó, nếu Gia Luật Ứng tập trung binh lực lại đánh một nhất kích, quân ta sẽ gặp nguy.” Hồng tướng quân vừa nói vừa lắc đầu, tỏ vẻ không có kế nào khả thi.

Những người khác vừa nghe, cũng lắc lắc đầu, đồng loạt nhìn về phía Cẩn Hiên, lúc này cũng chỉ có thể nhìn Vương gia .

“Các vị tướng quân nói không sai, mấy lần chiến dịch này quả thật làm cho quân ta tổn thất nghiêm trọng.” Cẩn Hiên ngữ khí không mang theo một tia cảm xúc làm cho người ta nghĩ đến hấn chính là đang nói tới thời tiết hôm nay tốt lắm, nhưng các vị tướng quân đều sớm thành thói quen Vương gia bọn họ hi giận không hiện ra sắc mặt, chỉ lẳng lặng nghe, Cẩn Hiên nhìn mọi người một chút, lại nói:“ Quân ta mặc dù đã thích ứng thời tiết giá lạnh của đất Thương Liêu, nhưng cùng Thương Liêu giao chiến vài hồi, sĩ khí cũng đã sắp mất. Bốn vương tin đây là mục đích của Gia Luật Ứng, mặc kệ quân ta tiến vào hay lui ra đều rơi vào cạm bẫy do hấn thiết lập. Cho nên..... Lần chiến dịch tiếp theo phải thắng không được bại.”

“Dạ.” Lại là tiếng vang đều nhịp.

Nhìn thoáng qua bản đồ địa hình, Cẩn Hiên lại nói: “Với địa hình có những ngọn núi quý dị này, nhất là khi Thương Liêu đóng quân ở Thương Hà Pha, Gia Luật Ứng chính là lợi dụng địa hình như vậy, dẫn dụ quân ta xâm nhập, làm tiêu hao sĩ khí quân ta. Hẳn có thể lợi dụng địa hình làm quân ta như ‘Cuồng hoa viên’, quân ta cũng có thể dùng gây ông đập lưng ông.” Trong mắt thâm thúy chớp động bí hiểm.

“Phương pháp này của Vương gia rất tốt! Hừ, đến lúc đó lão Triệu ta nhất định sẽ đánh cho bọn họ phải bỏ chạy, sau đó một phen diệt hết bọn họ, để tể linh hồn của các vị huynh đệ đã chết, bằng không, lão Triệu ta sẽ không mang họ Triệu nữa.” Cẩn Hiên vừa nói xong, Triệu Chi Dương liền vỗ tay tán thưởng, Vương gia bọn họ quả nhiên cao minh, hiện tại hẳn cũng đang liên tưởng đến cảnh binh lính Thương Liêu chạy đến một chết khiếp, sau đó hẳn không cần tốn nhiều sức cũng có thể diệt hết đối phương.

“Nhưng quân ta đối với địa hình nơi này còn chưa hiểu biết. Như thế nào có thể.....” Ngụy Từ Tề phát ra nghi vấn.

“Sợ cái gì? Lão Triệu ta trong khoảng thời gian này cũng quá nhàn rồi, bản đồ địa hình nơi này lão Triệu ta đã sớm nghiên cứu hơn cả trăm lần.”

“Tính như vậy cũng được, nhưng vô luận thế nào cũng là chưa kiểm tra qua địa hình thực tế, vẫn kém so với tướng sĩ Thương Liêu sinh trưởng ở nơi này đối với địa hình tại đây vô cùng hiểu biết. Bằng không quân ta vì cái gì lại bị thảm bại như thế.”

“Nói vậy cũng đúng, đúng rồi, Lý tướng quân không phải từng đi qua Thương Liêu quốc sao?” Nói xong nhìn về phía Lý tướng quân luôn luôn trầm mặc ít lời.

“Mặt tướng mặc dù từng tới nơi này, nhưng lưu lại không bao lâu, bởi vậy đối với địa hình nơi đây cũng giống như các vị, cũng phải đem theo bản đồ mới có thể đi được, cho nên mặt tướng không thể hoàn thành nhiệm vụ.”

“Kia làm sao bây giờ?” Tất cả mọi người không có kẻ nào được xem là khả thi, chỉ có thể nhìn về phía Cẩn Vương gia, tin tưởng nếu Vương gia nói như vậy hẳn đã có kế sách ứng đối.

“Các vị tướng quân nói vậy cũng không phải không có lý” Cẩn Hiên tâm cũng đầy suy tư mà đứng lên, lần này giao chiến có lẽ là từ lúc hắn lên chiến trường tới nay, gặp được một trận chiến khó đánh nhất, Gia Luật Ứng cũng là đối thủ khó đối phó nhất. Nếu tái bại, hậu quả thật sự không thể nào lường được. Đột nhiên nhớ tới chuyện Y Hân hướng hắn hỏi báo, một ý tưởng ở trong đầu dần dần hình thành, hắn quyết định liều một phen. Con người đen thâm thúy chớp động bí hiểm, tiếp tục nói: “Bất quá, có lẽ có một người có thể giúp chúng ta.” Nói xong nhìn về phía Ngao Quân thật lâu không mở miệng, lại phát hiện y..... Thế nhưng y.....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Ủy lấy trọng trách

“Các vị tướng quân nói vậy cũng không phải không có lý” Cẩn Hiên tâm cũng đầy suy tư mà đứng lên, lần này giao chiến có lẽ là từ lúc hắn lên chiến trường tới nay, gặp được một trận chiến khó đánh nhất, Gia Luật Ứng cũng là đối thủ khó đối phó nhất. Nếu tái bại, hậu quả thật sự không thể nào lường được. Đột nhiên nhớ tới chuyện Y Hân hướng hắn hỏi báo, một ý tưởng ở trong đầu dần dần hình thành, hắn quyết định liều một phen. Con người đen thâm thúy chớp động bí hiểm, tiếp tục nói: “Bất quá, có lẽ có một người có thể giúp chúng ta.” Nói xong nhìn về phía Ngao Quân thật lâu không mở miệng, lại phát hiện y..... Thế nhưng y.....

“Không phải đâu! Hẳn như vậy cũng có thể..... Cũng có thể.....” Dù là Triệu Chi Dương xem nàng không vừa mắt như vậy, hẳn lại là một hán tử thô lỗ nhưng khi nhìn thấy Ngao Quân như vậy cũng không tự giác phóng thấp giọng, sau đó về mặt không thể tin tưởng to mắt nhìn nàng.

“Khụ..... Cái kia Quân..... Không, Mạc Quân sư, tỉnh tỉnh a!” Ngụy Từ Tề cũng bị dọa tới mức không nhẹ, tuy rằng biết Mạc Quân sợ lạnh, hơn nữa chỉ lạnh như thế đã lúc nào cũng ngủ, nhưng lúc này cũng là quá khoa trương đi! Có thể ở thời điểm nghị sự..... Mà ngủ. Nhìn Mạc Quân không hề phòng bị, gương mặt giống như của một hài đồng đang ngon giấc, hẳn thật sự không đánh lòng quấy rầy y, nhưng nhìn mọi người tròn to mắt nhìn chăm chăm bộ dáng của y, còn có ánh mắt rất bí hiểm của Vương gia, Ngụy Từ Tề vẫn quyết định đánh thức kẻ không biết sống chết này. [Lệ Nguyệt: “Hơ ho!! Quân tỷ... Đáng khâm phục nga.”]

“Ân! Từ Tề?” Cảm giác có người đang kêu nàng, mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy nguyên lai là Từ Tề, Ngao Quân thần chí còn mang theo cả Chu công mà trở về, chưa thanh tỉnh cho lắm nên bật ra xưng hô của hai người ở nơi riêng tư.

“Từ Tề? Hừ, Mạc Quân sư tỉnh.” Một thanh âm lạnh tới cực điểm vang lên, Ngao Quân theo bản năng nhìn về nơi thanh âm vừa phát ra làm cho nàng vừa tỉnh liền rét run, chỉ thấy Cẩn Vương gia bọn họ lúc này khuôn mặt tuần tú hé ra hàn khí, trong mắt tựa hồ còn toát ra hỏa diễm. Đây là như thế nào? Nàng bất giác ngủ một chút mà thôi, chọc tới hắn sao?

“Tỉnh, có việc sao?” Ngao Quân thần chí mơ hồ nháy mắt khôi phục, hờn giận bị nhiễu tình toàn bộ đổ lên người Cẩn Hiên, nghĩ khi có thể thấy được vẻ không tốt.

“Thầm nghĩ thỉnh Mạc Quân sư cho một mưu kế mà thôi.” Cẩn Hiên ngữ khí vẫn là lạnh tới cực điểm như vậy. Ban đầu khi hắn nhìn thấy gương mặt khi ngủ của y, tâm hắn vốn đã không bình tĩnh lại nổi lên một trận sóng to, ánh mắt nhìn người đang say ngủ toát ra thương yêu say đắm mà ngay cả chính mình cũng không phát hiện, đã bị Ngụy Tử Tề một câu ‘Quân’, Ngao Quân một câu ‘Tử Tề’ cấp cho lửa giận đánh bay đi.

“Gấp cái gì?” Có như vậy cũng thỉnh người hỗ trợ sao?

“Người không phải nói muốn trợ bốn vương trong vòng ba tháng sẽ đánh thắng trận sao? Hiện tại bốn vương muốn mời Mạc Quân sư xuất mã mà thôi.” Cẩn Hiên cực lực áp chế tức giận của mình, thanh âm đậm bạc nói.

“Àn?” Ngao Quân nghi hoặc nhìn về phía Ngụy Tử Tề, ý tứ là ta vừa mới ngủ, không biết các người đang nói cái gì!

Ngụy Tử Tề cười sùng nịch, đem việc mọi người sở nghị một chữ cũng không dấu điểm nói cho Ngao Quân nghe, Ngao Quân một bên nghe một bên trầm tư, còn thường thường nhìn Cẩn Hiên.

“Vương gia vì cái gì biết bản quân sư nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ?” Ngao Quân nghe xong, khiêu khích nhìn về phía Âu Dương Cẩn Hiên. Nàng biết từ sau khi nàng đi vào quân doanh, vẫn có người giám thị nàng, cho nên mỗi lần nàng ra ngoài làm những chuyện việc gì, người giám thị kia nhất định nhất ngữ nhất thập về báo cáo cho chủ tử hắn, không cần phải nói, chủ tử nọ nhất định là đại nguyên soái trong doanh — Cẩn Vương gia.

“Bốn vương ‘Tin tưởng’ năng lực của Mạc Quân sư.” Trong một tháng này, Y Hàn mỗi ngày đều đã hướng hắn hỏi báo hành tung của Mạc Quân: Y mỗi ngày đều tránh ở trong doanh trướng, nhưng ngẫu nhiên sẽ đi ra ngoài, nhìn như đi dạo không mục đích, nhưng hắn biết y là đang xem xét địa hình nơi này, cũng bởi vậy làm cho hắn càng thêm nghi hoặc. Mà từ khi song phương khai chiến tới nay, Mạc Quân cũng không đi ra ngoài nữa, càng thêm ‘Đại môn không ra, nhị môn không mại’, làm hắn nghĩ đến trong lòng người này chắc hẳn đã có chủ đích đi? Có thể là bởi vì ý nghĩ như vậy, hắn mới nhân hội nghị lần này kêu y đến.

“Kia thật muốn cảm tạ Vương gia ‘Tin nhiệm’.” Tin nhiệm? Hừ, nam nhân này căn bản từ đầu tới đuôi cũng chưa tin nàng.

“Người là quân sư của bốn vương, bốn vương đương nhiên tin người. Tốt lắm, không biết Mạc Quân sư chuẩn bị đại cục như thế nào rồi?” Cẩn Hiên vung tay áo, ngồi nghiêm chỉnh, làm thành bộ dáng chuẩn bị chờ nghe đối phương giải thích sâu sắc.

“Bản quân sư chuẩn bị……” Có ý ngừng một chút, thấy tất cả mọi người vẻ mặt thật sự đang chờ câu tiếp theo của nàng, mà Âu Dương Cẩn Hiên lại không tự giác nhìn chăm chăm về phía trước, Ngao Quân trong lòng cười ác liệt, trên mặt vẫn vẻ mặt lạnh lùng như cũ nói: “Ngày mai, các người tự nhiên biết.”

Không ngoài dự kiến, mọi người vừa nghe xong liền sùng sốt, sau đó phản ứng lại chính là ần ần tức giận, bởi vì có Vương gia ở đây, nên chỉ có thể cứng rắn ngăn chặn, bất quá chỉ có một người nhìn không được bùng nổ.

“Người…… Người cũng dám đùa giỡn chúng ta, Vương gia, người này ráp tâm không rõ, làm như vậy rất nguy hiểm.” Triệu Chi Dương chỉ vào Ngao Quân, tức giận đến mặt đều tái đi.

“Đúng vậy, Vương gia, mặt tướng không tán thành.” Hồng tướng quân cũng vẻ mặt không đồng ý nói.

“Mặt tướng cũng không đồng ý.”

“Mặt tướng cũng không đồng ý.”

“Mặt tướng cũng không tán thành.”

……

Trong nhất thời giống như sắp nổ tung, bên trong chủ trướng trừ bỏ Ngụy Tử Tề, các tướng lĩnh đều đối với quyết định này của Cẩn Hiên sâu sắc không đồng ý, đây là từ lúc Cẩn Hiên cầm binh tới nay, lần đầu tiên bị nhiều cấp dưới phủ quyết như vậy. Nhưng hắn đã có suy tính, quyết định của hắn sẽ rất ít thay đổi.

“Đừng nói nữa, việc này liền quyết định như vậy.” Tiếng nói trầm ổn nhẹ nhàng dật ra, nháy mắt thanh âm phản đối cũng không còn, mọi người chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, Vương gia vì cái gì lại hồ đồ như vậy.

Biểu tình của mọi người đều rơi vào trong mắt Cẩn Hiên, vẫn như cũ, khóe miệng hơi nhếch lên, coi như nghi ngờ của mọi người, người bị thảo luận kia không phải là Ngao Quân, bí hiểm cười nói: “Bốn vương chờ mong diệu kế của Mạc Quân sư.”

Ngao Quân đồng dạng bí hiểm cười nói: “Diệu kế không dám nhận, chính là hy vọng, vô luận bản quân sư làm gì, Vương gia cũng không nên ngăn cản, còn có, tất cả tướng sĩ đều phải nghe lệnh của bản quân sư.” Nói xong còn cố ý nhìn về phía Triệu Chi Dương.

Triệu Chi Dương bị Ngao Quân nhìn đến trong lòng sợ hãi, vừa định nói với Vương gia cái gì, chợt nghe Cẩn Hiên cười nói: “Hào, bốn vương tuyệt không ngăn cản, tất cả tướng sĩ cũng sẽ nghe lệnh của người.”

“Vương gia……” Mọi người vừa nghe, lập tức muốn phản đối, bất đắc dĩ quân lệnh đã hạ, chỉ có thể vẻ mặt tức giận nhìn về phía ‘Đầu sỏ gây nên’, biểu đạt rõ ràng cùng một ý tứ: Muốn chúng ta nghe lệnh của người ráp tâm bất lương thư sinh văn nhược này, còn lâu đi.

Ngao Quân hơi hơi giương mi lên, nhìn về phía mọi người một chút, đối với Cẩn Hiên nói: “Ta Vương gia, Mạc Quân sẽ không làm cho người thất vọng.” Tuy rằng chán ghét Vương gia tự đại này, nhưng nàng quả thật thiết tình muốn đánh thắng trận chiến này, không chỉ vì hơn mấy trăm mạng người Mạc gia thôn, cũng vì Tuyệt, dù sao nàng là Long Hiên hoàng hậu, coi như đây là lễ gặp mặt của nàng, còn có vị hoàng đế tỷ phu chưa gặp mặt kia.

“Hôm nay nghị sự coi như đã xong, Mạc Quân sư cùng các vị tướng quân trở về hảo hảo chuẩn bị đi!” Cẩn Hiên giơ tay lên, ý bảo mọi người lui xuống.

“Dạ Vương gia.” Trừ bỏ Ngao Quân ra, tất cả mọi người còn lại đều cung kính nói, sau đó chậm rãi rời khỏi chủ trường.

Ngao Quân thấy mọi người đều đi rồi, xoay người cũng đi ra, Cẩn Hiên tầm mắt vẫn theo sát sau nàng.

Cảm nhận được tầm mắt như có lửa đốt từ sau thân truyền đến, Ngao Quân đột nhiên xoay người lại, mỉa hoặc cười: “Trận này đã đánh, Vương gia vĩnh viễn sẽ không hối hận.” Nói xong cũng không quan Cẩn Hiên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng, lóe hào quang trí tuệ cương nghị hoàn toàn trình ra trạng thái ngốc lãng, vung ống tay áo lên mang theo một mảnh đám mây đi ra.

Hồi lâu, Cẩn Hiên mới theo nụ cười của Ngao Quân mà phục hồi tinh thần lại, tâm loạn như ma nhìn chăm chăm về hướng Ngao Quân đã đi xa: Vừa này nụ cười kia làm cho hắn từ suy nghĩ đến ý chí kiêu ngạo, thần chí thanh minh lập tức tắt cả đều hồng hết, suy nghĩ hoàn toàn không còn, coi như hồn đã xuất thể, nếu lúc này y muốn lấy mạng của hắn, có thể nói dễ như trở bàn tay. Còn có câu nói kia của y, y có thể dễ dàng nhìn thấu ý tưởng của hắn như thế, có thể sâu sắc thấy rõ như thế ngay cả hắn cũng tự nhận không đủ. Thật sự là đáng sợ! Sẽ không hối hận? Thật sự sẽ không làm cho hắn hối hận quyết định hôm nay của hắn sao? Chính mình thật sự đối với người chưa nhìn rõ này cứ như vậy mà ủy lụy trọng trách?

Nhìn không rõ, xem không rõ..... Từ lúc gặp Mạc Quân, tâm hắn đã không còn sáng tỏ, tâm hắn liền rối loạn, ngày hắn có đủ tài năng đẩy đám mây mù kia ra, thấy rõ Mạc Quân, thấy rõ chính mình? Có lẽ là sau khi trận chiến đầu thật sự của Ngao Quân.....

Đạp bộ pháp nhẹ nhàng, Ngao Quân tâm vừa lòng hướng phía trước mà đi, không biết vì cái gì đối với Âu Dương Cẩn Hiên mặt vẫn hé ra hàn khí kia nhìn đến bộ dáng ngốc lãng, nàng liền cảm thấy trong lòng tràn đầy vui vẻ, hảo có cảm giác thanh tự. Vừa này nàng cố ý cười như vậy, mục đích chính là muốn nhìn thấy bộ dáng ngốc lãng của hắn, không thể tưởng được hiệu quả so với tưởng tượng của nàng càng làm cho nàng vừa lòng. Kỳ thật Âu Dương Cẩn Hiên cũng không phải chán ghét như vậy, hắn có khi cũng có cử chỉ đáng yêu!

Đáng yêu? Nàng thế nào lại hình dung vị Cẩn Vương gia cao cao tại thượng kia hội đáng yêu, nhất định là vui vẻ quá, đầu óc có điểm lung tung, Ngao Quân lắc lắc đầu, tiếp tục hướng phía trước mà đi.

“Người đứng lại.” Đột nhiên một tiếng quát lớn làm cho Ngao Quân đang đi tới phải ngừng bộ pháp.

Chỉ thấy Triệu Chi Dương mang theo vài vị tướng quân vừa mới ở chủ nội trường nghị sự, trừ bỏ Ngụy Tử Tề, đều đứng che ở trước mặt nàng, đồng bộ dáng hận không thể đem nàng ăn sống nuốt tươi.

“Có việc sao?” Ngao Quân mặt vẫn như cũ không hề đổi sắc mà đối diện với các tướng quân ở trên chiến trường lập hạ nhiều chiến công hiển hách nói.

“Mạc Quân, ta mặc kệ người là ai, có mục đích gì, tóm lại, chỉ cần có chúng ta ở đây, người đừng mơ tưởng thương tổn Vương gia hoặc một tướng sĩ trong doanh nào.” Triệu Chi Dương hung tợn nói.

“Thương tổn là như thế nào?” Ngao Quân ác liệt cười nói, đột nhiên rất muốn trêu chọc bọn họ. Đối với các tướng quân này, kỳ thật nàng tuyệt không chán ghét bọn họ, thậm chí có điểm bội phục bọn họ, nhất là Triệu Chi Dương, tính cách hắn ngay thẳng, làm cho nàng cảm thấy rất hảo cảm, tuy rằng hắn vẫn thường phiến toái nàng.

“Như thế nào? Ta cảnh cáo người, nếu người dám thương tổn một người, ta cam đoan cho người sống không bằng chết, còn có cách xa Ngụy huynh đệ một chút, đừng tưởng rằng hắn thiện lương, người là có thể lợi dụng hắn. Nhớ kỹ lời ta nói, hừ.....” Nói xong mọi người hung hăng trừng mắt nhìn Ngao Quân một cái, xoay người đi.

Lúc này Ngao Quân tán giọng nói trong không trung thanh âm từ phía sau truyền đến từ từ: “Lời nói của Triệu tướng quân, Mạc Quân nhất định nhớ rõ, muốn đánh thắng trận này còn phải dựa vào Triệu tướng quân a.”

Trong lời nói rõ ràng có điểm muốn nhờ lấy trọng trách làm cho Triệu Chi Dương sắc mặt lâm vào biến đổi, trong lòng linh cảm mãnh liệt, quay đầu lại, chỉ thấy Ngao Quân về mặt bí hiểm nhìn hắn cười, cười đến làm cho trong lòng hắn cảm thấy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Trận chiến tất bại

Trên bình nguyên rộng lớn, hai đội nhân mã ở giữa mặt trời giăng co cả một ngày, khô giáp trên người được ánh mặt trời chiếu rọi xuống, càng tăng phần chói mắt. Tuy đã sau giờ ngọ, nhưng tại nơi Thương Liêu rét lạnh này, đối với binh lính Long Hiên mà nói, vẫn là cảm thấy hàn khí bức người. Hơn nữa nhân mã song phương chênh lệch rất nhiều, càng làm cho binh lính Long Hiên sĩ khí bị hạ, kết cục chiến tranh có thể đã được định.

“Ha ha..... Ta còn tưởng là ai? Nguyên lai là thù hạ bại tướng a!” Một thanh âm cuồng tiếu đình tại nhứt óc ở trong thế song phương giăng co đột ngột vang lên, chỉ thấy đứng trước mặt quân Thương Liêu là tướng quân có chòm râu vẽ mặt khinh thường miệt thị nhìn tướng sĩ Long Hiên phía trước.

Triệu Chi Dương đứng ở trước mặt binh lính Long Hiên, cùng Thác Bát Lộc tạo thành thế đôi co kịch liệt, trong mắt lửa giận cháy vang ‘Bá bá.....’, nếu ánh mắt có thể giết chết người, Thác Bát Lộc ở đối diện đã sớm không biết chết mấy trăm lần.

“Ngươi, hừ, Thác Bát Lộc, lần trước nếu ngươi không dùng mưu mô xảo trá, lão Triệu ta đã sớm đem ngươi trăm cho rơi xuống ngựa. Lúc này đây, ta sẽ báo thù mối hận lần trước, ngươi hôm nay chờ chịu chết đi!” Triệu Chi Dương khí thế mui phần chỉ vào Thác Bát Lộc nói, hơn nữa hân về mặt tục tằng, mắt trợn lên, thật đúng là làm chấn nhiếp đến quân địch, bất quá chỉ có hân mới biết hân chính là đang phùng má giả làm người mập.

Nhìn đối phương ước chừng có tới năm vạn nhân mã, Triệu Chi Dương trong lòng thật sự ghen một cổ tức giận tận trời, so với miệt thị của Thác Bát Lộc càng làm cho hân tức giận hơn: Đều là Mạc Quân chết tiệt, rõ ràng là muốn hân chết.

Trước khi xuất chiến, bên trong chủ trương:

“Bẩm Vương gia, theo thám tử hồi báo, quân Thương Liêu có năm vạn nhân mã được đại tướng Thương Liêu Thác Bát Lộc cầm quân hướng quân ta tập kích, thế tới hung hung.” Bạch tướng quân về mặt lo lắng hướng Cẩn Hiên đang ngồi trên chủ tọa bẩm báo nói.

“Năm vạn? Thác Bát Lộc? Xem ra Thương Liêu quốc lần này là tới thật sự, ha ha..... Hảo, lão Triệu ta chỉ đợi có ngày này, lần trước, Thác Bát Lộc làm cho ta ăn đau khổ, lần này ta thế nào cũng phải lấy lại thể diện, Vương gia, mặt tướng thỉnh cầu xuất chiến.” Vừa nghe quân địch xuất động một phần tư đại quân, hơn nữa là do Thác Bát Lộc người mà hân hận nghiêng rằng xuất chiến, Triệu Chi Dương liền kích động lập tức tiến lên thỉnh cầu xuất chiến.

“Mặt tướng cũng thỉnh cầu xuất chiến.”

“Mặt tướng cũng thỉnh cầu xuất chiến.”

.....

Ghen lâu như vậy, mọi người đều muốn lấy lại sĩ diện, đều thỉnh cầu xuất chiến.

“Mạc Quân sư ngươi có chủ ý gì?” Cẩn Hiên không trả lời các vị tướng quân, mắt tà tà hỏi Ngao Quân vẫn lui cuốn ngồi trong góc khuất, bộ dạng không biết có ngủ hay không.

“Ân? Nga, Vương gia ngươi nói đi!” Xem ra Ngao Quân có lẽ sắp tiến vào mộng đẹp nên mới đem vấn đề hỏi lại Cẩn Hiên.

“Bỏn vương nói? Xem ra quân sư trí nhớ không tốt lắm, bỏn vương đã ủy trọng trách cho quân sư, lần xuất chiến này đều do quân sư phụ trách.” Cẩn Hiên lại đem vấn đề đáp lại Ngao Quân, thuận tiện nhắc nhở nàng một chút, lần nghị sự trước là hân ủy trọng trách cho nàng.

“Nhớ rõ, đương nhiên nhớ rõ.” Nói xong y phục theo đó mà đứng dậy, tay áo trắng noãn vung lên, tạo thành một cỗ khí thế lãnh đạo vốn có, khí thế kia đem một bên chúng tướng quân đang bất bình tức giận toàn bộ phải chấn nhiếp. Nàng đang chờ câu nói này của Âu Dương Cẩn Hiên!

“Triệu tướng quân, bản quân sư liền cho ngươi một cơ hội để rửa nhục.” Ngao Quân ánh mắt cơ trí nhìn thẳng Triệu Chi Dương, nhẹ nhàng nói.

“Thật sự?” Vừa nghe lời nói của Ngao Quân, Triệu Chi Dương cao hứng đến mắt đều thẳng, không thể tin hỏi. Vốn nghĩ đến lần này là do Mạc Quân phụ trách, xác định cũng không cho hân xuất chiến, dù sao hân vẫn cùng nàng đối nghịch, không thể tưởng được, thế nhưng nàng lại cho hân cơ hội, xem ra nàng cũng không phải đáng ghét như vậy.

“Là, Triệu tướng quân nghe lệnh.” Ngao Quân lãnh nghiêm mặt đối Triệu Chi Dương nói. Kỳ thật nàng rất muốn cười, nhìn thấy Triệu Chi Dương một hân từ tục tằng lại cao hứng giống như một tiểu hài tử, nàng thật sự rất muốn cười, bất quá hiện tại không phải là thời điểm để cười, chỉ có thể lãnh nghiêm mặt để che dấu ý cười.

“Mặt tướng nghe lệnh.” Triệu Chi Dương hoắc mắt một tiếng đứng lên, thanh như hồng chung nói.

“Bản quân sư hiện lệnh ngươi mang năm ngàn bộ binh nghênh chiến Thương Liêu quốc.”

“Cái gì? Năm ngàn? Bộ binh?” Triệu Chi Dương sau khi nghe rõ Ngao Quân hạ mệnh lệnh trong lòng liền nhảy nhót, về mặt không thể tin tưởng mắt chớp chớp vài cái, là hân nghe lầm, hay là nàng nói sai.

“Ngươi không có nghe lầm, bản quân sư cũng chưa từng nói sai.” Ngao Quân trực tiếp vạch ra suy nghĩ trong lòng của Triệu Chi Dương, hân phản ứng đúng như trong dự kiến của nàng

“Ngươi..... Mạc Quân sư cũng vừa mới nghe, Thương Liêu quốc phái ra là năm vạn binh mã, hơn nữa là do Thác Bát Lộc tiếng tăm lừng lẫy cầm binh.”

“Bản quân sư vừa nãy nghe được rất rõ ràng, hiểu rất rõ Thác Bát Lộc là người ra sao. Này cũng là nguyên nhân vì sao bản quân sư cho Triệu tướng quân người xuất chiến.” Ngao Quân ngữ mang ý nghĩa không rõ đối với Triệu Chi Dương nói.

“Người. .... Nguyên lai người căn bản chính là đang trả thù, là người có ý.” Nghe xong lời nói của Ngao Quân, Triệu Chi Dương về mặt ‘Thì ra là thế’ biểu tình oán hận nhìn chằm chằm Ngao Quân.

Thấy Ngao Quân đối với Triệu Chi Dương lời nói không hề có kiêng nể, một vị tướng quân khác đang ngồi không thể nhịn nữa liền đứng dậy, hai tay ôm quyền, đối với Vương gia đang trầm mặc không nói nhìn chằm chằm Ngao Quân nói: “Vương gia, ngài cũng nghe thấy, Mạc Quân sư căn bản chính là nhân cơ hội lấy oán trả thù, lấy năm ngàn bộ binh mà đi đối phó với quân Thương Liêu nhân mã tinh nhuệ, căn bản chính là muốn Triệu tướng quân cùng năm ngàn tướng sĩ đi chịu chết. Thành Vương gia thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, tước bỏ chức vị quân sư của Mạc Quân, tái đem nạng bắt lại để thẩm vấn.”

Cẩn Hiên còn chưa nói chuyện, Ngao Quân nhủ mi, lời mang ngữ ý nói: “Vị tướng quân gì đó này, quân lệnh như núi, Vương gia đã ủy quyền cho bản quân sư, đã hứa hẹn bản quân sư có quyết định gì cũng không dị nghị, Vương gia ‘Hưởng đến’ nhất ngôn cửu đỉnh, người sẽ không muốn làm cho Vương gia nhanh như vậy liền bội hứa đi?” Vừa nói còn một bên liếc mắt nhìn Cẩn Hiên.

“Người. ....” Vương tướng quân chỉ vào Ngao Quân phản bác không được, người này cũng khinh người quá đáng, hắn nói như thế nào cũng là tướng quân thân đánh hơn trăm trận chiến, thế nhưng nạng lại gọi hắn là tướng quân gì đó! Nhưng hắn quả thật không thể làm cho Vương gia trở thành người nói không giữ lời, bắt buộc đi chỉ có thể ngồi xuống, chính mình sinh hờn dỗi.

“Mạc Quân sư nói không sai, quân lệnh như núi, nhưng bản vương cũng nói qua, đã biết rõ sẽ thua còn làm cho tướng sĩ đi chịu chết.” Cẩn Hiên lãnh thanh nói. Binh lực cách xa như vậy, từ lúc hắn cầm binh tới nay chưa bao giờ xuất hiện tình trạng này, tuy rằng hắn cũng đánh thắng nhiều trận chiến lấy ít thắng nhiều, nhưng lấy năm ngàn nhân mã đối phó năm vạn, gấp đến mười lần, là nạng nói trận này đánh sẽ không thất bại, chớ không phải là nạng thật sự rắp tâm bất lương, muốn hại Triệu tướng quân.

“Ý của vương gia là Mạc Quân có ý muốn cho năm ngàn tướng sĩ đi chịu chết?” Ngao Quân xoay người đối diện ngay mặt Cẩn Hiên, lấy ngữ khí âm mưu độ nhìn thẳng Cẩn Hiên nói. Không đợi Cẩn Hiên nói chuyện, Ngao Quân ngược lại cười nhạo nói: “Vương gia đã nghĩ như thế, sẽ không nửa đường cách trách, người đường đường là Cẩn Vương sẽ không làm trận mà bỏ trốn?”

Cẩn Hiên nói không ra lời, không thể tương được Mạc Quân luôn luôn không thường nói chuyện, nhưng mỗi lần đều có thể uy hiếp hắn, làm cho hắn không thể không lọt vào cạm bẫy do nạng thiết lập.

Thấy Cẩn Hiên khuôn mặt tuần tú không ngừng hạ nhiệt độ thâm trầm nhìn chằm chằm nạng, lại nói không ra nửa lời, Ngao Quân kỳ dị muốn trấn an tâm thần bất an của hắn, chậm rãi thu hồi cười nhạo, ngược lại về mặt nghiêm túc nhẹ giọng nói: “Vương gia, Mạc Quân đã nói trận này sẽ không làm cho người hối hận.”

Âm điệu ôn nhu làm cho Cẩn Hiên trong lòng chấn động, mạnh ngẩng đầu lên, Ngao Quân trong mắt kia không có vẻ sợ hãi, chỉ có chính khí, tự tin thật sâu, làm cho hắn không tự chủ được gật đầu.

Mạnh quay đầu lại, tất cả mọi người đều về mặt không hiểu kỳ lạ nhìn hai người bọn họ, Ngao Quân rên sát khi còn nóng nói: “Triệu tướng quân còn không tiếp chỉ.”

“Chư tướng lĩnh mệnh.” Vương gia lại gật đầu, hắn còn có thể như thế nào, quân lệnh không thể kháng a!

“Hảo, kia Triệu tướng quân liền điều binh đi thôi! Nhớ kỹ, quân lệnh của bản quân sư giống như quân lệnh của Vương gia.” Ngao Quân ý vị thâm trường lại bồi thêm một câu.

Trên chiến trường hai quân binh lực cách xa nhau mà đối trận:

Trên chiến trường, lấy năm vạn đối phó năm ngàn quân kia khí thế liền đã thua trước, nhưng thân là một đại tướng, biết rõ thua cũng không thể cải lại quân lệnh.

“Ha ha. .... Tướng muốn rửa nhục sao? Xem người thật sự nhìn không ra có tích sự gì?” Thác Bát Lộc về mặt ‘Khinh thường người’ nhìn trước mắt năm ngàn bộ binh nho nhỏ, cuồng vọng cười to nói.

Hắn đã không nghĩ ra, vì cái gì Thái tử biết được Âu Dương Cẩn Hiên lại ủy quyền cho người mà hắn nghe cũng chưa nghe qua hình như gọi là Mạc Quân quân sư, phải xuất động ngũ vạn nhân mã, còn cho hắn tự mình cầm binh, lần nữa dẫn hắn phải bình tĩnh ứng đối, không thể dễ dàng trúng kế. Xem đối phương sử dụng trận thức như vậy, đã biết Mạc Quân gì đó không có tích sự gì, một chút hành quân cũng không biết, Thái tử lần này là tâm suy nghĩ nhiều quá rồi.

“Vậy nhìn xem lão Triệu ta có hay không tích sự này. Các huynh đệ, sát a!” Triệu Chi Dương ra lệnh một tiếng, năm ngàn nhân mã mạnh hướng quân địch phóng đi, người người ôm hận quyết tâm phải chết.

Biết rõ chỉ còn đường chết, nhưng thân là quân nhân, hơn nữa lại là tướng sĩ dưới trướng Cẩn Vương, tuyệt không thể làm trận bỏ chạy, cho dù chết cũng phải giết vài quân địch mới đủ.

Trong lúc nhất thời, bầu trời đen kịt, binh Long Hiên mặc dù nhân số chênh lệch tới mười lần, nhưng tác chiến dũng mãnh, đều ôm hận quyết tâm phải chết, quân Thương Liêu tạm thời vẫn không chiếm được tiện nghi.

Đang ở thời điểm song phương đánh cho ‘Lửa nóng’, Thác Bát Lộc đột nhiên ra lệnh một tiếng: “Rút.” Nhất thời, tất cả binh Thương Liêu đều tựa hồ bối rối thoái lui về phía sau.

Triệu Chi Dương thấy quân địch lại ‘Chặt vật’ lui lại như thế, lau máu của quân địch trên mặt, lớn tiếng cười nói: “Ha ha ha. .... Lại muốn diễn trò cũ, lão Triệu ta sẽ không mắc mưu.”

Đang muốn hạ lệnh hồi doanh, một phó tướng bên người lập tức thúc ngựa tiến lên, trên người lấy ra một cái túi gấm nói: “Tướng quân, đây là trước khi xuất chiến, Mạc Quân sư giao cho mặt tướng, Mạc Quân sư nói chỉ cần quân địch rút lui, liền giao cho Triệu tướng quân, kêu Triệu tướng quân y theo đó mà hành sự.”

Triệu Chi Dương về mặt nghi hoặc cầm lấy túi gấm: Người kia lại muốn làm gì?

Mở túi gấm ra, vừa thấy chữ ở bên trong, Triệu Chi Dương liền tức giận đem túi gấm ném mạnh xuống đất, ngửa đầu hướng về phía trên không quát: “Mụ nội nó, có cơ hội giết chết lão Triệu ta cùng năm ngàn huynh đệ này, ngươi cũng không bỏ qua có phải hay không? Hào, lão Triệu ta thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Quay đầu liếc mắt một cái những huynh đệ đã theo hấn vào sinh ra tử, bên tai lại vang vọng câu nói của Mạc Quân ‘Quân lệnh của bản quân sư giống như quân lệnh của Vương gia’, cắn răng một cái, hạ lệnh nói: “Truy.”

Bình nguyên rộng lớn nổi lên từng đợt cát vàng, không bao lâu, vừa mới nãy là chiến trường chém giết bây giờ lại tĩnh đến đáng sợ, chỉ thấy những binh lính tử trận một thân đầy huyết nằm trên mặt đất, còn có một túi gấm màu vàng bất mất ở giữa hé ra tờ giấy thanh tú trắng nõn trên đó viết một chữ ‘Truy’ nặng như ngàn cân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 20: Diệu kế cảm nang

Triệu Chi Dương dẫn theo năm ngàn bộ binh ẩn theo mệnh lệnh của Ngao Quân toàn lực truy kích, nhưng bởi vì binh hấn dẫn dắt là bộ binh, cho nên hành trình chậm chạp, khi bọn hấn đuổi tới một khe sâu, đã không thấy bóng dáng quân địch.

Triệu Chi Dương nhìn địa thế chung quanh, quay đầu đối với năm ngàn binh lính hô lớn: “Nơi này địa thế nguy hiểm, quân địch khả năng mai phục tại khe sâu này, các vị huynh đệ cẩn thận.” Nói xong hạ lệnh tiếp tục đi tới.

Lúc này vị phó tướng khi nãy lại lập tức thúc ngựa tiến lên, từ trong lòng lấy ra một túi gấm màu trắng, đưa cho Triệu Chi Dương nói: “Triệu tướng quân, đây là Mạc Quân sư trước khi xuất chiến cùng với túi gấm màu vàng vừa nãy giao cho mặt tướng, Mạc Quân sư dặn dò, quân địch rút lui tức giao cho tướng quân túi gấm màu vàng, quân địch biến mất thì giao túi gấm màu trắng cho tướng quân.”

“Y lại muốn làm gì? Làm cho nhóm ta đi chịu chết còn chưa đủ, còn muốn đùa giỡn chúng ta. Làm nhiều việc như vậy để làm chi?” Triệu Chi Dương vừa nghe Ngao Quân lại lưu lại túi gấm, tức giận đến một bên thâm oán, một bên thở hổn hển mở túi gấm, nhìn xem bên trong rốt cuộc để lại cho hấn cái gì?

“Này. ....?” Vừa thấy bên trong viết vài chữ, Triệu Chi Dương mê hoặc, không biết Ngao Quân trong đó đã ghi cái gì, từ lúc cảm quân tới nay, lần đầu tiên hấn không rõ thượng cấp hạ mệnh lệnh rốt cục là có ý tứ gì, nhưng hấn lại không thể không làm theo.

Đã muốn như thế, còn có thể hại hấn như thế nào? Triệu Chi Dương suy nghĩ tương thông, không hề do dự tiến lên phía trước, ra lệnh một tiếng: “Chúng tướng sĩ nghe lệnh, hướng tả lui lại.”

Nhất thời, lại nổi lên từng trận cát bụi, không bao lâu, miệng khe sâu vốn dĩ huyền ảo bây giờ lại yên tĩnh không tiếng động.

Quân Thương Liêu mai phục trong khe sâu lâu ngày đợi hồi lâu cũng không thấy binh sĩ Long Hiên quốc vào cốc, Thác Bát Lộc không khỏi nghi hoặc lầm bầm: “Như thế nào còn chưa đến, rõ ràng đã thấy Triệu Chi Dương đuổi theo, tại sao lâu như vậy còn chưa thấy người?”

Đang lúc Thác Bát Lộc nghi hoặc khó hiểu, một thám tử Thương Liêu thúc ngựa tới báo lại: “Báo, bẩm tướng quân, quân Long Hiên tới cửa cốc thì đột nhiên quay đầu lui lại.”

“Cái gì? , lão tử đợi lâu như vậy, không thể cho bọn họ bỏ chạy, truy.” Thác Bát Lộc tức giận đến mặt nổi gân xanh, cười ngựa đuổi theo.

“Tướng quân thỉnh cân nhắc a! Binh Long Hiên đã biết chiến lược của ta, biết rõ có trá, còn đuổi theo, nhưng khi đuổi tới cửa cốc thì đột nhiên lui lại, chắc chắn có vấn đề.” Một phó tướng bên cạnh Thác Bát Lộc khuyên nhủ.

“Vấn đề? Có vấn đề gì? Triệu Chi Dương hấn không phải là người mưu lược, về phần Mạc Quân gì đó lại càng không có uy hiếp gì. Huống chi bọn họ

chỉ có năm ngàn người, nếu cứ cho bọn họ chạy như vậy, bản tướng quân còn coi vào đâu, bản tướng quân về sau còn có mặt mũi sao? Nhất định bị người cười, lấy năm vạn binh mã cũng không gây thương tổn đối phương chỉ có năm ngàn. Không nói gì nữa, bằng không để bọn họ hồi doanh thì khốn, truy.” Thác Bát Lộc hoàn toàn nghe không lọt tai những lời phó tướng vừa nói, cũng coi như lời nói của Gia Luật Ung như gió thoảng mây bay. Một bên ra sức thúc ngựa phóng về phía trước, một bên hạ lệnh tướng sĩ đang mai phục đuổi theo.

Thấy chủ tướng thúc ngựa lao ra khe sâu, lại nghe thấy mệnh lệnh, binh lính Thương Liêu mặc dù không rõ phát sinh chuyện gì, nhưng vẫn như cũ đi theo chủ tướng hướng vào khe sâu.

Bởi vì Thác Bát Lộc nóng lòng muốn tiêu diệt Triệu Chi Dương cùng với năm ngàn binh lính, lập hạ công lớn, bởi vậy chỉ lo một mình thúc ngực truy kích, theo sát phía sau là một vạn kỵ binh, mà còn lại bốn vạn bộ binh, bị bỏ rơi ở phía sau rất xa. Thác Bát Lộc cũng không để ý, hẳn tin tưởng chỉ cần một vạn kỵ binh của hắn cũng có thể tiêu diệt Triệu Chi Dương cùng năm ngàn bộ binh.

Khi đi tới một hiểm địa rộng lớn, bốn vạn bộ binh Thương Liêu đã không nhìn thấy bóng dáng chủ tướng cùng một vạn kỵ binh, vốn vì muốn mai phục mà phân tán đội hình, còn chưa tập hợp lại, liền vội vàng đi theo Thác Bát Lộc lao vào khe sâu, mắt thấy thân ảnh chủ tướng càng ngày càng xa, rất nhanh đã không nhìn thấy, tất cả binh lính tâm cũng vì thế mà bối rối dâng lên, đội ngũ lại loạn giống như loạn dân bạo động. Hành quân tối kỵ nhất là rối mất đầu, mà đường đường một đại tướng Thương Liêu lại phạm vào sai lầm tối thiểu như thế.

“Xông lên!” Đang lúc bộ binh Thương Liêu loạn như cào cào tranh nhau hướng nơi chủ tướng biến mất mà chạy tới, đột nhiên từ bốn phía trên cao truyền đến từng đợt tiếng la, chỉ thấy tại bốn phía binh lính Long Hiền mai phục cất lên từng đợt tiếng la, di chuyển từ bốn phía trên cao tràn xuống quy về một hướng, vây quanh bốn vạn bộ binh Thương Liêu.

Tuy rằng binh tướng Long Hiền không nhiều lắm, nhưng vì tập kích bất ngờ, dù là trường hợp vững vàng cũng khó chống chế được, binh Thương Liêu chống cự một trận sống chết, nhân số tuy nhiều thập bội, nhưng vẫn không thể phá vòng vây.

Trái lại bên Triệu Chi Dương, chiếu theo chỉ thị của Ngao Quân hướng bên trái thoái lui. Thấy thoái lui đã được một ngàn dặm, Triệu Chi Dương trong lòng dần dần khó hiểu sâu sắc: Thật không rõ ý rốt cuộc muốn bọn họ thoái lui đến khi nào?

Đang lúc Triệu Chi Dương còn do dự có nên hỏi vị phó tướng kia Mạc Quân còn đưa ra cái gọi là ‘Quân lệnh’ hay không, chỉ thấy một binh lính tiến lên đưa tin: “Bản tướng quân, binh Thương Liêu đuổi tới.”

Lúc này phó tướng lại đi tới, còn chưa kịp nói chuyện, Triệu Chi Dương liền ngữ khí không tốt nói: “Có phải lại có túi gấm gì đó hay không? Đưa ra đây.” Thật là, có gì mà không thể trực tiếp nói rõ ràng với hắn? Thế nào cũng phải phiền toái như vậy, dùng túi gấm?

“Ách?” Phó tướng bị dọa, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, thẳng đến Triệu Chi Dương không kiên nhẫn lại quát, thế này mới phản ứng lại, nhanh chóng lấy ra một cái túi gấm màu tím giao cho Triệu Chi Dương.

Nhìn túi gấm một cái, lại nhìn chung quanh một chút, Triệu Chi Dương mặt giận gãi đầu rất cục cựa lộ ra tí không khí vui mừng, tinh thần rung lên nói: “Các vị huynh đệ nghe lệnh, đội thứ nhất mai phục đường biên bên trái, đội thứ hai biên bên phải, đội thứ ba ở một đường phía trước, đội thứ bốn chặn đường lui, đội thứ năm theo bản tướng quân nghênh chiến quân địch Thương Liêu, quyết không cho chạy thoát dù chỉ là một binh địch.”

“Tuân lệnh.”

Chiếu theo mệnh lệnh của Triệu Chi Dương, binh lính Long Hiền rất nhanh theo chỉ định đã mai phục xong, chỉ chờ Thác Bát Lộc nhập võng.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Thác Bát Lộc liền dẫn binh đuổi tới, dù sao cũng là lão tướng trên chiến trường, càng tiếp cận nơi này, càng cảm thấy không đúng, địa hình nơi này hắn biết rất rõ, tâm tính đột nhiên chùng lại, mới phát giác tình huống rất quỷ dị, hắn rất xúc động, vừa định hạ lệnh rút lui, nhưng đã không còn kịp rồi.

“Thác Bát tướng quân, đội đã lâu.” Thanh âm trào phúng giống như hồng chung ở trên con đường nhỏ hẹp này càng thêm đinh tai nhức óc.

Triệu Chi Dương trào phúng, một đội nhân mã do Triệu Chi Dương dẫn dắt xuất hiện ở trước mặt quân Thương Liêu, rồi sau đó lập tức có một đội nhân mã chặn đứt đường lui, chân chính đem quân Thương Liêu vây ở chính giữa.

“Triệu Chi Dương, ngươi thật bị ối.” Mắt thấy đã vào cạm bẫy, Thác Bát Lộc tức giận đến miệng thốt ra toàn những lời khó nghe.

“Ha ha..... Binh bất yểm trợ (binh pháp lừa người), Thác Bát tướng quân ngài phải hiểu rõ chứ! Ha ha.....” Bộ dáng Thác Bát Lộc kia thật tức cười, làm cho Triệu Chi Dương tâm tình sáng khoái vô cùng, hẳn rốt cục có thể lấy lại sĩ diện.

“Ngươi..... Hừ, ngươi cho là ngươi như vậy là có thể đã bại bản tướng quân sao? Ngươi cũng quá mơ tưởng đi?”

“Vậy thử xem. Các huynh đệ, chúng ta phải báo thù cho các huynh đệ đã chết, sát.” Triệu Chi Dương đem thanh đao bên hông rút ra, chỉ về phía trước, hạ lệnh nói.

“Sát.” Thác Bát Lộc cũng rút ra khoai đao bên hông, hạ lệnh nghênh chiến.

Nhất thời trên con đường hẹp nhỏ, kiếm ánh đao quang, tiếng kêu rên liên tiếp, tiếng vang thông tới tận trời. binh lính Thương Liêu tuy chỉ có một vạn nhân mã, nhưng bởi vì đều là kỵ binh, nên trong con đường nhỏ hẹp này căn bản là không thể hoạt động, mà quân Long Hiền tuy khác biệt không nhiều lắm chỉ có hai ngàn nhân mã, nhưng đều là bộ binh y phục nhẹ nhàng, tại không gian nhỏ hẹp lại có thể linh hoạt hoạt động, lấy một chọi mười, quân

Thương Liêu rất nhanh dần dần bại trận.

“Rút, mau bỏ đi, rút về bên trái.” Mắt thấy tình huống không đúng, Thác Bát Lộc chạy nhanh hạ lệnh lui lại, bởi vì đường lui bị phong nên chỉ có thể lui về hướng trái.

Ai ngờ vừa vào tả lộ, binh Long Hiên mai phục tại tả lộ lại đột nhiên vọt ra, chặn đứng lại, Thác Bát Lộc lại hạ lệnh lui về phải, binh lính Long Hiên mai phục tại hữu lộ cũng chặn đứng lại.

Quân Thương Liêu chính là không đường thoái lui, tất cả mọi con đường đều đã bị quân Long Hiên vững vàng khống chế, cho dù Thác Bát Lộc có binh lực gấp đôi cũng không làm được việc gì, mặc kệ hấn phá vậy như thế nào, thủy chung không làm nên chuyện gì.

Ánh nắng chiều tà chiếu vào trên mặt sắt binh tề sát lâu ngày, chiếu rọi trên mặt bọn họ hoặc chính mình hoặc là máu kẻ địch, có vẻ làm cho người ta thập phần sợ hãi. Binh mã Thác Bát Lộc chỉ còn lại rất ít ỏi, bị quân Long Hiên vây khốn ở bên trong, chỉ có thể hận mất trùng thật mạnh quân Long Hiên đang vây khốn.

“Thác Bát Lộc, đầu hàng đi! Ngươi đã không còn đường thoái lui.” Triệu Chi Dương trên mặt đã dính đầy máu tay cầm đại đao đối với Thác Bát Lộc đang giẫy dụa hô.

“Đầu hàng? Ha ha..... Trong từ điển của Thác Bát Lộc ta không có hai chữ đầu hàng. Triệu Chi Dương, lần này trúng kế, là ta quá khinh thường, làm hại chúng huynh đệ chết trận sa trường, ta dù có chết muôn lần cũng khó có thể cứu vãn được. Nhưng ngươi cũng đừng quá đắc ý, quân Thương Liêu ta còn có bốn vạn nhân mã sắp tới rồi, đến lúc đó các ngươi cũng chạy không được, ha ha.....” Thác Bát Lộc quệt lau vết máu trên mặt, mắt đỏ hồng hướng Triệu Chi Dương quát.

“Chỉ sợ bốn vạn nhân mã của ngươi sẽ không đến đây.” Một thanh âm ôn hòa ở tại lúc sinh tử này cực không thích hợp từ phía sau Triệu Chi Dương vang lên, thanh âm mặc dù không lớn, nhưng có thể làm cho mọi người ở đây nghe được rành mạch.

“Từ Tề? Sao ngươi lại tới đây?” Triệu Chi Dương kinh ngạc nhìn về phía Ngụy Từ Tề đang ngồi trên lưng ngựa chậm rãi hướng hấn mà đi, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“Phụng quân sư chi mệnh, đến đây để trợ ngươi a!” Ngụy Từ Tề ôn hòa cười nói, đúng như dự kiến, Triệu Chi Dương nghe hấn nói xong, lại không thể tin tưởng to mắt nhìn hấn, rõ ràng viết: Thật sự là y kêu ngươi đến tương trợ ?

Ngụy Từ Tề cười cười quay đầu, nhìn về phía Thác Bát Lộc mà từ lúc hấn xuất hiện luôn theo dõi hấn, tiếng nói nhả nhận rõ ràng vang lên: “Thác Bát tướng quân, tại hạ Ngụy Từ Tề, cửu ngưỡng đại danh.”

“Ít nói nhảm, câu nói lúc này của ngươi là có ý tứ gì?” Thác Bát Lộc lúc này chỉ muốn biết bốn vạn huynh đệ của hấn ra sao?

“Ha ha..... Không có ý tứ gì, chính là, đã bị quân ta tập kích bất ngờ, có khoảng một vạn quân chết trận, còn lại đều quy hàng. Cho nên, tướng quân không nên chờ bọn họ nữa.” Ngụy Từ Tề thanh âm nhẹ như gió nói ra làm cho Thác Bát Lộc tức đến hộc máu. Quả nhiên là ở trên chiến trường lẫn lộn, bắt được nhiều mạng người như vậy, cho dù là Ngụy Từ Tề ôn hòa, cũng có chút vô tình nói ra như vậy.

“Phun.....”, cái gì..... Cái gì?” Thác Bát Lộc thật sự hộc ra một miệng máu to.

“Tướng quân.” Phó tướng bên cạnh thấy Thác Bát Lộc hộc máu, vội vàng tiến lên đỡ lấy.

“Ha ha ha..... Thác Bát Lộc ta nhưng mã cả đời, đánh vô số trận chiến, nhưng lại ở trận chiến cuối cùng này bị bại thảm như vậy? Ha ha..... Ta thực xin lỗi năm vạn huynh đệ cùng ta vào sinh ra tử, ha ha.....” Thác Bát Lộc lau quệt vết máu bên miệng, ngửa mặt lên trời điên cuồng cười to.

Đang lúc mọi người nghĩ hấn sắp điên, đột nhiên đình chỉ cười to, trừng mắt Ngụy Từ Tề nói: “Ta muốn biết, ta rốt cuộc là bại dưới tay ai, không có khả năng là Triệu Chi Dương, có phải là Âu Dương Cảnh Hiên?” Nếu là Âu Dương Cảnh Hiên, hấn chết cũng không uống.

“Là quân sư Mạc Quân của quân ta.” Ngụy Từ Tề nhẹ nhàng mà nói ra ‘Thần nhân’ vận trù chiến dịch lần này.

“Mạc Quân, Mạc Quân..... Ha ha..... Đáng tiếc Thác Bát Lộc ta không thể chính mắt nhìn thấy người trí tuệ này rốt cuộc là người như thế nào. Ha ha.....” Thác Bát Lộc lại ngửa mặt lên trời cười to, sau đó nhận mọi người còn chưa kịp phản ứng liền rút đao tự vận.

“Tướng quân. Thuộc hạ hộ tống ngươi.” Các tướng sĩ còn lại của Thương Liêu thấy tướng quân mình tự vận, cũng tự vận theo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Trận chiến thành danh

“Ai, đáng tiếc một thế hệ đại tướng a!” Ngụy Tử Tề thở dài một tiếng, thấy Triệu Chi Dương còn chưa hoàn hồn, lại không khỏi cười nói: “Hoàn hồn, Chi Dương.”

“Ách? Từ..... Từ Tề, chúng ta toàn thắng?” Triệu Chi Dương vẫn có điểm không tin, vốn nghĩ là chiến dịch thất bại, nhưng lại thắng đẹp như thế?

“Ừ, chúng ta thắng, toàn thắng.” Ngụy Tử Tề buồn cười lặp lại nói, giơ tay lên, hướng về phía toàn quân tướng sĩ hô: “Chúng ta thắng, chúng ta toàn thắng.”

“Úc úc..... Thắng, thắng, Long Hiên hoàng triều vạn tuế! Vương gia vạn tuế! Mạc Quân sư vạn tuế!.....” Theo sau lời Ngụy Tử Tề vừa hạ xuống, toàn quân bộc phát ra từng trận tiếng hoan hô.

“Thắng,..... Thắng,.....” Triệu Chi Dương thì thảo lặp lại tự nói, nhìn thủ hạ binh lính hoan hô, như bình tĩnh ở trong mộng nủ Ngụy Tử lại nói: “Từ Tề, đây là có chuyện gì? Bốn vạn nhân mã Thương Liêu kia thật sự.....?”

“Àn, ta nhận lệnh Mạc Quân sư, mang năm ngàn nhân mã mai phục trên Ngũ Vân Pha, chờ bốn vạn bộ binh Thương Liêu vừa đến, phát động tập kích bất ngờ. Quân Thương Liêu mặc dù nhiều người, nhưng rấn mất đầu, căn bản là quân lính tan rã, bởi vậy rất nhanh liền bị quân ta khống chế.” Ngụy tử trong lòng thập phần sung sướng nói.

“Nga, nhưng, Mạc Quân như thế nào biết..... Còn có cái kia.....?” Triệu Chi Dương hiện tại có rất nhiều nghi vấn, làm cho hắn không biết hỏi từ đâu.

“Ha ha..... Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì? Nhưng cụ thể là thế nào ta cũng không rõ, ta cũng chỉ là chiếu quân lệnh của quân sư mà làm việc. Có thể thắng đẹp như thế cũng thật sự là ngoài dự kiến của ta, kỳ thật ta cũng có rất nhiều nghi vấn, xem ra chúng ta vẫn là trở về thỉnh giáo quân sư đi!” Ngụy Tử Tề đồng dạng về mặt nghi hoặc cười ha ha.

“Ngươi cũng không biết? Sao có thể như vậy, kia.....” Triệu Chi Dương chưa tin tưởng nói, trong doanh ai mà chẳng biết Từ Tề cùng Mạc Quân tối thân thiết, kế hoạch lần này, Từ Tề hội không biết? Bất quá Từ Tề cũng không cần lừa hắn a? Hào loạn a! Triệu Chi Dương hẳn sợ đến tâm thần bán loạn.

“Tốt lắm, đừng hỏi nữa, khi nào thì trở nên dong dài như vậy? Hồi doanh trước đi!” Ngụy Tử Tề ngắt lời nói. Xoay người đối mặt toàn quân tướng sĩ hạ lệnh nói: “Hồi doanh.”

“Tuân lệnh.” Tiếng vang cao vút vang tận mây xanh, một vạn binh lính Long Hiên động tác tự có tập kết hồi doanh, trong miệng vẫn không ngừng hoan hô.

Sau khi Triệu Chi Dương lĩnh binh truy kích không lâu, trong nội tướng quân doanh chủ, Âu Dương Cẩn Hiên mặt âm trầm nhìn chằm chằm Ngạc Quân vẫn an nhàn ngồi ở trên ghế, các tướng quân còn lại thì tạo thành một bộ dáng hận không thể đem nạng thiên đao vạn quả gắt gao trừng mắt nhìn nàng, mà Ngạc Quân rõ ràng hoàn toàn không để ý tới những cái nhìn ‘Nhiệt liệt’ như vậy, vẫn như cũ híp mắt lại, ‘Ám khí’ trong chủ nội tướng là thứ nạng thích nhất.

Rốt cục Hồng tướng quân tính cách dễ xúc động nhện không được, hoặc mắt một cái đứng lên, về mặt đau xót tức giận chỉ vào Ngạc Quân nói: “Ngươi là hung thủ, năm ngàn huynh đệ đã bị ngươi hại chết, ngươi cao hứng? Vương gia, thỉnh vì Triệu tướng quân cùng năm ngàn huynh đệ mà báo thù, chém tên gian tặc này.” Nói xong liền quỳ xuống.

Hồng tướng quân này vừa quỳ xuống, thật sự là châm ngòi dẫn đầu, nhất thời, sở hữu tướng lĩnh đều quỳ xuống cùng kêu lên nói: “Thỉnh Vương gia chém Mạc Quân, vì các huynh đệ báo thù.”

“Các vị tướng quân xin đứng lên.” Cẩn Hiên vẫn như cũ dùng một ngữ điệu nói với mọi người. Thấy bọn họ đều đứng lên, Cẩn Hiên mới dùng ngữ điệu âm trầm nói với Ngạc Quân: “Mạc Quân, ngươi còn gì để nói?” Trận này chẳng lẽ hẳn thật sự thua sao? Mà cái giá phải trả cho trận thua này chính là Triệu tướng quân cùng năm ngàn huynh đệ?

Nửa ngày, Ngạc Quân mới chậm rãi phun ra một chữ: “Chờ.” Những người này tính tình như thế nào gấp như vậy a? Không phải còn chưa truyền tin tức tới sao?

Một chữ này lại chọc giận tất cả mọi người ở đây, Hồng tướng quân lập tức mắng: “Chờ, chờ cái gì chờ..... Chờ thì thế Triệu tướng quân cùng bọn họ bị đưa trở về sao? Biết rõ đối phương có cạm bẫy, ngươi còn bắt Triệu tướng quân lĩnh binh đuổi theo, này không phải kêu bọn họ đi chịu chết sao? Ta..... Ta muốn giết ngươi.” Nói xong liền mạng hướng Ngạc Quân đánh tới.

Đối mặt một hán tử khôi ngô thế tới rào rạt, Ngạc Quân nửa phần kinh hoàng nhưng bộ dáng lại không có động dấy đến nửa điểm, điều này làm cho Cẩn Hiên không tự chủ được kêu lên: “Hồng tướng quân dừng tay.”

Tay sắp đánh tới Ngạc Quân thì đột nhiên ngừng lại: “Vương gia?”

Cẩn Hiên mặt vẫn như cũ bình tĩnh nói: “Bốn vương chờ.”

Ba chữ này làm cho Ngạc Quân hơi hơi mở mắt ra, mỉm cười gật gật đầu với Cẩn Hiên, tiếp theo lại ưu nhàn nhắm mắt dưỡng thần.

Rốt cục sau khi ánh nắng chiều tà chiếu tới nội tướng, một sĩ binh hoang mang rối loạn trương trương chạy vào, thở hổn hển: “Báo..... Báo..... Quân ta.....”

Sở hữu tướng quân đều ‘Đằng’ đứng lên, về mặt khăn trương chờ nghe, thấy tiểu binh báo nửa ngày cũng chưa báo ra được nữa chữ, Hồng tướng quân tay duỗi ra, đem tiểu binh nắm lên, quát: “Nói mau, quân ta như thế nào rồi?”

“Ách..... Toàn quân bị diệt” Tiểu binh vốn khí đã không thông, hơn nữa lại bị Hồng tướng quân dọa, liền nói năng lộn xộn.

“Toàn quân bị diệt.....” Hồng tướng quân vừa nghe, tay chậm rãi buông, vô lực ngồi ở trên ghế, lẩm bẩm nói.

Những người khác vừa nghe cũng cùng khuôn mặt bị thống cảm tức nhìn ‘Hung thủ giết người’, Cẩn Hiên đồng dạng vô lực ngồi xuống: Là hấn hại bọn họ a! Hấn không nên kỳ vọng vào Mạc Quân, hấn không nên tin tưởng y.

“Ta giết người.” Hồng tướng quân đột nhiên như mãnh thú xuất lồng đánh tới Ngao Quân cho bây giờ vẫn như cũ không phản ứng nhiều lắm.

Lần này Cẩn Hiên không tái ngăn cản hấn, hấn vốn tưởng rằng nhất định có thể giết y, chính là không nghĩ tới nhìn Mạc Quân nhu nhược như vậy lại có thể dễ dàng tránh đi một kích trí mệnh của hấn, làm cho hấn có điểm không thể tin được nhìn Ngao Quân vẫn như cũ ngồi bình yên vô sự.

Ngao Quân không hề để ý đến bọn hấn, chỉ lạnh lùng ở một bên tiểu binh đã muốn nghẹt thở nói: “Nói rõ ràng.” Tuy rằng mặt ngoài nhìn nàng như không có việc gì, kỳ thật trong lòng Ngao Quân không khỏi nghi hoặc: Thật sự toàn quân bị diệt? Kế sách của nàng thật sự vô dụng? Kia Từ Tề đâu? Không có khả năng, nàng rất tin tưởng, nàng nắm rất rõ binh pháp, mặc dù là lần đầu tiên ứng dụng thực tế, nhưng đối với chiến dịch như vậy nàng đã sớm nắm chắc phần thắng không có khả năng toàn quân bị diệt.

“A?” Tiểu binh bị Ngao Quân hỏi, có điểm không thông, suy nghĩ một chút mới hiểu được, thế này mới vội vàng nói: “Không, không phải, là quân ta lấy được toàn thắng, tiêu diệt hơn hai vạn quân địch, bắt hơn ba vạn tù binh, quân ta thương vong không quá một ngàn, Ngụy tướng quân, Triệu tướng quân đang hỏi doanh!”

“Thật sự? Điều này sao có thể? Quân địch là năm vạn nhân mã da! Quân ta chỉ có năm ngàn, khả năng như thế nào? Người lập lại lần nữa.” Hồng tướng quân vừa nghe lại lập tức nắm áo tiểu binh không thể tin hỏi, tất cả mọi người đều bính trụ hô hấp (nín thở) chờ tiểu binh kia nói.

Đối mặt với trận trận lớn như vậy, tiểu binh chỉ có thể run run đem tình hình chiến đấu lặp lại lần nữa.

“Ha ha..... Đẹp a! Thắng thật đẹp a! Ha ha.....” Tiểu binh vừa dứt lời, chủ nội tướng bộc phát ra từng đợt tiếng cười to mừng như điên.

Thấy các tướng quân nổi tiếng trên chiến trường lúc này cao hứng giống như đứa nhỏ ôm nhau, mỗi người cũng không ngừng cuồng hô: “Đẹp.....”, Ngao Quân mặt lạnh lùng dần dần hiện lên ý cười: Kỳ thật bọn họ cũng rất đáng yêu! [Hấn]

Cẩn Hiên gương mặt vẫn đang buộc chặt cũng nháy mắt nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt lạnh lùng cũng chậm chạp nhu hòa trở lại, trong mắt vẻ mừng như điên không chút nào che dấu đều triển lộ ra.

“Ngụy tướng quân là Mạc Quân sư an bài sao?” Không hổ là Âu Dương Cẩn Hiên, nhanh như vậy đã tỉnh táo, nắm được chi tiết tối mấu chốt: Hấn không phải chỉ phái Triệu tướng quân cùng năm ngàn nhân mã sao? Khi nào thì Ngụy Từ Tề cũng mang theo năm ngàn nhân mã chạy lên chiến trường?

“Ân.” Ngao Quân khẽ lên tiếng, coi như đối với thắng lợi lần này đã sớm định liệu trước.

“Ha ha..... Trách không được từ lúc bắt đầu xuất binh đã không thấy Ngụy tướng quân, nguyên lai là quân sư phái đi đánh bất ngờ đi, diệu a!” Hồng tướng quân sau khi biết Triệu Chi Dương cùng năm ngàn huynh đệ chiến thắng trở về, không còn trọn mắt tướng hướng, ngược lại về mặt kính nể khen.

“Mạc Quân sư quả thật là kỳ tài, đánh trận này làm cho ngay cả bản vương cũng phải mặc cảm, bản vương đã hoài nghi quân sư. Thịnh quân sư chớ trách.” Cẩn Hiên đứng lên đối với Ngao Quân vãi chào nói. Trận này hấn thắng, thắng được rất đẹp..... Mạc Quân, quân sư của hấn, thật sự là kỳ tài ngút trời a!

“Vương gia không cần khách khí! Mạc Quân chính là làm việc mình nên làm.” Ngao Quân thấy Cẩn Hiên lại khách khí với nàng như thế, nhất thời có điểm hoảng, không phải bởi vì đối phương là Vương gia mà làm cho nàng cảm thấy chịu không nổi, chính là một người thường thường cùng nàng đối nghịch, vừa thấy mặt không phải châm chọc khiêu khích thì là trọn mắt tướng hướng đột nhiên lại ‘Hữu hảo’ với nàng như vậy, thật đúng là làm cho nàng có điểm chân tay luống cuống.

“Quân sư.” ‘Phanh’ một tiếng, trong trường sở hữu tướng quân đều ở trước mặt Ngao Quân quỳ xuống.

“Các người làm cái gì vậy? Mau đứng lên!” Cái này đến cả Ngao Quân vốn lạnh nhạt lạnh lùng thật có điểm hoảng, đột nhiên nhiều người như vậy ở trước mặt nàng quỳ xuống, làm cho thân là người hiện đại của thế kỷ hai mươi mốt, thật sự có điểm cảm thấy bọn họ làm giám thị của nàng.

“Không, là ta đã hoài nghi Mạc Quân sư rắp tâm bắt lương, thậm chí còn muốn giết quân sư, thật sự rất hổ thẹn. Quân sư túc trí đa mưu, bày mưu nghĩ kế, thật là thần nhân, ta mắt phàm không nhìn được thực ngọc, làm cho quân sư chịu ủy khuất, thỉnh quân sư trách phạt.” Quỳ trên mặt đất các vị tướng quân cùng về mặt hối hận cúi đầu, không dám nhìn Ngao Quân, đột nhiên cảm thấy chính mình chỉ là một phàm nhân nho nhỏ, không dám nhìn thẳng quân sư giống như ‘Thần nhân’.

“Các ngươi đều đứng lên đi! Ta không trách các ngươi, dù sao cẩn thận cũng đúng, Mạc Quân quả thật lại lịch không rõ, cũng không thể trách các vị.” Ngạo Quân một bên nhẹ nhàng nói, một bên thân thủ nâng Hồng tướng quân cách nàng gần nhất. Không thể để cho bọn họ quý xuống nữa, đầu gối không đau sao? Bất quá thái độ bọn họ trước sau thật sự khác nhau quá lớn, là do quá ngạc nhiên sao?

“Thật sự, quân sư thật sự tha thứ cho chúng ta?” Mọi người đứng lên nghe Ngạo Quân nói như vậy đều cao hứng hỏi.

“Thật sự.” Ngạo Quân nặng nề mà gật đầu một cái, tỏ vẻ chính mình thật sự không trách bọn họ.

“Cám ơn quân sư.” Nói xong lại muốn quý xuống, lại bị Ngạo Quân nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy. Cổ nhân này như thế nào thích quý như vậy a?

“Toàn quân tướng sĩ nghe lệnh.” Thấy các vị tướng quân sấm hồi với Ngạo Quân xong rồi, Cần Hiến tiếng nói đầy từ tính hạ lệnh với mọi người nói: “Đêm nay bãi yến, cho quân sư Long Hiến ta tức trí đa mưu, khánh công quân sư liệu sự như thần, khánh công vì hôm nay lấy được toàn thắng, khánh công vì Ngụy tướng quân, Triệu tướng quân cùng một vạn huynh đệ anh dũng giết địch.”

“Khánh công, khánh công. . . . . Vương gia vạn tuế. . . . . Mạc Quân sư vạn tuế. . . . .” Toàn doanh tướng sĩ khi nhận được quân lệnh này đều nhảy nhót hoan hô, nhất thời sĩ khí đại chấn, ánh mắt nhìn về phía Ngạo Quân đều tràn ngập kính nể, tràn ngập ngưỡng mộ, từ giờ khắc, ở trong lòng bọn họ, Mạc Quân quân sư cùng Vương gia là thần của bọn họ, là tín ngưỡng của bọn họ.

Mạc Quân một chữ này từ nay về sau đã chôn sâu ở trong lòng các tướng sĩ, vô luận là quân Long Hiến, hay là quân Thương Liêu đều đối với Mạc Quân kính nể không thôi. Từ trận chiến dịch này, Mạc Quân một tên này, từ một người không ai biết đến, chỉ cần là tướng sĩ trên chiến trường, không người nào không biết trong quân Long Hiến có một vị liệu sự như thần, Mạc Quân sư đệ nhất thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Giải thích khó hiểu

Hướng đến quân doanh vốn tràn ngập không khí xơ xác tiêu điều lúc này lại tràn ngập tiếng động sung sướng. Trong quân doanh, quân đội Long Hiến hoàng triều đang bãi yến khánh công, chủ soái Cần Vương hạ lệnh khao thưởng chi thần có công, cùng các tướng sĩ ăn uống, vui đùa.

Cần Hiến ngồi ở trong gian tối bên trên, Ngạo Quân ngồi bên cạnh, mà Mạc Nguyệt Oánh cũng ngồi ở bên cạnh Ngạo Quân, kế tiếp là các vị tướng quân, Ngụy Tử Tề cùng Triệu Chi Dương ngồi ở phía trước, chung quanh các binh lính vây nhau vui vẻ ăn mừng.

“Đêm nay nhân vật chính của chúng ta là Mạc Quân sư, mọi người kính ý một ly, mời.” Cần Hiến dẫn đầu cầm lấy chén rượu đối với Ngạo Quân nói.

“Mạc Quân sư mời.” Toàn doanh tướng sĩ đều cầm lấy chén rượu nói với Ngạo Quân.

“Mời.” Ngạo Quân bung chén rượu lên cũng đáp lễ với mọi người, sau đó uống một hơi cạn sạch. Đối mặt với các nam nhi trên chiến trường này, Ngạo Quân đột nhiên cảm thấy hào hùng ngàn vạn.

Uống xong kính rượu của mọi người, Ngạo Quân vừa định tọa hạ, chỉ thấy Triệu Chi Dương đang ngồi bên phải có điểm nhấn nhíu mày nhìn về hướng của nàng, làm thành bộ dáng muốn nói nhưng lại không biết nói như thế nào, vẫn là ghen lại. Ngạo Quân đương nhiên biết hẳn đây là vì cái gì, buồn cười hỏi: “Triệu tướng quân, có phải muốn nói ra suy nghĩ của mình?”

“Ách? Đây. . . . .” Triệu Chi Dương có điểm kinh ngạc nhìn Ngạo Quân hỏi ‘Hòa khí’ như vậy nói với hắn, nhất thời kinh ngạc ngay cả lời mình muốn nói đều biến mất.

“Chi Dương, có cái gì thì nói ra a? Khi nào thì trở nên đàn bà như vậy?” Hồng tướng quân cá tính thẳng thắn giống như Triệu Chi Dương không quen nhìn Triệu Chi Dương bộ dáng nhăn nhó như vậy, thúc giục nói.

Triệu Chi Dương cũng không phản bác Hồng tướng quân trào phúng, mặt đến mức đỏ bừng, cuối cùng cắn răng một cái, một chưởng nặng nề mà đập trên bàn ở phía trước, mọi người sợ tới mức nhảy dựng, được xưng là ‘Kẻ dờ hơi’ trong doanh Vương tướng quân lại khoa trương vô mạnh ngực, nhìn Triệu Chi Dương liếc mắt một cái nói: “Chi Dương, ngươi có gì bất mãn thì nói ra đi, đừng ở chỗ này lại dọa to dọa nhỏ (tiểu nhân), lá gan người ta bị ngươi dọa phá.”

“Ha ha. . . . .” Mọi người đều bị Vương tướng quân này trưng ra bộ dáng tiểu nữ tử thật sự không có mặt mũi cười to ha ha. Cần Hiến cũng nhếch môi nở nụ cười, Ngạo Quân biểu tình lạnh lùng cũng sắp phá công, bên cạnh Mạc Nguyệt Oánh lại không có một chút hình tượng thực nữ cười lớn.

Bị mọi người cười như vậy, Triệu Chi Dương mặt càng đỏ hơn, hướng đến hắn vốn thẳng thắn vẫn là ở trong tiếng cười của mọi người đi ra chỗ ngồi, ‘Phanh’ quý xuống trước mặt Ngạo Quân, Ngạo Quân còn chưa kịp phản ứng, đã hung hăng tát mình một cái, hối hận nói: “Mạc Quân sư, Chi Dương lúc trước hiểu lầm ngươi, còn chửi ngươi như vậy, Chi Dương ở đây cho ngài bồi tội, quân sư muốn đánh muốn phạt muốn giết, Chi Dương

quyết không nỡ lời oán hận, chỉ thỉnh quân sư có thể tha thứ cho Chi Dương.” Nói xong lại đánh thêm một tát.

Ngao Quân phản ứng lại vội vàng đi xuống, nâng Triệu Chi Dương dậy, tận lực không cho thanh âm kêu y đứng lên lạnh như vậy nói: “Triệu tướng quân, lúc trước Mạc Quân đã nói qua cùng các vị tướng quân, ta sẽ không trách bọn họ, đồng dạng, Mạc Quân cũng sẽ không trách ngươi, lại càng không đánh hoặc giết ngươi, huống chi hôm nay nếu như không có Triệu tướng quân, trận chiến này muốn thắng sẽ không dễ dàng như vậy!”

“Quân sư tuy rộng lượng, không trách Chi Dương, nhưng Chi Dương vẫn là.....” Triệu Chi Dương còn muốn sám hối, nhưng bị Ngao Quân cấp đánh gãy: “Mạc Quân biết Triệu tướng quân trung quân ái quốc, sao lại đối với người ‘Thắng thần’ như ngươi mà tâm sinh oán hận! Triệu tướng quân như vậy, chẳng phải cho rằng Mạc Quân bụng dạ hẹp hòi, là tiêu nhân tính toán chi li sao?” Không có biện pháp, đối phó loại người như khúc cây này, chỉ có thể lấy lui mà tiến vào.

Quả nhiên nghe được Ngao Quân nói như vậy, Triệu Chi Dương vội vàng xua tay nói: “Không, không phải, Mạc Quân sư độ lượng không ai có thể sánh bằng, Chi Dương.....”

“Tốt lắm, Triệu tướng quân, nếu Mạc quân sư đã đại lượng như thế, không trách tội ngươi, ngươi liền cảm tạ quân sư một cái, như vậy được không, quân sư?” Cẩn Hiên nhân cơ hội nhanh chân hoà giải nói.

Ngao Quân chính là ước gì nghe được câu nói này, liền gật đầu không ngừng. Cẩn Hiên buồn cười nhìn Ngao Quân lạnh lùng lúc này lại giống như hài đồng, nhìn ra được Ngao Quân đối với tướng quân ‘Làm sai sự’ này ‘Nhận sai’ rất là đau đầu, vốn định nhìn xem bộ dáng của y có khác bình thường đáng yêu bao nhiêu, nhưng ngừng lại vẫn y quyết định cấp y cái ‘Bạc thang’ để đi xuống.

“Dạ, Vương gia, quân sư, tái xin nhận Chi Dương một.....” Từ lạy còn chưa ra khỏi miệng, Ngao Quân vội vàng bước lại, nói: “Thỉnh tội của ngươi ta tiếp nhận rồi, nhưng có điều kiện, đừng quỳ xuống nữa.” Thực không hiểu nổi, cô nhân này, như thế nào thích quỳ như vậy a? Động một chút liền tự đánh mình, thật là, này không phải rõ ràng muốn cho nàng giảm thọ sao!

Triệu Chi Dương đầu tiên là sửng sốt, sau sang sáng cười ha hả: “Ha ha.....Vâng, Chi Dương can tuân quân lệnh, ha ha.....”

Ngao Quân có điểm không rõ cho nên nhìn Triệu Chi Dương cười đến vui vẻ như thế, mà những người khác, bao gồm Âu Dương Cẩn Hiên, Ngụy Từ Tề, Mạc Nguyệt Oánh cũng thực không khách khí cười ha hả. Có chuyện gì mà cười tốt như vậy? Chính nàng lại không biết, về mặt nàng khi này như gặp quỷ ‘chứng sợ hãi quỳ xuống’, có bao nhiêu khôi hài.

“A..... Quân sư, bốn vương có mấy vấn đề không hiểu rõ lắm, muốn thỉnh giáo quân sư.” Nở nộ cười một trận, Cẩn Hiên chậm rãi thu hồi cười to, nhưng bên miệng vẫn như cũ mà dẫn dắt ý cười, nháy mắt nhìn quân sư của hần tài trí hơn người, khiêm tốn thỉnh giáo nói. Không biết vì cái gì, sau khi xác định Mạc Quân không phải gian tế rắp tâm bất lương, tâm tình của hần lại thả lỏng, một loại vui sướng chính mình cũng không rõ, tình cảm ngọt ngào tràn đầy chiếm cả trong lòng hần.

“A? Vương gia mời nói.” Ngao Quân nghe vậy mất tự nhiên nói. Không thích ứng, thập phần không thích ứng, đến bây giờ Ngao Quân đối với Cẩn Hiên này đột nhiên thay đổi thái độ mười vạn phần không thích ứng.

“Bốn vương muốn biết quân sư như thế nào vận trù chiến dịch lần này, thắng được đẹp như thế?” Cẩn Hiên hỏi ra vấn đề tất cả mọi người ở đây đều muốn biết.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Mạc Quân sư vì cái gì biết Thác Bát Lộc thấy quân ta lui lại vội đuổi theo đến khe sâu, lại vì sao Chi Dương phải lui về phía trái, còn có.....” Triệu Chi Dương thấy Vương gia hỏi như thế, thế này mới nhớ ra hần còn có thiệt nhiều nghi vấn chưa hỏi! Vội vàng giống như pháo châu một chuỗi xuyến hỏi.

“Chi Dương, ngươi lập tức hỏi nhiều vấn đề như vậy, quân sư trả lời như thế nào?” Ngụy Từ Tề buồn cười nói, tuy rằng hần cũng muốn biết: Quân là như thế nào đoán chắc bốn vạn bộ binh kia khi đi tới Ngũ Văn Pha sẽ bị Thác Bát Lộc bỏ rơi hoàn toàn, mà biết trước sự tình mà mang binh mai phục?

“Ta..... Ta rất muốn biết! Các ngươi biết không? Hôm nay ta.....” Triệu Chi Dương gãi gãi đầu ngượng ngùng nói, tiếp theo khẩn cấp đem chiến dịch hôm nay phần khích từ đầu tới đuôi nói một lần, còn thường thường giống như tiểu hài tử, vui sướng hoa chân múa tay.

Mọi người chăm chú nghe, thường thường phát ra một tiếng tán thưởng, ngay cả Cẩn Hiên trong mắt thâm trầm cũng chớp động sợ hãi cùng không thể tin, Mạc Nguyệt Oánh về mặt càng thêm sùng bái thâm tình chân thành nhìn chăm chú vào ‘Mạc Quân ca’ của nàng, có thể nói chỉ có Ngao Quân tối không ‘Hợp quần’, không hiểu được ý, cũng không có ngượng ngùng, về mặt vẫn như cũ bình tĩnh nghe Triệu Chi Dương giảng thuật ‘Công tích vĩ đại’ của nàng.

“Điều a! Rất đẹp, quân sư, ngươi nói mau a! Tại sao ngươi lại kết luận Thác Bát Lộc hội mai phục ở khe sâu kia?” Hồng tướng quân vừa nghe xong tán thưởng Ngao Quân thần cơ diệu toán cũng rất nhanh xuất hiện không ít nghi vấn, lập tức thúc giục hỏi.

Thấy mọi người về mặt đều chờ mong nàng ‘Dạy học’, Ngao Quân nhìn Cẩn Hiên liếc mắt một cái, thế này mới thanh thanh cổ họng nói: “Kỳ thật bất quá Mạc Quân chỉ bắt được tính tình trong lòng của tướng sĩ song phương mà thôi, Mạc Quân biết lúc trước Triệu tướng quân căn bản là không tin nhiệm ta. Huống chi ta biết rõ đối phương phải ra năm vạn nhân mã, là Thác Bát Lộc đại danh鼎鼎 lĩnh binh, nhưng lại cho Triệu tướng quân chỉ mang năm ngàn bộ binh ra nghênh đón địch. Triệu tướng quân nhất định hội cho rằng ta là vì việc tư báo thù, cố ý muốn đưa hần cùng năm ngàn binh lính vào chỗ chết.” Thấy Triệu Chi Dương đỏ mặt vừa muốn nói gì, Ngao Quân cười cười với hần, lại tiếp tục nói: “Bởi vậy lúc hai quân quyết chiến, quân Thương Liêu tuy người nhiều, nhưng quân ta từng người đều cho rằng mình hần phải chết không thể nghi ngờ, bởi vậy lại không muốn sống nghênh chiến, vì nguyên nhân như thế, đối phương quyết không khả năng nhanh chóng chiếm được tiện nghi, vì vậy là dùng từ rồi sau đó mới sinh. Thác Bát Lộc thấy quân ta sử dụng đầu pháp không muốn sống như thế, nhất định tương trợ cũ có thể dùng, Mạc Quân lúc trước đã phân tích qua địa hình kia, cũng tự

mình đi xem qua, liền đoán được quân Thương Liêu nhất định sẽ lựa chọn mai phục ở khe sâu kia , bởi vậy túi gấm đầu tiên Mạc Quân cho Triệu tướng quân trong đó viết là chữ ‘Truy’.”

“Nhưng quân sư dựa vào đâu mà kết luận Triệu tướng quân hội tuân lệnh làm việc? Dù sao khi đó mặc cho ai đi nữa đều cho rằng đuổi theo là chỉ còn đường chết, Triệu tướng quân không có khả năng nghe theo quân lệnh của một người hèn cho rằng ‘Ráp tâm bất lương’, mà làm cho năm ngàn tướng sĩ đi chịu chết.” Cẩn Hiên nghi vấn nói.

“Bởi vì Vương gia nguoi.” Thấy vẻ mặt Cẩn Hiên hiện ra biểu tình ‘Đầu có chuyện gì liên quan tới ta’, Ngao Quân giải thích nói: “Triệu tướng quân mặc dù không tin Mạc Quân, nhưng quân lệnh của Vương gia đối hắn giống như thánh chỉ, đó cũng là vì sao trước khi xuất chiến Mạc Quân có nói ‘Quân lệnh của bản quân sư giống như quân lệnh của Vương gia’.”

“Quân sư, mặt tướng có nghi vấn, vì sao phải ta nghênh chiến, mà không phải người khác.” Triệu tướng quân lại có nghi vấn , Triệu tướng quân là người tối xúc động , quân sư dùng cái gì hội. ....

“Chính là bởi vì Triệu tướng quân là một người tối xúc động, hơn nữa lúc trước cùng Thác Bát Lộc từng có ân oán.” Ngao Quân cao thâm cười, lại nói: “Cho nên khi cho Triệu tướng quân dẫn binh truy kích, Thác Bát Lộc sẽ không hoài nghi, dù sao quân ta sớm biết được đây là cạm bẫy. Biết rõ cạm bẫy mà vào trừ bỏ là vạn bất đắc dĩ, chỉ có thể đã mất đi lý tính.” Thấy mọi người đồng một bộ dáng ‘Thì ra là thế’, Ngao Quân lại nói: “Đồng dạng, bởi vì hai người có ân oán, hơn nữa Thác Bát Lộc tuy là đại tướng dũng mãnh, nhưng trời sanh tính cuồng vọng tự đại, hiếu chiến hỷ công, hắn cũng là người có tính xúc động, nhất định sẽ không cho Triệu tướng quân cùng năm ngàn binh lính bình yên vô sự thu binh hồi doanh, cho nên khi hắn biết được Triệu tướng quân đã nhập vào cạm bẫy, khi vào cửa khe sâu lại đột nhiên dẫn binh rời đi, tất sẽ làm hắn mất đi lý trí, liều lĩnh vội vàng truy kích, mà binh lính đang mai phục nhất định hội một trận hỗn loạn.”

“Bởi vậy, quân sư cấp ta cái túi gấm thứ hai viết ‘Tả triệt’ (lui về phía bên trái) .” Triệu Chi Dương bưng tỉnh đại ngộ nói, lại đột nhiên nhú mi một chút, khó hiểu nói: “Kia vì sao là hướng tả triệt? Ta nhớ rõ bên phải tựa hồ có một chỗ càng hiểm trở.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Thiên hạ đệ nhất quân sư

“Bởi vậy, quân sư cấp ta cái túi gấm thứ hai viết ‘Tả triệt’ (lui về phía bên trái) .” Triệu Chi Dương bưng tỉnh đại ngộ nói, lại đột nhiên nhú mi một chút, khó hiểu nói: “Kia vì sao là hướng tả triệt? Ta nhớ rõ bên phải tựa hồ có một chỗ càng hiểm trở.”

“Đúng vậy, bên phải có một nơi rất hiểm trở, nhưng chính bởi vì địa phương kia hiểm trở , cho nên đối với Thác Bát Lộc vốn quen thuộc địa hình mà nói, thực dễ dàng nhận thấy được. Hướng hồ nơi đó mặc dù hiểm trở, nhưng không thể kiềm chế kỵ binh Thương Liêu, mà bên trái sẽ biến kỵ binh Thương Liêu dũng mãnh thành trời buộc lớn nhất, mà bộ binh quân ta lại có thể có được không gian tốt nhất để phát huy, cũng thích hợp quân ta phục kích.” Ngao Quân tiếp tục giải đáp nói. Ngao Quân thường ngày không nhiều lời, khó được hôm nay lại không phiền hà trả lời vấn đề của mọi người như thế, việc này cũng làm cho nàng có điểm hoang mang, có thể bởi vì những người này đều thắng thần như vậy, làm cho nàng không khỏi đối với bọn họ rất hảo cảm đi?

“Cho nên cái túi gấm thứ ba quân sư viết ‘Phục’.” Triệu Chi Dương bổ nói.

Ngao Quân gật đầu một cái, nói với Ngụy Từ: “Mà Ngụy tướng quân phục binh ở Ngũ Vân Pha cũng là quan trọng nhất, nếu thừa dịp kia bốn vạn bộ binh nhất thời trận cước đại loạn khi phát động đánh bất ngờ, chờ bọn hắn đuổi tới trợ giúp, đến lúc đó toàn bộ tình huống cũng sẽ nghịch chuyển.”

Ngụy Từ Tề nhận thấy được mọi người nhìn mình rất chăm chú, ôn hòa cười nói: “Mặt tướng cũng là phụng quân sư chỉ mệnh, sau khi Chi Dương xuất binh, liền mang năm ngàn nhân mã xuất phát đi Ngũ Vân Pha mai phục trước tại đó. Quả nhiên như quân sư sở liệu, không sai chút nào, chỉ sau ba canh giờ, đã thấy Thác Bát Lộc dẫn đến một vạn kỵ binh qua Ngũ Vân Pha, mặt tướng án theo mệnh lệnh quân sư, cho Thác Bát Lộc đi qua, không bao lâu sau, quả gặp quân Thương Liêu còn lại bốn vạn bộ binh một trận hỗn loạn đuổi theo Thác Bát Lộc. Quân ta tuy chỉ có năm ngàn người, nhưng do tập kích bất ngờ, thành công tiêu diệt hơn một vạn quân địch, còn lại hơn hai vạn liền khí giới đầu hàng.”

“Quân sư một chiêu này thật sự rất khéo , thời cơ cũng tính rất chuẩn, liệu sự như thần như thế, thật là từ cổ kim đến nay là người duy nhất!” Cẩn Hiên sau khi nghe xong, không chút nào keo kiệt tán dương. Trong lòng đối với Ngao Quân đã gây cho hắn liên tiếp ‘Kính hỉ’ này lại khiếp sợ thật sâu.

“Vương gia quá khen.” Ngao Quân thân nhiên nói. Kỳ thật nàng chẳng qua chỉ dùng tôn từ của tiên hiền cổ đại [Tôn Tử binh pháp] vận dụng địa hình trong chiến lược mà thôi, nhiều nhất cũng cùng thực tế mà kết hợp, hơn nữa cộng với tâm lý học của thế kỷ hai mươi mốt.

“Quân sư quá mức khiêm nhường, Vương gia nói không sai, trận này lấy ít thắng nhiều thắng quả thật là rất đẹp, nói Mạc Quân sư là thiên hạ đệ nhất quân sư cũng không đủ a!” Triệu tướng quân tiếp lời Cẩn Hiên nói. Trong mắt ý kính nể không hề giữ lại truyền ra.

“Đúng vậy, thiên hạ đệ nhất quân sư, thiên hạ đệ nhất quân sư.....” Triệu Chi Dương đột nhiên đứng lên, hướng về phía toàn doanh tướng sĩ hô lớn.

Một tiếng kêu này, lập tức được toàn doanh tướng sĩ đáp lại: “Thiên hạ đệ nhất quân sư, thiên hạ đệ nhất quân sư.....” Trừ bỏ Cẩn Hiên, Ngao Quân, Nguyệt Oánh, tất cả mọi người đều đứng lên, tay cầm trung đao hoặc trường mâu giờ lên cao hô to: “Thiên hạ đệ nhất quân sư.”

Thiên hạ đệ nhất quân sư — Mạc Quân công tử, từ nay về sau được sinh ra .....

Sau một chiến dịch, có thắng tất có bại, thắng thì bãi yến khánh công, bại thì như thế nào? Là mây đen sương mù sao? Hay là lửa giận tận trời?

Trong doanh trường chủ soái Thương Liêu, không nghĩ giống như đang trong mây đen sương mù, cũng không có lửa giận tận trời, Gia Luật Ứng ngồi ở trên chủ vị, trên mặt vẫn lộ vẻ cười tà mị như cũ, ngay cả đôi mắt màu đỏ cũng chớp động ý cười quỷ dị, thẳng tắp nhìn chăm chăm hắc y nhân quỳ gối phía trước.

Thật lâu thật lâu sau, lâu đến hắc y nhân nghĩ đến chủ tử sẽ cho hắn cả đôi quỳ gối như vậy, Gia Luật Ứng thế này mới lấy tiếng nói dày đặc mị hoặc lòng người của hắn nói: “Thiên hạ đệ nhất quân sư, cấp, thiên hạ đệ nhất quân sư.....” Trong mắt kia như nhìn thấy con mồi làm cho ánh mắt càng sâu.

“Minh, người đi về trước, việc này bản Thái tử đã có chủ trương.” Gia Luật Ứng vẫn như cũ bảo trì nguyên lai tư thế, khoát tay nói.

“Dạ.” Thân ảnh màu đen lập tức biến mất ở nội trường.

“Xem ra Mạc Quân này rất lợi hại.” Ngữ khí trào phúng coi sự việc như không có gì.

“Là lợi hại, như vậy mới có ý tứ, không phải sao? Xích.” Gia Luật Ứng vẫn như cũ cười tà nhìn về phía người đang ngồi ở trước mặt hắn, người mang theo thiết mặt nạ.

“Ha ha..... Là có ý tứ! Bất quá Thái tử ngài không cần lo lắng, hôm nay tổn thất năm vạn nhân mã sợ mới chỉ là bắt đầu.” Mặc dù nói như vậy, nhưng thiết mặt nhân thân nhiên giờ lên một nụ cười tự cao tự đại tự tin, tựa hồ Âu Dương Cẩn Hiên cùng Mạc Quân trong mắt hắn chỉ là một cái tiểu sữu (trầu nhỏ) nhảy nhót, cấp hắn ngắm cảnh, người thắng cuối cùng vẫn như cũ là hắn.

“Năm vạn nhân mã a? Đó là dũng sĩ Thương Liêu ta a! Còn có Thác Bát Lộ, đó là viên mãnh tướng duy nhất dưới trướng của bản Thái tử, nhưng lại bị Mạc Quân lấy một vạn nhân mã liền thoải mái như thế mà diệt. Ha ha..... Bản Thái tử xuất chiến tới nay, còn chưa gặp qua loại sự tình này? Hoặc là nói khó nghe là chưa bao giờ gặp qua. Không thể tưởng được hôm nay bản Thái tử lại hân hạnh có cơ hội đó, hảo, khá lắm Mạc Quân, khá lắm thiên hạ đệ nhất quân sư.....” Gia Luật Ứng cười tà mị rốt cục có điểm buông lỏng, trong mắt rất nhanh hiện lên một tia bi thống.

Hắn mặc dù âm ngoan độc辣, lãnh khốc vô tình, nhưng đối với những tùy tùng trung thành với hắn, cùng hắn vào sinh ra tử, hắn vẫn đối xử thiết tình với bọn họ, thậm chí cảm thấy bọn họ so với thân huynh đệ còn thân hơn, bằng không bọn họ cũng sẽ không ủng hộ hắn như thế, ở trong mắt bọn họ hắn chính là thân, lần chiến dịch này, thật sự hắn cảm thấy có điểm đau lòng.

“Thái tử đau lòng, ha ha..... Vậy phải chuẩn bị như thế nào để báo hận này?” Thiết mặt nhân vẫn như cũ bày ra bộ dáng không sao cả, vừa nãy trong đôi mắt Gia Luật Ứng kia rất nhanh hiện lên bi thống, vẫn là bị hắn bắt giữ, ha ha..... Sự tình càng ngày càng có ý tứ, Gia Luật Ứng a Gia Luật Ứng, người còn chưa đủ vô tình!

Đắm chìm một hồi trong chiến dịch do Mạc Quân vận trù Gia Luật Ứng cũng không chú ý tới thiết mặt nhân trong mắt đầy vẻ thú vị, nghe được ý tứ trong lời nói của thiết mặt nhân, Gia Luật Ứng nháy mắt lại khôi phục bộ dáng thư thả, cười tà mị nhìn thiết mặt nhân nói: “Ha ha..... Hai quốc giao chiến lâu như vậy, cũng chưa chân chính cùng giao thủ với Âu Dương Cẩn Hiên, hiện tại đã đến lúc, Xích, người cảm thấy sao?”

Thiết mặt nhân tay hơi xoay xoay, nhún nhún vai nói: “Ta không sao cả a! Thái tử muốn khi nào động thủ thì khi đó động thủ, bất quá, Thái tử nhanh như vậy đã không muốn chơi nữa sao?”

“Xem ra Thánh môn chủ đối với chính mình rất tin tưởng a! Nhưng người đừng quên, một Âu Dương Cẩn Hiên đã khó đối phó, hiện tại lại có thêm một ‘Thiên hạ đệ nhất quân sư’, muốn đánh thắng trận thật không dễ dàng như vậy.” Gia Luật Ứng nhướng mi một chút nói. Đối với bộ dáng Xích bây giờ thật quá mức tự tin, nói thật hắn thật sự rất chán ghét, trải qua chiến dịch lần này, hắn vẫn muốn nhìn qua Mạc Quân này, Mạc Quân không phải như hắn tưởng tượng đơn giản như vậy.

Đã bại Âu Dương Cẩn Hiên là giấc mộng từ nhỏ của hắn, bởi vậy hắn mới tìm đến Xích, tin tưởng lấy năng lực hai người bọn họ, Âu Dương Cẩn Hiên tuyệt đối trở thành thù hạ bại tướng của hắn. Nhưng hắn không thể tưởng được, Âu Dương Cẩn Hiên so với trong tưởng tượng của hắn càng khó đối phó hơn, mới có thể làm cho hắn trong một trận ở Lạc Vân thành bị thảm bại như vậy. Hận mới lại thêm hận cũ, vốn tưởng rằng hiện tại Xích đã trở lại, hai người liên thủ, nhất định có thể một trận liền hoàn toàn đã bại Âu Dương Cẩn Hiên, không thể tưởng được nửa đường lại xuất hiện một Mạc Quân, người được xưng là ‘Thiên hạ đệ nhất quân sư’ kia đến bây giờ hắn vẫn chưa nắm được điểm mấu chốt thật là ‘Sâu không lường được’.

“Bản môn chủ đối với chính mình xưa nay đều rất tin tưởng, nhưng thật ra đường đường ‘Phệ diễm tà quân’ ngay cả ‘Chiến thần’ còn không sợ, sao lại sợ một Mạc Quân nho nhỏ kia?” Thiết mặt nhân cuồng vọng tà nghệ Gia Luật Ứng nói.

“Sợ? Ha ha..... Xích, xem ra người còn chưa đủ hiểu biết về bản Thái tử, chưa từng có người dám nói chuyện với bản Thái tử như vậy, cho dù người ta là minh hữu.” Gia Luật Ứng hơi hơi khuyếch về phía trước, ánh mắt màu đỏ nửa hơi híp lại, cười tà tà, thanh âm cực phú dụ hoặc nhẹ nhàng nói. Cho dù là thiết mặt nhân tự phụ như vậy vẫn ở dưới áp lực khí phách vương giả của Gia Luật Ứng run lên nhẹ nhẹ một chút, nhìn thấy kết quả vừa lòng, Gia Luật Ứng lại ngồi trở lại chỗ ngồi phía trên, tiếp tục dùng ngữ điệu thông thả nói: “Còn có trên đời này không có cái gì có thể làm cho bản Thái tử sợ, trừ bỏ Âu Dương Cẩn Hiên, bản Thái tử cũng không cho rằng có ai có thể làm đối thủ của ta, bao gồm ‘Thiên hạ đệ nhất quân sư’.” Hắn mặc dù không nắm rõ điểm mấu chốt của Mạc Quân, nhưng hắn cũng không tin, trí tuệ của y có thể vượt qua hắn cùng Âu Dương Cẩn Hiên, hội nói như vậy, chính là

đối với ‘Con mồi’ kia càng ngày càng cảm thấy hứng thú mà thôi.

“Ha ha..... ‘Phệ diễm tà quân’ không hổ là ‘Phệ diễm tà quân’, xem ra là lỗi của bản tọa, bản tọa không nên đối với Thái tử có ý tứ vô lễ, chính là cảm thấy Thái tử tựa hồ có nhiều điểm lo âu mà thôi.” Thiết mặt nhân bộ dáng cười ha ha, mặc dù một chút cũng nhìn không ra là đang nhận sai, nhưng rõ ràng khẩu khí không còn cuồng vọng như vừa rồi. Trong lòng vẫn là đang hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải thời cơ còn chưa tới, hẳn cần gì phải ở trong này xem sắc mặt Gia Luật Ứng? Đều do hai lão nhân chết tiết kia, bằng không, đừng nói là Gia Luật Ứng, Âu Dương Cẩn Hiên, chính là toàn bộ thiên hạ cũng không ai dám nói với hắn từ không, hắn hiện tại đã thống trị khắp thiên hạ.

“Lo âu? Ha ha..... Hy vọng là vậy! Bản Thái tử cũng không nắm chắc, mà trận này lại có sự tình quan trọng như vậy. Về phần Mạc Quân, hừ, đến cuối cùng, ai là chủ tử của ‘Thiên hạ đệ nhất quân sư’ kia còn chưa nói được a?” Mạc Quân là con mồi mà hắn khó có được cảm giác hứng thú như vậy, hắn sẽ không dễ dàng buông tay, huống chi, hiện tại Âu Dương Cẩn Hiên đã thật sự tín nhiệm y, người có thể làm cho Âu Dương Cẩn Hiên khâm phục như thế hẳn lại càng không bỏ qua. Đây là kết quả mà hắn cùng Âu Dương Cẩn Hiên trong một hồi ám chiến, mà chiến lợi phẩm chính là ‘Thiên hạ đệ nhất quân sư’ này, ai kêu y làm cho Âu Dương Cẩn Hiên ‘Xem’ trọng làm chi.

“Thái tử là muốn.....” Thiết mặt nhân cố ý kéo dài giọng nói, đứng ở chỗ kia không nói, bởi vì trong lòng lẫn nhau đều biết rõ ràng.

“Đừng vậy. Xích, ngươi chuẩn bị tốt chưa? Đây chính là từ lúc ngươi ta kết minh tới nay, lần đầu tiên hợp tác đánh chiến.” Gia Luật Ứng có thâm ý khác cười nói.

“Ha ha..... Bản tọa đã sớm chờ mong, tùy thời mà xuất chiến. Đến lúc đó cho dù Âu Dương Cẩn Hiên, binh pháp Mạc Quân, mưu lược cao tới đâu, chung quy bản tọa bắt quả..... Ha ha.....” Thiết mặt nhân cuồng vọng cười lớn, che dấu dưới lớp mặt nạ mặt có vẻ tàn khốc thị huyết như vậy, giống như lúc này hắn đã đứng ở đỉnh thắng lợi, nhìn xuống người bị lòng bàn chân hắn dẫm nát.

“Hào, Âu Dương Cẩn Hiên, bản Thái tử lúc này đây sẽ đòi lại tất cả những gì ngươi thiếu của ta.” Gia Luật Ứng một chương đánh về phía bàn thư phía trước, giống như đó chính là Âu Dương Cẩn Hiên. Tuy bàn thư được làm từ gỗ hương mộc tốt nhất cũng không chịu nổi hắn ‘Một chương nhẹ nhàng’ như vậy, lập tức tan xương nát thịt.

“Bản tọa chúc Thái tử sớm ngày đã bại Âu Dương Cẩn Hiên, đến lúc đó với kiến thức của Mạc Quân so với Thái tử cơ trí, anh minh, nhất định hiểu được người nào mới là ‘Minh quân’ hẳn nên phụ tá.” Thiết mặt nhân lá mặt lá trái nói. Võ công Gia Luật Ứng xem ra lại tinh tiến không ít, hơn nữa ‘Hỏa vân kiếm pháp’ của hắn quỷ thần khó lường, võ công cũng không dưới hắn, là người cực độ nguy hiểm, xem ra hắn càng thêm cẩn thận mới được.

“Ha ha..... Xích, đến lúc đó bản Thái tử sẽ không quên đáp ứng chuyện của ngươi. Muốn đánh bại Âu Dương Cẩn Hiên, thiếu ngươi không thể được a!” Gia Luật Ứng tuy rằng cười lớn, nhìn như thực sung sướng, nhưng có ai có thể nhìn ra được nội tâm hắn đến tột cùng là hi hay là..... Bĩ?

“Hào, chúng ta liền chuẩn bị cho Âu Dương Cẩn Hiên một lễ vật thật to, cái gọi là lễ thượng vãng lai, mà hắn đáp lễ chính là.....” Thiết mặt nhân lại ngừng một chút.

Gia Luật Ứng cười tà nói tiếp: “Là mười vạn đại quân Long Hiên, còn có những gì Âu Dương Cẩn Hiên hẳn có được, thậm chí là toàn bộ Long Hiên hoàng triều..... Ha ha.”

“Ha ha.....”

Thanh âm mang theo âm mưu cuồng tiếu rất nặng ở trong quân doanh Thương Liêu bởi hồi thật lâu, chỉ là, bọn họ tự cho là thắng lợi thật sự có thể như ý nguyện sao? Lần trước đưa ‘Lễ vật’ cho Cẩn Hiên làm cho hắn ‘Được’ thiên hạ đệ nhất quân sư, mà ‘Lễ vật’ lần này thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 24: Tâm sự dưới ánh trăng

Đêm lạnh như nước, hơn nữa tại biên giới Thương Liêu rét lạnh này, người vốn dĩ sợ lạnh nhất hiện tại lại ngồi ở trên sườn núi, ngẩng đầu nhìn lên trời, đối với ánh trăng sáng tỏ trở nên si ngốc.

Ánh trăng chiếu vào trên người nàng, càng làm cho nàng vốn đã nghiêng nước nghiêng thành trên mặt càng thêm một tầng mỹ thần bí, cả người thoát nhìn như hư ảo, tựa hồ sắp biến mất. Làm cho Cẩn Hiên đang ở xa xa nhận thấy như vậy bất giác trong lòng căng thẳng, chân lại không chịu được không chế đi về phía nàng.

Ài, dưới ánh trăng Ngao Quân đột nhiên phát ra một tiếng thở dài, này thật sự là trăm năm khó gặp a! Hướng đến kẻ đối với loại sự tình gì bất luận như thế nào đều chỉ có một bộ ‘Sự việc không liên quan đến ta, tự cao tự đại’, nếu theo lời Tuyết nói về Lăng Ngao Quân nàng chính là không có lương tâm nhưng lại ở đây ngắm trăng mà thở dài, nếu bị Tuyết biết, nàng nhất định lập tức nhìn Ngao Quân giống như nhìn người ngoài hành tinh, sau đó tuyệt đối sẽ hỏi một câu ‘Ngươi có phải phát sốt không?’, giấu lại Ngao Quân bất giác ha ha cười rộ lên.

“Cử đầu vọng Minh Nguyệt, đề đầu tư cố hương.”[*] Dưới ánh trăng sáng Ngạo Quân thần nhiên truyền ra những câu thơ đầy cô đơn, trơ trọi, một trận gió lạnh thổi qua, làm cho nàng bất giác buộc chặt cánh tay.

Áo choàng ngay sau đó liền phi đến trên người nàng, cảm giác được trên người ấm áp, Ngạo Quân không quay đầu lại, chính là cười cười nói: “Oánh nhi, đã trễ thế này tại sao còn chưa ngủ à?” Tay cầm áo choàng ngừng một chút, Ngạo Quân cũng không để ý.

Người ở phía sau nửa ngày cũng không phản ứng, Nguyệt Oánh khi nào thì trở nên trầm lặng như vậy? Ngạo Quân nghi hoặc quay đầu, lại ngoài ý muốn chống lại một đôi ngươi đen thâm thúy, thâm trầm, rất nhanh hiện lên một tia kinh ngạc, bất quá Ngạo Quân vẫn rất nhanh lấy lại bình tĩnh, quay đầu lại, nhìn ánh trăng trên trời, thần nhiên nói: “Vương gia, là ngươi à?”

Lạnh lùng của Ngạo Quân làm cho hắn có điểm bị thương, không phải đã muốn hòa hảo rồi sao? Như thế nào còn lạnh nhạt với hắn như thế? Là tính cách của y không cho phép? Không đúng, y đối với Mạc Nguyệt Oánh cùng Ngụy Tử Tề cũng sẽ không như vậy, cho dù là với Triệu Chi Dương, cũng hảo hơn so với hắn, xem ra y còn chưa tha thứ cho sự hoài nghi của hắn, không tin nhiệm của hắn.

Trầm mặc, trừ bỏ trầm mặc vẫn là trầm mặc, Ngạo Quân cũng không để ý tới người đứng bên cạnh đường đường là Vương gia, vẫn như cũ ‘Ngắm trăng’, mà Cận Hiên lại mang theo ánh mắt phức tạp nhìn ‘Trích tiên’ trước mắt đang đắm chìm dưới ánh trăng.

“Thực xin lỗi.” Rốt cục, vẫn là Cận Hiên đánh phá trầm mặc, xem ra vẫn là Ngạo Quân ‘Công phu’ hơn một chút.

“Cái gì?” Ngạo Quân đang đắm chìm trong nỗi nhớ nhà liền bị ba chữ này chấn động kéo lại suy nghĩ, về mặt ‘Là ta nghe lầm, cũng là ngươi nói sai rồi’ biểu tình ở dưới ánh trăng có vẻ càng thêm mê người.

“Thực xin lỗi.” Cận Hiên lại một lần nữa lặp lại, biểu tình thành khẩn mãnh liệt truyền đạt ‘Ngươi không có nghe lầm, ta cũng chưa nói sai’.

“Ách? Vương gia vì sao lại giải thích với Mạc Quân?” Ngạo Quân cảm thấy lẫn lộn hỏi.

Trong lòng càng thêm khẳng định một ý tưởng: nam nhân này có bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ. Có phải bị Tuyết ‘Vứt bỏ’ đã kích quá lớn hay không, biến hắn thành thần kinh không bình thường. Bằng không để làm chi trong lúc nàng hảo hảo ‘Ngắm trăng’, đột nhiên lấy áo choàng cho nàng, còn kỳ lạ nói ‘Thực xin lỗi’ với nàng, nàng mặc dù không phải người Long Hiên hoàng triều, nhưng cũng biết ở cổ đại, đừng nói giống như hắn là một Vương gia tay cầm trọng binh, chính là tùy tiện một hoàng thất nào đó chỉ sợ cũng không có người nào ‘Nhận được’ ba chữ này? Nhưng hắn lại nói với nàng đến hai lần da, này không phải có bệnh là cái gì?

“Lúc trước là ta không phân tốt xấu liền hoài nghi quân sư.” Thực hiển nhiên, Cận Hiên cũng không biết giờ phút hắn giải thích, đối tượng này đang suy nghĩ cái gì, bằng không, phỏng chừng không phải Ngạo Quân bị cắt đứt cổ, chính là Cận Hiên bị tức chết.

“Về phần này, Mạc Quân đã nói qua, ta không trách bọn ngươi.” Ngạo Quân bình thản vô ba trả lời. Nội tâm lại buồn bực đến chết: Nguyên lai là vì chuyện này à! Người này như thế nào so với lão bà còn muốn dong dài hơn, đã nói với bọn họ trăm ngàn lần, tha thứ, tha thứ, tha thứ……. Hắn rốt cuộc có mang theo lỗi tại hay không?

“Thật sự tha thứ?” Hỏi lại một lần. Trời ạ! Hắn đường đường là một Vương gia mặt lạnh, nhưng lại vì một quân sư có tha thứ cho hắn hay không, tại đây tâm lại bất an không yên nói, sợ y không phải thiệt tình tha thứ hắn, hắn không phải bị bệnh rồi sao?

“Thật sự.” Gật đầu thật mạnh, khẩu khí tựa hồ có điểm nghiêng răng nghiêng lợi. Hỏi lại một lần, nếu hắn hỏi lại một lần, nàng nhất định dùng triệt quyền đạo của nàng mà hảo hảo tiếp đón hắn, không quản là hắn võ công cao cường.

“Nếu quân sư đã không hề trách bốn vương, kia vì sao đối với bốn vương lạnh nhạt như thế?” Cận Hiên đi đến bên người nàng tọa hạ hỏi. Nếu không phải trách hắn, thì sao lại chán ghét hắn? Hắn thật sự để ý thái độ y đối với hắn, cảm giác này tương tự như lúc trước để ý Vũ Tinh đối với hắn ra sao.

“Lạnh nhạt? Có sao?” Ngạo Quân nghi hoặc hỏi lại. Như thế nào nghe lời nói của hắn, làm nàng tự giác nghĩ đến một trạng phu hội chất vấn lão bà vì cái gì vắng vẻ hắn? Vậy vậy đầu, như thế nào hội nghĩ như vậy?

“Không có sao? Vừa nãy nhìn thấy bốn vương xuất hiện không phải rất lạnh nhạt sao? Cũng không để ý tới bốn vương.” Cận Hiên như trước lên án nói.

“Vương gia hiểu lầm, Mạc Quân trời sanh tính đã như thế, cũng không phải nhằm vào Vương gia.” Ngạo Quân xúc động có điểm muốn nhu nhu huyết Thái Dương, đây là Cận Vương gia mà Vũ Tinh nói trầm mặc ít lời, hi giận không hiện ra mặt sao?

“Trời sanh tính như thế? Bằng không đi? Lúc quân sư gặp Mạc cô nương, không phải thực vui vẻ sao?” Cận Hiên ngữ khí có điểm là lạ nói. Lời vừa ra khỏi miệng, Cận Hiên liền thấy không ổn, ngữ khí này như thế nào nghe như có hương vị ề ảm. Nhưng chính là hắn khó chịu Mạc Quân đối đãi Mạc Nguyệt Oánh so với hắn hảo hơn, đừng tưởng rằng vừa nãy y không xoay người, hắn sẽ không biết y đang cười, vừa quay đầu lại nhìn thấy người đến là hắn, lại lập tức lãnh nghiêm mặt, đãi ngộ cần khác biệt lớn như vậy không?

“Oánh nhi là muội muội Mạc Quân, nhìn muội muội của mình, vui vẻ có gì không đúng?” Ngạo Quân càng ngày càng mê hoặc nói. Này lại cùng Oánh nhi có quan hệ gì, người này như thế nào dùng ngữ khí có chút là lạ nói chuyện, nàng cũng không hiểu được hắn rốt cuộc đang nói cái gì? [Ai, quả nhiên là ngu ngốc tình thương.]

“Ha ha, không có gì không đúng, bốn vương chỉ là tùy tiện hỏi thôi.” Cận Hiên cười cho qua. Y nói đúng, đó là muội muội của y, hắn khó chịu vì cái gì.

Ngạo Quân nhìn Cẩn Hiên kia đang pha trà càng thêm không rõ nam nhân này rốt cuộc muốn biểu đạt ý tứ gì. Không biết cũng đừng quản, đây là nguyên tắc Lăng Ngạo Quân luôn luôn xử sự, trừ phi tất yếu, nếu không nằng quyết không như ‘Cục cưng tò mò’ kia truy hỏi kỹ càng sự việc.

Thấy Ngạo Quân lại trầm mặc ngẩng đầu nhìn lên trời, Cẩn Hiên cũng học theo bộ dáng của nàng, nhìn ánh trăng trên trời. Trăng như vậy, thật sự thực dễ dàng làm cho người ta nhớ tới chuyện cũ: Vũ Tinh, nữ tử đầu tiên làm cho hắn động tâm, hiện tại? Hắn là sắp sinh rồi! Thật không biết thai nhi trong bụng có giống nàng tốt như vậy hay không? Chuyện cũ một màn nảy lên trong lòng, có ngọt ngào, có chua xót…… Nhưng vô luận là điểm nào, đều là Vũ Tinh gây cho hắn.

“Trên trời sao tựa hồ rất nhiều?” Lời nói giống như hỏi lại giống như tự nói nhẹ nhàng mà dật ra từ miệng Ngạo Quân, thanh âm tuy nhỏ lại đủ để đánh vỡ trầm mặc của hai người trong lúc đó.

“Ngôi sao?” Lời nói của Ngạo Quân làm Cẩn Hiên đang trong hồi tưởng bị kéo về hiện tại, nhìn về phía bầu trời đầy sao, không rõ ý nói những lời này là có ý gì.

“Đừng vậy! Có người nói, người sau khi mất đi sẽ biến thành ngôi sao, ở trên trời nhìn chúng ta.” Ngạo Quân đột nhiên có chút thương cảm nói.

Nghe được Ngạo Quân nói như vậy, Cẩn Hiên quay đầu lại, nhìn Ngạo Quân hỏi: “Quân sư ở đây vì các huynh đệ tử trận hôm nay cảm thấy khổ sở sao?”

Ngạo Quân không có trực tiếp trả lời, chính là từ từ thờ dài nói: “Chiến tranh thật sự thực tàn khốc, bất luận là binh lính Long Hiên hay binh lính Thương Liễu, bọn họ đều có người nhà chờ bọn họ trở về. Nhưng từ hôm nay trở đi, bọn họ trở về không được. Ha ha…… ‘Đáng thương vạn dặm quan ải nói, hàng năm chiến cốt nhiều thu thảo’ a!”

“Đáng thương vạn dặm quan ải nói, hàng năm chiến cốt nhiều thu thảo…… Từ xưa có quốc gia là có chiến tranh, đây là điều không thể tránh, quân sư không cần thương cảm như thế.” Cẩn Hiên an ủi nói, hắn không muốn nhìn ý thương cảm như thế.

Kỳ thật hắn cũng chán ghét chiến tranh, nhưng không có biện pháp, ta không đáng nhân, nhân lại phạm ta, vì Long Hiên hoàng triều, hắn không thể không mặc giáp thương chiến, vì bảo hộ càng nhiều người vô tội. Nhưng hắn không thể tưởng được nhìn ý lạnh lùng vô tình như thế lại có một tâm địa thiện lương, là một người từ bi như thế. Y binh pháp mưu lược hơn người, điểm ấy hắn sớm đã lĩnh giáo rồi, nhưng chỉ dùng một câu thơ ngắn ngủn đã đem chiến tranh tàn khốc miêu tả rõ ràng như thế, tài hoa tự nhiên cũng không nhiều lời, nhất định có thể trở thành Trạng Nguyên đương triều. Y còn có bao nhiêu tài năng hắn không biết, y còn chuẩn bị mang đến cho hắn nhiều kinh hi, nhiều kinh ngạc!

“Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết, điều này sao có thể làm cho ta dường như không có việc gì!” Nàng tự nhận không phải là người thiện lương gì, nhưng hơn hai vạn người, liên vì một mưu kế của nàng mà ly khai nhân thế, điều này làm cho nàng vốn thừa hưởng nền giáo dục của thế kỷ hai mươi một vẫn khó có thể chấp nhận.

“Mặc Quân sư, nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với chính mình, đồng tình địch nhân, không đánh lòng, ở trên chiến trường là điều tối kỵ.” Cẩn Hiên đột nhiên nghiêm mặt nói, thân là một quân sư, một chủ soái, nếu ở thời điểm quyết chiến tâm không đánh lòng, chết không chỉ có mình, còn có nhiều huynh đệ vào sinh ra tử, có lẽ hắn lạnh khốc vô tình chính là luyện được ở trên chiến trường như vậy.

“Ha ha…… Điểm ấy, ta hiểu được, người cũng yên tâm, người không đánh ta, ta không đánh người, một khi giao chiến, ta sẽ không nhân từ nương tay.” Ngừng một chút, lại kiên định nói: “Ta sẽ không cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới nàng, bất luận kẻ nào.” Cho dù muốn lấy mạng của nàng, nàng cũng không cho bất luận kẻ nào xâm phạm Long Hiên hoàng triều, không cho Tuyết trở thành hoàng hậu mất nước, không cho nàng bị thương.

“Nàng? Là người rất trọng yếu của quân sư sao?” Cẩn Hiên giống như đang hỏi Ngạo Quân, lại giống như đang tự hỏi mình.

“Àn, trọng yếu, rất trọng yếu, nàng là người tối trọng yếu đối với ta trên thế giới này.” Cũng là người đối với người rất trọng yếu, Ngạo Quân trong lòng bổ sung nói.

“Là Mặc cô nương sao?” Trong lòng ề ảm.

“Nàng đối với ta cũng rất trọng yếu, nhưng, không phải nàng.” Một khi nghĩ tới Tuyết, Ngạo Quân đôi mắt bình tĩnh nổi lên ánh sáng nhu hòa, Thời gian vui vẻ lúc còn thơ ấu dần dần hiện lên.

“Kia……” Trong mắt y chưa bao giờ thấy qua ánh sáng nhu hòa như thế làm cho hắn cảm thấy thập phần chói mắt, cũng làm cho hắn tỉnh táo lại, cho dù y là quân sư của hắn, hắn cũng không có tư cách hỏi y vấn đề tư nhân — ai là người tối trọng yếu? Ngược lại dùng ngữ khí thoải mái để che dấu nội tâm chua xót của mình: “Nói vậy người nọ là hồng nhan tri kỷ của quân sư!”

Ngạo Quân cười mà không đáp, lại làm cho Cẩn Hiên nghĩ đến y đang cam chịu, trong lòng càng khó chịu, nhưng ngữ khí cũng càng trêu tức: “Mặc Quân sư biết lúc trước người cấp bốn vương ấn tượng như thế nào không?”

---

[*] Đây là hai câu thơ trong bài thơ “Tĩnh Dạ Tứ” (Xúc cảm đêm trăng) của Lý Bạch:

Tĩnh Dạ Tứ

Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu vọng minh nguyệt

Đề đầu tư cố hương.

Dịch thơ:

Xúc Cảm Đêm Trăng

Đầu giường trăng tỏ rạng

Đất trắng ngời như sương

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng

Cúi đầu nhớ cố hương.

Sơ lược về Lý Bạch: Lý Bạch là nhà thơ lớn thời Đường. Là thiên tài trong những bài thơ Tuyệt Cú (4 câu 5 chữ) ngắn gọn, nhưng cô đọng, hàm súc. Người ta thường gọi ông là Thi Tiên (Trích Tiên Lý Bạch). Ông là người có tài nhưng lại không may mắn trên con đường công danh. Ông đã để lại hơn một ngàn bài thơ có ảnh hưởng sâu sắc trong văn học Trung Quốc lúc bấy giờ. Thơ của Ông rất tự nhiên, không chải chuốt, gọt dũa mà ý thơ sâu sắc, có sức truyền cảm quyền rũ một cách lạ lùng. Bài thơ Tĩnh Dạ Tứ (Xúc Cảm Đêm Trăng) của Lý Bạch là một kiệt tác tuyệt vời trong thế giới Đường Thi trùng trùng điệp điệp

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Thổ lộ tình cảm

Thấy Ngao Quân nhìn hẩn, Cẩn Hiên gọi cười lên nói: “Lạnh lùng, vô tình, phụ lòng. ....”

“Phụ lòng?” Ngao Quân không có phản ứng gì nhưng khi nghe đến từ này thì hơi hơi nhú mi một chút, lạnh lùng, vô tình. .... Tuyết thường xuyên nói với nàng, nàng sớm thấy nhưng không thể trách, nhưng từ phụ lòng này ở đâu mà đến, nàng còn chưa biết luyện ái da!

“Mặc quân sư mau quên quá! Lúc trước ngươi vô tình như thế vứt bỏ người kêu là Mạc Tĩnh cô nương, tựa hồ là vì ‘Thích’ thượng cô nương khác, sau khi Mạc gia thôn bị giết, Mạc Tĩnh chết, ngươi không chỉ không thương tâm, còn cùng Nguyệt Oánh cô nương hi diễn ngoạn nháo [Lệ Nguyệt: “Giống như diễn tuồng ỹ”], tựa hồ hoàn toàn đã quên Mạc Tĩnh. Ngươi nói, này không phải phụ lòng là cái gì?” Cẩn Hiên lớn tiếng ép hỏi nói, có điểm như muội tử là nhà mình bị lừa, sau đó đi chất vấn phụ lòng lang.

“A? Như thế nào lại là chuyện này, Vương gia. ....” Ngao Quân lúc này thật sự nâng tay lên nhu nhu huyết Thái Dương, chuyện này, hẩn như thế nào còn nhớ rõ a! Hơn nữa còn lớn tiếng nói vào lỗ tai nàng, muốn giải thích cũng không giải thích rõ được?

Chính là Ngao Quân còn chưa nói xong, Cẩn Hiên sửa lại lãnh nhan tàn khốc lúc này, ngược lại mang theo ngữ có thâm ý cười nói: “Bắt quá trải qua cuộc trò chuyện với nhau tới nay, bốn vương biết, lúc trước mọi điều ta nhìn nhận quân sư đều là sai. Quân sư mặc dù mặt ngoài lạnh lùng vô tình, nhưng thực tế là ngoài lạnh trong nóng, cũng không phải phụ lòng nhân, chỉ là do thói quen che dấu cảm tình chân thật của mình mà thôi.” Ngao Quân có điểm kinh ngạc những đánh giá của Âu Dương Cẩn Hiên đối với nàng, hẩn nói rất giống Tuyết, nàng cùng hẩn tiếp xúc rất ít, trừ bỏ hiện tại, cơ hồ bọn họ không hảo hảo mà nói chuyện nhiều, hẩn lại có thể hiểu nàng như thế.

Nhưng Ngao Quân còn chưa kinh ngạc xong, câu tiếp theo của hẩn lại làm cho nàng thiếu chút nữa hộc máu: “Kỳ thật quân sư chính là đa tình, hoa tâm mà thôi.”

Đa tình? Hoa tâm? Nàng khi nào thì biến thành hoa hoa công tử? Nàng chưa từng đi trêu ghẹo bất luận kẻ nào a! Âu Dương Cẩn Hiên chết tiệt đã vậy còn dám nói quá cho nàng, hảo, vậy đừng trách nàng! [Lệ Nguyệt: “Haiz!! Cẩn huynh như thế nào lại chọc vào Quân tỷ a!]

“Vương gia, muốn biết Mạc Quân đối với Vương gia ấn tượng ra sao không?” Ngao Quân cười xấu xa hỏi.

“Muốn.” Cẩn Hiên không cần nghĩ ngợi liền thốt ra, xem nụ cười của y chỉ biết là có âm mưu, nhưng nội tâm hẩn thật sự rất muốn biết, ở trong lòng y hẩn là người như thế nào?

Ngao Quân thanh thanh yết hầu, vẻ mặt lãnh nghiêm nói: “Vương gia tuần dật bất phạm, tài trí hơn người, anh minh cơ trí, võ công trác tuyệt, là một địch

thủ khó gặp trong thiên hạ, tri quân có cách, thường phạt phân minh, binh pháp mưu lược không gì không giỏi không gì không biết, là rường cột nước nhà, là trượng phu tối lý tưởng trong mộng của ngàn vạn cô gái trong thiên hạ, là đối tượng anh hùng thiên hạ sùng bái, là vạn dân mẫu. ....” Nhịn xuống, nhịn xuống, không thể cười, không thể cười, bắt quá ghen hạo vất vả a!

Cần Hiên nghe những lời xu nịnh này không biết đã nghe bao nhiêu lần, hơn nữa điều hắn khinh thường nhất là người nói với hắn những lời này. Nhưng hiện tại từ trong miệng Mạc Quân nói ra, hắn lại cảm thấy vui vẻ dị thường, giống như đang nghe những thanh âm hay nhất trên đời này, ca ngợi của y làm cho hắn có điểm lâng lâng.

Nhưng Ngao Quân lời nói còn chưa xong a! Những lời kế tiếp làm cho Cần Hiên hắn đang ở trên mây thẳng tắp bị đập thẳng xuống đất, chỉ thấy Ngao Quân mặt vẫn như cũ không thay đổi nói: “Những lời này là trước khi Mạc Quân biết Vương gia nghe được người ta nói như vậy.” Cần Hiên khòe miệng bắt đầu run rẩy, Ngao Quân không ngừng cố gắng kiềm nén: “Nhưng sau khi gặp Vương gia, mới phát hiện nguyên lai không phải như vậy!”

“Đó là như thế nào?” Cần Hiên lăng lăng hỏi, hướng đến Cần Vương gia cơ trí như thế nào biết rõ có cạm bẫy, còn ngây ngốc nhảy xuống.

“Khụ khụ. .... Vương gia cả ngày một bộ mặt người chết, thích lấy ánh mắt dọa người, nhằm chán xuyên thấu, dong dài hơn người, giống như lão nhân, thích tìm phiền toái, nói toàn những lời kì lạ khó hiểu, nói oan cho người khác, thích ngâm máu phun người, cả ngày không mang theo lỗ tai, động một chút liền phát giận, ý mình có điểm võ công liền khi dễ người, còn cầm quyền thế áp người, bồn đắc tượng trưng. ....” Ngao Quân nói mãi không dứt, tất nhiên sẽ không chú ý tới người nào đó mặt càng ngày càng đen. Nàng là đang nói tới Cần Vương gia sao? [Mọi người: Không phải, người này có bệnh, đừng để ý nàng.] [Lệ Nguyệt: *Cười đến ngã ghế* "Đã bảo Cần huynh đừng chọc tới nàng mà, tự chuốc hậu quả, hắc hắc."]

“Mạc, quân, sư, còn, có, sao?” Cần Hiên một chữ một chữ nghiêng răng nghiêng lợi nói. Hắn trong lòng y chính là người như vậy sao? Hắn đường đường là một Cần Vương gia là người như vậy sao? Cho tới bây giờ hắn trầm mặc ít lời nhưng lại bị nói thành lão nhân dong dài, hắn già như vậy sao? Chẳng phải hắn luôn bình tĩnh nhưng khi vừa nhìn thấy y thì lại rối như tơ vò sao? Còn nói hắn giống trư? .....

“Không sai biệt lắm.” Ngao Quân giống như còn thật sự lo lắng một chút, lắm bả nói, đột nhiên lại giống như nhớ tới cái gì, bổ sung nói: “A! Đúng rồi, còn có chính là giống như một kẻ lỗ mãng, hay trêu đùa người khác. Tạm thời nghĩ đến đây thôi. Chờ nghĩ ra tái nói cho người.”

“Mạc Quân!” Một tiếng rống to vang tận mây xanh.

Một tiếng này có thể so với sư tử hồng, Ngao Quân gãi gãi lỗ tai, vô tội nói: “Ta nghe được, người không cần lớn tiếng như vậy. Đúng rồi, còn có, ta nghĩ ra rồi, Vương gia người thường thường còn thích rống to, hại lỗ tai hạo hạo của người khác rất nhanh bị điếc.” Nàng quyết định không chú ý, mặc kệ hắn tức giận đến chết khiếp, hi hi, kỳ thật nàng đang cười đến ác liệt, xem ra nàng quả thật vẫn được di truyền ghen chính nhân ác liệt của Lăng gia, chính là trước kia chưa phát hiện ra mà thôi.

“Người. ....” Cần Hiên tức giận nói ‘Người’ một tiếng sau cũng không nói nữa, Ngao Quân nghi hoặc nhìn hắn, chỉ thấy hắn từ tức giận chuyển sang cười, cười đến Ngao Quân lông dựng đứng ca lên a!

“Mạc Quân sư, cảm ơn ‘Hạo’ ấn tượng của người, bốn vương dù thế nào cũng phải cấp cái đáp lễ chứ!”

“Không cần khách khí, là Vương gia có ‘Hạo’ ấn tượng trước với Mạc Quân, Mạc Quân này chính là tạ lễ mà thôi, Vương gia cũng không cần khách khí.” Ngao Quân rất ‘Lễ phép’ từ chối ‘Hậu lễ’ của Cần Hiên, tuy rằng nhìn thấy ánh mắt đáng sợ kia của Cần Hiên, chỉ biết ‘Lễ’ này tuyệt đối không nhẹ, nhưng Mao chủ tịch dạy ta làm người không thể có lòng tham, cho nên nàng quyết không thể nhận.

“Không được, quân sư tương trợ bốn vương như thế, bốn vương sao có thể keo kiệt như thế, nhận quà tặng này!” Cần Hiên cười tà tà, một quyền nhanh như thiên điện đánh tới Ngao Quân.

Ngao Quân mỉm cười: “Vương gia lễ quá nặng.” Ngay khi Cần Hiên tay muốn đánh đến, nàng rất nhanh chọt lóe, tránh thoát.

“Không nặng, quân sư vẫn là tiếp hạo.” Cần Hiên cũng không để ý Ngao Quân ‘Cự tuyệt’ một quyền kia, vừa nói một bên rất nhanh lại ra một quyền.

Ngao Quân lại một lần nữa linh hoạt né tránh, đồng thời cũng xuất thủ: “Vương gia đã hai lần tặng hậu lễ, Mạc Quân cũng không thể không đáp lại! Vương gia, thỉnh nhận.”

“Khách khí, khách khí.” Cần Hiên ngoài miệng nói xong, tay cũng không nhàn rồi, tay trái chặn ‘Đền lễ’ của Ngao Quân, tay phải lại xuất ra ‘Lễ’ thứ ba.

Trong lúc hai người ‘Lễ’ đến ta trả, cũng không biết rốt cuộc đưa ra bao nhiêu ‘Lễ’, chính là song phương một phần ‘Lễ’ cũng không chịu nhường. Cần Hiên biết Ngao Quân tuy rằng thân thủ nhanh nhẹn, nhưng một chút nội lực cũng không có, bởi vậy cũng không dụng nội lực, hơn nữa sợ đá thương y, cũng không đem hết toàn lực ra. Kỳ thật hắn đã quá lo lắng, khi hai người lần đầu tiên gặp mặt, Ngao Quân không có nội lực, nhưng hiện tại của Ngao Quân nội lực có thể gần bằng hắn, hơn nữa một tháng qua, nàng cũng bắt đầu tu luyện Thiên Khôn thân công, về phần bản Thiên Kiển Viêm du ký kia bên trong còn ghi chép các môn phái võ công khác, nàng cũng đã muốn nắm rõ như lòng bàn tay. Chỉ là, nàng tích cực che dấu, không muốn cho người nào biết nàng có võ công, bằng không làm cho Thánh Xích kia tìm tới cửa, đến lúc đó nàng chỉ có phiền, tu luyện cũng chỉ muốn tự bảo vệ mình mà thôi. Cho nên nàng cũng chỉ dùng triệt quyền đạo, không thủ đạo đi ‘Tặng lễ’ mà thôi.

Bất tri bất giác đã đến đêm khuya, ánh trăng cũng trốn đi, hai người ‘Tặng lễ’ cũng mệt mỏi dừng lại, nhìn bộ dáng đối phương hơi thở phì phò, nhìn nhau, rất ăn ý cười ha ha.

Nở nụ cười một chút, Cần Hiên giống như nghĩ đến cái gì đó, không thể tin ngờ ngác nhìn Ngao Quân lúc này cười diễm như hoa đào, tiếng cười của y giống như .....

Giống như ‘Tiên từ dưới ánh trăng’ [Vô nghĩa, căn bản chính là cùng một người thôi!], ở dưới ánh trăng, Cần Hiên không khỏi đưa

quân sư của hắn cùng thân ảnh ‘Tiên tử dưới ánh trăng’ kia đánh đồng thành một, nụ cười của y là mỉa như vậy, chấn động lòng người như vậy, cùng nụ cười mỉa hoặc lòng người lúc trước rất bất đồng, nụ cười kia sẽ làm cho người trong đầu trống rỗng, mà nụ cười này lại làm cho người ta thanh tỉnh cảm giác được vẻ đẹp của y, thanh tỉnh bị y hấp dẫn như vậy.

“Vương gia?” Ngạo Quân phát giác Âu Dương Cận Hiên có điểm không thích hợp, không khỏi nghi hoặc ra tiếng hỏi.

“Gọi ta Cận Hiên.” Phục hồi tinh thần lại Cận Hiên mỉm cười nói. Lắc lắc đầu, vừa nãy nhất định là có quỷ trên thân hắn, như thế nào hội trường quân sư cùng ‘Tiên tử dưới ánh trăng’ là cùng một người? Tuy rằng y thật sự mỉa làm cho hắn..... Tâm động, nhưng..... Thanh tỉnh thanh tỉnh, nếu cho quân sư biết hắn đem y tưởng thành một nữ tử, chắc chắn sẽ giết hắn.

“Cận Hiên, hảo, người cũng gọi ta Quân.” Ngạo Quân cũng chân thành cười với Cận Hiên.

Hai người lại nhìn nhau liếc mắt một cái, trong lòng lẫn nhau hiểu được, một câu Cận Hiên, một câu Quân, rốt cuộc là cái gì?

“Quân, trở về đi! Lạnh.” Cận Hiên cảm thấy trời càng ngày càng lạnh, đem áo choàng trên người Ngạo Quân kéo chặt một chút, nhẹ giọng nói.

“Ân, đi thôi!” Nói xong dẫn đầu đứng lên, cùng Cận Hiên đi về hướng quân doanh.

Lúc này ánh trăng ở trên cao thật xa, thật xa, tỏa ra ánh sáng nhu hòa đem thân ảnh hai người trải ra thật dài, thoát nhìn như chặt chẽ gắn bó cùng một chỗ, phảng phất ý muốn gắn bó cùng nhau vĩnh viễn mãi không buông tay.

Trước doanh trường Ngạo Quân, Cận Hiên cùng Ngạo Quân nhìn nhau, hết thấy đều không nói, coi như bạn trai đưa bạn gái về nhà sau, hai người lưu luyến ngóng nhìn đối phương. Ngạo Quân lắc lắc đầu, ý nghĩ này sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện.

Thấy Ngạo Quân không ngừng lắc đầu, Cận Hiên đánh vỡ trầm mặc nói: “Quân, sao vậy?”

“Không có gì, người đi về trước đi!” Ngạo Quân rất nhanh liền khống chế suy nghĩ miên man trong đầu, bình tĩnh nói.

“Ân, tốt, sớm nghỉ ngơi một chút.” Thấy Ngạo Quân gạt đầu, Cận Hiên xoay người hướng doanh trường mình mà đi.

Thẳng đến Cận Hiên thân ảnh to lớn biến mất trong bóng đêm, Ngạo Quân mới thu hồi ánh mắt: Kỳ thật nàng cũng không phải chán ghét hắn như vậy, Cận Hiên, đã lâu không có vui vẻ như hôm nay, cảm ơn người.

Kéo áo choàng trên người một chút, Ngạo Quân xoay người đi vào doanh trường của mình, nội trướng một mảnh tối đen. Không đúng, nội trướng có người, nàng cảm giác được có một hơi thở khác tồn tại, hơn nữa hơi thở này có điểm nguy hiểm.

Ngay khi Ngạo Quân muốn đốt đèn lên, một thanh âm quỷ dị dị thường ở nội trướng tối đen vang lên: “Mạc Quân sư, đợi đã lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Đi ăn máng khác?

Ngay khi Ngạo Quân muốn đốt đèn lên, một thanh âm quỷ dị dị thường ở nội trướng tối đen vang lên: “Mạc Quân sư, đợi đã lâu.”

Ở địa bàn của người khác lại nói với chủ nhà là đợi đã lâu, không khỏi rất bừa bãi a! Kỳ dị Ngạo Quân lúc này lại không sợ hãi, vẫn có thể suy nghĩ như vậy, ngay cả chính nàng cũng không khỏi không bội phục mình.

Không để ý tới thanh âm này, Ngạo Quân tiếp tục thắp đèn, nháy mắt nội trướng tối đen loe loét xuất hiện mảng sáng, Ngạo Quân mới chậm rãi mở miệng nói: “Các hạ có việc gì sao?” Vừa nói, một bên vừa xoay người lại.

Người tới một thân cảm y, ung dung thanh thần ngồi ở trên giường của nàng, đáng giận, dám ngồi ở trên giường nàng? Tầm mắt chậm rãi hướng lên trên, rốt cục thấy rõ bộ dạng tên kiều ngạo này được tôn vinh như thế nào. Là xinh đẹp, là xinh đẹp, là tuấn mỹ..... Ngạo Quân suy nghĩ một chút nhưng vẫn không biết nên dùng từ gì để hình dung nam tử trước mắt thoát nhìn thực tà khí này, chỉ thấy hắn làn da trắng như tuyết, mi như mực họa, mặt như cánh hoa đào, tà mị yêu diễm, một đầu tóc dài màu đỏ nhạt tùy ý buông xòa, bên miệng lộ vẻ tà ác cười, còn đôi mắt hồng kia giống như đèn từ Địa ngục nhân gian, đợi chút..... Ánh mắt màu đỏ?

“Người là Gia Luật Ứng!” Ngạo Quân khẳng định nói. Hắn chính là người đã diệt Mạc gia thôn Thái tử Thương Liêu quốc Gia Luật Ứng, giờ phút này hắn xuất hiện tại đây là muốn làm gì?

“Ha ha..... Không hổ là thiên hạ đệ nhất quân sư, đủ bình tĩnh, đủ thông minh.” Gia Luật Ứng bừa bãi cười lớn, tuyệt không sợ bị người nghe thấy.

Trong mắt hắn hiện rõ kinh diễm, tán thưởng không hề che dấu tất cả đều hiển lộ ra: Đẹp quá a! Khuôn mặt hoàn mỹ trắng nõn tron bóng, lông mi thật dài, lông mi dài nhỏ như ánh trăng sáng tỏ trong bầu trời đêm, một đôi mắt to đen láy như nước, trong suốt sáng ngời mà lại bình tĩnh làm cho người ta nhìn không thấu, có vẻ như sâu không lường được, lại làm cho người ta không tự giác hăm đi sâu vào, phía dưới cái mũi thẳng thắn, là đôi môi màu hồng tự nhiên, môi phần nộn giống như cánh hoa hồng, làm cho không tự giác muốn nếm thử, ngũ quan xinh đẹp càng có vẻ nắm không được, cũng càng làm cho hắn muốn xem xét càng sâu, đây là người đã hại hắn tổn thất năm vạn nhân mã ‘Thiên hạ đệ nhất quân sư’, quả thực mỹ giống như nữ nhân, không, là so với nữ nhân còn đẹp hơn, cho dù đã quen nhìn các mỹ nữ nhưng hắn cũng không khỏi thất thần, đáng tiếc, người như vậy lại là nam nhân, nếu là nữ tử..... Bất quá người đẹp như vậy càng tăng thêm dục vọng muốn chinh phục của hắn.

“Thái tử sẽ không rảnh rồi đến nơi này của Mạc Quân để mà dạo chơi?” Ngao Quân một bộ ‘Có việc nói mau, không có việc gì thì rút đi’ đứng trước bộ dáng tà nghệ của Gia Luật Ứng. Tự xưng xâm phạm Long Hiến hoàng triều còn có chuyện Mạc gia thôn, nàng còn nhớ rõ! Nếu như nàng có ý muốn giết người, vừa này sau khi biết người trước mắt là hắn, liền một kiếm chém hắn.

“Mạc Quân sư tựa hồ không thích nhìn thấy bản Thái tử?” Gia Luật Ứng cứ như vậy nằm ở trên giường Ngao Quân, miễn cưỡng hỏi. Ân, hảo hảo a! Không thể tin được Mạc Quân này lớn lên giống nữ tử như vậy trên giường cũng thật thoải mái, có một cỗ hương trúc thơm ngát thân nhiên, kia hẳn là của y lưu lại! Nói vậy trên người y cũng rất hảo a!

Vô nghĩa! Ngao Quân không nói lời nào, chính là bắn ánh mắt sắc bén xuyên qua rõ ràng tỏ vẻ ý tứ này. Thế nhưng hắn còn thân nhiên nằm ở trên giường nàng như vậy, cũng không biết có bệnh gì không, ngày mai chắc chắn phải tiêu độc!

“Thực có lỗi, bản Thái tử thực muốn nhìn thấy Mạc Quân công tử! Cho nên liền nhịn không được đến xem, quả nhiên không làm cho bản Thái tử thất vọng!” Gia Luật Ứng vừa nói, một bên về mặt ái muội cười tà nhìn về phía Ngao Quân, đột nhiên ngữ khí lại chuyển: “Chính là, Mạc Quân sư đối với bản Thái tử có thái độ thật sự làm cho người ta thương tâm a!” Nói xong suy sụp hạ mặt xuống, bộ dáng kiều diễm sắp khóc, thật đúng là chỉ có thể dùng từ ‘Tiện’ để hình dung a! Rất giống Ngao Quân ‘Phụ’ hắn.

“Thái tử muốn Mạc Quân lấy thái độ như thế nào đối với người? Là trợn mắt tưng hương sao? Hay là rút kiếm đánh nhau?” Ngụ ý là bằng hành động tùy tiện của người, ta đối với người như vậy, coi như khách khí lắm rồi! Dù thế nào, còn không thỏa mãn a! Ngao Quân nhịn xuống không để lộ ra một chút xúc động, nàng còn muốn biết hắn mạo hiểm tới nơi này là vì mục đích gì!

“Ha ha..... Nói thật, bản Thái tử đúng là muốn nhìn bộ dáng tức giận của Mạc Quân sư một chút! Từ lúc mới gặp mặt tới giờ cũng không thấy Mạc Quân sư trừ bỏ vẻ ngoài lạnh lùng ra còn có biểu tình khác! Đến đây đi! Tức giận đi! Bản Thái tử chờ.” Gia Luật Ứng thân nằm nghiêng nghiêng, đôi mắt màu đỏ thẳng nhìn Ngao Quân ngoắc ngoắc, thoát nhìn mười phần giống như đang nói ‘Đến đây đi! Come on, baby!’

“Có bệnh!” Ngao Quân lạnh lùng nói, Gia Luật Ứng này thật đúng là quá biến thái. Thuận tiện ở một bên ghế ngồi xuống, giường bị chiếm lấy, nàng không thể đứng mãi được! Kia thực xin lỗi chính mình a!

“Nhĩ hảo đại lá gan.” Gia Luật Ứng cả giận nói, đôi mắt màu đỏ hơi hơi nheo lại, này tỏ vẻ hắn thực sinh khí, nhưng bên miệng vẫn như cũ lộ vẻ cười tà làm cho Ngao Quân rất muốn đánh cho hắn một quyền. Cho tới bây giờ không ai dám nói chuyện với hắn như vậy, ‘Con mồi’ này dám khiêu chiến ‘Quyền uy’ của hắn.

Hoàn toàn không nhìn thấy hắn mang theo tức giận cùng áp lực cường thế, Ngao Quân nhàn nhã ở trên ghế hảo hảo nằm, thuận tiện cầm lấy áo choàng của Ngụy Tử Tề đắp lên, vẫn như cũ chỉ dùng ngữ khí lạnh lùng nói: “Thái tử có gì nói mau, Mạc Quân mệt nhọc, quấy rầy người khác ngủ là không đạo đức.” Như thế nào Vương gia, Thái tử này cũng chỉ nói toàn những lời này, buồn bực!

“Người.....” Gia Luật Ứng lại có điểm nuốt chữ, nhất thời không biết đối với những lời này của y nên phản ứng ra sao. Trước đây đừng nói khi hắn tức giận chỉ cần hắn liếc nhìn cũng đã làm cho tất cả mọi người phải e ngại, nhưng y lại có thể nhàn nhã như vậy ở trước mặt ‘Cừ nhân’ mà nằm ngủ, còn nói quấy rầy y ngủ là không đạo đức, ha ha..... Đạo đức, nam nhân này lại dám giảng đạo đức với ‘Phệ diễm tà quân’ hắn, thật sự là điều tức cười nhất trên đời.

“Ha ha..... Có ý tứ, có ý tứ.....” Con mồi này hắn càng ngày càng thích.

Người này tuyệt đối có bệnh! Ngao Quân trong lòng tự nói với chính mình. Lười để ý đến hắn, Ngao Quân trực tiếp đem ánh mắt nhắm lại, nhìn xem hắn đến tốt cùng có thể đợi đến khi nào.

Nửa ngày, ngay khi Ngao Quân sắp đi theo Chu công nhập hội, Gia Luật Ứng tiếng nói mỉa mai lại vang lên: “Mạc Quân sư không hận ta, không nghĩ vì Mạc gia thôn báo thù sao?” Hắn không thể chịu đựng được thái độ thờ ơ của y, không thể chịu đựng được ngạo khí của y cao giống hắn, nhưng hắn không thể không bội phục mỹ nam nhân này, ở trước mặt hắn, y vẫn có thể đi vào giấc ngủ như vậy.

Nghe được lời nói của hắn, Ngao Quân mới từ từ mở to mắt, thả bỏ câu Chu công, lãnh đạm vô ba nói: “Hận là như thế nào, không hận là như thế nào, về phần báo thù? Thái tử hôm nay đến, muốn cho Mạc Quân báo thù sao? Người hội đứng bất động cho ta giết sao?”

Hận hắn sao? Muốn giết hắn báo thù sao? Có lẽ lúc trước thì có! Nhưng trải qua chiến dịch hôm nay, nàng có tư cách hận hắn sao? Hơn hai vạn binh Thương Liêu đã chết kia nên hận ai? Thân nhân bọn họ nên tìm đến báo thù sao? Đây là chiến tranh bất đắc dĩ, nhưng thôn dân Mạc gia thôn lại vô tội a! Còn có cha mẹ, bọn họ cũng là vật hi sinh của chiến tranh, nói đến đây, hết thấy đều là bi kịch do chiến tranh mang đến. Mà hiện tại nàng cũng không còn muốn báo thù, giết được Gia Luật Ứng hay không cũng không còn quan trọng, nàng thậm chí mau chóng chấm dứt chiến tranh lần này, thậm chí muốn Gia Luật Ứng, Thương Liêu quốc cam đoan không xâm phạm Long Hiến hoàng triều, không khơi mào chiến tranh.

“Nếu bản Thái tử đứng cho người giết, người có giết không?” Gia Luật hứng thú nói. Hắn rất muốn xem người thoát nhìn như thư sinh gầy yếu lạnh lùng

vô tình này hội như thế nào giết hần.

“Sẽ không.” Ngao Quân gọn gàng dứt khoát nói.

“Nga?” Gia Luật Ứng nhú mày, có điểm không thể tin được y hội thẳng thắn như vậy đã nói ra, lại tiếp tục nói: “Mạc Quân sư không nghĩ vì Mạc gia thôn báo thù, giết bản Thái tử?”

“Không nghĩ.” Vẫn như cũ là ngắn gọn hai chữ.

Gia Luật Ứng mang theo đôi mắt trầm tư thẳng tắp nhìn chăm chăm Ngao Quân. Nhưng hần một chút cũng nhìn không thấu con người này, hần giết phụ mẫu y, diệt gia viên của y, y trợ Âu Dương Cẩn Hiền không phải là vì giết hần để báo thù sao?

“Người đến đây làm quân sư, không phải là vì trợ Âu Dương Cẩn Hiền đã bại bản Thái tử, không phải là muốn giết bản Thái tử báo thù cho Mạc gia thôn sao?” Gia Luật Ứng giống như tò mò rất mạnh hỏi ra nghi vấn trong lòng mình.

“Đúng, nhưng cũng không phải.” Ngao Quân hàm hồ đáp.

“Có ý tứ gì?” Gia Luật Ứng nổi giận, nhảy dựng lên, hướng thẳng đến trước mặt Ngao Quân, từ trên cao nhìn xuống nhìn chăm chăm Ngao Quân, hần chán ghét loại thái độ nói chuyện này, chán ghét loại cảm giác không thể nắm giữ này, chán ghét loại mơ hồ không thể đoán ra này, hơn nữa đối phương là ‘Con mồi’ của hần.

“Không có ý tứ gì cả.” Hoàn toàn không nhìn ra ‘Tu La’ trước mắt, Ngao Quân ngáp ngắn một cái nói: “Thái tử rút cuộc tìm Mạc Quân có chuyện gì? Nói mau, trời sắp sáng, Mạc Quân thật sự mệt nhọc.” Không phải nói dối, nàng thật sự thực buồn ngủ, trời sáng, Oánh nhi nhất định sẽ đến kêu nàng, đến lúc đó nàng muốn ngủ cũng không được.

Nhìn Ngao Quân về mặt mơ hồ, bộ dáng thẳng ngáp, Gia Luật Ứng lửa giận đột nhiên hoàn toàn tiêu tán, tâm tình tốt, y thật sự thực đáng yêu, thực làm cho người ta..... Tâm động, tâm động không bằng hành động, ma chương lại hướng về phía mặt Ngao Quân, ân, xúc cảm tốt lắm, thực dễ chịu, so với hần chạm qua một nữ nhân còn muốn dễ chịu hơn, Gia Luật Ứng hoàn toàn say mê.

‘Ba’, Ngao Quân một tay đánh vào quai má chương đang vuốt ve ở trên mặt nàng, biểu tình vẫn như cũ không có biến hóa, khẩu khí cũng vẫn lạnh như vậy nói: “Nói mau.” Vô duyên vô cớ sờ mặt nàng để làm chi? Có bệnh!

Cái đánh kia thực dùng sức, hồng hồng, tay rất nhanh đã sưng lên, Gia Luật Ứng nhìn tay mình một chút, rồi vung tay áo lên nói: “Nếu Mạc Quân sư không hận bản Thái tử, rất tốt. Rất đơn giản, chính là muốn Mạc Quân sư làm quân sư bản Thái tử.”

Rốt cục đã vào vấn đề chính, Ngao Quân cũng không thèm nhìn tới Gia Luật Ứng, miễn cưỡng nói: “Người muốn ta đi ăn máng khác?”

“Đi ăn máng khác?” Gia Luật Ứng lại phát ra tinh thần tò mò, nghi vấn nói.

“Chính là người muốn ta phản bội Vương gia?” Lần này, Ngao Quân tâm địa tốt lắm mới vì hần giải thích nghi hoặc. Cùng cô nhân nói chuyện chính là phiên toái.

“Ha ha..... Đúng vậy, chính là muốn người..... Đi ăn máng khác.” Gia Luật Ứng vốn không hiểu những vấn đề lặp lại.

“Không có khả năng.” Gọn gàng dứt khoát, liền ba chữ, nàng từ trước đến đây đều không thích dơ dài.

Lần này Gia Luật Ứng cũng không nỡ, ngắn một cái tươi cười dụ dỗ tiểu hài tử, du thuyết nói: “Làm quân sư của Âu Dương Cẩn Hiền, bất quá vĩnh viễn cũng là một quân sư mà thôi, mà làm quân sư bản Thái tử, chờ đã bại Âu Dương Cẩn Hiền, trong Thương Liêu quốc người chính là dưới một người trên vạn người, vàng bạc mỹ nữ hưởng dụng vô cùng.”

A, thì ra đến để lợi dụng nàng a! Nghe thì đúng là không sai, quyền lực, tiền tài, mỹ nữ, đều là những thứ nam nhân tha thiết muốn có.

Ngao Quân sửa lại vẻ lạnh lùng vừa nãy, mỉm cười nói: “Nghe thật là mê người, ân..... Ta đây liền.....”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Người là của ta

Ngao Quân sửa lại vẻ lạnh lùng vừa nãy, mỉm cười nói: “Nghe thật là mê người, ân..... Ta đây liền.....”

Giống như tự hỏi một chút, ngay khi Gia Luật Ứng nghĩ rằng y sẽ đáp ứng, Ngao Quân lại lạnh lùng nói: “Ta liền..... Ta đương nhiên không tiếp thụ, quyền lực, địa vị, tiền tài, mỹ nữ..... Ta tuyệt không hiếm lạ, cũng không thích.”

“Kìa vậy không biết Mạc Quân công tử nghĩ muốn cái gì, bản Thái tử nhất định có thể cho ngươi thỏa mãn.” Gia Luật ẩn nhẫn tức giận, tiếp tục du thuyết nói.

“Muốn cái gì? Rất đơn giản, Thái tử nhất định cũng có thể làm được. Thái tử ngươi phải tự mình giải thích với các thôn dân Mạc gia thôn đã chết, thề vĩnh viễn không khơi mào chiến tranh, vĩnh viễn không xâm nhập Long Hiên hoàng triều.” Ngao Quân đưa ra yêu cầu.

“Nga, nói như vậy Mạc công tử cũng là một người dân yêu nước, nhưng theo bản Thái tử biết, Mạc Quân công tử cũng không phải là người Mạc gia thôn, có lẽ căn bản không phải là người Long Hiên quốc. Nói như bây giờ, bản Thái tử có thể cho rằng ngươi đây là lấy lui mà tiến, càng muốn nhiều thứ hơn thế.” Sau khi Luật Ứng nghe xong yêu cầu của Ngao Quân, nhướn mi một chút nói.

Hắn đã sớm kêu người điều tra Mạc Quân, cũng mặc kệ hắn tra như thế nào, cũng không thể tra ra y đến từ nơi nào, giống như là từ không trung xuất hiện, mọi thứ của y hết thảy đều là mơ hồ. Điều duy nhất có thể xác định chính là y vốn không phải người Mạc gia thôn, mà là hai tháng trước mới đến Mạc gia thôn, lúc sau mới xuất hiện tại đây, là ngoài ý muốn hay là có mục đích?

“Ta quả thật không phải người Mạc gia thôn, cũng không phải người Long Hiên hoàng triều.” Dừng một chút, kiên định nói: “Nhưng ta không cho phép bất luận kẻ nào xúc phạm tới Long Hiên hoàng triều.”

Mặc dù kinh ngạc Ngao Quân thẳng thắn thành khẩn thừa nhận mình không phải người Long Hiên hoàng triều, Gia Luật Ứng vẫn là bất động thanh sắc nói: “Nếu không phải người Long Hiên hoàng triều, vậy Long Hiên hoàng triều có quan hệ gì với ngươi đâu, nếu ngươi muốn vang danh thiên hạ, trợ ta, cùng bản Thái tử cùng nhau giành quyền lực, ta có thể cho ngươi hết thảy.”

“Ta mặc dù không phải người Long Hiên hoàng triều, nhưng trên thế giới này, người tôi trọng yếu với ta hiện tại là người Long Hiên hoàng triều. Bởi vậy ta sẽ không cho bất cứ thứ gì hủy đi quốc gia này. Về phần vang danh thiên hạ gì đó, ta cũng không có hứng thú.”

“Người trọng yếu? Ai?” Gia Luật Ứng truy vấn hỏi, nghe được y có người trọng yếu, trong lòng liền nổi lên một cỗ lửa giận, nhưng hắn không nghĩ sẽ đi tìm lý do vì cái gì lại có phản ứng này.

“Không quan hệ với ngươi.” Ngao Quân lạnh lùng nói.

“Như thế nào cùng ta không quan hệ, chờ ta giết người tôi trọng yếu kia của ngươi, ngươi có thể không có vương bận đến trợ ta.” Gia Luật Ứng yêu mị cười, mang theo mê hoặc.

“Ngươi giết không được nàng.” Ngao Quân tự tin nói. Có Âu Dương Chính Hiên, Tuyệt hội tuyệt đối an toàn, tuy chưa thấy mặt tỷ phu này, nhưng nàng rất tin tưởng hắn.

“Tự tin như vậy? Chẳng lẽ hắn là.....” Âu Dương Cảnh Hiên? Gia Luật Ứng không biết vì cái gì hội nghĩ đến Âu Dương Cảnh Hiên, rõ ràng hai người đều là nam tử, vì cái gì hắn hội cho rằng người tôi trọng yếu của Mạc Quân là Âu Dương Cảnh Hiên? [Lệ Nguyệt: “Cái này ta giải thích rõ một chút, vì ta đang edit từ bản cv nên ta cũng không biết mặt chữ hoa như thế nào, nhưng theo Băng Nguyệt nói, vì trong tiếng hoa từ ‘tả’ (âm pinyin) được hiểu theo nghĩa là ‘anh ấy’ hoặc ‘cô ấy’ nên lúc này ý của Quân tử muốn chỉ là ‘cô ấy’, nhưng Gia Luật Ứng lại hiểu theo nghĩa ‘anh ấy’.]

Hắn còn chưa kịp đem ‘Âu Dương Cảnh Hiên’ bốn chữ nói ra, Ngao Quân liền lạnh lùng ngắt lời nói: “Không cần đoán, cho dù đoán được cũng vô dụng. Nếu ngươi thật sự có khả năng giết nàng, ngay sau đó, kiếm của ta sẽ đâm thủng thân thể của ngươi.” Sát khí sắc bén làm cho Gia Luật Ứng trong lòng chấn động, Mạc Quân không phải đơn giản như hắn tưởng, nhưng vẫn không bộc lộ ra ngoài nói: “Giết ta, ngươi giết được sao? Vẫn là đáp ứng bản Thái tử đi!”

“Giết được hay không, thử qua mới biết được, bất quá, ta hy vọng chuyện này sẽ không phát sinh. Ta cũng không thích giết người.”

“Ha ha..... Khẩu khí hảo đại!” Gia Luật Ứng giống như nghe được lời chê cười hay nhất trên đời ngửa mặt cười ha ha, sau lại cười tà nói: “Mạc công tử, ngươi phải biết rằng, ở bên người bản Thái tử chỉ có hai loại người, không phải bằng hữu bản Thái tử, thì chính là địch nhân, mà làm địch nhân bản Thái tử kết cục tuyệt đối hội sống không bằng chết. Ngươi là một người tuyệt đại thông minh như vậy, không cần chọn cho mình một con đường không thể quay về.”

“Ta cũng không cho rằng ta là người thông minh, hơn nữa bất luận làm bằng hữu của ngươi hay là địch nhân của ngươi, ta cũng không muốn làm. Ta chỉ muốn ngươi đình chỉ chiến tranh, nếu ngươi đáp ứng, quân đội Long Hiên hoàng triều có thể lập tức rút về.” Ngao Quân hứa hẹn nói. Nàng biết kỳ thật trong lời nói của Cảnh Hiên, hắn cũng không muốn chiến tranh, cho nên nàng thay hắn làm hứa hẹn lần này, chỉ cần Gia Luật Ứng đáp ứng không khơi mào chiến tranh.

“Không có khả năng, không đã bại Âu Dương Cảnh Hiên, bản Thái tử vĩnh viễn đánh tiếp.” Gia Luật Ứng trực tiếp từ chối. Ngày mai, ngày mai là hắn có thể đã bại Âu Dương Cảnh Hiên, hắn sẽ làm cho khắp thiên hạ phải nhìn hắn với cặp mắt khác xưa, y cũng sẽ phải nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

“Ngươi chọn lựa khơi mào chiến tranh, là vì Cảnh Hiên.” Ngao Quân khẳng định nói.

“Cảnh Hiên?” Gia Luật Ứng không tỏ vẻ kỳ quái khi y biết ý tưởng của hắn, bởi vì hắn cũng không quá che giấu, nhưng một câu ‘Cảnh Hiên’ lại làm cho hắn thập phần khó chịu, hồng mâu lại nheo lại nói “Xem ra Mạc công tử cùng Âu Dương Cảnh Hiên cảm tình thật tốt! Hắn với ngươi hình như không chỉ là quan hệ chủ soái cùng quân sư!” Với ngữ khí ái muội kia người ngu ngốc cũng có thể nghe được đây là chỉ ý tứ gì.

Bất quá có người ở phương diện này chính là so với ngu ngốc còn ngu ngốc hơn.

“Ta cùng Cẩn Hiên quan hệ quả thật không chỉ là quan hệ chủ soái cùng quân sư, thì tính sao? Vì nguyên nhân như thế, ngươi cho rằng ta sẽ phản bội Cẩn Hiên, theo ngươi sao?” Ngao Quân tuyệt không hiểu ngữ ý trong lời Gia Luật Ứng vẫn nói tiếp. Là đúng vậy a! Trải qua trò chuyện với nhau đêm nay, ở trong lòng của nàng, Cẩn Hiên chính là bằng hữu của nàng. [Lệ Nguyệt: "Haiz! Ông nói gà bà nói vịt."]

Nhưng điều Gia Luật Ứng vừa nghe vào trong tai lại không được hiểu như vậy. Gia Luật Ứng không nghĩ y hội ‘Thằng thẩn’ như vậy nói ra ‘Quan hệ không tầm thường’ của hai người bọn họ, đầu tiên là sùng sốt, sau đó là cười ha ha, chính là cười không thấy đáy mắt, một bên cười một bên nói: “Không nghĩ tới a! Âu Dương Cẩn Hiên lại như vậy, trách không được hần không gần nữ sắc, nguyên lai..... Ha ha.....” Nở nụ cười một trận, ngay khi Ngao Quân hoài nghi hần có thể bị cười đến chết hay không, đột nhiên ngừng lại, cười tà ác, tay lại có ý vô tình cọ xát mặt Ngao Quân, mềm nhẹ nói: “Tuy rằng ta không tốt như người kia, nhưng nếu đối tượng là ngươi, bản Thái tử vẫn rất thích.” Cười tà tiến đến bên tai Ngao Quân, cả giận thối: “Ta sẽ so với Âu Dương Cẩn Hiên càng ôn nhu hơn.”

Ngao Quân bị hần thối đến cảm thấy ngứa ngáy, một bên đẩy hần ra một bên nói: “Ta nghe thấy, ngươi không cần dựa vào gần như vậy, hảo nhọt a!” Nói xong còn xoa nhẹ lỗ tai một chút, bất quá đối với lời hần nói, mặc dù cảm thấy có điểm kỳ lạ không hiểu, không rõ cái người kia là người nào, nhưng trong lòng đã có trực giác nam nhân này rất nguy hiểm, nên cách xa hần một chút.

Đối với phản ứng của Ngao Quân, Gia Luật Ứng lại là ha ha cười, lui bước, tự tin nói: “Một ngày nào đó, ngươi sẽ vì ta mà phản bội Âu Dương Cẩn Hiên, ngươi sẽ phải cầu tới ta, cầu ta cho ngươi đi theo.”

Ngao Quân còn chưa kịp nói, Gia Luật Ứng liền lập tức biến mất trong doanh trướng, nội trướng yên tĩnh chỉ truyền đến dư âm của hần: “Mạc Quân, ngươi là của ta, nhớ kỹ, ngươi là của ta.....”

‘Ngươi là của ta..... Ngươi là của ta.....’ những lời này không ngừng quanh quẩn trong đầu Ngao Quân, đuổi mãi không đi.

“Có bệnh. Cái gì là của ngươi? Kỳ lạ khó hiểu.....” Ngao Quân lẩm bẩm tự nhủ nói. Trong lời hần nói, cho dù người nghe được là người thiếu tình thương như Ngao Quân, tâm vẫn hội nổi lên cơn sóng. Lúc này Ngao Quân vẫn đem những lời kỳ lạ của hần giảo phiến trong lòng, suy nghĩ mông lung rồi đắp chăn đi ngủ, thật đúng là đừng nói gì, thật sự hảo khốn a!

Thái dương đã lên cao hơn cả đỉnh đầu, ánh sáng ấm áp chiếu vào nội trướng, chiếu vào trên mặt người đang ngủ như con heo chết.

Mạc Nguyệt Oánh về mặt ngọt ngào nhìn hần tuần mỹ vô song, thông minh nhất thiên hạ Mạc Quân ca, mặt ngay cả lúc ngủ thoạt nhìn cũng đẹp như vậy, thật muốn cứ cả đời đứng nhìn như vậy, Nhưng do ‘Chức trách’.

“Ca, ngươi lại ngủ quên, mau dậy, Vương gia tìm ngươi có việc.” Nguyệt Oánh một bên xốc chăn của Ngao Quân lên, một bên kêu to.

Ngao Quân mơ mơ màng màng nói: “Oánh nhi, cho ta ngủ tiếp đi, lúc này, trời sắp sáng ta mới ngủ, hảo khốn a!” Nói xong nhắm mắt lại lại ngủ xuống. Tối hôm qua nàng cùng Cẩn Hiên hàn huyên hơn nửa đêm, vốn đã buồn ngủ muốn chết, sau đó lại vì Gia Luật Ứng đến đây gây sự, lại đụng chạm thật lâu, còn nói những lời làm cho nàng thực không thoải mái, làm hại nàng trời sắp sáng mới được ngủ.

Thấy Ngao Quân thật rất muốn ngủ, Nguyệt Oánh cũng muốn cho y ngủ! Nhưng, không được a! Vương gia tìm ca thật sự rất gấp, y không thể chậm trễ, bằng không ca hội bị mắng.

“Ca, Vương gia đã cho người ta tới tìm ngươi hai lần, giống như có việc gì đã xảy ra, ngươi mau dậy a!” Không có biện pháp, Nguyệt Oánh một bên phe phẩy Ngao Quân, một bên lớn tiếng nói.

“Vương gia? Vương gia có chuyện gì?” Ngao Quân nghe được Cẩn Hiên có việc tìm nàng, thế này mới thanh tỉnh một chút, mở mắt ra hỏi. Bất quá vẫn còn ý tứ muốn ngủ.

“Ta không biết, nhưng giống như đã xảy ra chuyện gì vậy.”

“Nga! Có chuyện gì đâu?” Ngao Quân một bên chậm rãi khởi động, một bên lẩm bẩm.

“Thương Liêu quốc đưa thư khiêu chiến tới.” Lúc này một thanh âm ôn hòa trả lời Ngao Quân.

Ngao Quân cùng Nguyệt Oánh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Ngụy Tử Tề mỉm cười đứng ở cửa trướng, ánh mặt trời chiếu xuống, phảng phất giống như thiên sứ.

Ngao Quân mỉm cười nói: “Tử Tề, ngươi đã đến rồi. Thương Liêu quốc lần này lại ra chiêu gì?”

Nghe được Ngao Quân ngữ khí không sao, Ngụy Tử Tề mày lại nhíu lại: “Lần này là tới thật sự, Thương Liêu quốc đưa tới thư khiêu chiến, nói rõ muốn Vương gia tự mình xuất chiến, bởi vì, Gia Luật Ứng cũng sẽ tự mình ra trận.”

“Nga? Kia hiện tại Vương gia.....” Ngao Quân vẫn như cũ bình tĩnh dò hỏi. Theo tối hôm qua Gia Luật Ứng đến đây, nàng chỉ biết nội trong mấy ngày nay nhất định sẽ có sự phát sinh, chính là không thể tưởng được hội nhanh như vậy, lần này hần sẽ có âm mưu gì?

“Vương gia cùng sở hữu tướng lĩnh đều đã đến chủ trướng nghị sự, cũng chỉ chờ ngươi, Vương gia cho ta tới gọi ngươi.” Ngụy Tử Tề rõ ràng vốn

không như Ngạo Quân ‘Lạc quan’ như vậy, mặt mày nhăn cả lên, xem ra tình huống rất tệ !

“Khụ. .... Từ Tề, người chờ một chút, ta đi ngay.” Ngạo Quân có điểm ngưng nói. Xem ra Cẩn Hiên bọn họ đã đợi nàng rất lâu, vừa nãy Oánh nhi có nói Cẩn Hiên gọi người đến kêu hai lần, hiện tại ngay cả Từ Tề cũng xuất mã, cho dù buồn ngủ đến mấy cũng phải biết xấu hổ mà dậy.

“Nhưng ca, người còn chưa ăn cơm?” Nguyệt Oánh thấy Ngạo Quân còn chưa ăn cơm mà đã muốn đi, chạy nhanh nhắc nhở nói.

“Không có việc gì, ta trở về sẽ ăn.” Quay đầu nói với Ngụy Từ: “Có thể, đi thôi!”

Ngạo Quân cùng Ngụy Từ sóng vai đi ra ngoài, nàng có dự cảm: Gia Luật Ứng lúc này đây nhất định sẽ ra ngoan chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Tâm linh tương thông

“Vương gia, không thể a!” Vừa đến cửa trường, thanh âm Triệu Chi Dương trắng như hồng chung liền truyền đến, có thể thấy được bên trong có bao nhiêu phản náo nhiệt.

Lại một cái thanh âm trắng kiện đồng dạng truyền đến: “Vương gia, nhất định có âm mưu, cân nhắc a!”

Đối mặt với phản đối của mọi người, Cẩn Hiên chỉ sửa lại biểu tình nghiêm túc, ngẩn đầu cười cười nói: “Quân sư đến!”

Nhất thời nội trường náo nhiệt trầm tĩnh xuống, mọi người sững sốt một chút, thấy đúng là Ngạo Quân mới cung kính nói: “Quân sư.”

Ngạo Quân vượt vượt cảm, lập tức đi vào, ngồi ở vị trí phía trên gần Cẩn Hiên nhất, còn chưa nói chuyện, Triệu Chi Dương liền vội vàng nói với nàng: “Quân sư, khuyên nhủ Vương gia đi! Lần trước Thương Liêu quốc bị quân ta làm cho thảm bại, lần này Gia Luật Ứng còn muốn Vương gia tự mình ra trận nhất định có âm mưu, Vương gia là chủ tâm trong quân, không thể mạo hiểm a!”

“Các vị tướng quân cũng không muốn Vương gia ra trận?” Ngạo Quân biết rõ còn cố hỏi nói.

“Dạ.” Sở hữu tướng lĩnh bao gồm Ngụy Từ Tề đều đáp.

“Vậy, Vương gia người thật sự quyết định xuất chiến?” Ngạo Quân lại quay đầu hỏi Cẩn Hiên.

“Ừ, bản vương quyết định, nhận khiêu chiến của Gia Luật Ứng.” Cẩn Hiên cười đáp. Hắn biết ý sẽ minh bạch, cũng sẽ đồng ý. Quả nhiên. ....

“Một khi đã như vậy, Mạc Quân đồng ý Vương gia xuất chiến.” Ngạo Quân hiểu ý cười với Cẩn Hiên.

Cẩn Hiên cũng mỉm cười đáp lại, hắn không nhìn lắm ý, Quân thật sự hiểu được hắn.

“Cái gì? Quân sư, người đồng ý Vương gia xuất chiến?” Triệu Chi Dương không thể tin tưởng lớn mắt hỏi, hiển nhiên không chịu tin Ngạo Quân hội để cho Cẩn Hiên xuất chiến, hắn vốn nghĩ ý nhất định giống như bọn hắn cùng khuyên nhủ Vương gia, dù sao quân sư cũng là mưu trí, nhất định sẽ biết Gia Luật Ứng đã thiết lập cạm bẫy đang chờ bọn họ nhập vớ, càng không nghĩ đến, quân sư cái gì cũng không hỏi, liền tán thành Vương gia xuất chiến.

“Àn.” Ngạo Quân không nói, chỉ nhẹ nhàng mà gật đầu một cái. Nàng biết bọn họ lo lắng, nhưng Cẩn Hiên biết rõ nguy hiểm cũng kiên trì xuất chiến, có thể thấy được trận chiến này không phải bọn họ muốn không đánh là có thể không đánh, đây là trận đánh không thể tránh khỏi, cho dù biết là bại, cũng phải xuất chiến, có lẽ chủ động nghênh chiến, còn có thể tính đến điểm thắng.

“Nhưng, quân. .... Quân sư, Gia Luật Ứng lúc này đây không chỉ tự mình ra trận, hơn nữa còn xuất động toàn quân, xem ra là muốn quyết chiến, với tài năng của Gia Luật Ứng, nếu hội xuất động toàn quân như vậy, nhất định đã chuẩn bị chu toàn, mà quân ta căn bản không rõ đối phương sẽ ra chiêu gì, như thế. ....” Ngụy Từ Tề vẻ mặt lo lắng nói.

“Từ Tề, người có tin tưởng Vương gia không?” Ngạo Quân khéo miệng cong lên một chút, cười hỏi.

“Tin tưởng.” Ngụy Từ Tề không chút nghĩ ngợi gật đầu nói. Vương gia là người trong cuộc đời hắn tối bội phục.

Ngạo Quân lại nhìn về phía các tướng quân, mọi người đồng loạt nhận được ánh mắt dò hỏi của Ngạo Quân, đều không chút do dự gật đầu nói: “Tin tưởng Vương gia.”

Nghe được đáp án vừa lòng, Ngạo Quân thế này mới cười nhìn thoáng qua Cẩn Hiên cũng đang mỉm cười đồng dạng nhìn nàng, sau đó lại đối với mọi

người nói: “Một khi đã như vậy, Vương gia đã quyết định xuất chiến, các vị tướng quân nên tin tưởng Vương gia đã có chủ trương, không phải sao?”

“Này.....” Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, quân sư nói rất đúng a! Nhưng.....

“Vương gia, quân sư, Từ Tề tin tưởng Vương gia sẽ không sai, Từ Tề chỉ thỉnh cùng Vương gia xuất chiến.” Từ Tề đứng ra đầu tiên nói. Dù sao hai người hần tít nhiệm đều quyết định xuất chiến, hần còn do dự cái gì? Hơn nữa với năng lực Vương gia vốn là thiên hạ đệ nhất, hiện tại lại có quân sư tương trợ, thật như hổ thêm cánh

“Mặt tướng đồng ý xuất binh, cũng thỉnh xuất chiến.” Triệu Chi Dương thấy Từ Tề đã nói như vậy, lập tức cũng không còn do dự, cũng thỉnh xuất chiến.

“Mặt tướng đồng ý.”

“Mặt tướng đồng ý.”

.....

Thấy mọi người từ phản đối đến bây giờ lại cảm xúc trào dâng cầu thỉnh đồng ý xuất chiến như vậy, Cẩn Hiên thu hồi ý cười, khôi phục vẻ uy nghiêm của một Cẩn Vương gia, về mặt chính sắc đứng lên nói: “Hảo, nếu các vị tướng quân đều đồng lòng như thế, chiến trận này, chúng ta cùng nhau đánh, làm cho Gia Luật Ung hần phải hối hận vì đã xâm nhập Long Hiên hoàng triều.”

“Vâng.” Mọi người đồng dạng về mặt nghiêm túc đứng lên ôm quyền nói. Rốt cục đã đến lúc thật sự quyết chiến.

“Mặc Quân sư, người giúp bốn vương trấn thủ trong doanh.” Cẩn Hiên quay đầu nói với Ngạo Quân.

Ngạo Quân còn chưa kịp nói, Ngụy Từ Tề đã phát ra nghi vấn: “Vương gia, vì sao không cho quân sư theo chúng ta xuất chiến?” Theo đạo lý mà nói, trận chiến này trọng yếu như thế, lại hung hiểm như thế, nếu Quân cùng xuất chiến không phải sẽ có phần thắng sao? Vì sao Quân phải ở lại trong doanh? Chẳng lẽ Vương gia còn chưa hoàn toàn tin nhiệm Quân sao? Nhưng là không đúng a! Trải qua trận chiến lần trước, toàn doanh từ trên xuống dưới đều bị Quân làm cho bội phục như thế, Vương gia cũng không ngoại lệ.

Cẩn Hiên không đáp, ngược lại nói với Ngạo Quân: “Ý quân sư như thế nào?” Nói xong gọi cười lên, tất cả mọi người nhìn thấy đều cảm thấy sợ hãi, từ lúc quân sư đến đây, một Vương gia luôn luôn không bao giờ biết nói đùa bây giờ lại cười thật nhiều a! Cơ hồ mỗi lần vừa thấy bóng quân sư, đều phải cười một lần.

Ngạo Quân vẫn như cũ bình thản nói: “Mặc Quân nghe theo mệnh lệnh của Vương gia.”

Nói xong nhìn về phía Cẩn Hiên, bốn mắt nhìn nhau, Cẩn Hiên thấy rõ tuy ngữ khí Ngạo Quân có phần lãnh đạm nhưng đáy mắt lại hiện ra một chút sáng tỏ, còn có hơi hơi ý cười. Ngạo Quân ở trong mắt Cẩn Hiên đã thấy được hai người đều rất ăn ý, nhưng hần lại vì nàng suy nghĩ chu đáo như vậy, biết nàng không thích nhìn thấy chiến tranh, biết nàng không thích thấy chết chóc, biết nàng không thích nhìn thấy máu tươi, nhưng mà trên chiến trường, đây là điều không thể tránh khỏi, cho nên hần đem nàng lưu lại, chỉ sợ cũng có một nguyên nhân khác chính là chiến trường hung hiểm, đối với nàng ‘Thư sinh văn nhược’ mà nói, chẳng khác nào chỉ mảnh treo chuông, suy nghĩ này cũng là vì an toàn của nàng. Cẩn Hiên, bằng hữu này lần lượt đã thay đổi, lúc trước như thế nào nhìn hần liền không vừa mắt? Ngạo Quân trong lòng tự hỏi với chính mình.

“Từ Tề, Vương gia làm như vậy đều có thâm ý.” Thấy Từ Tề còn muốn hỏi, Ngạo Quân lại nói. Ngụy Từ Tề thấy thế chỉ có thể đem nghi hoặc nuốt vào trong lòng.

Cẩn Hiên cùng Ngạo Quân lại nhìn nhau ăn ý liếc mắt một cái, thế này mới hạ lệnh, toàn doanh chuẩn bị nghênh chiến.

Đây là chiến dịch lớn nhất từ lúc hai quân giằng co tới nay, thậm chí là chiến dịch lớn nhất từ lúc Gia Luật Ung xâm nhập Long Hiên hoàng triều tới nay, lấy mười lăm vạn đại quân Thương Liêu đánh với mười vạn đại quân Long Hiên, hai quân chủ soái toàn doanh tướng lĩnh đều xuất động, nhất định quyết sinh tử một trận.

Một đại quân đông nghìn nghịt làm cho bình nguyên vốn không nhìn thấy giới hạn bây giờ lại có vẻ chật chội, trước hai quân, hai người phong hoa tuyệt đại giống nhau nhưng lại bất đồng giằng co, một người giống như bình thường bên miệng vẫn lộ vẻ tươi cười tà tà, nhìn như thập phần nhàn nhã, nhưng chỉ cần nhìn kỹ, sẽ phát hiện hần giống như đến từ Địa ngục Tu La, khi hồng mâu nhìn người trước mắt, lại tràn ngập rất nhiều hận thù; Một người khác lại gọn sóng không sợ hãi mà đối diện đại trận trước mắt, trên mặt chỉ duy trì vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt thâm thúy nhìn không ra cảm xúc.

“Ha ha..... Âu Dương Cẩn Hiên, bất quá ngươi cũng có như thế, biết rõ là chỉ còn đường chết, còn ngoan ngoãn đi tìm cái chết, hừ, phụ hoàng thật sự đánh giá ngươi quá cao.” Gia Luật Ung dẫn đầu mở miệng nói, khẩu khí cuồng vọng kiêu ngạo kia, làm cho toàn quân tướng sĩ Long Hiên đều hận nghiền răng.

“Gia Luật Ung, ngươi nói câu này không khỏi quá sớm đi! Ngươi tự dung xâm phạm Long Hiên ta, giết quân dân ta, hôm nay, đã đến lúc ngươi nên trả giá.” Âu Dương Cẩn Hiên mặt vẫn như cũ hé ra lạnh lùng nói, ngữ khí cũng không có gì bốn bề sóng dậy, nhưng thanh âm trầm ổn kia lại làm cho hai tướng quân sĩ đều nghe được rõ ràng, có uy nghiêm như thế. Hần rõ ràng nhìn thấy được khi Gia Luật Ung nhắc tới phụ hoàng hần, đáy mắt hận ý càng sâu, trong mắt hỏa diễm hùng hực thiêu đốt như muốn đem hần đốt thành tro. Xem ra, lần này Gia Luật Ung xâm nhập Long Hiên nhất định cùng Thương Liêu vương có quan hệ rất lớn, Cẩn Hiên trong lòng suy đoán.

“Ha ha..... Phải không? Âu Dương Cẩn Hiên, nếu ngươi không phải ôm quyết tâm đánh một trận tử chiến, như thế nào ngay cả người ‘Âu yếm’ Mặc

Quân sư cũng không có tới? Theo lý thuyết, xem năng lực thiên hạ đệ nhất quân sư hẳn, nếu nói đến, ít nhất còn có thể bảo toàn thi thể cho người, ha ha.....” Gia Luật Ứng ái muội mà lại cuồng vọng nói với Cẩn Hiên, còn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘Âu yểm’.

Lần này không nhìn thấy Mạc Quân, thực ngoài dự kiến của hắn, lần này hắn chỉ huy toàn thể đại quân xuất động, không có khả năng Âu Dương Cẩn Hiên không biết rõ đây là một trận đánh ác liệt, mà Mạc Quân là quân sư tối đắc lực của hắn, coi biểu hiện của hắn, nếu Âu Dương Cẩn Hiên muốn thắng, Mạc Quân nhất định phải tùy quân xuất chiến, mà hắn cũng có thể thừa dịp này, cho Mạc Quân nhìn xem, ai mới là ‘Chiến thần’ chân chính, ai mới đáng cho y phụ tá? Thế nhưng y không xuất hiện, chẳng lẽ Âu Dương Cẩn Hiên thật sự ‘Yêu’ y như thế, tình nguyện hy sinh toàn quân tướng sĩ, thậm chí là toàn bộ Long Hiên hoàng triều, cũng muốn bảo hộ chu toàn cho y? Hừ, nếu thật sự như vậy, Âu Dương Cẩn Hiên không xứng là đối thủ của hắn.

Cẩn Hiên thông minh như vậy, sao lại không biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Thế nhưng nói hắn cùng Quân..... Hừ, ngẫm lại, hai người bọn họ đều là đại nam nhân, nói như vậy không chỉ ô nhục hắn, cũng ô nhục Quân, nghĩ đến Quân bị ô nhục như vậy, Cẩn Hiên liền cảm thấy khí dâng lên đỉnh đầu, so với ô nhục hắn càng làm cho hắn cảm thấy phẫn nộ, Gia Luật Ứng dựa vào đâu vô duyên vô cớ hội đồng hắn cùng Quân như thế? Hắn căn bản là không biết Quân, như thế nào hội..... Hơn nữa bộ dáng vừa này của hắn, lại làm cho Cẩn Hiên cảm thấy hắn có điểm giống như..... Đó kỳ.

“Ha ha..... Không nói lời nào chính là thừa nhận? Không thể tưởng được a! Không thể tưởng được, đường đường ‘Lãnh diện chiến thần’ đúng là..... Bất quá cho dù y không tới, người cũng vô pháp bảo hộ y chu toàn.” Gia Luật Ứng nói đến điểm mấu chốt đột nhiên dừng lại, sau đó hít một hơi trầm giọng nói. Cẩn Hiên trầm mặc, làm cho Gia Luật Ứng cảm thấy hắn chính là đang cam chịu, cũng làm cho trong lòng hắn không biết là lừa gạt hay là lòng đồ kị càng cháy càng mạnh.

“Gia Luật Ứng, bốn vương đã nói qua, lời nói này của người không khỏi quá sớm đi, phải đánh mới biết được.” Cẩn Hiên ngăn lại đề tài nói. Khi Gia Luật Ứng nhắc tới Quân, trong mắt thoáng hiện ra tia sáng, làm cho hắn trong lòng linh cảm mãnh liệt: Hắn có hứng thú với Quân.

“Hảo, vậy nhìn xem, ai mới là người cười cuối cùng, đáng tiếc a! Mạc Quân sư không nhìn thấy một chiến dịch phản kích như vậy.” Thông minh như Gia Luật Ứng sao lại không biết Cẩn Hiên cố ý ngăn chặn đề tài, hắn cố tình lại đem đề tài cấp dẫn trở lại trên người Mạc Quân.

Cẩn Hiên cố ý sửa lại mặt lạnh trên chiến trường, gọi lên nụ cười yếu ớt nói: “Không, Quân hội đến nhìn.”

Cẩn Hiên cười yếu ớt làm cho Gia Luật Ứng càng cảm thấy thập phần chói mắt, Quân?

Kêu thực thân thiết a! Tuy rằng trong lòng hận đến nghiền răng nghiền lợi, nhưng ở ngoài mặt lại vẫn như cũ tà mị cười nói: “Có ý tứ gì? Nguy hiểm như vậy, Mạc Quân sư có thể tùy quân xuất chiến sao? Ha ha..... Coi hắn phong thái tuyệt sắc như thế, nếu có đến, bản Thái tử không có khả năng nhìn không thấy.”

“Y quả thật không tùy quân xuất chinh, nhưng, lúc này y lại ở một nơi mà người không biết để quan sát trận chiến này.” Chiếu theo lời nói của Gia Luật Ứng, chẳng lẽ hắn đã gặp qua Quân? Nhưng..... Tuy rằng trong lòng có nghi vấn, nhưng Cẩn Hiên vẫn cười yếu ớt nói, hắn mặc dù không biết Quân ở đâu? Nhưng trong lòng đã có một cảm giác rất mãnh liệt: Y chắc chắn đang đứng ở nơi phụ cận nào đó, chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của hai quân, không có khả năng y thật sự ở lại trong doanh.

Lúc này cách bình nguyên không xa trên một ngọn núi nhỏ, bạch y tung bay theo gió, dung nhan tuyệt sắc lạnh lùng lạnh nhạt, đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn chằm chằm dưới núi, dáng người ngạo nghễ đứng thẳng làm cho thiên địa lâm vào thất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Khói thuốc súng trên chiến trường

Sau khi đại quân xuất chiến, Ngạo Quân liền đi lên ngọn núi nhỏ phụ cận chiến trường, đúng là nàng không thích nhìn thấy chiến tranh, nhưng dĩ nhiên nàng là quân sư Long Hiên, mà lần này lại là chiến dịch trọng yếu như thế, nàng há có thể không quan tâm sao? Huống hồ vừa này đại quân vừa xuất phát, một loại bất an liền nổi lên trong lòng nàng, giống như bọn họ đi rồi sẽ không thể quay trở về, tuy rằng nàng đối với Cẩn Hiên rất tin tưởng, nhưng theo những lời tối hôm qua của Gia Luật Ứng, còn có thái độ tự cao tự đại của hắn làm cho nàng cảm thấy trận chiến hôm nay, Gia Luật Ứng nhất định sẽ sử ra kì chiêu.

Quả nhiên, loại cảm xúc bất an này, sau khi nhìn thấy đại quân Thương Liêu, lại càng rõ ràng hơn, đội hình như vậy thật sự có điểm kỳ quái, ngay cả nàng đã xem qua nhiều binh pháp như vậy cũng chưa thấy qua trận hình kỳ quái như thế, nhưng lại có cảm giác quen thuộc, giống như đã gặp qua ở đâu? Nhất thời không nghĩ ra đã gặp qua ở đâu trận hình tương tự như thế.

Khi Ngạo Quân đang cố gắng tự hỏi, dưới núi hai quân cũng đang rục rịch giăng co, sắp sửa khai chiến.

“Nếu Mạc Quân sư có thể nhìn thấy trận phản kích này, vậy không phải tốt hơn sao. Âu Dương Cẩn Hiên, hôm nay, thần thoại Chiến thần bất bại của người sẽ bị Gia Luật Ứng ta đánh vỡ.” Gia Luật Ứng ngẩng đầu nhìn chung quanh một vòng cũng không thấy thân ảnh màu trắng kia, nhưng hắn đã có cảm giác, thật sự người nọ đang ở một chỗ nhìn chăm chú vào nơi này, một khi đã như vậy, rất tốt, từ giờ trở đi, cũng nên chấm dứt, tay chậm rãi đem

Hỏa Văn kiểm giờ lên, phát ra một mệnh lệnh tiến công.

“Hào, vậy để bốn vương xem ‘Phệ điểm tà quân’ người chung quy có bao nhiêu bản lĩnh. Công.” Cẩn Hiên cũng đồng dạng giờ lên bội kiểm của mình — Long Ngâm kiểm, nhất thời chỉ nghe ‘Đinh.....’ một tiếng, giống như có một con rồng mềm mại phát ra thanh âm bay lên, đứng ở trên Thiên Nhật Pha Y Thiên nhận được mệnh lệnh, tức khắc bắt đầu đánh trống trận, nhấn gửi mệnh lệnh tiến công, một bên Y Hàn, vùng quân kỳ, chỉ huy quân đội thay đổi trận hình.

Cẩn Hiên không hổ là Chiến thần, điều binh bố trận thật sự là quỷ thần khó lường, Ngao Quân đứng nhìn ở trên tiêu sơn tâm không nhận được tán thưởng, chỉ thấy bên dưới cát vàng nổi lên cuộn cuộn, ba vạn bộ binh Long Hiên ở phía trước, bày ra trận hình tam giác, lấy sườn đông làm tiền phong, bắt ngờ mãnh công khu vực trung tâm làm cho quân Thương Liễu không kịp phòng thủ một trận phân tán.

Nguyên lai trận hình hoàn hảo của quân Thương Liễu sau một trận mãnh công này, trận hình liền loạn, trung gian bị mũi nhọn xé mở ra một cái khe, binh Thương Liễu hướng hai bên lui lại lại bị quân Long Hiên trận hình tam giác khác vây chặn hai bên sườn, mất thấy trận giác đại loạn.

Lúc này trên Thiên Nhật Pha cùng Thiên Nguyệt Pha nhìn ra xa, tướng quân Thương Liễu Thân Đồ Sở Phi trong lúc này chỉ huy vùng cờ đỏ tươi, bày ra trận hình ki biến, theo trống trận Thương Liễu đánh vang, bốn vạn kỵ binh Thương Liễu xếp thành hàng chia thành hai cánh tri nhập chiến trường, mang theo khói thuốc súng cuộn cuộn, làm cho người ta không thấy rõ tình hình chiến đấu, đội khói thuốc súng tán đi, kỵ binh Thương Liễu đã hảo hảo bày ra Công Tiêm trận, bốn vạn kỵ binh một chữ sắp xếp hình thành dãy số, nhưng có điều lại không giống với Công Tiêm trận, cờ trên tay Thân Đồ Sở Phi một lát lại thay đổi, tín hiệu cờ tái biến, kích trống một lúc một khác, tướng quân Thương Liễu mồ hôi đầm đìa chiếu theo tín hiệu cờ nhấn gửi một mệnh lệnh, theo cờ thường vùng lên, tiếng trống ù ù, theo sau bốn vạn kỵ binh Thương Liễu đột nhiên xuất hiện mấy vạn cung thủ, Thân Đồ Sở Phi hạ cờ thường xuống, nhất thời vạn mũi tên phát ra, ba vạn bộ binh Long Hiên đều bị trúng tên mà ngã xuống đất, nhất thời quân lính trận hình tam giác tan rã.

Gia Luật Ứng quả nhiên không thể khinh thường, ‘Phệ điểm tà quân’ quả nhiên danh không phải giả, thay đổi linh hoạt như thế, bình tĩnh bày ra trận hình mới quả nhiên thập phần chi diệu, hẳn, cũng là nhân tài hiếm có, so sánh với năng lực của Cẩn Hiên, hẳn không hơn kém nhau bao nhiêu! Ngao Quân mặc dù không có hảo cảm gì với Gia Luật Ứng vừa chính vừa tà này, nhưng có thể bày ra trận tinh diệu như thế cũng làm cho nàng không thể không bội phục Gia Luật Ứng vài phần.

Đang lúc Ngao Quân hết sức thất thần, phía dưới trên chiến trường chiến cuộc lại một lần nữa thay đổi. Y Hàn nhận được một mệnh lệnh do Cẩn Hiên phát ra, lập tức vũ động minh hoàng quân kỳ, Y Thiên cũng chậm chậm thay đổi tiết tấu kích trống, Minh hoàng quân kỳ theo các động tác mà biến ảo, tiếng trống chậm rãi mà thôi thúc, trong phút chốc trận hình tam giác hỗn loạn chậm rãi phát sinh biến hóa, binh lính nhanh chóng di động, trận hình tam giác biến thành hình thoi, quân kỳ tái huy, tín hiệu cờ tái biến, trung gian doanh trận hình thoi vỡ ra một cái phùng, mấy vạn thuần binh [*] bên trong hình thoi rất nhanh xuất hiện, nhằm ngăn trở cung thủ Thương Liễu, theo sau thuần binh, là một đội kỵ binh Long Hiên trang bị khí giới hoàn mỹ sáng ngời, một trận mãnh công hướng vào trận hình Thương Liễu, theo sau tiến công của kỵ binh, toàn bộ doanh trận hình thoi đội hình chỉnh tề, hành động rất nhanh di chuyển tiến về phía trước, nhanh chóng nhảy vào trung tâm trận hình của đối phương.

Hào! Gia Luật Ứng đôi mắt màu đỏ nháy mắt sáng ngời, trong mắt không che dấu tán thưởng. Âu Dương Cẩn Hiên thật là thiên cổ tới nay ít có tướng soái tài, ‘Lãnh diện chiến thần’ thật đúng là cái tên xứng đáng, ứng đối cực nhanh, bố cục chi diệu, đối với tinh thần tướng sĩ nắm giữ cực ổn, thật sự là làm cho người ta kinh hãi a! Cũng làm cho người ta bội phục, nhưng..... Hồng mâu nháy mắt nhũn lại: Từ nay về sau sẽ không còn có ‘Chiến thần’, Âu Dương Cẩn Hiên sẽ mãi mãi biến mất.

Minh hoàng quân kỳ trong tay Y Hàn lại vùng lên vài cái, doanh trận hình thoi nhảy vào trong trận Thương Liễu nháy mắt phân thành trận hình tam giác bất đồng với trận hình lúc nãy, hình thành trận hình tam giác mới bộ phận mũi nhọn tấn công đều bị thuần binh thay thế, mặt sau theo sát là cung thủ Long Hiên tinh thần chấn hưng, người người đều giữ khoảng cách ngang nhau nhanh chóng lần lượt đứng thẳng bên cạnh nhau, trong tay nắm lấy cung tiễn đen nhánh, tên dài đã lắp sẵn trên cung, phía sau lưng đeo một túi tên dài, ở dưới mặt trời chói chan chiếu rọi xuống phản xạ ra hàn quang làm cho người ta sợ hãi.

Thân Đồ Sở Phi cả kinh: Tầm chắn ở phía trước, cung thủ tiến sát theo sau, kỵ binh áp trận, bộ binh chốt ở phía sau. Trận pháp tinh diệu như vậy, nên phá như thế nào đây? Thân Đồ Sở Phi về mặt hoảng sợ nhìn về phía Thái tử Gia Luật Ứng của bọn họ, hy vọng Thái tử có thể nói cho hắn biết nên làm gì bây giờ, chỉ thấy Thái tử bọn hắn vẫn như cũ cười nhìn vào trận hình tinh diệu của quân Long Hiên, nửa phần cũng không có ý tứ muốn hạ đạt chỉ thị. Đây không khỏi làm hắn gấp đến độ mồ hôi lạnh đầm đìa. Nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ ngay cả Thái tử cũng không có biện pháp phá giải? Vậy mấy vạn huynh đệ này.....?

Bên này đang ở không biết làm sao, bên kia, Y Thiên tiết tấu kích trống lại biến đổi, Y Hàn trong tay minh hoàng quân kỳ vùng lên, ở không trung xẹt qua một đạo minh hoàng lưu quang. Cùng lúc đó trong trận tam giác, cung thủ cầm trong tay cung tên tràn đầy, nhất thời tên tựa như mưa không thể đỡ hướng vào bên trong quân Thương Liễu đang thập phần kinh hãi, kỵ binh Long Hiên ở sát gần cũng xung phong liều chết làm cho quân Thương Liễu bắt ngờ không kịp phòng thủ ở, đều ngã xuống, cho dù có tầm chắn ngăn trở, nhưng vẫn không ngừng có người bị trúng tên rồi ngã xuống.

Trong nháy mắt, trên chiến trường vang lên từng trận thanh âm nhân mã gào thét, mấy vạn tướng sĩ Thương Liễu lâm vào nơi sinh tử, thắng bại như một con một đường treo lơ lửng.

Gia Luật Ứng mắt lạnh nhìn tướng sĩ của mình ngã xuống ở ngay trước mắt hắn, nhưng không phát ra chỉ thị gì, tựa như đã nhận thua mặc cho thủ hạ tướng sĩ bị giết. Nhưng ánh mắt nhìn theo binh lính Thương Liễu ngã xuống lại càng phát ra âm trầm, hồng mâu khùng bố lại tràn ngập hận ý thật sâu: Bản Thái tử sẽ không cho các ngươi phải chết oan, rất nhanh, rất nhanh Âu Dương Cẩn Hiên cùng mười vạn binh sĩ Long Hiên kia sẽ đến với các ngươi, rất nhanh thôi.

Rất nhanh, thật sự rất nhanh, mấy vạn tướng sĩ Thương Liễu cứ như vậy bị nhốt bên trong doanh trận Long Hiên, trên bình nguyên binh lính Thương Liễu nằm chết trận, đứt tay đứt chân, chết vô cùng thống khổ.

Nhìn một màn này, Ngạo Quân có loại cảm giác muốn ới, nhưng thái độ hồ hững của Gia Luật Ứng lại dẫn dắt sự chú ý của nàng: Hẳn như thế nào có thể đối diện với mấy vạn đại quân của mình bị giết, mà thờ ơ? Có tính toán gì sao?

“Âu Dương Cần Hiên, có bản lĩnh thì đến đây đánh một trận với bản Thái tử, nếu không, bản Thái tử sẽ cho người cùng mấy vạn đại quân này đè mạng cho dừng sĩ Thương Liêu ta vừa mới chết trận.” Ánh mắt Gia Luật Ứng vốn là màu đỏ bây giờ lại càng đỏ hơn giống như nhóm lửa đến từ Địa ngục đối với Cần Hiên quát, hai chân kẹp mạnh một cái, rất nhanh phóng vào trong doanh trại Long Hiên, mười vạn đại quân phía sau cũng đi theo, vọt tới.

Cần Hiên không nghĩ tới Gia Luật Ứng lại không hề do dự mang binh nhằm phía doanh trại đánh tới như vậy, lập tức hạ lệnh tướng sĩ trong chiến trường lui lại, nhưng không còn kịp rồi, quân đội Gia Luật Ứng đã vây quanh mọi phía, Gia Luật Ứng càng giống như bị điên, không bày ra trận hình gì, liền lấy mười vạn đại quân một trận chém giết với mấy vạn nhân mã Long Hiên, trận hình tam giác tinh diệu bị đánh bất ngờ không kịp phòng thủ nhanh chóng bị đánh hạ, miễn cưỡng bảo trì trận hình, nhưng kiên trì không được bao lâu.

Lúc này, cờ thương trong tay Y Hân rất nhanh huy động vài cái, trận hình tam giác bị quân Thương Liêu vây quanh lại bắt đầu thay đổi, lấy kỵ binh ở phía trước, mặt sau rất nhanh hình thành một hình thoi, từ kỵ binh nhắm ngay vào chỗ hồng của quân Thương Liêu ý đồ phá vây.

Nhưng Gia Luật Ứng là người ra sao? Rất nhanh liền thấy được ý đồ của Cần Hiên, trong lúc doanh trại Long Hiên chưa thành hình, liền đi trước làm gương, trong tay Hỏa Vân kiếm vung lên, ở tiền phương mở đường kỵ binh Long Hiên toàn bộ ngã xuống, làm cho quân Long Hiên không thể không lui về phía sau, vô luận Cần Hiên thay đổi trận hình như thế nào, Gia Luật giống nhau là ôm quyết tâm đồng quy vu tận, bất luận trả giá bao nhiêu cũng không cho quân Long Hiên phá vây, huống chi, quân Thương Liêu mặc dù nhìn như không có trận hình gì, nhưng kì thực là tiến thoái đều có trực tực, không chút nào hỗn loạn, nhất thời, làm cho quân Long Hiên bị nhốt trong trung tâm phải chết vô số.

“Vương gia, làm sao bây giờ?” Ngụy Tử Tề đuổi ngựa tiến lên lo lắng hỏi. Nhìn huynh đệ trong doanh bị chém giết như vậy, hân mặc dù đau lòng nhưng chỉ bất lực, bởi vì hân biết, cho dù hân lao ra cứu viện cũng vô dụng, hiện tại chỉ mong Vương gia có thể cho một chỉ thị phá giải.

“Gia Luật Ứng người đã nghĩ cùng bốn vương đánh một trận như vậy, bốn vương đánh với người.” Cần Hiên không trả lời Tử Tề, ngược lại giống như tự nói với mình. Vừa nãy lời Gia Luật Ứng nói với hân, rõ ràng khiêu chiến với hân, vì mấy vạn tướng sĩ Long Hiên này hân buộc phải xuất chiến.

Ngụy Tử Tề nhất thời phản ứng không kịp, vừa định hỏi có ý tứ gì, chỉ thấy Vương gia như tên rời cung lao đi, Ngụy Tử Tề cũng chỉ có thể nuốt vào nghi hoặc, truyền lệnh toàn quân tiến công.

Nhất thời cát vàng cuộn cuộn, mấy vạn đại quân rất nhanh dâng tới, ngay cả đại địa đều nhin không được mà chấn động.

Thấy Âu Dương Cần Hiên mang theo toàn doanh hướng lại đây, Gia Luật Ứng khoe miệng tươi cười tà tà trở nên bí hiểm. Âu Dương Cần Hiên, người tới vừa đúng lúc, bản Thái tử đang chờ người đây! Kế tiếp, mới là thời điểm chân chính bản Thái tử ra chiêu.

Trên núi nhỏ Ngạo Quân thấy Cần Hiên lao đi, cảm xúc bất an trong lòng càng lúc càng dâng trào, nhất là sau khi nhìn thấy Gia Luật Ứng kia giống như thấy con mồi đã rơi vào cạm bẫy âm mưu được thực hiện liền cười tà, trong lòng lộ bộ một chút, dự cảm bất hảo cơ hồ bao phủ quanh nàng. ....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Huyết Hồn Thiên Can Bát Quái Trận

Trên núi nhỏ Ngạo Quân thấy Cần Hiên lao đi, cảm xúc bất an trong lòng càng lúc càng dâng trào, nhất là sau khi nhìn thấy Gia Luật Ứng kia giống như thấy con mồi đã rơi vào cạm bẫy âm mưu được thực hiện liền cười tà, trong lòng lộ bộ một chút, dự cảm bất hảo cơ hồ bao phủ quanh nàng. ....

Cần Hiên lao đi rất nhanh, vốn quân đội Thương Liêu đang vây quanh doanh trại Long Hiên đột nhiên tản ra rất nhanh, làm cho hai quân Long Hiên rất nhanh hội hợp.

Đang lúc Cần Hiên hết sức nghi hoặc, Gia Luật Ứng mang theo tiếng nói mỉa hoặc nói: “Âu Dương Cần Hiên, vừa nãy người không phải nói hôm nay phải đánh một trận mới có thể định thắng thua sao? Ha ha. .... Bản Thái tử nói cho người biết, từ thời khắc người hướng lại đây, đã nhất định người với mười vạn đại quân kia phải bỏ mạng tại đây, tiếng chuông Địa ngục dành cho các người đã vang lên.”

Giống như muốn xác minh lời nói của hân, lúc này trên Thiên Nguyệt Pha truyền đến một trận tiếng trống ù ù hào hùng vang đến tận trời, tiếng trống kia lộ ra từng trận tà khí, giống như muốn bắt lấy hồn phách người khác.

Theo tiếng trống biến hoá kỳ lạ kia, quân Thương Liêu rất nhanh nhằm về phía quân Long Hiên, Cần Hiên lập tức bãi trận nghênh địch, nhưng vô luận Cần Hiên thay đổi trận hình như thế nào, vĩnh viễn giống như không thể thoát khỏi ứ chế của quân Thương Liêu, mỗi khi muốn giầy đạp phá vây đều không thể, Gia Luật Ứng này bày trận gì a! Rõ ràng thoát nhìn giống như là di động hỗn loạn, nhưng có thể cố tình hô ứng cho nhau, giống như ngàn vạn tướng sĩ này tạo ra một mê cung, một khi đã bước vào từ môn thì vô luận dùng cách nào cũng không thể đào thoát được.

Này..... Đây là..... Này không phải Thiên Can bát quái trận sao? Tại sao..... Gia Luật Ứng có thể biết được? Khuôn mặt Ngao Quân lúc nào cũng chỉ có lạnh lùng lãnh đạm nhưng khi nhìn thấy quân Thương Liễu bày ra trận hình này về mặt liên lộ về khiếp sợ cùng nghi hoặc: Không, điều đó không có khả năng, Thiên Can bát quái trận là chi trận bát truyến của Thánh Tiên Môn, Gia Luật Ứng không có khả năng nào biết được, nhưng đây thật sự là Thiên Can bát quái trận.

Tùng đột thanh âm trống trận mang theo mê hoặc đánh gãy suy nghĩ của Ngao Quân, làm cho nàng không tự giác nhìn về nơi phát ra biến hoá kỳ lạ — Thiên Nguyệt Pha. Không nhìn thì không cảm thấy quan trọng, vừa thấy, cả người Ngao Quân một trận run run, trong lòng lại tự giác sinh ra sợ hãi chưa từng có.

Trên Thiên Nguyệt Pha tướng quân kích trống đã bị thay thế, hiện tại đang kích trống là một người mang theo thiết mặt nạ, bởi vì mang theo mặt nạ, cho nên không thể thấy rõ biểu tình lúc này của hắn, nhưng người này bên khoe miệng lộ vẻ tươi cười tàn khốc, còn có trong ánh mắt kia khi nhìn thấy phía dưới một trận thăm sát tàn khốc mà hiện ra hưng phấn, Ngao Quân nhìn đến có một trận lạnh khí theo lòng bàn chân nhăm thẳng đánh lên đỉnh đầu.

Là hắn, phản đồ giết hai vị sư phó Thánh Tiên Môn — Thánh Xích, trong đầu Ngao Quân tự nhiên dần dần hiện ra tình cảnh khi mới gặp Phong Viêm hai vị sư phó, trong mắt chợt hiện lên sát ý. So với Gia Luật Ứng, nàng tựa hồ càng hận, càng muốn giết hắn, chính Ngao Quân cũng không hiểu được là vì cái gì? Chỉ biết là hắn tác oai tác quái, làm cho nàng đối với hắn ngoại trừ thống khoái, chưa bao giờ có một người tồn tại làm cho nàng cảm thấy không thoải mái như vậy, mà hắn lại là Thánh Xích. Loại cảm giác này là hận cũng là..... Sợ, nàng cũng không rõ, đúng vậy, là sợ, cũng không biết vì cái gì, ở trong tiềm thức Ngao Quân lại sợ hắn, đối với hắn có sợ hãi không thể hiểu, có lẽ là khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, đã hình thành di chứng cảnh giác!

Sợ thì sợ, nhưng Ngao Quân vẫn rất nhanh trấn định xuống, Thánh Xích xuất hiện cũng đã hào giải hết nghi hoặc của nàng: Xem ra người bày ra Thiên Can bát quái trận không phải Gia Luật Ứng, mà là Thánh Xích, hắn thân là đệ tử của chương môn tiền nhiệm đã nhập thất, tự nhiên lại bày ra trận này, hắn cũng là người của Long Hiên, vì sao lại đi tương trợ cho Thương Liễu quốc? Quên đi, ngay cả sư phó đích thân dưỡng dục hắn cũng có thể hạ thủ được, thông phiên bán quốc thì đã là gì. Điều trọng yếu trước mắt là phải tìm ra biện pháp trợ giúp Cẩn Hiên bọn họ phá giải trận này.

Theo trong Thiên Kiển Viêm du ký ghi lại, Thiên Can bát quái trận là trận pháp tối tinh diệu trong thiên hạ: Cẩn vì thiên, khôn vì địa, khảm vì thủy,坎 vì son, chấn vì lôi, tốn vì phong, ly vì hỏa, đoài vì trạch. Trận này lấy vạn vật sinh trưởng trong trời đất mà hợp thành, lấy số tử vi di động làm cơ sở, trong đó ẩn chứa hơn tám ngàn loại biến hóa, mỗi một loại đều ngầm có ý một bộ triết lý vô đạo, người phi thường thông minh mới có thể lĩnh hội.

Sở dĩ tên là Thiên Can bát quái trận, là bởi vì nó được tạo từ Thiên Can, bát quái trận hỗ trợ mà thành, hoàn toàn tương khắc, biến ảo vô cùng.

Nhớ ngày đó khi nhìn thấy trận pháp này, Ngao Quân hào kích động một trận, làm cho nàng nghiên cứu miên man không ngớt suốt nửa tháng, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì nàng hội ban ngày ban mặt liên ngủ như bất tỉnh. Nhưng trận pháp này là trấn sơn chi bảo của Thánh Tiên Môn, học tập rất khó khăn, có người học cả đời, cũng không thể học được một, hai chương, cũng không truyền nhân, cho dù là người của Thánh Tiên Môn, cũng chỉ có các môn chủ đã ngoài cấp bậc nhân tài mới có cơ hội nhìn thấy, bởi vậy trên đời người biết trận này không nhiều lắm, hiểu được trận này sợ cũng chỉ còn Thánh Xích với nàng, về phần này các môn chủ trước tựa hồ còn chưa từng tập qua.

Kỳ môn đột giáp tại đại lục này ít có người biết, bình thường đều là giảng hồ kỳ nhân mới có thể dùng nó, không thể tin được Thánh Xích lại vận dụng trên chiến trường, cho dù Cẩn Hiên binh pháp cao minh tới đâu, cũng vô pháp phá giải, hơn nữa nhất định hắn không biết Thánh Xích bày ra trận này căn bản không phải là trận pháp, mà là kỳ môn đột giáp.

Cẩn Hiên mặc dù không biết đây là kỳ môn đột giáp, nhưng hiểu được, đây không phải trận pháp bình thường, hắn chinh chiến đã nhiều năm, chưa bao giờ gặp qua, càng chưa nghe qua. Mắt thấy binh lính một người tiếp một người rồi ngã xuống, hắn lại bất lực, mà nguyên bản đội ngũ chỉnh tề, lúc này quân lính lại tan rã, từng tướng sĩ trong mắt đều xuất hiện khủng hoảng, đây là điều cấm kỵ trên chiến trường, nhưng hắn lại chỉ có thể chặt vật một mặt lui về phía sau. Vô luận hắn lui về phía sau như thế nào, vẫn không thoát ra được.

Phải nhanh tìm ra phương pháp phá giải, nếu không chắc chắn toàn quân không một người có thể còn sống. Trong lòng Cẩn Hiên mặc dù cũng đã tiếp cận tuyệt vọng, nhưng thân là chủ soái, hắn vẫn cố giữ vững trấn định.

“Âu Dương Cẩn Hiên, không cần trốn nữa, nơi trốn không thoát được đâu, ha ha.....” Gia Luật Ứng cuồng vọng cười lớn, hồng mâu dường như vô cùng hứng thú nhìn Âu Dương Cẩn Hiên, tựa hồ thực vui vẻ hưởng thụ bất lực của hắn, thất bại của hắn.

“Gia Luật Ứng, ngươi dùng yêu thuật gì?” Cẩn Hiên căm tức rút kiếm chìa thẳng vào gương mặt tràn ngập tà khí của Gia Luật Ứng, hắn càng ngày càng cảm thấy trong trận có hàn khí âm trầm cổ quái, trời cũng chậm chậm trở nên biến hoá kỳ lạ.

“Yêu thuật? Ha ha..... Đúng vậy chính là yêu thuật. Âu Dương Cẩn Hiên, ngươi chịu chết đi!” Nói xong liền vọt tới trước mặt Cẩn Hiên, hắn muốn cùng Âu Dương Cẩn Hiên đánh một trận, hắn muốn Âu Dương Cẩn Hiên thua hoàn toàn triệt để.

“Hào, hôm nay cho dù Âu Dương Cẩn Hiên ta cùng huynh đệ hội tử chiến sa trường, cũng phải giết ngươi ngăn ngừa tai họa.” Nói xong, cũng kỳ mã nghênh đón. Cho dù phải chết, hắn cũng phải giết kẻ này, không cho hắn tái xâm phạm Long Hiên.

Hai người không hổ là đương kim tuyệt thế cao thủ, một Hỏa Vân kiếm, một Long Ngâm kiếm, đều là thần binh lợi khí hiếm có, nhất thời chỉ thấy vô số đạo kiếm khí vây trụ quanh hai người, làm cho người khác không thấy rõ rốt cuộc hai người bọn họ ra chiêu như thế nào, ra bao nhiêu chiêu, thỉnh thoảng có vài binh lính tiếp cận, cũng bị kiếm khí của bọn họ gây thương tích, không dám đi tới nữa. Nhất thời, trong trời đất tựa hồ bị vẻ tĩnh lặng chiếm cứ, tất cả các tướng sĩ ở hai quốc đang chém giết đều giống như nhau, không hện mà đồng thời đều ngừng lại, lẳng lẳng nhìn đại quyết chiến thế gian hiếm có.

Ngao Quân cũng chăm chú nhìn vào trận quyết chiến của hai người bọn họ, cảm thấy giống như đang xem phim võ hiệp, hơn nữa bởi vì nàng nội công thâm hậu, vì thế, nàng có thể nhìn thấy rất rõ hai người sử ra từng chiêu thức, thật sự rất phấn khích, làm cho suy nghĩ của nàng trong nháy mắt đều biến mất, hiện tại là thời điểm hai quân đang đối chiến, không phải là nơi diễn ra ‘Quyết chiến trên Từ Cẩm thành’.

Tiếng trống biến hoá kỳ lạ lại cải biến tiết tấu, Ngao Quân nhảy mất liền thanh tịnh. Đây là chuyện gì, Thiên Can bát quái trận sẽ không như vậy : Bầu trời xanh thẳm theo tiếng trống đột nhiên biến thành đỏ tươi, giống nhau đang lấy máu vậy, chảy xuôi trong không khí mãnh liệt có hơi thở âm trầm khủng bố, bên tai tựa hồ còn nghe được, ô ô ô..... tiếng khóc còn là thanh âm khóc thét, tựa hồ toàn bộ trời đất đặt mình trong mười tám tầng Địa ngục. Càng kỳ lạ là, nguyên bản binh lính Thương Liễu đang xem hai đại tuyệt thế cao thủ quyết chiến mà định chỉ chém giết, nhưng..... Thế nhưng bây giờ trong ánh mắt bắt đầu chậm rãi trở nên đỏ bừng, trong tay cầm đao, không muốn sống lao tới chém giết quân Long Hiên, cho dù bị đối phương chém ngã, cũng rất nhanh đứng lên, tiếp tục dấn đầu, tay phải bị chém đứt, cũng dùng tay trái, thẳng đến sinh mệnh chấm dứt mới thôi. Mà binh lính Long Hiên cũng không phải là người vô nhân tính, không phải vô duyên vô cớ đối với người một nhà mà chém lung tung, chính là cầm lấy thanh đao của chính mình mà cắt vào cổ mình, còn có đột nhiên thất thanh khóc rống lên, bị người chém tới giống như không hề có cảm giác.

Ngao Quân ánh mắt mở thật to, vẻ mặt không thể tin: Huyết Hồn Pháp! Dĩ nhiên là Huyết Hồn Pháp, thế nhưng hắn đã dùng Thiên Can bát quái trận chính thống hơn nữa còn có Huyết Hồn Pháp tà ác nhất trên thế gian. Trận pháp này mà mở ra, thế gian không khỏi sinh linh đồ thất. Thánh Xích, thế nhưng hắn..... Không được, phải nghĩ ra biện pháp, bằng không Cẩm Hiên cùng mười vạn đại quân này nhất định không một người nào có thể sống sót, hơn nữa trước khi chết tâm linh cũng phải chịu trận tra tấn cực kỳ tàn khốc.....

Nhưng, Thiên Can bát quái trận vốn là trận pháp diệu trong chi diệu, cơ hồ không hề có sơ hở, hơn nữa hiện tại còn có Huyết Hồn Pháp, phải làm sao bây giờ? Lăng Ngao Quân thông minh tuyệt đỉnh rốt cục lần đầu tiên rơi vào vô kế khả thi. Không được, phải nhanh tìm ra biện pháp, bình tĩnh bình tĩnh, hít sâu hít sâu, trấn định, lại nhìn chiến trường một chút, trong đầu một biện pháp vụt sáng xẹt qua, xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy.....

Bên này mặc dù đang quyết đấu ác liệt, Cẩm Hiên vẫn phân tâm quan sát tình huống trên chiến trường, mắt thấy tướng sĩ trong quân bắt đầu trở nên điên cuồng, trở nên không có lý trí, đối với mệnh lệnh của Ngụy Tử Tề hay Triệu Chi Dương dường như bị mất trí vô pháp nghe thấy, bên tai không ngừng truyền đến thanh âm kêu gọi, khóc thét..... Của các tướng sĩ trong quân đang kề cận cái chết. Hết thấy đều làm cho hắn đau lòng không thể hô hấp, hắn tình nguyện người chết là hắn, thống khổ là hắn, nhưng, hắn lại bất lực a!

Ngay lúc hắn đang hết sức phân tâm, Gia Luật Ứng một kiếm đâm tới, Cẩm Hiên tránh không kịp, vai trái bị đâm trúng, máu không ngừng chảy ra ngoài, Ngụy Tử Tề thấy thế, cũng không mẫn võ công mình căn bản không bằng Gia Luật Ứng, liền giờ kiếm nghênh đón, chặn thế công của Gia Luật Ứng.

“Không biết tự lượng sức mình.” Gia Luật Ứng khinh miệt nói. Nhưng do Ngụy Tử Tề ngăn cản mà thay đổi thế công, Ngụy Tử Tề lại bị đánh văng ra.

Cẩm Hiên phi thân đến, tiếp được Ngụy Tử Tề, tuyệt vọng nói: “Thật là trời muốn diệt ta, diệt Long Hiên của ta.”

Ngụy Tử Tề cũng là vẻ mặt tuyệt vọng, ngay cả Vương gia cũng bất lực.

Trong lúc mọi người đang hết sức tuyệt vọng, trên Thiên Nhật Pha truyền đến tiếng sáo trong trẻo thấm lòng người, làm cho tâm mọi người chậm rãi tĩnh lặng, mắt nhắm lại, điều này khiến cho trong lòng mỗi người hình như nghe thấy được âm thanh tinh tế của tự nhiên, cùng với tiếng sáo, trên Thiên Nhật Pha đồng thời truyền đến tiếng trống ‘Thùng thùng’ tiết tấu bất đồng so với lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Lui lại an toàn

Hình như nhà ta bị bậm, mạng nhện giăng đầy rồi nhỉ? Ta phải dọn dẹp thôi. *Cười*

Trong lúc mọi người hết sức tuyệt vọng, trên Thiên Nhật Pha truyền đến tiếng sáo trong trẻo thấm lòng người, làm cho tâm mọi người chậm rãi tĩnh lặng, nhắm mắt lại, nếu tinh tế nghe có thể nghe được âm thanh của thiên nhiên, cùng với tiếng sáo, trên Thiên Nhật Pha đồng thời truyền đến tiếng trống ‘Thùng thùng’ tiết tấu bất đồng với lúc trước.

Nghe tiếng sáo, lòng Cẩm Hiên đang rất tuyệt vọng bây giờ lại tràn ngập hy vọng kỳ dị: Là y đến đây, nhất định là y. Nhất thời tâm lại động, theo tiếng sáo nhìn về phía Thiên Nhật Pha, quả nhiên không sai, thân ảnh trắng nõn nhỏ bé rất nhanh chiếm hết toàn bộ tầm mắt của hắn.

Trên Thiên Nhật Pha, Ngao Quân tay cầm sáo ngọc, chuyên tâm thổi Tinh Tâm khúc, Y Thiên bên cạnh chiếu theo chỉ thị của Ngao Quân, đánh lên từng hồi trống trận.

Mà ở trên Thiên Nguyệt Pha, Thánh Xích vẫn như cũ mang theo vẻ tàn khốc cười lạnh nhìn Ngao Quân trên Thiên Nhật Pha, trong mắt tràn ngập khinh thường: Chỉ là một Tinh Tâm khúc đã nghĩ muốn phá Huyết Hồn của hắn, quá ngây thơ rồi! Hơn nữa Thiên Can bát quái trận của hắn vẫn đang gắt gao vây quân Long Hiên, y cho dù lợi hại thế nào cũng vô dụng, ha ha..... Hắn mới là người chiến thắng cuối cùng. Đem nội lực trút xuống cổ tay, hướng mặt trống đánh lên từng kích, từng trận tiếng trống nhịp nhàng dần dần che dấu chế trụ tiếng sáo Tinh Tâm khúc, phía dưới hai quân tướng sĩ lại bắt đầu trở nên bất an, điên cuồng trở lại.

Ngao Quân biết hiện tại không phải là lúc hợp nội lực lại, cho dù nội lực của nàng cao hơn Thánh Xích, cũng vô pháp phá được trận pháp tà ác này. Bởi

vậy chỉ có thể một bên tiếp tục thổi Tinh Tâm khúc, tạm thời giảm bớt điên cuồng của mọi người, một bên dùng ánh mắt ra hiệu với Y Thiên, Y Thiên hiểu ý, ‘Thùng thùng đông.....’ nhấn giữ chỉ thị thu binh.

Cần Hiên cũng đồng dạng hiểu ý, nhìn về phía Ngao Quân, thấy y gật đầu với hắn, ở phía dưới Cần Hiên phối hợp rất ăn ý.

“Truyền lệnh, thu binh, theo bốn vương lui lại.” Cần Hiên dùng nội lực đem thanh âm nói với tất cả các tướng sĩ ở đây. Hắn biết, đừng nói tạm thời hiện tại tất cả tướng sĩ đều đang dần dần bị lạc mất tâm trí, không thể chú ý trông trận truyền đạt lại chỉ lệnh, cho dù không bị lung lạc lí trí, chỉ cần nghe tiết tấu vừa nảy Y Thiên đánh, đã biết không phải cổ ngữ tầm thường, đây nhất định là chủ ý của quân sư, chúng tướng sĩ chưa từng nghe qua, lại càng không biết như thế nào tuân lệnh làm việc, bởi vậy cũng chỉ có thể nhìn xem hắn cùng quân sư có thể ăn ý bao nhiêu.

Tiếng sáo của Ngao Quân hơn nữa còn có thanh âm hùng hậu, hữu lực của ‘Chiến thần’ Cần Hiên, tướng sĩ Long Hiên nháy mắt khôi phục thần trí, chậm rãi tỉnh táo, rất nhanh hình thành đội hình chỉnh tề trật tự, theo sát Vương gia bọn họ.

“Muốn lui lại, lui được sao? Âu Dương Cần Hiên, ngươi cho là có Mạc Quân, ngươi có thể đào thoát trận này sao? Ngươi quá ngây thơ rồi, bản thái tử nói cho ngươi biết, không ai có thể thoát được trận pháp này.” Gia Luật Ứng phục hồi tinh thần lại, đối với Cần Hiên nói.

Vừa nảy thân ảnh kia vừa xuất hiện, hắn đã thất thần, tại thời khắc tối trọng yếu này, hắn lại thất thần, thủ khúc kia thật sự làm cho tâm hắn vốn rối loạn lập tức tĩnh lặng, đã bao lâu rồi chưa tĩnh tâm như vậy, an tâm không để ý gì tới thế sự phía dưới như vậy? Đã lâu đã lâu..... Lâu tới khi nào? Từ..... Từ sau khi hai huynh đệ Âu Dương gia đến Thương Liêu quốc đến nay, tất cả sự tình đều thay đổi, hắn cũng thay đổi..... Tất cả hết thảy đều do Âu Dương gia làm hại, chỉ có đã bại Âu Dương Cần Hiên, đem hoàng đế Âu Dương Chính Hiên từ trên ngai vàng đập xuống, hết thảy tất cả liền trở lại nguyên điểm. Còn có Mạc Quân, liếc mắt nhìn trịch tiên kia lúc này đang làm cho thiên địa lâm vào thất sắc một cái, nhân vật như vậy vì sao lại là của Âu Dương Cần Hiên hắn, vì sao phải trợ hắn, vì sao trong mắt của y chỉ có Âu Dương Cần Hiên, mà không có hắn? Hắn không phục, Mạc Quân là của hắn, của hắn, giờ khắc này, hắn đã quyết định, hắn muốn Mạc Quân, mặc kệ tất cả, hắn phải có. Hắn muốn Âu Dương Cần Hiên chết ở trước mặt y, làm cho y phải cúi đầu xưng thần với hắn, hắn muốn Âu Dương Cần Hiên thua một ván không dư thừa.....

“Phải không? Vậy thử xem!” Cần Hiên gọi lên một chút tự tin cười nói, Mạc Quân đối với hắn mà nói, giống như là một liều thuốc an thần. Lại giờ lên Long Ngâm kiếm, sau đó đi trước làm gương, hướng từ môn phá vây ra ngoài.

“Hừ.” Gia Luật Ứng khinh miệt hừ lạnh một tiếng, đuổi sát theo sau, kia là từ môn, Âu Dương Cần Hiên là người tự mình muốn chết.

Đã sắp bước vào từ môn, tiếng trống lại biến đổi, Cần Hiên hiểu ý hạ lệnh sửa hướng thương môn mà đi, đại quân Long Hiên gắt gao đi theo.

Theo tiếng trống, Cần Hiên hạ lệnh ở trong trận qua lại phá vây, trong trận một hồi giống như mưa rền gió dữ, một hồi đen kịt như màn đêm, âm khí dày đặc, một hồi sương mù nặng nề, không rõ phương hướng, hơn nữa còn có các loại thanh âm đáng sợ, thật sự khủng bố đến cực điểm.

Tướng sĩ Long Hiên dần dần có nghi hoặc, không rõ Vương gia mang bọn họ ở trong trận một hồi đi tới, sau lại lui lại, một hồi đi về phía trái, một hồi lui về phải, rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ Vương gia cũng điên rồi?

Gia Luật Ứng ở trong lòng không ngừng cười lạnh: Âu Dương Cần Hiên, ngươi lại gãy dựa a! Ha ha..... Hãy cho bản thái tử chậm rãi thưởng thức ngươi gãy dựa ở trong sinh tử đi!

Chỉ có Ngao Quân ở Thiên Nhật Pha cùng với Thánh Xích ở Thiên Nguyệt Pha mới biết được đây là có chuyện gì! Nhìn quân Long Hiên phía dưới mặc dù nhìn như không hề có mục tiêu loạn nhảy lên, nhưng thực tế lại là ở mỗi thời khắc mấu chốt né qua sát chiêu trong trận, hơn nữa càng ngày càng thoát ly chế ước của Thiên Can bát quái trận, Thánh Xích giấu gương mặt biến sắc ở sau thiết mặt hạ, nhưng đáng tiếc, không có người nào thấy được. Trong mắt thập phần rõ ràng không thể tin: Mạc Quân như thế nào có thể hiểu được Thiên Can bát quái trận? Trong thiên hạ trừ bỏ hắn ra, không có người nào biết, mà nếu quả thật y không hiểu được thì như thế nào có khả năng chỉ thị quân Long Hiên đi ra trận, chẳng lẽ là gặp may mắn, đánh loạn? Không có khả năng a! Thiên Can bát quái trận vô cùng tinh diệu, không có khả năng một người hoàn toàn không hiểu có thể....., vẫn nói, y cùng Thánh Tiên Môn có quan hệ gì? Hay là.....

Ngay khi Thánh Xích hết sức phân thần, Ngao Quân rất nhanh nắm chặt thời cơ, chỉ thị theo hướng sinh môn lui lại, Cần Hiên hiểu ý, hạ lệnh đại quân phân tách, thứ tự theo hướng sinh môn lui lại.

Đội cho Thánh Xích phục hồi tinh thần lại, muốn kích trống vây khốn quân Long Hiên, đã không còn kịp, tất cả đại quân Long Hiên đã rút khỏi trận.

Gia Luật Ứng khó có thể tin nhìn quân Long Hiên một khắc trước còn bị vây gãy dựa trong trận, giờ khắc này lại như sét đánh không kịp bưng tai thuận lợi lui lại. Không có khả năng, Thánh Xích rõ ràng đã nói, không ai có thể từ trong Thiên Can bát quái trận đào thoát ra ngoài, vì cái gì? Vì cái gì hội như vậy? Mạc Quân, Mạc Quân, lại là Mạc Quân, là y trợ Âu Dương Cần Hiên đào thoát, là y phá hủy hết thảy kế hoạch của hắn. Đôi mắt màu đỏ gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh màu trắng trên Thiên Nhật Pha lúc này đang mờ hôi lạnh nhỏ giọt, về mặt mỗi một nhưng cười rất thư thái, vì cái gì? Ngươi lại để ý Âu Dương Cần Hiên như vậy? Không, ta không cam lòng, ngươi là của ta, Âu Dương Cần Hiên hôm nay phải chết.

“Truy.” Gia Luật Ứng giờ lên Hỏa Văn kiếm làm tín hiệu truy kích, quân Thương Liêu vốn đang phân tán rất nhanh tụ lại, theo Gia Luật Ứng đuổi theo, trống trận trên Thiên Nguyệt Pha cũng đã ngừng lại, nhất thời, trên trời khôi phục vẻ xanh thắm vốn có, chiến trường khôi phục yên tĩnh, hơi thở khủng bố đã biến mất.....

Thấy hết thảy rốt cuộc đã kết thúc, chỉ cần Cần Hiên bọn họ rời khỏi Thiên Can bát quái trận, sẽ không có việc gì, trên Thiên Nhật Pha Ngao Quân nhất thời thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, tay cầm cây sáo hạ xuống, lúc này mới phát hiện trong tay toàn là mồ hôi lạnh, trên trán cũng chảy ra bọt nước, tâm đang buộc chặt rốt cuộc thả lỏng, cả người hư thoát sắp ngã.

“Quân sư cẩn thận.” Y Thiên bên cạnh thấy Ngạo Quân sắp ngã xuống, vội vàng đỡ lấy y, cung kính mà lại lo lắng nói, ánh mắt nhìn Ngạo Quân tràn ngập kính nể, lo lắng.

“Ta không sao, Y Thiên, cảm ơn cây sáo của ngươi.” Ngạo Quân mỉm cười tỏ vẻ chính mình không có việc gì, cầm trong tay sáo trúc trả lại cho Y Thiên.

“Không..... Không cần.” Y thiên mặt đỏ nhu nhu nói. Thấy Ngạo Quân cười với hắn, hắn liền cảm thấy ngượng ngùng.

“Y Thiên, mặt của ngươi tại sao lại đỏ, có phải do phơi nắng hay không? Chúng ta hồi doanh đi! Vương gia bọn họ đã an toàn, ta đã cho Y Hàn đi tiếp ứng.” Ngạo Quân nhìn Y Thiên đột nhiên đỏ mặt nói.

“Hào.” Y Thiên tận lực lấy ngữ điệu bình thường nói, nhưng mặt càng đỏ vẫn tiết lộ tâm tình của hắn.

Thân ảnh hai người chậm rãi biến mất ở trên Thiên Nhật Pha, mà trên Thiên Nguyệt Pha cũng không còn thấy tung tích của Thánh Xích, hết thảy giống như khôi phục bộ dáng nguyên lai, chỉ là trên chiến trường kia chất đầy đất thi thể, máu chảy thành sông, hơi thở âm trầm, không thể không nói cho mọi người biết, nơi này vừa mới xảy ra một chiến tranh tàn khốc.

Bên này, Âu Dương Cẩm Hiên mang binh không ngừng lui lại, tuy là lui lại, nhưng đội ngũ nghiêm chỉnh trật tự, không hỗn loạn như trong trận vừa rồi, nhưng Gia Luật Ứng vẫn dẫn đại quân đuổi theo không bỏ, mắt thấy đã sắp đuổi tới. Theo tình trạng hai quân hiện tại, một khi đuổi tới, quân Long Hiên nhất định sẽ thương vong thảm trọng.

Ngay tại thời điểm quân Thương Liêu đã đuổi kịp quân Long Hiên, đột nhiên từ hai bên trên sườn núi xuất hiện mấy ngàn cung thủ, nhắm ngay quân Thương Liêu đang đuổi theo phía sau một trận phóng ra, nhất thời, tên như mưa, binh lính ở phía trước đều ngã xuống đất.

Gia Luật Ứng một bên huy kiếm ngăn tên bắn tới, một bên oán hận nhìn Âu Dương Cẩm Hiên lãnh binh ly khai tầm mắt của hắn. Tuy rằng hắn binh lực nhiều, nhưng đối phương chiếm cứ chỗ cao, làm cho bọn họ căn bản không thể di chuyển, nếu tiến tới chỉ làm cho tướng sĩ bị giết nhiều hơn mà thôi.

“Quay về.” Bất đắc dĩ, Gia Luật Ứng chỉ có thể hạ lệnh lui binh. Mười vạn đại quân chậm rãi thoái lui về phía sau, Gia Luật Ứng lại nhìn về hướng quân Long Hiên biến mất, ánh mắt nheo lại, cười tà, Âu Dương Cẩm Hiên hôm nay cho ngươi chạy thoát, ngày khác vận số của ngươi sẽ không tốt như vậy, đừng tưởng rằng các ngươi có thể an toàn chạy đi, thắng lợi cuối cùng, chỉ có thể là ta.

Thấy phía sau đã không còn bóng dáng quân Thương Liêu, tốc độ của đại quân cũng dần dần chậm lại, hiện tại đã an toàn, lúc này Cẩm Hiên mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cánh tay trái bị thương còn đang chảy máu, hơn phân nửa y bào bên trái đều nhuộm thành màu đỏ tươi bắt mắt, mất máu quá nhiều khiến cho sắc mặt hắn tái nhợt dọa người, trước mắt càng ngày càng đen, sắp chống đỡ không được.

Ngụy Tử Tề bên cạnh phát hiện Vương gia có gì đó không ổn, vừa thấy, không khỏi hoảng sợ, kinh hô: “Vương gia, ngươi không sao chứ?”

Kinh hô này, cũng làm cho tất cả tướng lĩnh của hắn phát hiện Vương gia bọn họ bị thương rất nặng, đều về mặt lo lắng hỏi: “Vương gia, ngài ra sao rồi?”

Vì muốn cho bọn họ an tâm, Cẩm Hiên vốn định nói với bọn họ là không có việc gì, nhưng thần chí đã chống đỡ không được, trước mắt chỉ có một màn đen, liền ngã xuống ngựa.

Thần chí đã dần dần mất đi, bên tai chỉ nghe được từng trận thanh âm kêu gọi tên hắn, nhưng hắn thật sự đã mệt muốn chết, rất muốn nghỉ ngơi. Khi ánh mắt hoàn toàn nhắm, giống như thấy được một thân ảnh màu trắng, về mặt lo lắng ôm hắn, hắn rất muốn mở mắt ra nhìn xem đây có phải sự thật hay không, nhưng hắn lại làm không được, ánh mắt đóng lại, lâm vào trong bóng đêm vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Kỳ môn độn giáp

Mơ mơ màng màng giống như nghe được có người nói chuyện bên người, Cẩm Hiên rất muốn mở mắt ra xem, nhưng cả người giống như hư thoát, một chút lực cũng không có, không biết qua bao lâu, mới có cảm giác hữu lực động đậy mí mắt rất nặng.

“Vương gia như thế nào còn chưa tỉnh, không phải quân y nói tính mệnh Vương gia đã không còn nguy hiểm hay sao? Như thế nào còn chưa tỉnh a?” Hình như là thanh âm của Triệu Chi Dương.

“Chi Dương, ngươi đừng vội a! Lớn tiếng như vậy sẽ sáo đến Vương gia.” Ngụy Tử Tề hiểu chuyện ngăn cản Triệu Chi Dương. Quay đầu lại nhìn Cẩm Hiên một chút, phát hiện mí mắt của hắn hơi hơi giật, sau đó chậm rãi mở ra, Ngụy Tử Tề cao hứng lập tức đi đến bên giường, kinh hi nói: “Vương gia, người tỉnh?”

“Vương gia tỉnh?” Triệu Chi Dương nghe vậy cũng chạy nhanh đến bên giường, thấy Vương gia thật sự tỉnh, kích động đến hốc mắt hồng hồng .

“Ân.” Cẩn Hiên lên tiếng, giãy dụa muốn ngồi dậy, Ngụy Tử Tề thấy thế chạy nhanh đến giúp Cẩn Hiên ngồi xuống.

“Quân sư đâu?” Cẩn Hiên vừa mở miệng hỏi chính là Ngao Quân, nhìn chung quanh một chút, đây là lều trại của hắn, mà bên người cũng chỉ có Ngụy Tử Tề cùng Triệu Chi Dương. Hắn nhớ rõ trước khi ngất xỉu, có nhìn thấy quân sư, như thế nào hiện tại lại không ở đây? Tỉnh lại không nhìn thấy y, tâm hắn thật sự cảm thấy mất mát.

“Vương gia, quân sư ở nội trướng của hắn, Vương gia có việc tìm y sao? Tử Tề đi gọi hắn đến đây.” Vương gia vừa tỉnh lại đã tìm Quân, nhất định có chuyện muốn tìm y, Ngụy Tử Tề xoay người muốn đi ra ngoài.

“Không, không cần, Tử Tề, chiến dịch lần này, quân ta thương vong bao nhiêu?” Cẩn Hiên thấy Ngụy Tử Tề muốn đi ra ngoài, liền gọi hắn lại, kỳ thật hắn không có chuyện muốn tìm y, chỉ là vừa tỉnh lại đã nghĩ muốn trông thấy y mà thôi, trong lúc hắn hôn mê, trong mộng của hắn tất cả đều là thân ảnh tuyệt đại tao nhã kia, nhất định là hắn điên rồi, nhưng, hắn lại phát hiện hắn thật sự rất muốn y.

“Dạ, Vương gia.” Ngụy Tử Tề thu hồi cước bộ, một lần nữa xoay người lại, thấy Vương gia lại hỏi đến chiến dịch lần này, vẻ mặt trầm trọng nói: “Bẩm Vương gia, lần này quân ta thương vong rất lớn, Chu tướng quân tử trận, các tướng quân của ta cũng bị trọng thương, có tổng cộng ba vạn binh lính tử trận, còn lại có bốn vạn binh lính bị thương, qua chiến dịch lần này, sĩ khí quân ta đã hạ, nhất là mấy ngày nay khi Vương gia hôn mê, toàn doanh từ trên xuống dưới đều là một mảnh không khí trầm lắng, trong lòng đều đối với trận chiến kia còn rất sợ hãi.” Nhớ tới trận pháp khủng bố kia, Ngụy Tử Tề cả người chấn động.

“Đã biết.” Cẩn Hiên sau khi nghe chỉ thân nhiên nói, kết quả như vậy đã nằm trong dự kiến của hắn, nếu không phải có Quân ở đây, chỉ sợ không chỉ có hắn, chính là toàn quân cũng không có một người nào có thể sống sót, trận pháp kia thật đáng sợ, giống như kỳ môn thuận giáp mà kỳ nhân giang hồ đã miêu tả.

“Vương gia, Gia Luật Ứng kia rốt cuộc sử dụng yêu pháp gì? Lão Triệu ta hiện tại ngã lại còn cảm thấy sợ.” Triệu Chi Dương thẳng thắn hỏi tướng lại lúc ấy binh lính giống như bị điên, sắc mặt liền trở nên trắng bệch, hắn sống nhiều năm như vậy, đánh qua nhiều trận chiến như vậy, cũng chưa gặp qua trận pháp khủng bố như thế.

“Cái này bốn vương cũng không biết, nghĩ đến chắc chỉ có quân sư tài cán mới có thể giải thích nghi hoặc của ta .”

“Quân sư?” Ngụy Tử Tề cùng Triệu Chi Dương đồng thời nghi vấn hỏi. Việc này có liên quan gì đến quân sư? Tuy rằng bọn họ đều rất kỳ quái vì cái gì ở thời điểm Vương gia hôn mê, quân sư lại xuất hiện, quân sư không phải ở lại trong doanh sao? Như thế nào lại xuất hiện ở nơi đó? Hiện tại Vương gia còn nói chỉ có quân sư mới biết được là chuyện gì xảy ra? Chuyện này..... Bọn họ đều bị mê hoặc .

“Quân sư mấy ngày nay không nói với các người sao?” Cẩn Hiên hỏi ngược lại. Xem ra chuyện Quân đến chiến trường, bọn họ cũng không biết, cũng đúng, lúc ấy loạn như vậy, bọn họ cũng không có tâm trí chú ý đến là ai đã giúp mình thoát chết, cũng sẽ không chú ý tới y trên Thiên Nhật Pha. Nhưng hắn hôn mê đã mấy ngày nay, chẳng lẽ bọn họ không hỏi qua Quân, Quân cũng không nói với bọn họ sao?

“Nói cái gì? Vương gia hôn mê mấy ngày nay, quân sư mỗi ngày đều ở trong doanh trướng của mình, không đúng, chính là bất luận kẻ nào cũng không trông thấy y. Cũng từ ngày đó trở đi Tử Tề cũng không tái kiến qua y, y chỉ cho Mạc cô nương truyền lệnh ra, lệnh cho toàn doanh đều án binh bất động, bất luận kẻ nào cũng không được một mình xuất binh, toàn doanh đề phòng, hơn nữa.....” Ngụy Tử Tề nói xong lại định chỉ nói tiếp.

“Hơn nữa cái gì?” Cẩn Hiên cau mày truy vấn hỏi. Mấy ngày nay vẫn không có người nào gặp Quân, nói cách khác, y chưa từng tới thăm hắn, y tuyệt không quan tâm tới hắn sao?

“Hơn nữa còn hạ lệnh toàn quân lui về phía sau ba mươi lý.” Thấy Vương gia mặt mày nhăn căng chặt, Ngụy Tử Tề bổ sung nói nhanh: “Vương gia đừng trách quân sư, quân sư làm như vậy chắc cũng có nguyên nhân .”

“Đúng vậy! Vương gia, quân sư không phải là người tiền trạm hậu tẩu, chỉ là lúc ấy Vương gia hôn mê, Vương gia trăm ngàn lần đừng trách tội quân sư.” Thấy Cẩn Hiên không nói lời nào, Triệu Chi Dương cũng vì Ngao Quân mà nói giúp.

Rất lâu sau đó, Cẩn Hiên cũng không nói chuyện, chỉ là vẫn cau mày, hai người ở bên cạnh nhìn vậy vẫn lo lắng, Vương gia cùng quân sư thật vất vả mới có thể hòa hảo, đừng tại đây lại sinh ra khoảng cách gì a!

Kỳ thật bọn họ đều đã quá lo lắng, Cẩn Hiên không nói lời nào, chính là đang suy nghĩ Quân hội hạ mệnh lệnh này, xem ra có liên quan tới trận pháp kia, đến tốt cùng đó là cái trận pháp gì, sau khi bọn họ đã thoát ly khỏi trận kia, còn phải lui về sau ba mươi lý?

“Quân sư.” Ngay khi Ngụy Tử Tề còn muốn nói giúp cho Ngao Quân, ngoài trướng truyền đến thanh âm của một tiểu binh.

Ngao Quân vẫn như cũ một thân bạch y ở trong tầm nhìn chăm chú của ba người mà đi vào, đến bên giường Cẩn Hiên, chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu: “Tỉnh?”

“Ân.” Cẩn Hiên ừ một tiếng sau đó cũng không thấy có câu sau .

Vương gia không nói lời nào, Ngao Quân cũng không nói, hai người còn lại tự nhiên cũng cảm thanh, nhất thời, trong không khí chảy xuôi hơi thở nặng nề.

Cuối cùng vẫn là Triệu Chi Dương chịu không nổi không khí áp lực như vậy, dẫn đầu mở miệng nói: “Quân sư, vừa nãy Vương gia nói cái trận pháp quý dị kia chỉ có người mới có đủ tài năng giải thích nghi hoặc cho ta, ngày đó.....”

Triệu Chi Dương muốn đem tình huống ngày đó nói ra, đã bị Cẩn Hiên ngắt lời nói: “Ngày đó quân sư cũng có đi, Tình Tâm khúc kia chính là do quân sư thổi, quân ta có thể từ trong trận pháp biến hoá kỳ lạ kia an toàn rút khỏi, hoàn toàn dựa vào quân sư.”

“Cái gì? Ngày đó quân sư có đi? Quân sư không phải ở lại trong doanh sao?” Hai người đồng thời đều kinh ngạc hỏi, lại quay đầu nhìn Ngao Quân.

“Ngày đó, sau khi các người xuất phát, ta đi lên tiểu sơn phụ cận chiến trường, bởi vì ngày đó ta vẫn cảm thấy tâm thần không yên, cho nên mới đi nhìn thử, nhưng không nghĩ lại nhìn thấy Thiên Can bát quái trận.” Ngao Quân thần nhiên nói, coi như đang nói thời tiết hôm nay.

“Thiên Can bát quái trận?” Trong trường tất cả mọi người đều phát ra nghi vấn, sắc mặt khác nhau.

“Đó là cái gì vậy?” Triệu Chi Dương về mặt như đầu không rõ.

“Là kỳ môn độn giáp, Thiên Can bát quái trận là chi trận bất truyền của Thánh Tiên Môn, cũng là trấn môn chi bảo.” Cẩn Hiên giải thích nói. Cái trận pháp kia chính là thuật kỳ môn độn giáp lợi hại nhất trong thiên hạ — Thiên Can bát quái trận? Quả nhiên danh bất hư truyền.

“Kỳ môn độn giáp? Ta hành tẩu giang hồ đã từng nghe qua.” Ngụy Tử Tề nói tiếp. Kỳ thật tuy hắn đã nghe qua, nhưng cũng không biết kỳ môn độn giáp là cái gì?

“Cái gì là kỳ môn độn giáp?” Triệu Chi Dương lại là về mặt mê hoặc hỏi, bọn họ nói gì, hắn đều không hiểu.

“Môn là Bát Môn, tức là tám cửa. Tám cửa gồm có Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Kinh và Khai Môn. Tám cửa này là từ tám phương vị của Bát Quái mà ra. Độn, có nghĩa là ẩn đi, trong mười Thiên Can đa phần vị trí giáp được ẩn đi. Tam kì lục nghị hỗ trợ lẫn nhau tạo thành độn giáp, hình thành thể tam trọng pháp: Tam Tài (Thiên, Địa, Nhân) mở ra bát môn, dựa vào Bát Quái đồ, lập thành âm dương nhị độn, một thuận một nghịch lấy tam kì lục nghị làm gốc.” Ngao Quân giải thích nói.

Thấy mọi người vẫn không hiểu, lại nói: “Từ mười Thiên Can cùng mười hai chi tổ hợp mà tạo thành sáu mươi hoa giáp từ đặc trưng chủ yếu cho toàn bộ ký hiệu tin tức thời gian, về sau Tiên thiên Bát Quái là chủ cữu cung Bát Quái nên đặc trưng chủ yếu cho toàn bộ ký hiệu tin tức không gian. Kỳ môn độn giáp chính là đem quy tắc tổ hợp này ấn định hai người cùng một chỗ, cấu thành một thể, bao gồm thiên, địa, nhân, ở bên trong. Giáp, ất, bính, đinh, mậu, minh, canh, tân, vương, quý, mười ký hiệu Thiên Can này, bỏ qua khái niệm thời gian bên ngoài, còn chứa đựng ý nghĩa khác, hiểu được điểm này, kỳ môn độn giáp có thể giải được. Thủ trường giáp, là nguyên soái, hắn thường xuyên ẩn nấp ở phía sau màn, cho nên gọi là độn giáp. Ất, bính, đinh là tam kì, là ba trợ thủ tối đắc lực bên người lãnh đạo. Ất là quan văn, gọi nhật kì; Bính là quan võ, gọi nguyệt kì; Đinh phụ trách phía sau bảo đảm cung ứng, gọi tinh kì. Tam kì ất, bính, đinh, cũng có thể dùng kì bính tam chi để lý giải, thắng hay không thường xuyên phải dựa vào nó. Cũng có người theo khái niệm Âm Dương ngũ hành để giải thích ất, bính, đinh là ba vì sao xung là tam kì, giáp tức là chủ soái, là dương mộc, sợ nhất canh kim khắc sát [Dương kim khắc dương mộc là thất sát, tối hung]; Mà ất là âm mộc, giống như muối muối của giáp mộc vậy, ất hợp với canh tương, nên giáp đem muối ất gả cho canh kim làm vợ, như vậy giáp mộc liền giải trừ được uy hiếp, tự nhiên ất có thể coi là đã thực hành kì bính “Mỹ nhân kế”; Bính là dương hỏa, mộc sinh hỏa, hắn giống như con của giáp mộc, có thể khắc sát canh kim, bảo hộ chi phụ giáp mộc, cho nên tự nhiên hắn cũng là một kì; Đinh là âm hỏa, nạng cũng như nữ nhi giáp mộc, cũng có thể khắc sát canh kim, bảo hộ chi phụ giáp mộc, cho nên cũng là một kì, vì thế nạng còn có tiếng khen là “Ngọc nữ”.” [*]

Tất cả mọi người ở đây sợ chỉ có Cẩn Hiên mới nghe hiểu được, hai người bọn họ từ đầu tới đuôi chỉ lẳng lẳng nhìn Ngao Quân.

“Xem ra quân sư đối với kỳ môn độn giáp rất có nghiên cứu, điều này bốn vương chưa bao giờ nghe qua, nghe quân sư vừa nói như vậy, thế này mới có điểm lý giải với kỳ môn độn giáp, xem ra quân sư thật đúng là đương kim kỳ nhân a!” Cẩn Hiên tự đáy lòng tán thưởng nói, y thật đúng là không gì làm không được a! Y đã chuẩn bị cho hắn bao nhiêu kinh hí a? Y còn có gì mà hắn không biết ?

“Ha ha..... Đúng vậy! Quân sư thật sự là kỳ nhân, chính là..... Người nói gì Tử Tề đều không hiểu.” Ngụy Tử Tề ngượng ngùng đỏ mặt nói, ngừng một chút lại hỏi: “Chỉ là kỳ môn độn giáp không phải giang hồ kỳ nhân mới có thể dùng sao? Như thế nào lại xuất hiện ở trên chiến trường? Hơn nữa nếu là chi trận bất truyền của Thánh Tiên Môn, Gia Luật Ứng như thế nào biết được?” Ngụy Tử Tề lập tức toát ra một đồng nghi vấn. Nói đến Thánh Tiên Môn, tự nhiên hắn lại nghĩ đến Hoàng Anh, kỳ môn độn giáp cũng là từ trong miệng của Hoàng Anh nên hắn mới biết được.

Cẩn Hiên cũng có nghi hoặc này, thời điểm Ngao Quân nói ra Thiên Can bát quái trận, hắn liền cảm thấy kỳ quái, Thánh Tiên Môn tuy nói là môn phái giang hồ, cùng triều đình không phân lui tới, nhưng chương môn tiên nhiệm là kỳ nhân đương thời, mà nhiều người trong môn đều là kỳ tài, là chi sĩ chính nghĩa, như thế nào hội để cho Thiên Can bát quái trận rơi vào trong tay kẻ bán nước? Đó lại là chi trận bất truyền?

“Không phải Gia Luật Ứng, bày ra Thiên Can bát quái trận là Thánh Xích.” Ngao Quân giải thích nghi hoặc nói.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 33: Thâm tình! Giã dựa!

“Không phải Gia Luật Ứng, bày ra Thiên Can bát quái trận là Thánh Xích.” Ngao Quân giải thích nghi hoặc nói.

“Thánh Xích? chương môn đương nhiệm của Thánh Tiên Môn?” Ngụy Tử Tề không thể tin kinh hô. Cẩn Hiên cũng nhú nhú mày, việc này thật sự có quan hệ với Thánh Tiên Môn ?

“Ân, hẳn chính là thiết mặt nhân kích trống ở trên Thiên Nguyệt Pha.” Ngao Quân gật gật đầu nói. Môn chủ? Hẳn đã lên làm môn chủ rồi sao , nhưng Thiên Kiền, Thiên Khôn còn ở trong tay mình, hẳn dựa vào cái gì mà làm môn chủ? Làm môn chủ còn chưa tính, thế nhưng còn chạy tới nơi này trợ Thương Liễu quốc đánh quốc gia của mình, còn phát động trận pháp tà ác như thế? Xem ra, mình muốn không đếm xỉa đến Thánh Tiên Môn đã không có khả năng đó nữa rồi.

“Thiết mặt nhân? Bồn vương cũng chú ý tới người nọ, nguyên lai hẳn chính là Thánh Xích. Quân sư nhận thức hẳn?” Cẩn Hiên gật đầu một cái hỏi. Quân không chỉ biết Thánh Xích, còn có thể giải được bát quái trận, hơn nữa đối với kỳ môn thuật giáp lại có nghiên cứu như vậy, kỳ môn thuật giáp lợi hại nhất thế gian chính là Thánh Tiên Môn, chẳng lẽ Quân là người của Thánh Tiên Môn?

“Không biết, chỉ thấy qua hẳn có một lần.”

Không biết, nói vậy Quân không phải là người của Thánh Tiên Môn, vậy tại sao hiểu được chi trận bát truyến của Thánh Tiên Môn?

Giống như biết được suy nghĩ của Cẩn Hiên, Ngao Quân lại nói: “Về phần ta vì cái gì biết được Thiên Can bát quái trận, đó là do một cơ hội ngẫu nhiên mà học được .” Nàng không muốn cho người nào biết rằng mới là môn chủ hợp pháp của Thánh Tiên Môn.

“Ân.” Cẩn Hiên chỉ gật đầu một cái, xem ra Quân cũng không muốn nói ra tình hình thực tế, mỗi người đều có bí mật, Quân cũng không ngoại lệ.

“Ha ha..... Nếu quân sư hiểu được bát quái trận gì đó, chúng ta đây cũng không cần sợ nữa, lần sau nhất định phải cho Thương Liễu quốc trả giá đắt.” Triệu Chi Dương suy nghĩ đơn giản thoải mái cười to nói. Bọn họ nói gì hẳn đều không hiểu, vẫn không biết nói gì, hiện tại rốt cục đã có cơ hội nói chuyện .

“Không, trận này, Mạc Quân tạm thời bắt lực.” Ngao Quân mặt lộ vẻ buồn rầu nói.

“Ý của Quân sư là.....” Cẩn Hiên dò hỏi. Hẳn cũng ần ần cảm thấy Quân hội hạ lệnh lui lại sau ba mươi lý, tức cho thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Thấy ba người trong nội trường đều về mặt nghi hoặc nhìn mình, Ngao Quân thở dài nói: “Thiên Can bát quái trận là chi trận của các tổ sư khai sơn Thánh Tiên Môn cùng cực cả đời sáng chế , là trận pháp tối tinh diệu trên đời, mở ra thì dễ nhưng khó có thể phá được . Lần này sở dĩ có thể từ trong trận đào thoát ra, hoàn toàn là dựa vào may mắn. Là vì Thánh Xích không nghĩ tới ta sẽ biết Thiên Can bát quái trận, mới nhất thời thất thần, mà trận pháp chỉ mới khởi động, không đủ mạnh. Hiện tại trận pháp đã khởi động, chỉ sợ..... Đã nhiều ngày, ta luôn suy nghĩ biện pháp phá cái trận pháp kia, nhưng không hề có kết quả.”

“Đáng sợ như vậy à? Quân sư mấy ngày nay không ra ngoài là vì trận pháp này?” Ngụy Tử Tề hỏi. Nếu ngay cả quân sư cũng không có biện pháp vậy phải làm sao bây giờ?

“Ân.” Ngao Quân khẳng định. Đáng sợ nhất không phải là trận pháp kia, mà là.....

“Bồn vương có một chút không rõ, người của Thánh Tiên Môn tuy phần nhiều là tính tình cổ quái, nhưng cũng xem như là danh môn chính phái, vì cái gì Thiên Can bát quái trận thoát nhìn lại tà ác như vậy, khủng bố như vậy.” Cẩn Hiên hỏi ra chỗ mấu chốt, hai người coi như đã tâm linh tương thông, nàng vừa mới suy nghĩ, hẳn liền hỏi ra.

Ngao Quân mắt có thâm ý nhìn Cẩn Hiên liếc mắt một cái, hỏi đáp: “Đó là bởi vì Thánh Xích hẳn dùng Huyết Hồn pháp.”

“Huyết Hồn pháp?” Ba người đồng loạt thất kinh ra tiếng hỏi. Mặc dù không biết đây là cái gì , nhưng vừa nghe chỉ biết có gì đó rất tà ác.

“Ừ, cái gọi là Huyết Hồn pháp chính là dùng người vừa chết thảm, thừa dịp này hồn phách chưa phân tán, thu oán khí này, dùng Huyết Hồn này mà hình thành tà pháp, nghe đồn mấy trăm năm trước, ở Tây Vực từng có một Tà thần vì tư tâm cá nhân, dùng toàn bộ thành, dùng hồn phách của tất cả dân chúng trong thành khởi động Huyết Hồn pháp, Huyết Hồn đi đến đâu, chỗ đó không có một ngọn cỏ, không một người nào còn sống, đáng sợ nhất không phải là chết, mà là, trước khi chết phải chịu một loại tra tấn sống không bằng chết. Pháp này quá mức tàn nhẫn, quá mức tà ác, cho nên thất truyền đã lâu, không thể tin được Thánh Xích lại hiểu được, hơn nữa còn đem vận dụng lên Thiên Can bát quái trận tối chính nghĩa, uy lực của nó vượt xa Huyết Hồn năm đó Tà thần đã khởi động.” Ngao Quân vẫn như cũ dùng thanh âm trầm ấm phong thanh tự thuật cái tà pháp làm cho người ta phải khiếp đảm này. Huyết Hồn pháp là do nàng xem ‘Phong Viêm du ký’ mà biết được , lúc ấy cũng thực sự hoảng sợ, trên đời lại có người phát rồ như thế, dùng phương pháp tà ác như vậy đi giết hại người vô tội, không thể tin được, sau đó không lâu, lại cho nàng dụng phải một người tương tự như vậy.

“Thật sự là không có nhân tính, nói vậy Huyết Hồn lần này Thánh Xích dùng chính là các tướng sĩ Thương Liễu vừa tử trận sao?” Cẩn Hiên cảm phần hỏi. trận pháp không có nhân tính như vậy, thế nhưng Gia Luật Ứng hội dùng đến, hừ, quả nhiên không uổng công gọi là ‘Phệ diễm tà quân’.

“Ân.” Ngao Quân gật đầu. Là Gia Luật Ứng cố ý cho mấy vạn binh Thương Liễu xung phong tử trận mà không cứu, hẳn hẳn tâm như vậy sao? Đó đều là cấp dưới theo hẳn chính chiến nhiều năm a!

“Mặc kệ Gia Luật Ưng hấn là một thái tử của một quốc gia, thế nhưng tổn hại tánh mạng tướng sĩ như vậy, xem mạng người như cỏ rác. Còn có Thánh Xích kia, đường đường là môn chủ Thánh Tiên Môn không chỉ thông gian bán nước, còn học loại tà môn ma đạo này, hại chết nhiều người như vậy, bọn họ thật quá tàn ác, thật sự là người người căm phẫn.” Giương mặt trắng hồng của Ngụy Tử Tề tức giận đến đỏ bừng, hận không thể đem ngay hai người kia mà ăn sống nuốt tươi.

Hướng đến Tử Tề luôn ôn hòa như thế còn tức giận đến như vậy, thật sự làm cho Ngao Quân có điểm giật mình.

“Mụ nội nó, lão tử đi giết bọn họ.” Triệu Chi Dương nói xong hùng hăng hướng ra ngoài, hấn cũng không ngăn lại hấn giết được bọn họ sao?

“Chi Dương, người đứng lại, người giết được bọn họ sao? Đừng nói võ công bọn họ không biết so với người cao hơn bao nhiêu, chỉ hơn mười vạn đại quân Thương Liễu kia, người còn chưa nhìn thấy bọn họ đã bị giết rồi.” Ngụy Tử Tề giữ chặt Triệu Chi Dương đang cực kỳ giận dữ, gào thét lớn tiếng nói lên sự thật.

Sự thật là tàn khốc, Triệu Chi Dương vừa nghe xong, nhất thời giống như khí cầu bị xì hơi, lảm bảm nói: “Vậy phải làm sao bây giờ, thật sự không có biện pháp sao?”

Cần Hiên lúc này cũng nhăn mày nhăn mặt đến nỗi có thể giết chết vài con bọ ruồi, vô lực nói với Ngao Quân: “Quân sư, chúng ta không có biện pháp với bọn họ sao, hơn nữa lần này quân ta thoát được, nhưng lần sau trốn được sao?”

‘Chiến thần’ không hổ là ‘Chiến thần’, nhìn vấn đề chính so với người khác luôn luôn thấy rõ hơn, nhìn xa trông rộng, tuy rằng lòng đối với Cần Hiên tràn đầy tán thưởng, nhưng lần đầu tiên gặp mặt Cần vương gia đã cường thế như vậy, làm cho người ta cảm thấy áp lực như vậy, lúc này cũng tái nhợt suy yếu như thế, bất lực như thế, làm cho tâm Ngao Quân dâng lên từng đợt đau lòng, nàng không rõ đau lòng này vì sao mà đến, thâm nghĩ hạo hạo an ủi nam tử trước mắt này.

Nàng Lăng Ngao Quân là người muốn làm cái gì thì làm cái đó, không nghĩ làm như vậy có gì không ổn, cũng không quản nội tướng còn có người, vươn tay cầm lấy bàn tay lúc này đã có điểm lạnh của Cần Hiên, ngồi ở bên giường ngóng nhìn hấn. Trừ bỏ như vậy, nàng không biết phải an ủi hấn như thế nào, trước kia mỗi khi nàng không vui, Tuyết cũng sẽ dùng tay cầm trụ tay nàng như vậy, lúc đó, nàng sẽ không cảm thấy khổ sở nữa, hiện tại nàng cũng dùng biện pháp tương tự.

Tiếp xúc đến bàn tay nhỏ bé của Ngao Quân so với hấn càng lạnh hơn, hướng đến Cần Hiên tự cho là bình tĩnh, bất giác cả người chấn động, nội tâm như có dòng nước ấm chảy qua, nơi sâu nhất trong nội tâm cũng bị mở ra, tản mát ra một lượng quang mang, tay lại không tự giác cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia, đôi mắt thâm thúy giống như có lực từ nhìn thẳng vào cặp mắt đen láy trước mặt, cho dù đó là vực sâu vạn trượng, hấn cũng nguyện ý bị nó xoáy vào. Hấn biết, hai tay này của hấn đã không thể buông ra được nữa rồi, nhưng hai người đều là nam nhân, làm sao hấn có thể đối mặt với tình cảm biến dị này? Nếu y biết hấn có tình ý với y, y sẽ khinh thường hấn không? Thế tại sao y lại đối đãi với hấn như vậy? Nội tâm chưa bao giờ buồn bực như thế.

Khi hai người kia đang an vị ‘Thâm tình’ ở trên giường, mặt khác đáng thương thay cho hai người còn lại, đi cũng không được, không đi cũng không phải. Ngụy Tử Tề cùng Triệu Chi Dương hai người chỉ có thể trừng mắt ngóng nhìn Vương gia, quân sư mà bọn họ tội sùng bái. Sau khi phục hồi tinh thần lại, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, Triệu Chi Dương đơn thuần chỉ là vẻ mặt không hiểu như cũ kỳ lạ, còn Ngụy Tử Tề thì có chút đắm chiều nhìn hai người tựa hồ đang đắm chìm trong thế giới của riêng họ: thâm tình trong mắt Vương gia, là rõ ràng như vậy, chẳng lẽ Vương gia yêu Quân sao? Vậy Quân thì sao? Y có yêu Vương gia không? Y có cảm thấy tình yêu giữa hai nam tử có gì đó khác thường không? Vậy mình thì sao? Có cơ hội tranh giành với Vương gia sao? Một chuỗi xuyên nghị vấn khiến cho đầu óc hấn cháng váng, không ngừng lắc đầu, ý đồ muốn thoát khỏi vấn đề làm cho mình buồn rầu này, nhưng chúng nó tựa như càng muốn cùng hấn đối nghịch, càng không ngừng nhảy nhót ầm ầm.

Cuối cùng vẫn là Triệu Chi Dương cứu vớt hấn, thấy Ngụy Tử Tề không ngừng lắc đầu, Triệu Chi Dương lớn tiếng nói: “Tử Tề, người sao vậy? Đau đầu à?” Còn dùng vẻ mặt ngốc nghếch nhìn hấn.

Một đại loa này, làm cho hai người đang ngóng nhìn lẫn nhau nhảy mắt phục hồi tinh thần lại, Ngao Quân thì không có gì, bất quá Lãnh diện Vương gia lại không tự tại như vậy, khuôn mặt tuấn tú có một chút hồng nhuận, ngay cả bên tai cũng hồng hồng giống như heo quay bị nấu chín, làm cho gương mặt tái nhợt của hấn thoát nhìn có huyết sắc hơn, ánh mắt nhìn cũng không dám nhìn Ngao Quân, chỉ có thể nhìn Ngụy Tử Tề bị nói đến, lấy đó mà che dấu xấu hổ của mình.

Mà Ngao Quân một khắc sau khi lấy lại tinh thần liền nhìn Ngụy Tử Tề, nhất thời, ba người sáu con mắt, nhất tề nhìn chăm chú vào hấn, khiến cho hấn hận không thể tìm được một cái động mà chui xuống, mặt đỏ so với Cần Hiên còn lợi hại hơn, trừng mắt nhìn Triệu Chi Dương liếc mắt một cái, Triệu Chi Dương bị trừng có điểm kỳ lạ không hiểu, lúc này Ngụy Tử Tề mới mở miệng nói không rõ ràng: “Không, không có việc gì. ....” Thấy bọn họ còn nhìn mình, chỉ có thể nói sang chuyện khác: “Vương gia vừa nãy nói quân ta lần sau trốn không thoát, là thật sao? Không phải chỉ cần chúng ta không vào trận sẽ không có việc gì sao? Tuy rằng đối với trận kia còn chưa có biện pháp, nhưng chỉ cần không bị nhốt ở trong thì sẽ không có việc gì sao?”

Sự thật tàn nhẫn vẫn là tàn nhẫn, nhưng sớm nói vẫn tốt hơn, chung quy vẫn nên nói, lại thờ dài nói: “Vương gia nói đúng, lần này quân ta có thể an toàn trong trận lui lại, còn có một nguyên nhân là, Huyết Hồn còn chưa thành hình, uy lực không lớn, hơn nữa còn chưa chính thức dung hợp với Thiên Can bát quái trận, còn phải tu dẫn quân ta vào trận, mới có thể dùng. Hiện tại Huyết Hồn đã tỉnh, uy lực của nó càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng khủng bố, không cần dẫn quân ta vào trận, có thể trực tiếp đem quân ta vây khốn. Hơn nữa đến thời cơ thích hợp, một chính một tà một khi kết hợp hai làm một, điều đó chính là trận pháp tối khủng bố, tối tà ác, lợi hại nhất trong nhân loại từ trước tới nay, lực lượng của nó đủ để hủy toàn bộ thiên hạ, đến lúc đó chắc chắn sinh linh đồ thần, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.”

“Cái gì? Trận pháp khủng bố như vậy chỉ giống như trẻ con mới sinh, chưa thành hình?” Ngụy Tử Tề ánh mắt trừng lớn, quả thực không dám tin, tình cảnh khi đó, hiện tại ngấm lại còn sợ. Kia chờ thành hình. ...., quả thực cũng không dám tưởng tượng đến trình độ khủng bố này.

“Đúng vậy.” Ngạo Quân trực tiếp gật đầu nói.

“Quân sư, vậy hiện tại quân ta phải làm như thế nào?” Cẩn Hiên khiêm tốn thỉnh giáo nói, đối với kỳ môn độn giáp, hắn chỉ biết một hai, càng đừng nói đến Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận này lại càng không hiểu biết, hiện tại chỉ có thể dựa vào Quân, hắn tin tưởng y.

“Ta đã hạ lệnh toàn quân lui về sau ba mươi lý, tạm thời tránh đi mũi nhọn, hơn nữa quanh quân doanh bày một trận pháp, với uy lực Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận trước mắt, vẫn chống đỡ được. Nhưng,.....” Nói đến một nửa, Ngạo Quân liền dừng lại, hiện tại Cẩn Hiên bị thương nặng như vậy, một khi nói ra sự thật, hắn nhất định càng thêm lo lắng, đối với vết thương của hắn cũng không tốt a!

Giống như hiểu được suy nghĩ của nàng, Cẩn Hiên hạ thấp thanh âm nói: “Quân sư cứ nói đừng ngại.”

Nhìn gương mặt tái nhợt của Cẩn Hiên, bất đắc dĩ lại thở dài, hôm nay tựa hồ nàng liên tiếp thở dài da! Cuối cùng vẫn quyết định nói ra: “Chờ đến thời cơ thích hợp, Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận phát huy uy lực lớn nhất, đến lúc đó, chỉ sợ trên đời không có kẻ nào, vật gì có thể ngăn cản nó, đừng nói Long Hiên hoàng triều, chính là toàn bộ thiên hạ cũng khó thoát số phận.”

Quả nhiên, ba người đồng dạng hít sâu một hơi, Cẩn Hiên sắc mặt càng trắng, Ngạo Quân không phải không đau lòng đỡ lấy bờ vai của hắn nói: “Người không sao chứ?”

Cảm nhận được hơi ấm của Ngạo Quân, Cẩn Hiên gật đầu, tỏ vẻ chính mình không có việc gì, rất nhanh tỉnh táo lại, ngữ khí vẫn trầm ổn như cũ nói: “Quân sư nói đến thời cơ, là thời cơ gì?”

Thấy Cẩn Hiên tựa hồ tốt lên một chút, Ngạo Quân mới buông tay nói nhỏ: “Một khi Thiên Can bát quái trận cùng Huyết Hồn pháp hoàn toàn dung hợp, thời cơ chính tà hợp làm một, mấy ngày nay, Mạc Quân suy tính một chút, thời cơ này hẳn chính là cực âm chi đêm của mười lăm hôm sau.”

“Cực âm chi đêm?”

“Ân, giờ tý nửa đêm mười lăm hôm sau tức là lúc cực âm trăm năm khó gặp nhất, thế gian vạn vật được cấu tạo từ âm dương, vào lúc cực âm chi đêm, dương khí nhanh chóng suy nhược, âm khí lại tăng trưởng cấp tốc, vừa đến giờ tý, dương khí sẽ hạ đến mức thấp nhất, mà âm khí lại lên đến mức cao nhất. Khi đó Huyết Hồn sẽ đem uy lực phát huy đến quá mức tưởng tượng, mà lúc này Thiên Can bát quái trận tới chính nghĩa lại trở nên yếu nhất, Huyết Hồn sẽ thừa thời cơ này, đem hai hợp làm một.” Ngạo Quân thần nhiên giải thích nghi hoặc nói.

“Ý của Quân sư là, từ xưa đến nay chính tà bất lưỡng lập, lúc này Thiên Can bát quái trận chính nghĩa đang chống lại Huyết Hồn pháp tà ác, mới có thể làm cho Huyết Hồn uy lực suy yếu như vậy, mà một khi đến lúc cực âm, Thiên Can bát quái trận sẽ bị Huyết Hồn hút lấy, sử dụng bát quái trận này?” Cẩn Hiên hỏi.

“Đúng vậy, vì thế, trước lúc cực âm chi đêm, chúng ta phải phá trận này, nếu không.....” Ngạo Quân không nói thêm gì nữa, bởi vì mọi người đều biết hậu quả là như thế nào rồi.

Bốn người đồng thời lâm vào trầm mặc, một lát sau, Cẩn Hiên mới nhìn Ngạo Quân nói: “Quân sư, người có chắc sẽ nghĩ ra biện pháp không?” Hiện tại chỉ có thể dựa vào y, hẳn là Chiến thần trên chiến trường, bách chiến bách thắng, chưa bao giờ bại trận, nhưng đối với kỳ môn độn giáp, hẳn lại bất lực.

Nguy Tử Tề cùng Triệu Chi Dương cũng nhất tề nhìn về phía nàng, trong ánh mắt bọn họ, nàng nhìn thấy tín nhiệm, kỳ vọng, nhưng,..... Cuối cùng vẫn hóa thành một câu thở dài, lúc này mới nói: “Trước lúc cực âm chi đêm, ta sẽ tận lực nghĩ ra biện pháp. Nhưng trước tiên, chuyện Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận trừ bỏ bốn người chúng ta không thể cho người ngoài biết được, không thể tạo khủng hoảng, tạo thành quân tâm rung chuyển.”

“Hiểu được.” Nguy Tử Tề cùng Triệu Chi Dương đồng thanh nói. Quả thật, ngay cả bọn họ đối với trận pháp này cũng tràn ngập khủng hoảng, chứ đừng nói tới các binh lính.

Thấy Cẩn Hiên vẫn cau mày trầm tư, Ngạo Quân biết hắn đang lo lắng, nhưng nàng chỉ có thể nói với hắn một câu: “Yên tâm”

Ai ngờ một câu này, giống như liều thuốc an thần, làm cho Cẩn Hiên lập tức yên tâm, đúng vậy! Hắn tin tưởng năng lực của y.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 34: Động tình chi hôn

Sao lại thế này? Miệng hảo khát a! Nước! Trong mơ mơ màng màng, Cẩn Hiên cảm thấy miệng thực khát, muốn uống nước, nhưng cả người hư nhược, hoàn toàn không có một chút sức lực nào, không thể cử động được, bộ dáng giống như vừa mới bệnh nặng.

“Nước, nước.....” Khát vọng muốn uống nước, làm cho Cẩn Hiên vô thức lặp lại.

“Đến, uống nước.” Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng lại thấp phần để nghe truyền vào trong tai, tiếp theo có cảm giác có người giúp đỡ mình ngồi dậy, chỉ chốc lát sau, ngụm nước thanh lương đã được đưa tới bên miệng.

Ưc ực..... Sau khi uống một bát lớn, thần chí của Cần Hiên mới chậm rãi tỉnh táo lại, ngẩng đầu, trước mắt là gương mặt tuyệt đại phong hoa của quân sư hấn, còn có ánh mắt đen láy như nam châm.

Trời bên ngoài đã tối, hiện tại đã là ban đêm, vì cái gì y lại ở chỗ này, hấn bị gì sao? Như thế nào toàn thân vô lực, muốn mở miệng hỏi: “Ngươi..... Ta.....”, mở miệng ra mới phát hiện thanh âm của mình thấp phần trầm thấp khàn khàn.

Biết hấn muốn nói cái gì, Ngao Quân hảo tâm mở miệng giải thích nói: “Miếng vết thương ngươi cuốn hút đến vi khuẩn, nhiễm trùng nên phát sốt, đã hôn mê suốt hai ngày hai đêm rồi.”

“Hai ngày hai đêm?” Thanh âm khàn khàn nghi hoặc nói, tuy rằng không biết vi khuẩn là cái gì? Nhưng hiện tại hấn càng muốn biết vì sao y lại ở chỗ này, hai ngày hai đêm này, có phải đều là y ở đây chiếu cố hấn hay không? Bằng không vì cái gì đã trở thế này, y còn ở lại trong doanh trường của hấn? Tiếng nói khàn khàn lại mang theo nghi hoặc nói: “Ngươi vẫn ở trong này?”

Chỉ thấy Ngao Quân gật đầu, nhẹ giọng nói: “Nơi này điều kiện chữa bệnh không tốt, phát sốt lúc cao lúc thấp, ta lo lắng, cho nên lưu lại.” Nàng cũng không hiểu được vì cái gì, thấy hấn hôn mê phát sốt, nàng gấp đến độ đại loạn, hoàn toàn không giống như thường ngày trấn định tự nhiên, chỉ có ở lại bên người chiếu cố hấn, nàng mới an tâm. Kỳ thật nàng chưa từng chiếu cố người nào, cũng chán ghét chiếu cố người, nhưng hai ngày nay, nàng phát hiện trừ bỏ lo lắng rất nhiều, còn có cảm giác vui vẻ ngọt ngào.

“Ngươi cực nhọc cả ngày cả đêm chiếu cố ta hai ngày hai đêm?” Cần Hiên vẫn không thể tin hỏi lại một lần nữa, hấn sợ chính mình nghe lầm, hấn sợ đây là ảo tưởng của hấn. Cho tới bây giờ chuyện gì hấn cũng đều nắm giữ trong tay, chưa khi nào giống như bây giờ bất an không yên, lo được lo mất như vậy? [Cười khổ.....]

“Ân.” Ngao Quân lại gật đầu, nàng đã nói rất rõ ràng, như thế nào còn hỏi a? Xem ra năng lực lý giải của hấn rất kém cỏi. Trong lòng Ngao Quân có một chút đánh giá hấn.

“Quân.....” Cần Hiên xác định chính mình không phải đang nằm mơ, cao hứng bật dậy, kết quả đã quên hiện tại hấn đang sinh bệnh, mất trọng tâm, ngã mạnh xuống giường.

“Cần Hiên, cẩn thận.” Ngao Quân thấy thế, nhanh tay lẹ mắt vươn tay ra đỡ lấy hấn, không nghĩ tới, Cần Hiên ngã xuống xung lượng quá lớn, bởi vì quán tính, hai người song song áp sát vào nhau rồi ngã xuống, Cần Hiên thấy Ngao Quân cũng ngã xuống, vội vàng dùng tay ôm lấy y.

Có thể nghĩ, tình tiết phát triển, tư thế hiện tại của hai người khẳng định là thập phần ái muội, quả nhiên, tư thế hiện tại của hai người là Cần Hiên ở trên Ngao Quân tại dưới, mà tay Cần Hiên vẫn đang ôm trên lưng Ngao Quân, mặt hai người dựa vào thập phần gần, gần đến nỗi có thể cảm thụ hô hấp của đối phương.

Ngao Quân chưa từng cùng nam nhân thân cận quá như thế, nhất thời không biết làm sao, chỉ có thể mở to mắt, vẻ mặt vô tội nhìn khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mắt.

Mà bình sinh Cần Hiên cũng là một nam tử bình thường, người trong tâm đã ở ngay trước mắt, trên người y lại phát ra mùi thơm ngát thần nhiên làm say lòng người, khơi mào dục vọng ở sâu trong nội tâm của hấn, cũng rất quen thuộc, nhưng lúc này, trong đầu hấn căn bản không thể tự hỏi mùi hương này đã ngửi qua ở đâu, hấn chỉ biết, hấn hoàn toàn bị y hấp dẫn. Điểm chết người là, bộ dạng mơ hồ của y hoàn toàn giống như thịt sơn dương đợi làm thịt, hoàn toàn không giống với bình thường lạnh lùng lãnh đạm, thoát nhìn là mê người như vậy, đáng yêu như vậy. Trời ạ! Hấn thật sự hảo muốn hảo muốn..... Không, không..... Y cùng hấn đều là nam nhân, không được, nhưng.....

“Cần Hiên a! Ngươi rất nặng da!” Người nào đó thực không chịu quan sát phong cảnh xung quanh cau mày nói. Cần Hiên đặt ở trên người nàng thật sự hảo nặng.

“Ân!” Nhưng người nào đó đặt ở trên người nàng chỉ không yên lòng cho nàng một từ ‘Ân’, nửa điểm muốn nói lên ý tứ cũng không có. Cần Hiên nhìn chằm chằm môi phần nộn của người dưới thân hé ra hợp lại vô cùng mê người, đôi mắt giãy dụa dần dần trở nên thâm thúy khó dò.

“Ân?” Ngao Quân bắt đầu lặp lại một chữ này, trong lòng lại đang không ngừng hò hét: Không phải muốn ngươi nói ân, là muốn ngươi đứng lên a! Hảo nặng a! Rất khó chịu a! Trên người có phản ứng tò mò quái lạ a! Loại cảm giác khô nóng xa lạ này làm cho miệng lưỡi nàng có điểm khô. Mau đứng lên đi! Đột nhiên lại giống như nghĩ đến việc gì nói: “Ngươi không có khí lực đứng lên sao, đến, ta giúp ngươi!” Nói xong liền dùng tay đặt lên ngực Cần Hiên, nhẹ nhàng muốn đẩy hấn ra.

“Cần Hiên, trên người ngươi hảo nóng a! Còn phát sốt sao?..... Ngơ..... Cần.....” Khi đụng tới thân thể của Cần Hiên, Ngao Quân mới phát hiện nhiệt độ cơ thể của hấn cao dị thường, không phải đã hạ sốt rồi sao? Chẳng lẽ lại phát sốt, này có thể nguy hiểm..... Trong lòng cả kinh vội vàng muốn vươn tay đi thăm dò cái trán của hấn một chút, kết quả bàn tay đến giữa không trung đã bị bắt lại, tay Cần Hiên lại nóng đến dọa người, giống như sắp sửa đốt cháy người. Chính là lời của nàng còn chưa nói xong, môi trên mặt vị kia đã phủ lên môi của nàng, đem nuốt vào tất cả những lời nói của nàng.

Cần Hiên cuối cùng cũng không thể khống chế mình, vốn chỉ muốn hôn nhẹ nhàng, kết quả vừa khẽ hôn lại đụng tới khát vọng đã trở nên không thể vãn hồi, mới bắt đầu chỉ nhẹ nhàng nhắm nháp sau lại giống như mưa rền gió dữ chiếm đoạt lấy, không ngừng mà chà đạp đôi môi phần nộn giống như cánh hoa hồng của Ngao Quân, sau đó thừa dịp Ngao Quân mở miệng để hết sức thở, bàn khai hàm răng trắng nõn của nàng, thẳng đảo loạn Hoàng Long.

không ngừng mà công thành chiếm đất, dẫn dắt cái lưỡi mềm mại của nàng cùng nhau múa.

Khi Cẩn Hiền có hết sức hôn nàng, đầu Ngao Quân thông minh tuyệt đỉnh liền hoàn toàn bất công, trống trơn không biết thân đang ở nơi nào, chỉ biết hôn theo hân, theo đầu lưỡi xâm nhập của hân, thân thể của hân càng ngày càng nóng, giống như có cái gì đó muốn gào thét chui ra, thẳng đến cảm giác được bên tai ẩm ướt, hình như có cái gì đó hôn liếm lỗ tai của nàng, mới lấy lại tinh thần: Cẩn Hiền đây là..... Đây là đang hôn nàng, hân như thể nào có thể hôn nàng? Nàng không phải là bạn gái của hân, cũng không phải người yêu của hân, người yêu? Chẳng lẽ bởi vì hân sinh bệnh thần chí không rõ, xem nàng như Tuyết? Bằng không, hiện tại nàng là thân phận nam tử, hân như thể nào sẽ đi hôn một nam tử? Nhất định là như vậy, nhất định là xem nàng như Tuyết. Suy nghĩ đến đây, trong lòng liền cảm thấy nặng nề vô cùng, cũng không quản bây giờ hân còn sinh bệnh hay không, dùng sức đẩy người ở trên ra.

Mà Cẩn Hiền còn chưa phục hồi tinh thần lại, vẫn không tin sẽ bị đẩy ra, lẳng lặng ngồi dưới đất nhìn người trước mắt đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên y bào trắng noãn.

Cảm nhận được tầm mắt đối phương nhìn qua, Cẩn Hiền như ở trong mộng mới tỉnh táo lấy lại tinh thần, nhớ tới vừa nãy khi mình động tình làm những chuyện như vậy, mặt 'Bá' một cái lập tức hồng đến tận mang tai, xấu hổ lại gian nan lảng tránh tầm mắt của đối phương, tâm cũng thật lâu không thể bình lặng lại: Vừa nãy rốt cuộc hân đã làm cái gì a? Vì cái gì không thể khống chế được? Y hiện tại nhất định khinh thường hân, nhất định rất hận hân, thử nghĩ có người nam tử nào bị một nam tử khác cưỡng hôn mà không tức giận? Không hận?

"Người còn muốn ngồi dưới đất bao lâu nữa?" Thanh âm lạnh lùng từ phía trên truyền tới, tâm Cẩn Hiền lập tức run lên: Y quả nhiên hận hân, rốt cuộc bọn họ cũng không thể thổ lộ tình cảm, những ngày ăn ý với nhau, tất cả đều do tự mình tạo ra, có thể oán được ai đâu?[Lắc đầu, cười khổ ling.....]

Tâm của Ngao Quân vẫn đang đập liên hồi chỉ có thể dùng thanh âm lạnh lùng để che dấu nội tâm rung động không tầm thường của mình, còn có..... Chưa xót [Đó là ghen], nhưng lại không nghĩ tới vị Vương gia cao cao tại thượng kia sau khi nghe lời nói của nàng chỉ như một tiểu hài tử vẫn bất động trên mặt đất, nhưng lại một bên cười khổ một bên lắc đầu. Chẳng lẽ hân phát sốt tới điên rồi?

"Thật sự người không sốt đùng tới thần kinh chứ?" Ngao Quân cau mày ngồi xổm xuống trước mặt Cẩn Hiền, vươn tay dò xét, hoàn hảo a! Nhiệt độ cơ thể đã khôi phục bình thường. Bất quá, hân khôi phục năng lực cũng quá nhanh đi, vừa nãy còn ngốc như vậy, hiện tại đã tốt rồi sao? Âu Dương Cẩn Hiền không hổ là Âu Dương Cẩn Hiền. [Người nọ không phải ngu ngốc a? Mọi người mờ mờ lạnh lạnh chạy rông.....]

"Ách?" Cảm giác được cái trán lạnh lạnh, thực thoải mái, Cẩn Hiền mạnh ngẩng đầu, không ngờ trước mắt lại hé ra một dung nhan còn hơn cả tuyết mỹ. Y cau mày nhìn hân như vậy, có phải đang lo lắng cho hân hay không? Y có phải hay không.....?

"Người rốt cuộc làm sao vậy?" Nhìn bộ dáng ngây ngốc của hân, chuyện vừa rồi, nàng tạm thời quên đi.

Không chỉ ngũ khí lo lắng hơn nữa còn có đôi mày nhíu chặt kia, vừa nãy chính là lo lắng hân sao, suy nghĩ đến đây, Cẩn Hiền nhếch môi, vô cùng vui vẻ cười nói: "Không có việc gì, ta tốt lắm, người không cần lo lắng."

"Phải không?" Ngao Quân vẫn hoài nghi, nhìn hân ngồi trên mặt đất lại vô duyên vô cớ ngây ngô cười, quả thực giống như hài đồng bị bệnh tâm thần nhược trí, muốn cho người khác tin tưởng hân không có việc gì, rất khó sao?

"Thật sự." Nhìn bộ dáng hoài nghi của y, Cẩn Hiền gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ lời nói của hân có độ tin tưởng rất cao. Cái gọi là nói miệng không bằng chứng, Cẩn vương gia tài trí hơn người đương nhiên đã biết, hơn nữa đối với thiên hạ đệ nhất quân sư vang danh khắp thiên hạ, đương nhiên vẫn phải hành động thực tế mới được. Nhưng trước mắt hân vẫn còn suy yếu, muốn một mình hoàn thành công tác đứng dậy này vẫn rất khó khăn: Chỉ thấy hân hai tay chống xuống, muốn mượn sức hai chân, chậm rãi đứng lên, nhưng chỉ đến một nửa, vẫn vì đuối sức mà lại ngồi xuống.

"Lại cạy mạnh, vẫn là ta đến giúp người đi!" Rốt cục sau khi Cẩn Hiền thử vài lần, vẫn không đứng lên được, Ngao Quân rốt cục nhìn không được, tốt bụng nói. Một bên vươn tay đem Cẩn Hiền cấp nâng dậy, đem toàn thân hân dựa vào người mình. Vừa tiếp xúc với thân thể Cẩn Hiền, cảm giác được độ ấm của hân, vừa nãy cái hôn mãnh liệt kia lại nhảy vào trong đầu, nàng xấu hổ hồng thẳng đến trên cổ.

Trời ạ! Hân thật vất vả mới khống chế được mình, thế nhưng y đối với hân còn làm ra biểu tình thuộc loại oán trách của nữ hài tử, lại giúp đỡ hân, này không phải đang khảo nghiệm tự chủ của hân hay sao? Không được, phải nhanh đem mắt nhắm lại, nhắm mắt làm ngơ, không thể làm lại lần nữa..... Nhưng, mùi hương thơm ngát chết tiệt thân nhiên giống như muốn cùng hân đối nghịch, không ngừng mà vọt vào xoang mũi của hân, trên chốc cảm quan toàn thân của hân, nhìn không thấy, nhưng là ngửi được a! Hân Âu Dương Cẩn Hiền cho dù đối mặt với một đối thủ lợi hại cũng có thể ứng phó tự nhiên, khi nào lại chật vật như thế, Mạc Quân y thật đúng là khắc tinh của hân a!

"Làm sao vậy! Hồi hồn!" Ngao Quân ở bên tai Cẩn Hiền hét lớn, nàng đã diu hân ngồi xuống giường, hân còn làm một bộ dáng không thấy, giống như hồn phách đã du ngoạn nơi đâu vậy. Đêm nay hân làm sao vậy, sốt thật sự nghiêm trọng như vậy sao? Thật sự chịu không nổi Cẩn vương gia thông minh tháo vát lại có biểu tình của đứa ngốc như thế.

"Quân, ta nghe được, lớn tiếng như vậy, lỗ tai của ta sẽ điếc." Phục hồi tinh thần lại Cẩn Hiền đảo đảo lỗ tai, nhìn Ngao Quân như có chuyện lạ ai oán nói. Chính là hân muốn lấy phương thức này để khống chế dục vọng của mình, không cho mình suy nghĩ miên man mà thôi.

Nhìn biểu tình đùa giỡn của Cẩn Hiền, làm cho Ngao Quân 'Phốc xích' cười, vừa nãy tâm vẫn còn khẩn trương lập tức chùng xuống, cũng bắt đầu vui đùa: "Dù sao lỗ tai của Vương gia người cho tới bây giờ cũng không hỏng, cũng không sai biệt lắm với kẻ điếc, đã bị phá hư rồi bây giờ dù phá hư nữa thì đã là gì."

"Nga, phải không? Lỗ tai này của bản vương được khắp thiên hạ công nhận là tối linh minh, đến người lại thành kẻ điếc?" Cẩn Hiền tay lại ôm ngực, nở một cái tươi cười tà tà, chính thành bộ dáng tự tạo.

“Kìa cũng không phải.....” Ngao Quân một tay ôm ngực, một tay qua lại vuốt cằm của mình, giống như đánh giá hàng hóa nhìn từ trên xuống dưới ‘Người tự cao’ trước mắt.

“Ân, tính người thức thời.” Nghe được Ngao Quân nói, Cần Hiên vừa lòng gật đầu, rất giống là đang bức bách cô gái vị thành niên.

“Vương gia người gấp cái gì a! Ta đã nói xong đâu? Vương gia so với lỗ tai kẻ điếc còn điếc hơn thế nhưng lại tự xưng là thiên hạ tối linh mẫn, cười người chết, ha ha.....” Ngao Quân thực không cho mặt mũi bổ sung nói. Nói xong còn để tượng trưng nở nụ cười hai tiếng, tạo thành một bộ ‘Người thật cuồng tự kỷ, đứng ở chỗ này cười chết người’. Nói, Ngao Quân nâng từ nhỏ đến lớn thiên phú diễn trò cũng rất cao.

“Lớn mật, dám nói chuyện với bốn vương như vậy.” Đang đùa giỡn Cần Hiên đột nhiên giật tái mặt, âm thanh lạnh lùng nói.

“Có gì không dám, bản quân sư nói đều là sự thật.” Ngao Quân cũng lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, lạnh lùng nói.

“Người nên biết, bằng những lời này của người, bốn vương có thể giết người.” Ánh mắt thâm thúy híp lại, môi hơi nhếch lên gọi bạc, đôi mắt bắn ra tinh nhuệ, quang mang không thể xâm phạm, lời tuy nhẹ nhàng phun ra, nhưng có thể chấn động thật sâu tâm của đối phương, làm cho đối phương cả kinh không thể kháng cự.

Nhưng người nào đó lại ngoại lệ, Ngao Quân hoàn toàn không nhìn Cần Hiên tạo thành bộ dáng làm cho người ta phải chịu áp lực, cả người trong nháy mắt tán mát ra hàn khí có thể đóng băng cự nhân ở ngàn dặm bên ngoài, nói ra những lời lạnh tới cực điểm: “Vương gia nghĩ với bộ dạng hiện tại này của người giết được ta sao?”

“Vậy người có muốn thử hay không a?” Cần Hiên lãnh thanh hỏi ngược lại, như vậy thật sự là làm cho người ta hơi sợ.

“Vậy người thử a!” Ngao Quân không ngại đánh trả nói, tạo thành một bộ dáng ‘Người làm gì được ta’ tà ngễ nhìn Cần Hiên.

“Hào, đây là do người nói, đừng trách bốn vương vô tình, chịu chết đi!” Cần Hiên quát khẽ một tiếng, nhanh như thiểm điện công về phía Ngao Quân, một chút cũng nhìn không ra bộ dáng người có bệnh.

“Ha ha..... Cáp..... Người, người..... Tệ..... Cáp..... Cáp” Ngao Quân đột nhiên ôm bụng lăn ở trên giường, đứt quãng cười lớn, Âu Dương Cần Hiên hấn lại điểm vào eo của nàng, cuộc đời nàng sợ nhất chính là có người điểm vào eo nàng.

Cần Hiên vuron ma chương không ngừng đánh úp về phía cổ của Ngao Quân, bụng của nàng, không ngừng mà công vào eo nàng.

“Ha ha..... Xem người còn dám dong dạc nữa không, có dám vô lễ với bốn vương nữa không.” Thấy Ngao Quân cười đến ngã vật ra, Cần Hiên nửa quỳ lên, cơ hồ là đặt ở trên người nàng nhắm vào điểm nhột của nàng, một bên công còn một bên lấy tư thái người thắng ngạo ngễ nhìn xuống Ngao Quân sắp cười đến tắt thở.

“Dám..... Người..... Cáp..... Người gạt ta..... Cáp, người..... Động được..... Ha ha..... Vậy..... Đừng trách..... Trách ta, ha ha.....” Ngao Quân đứt quãng nói. Nhìn Cần Hiên có tinh thần như vậy, một chút cũng nhìn không ra bộ dáng bệnh nhân thật sự suy yếu, chẳng lẽ vừa nãy là hấn đùa với nàng, tốt! Vậy nàng sẽ không kiêng nể, xem chiêu!

Thừa dịp khe hở, Ngao Quân cũng vuron tay, đánh úp về phía Cần Hiên. Dù sao hấn cũng là người mới bệnh dậy, vẫn còn suy yếu, một kích này, Cần Hiên cũng cười lớn ngã xuống.

“Ha ha..... Người..... Người như vậy..... Ha ha ha..... Đói dài bệnh..... Bệnh nhân..... Ha ha ha.....” Cần Hiên tiếng cười sang sảng cũng đứt quãng truyền ra, nguyên lai sợ nhột cũng là nhược điểm lớn nhất của hấn.

“Là..... Là người trước..... Cáp..... Động thủ trước..... Ha ha..... Ta chỉ là..... Cáp..... Tự vệ mà thôi..... Ha ha ha.....” Sắp hết không khí.

“Ha ha ha.....” Hấn cũng sắp hết không khí.

Hai người cười huỳnh náo một trận, rốt cục mệt đứt, không còn sức lực, song song ngã xuống giường không ngừng mà thở hổn hển, đồng thời quay đầu lại, nhìn nhau liếc mắt một cái, hai người lại rất ấn ý một bên thờ một bên cười.

Cười cười, Cần Hiên lại đột nhiên đình trụ, nguyên nhân không phải vì hấn, mà bởi vì, người nào đó dung nhan vốn đã tuyệt mỹ lại vừa ngoạn nháo càng thêm diễm, khuôn mặt hơi hơi phỉm hồng, quang mang lóe động lòng người, thật sự là mỹ đến lâm vào thất sắc. Hôn nữa ở bên cạnh nhìn, hấn vì cái gì lại cảm thấy y với Vũ Tinh rất giống nhau, nhưng bọn họ không có quan hệ gì a!

“Thật sự rất giống Vũ Tinh.....” Suy nghĩ như vậy, Cần Hiên cũng không tự giác nở ra tiếng, thanh âm cơ hồ nhỏ đến ngay cả chính mình cũng nghe không được.

Nhưng Ngao Quân lại nỗ lực hơn người, nội công thâm hậu vẫn nghe rõ rành mạch, trong lòng chợt chùng lại, chậm rãi chảy ra toan thủy, tươi cười trên mặt cũng rất nhanh tiêu thất, trở lại về mặt nguyên bản chân chính lạnh như băng: Hấn thật sự đem nàng trở thành Tuyết, cái hôn kia, người hấn kỳ thật muốn hôn là Tuyết, không phải nam tử giả dạng như nàng. Nàng vẫn biết, nàng với Tuyết có vài phần giống nhau, nhất là khi ở bên cạnh, nàng cũng không để ý. Nhưng hiện tại nàng lại để ý, vì cái gì, lại đem nàng trở thành thể thân của Tuyết? Chẳng lẽ trong lòng hấn thật sự chỉ có Tuyết, cho dù lựa chọn cuối cùng của Tuyết không phải là hấn, hấn cũng không thể quên được sao? Tâm hấn rốt cuộc không thể dung chứa những người khác, rốt cuộc

không có nàng sao?

A a! Nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì a! Trong lòng hấn có phải chỉ có Tuyết hay không, có những người khác hay không, liên quan gì tới nàng a? Hơn nữa mặc kệ trong lòng hấn có nàng hay không, thì đã sao? Dù sao chính mình cũng chỉ xem hấn như bằng hữu, cũng không có khả năng có cái gì gọi là tiến thêm một bước [Phải không? Hoài nghi ỉng.....], nghĩ chuyện đó để làm chi? Mặc dù nghĩ như vậy nhưng vẫn nhìn không được cảm thấy chua xót, còn có điểm đau, đau lòng.

“Quân, Quân. ....” Cẩn Hiên kêu vài tiếng, mới lôi kéo đối phương còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình hoàn hồn lại.

“Như thế nào lạ?” Thanh âm bình tĩnh vô ba chậm rãi dật ra. Ngao Quân lúc này, đã điều chỉnh tâm tình của nàng, lại khôi phục nguyên dạng hình tượng “Thiên hạ đệ nhất quân sư” cơ trí, lạnh lùng.

“Không có việc gì, chỉ là vừa nãy gọi người vài tiếng, thấy người không phản ứng, cho nên kêu người một chút.” Cẩn Hiên cũng dùng tiếng nói vui vẻ. Khẩu khí của hai người, giống như đang nghị sự với nhau, không khí huyền ảo vui đùa vừa nãy hình như chưa từng xảy ra. Mà quan hệ của bọn họ chính là Vương gia cùng quân sư, nhiều nhất cũng chỉ có thể là bằng hữu mà thôi.

“Nói cái gì?” Ngao Quân một bên ngồi xuống, thoáng sửa sang lại quần áo hỗn độn, một bên thần nhiên hỏi.

“Ta hôn mê hai ngày này, trong quân. ....” Cẩn Hiên cũng chậm chậm ngồi dậy, dò hỏi.

“Yên tâm đi! Trong quân hết thấy điều hảo, có Tử Tề cùng Triệu tướng quân lo, người không cần lo lắng.” Thấy Cẩn Hiên muốn mở miệng, dường như biết hấn muốn nói cái gì, Ngao Quân nói tiếp: “Về phần chuyện Huyết Hồn Thiên Can bắt quái trận, tạm thời vẫn không có đầu mối, bất quá người yên tâm, ngày mai ta đi ra Thiên Nhật Pha nhìn xem, bất luận như thế nào, cũng không thể cho Thánh Xích thực hiện được âm mưu.”

Hai ngày này tuy rằng luôn luôn ở trong trường của Cẩn Hiên, nhưng nàng cũng đem ‘Phong viêm du ký’ cùng ‘Thiên Khôn bí kíp’ tùy thân mang theo, hy vọng có thể tìm được phương pháp phá giải. Nhưng nghiên cứu hồi lâu vẫn không có thu hoạch, xem ra vẫn nên thăm dò thực địa một chút, có thể ‘Biết người biết ta’, nhưng vì Cẩn Hiên vẫn đang hôn mê, nên không đi được, hiện tại hấn đã tỉnh, nàng cũng nên đi làm việc nàng nên làm.

Nghe Ngao Quân nói như vậy, Cẩn Hiên há hốc mồm, tựa hồ muốn nói cái gì, đến cuối cùng chỉ nói thành một câu: “Cẩn thận.”

“Ân” Gật gật đầu, vốn không có câu sau.

Hai người lại lâm vào trầm mặc, cuối cùng vẫn là Ngao Quân mở miệng nói: “Người đã không có việc gì, ta đây đi về trước.”

Thấy Cẩn Hiên hơi hơi gật đầu, Ngao Quân đứng dậy cũng không quay đầu lại đi ra ngoài trường.

Đến khi thân ảnh màu trắng hoàn toàn dung nhập trong bóng đêm, đôi mắt Cẩn Hiên thâm thúy vô ba lập tức bị thâm tình, giãy dụa, để ý không rõ..... Thay thế: Hấn thật sự yêu nam tử này, hay là bởi vì trên người y có bóng dáng nữ tử hấn yêu, cho nên mới làm cho hấn nhất thời mê hoặc, kỳ thật người hấn yêu vẫn là Vũ Tinh? Mặc kệ là có yêu nam tử này hay không, hay là xem y trở thành bóng dáng của người nào đó, đối với hai người mà nói đều là thống khổ, hấn không nghĩ y cũng thống khổ. Mà việc hấn có thể làm là..... Tận lực tránh cho hai người đơn độc ở chung, như vậy có lẽ sẽ ngăn chặn trụ được suy nghĩ của mình. Chỉ là mình làm được sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35: Cứu mỹ nhân

Cách mấy ngày sau, trên Thiên Nhật Pha lại xuất hiện thân ảnh tuyệt đại ngạo nghễ trong thiên hạ, tư thế độc lập nhưng vẻ mặt lại khác nhau rất lớn, chỉ thấy dung nhan tuyệt mỹ của nàng nghiêm túc lại chặt chẽ, mặt mày nhẵn lại như mạch núi, con ngươi đen nhánh giống như nam châm, không hề nháy mắt nhìn chăm chăm tà khí quý dị lượn lờ phía dưới, nơi chiến trường mấy ngày trước song phương còn đang kịch chiến, cũng là nơi khởi động Huyết Hồn Thiên Can bắt quái trận.

Nhưng hơi thở trong trận khủng bố trước mắt kia lại càng mãnh liệt hơn lúc trước gấp mấy trăm lần, cả ngàn dặm không thấy tung tích của con người, không, có lẽ nên nói là không hề có một sinh vật sống, không có một chút sinh mệnh nào, cho dù là một con kiến nhỏ cũng khó trốn vận rủi, quả thực so với mười tám tầng Địa ngục còn khủng bố hơn, so với ngày ở trên TV nhìn thấy trận Thiên Môn này, quả thực là gấp sự phụ, thật xem không đủ.

Chẳng qua chỉ là mấy ngày ngắn ngủi, nhưng uy lực của nó lại tăng cường nhiều như thế, nếu không phải có chi trận tạm thời ngăn trụ, chỉ sợ hiện tại mười vạn đại quân Long Hiên chỉ còn lưu lại xương cốt, căn bản không cần chờ tới cực âm chi đêm. Xem ra Huyết Hồn Thiên Can bắt quái trận đã vượt quá mức tương tượng của nàng, nếu thật sự đem hợp hai làm một, chỉ sợ so với lời nói lúc trước của nàng còn ác liệt hơn.

Nhưng hiện tại thật sự nàng không có một chút biện pháp nào, chẳng lẽ nàng thật sự chỉ có thể trở mặt nhìn thế gian bị trận pháp khủng bố này tiêu hủy,

trơ mắt nhìn tất cả mọi người chết tại đây, bao gồm Tuyết và Cẩn Hiên, trơ mắt nhìn Thánh Xích huy đi đại lục này.

Không, nàng sẽ không cho chuyện này phát sinh, tuy rằng nàng tự nhận không phải là người cứu thế gì, nhưng muốn nàng trơ mắt nhìn những chuyện này xảy ra, nàng làm không được, lúc tất yếu, nếu phải đồng quy vu tận, nàng cũng sẽ không cho trận pháp này chân chính thành hình, không cho Thánh Xích làm tổn thương Tuyết hoặc Cẩn Hiên dù chỉ là nửa phần. Ngao Quân mắt lạnh nhìn trận hình trước mắt, trong lòng yên lặng ra quyết định.

Thánh Xích a Thánh Xích, người quả nhiên là ma quỷ, không, so với ma quỷ còn khủng bố hơn, so với hắn, Ngao Quân cảm thấy về mặt luân tà khí của Gia Luật Ứng quả thực chính là thiên sứ. Nàng cũng không hiểu được như thế nào hội đột nhiên nghĩ ra ý tưởng này, bất quá, nàng cảm thấy đây là sự thật.

Ngao Quân quay lại nhìn lần cuối nơi đã không còn có thể gọi là vùng địa linh được nữa, kiên quyết rời đi, đi về hướng ngược lại với quân doanh Long Hiên.

Hiện tại nàng không muốn hỏi quân doanh, muốn đi đây đi đó một chút, nàng. .... Sợ, sợ nhìn thấy Cẩn Hiên, sợ đối mặt với Cẩn Hiên, sợ hai người gặp mặt sẽ không biết nói gì. .... Tóm lại, một khi nghĩ đến Cẩn Hiên, đầu của nàng liền lập tức nhức nhối, bình tĩnh bình tĩnh, chờ nàng bình tâm lại sau cảm xúc xa lạ này rồi mới tái kiến Cẩn Hiên có lẽ sẽ tốt hơn.

“Cứu mạng a ~!.....” Đột nhiên một thanh âm kêu cứu yếu ớt kiều mỵ truyền tới.

Theo hướng thanh âm đi tới, cách đó không xa có một thân bồ y nữ tử tóc tai hỗn độn, sắc mặt tái nhợt nằm trên mặt đất, thấy Ngao Quân đi tới, đôi mắt to xinh đẹp lóe ra kinh hãi, bàn tay trắng nõn đè lại vết thương trên chân, mắt nhìn chằm chằm người trước mắt.

Ngao Quân nhìn chung quanh một chút, nơi này cách Ngàn Dặm Pha rất gần, mảy lại nhú lại, chậm rãi đi tới.

Thấy Ngao Quân bước lại gần, nữ tử kia lập tức như bắt được phao cứu sinh nhanh chóng túm trụ y bào của Ngao Quân, hơi thở mong manh nói: “Công tử, cứu mạng a!” Nói xong liền ngất đi.

Sau khi nàng ngã xuống, Ngao Quân động tác nhanh nhẹn ôm lấy, đồng thời cũng thấy được vết thương trên chân, bên cạnh còn có một độc xà đã chết, nguyên lai là trúng độc.

Nhìn sắc mặt của nàng chậm rãi biến đen, tuy rằng nàng không biết nữ nhân này là ai, nhưng nàng biết, nếu nàng bỏ đi, nữ tử này chắc chắn sẽ chết. Lập tức ôm lấy nàng cước bộ gấp gáp hướng về phía quân doanh. Nữ tử này thật đúng là rất nhẹ a! Hay là nữ tử ở nơi này đều nhẹ như vậy, không có xương? Chỉ là nàng không biết, vì nàng có nội công thâm hậu, sức nặng bấy nhiêu đối với nàng mà nói chẳng là gì cả.

Vừa đến quân doanh, Ngao Quân cũng không quên về mặt kỳ lạ của người khác khó hiểu nhìn mình, chỉ để ý hướng tới doanh trưởng của mình.

Khi đến trước cửa trưởng, một thanh âm mang theo nghi hoặc vang lên: “Ca, ai vậy?”

Quay đầu lại, chỉ thấy Nguyệt Oánh vẻ mặt khó hiểu, thẳng tắp nhìn nữ tử trong lòng nàng. Ngao Quân không dừng lại mà đi thẳng về phía trước, cũng không quay đầu lại nói: “Oánh nhi, nhanh đi thỉnh quân y lại đây.”

“Nhưng ca.....” Nguyệt Oánh còn muốn nói, nhưng Ngao Quân đã ôm nữ tử xa lạ kia vào trong doanh trưởng.

Mạc Nguyệt Oánh vốn dậy rất sớm làm đồ ăn ngon muốn tới kêu Mạc Quân ca của nàng dậy ăn cơm, nhưng không nghĩ tới mới vừa đi đến cửa trưởng, đã thấy Mạc Quân ca từ bên ngoài trở về, trên tay còn ôm một nữ tử, hơn nữa cũng không để ý tới nàng, liền đi vào doanh trưởng. Nữ tử kia là ai a? Tại sao ca lại khẩn trương như vậy, hừ, mặc kệ nữ tử đó là ai đi chẳng nữa, nàng quyết không cho phép bất luận kẻ nào cướp đi Mạc Quân ca của nàng.

Nhưng Mạc Quân ca kêu nàng đi tìm quân y, chẳng lẽ nữ tử kia bị thương? Tuy rằng nàng thực không muốn đi, nhưng nếu không đi, Mạc Quân ca nhất định hội trách nàng. Không có biện pháp, cắn răng, dậm chân một cái, vẫn quyết định đi tìm quân y lại đây.

“Quân y người nhanh lên! Đã muộn, ca hội trách ta.” Nguyệt Oánh một bên kéo tóc, chòm râu của một lão nhân đã tái nhợt, bước chân không ngừng tiến về phía trước, một bên thúc giục lão nhân kia đi mau. Nàng phải nhanh chóng trở về nga! Nàng không thể để Mạc Quân ca cùng nữ tử kia đơn độc ở chung một phòng, cho dù nữ tử kia đã hôn mê cũng không được.

“Ồi, Mạc cô nương người chậm một chút, cái chân này của ta xương cốt đã già rồi đi không nhanh được như vậy.” Lão quân y lưng vác hòm thuốc, nghiêng ngả lão đảo bị Nguyệt Oánh lôi kéo, hần chỉ có thể ở phía sau không ngừng nói người phía trước đi chậm một chút. Hần già rồi, mấy năm gần đây đã không còn khỏe mạnh nữa.

“Còn chậm, còn chậm a, ca ta sẽ không... ời.....” Nguyệt Oánh quay đầu thúc giục, còn kéo vãn nữa, ca nàng sẽ bị người khác đoạt đi. Nguyệt Oánh còn chưa kịp nói xong, bỗng nhiên đụng phải một bức ‘Tường’.

Kỳ quái quân doanh đâu có tường, không đợi nàng ngẩng đầu lên, bức ‘Tường’ kia đã mang theo thanh âm lo lắng nói: “Ca người sẽ gì? Quân có chuyện sao?” Thanh âm này..... Nguyệt Oánh rất nhanh ngừng đầu, quả nhiên.....

Bức ‘Tường’ kia chính là Cẩn Hiên vốn nên dưỡng thương ở trong doanh trưởng của mình, hiện tại hắn đã khá lên rất nhiều, nằm mãi ở trên giường cũng cảm thấy mệt mỏi, nên đi ra ngoài một chút, bất tri bất giác, lại đi tới doanh trưởng của Mạc Quân, sau chuyện tối hôm qua, hắn cũng không biết nên đối mặt với y như thế nào, cho nên hần tính đi về hướng ngược lại, tránh xa nơi này. Xa xa liền thấy Mạc Nguyệt Oánh lôi kéo quân y, thân sắc khẩn trương vội đầu đi về phía trước, có chuyện gì sao? Cẩn Hiên cước bộ bước tới.

Không nghĩ rằng vừa đi đến trước mặt Mạc Nguyệt Oánh, chợt nghe một câu ‘Còn chậm nga, ca ta sẽ không ....’ những lời này làm cho đầu hấn trong nháy mắt hoàn toàn trống rỗng, không, không có? Là có ý gì? Chẳng lẽ Quân xảy ra chuyện? Nhưng ở trong doanh thì có thể có chuyện gì? Trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại những lời nói của Quân trong tối hôm qua ‘Ngày mai ta sẽ ra thăm dò Thiên Nhật Pha’..... Ngày mai ta sẽ ra thăm dò Thiên Nhật Pha’ không, không có khả năng đó, hấn còn chưa thổ lộ tâm tình của mình, y như thế nào có thể xảy ra chuyện? Không, khi Cẩn Hiên tính đến khả năng này thì tâm hấn đã không ngừng đập liên hồi.

“Sẽ không.” Cẩn Hiên đột nhiên hét lớn một tiếng, dọa đến Mạc Nguyệt Oánh và quân y phải nhảy dựng lên, khi hai người kia còn chưa kịp phản ứng, Cẩn vương gia bọn họ giống như gió lốc, biến mất ở ngay trước mắt bọn họ. Hai người chỉ có thể há hốc miệng, trừng mắt, thật lâu mới hồi thần lại.

Cuối cùng vẫn là Mạc Nguyệt Oánh hồi thần trước, lần này nàng nắm chặt chòm râu thật dài của quân y, một bên đi về trước, một bên nói: “Nếu ngươi không nhanh lên, ta sẽ nhổ hết râu của ngươi.”

Quân y chỉ có thể khóc không ra nước mắt cước bộ nhanh hơn đi theo phía sau, hấn thật sự nhìn lầm tiểu cô nương này rồi, thấy nàng thanh thanh tú tú, còn tưởng rằng thực ôn nhu a! Không ngờ rằng lại là một ả dạ xoa.

Bên này, Cẩn Hiên giống như gió vọt vào doanh trướng Ngao Quân, miệng còn lo lắng kêu lên: “Quân, Quân.....”

Đột nhiên có bóng người vọt vào hai Ngao Quân sợ tới mức nhảy dựng, sau khi thấy rõ người đến là Âu Dương Cẩn Hiên càng giảo tâm nàng loạn không thôi, có điểm mất tự nhiên đạm mạc nói: “Phát sinh chuyện gì? Lo lắng như vậy!”

“Ngươi không sao chứ?” Thấy Ngao Quân vẫn an ổn ngồi đó, Cẩn Hiên vẫn lo lắng hỏi, hấn sợ y bị nội thương.

“Ta có thể có chuyện gì?” Ngao Quân nghi hoặc hỏi ngược lại.

“Không có việc gì, không có việc gì là tốt rồi.” Cẩn Hiên có điểm nói năng lộn xộn. Thấy y như vậy, xem ra thật không có việc gì, tảng đá trong lòng rốt cục được thả xuống. Tâm buông lỏng, lại không biết nên như thế nào đối mặt với y.

Trong khi hai người còn lâm vào trầm mặc, Ngao Quân lại tiếp tục công việc đang dang dở — thay nữ tử không biết tên kia lau đi mồ hôi lạnh.

“Nàng là ai?” Ngờ khi không vui. Lúc này Cẩn Hiên mới chú ý trên giường Ngao Quân còn có một vị cô nương mặt mày xanh xao, mà quân sư của hấn lại đang ‘Ôn nhu’ vì nàng chà lau, hấn căn bản không nhìn thấy có giọt mồ hôi nào nga.

“Nàng là.....” Ngao Quân còn chưa nói hết, một thanh âm đã truyền tới, đánh gãy lời của nàng.

“Ca, ta đã gọi quân y tới đây.” Vừa dứt lời, chỉ thấy Nguyệt Oánh đã đứng trước mắt nàng trên trán chảy đầy mồ hôi, phía sau còn có lão quân y hô hấp không thông.

“Vương..... Vương gia.” Lão quân y vừa tiến vào trướng, đã thấy Vương gia cũng ở này, cũng không quản hiện đại mình khi tức còn chưa thông, lập tức cung kính nói.

“Quân y, mau giúp vị cô nương này xem bệnh.” Ngao Quân cũng không chờ Cẩn Hiên trả lời vị quân y kia, một phen kéo lão quân y còn chưa kịp thở, bắt hấn lập tức xem bệnh.

Ồ ô..... Lão nhân như hấn tại sao lại đáng thương như vậy a! Hấn còn chưa kịp thở a? Huynh muội này tại sao lại giống nhau đến thế! Ta không xem, nhưng những ngôn ngữ hào hùng đó hấn chỉ dám nghĩ trong lòng, vừa tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của quân sư, hấn sao có thể không dám ngoan ngoãn ngồi xuống bắt mạch, xem bệnh, ai, không có biện pháp, tuổi trẻ bây giờ, một chút cũng không biết tôn lão yêu ầu, thật sự là thói đời ngày sau a!

“Thật sự không cứu được sao? Nàng chẳng qua trúng độc xà thôi mà.” Thấy quân y lắc đầu, Ngao Quân hơi hơi nhíu mày nói, ánh mắt lại nhìn chăm chăm nữ tử tuyệt mỹ trên giường. Đúng vậy, nàng kia thật sự rất đẹp, vừa nảy giúp nàng chà lau, mới phát hiện phía sau những sợi tóc hỗn độn là gương mặt rất xinh đẹp, nhếch môi của nàng động lòng người, người như vậy, đại khái là khiến cho nam nhân nào cũng phải động tâm đi! Nàng cứu không được sao?

“Không phải, nàng trúng độc không sâu, chỉ cần đem máu độc phóng xuất, là ổn.” Quân y vỗ về chòm râu, rung đùi đắc ý nói.

“Nếu cứu được, ngươi lắc đầu cái gì?” Sau khi nghe lão quân y nói xong, thanh âm lạnh tới cực điểm liền từ trong miệng của Ngao Quân chậm rãi dật ra, lão quân y sợ tới mức một trận run run.

“Ta lắc đầu..... Là..... Là vì.....” Lão quân y thấy Ngao Quân hé ra mặt lạnh lập tức sợ tới mức ngay cả nói cũng nói không ra.

“Được rồi, giúp nàng chữa bệnh đi!” Ngao Quân không kiên nhẫn lạnh giọng ngắt lời nói. Thoạt nhìn lo lắng vô cùng, tựa như người nằm ở trên giường là người tối trọng yếu của nàng.

“Dạ, dạ.....” Lão quân y mồ hôi lạnh đầm đìa từ trong hòm thuốc lấy ra công cụ, vì Ngao Quân thấp giọng áp chế liền bắt tay vào bắt đầu giúp cô nương kia lấy máu, a, nói sai rồi, là lấy máu độc.

“Chẳng qua chỉ là một người không quen biết, quan tâm nhiều như vậy làm gì?” Thấy Ngao Quân nhìn chăm chăm vào nữ tử kia, lại lo lắng như vậy, Mạc Nguyệt Oánh cúi đầu ăn dấm chua, tay lại dùng sức xoa xoa góc áo, giống như người nào đó thì phải.

Thanh âm của Mạc Nguyệt Oánh rất nhỏ, mà trái tim Ngao Quân hiện tại toàn bộ đã đặt trên người nữ tử kia, không chú ý tới nàng nói cái gì. Nhưng Cẩn Hiên vẫn nghe được rành mạch, trong lòng không khỏi càng thêm chua xót: Những lời này, hắn cũng muốn nói, chẳng qua hắn chỉ có thể nói ở trong lòng, bởi vì hắn không có tư cách đó. Mà Mạc Nguyệt Oánh, người sáng suốt vừa thấy đã biết nàng yêu ca ca trên danh nghĩa của nàng. Ha ha, đúng vậy! Y là một nam tử, được nữ tử thích và thích nữ tử không phải là chuyện rất bình thường sao? Hơn nữa lúc mới gặp mặt, chẳng phải đã biết y là người ‘Hoa tâm’ sao? Y thích là nữ tử, không phải nam tử như hắn a!

Thời gian một chén trà chậm rãi trôi qua, quân y thế này mới thở phào một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán, nuốt một miếng không khí, nom nớp lo sợ nói với Ngao Quân: “Quân. . . . . Quân sư, tốt rồi, máu độc của vị cô nương này đã hoàn toàn phóng xuất, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày sẽ khỏi hẳn.”

“Ân.” Ngao Quân chỉ nhẹ gật đầu, liền ngồi ở trên giường giúp vị cô nương kia chui đi mồ hôi, mặt của nàng đã dần dần chuyển sang hồng nhuận, thoát nhìn càng thêm xinh đẹp động lòng người.

“Ta ra ngoài khai phương thuốc trước.” Lão quân y nói rất nhanh, không đợi Ngao Quân nói chuyện, lòng bàn chân liền xoay đi.

Tuy nhiên hắn chưa kịp động dậy, thanh âm lạnh lùng đã vang lên: “Khi nào thì tỉnh?”

“A?” Đột nhiên bị hỏi một câu ngắn gọn như vậy, làm cho lão nhân như hắn nhất thời phản ứng không kịp, nhận được một ánh mắt hàn băng, lão quân y mới giật mình một cái hiểu ra: “Độc đã được thanh lọc, không quá nửa khắc sẽ tỉnh.”

Đợi một hồi cũng không thấy quân sư nói thêm gì nữa, nghĩ hắn không còn chuyện của hắn, có thể đi rồi? Lập tức xoay người, nhấc chân. . . . .

Chân trái vừa nâng còn chưa kịp buông, sau lưng lại vang lên một thanh âm lạnh như băng: “Cần chú ý cái gì?” Còn ngắn gọn như vậy, làm cho người khác không hiểu được ý nghĩa.

Bất quá lão quân y lại phản ứng rất nhanh, xoay nhanh người lại nói: “Vị cô nương này tuy rằng không có việc gì, nhưng thân thể vẫn còn suy yếu, không nên tùy ý lộn xộn, còn phải kiêng ăn gừng cay, còn có. . . . .” Người già thường hay dài dòng, lão quân y nói một hồi không dứt, khiến cho người ở đây đầu đầy hắc tuyến.

“Còn có sao?” Thanh âm âm trầm lạnh lùng giống như đến từ Địa ngục từ trong miệng Ngao Quân dật ra.

“Còn có mấy điểm. . . . .” Nhắc tới người chuyên nghiệp như hắn, lúc này lão quân y lại tái phát bệnh nghề nghiệp nói mãi không thôi, phản ứng trở nên tri độn siêu cấp, ngay cả thanh âm Ngao Quân lãnh dưới hơn 0 độ cũng không nhận ra.

Người ở đây trừ bỏ vị cô nương đang hôn mê kia ra, mỗi người mặt càng ngày càng đen, hắn thật sự là so với Đường Tăng còn muốn Đường Tăng hơn.

Ngay tại thời điểm Ngao Quân sắp nhìn không được muốn phát tác, lão quân y phi thường đúng lúc rốt cục đã nói xong, cuối cùng còn tổng kết một cái: “Cũng chỉ là mấy điểm đơn giản.”

Vừa ngẩng đầu lên, phát hiện, mỗi người đều là vẻ mặt ảm đạm, hai bên ánh mắt phần nộ nhìn đến hắn mồ hôi lạnh đầm đìa, tới khùng bỏ là tầm mắt lạnh như băng có thể đông chết người. Lập tức liền hiểu được mình lại tái phát bệnh nghề nghiệp, mẹ của ta ơi! Xem ra con rất nhanh sẽ tới tìm người.

Ngay khi lão quân y sắp ngã, một âm thanh giống như phật sống đưa hắn từ Quỷ Môn quan tha trở về.

“Lui ra đi!” Cẩn Hiên thanh âm suy yếu bình tĩnh nói.

Lão quân y vừa nghe đã cảm động đến rơi nước mắt liền văng vẳng dạ dạ, đã nghĩ chạy nhanh rời khỏi nơi này, nhưng nhìn thấy Cẩn Hiên sắc mặt tái nhợt, vẫn thực lo lắng nói một câu: “Bệnh của Vương Gia vừa mới khỏi, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn.” Nói xong tựa như phía sau có quỷ đuổi theo hắn, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi, nhìn bộ dáng bước đi như bay của hắn, một chút cũng nhìn không ra lão nhân đầu bạc đã qua tuổi hoa giáp.

Mạc Nguyệt Oánh lại buồn bực, vừa này còn phải kéo, phải hối thúc, bộ dáng chậm chạp như rùa, hiện tại lại ngược lại hoàn toàn, chạy trốn nhanh như vậy, thật đúng là đang đùa giỡn với nàng mà.

Nghe được lời căn dặn của quân y, Ngao Quân rốt cục ngẩng đầu lên nhìn Cẩn Hiên liếc mắt một cái, rất lo lắng: Đúng vậy! Tối hôm qua hắn nóng như vậy, suy yếu như vậy, tại sao không hảo hảo nghỉ ngơi, còn chạy loạn làm chi? Hắn không biết có người sẽ lo lắng sao?

Nhưng Ngao Quân che dấu tâm trạng lo lắng rất tốt, nhìn về phía Cẩn Hiên trong mắt không hề có cảm xúc phập phồng, thản nhiên vô ba, làm cho người ta một chút cũng nhìn không ra ý nghĩ trong lòng nàng. Hơn nữa rất nhanh đã thu hồi tầm mắt, lại nhìn về phía nữ tử trên giường, trong con mắt trong suốt nhiễm một thân sắc phức tạp.

Động tác của Ngao Quân đều bị Cẩn Hiên nhất ngữ nhất thập toàn bộ đặt ở trong mắt, mặt vốn dĩ tái nhợt bây giờ càng thêm không có huyết sắc, tâm cũng trở nên đau nhức: Trong mắt của y không hề có hắn sao? Y không hề lo lắng cho hắn sao? Là vì nữ tử đột nhiên xuất hiện này? Hay là bởi vì tại hắn?

Doanh trường lại lâm vào trầm mặc, Mạc Nguyệt Oánh một hồi nhìn Vương gia, một hồi nhìn Mạc Quân ca của nàng, cảm thấy bọn họ có chút là lạ, nhưng lạ như thế nào thì không nói được. Lại nhìn ‘Hô ly tinh’ đang nằm trên giường ca nàng cắn chặt răng: Nàng dựa vào cái gì mà nằm ở nơi đó, cho dù trúng độc thì đã sao? Hừ, Mạc Quân ca còn vì nàng ngay cả cơm cũng chưa ăn, a! Đúng rồi, Mạc Quân ca còn chưa ăn cơm!

“Ca, người còn chưa ăn cơm! Hiện tại đồ ăn đã lạnh, ta đi hâm nóng lại, rất nhanh là có thể ăn.” Nói xong, đứng dậy định đi ra ngoài.

Nhưng chưa kịp ra khỏi doanh trướng, đã bị Ngao Quân gọi lại, Nguyệt Oánh thập phần vui vẻ xoay người hỏi có chuyện gì, nàng biết tâm của ca vẫn ở trên người nàng, tuy nhiên lời nói kế tiếp của Ngao Quân, lại làm cho mộng đẹp của nàng vụn tan biến.

“Thuận tiện cũng giúp vị cô nương này chuẩn bị đồ ăn, nhớ kỹ không cho gừng.” Ngao Quân nhẹ nhàng nói, giống như sợ sảo đến người nào đó đang ngủ say.

“Biết rồi!” Mạc Nguyệt Oánh tức giận đến hết lớn một tiếng, quay đầu bỏ chạy ra ngoài, nháy mắt xoay người, nước mắt vẫn không được nhìn chảy xuống: Ca như thế nào có thể đối với nàng như vậy? Tại sao ca lại thay lòng đổi dạ nhanh như vậy? Ô ô..... Người không phải sợ sảo đến nàng sao? Ta cô tình muốn lớn tiếng nói chuyện, ô ô..... Chán ghét Mạc Quân ca, chán ghét, chán ghét.....

“Nàng làm sao vậy?” Nhìn bóng dáng Nguyệt Oánh chạy đi, Ngao Quân nghi hoặc giống như tự hỏi, lại giống như đang hỏi Cẩn Hiên.

Cẩn Hiên không nói gì, chỉ lắc lắc đầu: Ai, y quả nhiên là nam tử ‘Hoa tâm vô tình’ a! Lại nhìn Ngao Quân liếc mắt một cái, cuối cùng vẫn yên lặng đi ra ngoài.

Thấy Cẩn Hiên đi ra ngoài, Ngao Quân xúc động muốn gọi hắn lại, nhưng lời chưa ra khỏi miệng liền dừng lại, sau khi gọi hắn lại thì phải làm thế nào đây? Huống chi nơi này còn có việc đang chờ nàng giải quyết!

Nàng có chút đắm chiều nhìn chằm chằm dung nhan xinh đẹp kia, khóe miệng chậm rãi gợn lên cười lạnh: Cũng đã đến lúc phải tỉnh rồi!

Giống nhau đáp ứng suy nghĩ của nàng, người trên giường lông mi thật dài giật giật, ánh mắt cũng chậm chậm mở.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Mỹ nhân kế

Nàng có chút đắm chiều nhìn chằm chằm dung nhan xinh đẹp kia, khóe miệng chậm rãi gợn lên cười lạnh: Cũng đã đến lúc phải tỉnh rồi!

Giống như đáp ứng suy nghĩ của nàng, người trên giường lông mi thật dài giật giật, mắt cũng chậm chậm mở ra.

Ngao Quân lập tức lại khôi phục bộ dáng không chút thay đổi, nhẹ giọng hỏi: “Cô nương tỉnh?”

“Ân.” Người nằm trên giường mở to đôi mắt câu hồn phủ một lớp sương mù nhìn người trước mắt, suy yếu lên tiếng. Đợi cho thần chí tỉnh táo lại, mới giả dựa muốn ngồi dậy.

“Cô nương trúng độc vừa khỏi, thân thể còn suy yếu, không nên lộn xộn.” Ngao Quân vừa nói vừa đưa tay đặt lên cánh tay của đối phương, đem nàng nhẹ nhàng nằm lại trên giường.

Vị cô nương kia thấy nam tử tuấn mỹ ôn nhu với nàng như vậy, còn hướng lại gần như vậy, mặt lập tức đỏ lên giống như quả hồng, ngoan ngoãn nằm xuống, giọng ngọt như tơ nói: “Là công tử đã cứu ta?”

“Ân? Khi tại hạ đến gần Ngàn Dặm Pha, vừa vặn nghe được tiếng kêu cứu của cô nương, thấy cô nương bị trúng độc nên đã mang cô nương về đây.” Tuy rằng biểu tình không có gì biến hóa, nhưng ngữ khí cũng có ít ôn nhu.

“Ngọc nhi cảm ơn ân cứu mạng của công tử, nếu không phải công tử đi ngang qua đó, Ngọc nhi.....” Ngọc nhi cảm động đến rơi nước mắt nói, làm tâm người khác lập tức liền mềm nhũn.

“Ngọc nhi? Người gọi là Ngọc nhi?” Thấy Ngọc nhi gật đầu, Ngao Quân lại hỏi: “Vậy tại sao Ngọc nhi lại một mình đi đến nơi đó? Như thế nào lại bị răn cản?”

“Ô ô.....” Giống như bị nói trúng chuyện thương tâm, Ngọc nhi không đáp ngược lại ô ô khóc lên.

“A! Sao người lại khóc? Ngoan, đừng khóc, nếu người không muốn nói, ta đây cũng không hỏi là được chứ gì?” Ngao Quân vừa thấy nàng khóc như vậy, thái độ trở nên khác thường tay chân luống cuống, giống như tiểu hài tử dỗ dành nàng.

“Không phải, công tử.” Ngọc nhi đột nhiên mạnh mẽ ngồi dậy, khi Ngao Quân còn chưa kịp phản ứng, lập tức ôm lấy nàng, cả người đều dựa vào người Ngao Quân, lại nghẹn ngào nói: “Công tử cứu Ngọc nhi, chính là ân nhân của Ngọc nhi, Ngọc nhi không có gì phải che giấu ân nhân của mình, thân thể

của Ngọc nhi, liền..... Ô ô.....” Một bên thấp giọng khóc , một bên còn dùng tay của nàng cố ý cọ xát lưng của Ngao Quân.

Ngọc nhi động tác thật đúng là hành văn liền mạch lưu loát a! Cực kỳ giống như nhân sĩ chuyên nghiệp đã qua huấn luyện , bộ dáng không hề suy yếu như vừa bị trúng độc sắp chết, quả thực chính là sức sống bắn ra bốn phía, tinh thần không thể tốt hơn!

Ngao Quân bị Ngọc nhi ôm lấy nháy mắt thân thể liền cứng ngắc, nhưng rất nhanh thả lỏng, một bàn tay lại ôm lấy thân hình mảnh mai của đối phương, tay kia thì chậm rãi xoa lưng Ngọc nhi, nhẹ nhàng vỗ, như đang an ủi người trong lòng.

“Công tử.” Động tác của Ngao Quân làm cho Ngọc nhi đỏ bừng mặt, nhưng lại càng ngồi gần Ngao Quân thêm, toàn bộ mặt đều vùi vào người Ngao Quân, trong chốc lát, mới thoáng ngẩng đầu lần nữa, nhưng vẫn khẽ sát Ngao Quân tự thuật thân thế của mình: “Ngọc nhi tên đầy đủ Mộ Dung Ngọc, vốn là đại tiểu thư Mộ Dung gia trong thành Lạc Nguyệt, cuộc sống mỹ mãn, nhưng không thể ngờ được Thương Liêu quốc lại đột nhiên đánh vào, Ngọc nhi..... Người nhà Ngọc nhi đều bị giết cả, Ngọc nhi vì được một trung phó giúp đỡ mới trốn thoát được, cuối cùng trung phó cũng đã chết, chỉ còn lại Ngọc nhi một thân một mình. Ngọc nhi rất sợ a! Rất nhiều người khi dễ Ngọc nhi, Ngọc nhi bụng rất đói, nhưng không có tiền, sau đó có một đại thúc tốt bụng nói sẽ dẫn Ngọc nhi đi ăn, kết quả..... Ô ô..... Hắn là người xấu, hắn đem ta bán vào Di Xuân viện, tú bà bức ta tiếp khách, ta không chịu, nàng kêu người đánh ta, đánh đến trầy da tróc vảy. Sau đó ta giả vờ đồng ý tiếp khách rồi bỏ trốn, nhưng đi được nửa đường thì bị độc xà cắn. Ngọc nhi nghĩ lần này nhất định chết chắc rồi, nhưng không ngờ có thể gặp được công tử.” Vừa nói thân mình lại không ngừng run run, giống như đang nhớ lại chuyện vô cùng đáng sợ trong lòng vẫn còn đầy sợ hãi, nhưng hai mắt đầm lệ lưng trông ánh mắt như nước hồ thu nhìn Ngao Quân.

Vẫn là câu chuyện cũ rích a! Không có điểm gì mới mẻ sao? Kế tiếp có phải lại nói một câu ‘Ta không có gì để đền ân, nguyện lấy thân báo đáp.’ trong lòng mặc dù nghĩ như vậy , nhưng ngoài mặt vẫn là bộ dáng đau lòng vô cùng, nhẹ vỗ về lưng của Ngọc nhi, tận lực phớt âm ôn nhu nói: “Không có việc gì, về sau sẽ không bao giờ phát sinh chuyện như vậy nữa, chỉ cần có Mạc Quân ta ở đây, sẽ không có người dám khi dễ ngươi nữa.” Lời nói ghê tởm như vậy, nàng phải tận lực kiềm nén, mới không khiến cho mình buồn nôn.

“Mạc Quân? Ngươi là Mạc Quân?” Ngọc nhi vừa nghe những lời này, từ trong lòng Ngao Quân ngẩng mạnh đầu lên, không thể tin hỏi.

“Thì sao?” Ngao Quân kỳ lạ hỏi. Nàng là Mạc Quân thì có gì ngạc nhiên ?

“Ngươi chính là trích tiên tuấn mỹ vô song, khuynh quốc khuynh thành làm cho thiên địa lâm vào thất sắc ngút trời, thông minh nhất thiên hạ, thần cơ diệu toán, liệu sự như thần, trên biết thiên văn dưới biết địa lý, thông kim bác cổ, không gì không biết không chỗ nào không hiểu, bày mưu nghĩ kế bên trong, quyết thắng ngàn dặm ngoại xâm bên ngoài thiên hạ đệ nhất quân sư — Mạc Quân?” Ngọc nhi một hơi hỏi.

“Cho là vậy đi!” Sau một lúc lâu, Ngao Quân mới phản ứng lại, nàng dùng tên giả là Mạc Quân thì đúng vậy a! Nhưng người nàng ta nói đến là nàng sao? Không đúng, người nàng ta nói thật là người sao? Chỉ sợ thần tiên cũng chưa lợi hại như vậy đi!

“Mạc Quân sư, ta thật sự nhìn thấy thiên hạ đệ nhất quân sư. Mạc Quân sư, ta rất sùng bái ngươi.” Ngọc nhi vừa nói bên trong mắt còn hiện lên trái tim tình yêu màu đỏ, ái mộ mãnh liệt làm người thiếu tình thương như Ngao Quân cảm giác cũng thực rõ ràng.

“Mạc Quân chỉ là một phạm phu tục tử, không lợi hại như lời Ngọc nhi nói.” Ngao Quân khiêm tốn thần nhiên nói.

“Không, không phải ta nói, là tất cả mọi người đều công nhận, Ngọc nhi cũng là do nghe người khác nói, mới biết được Mạc Quân sư.” Ngọc nhi lắc đầu nói.

“Công nhận?” Ngao Quân không khỏi lặp lại, nàng có cái gì có thể khiến mọi người công nhận ?

“Quân sư không biết sao? Hiện tại người kể chuyện trong thành, mỗi ngày đều kể chuyện quân sư như thế nào chỉ lấy một vạn binh mã đại phá năm vạn nhân mã quân địch, như thế nào dùng trí thắng địch, như thế nào bày mưu nghĩ kế, mỗi ngày dân chúng đều nghe say sưa tích chuyện của quân sư, hiện tại người ở trong lòng tất cả dân chúng chính là thần không gì làm không được, cũng là..... Cũng là vị hôn phu lý tưởng trong cảm nhận của tất cả các cô gái.” Sau mỗi một câu, thanh âm từ từ nhỏ dần cơ hồ là nói cho chính mình nghe, bất quá vì nàng ngồi gần như vậy nên Ngao Quân vẫn nghe được.

“Khụ..... Phải không?” Nghe lời kể của nàng, Ngao Quân chỉ có thể ho nhẹ một tiếng, hàm hồ cho qua, nguyên lai là nàng nổi danh như vậy, nhưng có khi nổi danh cũng không phải là chuyện tốt, chuyện phiền toái sẽ lại tìm đến.

Nghe Ngao Quân hỏi ngược lại, Ngọc nhi nghĩ rằng y không tin lời của nàng, lập tức nặng nề mà gật đầu, thần thái còn thành thật nói: “Ngọc nhi nói đều là sự thật, nếu quân sư không tin, có thể vào trong thành mà xem, Ngọc nhi thật sự không lừa ngươi.”

“Ta biết Ngọc nhi không gạt ta, không cần khẩn trương, ha ha.....” Ngao Quân ha ha cười nói. Mặt luôn luôn lạnh như băng trở nên nhu hòa. Ngọc nhi nhìn thấy nháy mắt đã ngây người.

“Ngọc nhi làm sao vậy? Trên mặt ta có cái gì sao? Sao lại nhìn ta như vậy?” Ngao Quân nhẹ lay động Ngọc nhi đang ngốc lảng một chút, nghi hoặc hỏi.

“Không, không.” Hành động này làm cho Ngọc nhi phục hồi tinh thần lại, thấy Ngao Quân nhìn chăm chăm nàng, lập tức thẹn thùng cúi đầu nói. Toàn bộ đầu đều dựa vào trên vai Ngao Quân, trên người hươu son phấn để người không ngừng mà trần ngập cảm quan Ngao Quân, tay non mềm lại không ngừng cọ xát lưng Ngao Quân, vị khiêu khích thập phần rõ ràng.

Xem ra đây cũng là một cao thủ, ngay cả nàng thân là nữ tử, cũng có điểm phản ứng, nếu nàng thật sự là nam tử, chỉ sợ đã sớm nhịn không được rồi!

“Mạc Quân sư, Ngọc nhi có việc..... Có việc muốn nói với ngươi.” Thấy Ngao Quân đối với khiêu khích của nàng không có phản ứng, Ngọc nhi cúi đầu thanh âm mềm mại đáng yêu vang lên.

Thanh âm kia thật sự làm cho người nghe xương cốt đều rụng rời, nhưng Ngao Quân lại giống như miễn dịch, vẫn như cũ bình tĩnh nói: “Ngọc nhi có việc gì thì cứ nói! Còn nữa, đừng gọi ta Mạc Quân sư, gọi Mạc Quân là được.”

“Ta gọi ngươi là Mạc Quân ca, được không?” Thanh âm thật sự là càng ngày càng mềm mại đáng yêu, âm cuối cũng kéo thật dài.

Ta có thể nói không được sao? Ngao Quân nhìn xuống cảm giác buồn nôn, cười cười nói: “Được!” Thật là, tại sao nữ tử nào cũng muốn gọi nàng là Mạc Quân ca a! Nàng so với bọn họ có không sai biệt lắm đâu!

“Mạc Quân ca, ta.....” Ngọc nhi còn muốn nói tiếp, cảm giác thật đúng là giống như nữ tử thẹn thùng ôm tỷ bà che nửa mặt. Người xem thật sự là tâm dương khó nhịn.

Nhưng người nào đó lại ở trong lòng thực không thực nữ mắng lời thô tục: Có chuyện gì thì nói mau, có rắm cũng đã phóng rồi. Mặt ngoài vẫn duy trì vẻ mặt cười cười chờ câu kế tiếp của nàng.

Giống như hạ quyết tâm thật lớn, Ngọc nhi cắn răng một cái nói: “Mạc Quân ca cứu Ngọc nhi, Ngọc nhi không có gì để đền ân, nguyện..... Nguyện lấy thân báo đáp.” Nói xong còn đỏ bừng mặt lại vùi vào trong lòng Ngao Quân.

Quả nhiên, thật không có chuyện gì mới mẻ sao? Thật là. Bên trong thì nghĩ như vậy, nhưng hành động thì không mang ý tứ này.

Ngao Quân có điểm nhấn nhẹ nhàng mà diu Ngọc nhi ngồi ngay ngắn lại, không tự nhiên nói: “Ta cứu ngươi không phải vì chuyện này, ngươi không cần báo đáp, lại càng không cần..... Không cần lấy phương thức này để báo đáp.”

“Mạc Quân ca không thích Ngọc nhi?” Sau khi Ngọc nhi nghe Ngao Quân nói xong, lập tức nức nở nói, nước mắt cũng rất phối hợp mãnh lưu.

Ngao Quân bối rối vì nàng lau đi nước mắt, nhưng nàng càng lau, ‘Vòi nước’ của Ngọc nhi mở ra càng mạnh mẽ, rất có khả năng vỡ òa. Bất đắc dĩ, Ngao Quân chỉ có thể nhẹ nhàng mà đem nàng ôm vào trong lòng, dỗ dành nói: “Ngọc nhi ngoan, ta không phải không thích Ngọc nhi.”

“Không phải không thích, vậy vì cái gì cự tuyệt Ngọc nhi. Ta biết, ngươi nhất định là khinh thường Ngọc nhi, bởi vì Ngọc nhi từng lưu lạc phong trần, cho nên ngươi cảm thấy Ngọc nhi không xứng với ngươi, có phải hay không?” Ngọc nhi đột nhiên từ hình tượng một cô gái được chiều chuộng ngượng ngùng, cái mũi hất lên, khí thế bức nhân nói, nghiêm nhiên trở thành một mụ dạ xoa.

“Ách?” Ngao Quân có điểm kinh ngạc nhìn người trước mắt trong nháy mắt có thể tắt đi ‘Vòi nước’ vừa mở, nữ nhân quả nhiên là thiên biến vạn hóa, tốt hơn hết là nên tránh xa [Người nào đó cũng là nữ nhân da!]

“Ngươi cái dạng này, vậy là đúng rồi, ô ô ô.....” Lập tức, lại cúi đầu nức nở, quả thực có thể sánh với Tôn Ngộ Không bảy mươi hai phép biến hóa.

“Không, không phải như thế, ta không có khinh thường ngươi, ta thích ngươi còn không kịp!” Ngao Quân thu hồi biểu tình kinh ngạc, vội vàng nói, lời vừa ra khỏi miệng, lập tức liền cảm thấy hối hận.

Ngọc nhi vừa nghe, lập tức nín khóc mỉm cười, ôm lấy tay Ngao Quân vui vẻ nói: “Thật sự, Mạc Quân ca thật sự thích Ngọc nhi, vậy Mạc Quân ca chính là đáp ứng Ngọc nhi.”

Mặt Ngao Quân rất nhanh xuất hiện đỏ ửng, gãi gãi đầu, nói sang chuyện khác: “Ngọc nhi hẳn là đói bụng rồi? Oánh nhi chỉ hâm nóng thức ăn thôi sao mà đi lâu như vậy a? Ta..... Ta đi nhìn xem, Ngọc nhi nghỉ ngơi trước đi!”

“Nhưng.....” Không nghe được đáp án xác thực, Ngọc nhi vẫn có điểm không muốn bỏ qua.

Còn muốn nói cái gì, lại bị Ngao Quân ngắt lời nói: “Ngọc nhi nên hảo hảo nghỉ ngơi đi! Ta đi ra ngoài trước, nghe lời nga!” Nói xong cũng không quản Ngọc nhi còn muốn nói chuyện, đã đem nàng nhẹ nhàng đặt trên giường.

Cuối cùng Ngọc nhi vẫn không lay chuyển được, chỉ ngoan ngoãn nằm trên giường, nhưng khi Ngao Quân xoay người muốn bước đi, góc áo lại bị đối phương kéo lại, thanh âm đáng thương nói: “Mạc Quân ca phải nhanh trở về.”

“Ân.” Ngao Quân gật nhẹ, ngẩng lại, vẫn ôn nhu vì Ngọc nhi chỉnh sửa lại góc chăn, rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Vừa ra đến trường ngoại, Ngao Quân biểu tình ôn nhu nháy mắt biến mất vô tung, lại khôi phục gương mặt băng sơn lạnh lùng lãnh đạm, trong mắt bắn ra tinh quang sắc bén, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh tàn khốc mà lại cao thâm khó lường.

Trên Thiên Nguyệt Pha, xích bào tung bay, mặt nạ màu bạc ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống có vẻ mờ ảo, chói mắt, quý dị, mà sau chiếc mặt nạ lại lộ ra ánh mắt, gắt gao nhìn chằm chằm phía dưới, nhìn hàng ngàn dân chúng vô tội trong Ngân Dặm Pha giống như nhân gian luyện ngục đang phát cuồng, chém giết lẫn nhau, trong mắt bắn ra một tia thị huyết, khóe miệng gợi lên một nụ cười lãnh khốc: Xem ra dùng máu hòa với Thiên Can bát quái trận uy lực còn vượt xa dự đoán của hần, chỉ cần đến cực âm chi đêm, thiên hạ sẽ phải kính trọng hần, thuận hần thì sống, nghịch hần thì chết, cái gì ‘Phệ diễm tà quân’, cái gì ‘Lãnh Diện Chiến Thần’, cái gì ‘Thiên hạ đệ nhất quân sư’, tất cả đều phải quỳ rạp dưới chân hần. Ha ha ha..... Khi nghĩ đến giây phút đó, nghĩ đến khi hần leo đến đỉnh tối cao, đem tất cả chúng sinh dẫm nát dưới lòng bàn chân, hần liền cảm thấy trong cơ thể nhiệt huyết sôi trào, cả người kêu gào như địa phương kia.

“Ha ha ha.....” Tàn khốc vô tình, tiếng cười thị huyết điên cuồng cười to, tràn ngập toàn bộ Ngân Dặm Pha, phía dưới dân chúng vô tội vẫn như cũ mất

đỏ, không có lý trí tự giết lẫn nhau, thẳng đến người cuối cùng ngã xuống. Thánh Xích vẫn như cũ cười to.

“Sao rồi?” Cảm giác được phía sau có người, Thánh Xích mới đành chỉ cười to, miễn cưỡng giống như không sao cả hỏi.

Quả nhiên trên Thiên Nguyệt Pha không biết khi nào lại xuất hiện một nam tử mặc xích y, thấy Thánh Xích hỏi hẩn, lập tức cung kính nói “Hết thấy đều ẩn theo kế hoạch của chủ tử mà tiến hành.”

“Mạc Quân vào đây?” Vẫn như cũ là ngữ điệu vô và không sao cả, coi như hết thấy đều sớm nằm trong lòng bàn tay của hẩn.

“Dạ.” Nam tử cung kính nói, còn muốn nói cái gì, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, vẫn là ỏi trở lại. Chủ tử hi vọng vô thường, ít nói thì tốt hơn, bằng không chết như thế nào cũng không biết.

“Có phải có chuyện muốn hỏi hay không?” Thánh Xích vẫn như cũ đưa lưng về phía nam tử, miễn cưỡng nói.

Nam tử do dự một chút, thấy chủ tử không có điềm báo tức giận, đành bạo hỏi: “Xích Cực chính là muốn biết chủ tử như thế nào biết Mạc Quân nhất định hội mắc mưu? Dù sao y cũng ‘thiên hạ đệ nhất quân sư’, tài trí không thể so với người bình thường.”

“Ha ha ha. .... Xích Cực a! Thế mà ngươi cũng là một nam nhân.” Thánh Xích cười lớn nói, cười đến độ Xích Cực mao cốt tung tóe, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hồi hận vì đã lẩm miệng hỏi.

Bộ dạng này của chủ tử có phải sinh khí hay không, nếu sinh khí, hậu quả hẩn cũng không có khả năng chịu được, chủ tử hội như thế nào đối phó hẩn đây? Câu kia ‘Thế mà ngươi cũng là một nam nhân’ là có ý tứ gì? Chẳng lẽ chủ tử muốn. .... Một khi nghĩ đến cảnh thù đoạn chủ tử xử phạt những kẻ lẩm miệng, chọc hẩn tức giận, Xích Cực liền cả người lạnh như băng, hồi hận không nên sinh ra trên thế giới này. Hẩn theo chủ tử nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng không biết được suy nghĩ của hẩn, cũng không đoán được tính tình của hẩn, có thể nói chủ tử hẩn căn bản chính là người không thể nhìn thấu.

“Xích Cực ngu dốt.” Mặc dù cực lực bảo trì trấn định, nhưng ngữ khí vẫn có điểm run run.

“Ha ha. .... Ngươi sợ ta?” Thánh Xích xoay người lại, cười tà nghệ hỏi. Tuy là câu hỏi, nhưng khẩu khí là khẳng định, hẩn muốn chính là loại hiệu quả này, hẩn muốn khắp thiên hạ mọi người đều phải sợ hẩn, nể phục hẩn, kính trọng hẩn.

“Xích Cực không dám.” Một mặt nói với Thánh Xích, một mặt Xích Cực ‘Phác’ một cái liền quỳ xuống, kính sợ nói.

“Ha ha ha. ....” Thánh Xích cười lớn hướng Xích Cực đi tới, mỗi bước đi của hẩn, tâm Xích Cực liền run lên một chút, so với giết hẩn còn làm hẩn khó chịu hơn.

Rốt cục Thánh Xích đi tới bên người hẩn, tay chậm rãi nâng lên, chẳng lẽ sẽ kết thúc như vậy a! Mặc kệ, có lẽ chết cũng là một loại giải thoát.

Ngay khi Xích Cực nhắm mắt lại, sẵn sàng đón nhận cái chết, tay Thánh Xích chụp bờ vai của hẩn, cười lớn nói: “Đứng lên đi!”

A! Chỉ như vậy? Chủ tử không giết hẩn?

“Dạ.” Tuy có nghi hoặc, nhưng vẫn thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, vẫn như cũ cung kính nói, sau đó mới chậm rãi đứng dậy.

“Xích Ngọc là công cụ thể gian ít có, ha ha. ....” Sau khi Xích Cực đứng lên, Thánh Xích đột nhiên nói một câu hớ hênh, bên miệng lộ ra một nụ cười dâm dăng, tư vị của Xích Ngọc, đến bây giờ hẩn vẫn còn nhớ!

Vừa thấy bộ dạng này của Thánh Xích, Xích Cực làm sao không rõ những ý tứ này. Nhưng người giống như thiên tiên kia cũng là người như vậy sao? Cũng sẽ bị sắc đẹp mê hoặc sao?

Giống như biết được suy nghĩ của hẩn, Thánh Xích tự tin cười nói: “Là nam nhân, không ai có thể chịu được vẻ mê hoặc của Xích Ngọc. Cho dù là Mạc Quân cũng giống nhau, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi còn thêm thù đoạn của Xích Ngọc, bản tọa cũng không tin y không ngoan ngoãn trúng kế, ha ha ha. ....”

“Xích Cực, nói cho Xích Ngọc, y kế hành sự, bản tọa quyết không cho phép có người làm hồng đại sự của ta, bất cứ uy hiếp gì, bản tọa cũng không cho phép tồn tại.” Thánh Xích đột nhiên đành chỉ cười to, lạnh lùng nói. Tuy rằng hẩn không tin Mạc Quân thật sự biết Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận, thậm chí có thể phá nó, nhưng trận này sự tình quan trọng đại, hẩn không thể mạo hiểm, cực âm chi đêm là cơ hội tốt nhất, nhưng đồng thời cũng là thời khắc nguy hiểm nhất, hẩn quyết không cho phép điều ngoài ý muốn xảy ra, mà người tối uy hiếp nhất chính là Mạc Quân.

“Dạ.” Xích Cực lại kính vừa sợ nói.

“Về phần Gia Luật Ung, hừ, háo hạp theo dõi hẩn cho ta. Thất bại lần trước làm hẩn vô cùng bất mãn đối với bản tọa, càng ngày càng không xem bản tọa ra gì, hừ, hiện tại bản tọa tạm thời chịu đựng hẩn, đợi cho Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận chính thức thành hình, hẩn sẽ biết, trận pháp mà hẩn khinh thường này, thành công ra sao, đến lúc đó hẩn sẽ là thí nghiệm đầu tiên, ha ha. ....” Thánh Xích đầu tiên là nghiêng rằng nghiêng lợi phân phó nói, nhưng khi nghĩ đến Gia Luật Ung bị nhốt trong trận pháp, bị chính cấp dưới của hẩn, hiện đã là Huyết Hồn Long Thương tướng sĩ tra tấn đến nổi điên, phát cuồng, quỳ gối dưới chân hẩn cầu xin hẩn tha thứ, một loại khoái cảm trả thù liên tục ngập toàn thân hẩn, hẩn thực chờ mong đến ngày đó.

“Dạ.” Xích Cực hiện tại tựa như chỉ biết nói này một chữ giống nhau, không ngừng mà lặp lại.

Thánh Xích không hề nhìn Xích Cự, xoay người sang chỗ khác, mang theo ánh mắt giống như nhìn sủng vật mình âu yếm nhìn Huyết Hồn mới rót vào trong trận pháp — mấy ngàn dân chúng vô tội bị hấn Chop được, mà trở nên khủng bố, đại trận pháp càng thêm uy lực, phảng phất lâm lâm “Gia Luật Ứng a Gia Luật Ứng, muốn trách thì trách người có mắt như mù, bản tọa vốn không nghĩ nhanh như vậy liền hủy đi món đồ chơi này, ai kêu người khinh thường bản tọa, cả ngày mở miệng ngậm miệng chỉ có Mạc Quân, cũng không biết bị hạ cổ độc gì, còn không cho bản tọa vào Mạc Quân, ha ha..... Người cho người là ai? Kêu ta được động vào, bản tọa thật sự ngoan ngoãn nghe lời sao? Bản tọa chính là cố tình muốn động vào y, đem y đùa giỡn trong lòng bản tọa. Ha ha ha..... Chính là không thể tưởng được a! Gia Luật Ứng người lại tốt bụng với người bên cạnh mình như thế, ha ha ha.....

Đổi mặt với chủ tử như vậy, Xích Cự hẳn chỉ có thể phát run.

“Còn bên phía Xích Nguyệt có tin tức gì không?” Thánh Xích đột nhiên nghiêm túc hỏi. Thật đúng là hi vọng vô thường.

“Này.....” Vẫn là một chữ, chẳng qua này tự cái biến mà thôi, hơn nữa ngữ điệu cũng thay đổi.

“Không có tin tức?” Ân Ân đã có điềm báo tức giận.

“Xích Nguyệt đã phát động mọi người, cũng vận dụng hết thảy là nhân lực, nhưng vẫn không tra ra Lăng Ngao Quân rốt cuộc là..... Ai.” Nói còn chưa nói xong, Thánh Xích một tay huy đến, Xích Cự lập tức giống như điều đứt dây bị hất bay ra ngoài, nặng nề mà ngã sấp xuống, hộc ra một búng máu thật to, nhưng hấn không dám lau đi, lập tức đứng lên, lại quỳ gối trước mặt Thánh Xích, liên tục thỉnh tội nói: “Thuộc hạ vô năng, thuộc hạ đáng chết.”

“Tốt lắm, nói cho Xích Nguyệt, ta hạn cho hấn thời gian một tháng, nếu vẫn không tra được, Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận sẽ có thêm hấn.” Lại là nụ cười tàn khốc.

“Dạ.” Từ ‘Dạ’ này không hề cung kính, mà là sợ, là run run, nhất là tận mắt quá này trận khủng bố, mắt liếc nhìn Ngân Dậm Pha một chút, lạnh khí trực tiếp theo lòng bàn chân nhảy lên.

Thánh Xích rất vừa lòng phản ứng của Xích Cự, gật đầu, vung tay lên, Xích Cự liền Như Lai khi giống nhau, lặng yên không một tiếng động tiêu thất.

Chỉ còn mình Thánh Xích lưu lại suy nghĩ về mấy tháng trước: Ở trong trúc phong, ngay tại thời điểm hấn sắp đắc thủ, lại có một kẻ lăm chuyên xen vào việc của người khác cứu đi Thiên Phong, Thiên Viêm chết tiệt, tuy rằng thương thế của bọn họ quyết không có khả năng còn sống, nhưng ý đồ chủ yếu của hấn không phải muốn mạng của bọn họ, mà là muốn vật tối trọng yếu kia! Tuy rằng vài ngày sau tìm ra được mộ của hai người, đào chúng ra, nhưng tìm khắp toàn thân hai người cũng không có ‘Thiên Kiền thần kiếm’ và ‘Thiên Khôn bí kíp’. Tức giận hủy đi thân xác hai người họ, bên cạnh lại phát hiện một mộ bia, trên đó viết: ‘Thánh Tiên Môn Thiên Phong, Thiên Viêm chi mộ, đồ nhi Lăng Ngao Quân lập.’ mặc dù không biết hai lão nhân kia có đồ đệ, nhưng có thể khẳng định, vật nọ nhất định ở trên người Lăng Ngao Quân. Nên hấn phát động toàn lực của Thánh Tiên Môn, nhưng tìm khắp mọi nơi cũng không tìm được người gọi là Lăng Ngao Quân, ngay cả ‘Thần thám’ Xích Nguyệt ra tay cũng thất thủ. Đáng giận.....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 37: Chúng thất chi

Long Hiền quân doanh, trong doanh trường quân sư, đã nhiều ngày qua chiến tranh cũng xảy ra trong thời gian này, trường ngoại rất nhiều người xem. Mà khán giả thực chất là những binh lính này lại chia làm hai nhóm, một nhóm ủng hộ Mạc Nguyệt Oánh, một nhóm ủng hộ Ngọc nhi.

“Đứng lên cho ta, người dựa vào cái gì nằm trên giường ca ta.” Vẫn là lời đạo đầu này, Mạc Nguyệt Oánh giống như bắt kẻ thông dâm thê tử, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Ngọc nhi đang nằm nhả nằm ở trên giường Ngao Quân cả giận nói.

Đổi mặt với rống giận của Mạc Nguyệt Oánh, Ngọc nhi nằm ở trên giường đáng vẻ rất dâm đang vén xiêm áo lên: “Dựa vào cái gì? Dựa vào Mạc Quân ca thích ta a!”

“Người..... Người vô si.” Nguyệt Oánh run run nắm chặt tay chỉ vào Ngọc nhi nói, đỏ mặt quay đầu đi. Nàng..... Nàng làm sao dám bày ra động tác..... Động tác vô si như vậy, ở trước mặt nhiều người như vậy, nàng quả nhiên là ‘Hỗ ly tình’, đến câu dẫn Mạc Quân ca.

“Ta vô si sao? Nhưng Mạc Quân ca thích nhất là ta như vậy.” Nói xong, tóc còn vén ra sau, thật đúng là giống như một yêu tinh. Tất cả những người ở trường ngoại nhìn thấy máu mũi đều lưu đầy đất mà không tự biết.

“Người..... Người.....” Nguyệt Oánh tức giận đến chỉ có thể chỉ vào nàng mà phát run, một từ ‘Người’ lập lại rất lâu, cũng không có từ kế tiếp.

Trong lòng đau đến không chịu được: Ca thật sự thích nữ tử giống nàng dịu dàng như vậy sao? Ca thật sự bị sắc đẹp của nàng mê hoặc rồi sao? Ca thật sự không thích ta sao? Vậy những đối đãi ôn nhu lúc trước là gì? Vì cái gì trong mắt ca bây giờ chỉ có hồ ly tình thuộc loại ‘Ai cũng có thể làm chồng’ này, mà không phải là ta? Vì cái gì ca hội thay đổi như vậy? Không, ca không phải hận người đó, nhưng hành động mấy ngày nay của ca, không muốn thừa

Vốn vì Ngao Quân không nhìn, bởi vì hai người ở trước mặt nàng biểu hiện thân thiết mà Nguyệt Oánh thống khổ không thôi, khi nhìn thấy Ngọc nhi kia tươi cười thẳng lợi, lừa gạt công tâm, là nàng cố ý.

Bước nhanh về phía trước, đem Ngọc nhi từ trong lòng Ngao Quân kéo ra, nàng cũng không sử dụng nhiều lực, nhưng Ngọc nhi khi bị nàng kéo, lui mạnh về phía sau, ‘Phanh’ một tiếng âm đùng vào trên bàn, nhất thời trên trán máu chảy ra, hai tay nàng đè trán lại, bộ dáng thì miễn bàn trông thật đáng thương, thật chặt vật.

“Oánh nhi, ngươi làm gì vậy?” Ngao Quân rống giận một tiếng, một phen đẩy Nguyệt Oánh ra, rất nhanh vọt tới bên người Ngọc nhi, cuống quýt giúp nàng cầm máu, lo lắng nói: “Ngọc nhi, không có việc gì chứ?”

“Ồ ô ô..... Mạc Quân ca, ngươi nên vì ta làm chủ a!” Ngọc nhi gắt gao ôm lấy Ngao Quân, khóc nói.

“Yên tâm, ta sẽ làm chủ cho ngươi.” Ngao Quân kiên định nói, quay đầu lại cảm tức nhìn Nguyệt Oánh vì bị hất đẩy mà té trên mặt đất.

Bị Ngao Quân đẩy ngã trên mặt đất Nguyệt Oánh cuối cùng nhìn không được chảy nước mắt, nhận được ánh mắt cảm tức của Ngao Quân, tâm Nguyệt Oánh lại vỡ nát, nàng không tin ca hội đối xử với nàng như vậy, không thể tin lắm bầm nói: “Ca.....”

Ngao Quân thấy bộ dạng này của Nguyệt Oánh, trong mắt rất nhanh hiện lên cái gì đó, trong chớp mắt lại biến thành lửa giận tận trời, nhẹ nhàng mà đẩy Ngọc nhi từ trong lòng ra, bước nhanh đi đến trước mặt Nguyệt Oánh, Nguyệt Oánh còn chưa kịp phản ứng, Ngao Quân một tay nắm lấy Nguyệt Oánh kéo lên, thanh âm rành mạch, rõ ràng nói: “Oánh nhi, hướng Ngọc nhi giải thích.”

Mạc Quân ca đối với nàng thô lỗ như vậy là xa lạ như vậy, trên cánh tay truyền đến đau đớn làm nàng dùng sức muốn thoát khỏi kiềm chế của Ngao Quân, có thể khí lực của nàng căn bản làm không được, chỉ có thể chảy lệ, nghẹn ngào nói: “Ca, đau đau.....”

Ngao Quân lại giống như không nghe thấy, tiếp tục lặp lại nói: “Hướng Ngọc nhi giải thích, đừng bắt ta nói lại lần thứ ba.”

“Ta không, ta không, không phải lỗi của ta, ta không ngờ lại như vậy, là nàng, hết thấy đều do nàng diễn trò mà thôi, uống ngươi là ‘Thiên hạ đệ nhất quân sư’, ngay cả tiểu xảo ấy cũng nhìn không ra, ta biết, ngươi bị kỹ nữ hạ lưu này mê hoặc rồi, nàng ‘Ai cũng có thể làm chồng’, nàng không cảm thấy thẹn, nàng.....” Nguyệt Oánh nói một hơi, hồ ngôn loạn ngữ [4] mắng to.

‘Ba’ một thanh âm vang lên, toàn bộ nội trường đều tĩnh lặng lại, yên đến độ ngay cả một cây châm rơi trên mặt đất cũng nghe thấy được.

Ngao Quân buông cánh tay đang nắm lấy Nguyệt Oánh ra, lẳng lẳng nhìn tay của mình, nàng vừa nãy rốt cuộc đã làm cái gì? Nàng đã đánh Oánh nhi.

Ngao Quân vội vàng ngẩng đầu lên, thấy Nguyệt Oánh thất hồn lạc phách ôm mặt bị đánh, không thể tin nhìn y, Ngao Quân vội hỏi: “Oánh nhi, thực xin lỗi, ta không phải cố ý.” Nói xong dùng tay xoa mặt Nguyệt Oánh.

“Đừng chạm vào ta.” Phục hồi tinh thần lại Nguyệt Oánh một tay hất tay Ngao Quân đang vươn tới, nước mắt chảy xuống mãnh liệt quật cường nói.

“Oánh nhi..... Ngao Quân còn muốn nói cái gì, nhưng bị Nguyệt Oánh thì thảo tự nói đánh gãy.

”Ngươi đánh ta, ngươi vì cái nữ nhân kia mà đánh ta. Ta hận ngươi.....” Đột nhiên rống lớn một tiếng Nguyệt Oánh bặm mặt vọt ra trường ngoại.

“Oánh nhi.....” Ngao Quân hô lớn tên nàng, nhưng Nguyệt Oánh cũng không quay đầu lại lao đi, Ngao Quân lo lắng muốn đuổi theo.

Nhưng nàng vừa động, sau lưng liền truyền đến tiếng rên rỉ của Ngọc nhi, làm cho nàng không thể không miễn cưỡng xoay người lại, đi tới nơi Ngọc nhi đang giãy dụa.

Vừa thấy Ngao Quân xoay người lại, Ngọc nhi liền ‘Ồi’ một tiếng, rồi ngã xuống.

“Ngọc nhi.” Ngao Quân tay mát lạnh lệ ôm lấy nàng, thực biết diễn, lại diễn đến kịch tính như vậy.

“Mạc Quân ca, ta không sao.” Nói là nói như thế, nhưng lại cả người suy yếu tựa vào người Ngao Quân, thấy bộ dáng Ngao Quân có vẻ lo lắng, còn thực như quan tâm nói: “Mạc cô nương không có việc gì chứ? Vừa nãy là ta không cẩn thận, ngươi không nên đánh nàng, nàng hiện tại nhất định thực thương tâm, ngươi mau đi tìm nàng đi!”

Vô nghĩa, nếu không phải vì ngươi, ta đã sớm đuổi theo, còn cần ngươi nói? Mặt ngoài lại cau mày nói: “Ngọc nhi ngươi thật tốt, Oánh nhi rất hồ nháo, không giáo huấn là không được. Bất quá, ta cũng không nên đánh nàng như vậy, không biết nha đầu ngốc kia có không gặp chuyện không may hay không, ta nên đi tìm nàng đi!” Nói rồi liền giả bộ muốn đi ra ngoài.

Ngọc nhi không nghĩ lời nói kia hội phản tác dụng, vội vàng ‘Ồi’ lại ngã vào trong lòng Ngao Quân, sắc mặt tái nhợt suy yếu giống như hồn sắp về Tây Thiên.

“Ngọc nhi, ngươi sao rồi? Ai, quên đi, Oánh nhi lớn như vậy, chắc không có việc gì. Đến, ta giúp ngươi nằm xuống trước.” Ngao Quân rất phối hợp bắt đắc dĩ nói.

Ngọc nhi đạt được hiệu quả mình mong muốn, cũng không nói nữa, mềm mại dựa vào người Ngao Quân, Ngao Quân đem nàng nằm xuống giường.

“Ngọc nhi, ngươi thật sự không có việc gì? Không được, ta đi thỉnh quân y.” Ngao Quân nói xong định đi ra ngoài, bất quá động tác hơi chút chậm một chút, nàng chắc chắn nàng ta nhất định hội ngăn cản.

Quả nhiên, Ngọc nhi sẵn sốc nói: “Mạc Quân ca không cần, ta không sao, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

“Không được, ngươi hảo hảo nghỉ ngơi, ta đi thỉnh quân y.” Ngạo Quân lúc này ngữ khí kiên định, đã diễn thì phải diễn cho giống.

Nhìn Ngạo Quân đi ra ngoài, Ngọc nhi sửa lại bộ dáng tiểu nữ nhân ôn nhu sẵn sốc, hoặc mắt ngời bật dậy, trên gương mặt xinh đẹp trở nên dữ tợn, khóe miệng cũng cười lạnh: Thiên hạ đệ nhất quân sư bất quá cũng là một xú nam nhân, giả đứng đắn, giả quân tử, hừ, dù tài trí hơn người như thế nào, còn không phải ngoan ngoãn bị ta đùa bỡn trong lòng bàn tay, Mạc Quân, ta muốn ngươi thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Là nam nhân đều giống nhau, hoặc nói trên đời này cũng chỉ có hán mới xứng đáng là quân tử chân chính đỉnh thiên lập địa.

“Quân y, ngươi điem nhẹ.” Ngạo Quân cau mày lạnh giọng nói với lão quân y đáng thương, coi như đang vô cùng đau lòng.

Mà thực bất hạnh chỉ có lão quân y phải khúm núm nói vâng dạ, trong lòng không ngừng kêu khổ: Nay đã là nhẹ nhất rồi, băng bó miệng vết thương cũng phải cấp bách mới được a! Huống chi dưới áp lực cường đại của ngươi, ta có thể không té xỉu cũng đã hay lắm rồi, còn muốn lão nhân ta như thế nào. Không phải chỉ có bộ dạng xinh đẹp thôi sao, hừ, cần khăn trương như vậy sao? Chết cũng tốt, từ khi nữ nhân này đến đây, trong quân doanh hoàn toàn loạn nháo, quân sư cũng không tái xử lý công việc, còn có tiểu Nguyệt Oánh đáng yêu cũng cả ngày khuôn mặt đau khổ, chuyện vừa nãy, hán cũng có nghe nói, nhất định là nữ nhân này đang gây sự, tiểu Nguyệt Oánh sẽ không phá hư như vậy! Quân sư cũng thật là, muội muội đáng yêu như vậy cũng có thể xuống tay, thật sự là hồng nhan họa thủy, hừ.....

Trong lòng bất mãn, xuống tay tự nhiên có điểm trọng, Ngọc nhi cũng biết lão nhân này xem nàng không vừa mắt, hừ, vậy đừng trách ta.

“Ồi..... Mạc Quân ca, đau đau.....” Ngọc nhi nước mắt chảy ròng kêu đau, còn trộm dỗi với lão quân y làm ánh mắt khiêu khích, lão quân y tức giận đến thôi râu trũng mắt.

“Lão nhân, ngươi còn làm nàng đau, ta liền đem râu của ngươi nhổ sạch.” Ngạo Quân lạnh giọng uy hiếp nói. Ánh mắt vừa nãy nàng thấy rất rõ ràng, bất quá, hiện tại nên làm như thế nào thì phải làm như thế đấy.

“Dạ, dạ.....” Lão quân y liên tục nói dạ, mồ hôi lạnh chảy ròng, nữ nhân này thật đáng giận, ngay cả lão nhân như hán cũng không buông tha.

Rốt cục đã băng bó xong, lão quân y nhẹ nhàng thở ra nói: “Quân sư, đã xong, còn phân phó gì không?” Lão quân y lúc này học ngoan, vẫn là hỏi trước, nếu còn giống như lần trước, hán có mười cái mạng cũng không đủ.

“Không có, ngươi đi ra ngoài đi!” Ngạo Quân lãnh đạm nói, lão quân y hán là sợ tới mức chết khiếp, nói như thế nào thì truyền thống Trung Quốc vẫn là kính lão.

“Vậy lão phu ra ngoài trước.” Giống như được ân xá, lão quân y vừa nói vừa phóng ra bên ngoài.

Trong trường chỉ còn lại hai người Ngạo Quân và Ngọc nhi, Ngạo Quân ngồi xuống bên giường, nhẹ vỗ về đầu băng bó của Ngọc nhi, ôn nhu nói: “Còn đau không?”

Ngạo Quân vừa muốn nói cái gì nữa, bên ngoài lại truyền đến thanh giận dữ, giống như là của Triệu Chi Dương.

Vừa định đi ra ngoài xem chuyện gì đã phát sinh, Triệu Chi Dương đã tiến vào nội trường, đi tới trước mặt Ngạo Quân, Ngạo Quân còn chưa kịp mở miệng, liền hướng về phía Ngọc nhi đang nằm trên giường chửi bậy nói: “Ngươi nữ nhân chết tiệt này, còn muốn giả chết tới khi nào, thích chết như vậy, lão Triệu ta sẽ thành toàn ngươi.” Nói xong, lướt qua Ngạo Quân, một quyền đánh tới.

Ngọc nhi lộ ra biểu tình sợ hãi, hoảng sợ nhìn quyền của Triệu Chi Dương sắp đánh tới trên mặt nàng, nhưng quyền còn chưa chạm tới Ngọc nhi, đã bị người chặn đứng lại.

Triệu Chi Dương quay đầu, cảm tức nhìn người dám can đảm ngăn cản hán, đã thấy kẻ kia nguyên lai là quân sư nhu nhược, không thể tin được y có thể tiếp được một quyền của hán, còn thoải mái như vậy mà tiếp được.

Ngạo Quân cặp mắt đen như nam châm bắn ra ánh sáng sắc bén, âm thanh lạnh lùng nói: “Triệu Chi Dương, ngươi muốn làm gì? Muốn ở trước mặt ta sinh anh hùng sao?” Ngữ khí tuy nhẹ, nhưng làm cho người ta không rét mà run.

Triệu Chi Dương trong lòng đánh một cái rùng mình, nhưng vẫn cảm tức nói với Ngạo Quân: “Quân sư, lão Triệu ta vẫn thực kính trọng ngươi, không thể tin được vì nữ nhân dụ dỗ này, ngươi lại biến thành như vậy, còn dỗi dãi với Mạc cô nương như vậy.”

Khi nhớ tới vừa nãy Mạc cô nương bụm mặt ngồi ở trong trường của mình mà thất hồn lạc phách không nói được một lời, tâm hán cũng rất đau rất đau, giống như bị người khác xé mở, mặc kệ hán hỏi như thế nào, nàng cũng không nói một lời, sau đó, nghe một binh lính nói hán mới biết được, nguyên lai là bị Mạc Quân sư đánh, nguyên nhân chính là do kẻ mấy ngày gần đây làm rối loạn trong doanh Mộ Dung Ngọc yêu diễm dụ dỗ, hán tức giận đến liền một mạch vọt tới đây, hán nhất định phải giáo huấn nữ nhân này, cho nàng biết, nơi này không phải là nơi nàng có thể giương oai, cũng muốn làm cho quân sư thanh tỉnh, không cần vì sắc đẹp mà mù mắt, không thể tưởng được hán còn không chưa giáo huấn nàng, quân sư đã dỗi dãi lạnh như băng với hán như vậy.

“Cái gì biến thành như vậy, ta trước giờ đều là như vậy. Còn có, cái gì nữ tử dụ dỗ? Loại ngữ này đừng để ta nghe thêm lần thứ hai, nếu không, đừng trách ta không khách khí.” Ngạo Quân giả tư thái bảo vệ cảnh cáo nói, thuận tay bắt lấy quyền của Triệu Chi Dương vung ra bên ngoài, Triệu Chi Dương cường tráng nhưng lại bị vung ra, nhất thời cước bộ không vững, chậm rãi lui về bên cạnh vài bước, không thể tin nhìn chằm chằm Ngạo Quân,

cũng không biết là không tin y lại vì cái nữ nhân vừa nhận thức vài ngày kia nói với hần như vậy, hay là không tin y có thể dễ dàng vung ra như thế.

“Mạc Quân, hảo, lão Triệu ta hội nhớ kỹ những lời hôm nay của ngươi.” Triệu Chi Dương dường như rất tuyệt vọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói, xoay người đi ra ngoài.

“Triệu tướng quân, đằng đằng.....” Thanh âm nhược nhược từ trên giường truyền tới.

Triệu Chi Dương nghỉ hoặc dừng lại cước bộ, quay đầu mặc cảm tức nhìn Mộ Dung ngọc bộ dạng suy yếu ngồi dậy, nếu ánh mắt có thể giết chết người, Ngọc nhi đã sớm không biết chết bao nhiêu lần.

“Mạc Quân ca, ngươi đừng sinh khí Triệu tướng quân, đều do Ngọc nhi không tốt, hại hai người các ngươi tổn thương hòa khí.” Ngọc nhi gọi Triệu Chi Dương lại, lại ôn nhu nói với Ngạc Quân.

Ngạc Quân giúp nâng Ngọc nhi dậy ôn nhu nói:“Điều này có liên quan tới Ngọc nhi đâu?” Trong lòng lại nghĩ: Lại ngoạn cái gì a? Mặc kệ ngươi ngoạn cái gì, Ngạc Quân ta đều ngoạn cùng ngươi, nhìn xem đến cuối cùng, là ai ngoạn ai.

“Ngọc nhi nghĩ, Triệu tướng quân chán ghét Ngọc nhi như vậy, nhất định là bởi vì chuyện lần trước.” Ngọc nhi vừa nói vừa quan sát phản ứng của Ngạc Quân.

Ngạc Quân thực nể tình khích lệ nàng nói tiếp:“Lần trước? Lần trước phát sinh chuyện gì? Như thế nào có liên quan tới Triệu tướng quân?”

Triệu Chi Dương cũng vẻ mặt kỳ lạ không hiểu: Lần trước, cái gì lần trước? Mấy ngày nay, chuyện trong doanh bận rộn, cũng chưa từng gặp qua người này, chẳng qua nghe nói mà thôi, khi nào có chuyện lần trước?

Ngọc nhi bộ dạng hoảng sợ hơi cúi thấp đầu, thanh âm nhỏ nhưng hai người đều nghe được nói:“Lần trước, Triệu tướng quân đến tìm Mạc Quân ca, vừa vận ngươi không ở đây. Ngọc nhi đã nói Triệu tướng quân lần sau hãy đến, nhưng Triệu tướng quân lại nói hần phải ở lại chờ, còn bắt ta châm trà cho hần, mà khi ta đem trà đưa cho hần, hần lại đột nhiên bắt tay Ngọc nhi, còn nói không ít những lời kỳ lạ, Ngọc nhi cả kinh, chén trà liền rớt, nước trà đổ lên người Triệu tướng quân, Ngọc nhi rất sợ, nhưng Triệu tướng quân lại nói không quan hệ, Ngọc nhi thế này mới yên lòng, nhưng tiếp theo Triệu tướng quân còn nói Ngọc nhi phải bồi hần uống, hần sẽ không so đo, Ngọc nhi không chịu, nói Mạc Quân ca sẽ không đáp ứng, nhưng Triệu tướng quân lại nói, chỉ cần ta không nói, ngươi sẽ không biết. Nhưng Ngọc nhi vẫn cảm thấy không được, vẫn không chịu đáp ứng, Triệu tướng quân cũng rất sinh khí phát tay áo đi. Ngọc nhi..... Ngọc nhi nghĩ đã không có việc gì, không ngờ Triệu tướng quân hôm nay lại đến đây, còn quấy rầy Mạc Quân ca.” Giống như đang kể chuyện xưa, Ngọc nhi một hơi đã đem chuyện ‘Lần trước’ kể ra, làm người ta vừa nghe chỉ biết là vì Triệu Chi Dương đùa giỡn nàng bất thành, thẹn quá thành giận.

“Là như thế này sao? Triệu tướng quân?” Theo lời Ngọc nhi nói, Ngạc Quân mặt càng ngày càng xanh mét, mà hiện tại đã hoàn toàn đen, ngũ khí nói chuyện giống như sứ giả đến từ Địa ngục Cửu Hồn.

Mà Triệu Chi Dương từ lúc Ngọc nhi bắt đầu nói hần ‘Lần trước’ ‘Công tích vĩ đại’, cũng đã xây xẩm, nữ nhân này kể chuyện xưa tích cũ không khỏi quá lợi hại đi! Quả thực là đóng kịch quá giỏi, hơn nữa không hề có sơ hở, xem ra nữ nhân này không hề đơn giản, đến quân doanh rồi cuộc mục đích là gì? Triệu Chi Dương không khỏi lâm vào trầm tư, bởi vậy không nghe câu hỏi của Ngạc Quân.

“Triệu tướng quân không nói, thì là cam chịu.” Ngạc Quân trong mắt phun hỏa vừa nói, vừa hướng tới Triệu Chi Dương. Mà Ngọc nhi lại vẻ mặt xem kịch vui nhìn Ngạc Quân không ngừng đến gần Triệu Chi Dương.

Thấy Ngạc Quân tiêu sái tới gần, Triệu Chi Dương mới hồi phục tinh thần lại, vừa mới mở miệng nói:“Mạc Quân sư, ngươi đừng nghe.....” Còn chưa nói xong, một quyền rất có lực đạo hướng đến mặt hần, hần phản ứng không kịp, trúng một quyền rắn chắc, ngã xuống đất, khóe miệng cũng chảy máu.

Ngạc Quân đi tới, một phen bút áo Triệu Chi Dương lên, nhìn hần nói:“Triệu Chi Dương, ta cảnh cáo ngươi, đây là doanh trường bán quân sư, không có sự chấp thuận của ta, không cho phép ngươi đi vào nơi này nữa. Cút, ta không muốn nhìn thấy ngươi.” Nói xong, đẩy hần ra, Triệu Chi Dương lại đụng vào vết thương, kêu rên một tiếng.

“Quân, ngươi như thế nào đối đãi Chi Dương như vậy?” Ngạc Quân mới đứng lên, một thanh âm ôn hòa lại mang theo ý trách cứ vang lên, sau đó chỉ thấy Ngụy Tử Tề cau mày bước nhanh tới, nâng Triệu Chi Dương dậy.

“Ta như thế nào đối với hần? Không giết hần, đã khách khí lắm rồi.” Ngạc Quân tàn khốc vô tình nói.

“Ngươi.....” Ngụy Tử Tề chỉ vào Ngạc Quân, nửa câu cũng không nói được, hần không tin Quân sẽ nói những lời như vậy, hần luôn luôn biết Quân mặc dù mặt ngoài lạnh khốc, kỳ thật nội tâm rất thiện lương, thực hiểu lý lẽ.

“Quân sư tin Triệu tướng quân hội làm ra những chuyện như vậy?” Từ bên ngoài một thanh âm lạnh lùng vang lên, mọi người chỉ thấy Cẩn Hiên một thân lục y đi vào, phía sau còn có vài vị tướng quân, nghĩ đến vừa này đang nghị sự, nghe nói chuyện nơi này, cho nên mới tới đây.

Cẩn Hiên đã đến, làm cho thân thể Ngọc nhi không tự giác mà run lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm thân ảnh lục sắc kia, không buông tha một động tác gì của hần, trong mắt thần sắc phức tạp làm cho người ta khó hiểu.

Đối mặt với Cẩn Hiên, trong lòng Ngạc Quân vẫn có chút khản trương, từ chuyện lần trước, hơn nữa sau khi Ngọc nhi xuất hiện, hai người đã có nhiều ngày không gặp mặt, hiện tại hần đột nhiên xuất hiện, thật sự làm cho nàng không biết như thế nào đối mặt với hần, huống chi hần thông minh như vậy, muốn gạt hần, rất khó.

Trong lòng trăm chuyện ngàn tư, mặt ngoài lại vẫn lạnh lùng như cũ, giống như người đến có là ai đi nữa, cũng không ảnh hưởng đến nàng. Ngao Quân quét nhìn mọi người liếc mắt một cái, cuối cùng đem tầm mắt ấn định ở trên người Cẩn Hiên nói: “Không phải ta có tin hay không, sự thật ở ngay trước mắt.”

Cẩn Hiên cười lạnh nói: “Sự thật? A, xin hỏi quân sư, việc này ngươi tận mắt nhìn thấy sao? Không đúng sự thật, chỉ dựa vào lời nói của vị Ngọc nhi cô nương này liền định Triệu tướng quân đắc tội, không khỏi đối với Triệu tướng quân quá mức bất công đi?”

Vừa nói vừa cười tà nhìn Ngọc nhi, lần này lại làm mặt Ngọc nhi rất nhanh hiện lên đỏ ửng, chính là quá nhanh, làm người ta không chú ý đến, nhưng Cẩn Hiên lại chú ý tới. Người này chính là Ngọc nhi làm Ngao Quân thần hồn điên đảo, lần trước không chú ý, hiện tại vừa thấy quả nhiên xinh đẹp, chính là Ngao Quân thật sự thích nữ nhân này, thật sự cùng nữ nhân này đồng giường cộng chẩm, suy nghĩ đến trường hợp kia, tâm hần liền một trận hít thở không thông.

“Bất công? Hừ, Ngọc nhi sẽ không gạt ta, nàng nói chính là sự thật.” Ngao Quân hừ lạnh nói.

“Quân sư, ngươi như vậy cũng không tránh khỏi rất hồ đồ đi? Nữ nhân này vừa nhìn đã biết không phải là thứ tốt lành gì.” Hồng tướng quân bắt đầu lo lắng vì chuyện Triệu Chi Dương bất công nói ra, các tướng quân khác cũng phụ họa nói: “Đúng vậy! Quân sư không cần vì một nữ nhân phá hư, tổn thương cảm tình của mọi người.”

“Câm miệng!” Ngao Quân một phen bứt áo Hồng tướng quân lên, căm tức nhìn mọi người, quát.

Hồng tướng quân cùng chúng tướng cũng không dám tin lắng lắng nhìn quân sư nổi giận, người này là Mạc Quân sư lạnh lùng lạnh nhạt sao?

“Mạc Quân sư, dừng tay, buông Hồng tướng quân ra,” Thanh âm uy nghiêm khê quát. Cẩn Hiên nhướng mày, Quân làm như vậy không khỏi quá mức, y không nên như vậy, cảm giác giống như đang diễn trò, diễn cho người hữu tâm xem, nhìn về phía Ngọc nhi mặt ngoài suy yếu, trong mắt lại lộ hào quang không biết tên, hần tựa hồ hiểu được cái gì!

“Hừ.” Ngao Quân hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn buông Hồng tướng quân ra. Lại đối với mọi người lãnh thanh cảnh cáo nói: “Đừng để ta nghe được ai nói một câu Ngọc nhi nói bậy, nếu không, Mạc Quân ta sẽ không bỏ qua cho hần.”

“Hừ.” Mọi người đều về mặt tức giận nhìn chằm chằm Ngao Quân lãnh khốc, Ngọc nhi vô tội, hừ lạnh một tiếng.

“Quân, ngươi hơi quá đáng.” Ngụy Tử Tề thanh âm ôn hòa lại trách cứ nói, trong mắt không dấu vẻ thất vọng.

“Quá đáng? Hừ, Ngụy Tử Tề, khi nào thì tới lượt được ngươi tới giáo huấn ta.” Ngao Quân cười lạnh nhìn Ngụy Tử Tề, bộ dáng tỏ vẻ hoàn toàn khinh miệt.

“Ngươi.....” Ngụy Tử Tề không thể tin nắm tay chỉ vào Ngao Quân, vẻ mặt cao ngạo của người trước mắt này, người không ai bì nổi này thật là Quân sao? Thế nhưng y lại đối xử với hần như vậy, uống hần.....

“Nếu Ngụy tướng quân không có việc gì, thì mời ngươi cùng với những người khác đi ra ngoài, nơi này Mạc Quân không chào đón tạp vụ nhân.” Ngao Quân hạ lệnh đuổi khách, ngữ khí bén nhọn đến làm cho người ta chịu không nổi.

Tạp vụ nhân? Nguyên lai Ngụy Tử Tề hần ở trong cảm nhận của y chỉ là một tạp vụ nhân, ha ha..... Thật sự là đáng buồn a!

“Hảo, Mạc Quân, xem như Ngụy Tử Tề ta đã nhìn lầm ngươi, các vị tướng quân chúng ta đi.” Ôn hòa như Ngụy Tử Tề khó nói được rành mạch như thế, mà nhất là đối với Quân là người hần ái mộ, xem ra thật là bị Ngao Quân làm tức đến không chịu được.

Tất cả mọi người đều tức giận theo Ngụy Tử Tề đi ra doanh trường Ngao Quân, chỉ còn lại Cẩn Hiên có chút dăm chiêu nhìn chằm chằm Ngao Quân.

Ngao Quân bị nhìn có điểm mất tự nhiên, nhưng vẫn là mặt lạnh lùng nói: “Vương gia, ngươi cũng có thể đi rồi! Ngọc nhi còn muốn nghỉ ngơi!”

Cẩn Hiên không để ý tới Ngao Quân hạ lệnh đuổi khách, nói: “Thật sự phải làm như vậy sao? Thật sự phải trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích như vậy sao?”

“Ta cũng không muốn, ai kêu bọn họ đối đãi Ngọc nhi như vậy, vậy không thể trách ta.” Ngao Quân xoay người vừa nói vừa hướng về phía Ngọc nhi. Trong lòng lại nghĩ: Xem ra hần thật sự đã nhìn ra cái gì, quả nhiên không hổ là Áu Dương Cẩn Hiên. Chỉ là bây giờ chưa phải thời cơ, nhưng cho dù nàng không nói, tin tưởng với năng lực của Áu Dương Cẩn Hiên, rất nhanh sẽ hiểu được.

Quả nhiên, “Hảo, ngươi tự bảo hộ mình là tốt rồi!” Cẩn Hiên mặt trầm xuống, vung tay áo nói, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra doanh trường. Nhưng vừa xoay người, mặt âm trầm đã bị lo lắng thay thế: Tuy rằng không biết ngươi rốt cuộc có kế hoạch gì? Nhưng ngươi đã muốn diễn, ta đây sẽ cùng ngươi diễn, chính là, ngươi trăm ngàn lần phải cẩn thận, đừng làm mình bị thương, Ngọc nhi này thoát nhìn không đơn giản. Nhưng chỉ có thể tự nói với lòng.

Bốn đạo ánh mắt gắt gao nhìn theo thân ảnh lục sắc đi ra ngoài, hai người các chủ t dăm chiêu.

Cẩn Hiên, bóng dáng ngươi cô đơn là đang lo lắng cho ta sao? Đừng lo lắng, ta sẽ hảo hảo bảo hộ chính mình, chính ngươi cũng phải hảo hảo bảo hộ mình, đừng bị thương nữa, đừng làm lòng ta đau nữa.

Vì cái gì con mắt người từ đầu tới cuối cũng không nhìn ta một chút? Vì cái gì trong mắt của người chỉ nhìn thấy Mạc Quân này, y là nam nhân, không phải sao? Hừ, Mạc Quân, từ hôm nay trở đi, người đã thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ở trong doanh chỉ sợ sẽ sống không yên ổn, ha ha. ....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38: Lời hẹn đêm khuya

Đêm khuya trong rừng rậm thanh vắng, vốn rất khủng bố làm người ta không dám tiến vào, mà lúc này lại bình tĩnh vì có một bạch y thân ảnh như trích tiên đứng yên như thế. Nguyên nhân nằm, nơi này giống như không hề khủng bố, không hề âm trầm, mà là một phong cảnh khác.

“Ha ha. .... Không ngờ người thật sự sẽ đến như lời hẹn!” Tiếng cười to sang sảng đánh vỡ sự yên tĩnh trong rừng rậm, tuy nói là không thể ngờ, nhưng ngữ khí cũng rất khẳng định người tới nhất định hội đến, nhưng lại mơ hồ có hương vị rất vui vẻ.

Chỉ nghe thanh âm, không thấy người, bạch y thân ảnh cũng vẫn như cũ duy trì tư thế ban đầu, lạnh nhạt nói: “Gia Luật Thái tử đến tìm tại hạ, có chuyện gì?”

“Ha ha. .... Mạc Quân sư nói như vậy rất đã thương tâm người a, bản Thái tử không có việc gì thì không thể tìm người nói chuyện sao?” Theo thanh âm ai oán vang lên, một thân ảnh màu vàng lặng yên không một tiếng động dừng ở bên cạnh Ngao Quân.

“Tại hạ và Thái tử tựa hồ cũng không có chuyện gì để nói?” Ngao Quân vẫn như cũ không nhìn về phía Gia Luật Ứng nói.

“Ta nói Mạc Quân sư, người có thể không cần vô tình như vậy a? Nhiều ngày không gặp, bản Thái tử rất nhớ người, nên mới hẹn người ra gặp mặt, không ngờ người ngay cả nhìn cũng không nhìn ta.” Gia Luật Ứng ai oán xem xét Ngao Quân nói, rất giống tiểu tức phụ bị vứt bỏ.

“Tại hạ và các hạ hình như cũng chỉ gặp nhau một lần, không có giao tình lớn như vậy đi?” Thanh âm lạnh lùng đã có điểm không kiên nhẫn, nếu không phải vì muốn biết rõ Gia Luật Ứng này rốt cuộc muốn gì? Nàng mới không nghĩ sẽ gặp cái người tà khí này! Nàng không tin hẳn hẹn nàng ra đây thật là vì nhớ nàng.

Kỳ thật nàng nghĩ sai rồi, Gia Luật Ứng hẹn nàng ra, nguyên nhân đầu tiên thật sự là muốn gặp nàng. Thấy y vẫn đưa lưng về phía hắn, nói chuyện đều lạnh như băng, Gia Luật Ứng liền cảm thấy khó chịu, lại nhớ đến khi Âu Dương Cẩn Hiên sinh bệnh, y cực nhọc cả ngày cả đêm chiếu cố hẳn hai ngày hai đêm, không cam lòng, ghen tị, phần nộ. .... Chiếm đầy tất cả lý trí của hắn.

“Đúng vậy! Như thế nào cũng kém hơn so với ‘Giao tình’ của người và Âu Dương Cẩn Hiên.” Ngữ khí ai oán rất nhanh trở nên ề ảm, trên mặt hắn cũng thay đổi — tươi cười, nhưng đôi mắt màu đỏ đã ẩn ẩn có lửa giận.

“Chuyện này rất tự nhiên, ta cùng với Cẩn Hiên là cùng một chiến tuyến, mà cùng Thái tử lại là địch nhân.” Ngao Quân rốt cục xoay người lại, nhưng vẫn là vẻ mặt lạnh lùng nói.

“Ha ha. .... Chúng ta là địch nhân sao? Người hẳn nên biết, trên thế giới này vĩnh viễn không có bằng hữu, vĩnh viễn cũng không có địch nhân, hôm nay địch nhân có lẽ ngày mai chính là bằng hữu, hôm nay là bằng hữu có lẽ ngày sau chính là địch nhân.” Gia Luật Ứng ý vị thâm trường nói, thấy Ngao Quân rốt cục xoay người lại nhìn hắn, không hiểu vì sao lại cảm thấy thực vui vẻ, lửa giận trong mắt rất nhanh liền biến mất vô tung.

“Ha ha. .... Thái tử nói đúng, nhưng có điều ta và Cẩn Hiên vĩnh viễn không có thể là địch nhân, điểm ấy ta thực khẳng định.” Ngao Quân chắc chắn nói. Tuy rằng nàng và Cẩn Hiên hai người trước mắt luôn cảm thấy là lạ, vừa gặp mặt liền cảm thấy mất tự nhiên, nhưng nàng thực khẳng định vô luận như thế nào, nàng và Cẩn Hiên vĩnh viễn cũng không có khả năng hội trở thành địch nhân, chỉ cần là người nàng nhận định, vô luận phát sinh chuyện gì, cũng sẽ không thay đổi, đây là nguyên tắc làm việc của nàng.

“Nga, khẳng định như vậy? Vậy nếu là Ngọc nhi và Âu Dương Cẩn Hiên tuyệt giao, không biết quân sư hội chọn ai?” Gia Luật Ứng nhíu mày nói. Tối nay hẹn y ra đây, chủ yếu cũng là vì chuyện Ngọc nhi kia, hắn không muốn người đang đứng trước mắt hắn sẽ gặp việc, hắn lo lắng cho y.

“Ngọc nhi? Thái tử quả nhiên thần thông quảng đại, ngay cả Ngọc nhi cũng biết.” Ngao Quân nhíu mày phản kích nói, mặt ngoài tuy là bình tĩnh vô ba, nhưng nội tâm lại nghĩ hoặc khó hiểu: Hắn lúc này nhắc tới Ngọc nhi là có ý gì?

“Ha ha. .... Mạc Quân sư ở trong doanh Long Hiên phát sinh chuyện lớn như vậy, bản Thái tử không muốn biết cũng không được. Vì một nữ nhân trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, đánh mất tiền đồ, đáng giá sao?” Gia Luật Ứng giống như trường bối lời nói thâm thúy nói, nhưng trong ánh mắt lại mang theo ý cười, giống như đang nhìn trò hay.

“Đáng giá.” Ngao Quân biểu tình kiên định nói. Gia Luật Ứng lần này hẹn nàng ra, là vì muốn thử nàng sao? Muốn thấy nàng có nhập bẫy của hắn hay không sao?

“Ngươi..... Ha ha..... Không thể tin được Mạc công tử cũng là người si tình, không, đa tình mới đúng! Chính là người nào đó đa thương tâm muốn chết phải không?” Gia Luật Ứng có điểm kinh ngạc trào phúng nói.

Hắn không nghĩ tới y hội khăng khất đáp đáng giá như vậy, chẳng lẽ y thật sự bị Xích Ngọc mê hoặc đến thần hồn điên đảo, vậy lúc trước y và Âu Dương Cận Hiên là như thế nào? Là quan hệ nam nữ? Hay là y đa tình? Hay là vô tình? Mạc kệp đa tình, vô tình, tựa hồ cũng chưa tới phần hắn, ha ha..... Không thể tưởng được hắn Gia Luật Ứng sẽ bị người bỏ qua như thế.

“Tại hạ thật sự không biết Gia Luật Thái tử nói những lời này là có ý gì? Bất quá mặc kệ có ý tứ gì, đều không quan hệ với Mạc Quân, Thái tử nên nói nhanh ý đồ đến đi!” Ngao Quân cau mày không kiên nhẫn nói. Nàng thật nghe không hiểu hắn đang nói cái gì, người nào đó là ai? Hắn nghe được đáp án của nàng, không phải rất cao hứng sao? Dù sao nàng cũng đã trúng mỹ nhân kế của hắn, vì cái gì hắn lại dùng ngữ khí châm chọc như vậy?

“Đêm còn dài cứ từ từ, gấp như vậy để làm chi! Vợ vả về gấp tiểu Ngọc nhi ôn tồn của ngươi sao.” Gia Luật Ứng trừng mắt nhìn, ái muội nói, chính là trong hòng mâu hiện rõ ý châm chọc.

“Là như thế nào? Thái tử thân là nam tử, phải biết rõ chứ.” Ngao Quân cũng ái muội trả lời, hai người rất giống như sắc quỷ cùng chung chí hướng. Tuy rằng Ngao Quân là một người chưa từng nếm luyến ái, tình thương hay tình yêu ngu ngốc, nhưng chưa ăn thịt heo, cũng phải thấy heo chạy qua thôi! Bằng không, đã nhiều ngày như thế nào chu toàn với nữ nhân kia a!

“Ha ha ha..... Hiểu biết, đương nhiên hiểu biết, tuy nhiên bản Thái tử hiện tại càng muốn cùng Mạc công tử ‘hiểu biết hiểu biết’ nhiều hơn.” Gia Luật Ứng vừa nói xong, thừa dịp Ngao Quân không đề phòng, một phen từ phía sau ôm lấy, hô khí ở bên tai y. Vừa nãy khi nhìn thấy vẻ mặt ái muội kia của y làm hắn tâm thần nhộn nhạo, y thật sự là so với nữ tử càng làm hắn động tâm hơn, đơn thuần động tâm, không quan hệ tranh giành dài ngắn với Âu Dương Cận Hiên.

“Gia Luật Ứng, ngươi làm gì? Mau thả ta ra.” Ngao Quân đột nhiên bị ôm lấy phục hồi tinh thần lại vừa giãy dụa vừa nổi giận nói. Nói cho cùng, tại sao lại đột nhiên ôm nàng? Hắn rốt cuộc muốn làm chi? Cả người muốn thoát khỏi tay hắn đang đặt bên hông nàng, không thể ngờ được lại bị hắn nắm ngược lại, hiện tại hai người bốn tay dựa sát lẫn nhau, thoát nhìn thực.....

“Không ngại.” Gia Luật Ứng giống như tiểu hài tử rất xấu, đem Ngao Quân ôm càng chặt hơn nữa, như muốn đem y nhu nhập thân thể của mình.

“Ngươi.....” Ngao Quân nhất thời nghẹn lời, người này đường đường là Thái tử một quốc gia, như thế nào xấu như vậy a? Giống như tiểu hài tử, nhưng khí lực không khỏi quá lớn đi? Nàng tránh không được, hơn nữa càng tránh hắn ôm càng chặt, sắp bị hắn làm nghẹt thở chết rồi, chẳng lẽ hắn muốn nàng hít thở không thông mà chết a! Quên đi, ôm một chút cũng sẽ không chết, nhưng nếu tái giãy dụa, nói không chừng liền thật sự hội trở thành người đầu tiên từ trước tới nay bị ôm mà chết. Suy nghĩ như thế, Ngao Quân cũng liền đình chỉ giãy dụa.

Thấy Ngao Quân không còn giãy dụa, lẳng lặng cho hắn ôm vào trong ngực, Gia Luật Ứng tâm cao hứng đến sắp bay lên, cảm giác như vậy thật sự thực hạnh phúc, thật muốn cả đời cứ ôm y như vậy, không cần nghĩ cái gì phụ hoàng, không cần nghĩ cái gì Âu Dương Cận Hiên, cái gì danh dương thiên hạ, chỉ cần có y là tốt rồi.

Nhưng trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao y lại lẳng lặng cho hắn ôm như vậy? Theo tính cách hắn chính là muốn biết cái gì sẽ phải lập tức biết ngay đáp án, bởi vậy Gia Luật Ứng tựa đầu trên vai của Ngao Quân, hỏi: “Như thế nào không từ chối?”

“Không muốn hít thở không thông mà chết.” Ngao Quân thực thành thật đáp.

Gia Luật Ứng đầu tiên là sững sờ, tiếp theo liền “Ha ha.....” Cười ha ha, y thật sự rất đáng yêu, cũng quá thành thật, sẽ không lừa hắn sao? Tuy biết rằng y không phải thiệt tình cho hắn ôm, nhưng nghe đáp án của y như vậy, hắn không biết là nên khóc hay nên cười? Bọn họ thật sự chỉ có thể là địch nhân sao?

Người phía sau lưng kẻ sát trong ngực Gia Luật Ứng, cho nên cảm giác rõ ràng được người hắn do cười to mà không ngừng chấn động, trong lòng hình như có cái gì đó chợt lóe lên, tiết tấu chấn động từ trong ngực hắn truyền đến, Ngao Quân cảm thấy hắn cười vì cái gì nghe cô đơn như vậy, thật phần làm người ta đau lòng như vậy.

Từ xưa đến nay, vô tình nhất chính là các bậc đế vương, hắn vừa ra sinh, đã được quyết định trở thành Thái tử một quốc gia, hoàng đế tương lai, vận mệnh của hắn đã sớm được quyết định, hắn phải thừa nhận cô độc, phải thừa nhận huynh đệ tương tàn, lục đục với nhau, âm mưu ám sát..... Có lẽ hắn vốn không phải là người như thế, chỉ do hoàn cảnh bức hắn trở thành như vậy, xác nhận hắn vì những chuyện xưa mà thay đổi.

Không biết vì cái gì hội nghĩ như vậy, có lẽ là vì hắn cười cô đơn, có lẽ là vì hắn nhìn như ảm áp kì thực trong ngực lạnh như băng.

Rất lâu sau đó, Ngao Quân cứ như vậy lẳng lặng được Gia Luật Ứng ụng trong ngực, mà Gia Luật Ứng cứ ôm chặt Ngao Quân mà cười lớn, biết Gia Luật Ứng cười mệt mỏi, dừng lại, Ngao Quân mới buồn nói: “Gia Luật Ứng, vì cái gì muốn đánh trận?” Đường đường Lãng Ngao Quân lại hỏi một câu ngu ngốc như vậy, nói ra không bị cười chết mới là lạ, nhưng nàng lại muốn hỏi.

“Ha ha..... Vì cái gì muốn đánh trận?” Gia Luật Ứng không đáp, chỉ vui đùa vào cổ Ngao Quân, không ngừng mà lặp lại vấn đề này, coi như nghe một vấn đề không hiểu.

Nhưng Gia Luật Ứng như vậy lại làm người ta càng đau lòng, giống như một đứa nhỏ không có nhà để về, khiến cho nàng nhìn không được muốn đi an ủi hắn, làm nàng hối hận nàng không nên hỏi vấn đề này.

“Gia Luật Ứng.” Ngao Quân nhẹ giọng kêu lên, nàng cũng không biết đang nói cái gì, chỉ đơn thuần gọi tên hắn, coi như vậy là có thể giảm bớt thống khổ của hắn.

“Mạc Quân, không cần dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với ta, Gia Luật Ứng ta không cần đồng tình, nhất là Mạc Quân ngươi.” Gia Luật Ứng đem Ngao Quân từ trong lòng xoay người lại, bắt y đối mặt với hắn, híp mắt, trầm giọng nói.

“Đồng tình? Ha ha..... Ngươi đường đường Thái tử một quốc gia, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cần đồng tình sao? Huống chi ngươi ta là địch nhân không phải sao?” Ngao Quân lại khôi phục ngữ khí lạnh lùng nói, khóe miệng còn giơ lên một nụ cười trào phúng, nhưng trong lòng lại cảm thấy thực chua xót: Gia Luật Ứng là người có tự tôn, cho tới bây giờ vẫn là người cao cao tại thượng, ngươi tỏ vẻ đồng tình với hắn, chính là vũ nhục lớn nhất đối với hắn. Cho dù cả người đầy thương tích, hắn cũng sẽ tự mình trốn đi chữa thương, tuyệt không yếu thế ở trước mặt người khác, nhưng vì sao hắn lại để cho nàng thấy được vẻ mặt đau buồn như thế? Thế nhưng đã biểu hiện ra ngoài, cần gì phải cường thịnh cái trang trở lại?

“Hừ, nói không sai, bất quá ngươi ta có phải là địch nhân còn chưa xác định nga!” Gia Luật Ứng lại cười tà nói với Ngao Quân, mặt biến sắc thật đúng là rất mau a! Chính hắn cũng không rõ, vì sao ở trước mặt y, hắn hội hiện ra cảm xúc thật sự của hắn, giống như đang đối mặt phụ hoàng, bởi vì đây là điều kiện cơ bản nhất làm một hoàng tử, nhưng hiện tại đối mặt với địch nhân là nàng, hắn lại có thể hoàn toàn thả lỏng như vậy, ha ha..... Buồn cười a!

“Có phải địch nhân hay không, ta không biết, ta chỉ muốn biết ngươi rốt cuộc muốn nói gì? Còn dây dưa nữa thì trời sẽ sáng mắt.” Ngao Quân không kiên nhẫn thúc giục nói. Thấy Gia Luật Ứng như vậy, lòng của nàng loạn thành một đoàn, vẫn là nên chạy nhanh rời khỏi đây.

“Ha ha..... Ngươi vẫn không tin ta thật là bởi vì nhớ ngươi mới hẹn ngươi ra?” Thấy Ngao Quân tựa hồ thật sự tức giận, Gia Luật Ứng mới thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc nói: “Ngươi thật sự thích Ngọc nhi kia như vậy?”

Còn muốn thử nàng sao? Hảo, ta đây liền cho ngươi đáp án vừa lòng.

Ngao Quân mắt lộ thâm tình nói: “Không phải thích, là yêu, là yêu thượng không thể tự kiềm chế.” Hảo buồn nôn a! Thật muốn phun.

Cũng không nghĩ đến, sau khi Gia Luật Ứng nghe được đáp án này của nàng, mày lại sâu thâm nhìn lại, tựa hồ thực lo lắng. Điều này sao có thể, hắn hẳn là cao hứng mới đúng, như thế nào hội lo lắng đâu? Nhất định là nhìn lầm rồi. Nhìn lại lần nữa, Gia Luật Ứng vẫn là vẻ mặt cười tà, bộ dạng vẫn như bình thường, đã nói rồi, vừa nãy nhất định là nhìn lầm rồi.

“Ha ha..... Hảo một cái yêu thượng không thể tự kiềm chế, cho dù vì nữ nhi mà chết cũng không hối hận?” Gia Luật Ứng đột nhiên điên cuồng cười ha hả tiếp tục hỏi.

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.” Ngao Quân bộ dáng phong lưu nói, cũng chỉ thiếu điều chưa lấy cây quạt ra lay động. Nhưng Gia Luật Ứng này lại nhiều lần nhắc tới Ngọc nhi như vậy, càng nhìn càng không giống như đang thử nàng, ngược lại càng như là đang nhắc nhở nàng phải cẩn thận Ngọc nhi!

“Hảo, hảo một cái chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu..... Ha ha.....” Gia Luật Ứng không ngừng cười lớn lặp lại hai câu thơ này, khiến cho người nghe cảm thấy là bất đắc dĩ như vậy, thương tâm như vậy.

Ngao Quân không nói nữa, cảm thấy vì cái gì đêm nay tiếng cười của hắn trở nên bi thương như vậy, làm tâm nàng luôn không được bình tĩnh.

Ngao Quân trầm mặc làm Gia Luật Ứng tức khắc đình chỉ tiếng cười, xoay người, đưa lưng về phía Ngao Quân nói: “Mạc quân sư, ngươi đi đi!”

Ngao Quân vẫn như cũ không phát ra một tiếng, xoay người bước đi, biết thân ảnh của y đã dung nhập trong bóng đêm, Gia Luật Ứng mới xoay người, do dự một chút, vẫn hướng về phía Ngao Quân vừa rời khỏi phi thân đuổi theo.

“Này Gia Luật Ứng rốt cuộc là có ý tứ gì?” Ngao Quân một bên đi về phía phía quân doanh, một bên thì thảo tự nói.

Thực nói ban ngày không nên nói người, buổi tối không nên nói quỷ, Ngao Quân mới vừa suy nghĩ mục đích Gia Luật Ứng đêm nay hẹn nàng ra, “Quỷ” liền bay xuống trước mặt nàng.

Làm hại Ngao Quân hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền tỉnh táo lại, lạnh nhạt nói: “Gia Luật Thái tử còn có chuyện gì sao?”

“Quân.” Gia Luật Ứng đột nhiên gọi một tiếng, bước nhanh đi đến trước mặt Ngao Quân, từ trong lòng lấy ra một thứ gì đó, không để ý Ngao Quân có nguyện ý hay không, liền cứng rắn nhét nó vào trong tay nàng.

Ngao Quân lại vẻ mặt ngây ra như phỗng kỳ lạ nhìn Gia Luật Ứng trước mắt, gọi nàng là “Quân”, hai người bọn họ rất quen thuộc sao? Còn có, đây là vật gì vậy, mấy móc nhìn vật trong tay Gia Luật Ứng cứng rắn đưa tới, tựa hồ là một ngọc bội hình lang [*].

“Đây là có ý tứ gì?” Ngao Quân phục hồi tinh thần lại, vừa đưa trả ngọc bội trong tay, vừa cau mày hỏi. Nếu nàng nhớ không lầm, lang là hình tượng để tín ngưỡng, mà hình lang đồ đằng lại tượng trưng cho thần phẫn hoàng thất Thương Liêu.

“Không có ý gì, tặng cho ngươi.” Gia Luật Ứng tỏ vẻ không sao cả nói. Giống như người tặng đồ không phải hắn.

“Ta không cần.” Ngao Quân lãnh thanh nói. Đem ngọc bội trả lại cho Gia Luật Ứng. Bọn họ quan hệ tốt đến độ muốn tặng lễ vật sao? Huống chi ngọc bội này vừa thấy cũng biết không phải vật bình thường, hiện tại bọn họ là quan hệ đối địch, thu lễ vật của hắn, này tính cái gì a?

“Gia Luật Ung ta đã cho cái gì, chưa có người dám cự tuyệt. Đưa cho người, người liền cầm cho ta.” Gia Luật Ung có điểm sinh khí đem ngọc bội nhét lại vào tay Ngao Quân. Ngọc bội kia là khi hân mười tuổi phụ hoàng đưa cho hân, hân vẫn luôn mang trong người, là tượng trưng thân phận Thái tử của hân, cũng là vật hân thích nhất, hân không biết vì cái gì muốn đem nó đưa cho y, hân chỉ biết là, hân muốn đem những đồ tốt nhất cho y.

“Nhưng là.....” Ngao Quân vẫn cảm thấy không thể nhận, nghĩ sẽ đem ngọc bội trả về cho Gia Luật Ung, nhưng Gia Luật Ung cũng không cấp cho nàng cơ hội này, thân người nhảy lên một cái, đã biến mất trước mặt Ngao Quân.

Nào có người bá đạo như vậy. Ngao Quân chỉ có thể bất đắc dĩ nói nhỏ, nhìn ngọc bội trên tay, trào phúng cười, như vậy, hai người bọn họ nên tính là gì? Bàng hủ? Định nhân? Hay là vừa là địch vừa là bạn?

“Cáp Hân..... Ta chính là người bá đạo như vậy, ha ha.....” Trong trời đêm u tối yên tĩnh truyền đến tiếng cười thật to, nghe được người nọ ra đi thực vui vẻ, nở nụ cười một hồi, Gia Luật Ung giống như hạ quyết tâm, ở trong rừng rậm lại truyền đến một thanh âm trầm ngập lo lắng nói: “Quân, đáp ứng ta, hảo hảo bảo hộ mình, không cần tin tưởng người bên cạnh, nhất là nữ nhân, Ngọc nhi kia ở bên cạnh người là có mục đích, không nên bị nàng ta lừa.”

Qua hồi lâu, Gia Luật Ung đã chân chính ly khai, Ngao Quân lại vẫn như cũ duy trì tư thế nhìn lên trời, trong trời đất là yên tĩnh như vậy, chỉ có Ngao Quân trong lòng vẫn nghi hoặc khó hiểu: Hân nói như vậy, chẳng lẽ Ngọc nhi thật sự không phải do hân phái tới? Vậy nàng là người của ai? Chẳng lẽ là người của Thánh Xích? Nhưng Thánh Xích không phải cũng người của Gia Luật Ung? Vì cái gì Gia Luật Ung lại đến nói cho nàng biết? Thật sự là lo lắng cho nàng, hay là trong nội bộ của hân có mâu thuẫn? Chuyện Ngọc nhi, Gia Luật Ung lúc trước căn bản là không biết?

Mặc kệ là vì cái gì, chân tướng như thế nào, có thể khẳng định là, theo tính cách của Thánh Xích và Gia Luật Ung, hai người tùy thời mà minh hữu, nhưng hai người nhất định là đều mang ý xấu, bằng mặt không bằng lòng, có lẽ chân tướng Huyết Hồn Thiên Can bất quáai trận, Thánh Xích cũng không nói cho Gia Luật Ung biết, Ngọc nhi người của Thánh Xích, không quan hệ với Gia Luật Ung, như vậy, trong doanh Long Hiên nhất định cũng có gian tế của Gia Luật Ung, nếu không hân không có khả năng đối với những việc phát sinh trong doanh biết rõ như thế.

Nếu thật đúng như nàng nghĩ, như vậy..... Huyết Hồn pháp có lẽ có thể phá, Ngao Quân chậm chậm mỉm cười bí hiểm, một kế hoạch ở trong đầu dần dần hình thành.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39: Ai trúng kế ai

Tất cả nội tướng trong quân doanh Long Hiên đều đã tắt đèn, chỉ có một tòa nội tướng là đèn đuốc sáng trưng, ‘Phanh’ ‘Phanh’ vài thanh âm thật nhỏ truyền ra, một thân ảnh ở nội tướng đang lục tung tất cả mọi nơi, cuối cùng về mặt tối tìm ngò ở đầu giường thờ phi phò

“Đáng giận, tìm khắp toàn bộ doanh tướng cũng không tìm được một quyển có liên quan đến kỳ môn độn giáp, Mạc Quân này thật sự biết gì sao? Hừ, theo bộ dáng của y, nào có thể lợi hại như vậy.” Ngọc nhi ngò ở đầu giường khinh thường tự nói.

Đêm nay, nàng thừa dịp Mạc Quân không có ở đây, đem nội tướng của y lục tung tìm kiếm, nhưng vẫn không phát hiện ra có thứ gì liên quan tới kỳ môn độn giáp, không khỏi hoài nghi, có cái gì đó rất thâm sâu, Mạc Quân kia hình như biết được gì đó hội sao? Chủ tử cấp nhiệm vụ cho nàng trừ bỏ việc khiến cho uy tín của Mạc Quân ở trong doanh giảm sút, mặt khác chính là điều tra rõ Mạc Quân rốt cuộc đối với Thiên Can bất quáai trận hiểu biết bao nhiêu, tuyệt không cho phép y làm hỏng kế hoạch của chủ tử. Nhưng trải qua nhiều ngày ở chung như vậy, nàng phát hiện Mạc Quân này chưa từng xem qua bất cứ cuốn sách nào, cũng không nhắc tới Thiên Can bất quáai trận, dường như căn bản là không biết chuyện kia, vậy lần trước y như thế nào có thể chỉ huy toàn quân Long Hiên từ trong trận an toàn lui lại?

“Ngọc nhi, Ngọc nhi.....” Vài tiếng gọi làm Ngọc nhi từ trong trầm tư phục hồi tinh thần lại, vừa nhấc đầu, nguyên lai là Mạc Quân từ lúc đêm khuya ra ngoài đã trở lại, mà vừa này chính là y đang gọi nàng, lúc này về mặt ôn nhu nhìn nàng, hừ, nguy quân tử.

“A! Mạc Quân ca, người rốt cục đã trở lại.” Ngọc nhi mặt âm trầm lập tức chuyển thành thập phần kinh hi, coi như thê tử rốt cục đã đợi được trạng phu bình an trở về.

“Ngọc nhi, sao người còn chưa ngủ à? Đang đợi ta sao?” Ngao Quân nắm tay Ngọc nhi, ôn nhu nói. Hừ, nàng vừa tiến vào liền phát hiện có người đang tìm kiếm vật gì đó của nàng, nàng ta rốt cuộc muốn tìm cái gì? May mắn Thiên Kiền, Thiên Khôn vẫn tùy thân mang theo, bằng không bị nàng tìm thấy liền thảm.

“Mạc Quân ca không trở về, Ngọc nhi ngủ không được.” Quyển rũ, ai oán nũng nịu thổi vào trong tai Ngao Quân, thật đúng là tề đại a!

“Lần sau, nếu ta chưa trở về, người nên ngủ sớm một chút biết không?” Ngao Quân một bên lời kéo Ngọc nhi ngò xuống giường, một bên nói, tay còn vô tình vuốt tay Ngọc nhi.

“Ân.” Ngọc nhi thẹn thùng nghiêm mặt, vùi vào trong lòng Ngao Quân, nhẹ nhàng mà ứng thanh, trong lòng đến hèn mọn nói: Rõ ràng là một sắc quỷ,

mỗi buổi tối còn cái trang giống như quân tử, nói cái gì trước khi thành thân, tuyệt không bính năng, đây là tôn trọng đối với nàng, hừ, giả đúng đấy.

“Đã khuya rồi, Ngọc nhi nên ngủ trước đi!” Ngao Quân khinh đẩy Ngọc nhi ra nói. Sau đó không hiểu sao lại giờ lên một chút ý cười, coi như đang nghĩ tới chuyện gì rất vui vẻ.

“Mạc Quân ca, nhĩ hảo thực vui vẻ, có phải có chuyện vui gì hay không! Ngọc nhi còn chưa muốn ngủ, mau nói cho Ngọc nhi nghe đi!” Ngọc nhi thấy Ngao Quân cười như vậy, tò mò hỏi. Đêm nay Mạc Quân nói đi có người hẹn ra ngoài gặp mặt, cũng chưa nói là ai, trở về liền vui vẻ như vậy, rốt cuộc người hẹn y ra ngoài là ai? Có chuyện gì đáng để người vốn lạnh lùng như y cười đến vui vẻ như vậy?

“Ngọc nhi thật sự muốn biết? Nhưng là.....” Ngao Quân cau mày coi như khó có thể mở miệng, ập a ập ứng.

“Không muốn kể chứ gì? Mạc Quân ca không chịu nói cho ta biết cũng không sao, dù sao chính người cũng tin lời nói của bọn hần, ta đến đây là để hại người.” Ngọc nhi giả bộ sinh khí nằm xuống, xoay người đi không để ý tới Ngao Quân, nàng kết luận Ngao Quân nhất định hội nói cho nàng biết.

Quả nhiên, Ngao Quân thấy Ngọc nhi không để ý tới nàng, lập tức hảo ngôn khuyên bảo nói:“Hảo Ngọc nhi, đừng nóng giận, ta nói cho người là được, người ta tuy hai mà một, ta sao lại tin lời nói của bọn hần!” Đêm một, hai, ba, người nhất định sẽ ngồi dậy, Ngao Quân trong lòng yên lặng đếm một, hai.....

Ba..... Còn chưa đếm, Ngọc nhi liền về mặt cười cười ngồi dậy, ôm Ngao Quân thanh âm thông dong nói:“Người ta không có sinh khí, người ta chính là đùa với người mà thôi!”

Ngao Quân sùng nịch nheo cái mũi nàng một cái, cười nói:“Người tiểu đông tây này, ngoạn tốt như vậy, xem hôm nay ta rất cao hứng, không so đo với người.”

“Ha ha..... Ta biết Mạc Quân ca tốt nhất, Mạc Quân ca người còn chưa nói cho ta biết là có chuyện gì? Ngọc nhi cũng muốn cao hứng cao hứng.” Ngọc nhi a dua cười thúc giục nói.

“Hảo hảo..... Đêm nay, ta đi gặp một người rất trọng yếu, nếu không nhờ người kia, trận chiến lần trước, ta không thể chỉ huy toàn quân Long Hiên an toàn rút khỏi cái trận pháp quỷ dị kia.” Ngao Quân về mặt đắc ý cười, tay chậm rãi vỗ vào giữa ngực, dường như nơi đó có cái gì rất trọng yếu.

“Cái gì trận pháp quỷ dị?” Ngọc nhi về mặt tò mò hỏi, thừa dịp cơ hội này, nàng muốn buộc Mạc Quân phải nói ra rốt cuộc y đối với Thiên Can bát quái trận hiểu biết bao nhiêu, về phần người trọng yếu kia, nàng cũng phải hảo hảo biết rõ.

“Này.....” Ngao Quân gãi gãi đầu, đỏ mặt, về mặt ngượng ngùng nói:“Kỳ thật ta cũng không biết đó là cái trận pháp gì, ta căn bản là không hiểu, là người kia nói phải giúp ta, giúp ta lập uy trong quân.”

“Mạc Quân ca và người kia rất quen thuộc sao? Vì cái gì người kia lại giúp người như vậy?” Ngọc nhi như một đứa trẻ tò mò, lại hỏi.

“Cũng không phải rất quen thuộc, thế giới này chính là như vậy, chỉ cần có lợi, cho dù người không biết cũng có thể trở thành bằng hữu, hần giúp ta, cũng bởi vì có lợi cho mình mới giúp.” Ngao Quân giống như lão sư giải thích nghi hoặc, kiên nhẫn giảng giải.

“Lợi ích gì?”

“Loại bỏ người hần ghét nhất, người tối không vừa mắt.” Ngao Quân đột nhiên mặt lộ sát khí nói.

“Người nào? Là Vương gia sao?” Ngọc nhi bất tri bất giác liền tiến vào phạm bẫy mà không tự biết.

“Ha ha..... Vương gia là hần người hận nhất, nhưng trước mắt, tối muốn giết không phải Vương gia, mà là Thánh Xích.” Ngao Quân hí mắt, bí hiểm nói. Rốt cục đã vào đề chính, xem người còn không mắc câu.

“Thánh Xích?” Vừa nghe đến tên này, Ngọc nhi thanh âm không tự giác đề cao, người kia muốn giết chủ tử?

“Ha ha..... Ngọc nhi nhất định không biết Thánh Xích là ai đâu?” Ngao Quân một bên hứng thú nhìn Ngọc nhi khi nghe đến tên Thánh Xích này mặt nháy mắt thay đổi, một bên nhàn nhã nằm trên giường.

“Thánh Xích là ai a? Mạc Quân ca mau nói cho Ngọc nhi.” Ngọc nhi lôi kéo Ngao Quân thúc giục nói.

Không hổ là người Thánh Xích phái tới, nhanh như vậy đã phản ứng lại, người đã vội vã nhập bẫy như vậy, Lăng Ngao Quân ta cũng không lý do gì không cho người tiến vào a!

“Thánh Xích này chính là môn chủ Thánh Tiên Môn của Long Hiên hoàng triều ta, người này đã tâm bưng bưng, thân là người Long Hiên, lại đi tương trợ Thương Liễu quốc, chuyện này căn bản cũng không có gì, mỗi người đều có một chí hướng thôi! Muốn trách thì trách hần quá mức kiêu ngạo, hoàn toàn không đặt người kia ở trong mắt, còn dám giấu diếm hần, người kia nào có thể dung thứ cho hần, nhưng trước mắt người nọ chưa muốn trở mặt với Thánh Xích, cho nên mượn ta hạ uy phong của Thánh Xích, đợi cho Thánh Xích không còn giá trị lợi dụng, sau đó mới giết hần cũng không muộn a!” Ngao Quân nhiệt tình bố trí một con đường dẫn dụ nàng vào bẫy. Xem ra thân sống lâu ở trong môi trường đấu đá lẫn nhau, ngay cả nàng là người từ xưa tới nay không thích nói dối, hiện tại cũng là một bộ như vậy, quả thực chính là không chèn vào đâu được, thiết giả nan biện[*].

“Người kia là ai?” Ngọc nhi mặt lạnh lùng hỏi, một chút bộ dáng nữ tử then thừng cũng không có, quả thực là đang thăm vấn sao?

Ngạo Quân cũng không để ý, cười cười nói: “Người này thôi. . . . . Bí mật” Có ý kéo âm đuôi thật dài, làm cho Ngọc nhi tâm càng lúc càng cao, đến khi tối cao điểm, đúng là hai chữ ‘Bí mật’, tức giận đến Ngọc nhi thật muốn giết người trước mắt này.

Ý thức được mình lơ đãng tiết lộ sát ý, Ngọc nhi cuống quýt nhìn về phía Ngạo Quân, thấy y căn bản không hề có cảnh giác, mới yên lòng, thật là, y là một thư sinh văn nhược không có võ công, nào có thể phản ứng sâu sắc như vậy, thật sự là quá khản trương.

Không được, hôm nay nhất định phải biết người kia là ai, Ngọc nhi cả người đều đi đến trên người Ngạo Quân, néo xoay thắt lưng, không ngừng mà cạo xát Ngạo Quân, thanh âm mỉa mai nói: “Mạc Quân ca, ngươi liền nói cho Ngọc nhi đi! Ngọc nhi thật sự rất muốn biết, Mạc Quân ca. . . . .”

Trình diễn đến lúc này, cũng không sai biệt lắm. Ngạo Quân đem Ngọc nhi ôm lấy, lại vô lực nói: “Ngọc nhi, ngoan, hôm nay ta thật sự quá mệt mỏi, Mạc Quân ca hiện tại thực buồn ngủ, ngày mai rồi nói sau!” Nói xong đã đem ánh mắt nhắm lại, hô hấp cũng càng ngày càng đều, cực kỳ giống như người cực buồn ngủ mà ngủ say đi, nói nhiều, ngược lại làm người ta không tin, nói một nửa, lưu một nửa, mới khiến cho người ta tin tưởng, cũng tối dần người suy nghĩ sâu xa, nhất là khi ẩn mình nằm trong phương diện suy nghĩ sâu xa đó, điểm ấy Ngạo Quân biết rõ, trí tuệ cao siêu của thế kỷ hai mươi mốt cũng không phải là đồ bỏ. .

“Mạc Quân ca không được ngủ, mau dậy đi!” Ngọc nhi ngán thanh âm hô to, không ngừng lôi kéo Ngạo Quân, không điều tra ra người kia, làm sao bẩm báo với chủ tử?

Nhưng Ngạo Quân lại giống như con lợn chết, mặc kệ Ngọc nhi kêu như thế nào, nửa điểm phản ứng đều không có, so với tử thi không sai biệt lắm.

“Hừ, có thể ngủ như vậy, đúng là heo.” Rốt cục Ngọc nhi cũng buông tha, thờ phỉ phò ngồi ở bên cạnh Ngạo Quân khinh thường hướng về phía Ngạo Quân nói.

Nhìn bộ dáng ngủ say của y, Ngọc nhi nổi lên sát ý: Người như vậy, dựa vào cái gì được người nọ chú ý, vì cái gì nàng làm nhiều như vậy, làm cho tất cả mọi người đều chán ghét Mạc Quân, nhưng không cách nào làm cho người nọ chán ghét y, không thể khiến cho người nọ đem tất cả thâm tình nhìn chăm chú từ trên người Mạc Quân chuyển qua trên người nàng, nàng có cái gì kém Mạc Quân? Hướng chi nàng là nữ nhân chân chính, mà Mạc Quân lại là nam tử phong lưu háo sắc, vì cái gì đường đường là ‘Chiến thần’ lại thích nam nhân?

Nàng vẫn không rõ, rõ ràng Mạc Quân bộ dạng tuấn mỹ như thế, nàng vì cái gì lại đối với y phản cảm như vậy, chán ghét như vậy, không có một chút thống khoái, khi nhìn thấy ánh mắt Âu Dương Cẩm Hiền nhìn Mạc Quân, tràn ngập thâm tình, bắt đắc dĩ, thống khổ, giãy dụa, nàng mới hiểu được, nguyên nhân chính là Âu Dương Cẩm Hiền cho tới nay vẫn luôn yêu thầm Mạc Quân, làm nàng ghen tị, khiến cho nàng tức giận, Âu Dương Cẩm Hiền hẳn là của nàng, ba năm trước, trong một lần lúc vô tình gặp được hắn, lòng của nàng đã hăm sâu, nhưng hắn lại bị người nam không ra nam, nữ không ra nữ này mê hoặc, điều này khiến nàng thật sự tức giận.

Chỉ cần giết Mạc Quân, Âu Dương Cẩm Hiền sẽ là của nàng, thâm tình của hắn sẽ chỉ thuộc về nàng, suy nghĩ này vừa hiện lên, ánh mắt nhìn về phía Ngạo Quân lập tức tràn ngập phần hận sát ý, hận không thể đem người nào đó đang ngủ say bằm thây vạn đoạn, rất nhanh giơ lên hữu chương, hướng cái trán của Ngạo Quân đánh tới.

Ngay khi sắp đánh trúng, lời nói âm trầm của Thánh Xích liền nhảy lên trong đầu nàng: Người tự chủ trương, bốn tọa tuyệt đối sẽ khiến hắn sống không bằng chết.

Chủ tử không cho nàng giết Mạc Quân, nàng không thể một mình hành động, nếu không hậu quả nàng tuyệt đối không thể đảm nhận, coi như Mạc Quân người may mắn.

Ngọc nhi chỉ phải hung hăng buông tay xuống, khóe mắt lại thoáng nhìn tay Ngạo Quân từ này tới giờ vẫn đều đặt tại kia, nhớ tới khi y nhắc tới người kia, vô ý vô vô trong lòng một chút, chẳng lẽ trong lòng có cái gì, mà vật nọ lại có liên quan tới người kia?

Nhẹ nhàng cầm tay Ngạo Quân mở ra, thật cẩn thận đem vật trong lòng Ngạo Quân đem ra.

Vừa thấy vật nọ, Ngọc nhi bắt giác cả kinh, đó là ngọc bội hình lang, hình lang đồ đẳng chỉ có hoàng tộc Thương Liêu mới có, Mạc Quân thân là quân sư Long Hiền hoàng triều đối địch với Thương Liêu, như thế nào lại có vật này, chẳng lẽ theo lời y người nọ là người hoàng tộc Thương Liêu, mà thứ này là người nọ cấp cho y? Xem ra nên nhanh bẩm báo chủ tử, chủ tử nhất định biết chủ nhân ngọc bội này là ai?

Mạc Quân tuy rằng ngủ giống như tử thi, nhưng khó có thể nói y sẽ không đột nhiên tỉnh lại, vì an toàn, Ngọc nhi từ trong lòng lấy ra mê hương, thổi vào mặt Ngạo Quân một cái, thấy Ngạo Quân thật sự lâm vào hôn mê, thế này mới đứng dậy, cầm ngọc bội hướng trưởng ngoại phi thân mà đi.

Ngọc nhi vừa ly khai, Ngạo Quân vốn nên mê man lại đột nhiên mở mắt, hoặc mắt một cái ngồi xuống, nửa điểm buồn ngủ cũng không có.

“Muốn dùng mỹ nhân kế với ta, ha ha. . . . . Thật sự là ngượng ngùng, bản thân ta là nữ nhân hàng thật giá thật, hơn nữa không có mê GL, Thánh Xích, chúng ta đến xem mỹ nhân kế của người lợi hại, hay là kẻ phản gián của ta lợi hại, nhìn xem ai trúng ai kẻ.” Ngạo Quân cười lạnh lạnh bầm, Gia Luật Ứng thật sự là giúp nàng một cái đại ân, Thánh Xích nhất định hội nhận ra ngọc bội kia, kế tiếp, sẽ tìm ra gian tế Thương Liêu giấu ở trong quân.

“Ân. . . . . A. . . . . Ân. . . . . A. . . . . Ân. . . . .” Trên giường lớn hoa lệ không ngừng mà truyền ra tiếng rên rỉ vui thích của nữ tử, còn có tiếng thờ dóc của nam tử, giường không ngừng rung động, nhìn vào là biết ‘Tình hình chiến đấu’ kịch liệt cỡ nào.

Hoan ái qua đi, nữ tử vô lực dựa vào trong ngực dày rộng của nam tử, nam tử mặt mang thiết mặt nạ, mặt không chút thay đổi nhìn phía trên.

Hồi lâu, nam nhân đem nữ tử trên người đẩy ra, thanh âm vô tình mới nói:“Người nói đều là thật sự?”

Nữ tử lập tức bò xuống giường, lấy quần áo giúp nam nhân mặc vào, chính mình cũng mặc một bộ sa y mỏng, không khác mấy so với khi không mặc, sau đó quỳ gối bên giường, hơi thở tận lực ổn định nói:“Dạ, đây là Mạc Quân chính miệng nói, còn có khối ngọc bội này, là Xích Ngọc thừa dịp y ngủ thật say, từ trong lòng y lấy được, hẳn là của người y nói.” Nói xong, cầm trong tay ngọc bội dâng lên.

Đúng vậy, nữ tử kia chính là Ngọc nhi Thánh Xích phái đến bên người Ngao Quân, cũng chính là Xích Ngọc, mà nam tử mang mặt nạ kia không cần phải nói cũng biết nhất định là Thánh Xích.

Thánh Xích tiếp nhận ngọc bội, biến sắc [Không có người thấy được], cá giận nói:“Gia Luật Ứng, người kia dĩ nhiên là Gia Luật Ứng!”

“Gia Luật Ứng? Chủ tử nói xong khối ngọc là của Gia Luật Thái tử?” Xích Ngọc kinh ngạc hỏi, như thế nào có thể là Gia Luật Ứng? Hắn và chủ tử không phải là minh hữu sao? Nhất vinh câu vinh, nhất tổn hại câu tổn hại, như thế nào lại liên hợp với Mạc Quân đối phó chủ tử?

Thánh Xích hừ lạnh nói:“Hừ, bốn tọa sẽ không nhận làm, khối ngọc bội này là vật tùy thân của Gia Luật Ứng, bốn tọa chính mắt thấy qua.”

“Gia Luật Ứng và Mạc Quân không phải là địch nhân sao? Như thế nào lại cùng một chỗ đâu?” Xích Ngọc nghi hoặc nói.

“Mạc Quân nói đúng, chỉ cần có lợi, cho dù người không biết cũng có thể trở thành bằng hữu, đồng dạng địch nhân cũng có khả năng trở thành bằng hữu. Bốn tọa và Gia Luật Ứng vốn đều vì lợi ích cá nhân mới kết thành minh hữu, sớm muộn gì cũng sẽ vì lợi ích đó mà trở thành địch nhân, chính là không thể ngờ Gia Luật Ứng nhanh như vậy đã xuống tay với bốn tọa.” Thánh Xích thanh âm bình tĩnh nói, tức giận một chường đánh tới cái bàn, cái bàn kiên cố lập tức vang lên một tiếng rồi ngã gục, nga, không, là tan xương nát thịt.

Hào dọa người a! Xích Ngọc quý trên mặt đất thật rấn chắc rùng mình một cái, chủ tử trước giờ đều hi vọng vô thường, một khi mất hứng, chính mình ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào.

“Chủ tử, này có thể hay không. .... Là Âu Dương Căn Hiên vì ly gián người cùng Gia Luật Ứng mà cho Mạc Quân có ý truyền ra tin tức như vậy?” Xích Ngọc đột nhiên nghĩ tới khả năng này, không suy nghĩ đã nói ra, lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, chủ tử đang nổi nóng, nói như vậy, không phải đem mình thành vật hi sinh sao? Chính là, khả năng này cũng không phải không có, Mạc Quân đã trúng mỹ nhân kế của nàng, hoàn toàn bị nàng khống chế, điểm ấy là có thể khẳng định, nhưng thông minh như Âu Dương Căn Hiên, nắm rõ, nói không chừng đã nhìn ra cái gì, cho nên lợi dụng Mạc Quân, đem tin tức này truyền ra.

Quả nhiên, Thánh Xích vừa nghe lời này, y bảo vung lên, Xích Ngọc lập tức theo bay lên, nặng nề mà đụng vào đầu giường, ói ra một miếng máu to, không đợi nàng phản ứng, Thánh Xích đã bước tới, nửa ngồi xồm trước mặt nàng, dùng đầu lưỡi liếm sạch sẽ máu trên miệng nàng, mà Xích Ngọc động cũng không dám động cứ để Thánh Xích làm bậy.

“A!.....” Xích Ngọc đau hô một tiếng, cảm bị Thánh Xích hung hăng nắm, xuống tay nặng như là muốn đem cằm của nàng bóp nát.

“Nhớ kỹ, không cần ở thời điểm bốn tọa tức giận, tự cho là thông minh.” Thánh Xích mất lệ hàn quang nói.

“Dạ dạ..... Xích Ngọc quá phận, Xích Ngọc..... Cũng không dám nữa.” Xích Ngọc chịu đựng đau, sắc mặt tái nhợt nói.

“Hừ, người nói khả năng này, bốn tọa cũng có nghĩ qua, bất quá, không có khả năng đó.” Thánh Xích khẳng định nói, tiếp theo lại kỳ quái nói:“Biết bốn tọa vì cái gì khẳng định như vậy? Ha ha.....”

Ai biết người biến thái này suy nghĩ cái gì? Xích Ngọc trong lòng hận nghiền răng, nhưng mặt ngoài lại hèn mọn nói:“Chủ tử trí tuệ hơn người, Xích Ngọc kính thỉnh chủ tử chỉ giáo.”

Thánh Xích vừa lòng cười lớn nói:“Ha ha..... Bởi vì người.....”

“Bởi vì Xích Ngọc.....”

“Ha ha..... Lúc trước bốn tọa còn tưởng rằng Mạc Quân thật sự như lời đồn bên ngoài truyền lại cao thâm như thế, nhưng theo người miêu tả Mạc Quân, căn bản chỉ là hạng người tầm thường, người như vậy không có khả năng hiểu được Thiên Can bát quái trận thâm ảo như thế nào, nhưng y lại có thể giúp quân đội Long Hiên an toàn rút khỏi, khả năng duy nhất chính là có người chỉ cho y. Hừ, vì để cho Gia Luật Ứng đồng ý đem binh lính Thương Liêu biến thành Huyết Hồn, bốn tọa có nói thoáng qua với Gia Luật Ứng sơ lược về trận này, tất cả chỉ có một mình hắn mới biết được vị trí sinh tử môn, hiểu được như thế nào từ sinh môn lui lại.....” Thánh Xích tàn khốc vô tình cười lạnh nói, trên tay lại càng thêm dùng sức.

Cho dù thống khổ, Xích Ngọc cũng không dám hừ một tiếng, còn phải chịu đựng đau, sùng bái nói:“Chủ tử mưu tính sâu xa, Văn Thành Vô Đức [**], là người cô kim đệ nhất.” Trong lòng còn bỏ một câu cô kim đệ nhất tiện nhân.

Thánh Xích rốt cục buông ra tay chế trụ Xích Ngọc, cũng không thèm nhìn tới Xích Ngọc, coi như nơi này căn bản không có người này, giống như tự nói với bản thân:“Gia Luật Ứng người như thế nào lại ngốc đến nỗi ở phía sau đối phó bốn tọa? Hừ, không có bốn tọa giúp, người muốn đánh bại Âu Dương Căn Hiên căn bản là không có khả năng! Cáp..... Chẳng lẽ thật sự là bởi vì Mạc Quân, trách không được, thường xuyên ở trước mặt bốn tọa trái một câu Mạc Quân, phải một câu Mạc Quân, khắp nơi che chở y, nguyên lai, hừ, hai người các người muốn ở cùng nhau, chung sức đối phó bốn tọa, còn kém xa lắm! Bất quá, người đã vô tình, cũng đừng trách bốn tọa vô nghĩa, vốn định cho người sống lâu thêm mấy ngày, hiện tại xem ra, là tự người muốn sớm đi đầu thai một chút, ta thân là minh hữu, như thế nào có thể không thành toàn! Ha ha.....” Không giết Gia Luật Ứng chẳng qua là vì Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận còn cần hắn giúp, hiện tại trận pháp đã khởi động, hơn nữa đã có thêm mấy ngàn Huyết Hồn mới, Gia Luật Ứng sớm đã

không còn giá trị lợi dụng.

“Chủ tử muốn giết Gia Luật Ứng?” Xích Ngọc tò mò hỏi, Thánh Xích tiếng cười rất khùng bố , rất thị huyết .

“Hừ, giết hần, không phải rất tiện nghi cho hần sao, khiến cho hần chết trong tay người tối ầu yếm nhất, chẳng lẽ không phải rất tốt sao.” Thánh Xích thanh âm xốt xa cười, trong mắt lóe ra quang mang tàn nhẫn.

“Người ầu yếm?” Xích Ngọc không khỏi trờ nên nghi hoặc, Gia Luật Ứng được xưng là ‘Phệ diễm tà quân’, lấy trứ danh vô tình, vô tâm, nữ nhân với hần mà nói chính là công cụ, hần cũng có người thương yêu?

“Người nhất định không thể tin người nọ là ai? Ha ha..... Người nọ chính là nhiệm vụ lần này của người — thiên hạ đệ nhất quân sư Mạc Quân công tử, địch nhân của hần.” Thánh Xích trào phúng cười to nói.

“Cái gì? Gia Luật Ứng hần..... Hần yêu thương.....” Xích Ngọc mạnh ngẩng đầu, cả kinh ngay cả nói cũng nói không được .

“Đúng vậy, đường đường là hoàng đế tương lai của Thương Liêu quốc lại là kẻ như thế, yêu thương quân sư địch quốc, ha ha ha..... Đây thật sự là chuyện gièm pha nhất của Thương Liêu quốc a! Ha ha..... Thiên hạ đệ nhất quân sư cùng ‘Phệ diễm tà quân’ ha ha.....” Thánh Xích như là nghĩ tới chuyện rất buồn cười, đứng lên cười ha ha.

Xích Ngọc còn không chưa theo kịp tin tức này, Âu Dương Cẩm Hiên và Mạc Quân sớm chiều ở chung, phát sinh tình cảm còn có khả năng, nhưng Gia Luật Ứng và Mạc Quân là địch nhân, như thế nào hội.....

Thánh Xích tiếng nói âm trầm lại vang lên:“Người hiện tại trở về bên người Mạc Quân, có chuyện gì đều phải bẩm báo, hơn nữa cùng Gia Luật Ứng có liên quan , đợi đến cực âm chí đêm, mặc kệ dùng biện pháp gì, cũng phải dẫn Mạc Quân vào trong trận, đến lúc đó chúng ta có thể hảo hảo thưởng thức một màn hồ đấu vô cùng phấn khích , ha ha ha.....” Tựa hồ hiện tại đã trông thấy được cảnh tượng kia, Thánh Xích cười đến ‘Xinh đẹp’ a!

“Đạ.” Lúc này Xích Ngọc đáp thật hữu lực, phấn chấn a! Bởi vì chỉ qua vài ngày nữa, Mạc Quân mà nàng ghét nhất sẽ chết đi trong thống khổ vạn phần, ha ha ha..... Điều này còn không phải là hưng phấn vạn phần sao? Ha ha ha.....

Đêm dài yên tĩnh, trong doanh trường lớn nhất của quân doanh Long Hiên, một thân ảnh lặng yên không một tiếng động lên vào.

Chính là người tới chân trước vừa mới vào, một tiếng nói âm trầm lập tức vang lên:“Các hạ đêm khuya đến thăm, có gì phải làm sao?”

Người tới lại tựa hồ dự đoán được, không chút hoang mang đi đến bên bàn, thấp nền lên, lập tức nội trường tối đen liền bùng sáng.

Cẩm Hiên kỳ lạ nhìn nhất cử nhất động người trước mắt, thẳng đến khi người tới xoay người lại đối mặt với hần, dù là người trấn định như hần, cũng không thể không bị người tới cấp cho một cú sốc lớn: Y như thế nào đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 40: Dẫn xà xuất động

Đêm dài yên tĩnh, trong doanh trường lớn nhất của quân doanh Long Hiên, một thân ảnh lặng yên không một tiếng động lên vào.

Chính là người tới chân trước vừa mới vào, một tiếng nói âm trầm lập tức vang lên:“Các hạ đêm khuya đến thăm, có gì phải làm sao?”

Người tới lại tựa hồ dự đoán được, không chút hoang mang đi đến bên bàn, thấp nền lên, lập tức nội trường tối đen liền bùng sáng.

Cẩm Hiên kỳ lạ nhìn nhất cử nhất động người trước mắt, thẳng đến khi người tới xoay người lại đối mặt với hần, dù là người trấn định như hần, cũng không thể không bị người tới cấp cho một cú sốc lớn: Y như thế nào đến đây?

Người tới thấy Cẩm Hiên không có phản ứng nhìn chằm chằm nàng, liền đứng trước mặt hần tay lung lay vài cái, mới làm cho Cẩm Hiên đang trong khiếp sợ chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

“Quân, như thế nào là người? Người như thế nào lại đến đây?” Cẩm Hiên kinh hi đứng lên, cầm bả vai Ngao Quân kích động nói. Hai người chỉ mấy ngày không gặp , nhưng hần lại có cảm giác đã rất lâu rất lâu, thật sự hảo nhớ hảo nhớ y, nghĩ đến tâm hần đều đau . Từ sau đêm hôm đó, Quân vẫn tránh mặt hần, mà hần cũng có ý vô tình tránh y, không thể ngờ được đêm nay Quân hội chủ động đến tìm hần, điều này làm hần vui vẻ không thôi! Bọn họ có thể trở lại như trước sao? Chỉ cần Quân không đối xử lạnh lùng với hần, hần có thể khắc chế mình, xem y như một bằng hữu, hần đã nghĩ thông suốt , chỉ cần Quân ở bên cạnh hần là tốt rồi, hần rút cuộc không chịu được khi không được nói chuyện với Quân, rút cuộc chịu không được những ngày không có Quân.

“Cẩn Hiên, người phát lảng [1] cái gì a!” Ngao Quân vốn kỳ lạ khi Cẩn Hiên đột nhiên hưng phấn, hiện tại thần chí lại không biết bơi đi đâu, kêu vài tiếng cũng chưa phản ứng, làm nàng không thể không đề cao giọng nói.

“Ách? Không có việc gì, khụ. ....” Rốt cục Cẩn Hiên phục hồi tinh thần lại, ngượng ngùng ho nhẹ nói. Như thế nào mỗi lần ở trước mặt Quân, hần đều xấu mặt, thật sự là mất mặt!

“Thật sự không có việc gì?” Ngao Quân không tin nói. Vừa thấy hần như vậy giống không có việc gì sao?

“Thật sự không có việc gì.” Cẩn Hiên gật đầu thật mạnh nói, thấy Ngao Quân vẻ mặt vẫn không tin, chỉ phải nói sang chuyện khác nói: “Quân, người tìm ta có việc sao?” Quân đêm khuya tìm đến hần, còn dùng cách như vậy, nhất định có chuyện gì trọng yếu.

“Àn, ta đã suy nghĩ, chân tướng của Huyết Hồn Thiên Can bất quá trần vẫn nên cho các vị tướng quân biết.” Ngao Quân tự mình ngồi đối diện với Cẩn Hiên, mỉm cười bí hiểm nói.

“Người muốn. ....” Vừa nói đã bắt đầu chính sự, Cẩn Hiên lại trở thành Cẩn vương gia anh minh cơ trí, một bên nhìn Ngao Quân, một bên tự hỏi những lời ý tứ này.

“Huyết Hồn Thiên Can bất quá trần một khi thành hình, thụ hại không chỉ là Long Hiên hoàng triều, toàn bộ thiên hạ cũng sẽ không thể tránh khỏi, đương nhiên cũng bao gồm cả Thương Liêu quốc, ta nghĩ, lấy thân phận Gia Luật Ứng, sẽ không trợ người khác hủy đi quốc gia của mình!” Ngao Quân ngừng mang thâm ý nói. Nàng tin tưởng Cẩn Hiên rất thông minh, sẽ hiểu nàng đang nói cái gì.

Quả nhiên, Cẩn Hiên thoáng suy tư một chút, cũng giờ lên một nụ cười chứa đựng thâm ý: “Đây là tất nhiên, Quân muốn làm gì, bổn vương tuyệt đối hỗ trợ.” Quân không hổ là thiên hạ đệ nhất quân sư của hần, mưu kế hơn người, hần vẫn luôn tin tưởng, Quân nhất định có biện pháp giải quyết chuyện Huyết Hồn Thiên Can bất quá trần.

“Cẩn Hiên cảm ơn người.” Ngao Quân cười thật tình nói. Cho dù tất cả mọi người hiểu lầm nàng, nhưng Cẩn Hiên vẫn vô điều kiện tin tưởng nàng, hỗ trợ nàng, giống như Tuyết. Mà lúc trước bởi vì nàng không hiểu cảm xúc của mình, luôn tránh mặt hần, thật là rất không nên.

“Nói cảm ơn, có phải không xem ta là bằng hữu hay không?” Cẩn Hiên cả giận nói. Trong mắt đã tràn đầy ý cười, thật tốt, bọn họ lại có thể nói chuyện ăn ý với nhau.

“Có thể làm bằng hữu Cẩn vương gia, tại hạ cầu còn không được!” Ngao Quân cũng giả dạng vái chào nói.

Hai người nhìn nhau cười, trong lòng đều tự đắc tràn đầy, ở trước mặt mọi người đồng dạng lạnh lùng, dấu điểm tình cảm chân thật của hai người, chỉ khi ở cùng một chỗ, mới lộ ra tươi cười thật sự, mới có thể giống như thường nhân, tùy ý vui đùa, đem hi vọng ái ố bày ra bên ngoài.

Lại trò chuyện với nhau hồi lâu, Ngao Quân nhìn bầu trời bên ngoài đã ảm ảm sáng, đứng lên nói: “Cẩn Hiên, ta cần phải quay về, Ngọc nhi cũng sắp trở về rồi, không thể để nàng phát hiện.”

“Ngọc nhi đi đâu?” Cẩn Hiên nghi hoặc nói.

“Ha ha. .... Hiện tại hần là đang hưởng chủ tử nàng bẩm báo, đem những lời ta nói, nhất ngữ nhất thập nói với chủ tử của nàng rồi!” Ngao Quân cười cười nói. Còn có khối ngọc bội kia hần cũng đã giao cho Thánh Xích? Chuyện ngọc bội, nàng không muốn cho Cẩn Hiên biết, không muốn hần biết nàng và Gia Luật Ứng đã gặp mặt.

“Ha ha. .... Xem ra tất cả sự tình đều ở trong lòng bàn tay của Quân.” Cẩn Hiên cười tán thưởng nói. Hần không hỏi Ngọc nhi rốt cuộc là ai, chủ tử của nàng là kẻ nào. Hần tin tưởng Quân đã có chủ trương, muốn dùng mỹ nhân kế với Quân, ha ha. .... Bên người Quân hần chưa bao giờ thiếu mỹ nữ đi! Bất quá, chiêu tương kế tựu kế này của Quân thật đúng là lợi hại, không, có lẽ không chỉ là tương kế tựu kế, nên là trong kế có kế!

“Mặc dù ở trong lòng bàn tay, nhưng thế sự luôn khó liệu.” Ngao Quân có điểm cảm khái nói. Trên đời khó nhất đoán chính là lòng người, huống chi là kẻ có lòng âm hiểm như Thánh Xích, còn có Gia Luật Ứng, kỳ thật, nàng biết hần cũng không phải rất sâu. Huyết Hồn Thiên Can bất quá trần rốt cuộc uy lực chân chính to lớn bao nhiêu, hiện tại không ai có thể nói chính xác được, đây mới là điều nàng lo lắng nhất.

“Mưu sự tại nhân, ta tin tưởng người.” Cẩn Hiên kiên định nói. Hần cũng biết chuyện lần này thập phần khó giải quyết, là nan đề [2] lớn nhất từ lúc hần xuất binh chinh chiến tới gặp, nhưng hần lại tuyệt không cảm thấy buồn rầu, chỉ vì có y.

“Chỉ bằng những lời này của người, ta sẽ không khiến người thất vọng.” Ngao Quân tự tin tràn đầy nói, lại nói tiếp: “Ta thật sự cần phải trở về, ngày mai sẽ gặp người.” Nói xong xoay người đi ra khỏi doanh trướng Cẩn Hiên.

“Ta cũng sẽ không khiến người thất vọng.” Cẩn Hiên giờ lên mỉm cười tự tin, nắm bắt với bóng dáng Ngao Quân đã đi xa, ánh mắt chợt lóe, mất lộ tinh quang.

Ngao Quân trở lại doanh trướng, hoàn hảo, Ngọc nhi còn chưa trở về, sao nàng cảm thấy vừa nãy như là đi yêu đương vụng trộm, ha ha. .... Bất quá rốt cục cũng hòa hảo với Cẩn Hiên như lúc ban đầu, đây là chuyện cao hứng nhất, còn có tín nhiệm, hỗ trợ của Cẩn Hiên, làm nàng cũng rất tin tưởng sẽ đánh thắng trận chiến này.

Vừa nằm xuống không bao lâu, liền cảm giác bên người xuất hiện một người, hần là Ngọc nhi đã trở về.

“Hừ, còn ngủ? Quả nhiên là một con heo.” Ngọc nhi đối với Ngao Quân khinh thường nói, vừa nói vừa đem ngọc bội từ trong tay áo lấy ra, tái để vào trong lòng Ngao Quân.

“Hừ hừ. .... Có thể ngủ như vậy, vài ngày sau, ngươi có thể đi vào một giấc ngủ lâu dài, còn có Gia Luật Ứng, chủ tử nhất định sẽ cho các ngươi một đại lễ vật, đặc tội với chủ tử, đều không có kết cục tốt, muốn trách thì trách khuôn mặt thật đẹp này của ngươi, ha ha. ....” Ngọc nhi ngồi vào bên người Ngao Quân, thanh âm tự đắc nói.

Ngao Quân đang giả ngủ trong lòng lại nói thầm: Xem ra Thánh Xích đã trúng kế, về phần đại lễ vật muốn tặng cho ta và Gia Luật Ứng, nhất định sẽ không phải chuyện tốt gì, hừ, cho ta ngủ lâu dài? Xem ra sẽ xuống tay với ta và Gia Luật Ứng, đối mặt với ta để làm gì?

Chủ nội tướng quân doanh Long Hiên, Cẩn Hiên lãnh hé ra khuôn mặt tuần tú, vẻ mặt nghiêm túc, không nói lời nào đang nhìn các vị tướng quân.

Áp lực không khí như thế, làm cho tất cả mọi người cảm thấy tình thế nghiêm trọng, nếu không ‘Chiến thần’ luôn luôn tự tin sẽ không có biểu tình như thế.

“Vương gia, đã xảy ra chuyện gì sao?” Vẫn là Triệu Chi Dương xúc động rốt cục không nín được, mở đầu nói.

Dường như đang chờ những lời này, Cẩn Hiên đầu tiên là nhướn mày, sau đó bình tĩnh nói: “Hôm nay triệu tập chúng tướng quân nghị sự, là có một việc làm bốn vương lo lắng mãi, nên vẫn quyết định nói chi tiết cho các vị biết, cho các vị chuẩn bị tâm lý.”

“Vương gia mời nói.” Ngụy Tử Tề cung kính nói. Hắn và mọi người đồng dạng vẻ mặt nghiêm túc chờ Cẩn Hiên.

“Bốn vương biết, các vị tướng quân vẫn đối với chiến dịch kia canh cánh trong lòng, muốn ra trận rửa nhục, nhưng lại bị quân sư hạ lệnh, lui lại ba mươi lý, án binh bất động, điều này, trong lòng đều bất mãn, nhất là sau khi xảy ra chuyện Mộ Dung ngọc, đã không ít tướng quân muốn bốn vương đưa ra quân lệnh hủy bỏ chức vụ quân sư, hạ lệnh xuất chiến.” Cẩn Hiên không chút hoang mang tung môi, chờ người hữu tâm cần câu.

“Vương gia, chúng mặt tướng vốn thập phần kính nể quân sư, nhưng qua hai sự kiện này, quân sư thật sự làm chúng mặt tướng thất vọng.” Hồng tướng quân bất bình nói. Khi nói đến chuyện lui binh, quân sư không chỉ không cấp cho mọi người một công đạo, lại bởi vì chuyện nữ nhân kia, đối đãi bọn họ như thế, hắn sao có thể không tức giận cho được!

“Chuyện Mộ Dung ngọc, bốn vương sẽ nói sau, nhưng về chuyện lui lại, bốn vương cũng đồng ý với quân sư.” Cẩn Hiên thần nhiên nói.

“Cái gì? Vương gia. ....” Mọi người vừa nghe đã nóng nảy, liên tục hỏi Cẩn Hiên đây là vì sao?

“Các vị tướng quân đừng nóng vội, bốn vương hôm nay sẽ đem chân tướng nói cho các vị biết.” Cẩn Hiên vừa định tiếp tục nói tiếp, một thanh âm liền vội vàng đánh gãy hắn.

Trừ bỏ Cẩn Hiên và Triệu Chi Dương ra, những người khác đều kỳ quái nhìn Ngụy Tử Tề lên tiếng đánh gãy lời Cẩn Hiên, Ngụy Tử Tề là người luôn ôn hòa, tuân thủ tôn ti như thế nào lại cắt đứt lời Vương gia?

Đối mặt với ánh mắt lộ vẻ kỳ quái của mọi người, Ngụy Tử Tề thế này mới cả kinh, chính mình vừa nãy đã làm một việc phạm thượng, lập tức quỳ xuống nói: “Tử Tề vô tình phạm thượng, thỉnh Vương gia trách phạt.”

“Ngụy tướng quân xin đứng lên.” Cẩn Hiên vẫn như cũ dùng thanh âm không gọn sóng sợ hãi nói. Phản ứng của Ngụy Tử Tề và Triệu Chi Dương hắn đã sớm dự đoán, nhưng phải có bọn họ, màn này diễn mới càng thật, đạt tới mục đích nhanh hơn.

“Cám ơn Vương gia.” Ngụy Tử Tề vung y bào đứng lên nói. Hắn biết Vương gia sẽ không vì chuyện này mà trách tội hắn, Vương gia tuy rằng hi giận luôn không hiện ra, nhưng đối với tướng lĩnh bọn họ vẫn có thêm lễ ngộ, sẽ không vì một chút việc nhỏ mà trách phạt bọn họ. Nhưng là Vương gia dù sao cũng là Vương gia, hắn tuy rằng không kể gốc gác, thân là cấp dưới vẫn nên làm tròn bổn phận cấp dưới, giống như hành vi vừa nãy của hắn thật không nên.

Tuy rằng hắn vô tình đánh gãy lời Vương gia, nhưng chuyện này, sự tình quan trọng đại, hắn không thể không nói, quay đầu, ho nhẹ một chút, đối với Cẩn Hiên nói: “Khụ. .... Vương gia, quân sư ngày đó nói qua, việc này. ....” Ngụy Tử Tề vẫn là phun ra nuốt vào, không biết phải nên nói như thế nào.

“Đừng vậy! Vương gia, tuy rằng quân sư làm ta thất vọng, nhưng việc này. ....” Triệu Chi Dương cũng mặt đỏ lên bởi nói.

Triệu Chi Dương chưa kịp nói hết lời, Cẩn Hiên đã xua tay ngăn cản nói: “Việc này bốn vương đều có chủ trương.”

Triệu Chi Dương và Ngụy Tử Tề chỉ phải đem lời nói nuốt xuống. Quân sư đã nói qua, việc này không nên truyền ra ngoài, nếu không hội tạo thành quân tâm rung chuyển, Vương gia vì sao lại ở lúc này muốn nói ra chân tướng? Trong lòng hai người không ngừng nói thầm, mà không biết tất cả mọi người ở đây biểu tình đều là vẻ mặt kỳ lạ khó hiểu: Rốt cuộc là chuyện gì?

Cẩn Hiên sao lại không biết suy nghĩ của mọi người lúc này, ho nhẹ một tiếng, làm mọi người phục hồi tinh thần lại mới nói: “Quân sư hạ lệnh quân ta lui lại, là vì Huyết Hồn Thiên Can bắt quái trận của đối phương quá lợi hại, rất tà ác, quân ta căn bản là không đỡ không được.” Cao trào là đây.

“Huyết Hồn Thiên Can bắt quái trận?” Quả nhiên, mọi người vừa nghe, đều cảm thấy lẫn lộn nói. Đây là cái gì a? Chưa từng nghe qua.

“Các vị tướng quân hẳn là còn nhớ rõ trận chiến dịch lần trước?” Cẩn Hiên không đáp hồi lại. Ánh mắt lại nhìn như không nhìn chăm chú vào biểu tình của mọi người.

“Nhớ. .... Nhớ rõ.” Các vị tướng quân đồng thanh nói. Hồi tưởng lại trận chiến dịch khủng bố kia, đến bây giờ trong lòng có lưu lại nỗi khiếp sợ, kia thật sự là đáng sợ, dù bọn họ đã quen sinh tử, cũng chưa lần nào giống như lần trước đối mặt với cái chết lại tràn ngập sợ hãi như vậy.

“Lần trước đối phương đã bày ra một trận pháp kỳ quái, chính là Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận, Huyết Hồn là một loại tà pháp, mà Thiên Can bát quái trận còn lại là một loại kỳ môn độn giáp.” Cẩn Hiên ngắn gọn nói. Nói như thế, bọn họ nhất định sẽ có thực nghi vấn.

Quả nhiên, một đám đều đưa ra vấn đề –

“Vương gia, Huyết Hồn cụ thể là vật gì?”

“Vương gia, cái gì là kỳ môn độn giáp?”

“Vương gia. ....”

.....

“Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận là quân sư nói cho bốn vương, bốn vương mới biết được, bởi vậy, đối với Huyết Hồn, kỳ môn độn giáp bốn vương cũng không hiểu biết nhiều, chỉ có quân sư mới hiểu rõ nhất, nhưng hiện tại, bốn vương không phải muốn nói cho các người biết cái gì gọi là Huyết Hồn, cái gì gọi là kỳ môn độn giáp. Bốn vương muốn cho các vị tướng quân biết, trận pháp này vô cùng đáng sợ, các vị phải chuẩn bị tâm lý.” Cẩn Hiên thanh âm trầm thấp, dễ dàng đem doanh tướng đang tranh cãi âm ỉ lập tức an tĩnh lại.

Thấy trừ bỏ Ngụy Tử Tề, Triệu Chi Dương tái nhợt nghiêm mặt ra, còn lại tất cả mọi người đều đình chỉ hô hấp, chờ hắn nói, Cẩn Hiên mới bắt đầu dùng tiếng nói trầm ổn, đem những lời Ngạo Quân nói về Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận uy lực không thể dự tính, không có nhân tính hủy diệt lực lượng, uy lực khủng bố thần quỷ khó dò nhất quỷ nhất thập nói ra.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Cẩn Hiên càng nói mặt mọi người liền như bảng màu tổng hợp, đầu tiên là xanh mét, tiếp theo biến thành đen, cuối cùng hóa thành tái nhợt không hề có huyết sắc.

“Má của ta ơi! Đây thật sự là rất khủng bố, rất tà ác, rất vô nhân tính, rất. ....” Vương tướng quân sau khi lấy lại tinh thần, nghiêm mặt trắng bệch, liên tục vất lên hơn mười cái rất.

Tất cả mọi người ai cũng cúi đầu, không hề có sinh khí, nếu lời Vương gia nói là thật sự, bọn họ làm sao bây giờ đây! Ngay cả Vương gia đối với trận pháp kia cũng không hiểu biết, đừng nói chỉ là phải phá nó, mà người duy nhất hiểu được, hiện tại lại bị sắc đẹp mê hoặc làm thần hồn điên đảo, thậm chí trở mặt với bọn họ, chiếu theo bộ dáng hiện tại của y, có thể nào trông cậy vào y? Chẳng lẽ trời thật sự muốn diệt Long Hiên bọn họ.

“Ngũ gia, quân ta thật sự vô lực hồi đầu sao? Không thể ngờ được chinh chiến lâu như vậy, cuối cùng người thắng vẫn là Gia Luật Ứng.” Bạch tướng quân cao tuổi vô lực nói. Hắn ở trong doanh có thể nói là thế hệ trước, từ thiếu niên đánh tới lão niên, trận pháp như vậy vẫn là lần đầu tiên nghe được.

“Không, cuối cùng người thắng không phải Gia Luật Ứng.” Lời Cẩn Hiên nói ngoài dự kiến của mọi người.

Mọi người vừa nghe, không khí trầm lắng lại toả ra sáng rọi, tất cả đều về mặt mong chờ nhìn về phía Cẩn Hiên, trong mắt lóe ra ánh sáng chói rọi.

“Thật vậy chăng? Vương gia có phải đã nghĩ ra biện pháp giải quyết hay không?” Triệu Chi Dương kích động đứng lên nói. Hắn chỉ biết, ‘Chiến thần’ không gì làm không được chưa có bất cứ thứ gì có thể làm khó được hắn.

“Không có.” Cẩn Hiên trực tiếp hắt một bồn nước lạnh vào hưng phấn của mọi người.

“Vậy Vương gia, vì sao nói. ....” Lý tướng quân vẫn thường không mở miệng bây giờ lại kỳ tích mở ra kim khẩu nói.

Cẩn Hiên ánh nhìn chứa đựng thâm ý liếc mắt nhìn Lý tướng quân một cái, chính là cái liếc mắt kia mau đến nỗi người khác không phát giác ra mà thôi, vạch ra con đường nói: “Người thắng, không phải Thương Liêu, cũng không phải Long Hiên, mà là Thánh Xích khởi động Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận.”

“Thánh Xích? Nghe nói là môn chủ tân nhậm của Thánh Tiên Môn, là đại đệ tử của chương môn tiền nhiệm, Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận là hắn phát động? Hắn thân là người Long Hiên, như thế nào lại đi trợ giúp Thương Liêu?” Bạch tướng quân vỗ về chòm râu nghi vấn nói. Nói như thế nào, Thánh Tiên Môn cũng là chi phái chính nghĩa của Long Hiên a!

“Thánh Xích người này, mặt tướng từng nghe một bằng hữu giang hồ nói qua, người này âm mưu sâu đậm, thủ đoạn hung tàn, sau khi lên làm môn chủ liền bốn phía giết hại đồng môn sư huynh đệ không phục hắn, hiện Thánh Tiên Môn tứ phân ngũ liệt[3], có không ít môn đồ bị sát hại tàn nhẫn. Mà giang hồ cũng khó trốn vận rủi, Thánh Xích phát ra uy hiếp với các đại phái trên giang hồ ‘Thuận giả xương, nghịch giả vong’[4], muốn các đại phái quy thuận làm môn hạ của Thánh Tiên Môn, nếu không phục, sẽ khó thoát khỏi cảnh bị diệt môn, người giang hồ đều cảm thấy bất an. Không thể ngờ được thế nhưng hắn còn đi tương trợ địch quốc, phát động trận pháp tà ác như thế.” Trần tướng quân tức giận nói. Hắn là người thích nhất nghe chuyện kỳ nhân giang hồ, bằng hữu giang hồ lại nhiều, mặc dù người không ở giang hồ, nhưng chuyện giang hồ, hắn luôn luôn biết rất rõ.

“Vương gia, mặt tướng vẫn là không rõ lời Vương gia là có ý tứ gì?” Lý tướng quân mở miệng hỏi, tựa hồ đối với đề tài này thực cảm thấy hứng thú. Các

vị tướng quân bao gồm cả Ngụy Tử Tề và Triệu Chi Dương cũng không hiểu ra sao.

“Đừng vậy! Vương gia, Thánh Xích không phải đang giúp Gia Luật Ưng sao? Thánh Xích thắng, không phải là Gia Luật Ưng cũng thắng sao?” Ngụy Tử Tề nghi hoặc nói. Tử vấn đề của Ngụy Tử Tề, tất cả mọi người đều gật đầu, tò vò cũng có nghi vấn này, chỉ có Lý tướng quân là vẻ mặt trầm tư.

Cần Hiên đối mặt với phản ứng của mọi người, ánh mắt lóe sáng một chút, lại nói: “Thánh Xích là loại người nào, mọi người cũng đã nghe Trần tướng quân miêu tả, hẳn là biết, người như vậy, như thế nào hội cam tâm ở dưới kẻ khác, huống chi trên tay hắn còn nắm vương bài — Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận, một khi trận này chính thức hình thành, uy lực của nó đủ để hắn dễ dàng khống chế toàn bộ thiên hạ, hắn như thế nào sẽ đem điều thành quả này chấp tay cho người ta?”

Nghe Cần Hiên vừa nói như vậy, tất cả mọi người không tự giác gật đầu.

“Nhưng là Vương gia, nếu trận này uy lực to lớn như thế, với sự thông minh của Gia Luật Ưng, nhất định cũng sẽ nghĩ đến, vì sao hắn vẫn lấy sinh mệnh của mấy vạn binh lính Thương Liêu, trợ Thánh Xích hoàn thành trận này?” Bạch tướng quân lại hỏi, không hổ là lão tướng, vừa hỏi liền hỏi ra chỗ mấu chốt.

Cần Hiên chờ chính là thời khắc này, bình tĩnh nói: “Bỏn vương nghĩ, Gia Luật Ưng căn bản là không biết trận này chân chính lợi hại như thế, hắn bị Thánh Xích lợi dụng, dù sao hiểu được trận này cũng rất ít người, nếu không phải có quân sư, ta cũng không biết trên đời lại vẫn có trận pháp tà ác này.” Nói xong lại nhìn về phía mọi người một chút.

Mỗi vị tướng quân đều vẻ mặt trầm tư gật đầu, chỉ có Lý tướng quân cau mày, ánh mắt dường như có chút lóe sáng.

“Vương gia, vậy kế tiếp chúng ta phải làm gì? Hiện tại người duy nhất hiểu được trận này trừ bỏ Thánh Xích, chính là quân sư, nhưng quân sư hiện tại lại vì Ngọc nhi kia mà không quan tâm đến sự vụ, chỉ sợ sẽ không kiểm soát được tâm tư. Điều này có thể làm gì?” Ngụy Tử Tề nhíu mày hỏi. Hồi tưởng lại ngày đó Mạc Quân vì một nữ nhân lại đối đãi với hắn như vậy, hắn liền cảm thấy đau lòng, hắn tỏ lộ tình cảm với y như vậy, không thể ngờ được lại có kết quả này. Hiện tại đối đầu với kẻ địch rất mạnh, y lại trầm mê trong nữ sắc, hoàn toàn không để ý tới quân sự, thật sự là làm cho người ta trái tim băng giá a!

“Hiện tại chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.” Cần Hiên bắt đầu dĩ vãng về cái trán nói, tiếp theo lại lớn tiếng hạ lệnh nói: “Hôm nay cùng các vị nói chuyện, chỉ để người đang ngồi ở đây biết, nếu tiết lộ ra ngoài sẽ lấy quân pháp xử trí.”

“Mặt tướng hiểu được.” Tất cả mọi người cau mày đồng thanh nói. Đây chính là vấn đề quân tâm a!

Mục đích đã đạt được, Cần Hiên vô lực khoát tay áo, ý nói mọi người lui ra, sau khi tất cả mọi người rời khỏi, vốn vẻ mặt mỗi một không chịu nổi lập tức biến mất vô tung, mặt lộ cơ trí tinh quang. Tiếp theo, sẽ chờ xả xuất động.

Bầu trời đêm tối đen chỉ có mấy vài ngôi sao cô độc, buổi tối như vậy thật thích hợp để xả xuất động, một thân ảnh màu đen từ trong quân doanh Long Hiên rất nhanh bay ra, rất nhanh liền biến mất ở trong đêm đen.

“Thật sự là hắn.” Trên núi nhỏ mặt Cần Hiên không chút thay đổi nhìn thân ảnh màu đen nhanh chóng biến mất, thanh âm bình tĩnh nói.

“Hắn ẩn mình thật sự cao thâm.” Ngao Quân và Cần Hiên song song đứng cạnh nhau lẳng lặng nhìn về phía bóng đen biến mất, lãnh nghiêm mặt nói.

“Nếu không phải Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận quá mức kinh sợ lòng người, hắn cũng sẽ không lộ ra dấu vết. Mặc cho ai đều cũng không biết người trung nghĩa khôn khéo như hắn lại là gian tế Thương Liêu, ngay cả ta cũng bị hắn lừa lâu như vậy.” Cần Hiên thâm trầm nói, ngữ điệu bình tĩnh nhìn không ra cảm xúc.

“Gia Luật Ưng phái người chủ chiến đến tuyệt không đơn giản.” Ngao Quân lạnh nhạt nói. Tựa hồ trải qua lần ‘Gặp mặt’ kỳ trước, nàng đối với hắn cảm giác tốt lên không ít, cũng cho nàng hạ quyết định quyết tâm thực hành kế hoạch này.

“Hiện tại đã bị dẫn dụ, kế tiếp sẽ chờ cá lớn cắn câu.” Cần Hiên quay đầu, sắc mặt khẽ biến nhìn chăm chú vào Ngao Quân, lời nói vẫn như cũ không hề cao thấp phập phồng. Từ trong miệng Ngao Quân nghe được ẩn hàm đối với Gia Luật Ưng có chút ca ngợi, tâm hắn liền trở nên ngọt ngào, biết rõ Quân và Gia Luật Ưng không cùng xuất hiện, Quân cũng không phải ý tứ này, nhưng chính hắn lại cảm thấy trong lòng giống như bị ngăn chặn vô cùng khó chịu. Hắn thật sự không thể đối đãi đơn thuần với y sao?

Do vì ở trong đêm đen, hơn nữa Ngao Quân cũng không nhìn Cần Hiên, cho nên hắn khẽ biến mặt, Ngao Quân căn bản là không thấy được [Nhìn xem, nàng cũng không minh bạch ý tứ hàm xúc trong đó! Một tình yêu ngu ngốc!] hơn nữa hắn cũng không thay đổi ngữ khí, Ngao Quân hoàn toàn không biết ngoài mặt Cần Hiên là bình tĩnh vô ba, kỳ thật nội tâm sớm hỗn loạn mãnh liệt.

“Không, cá lớn rất cẩn thận, thông minh, muốn hắn cắn câu, tiếp theo cần phải có một liều thuốc mạnh.” Ngao Quân nở nụ cười lạnh bí hiểm. Liều thuốc mạnh kia chính là nàng.

Cần Hiên không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn dáng người ngao nghệ lúc này tràn ngập tự tin, tựa hồ đang nắm cả thiên hạ trong tay, thật vất vả tâm mới yên tĩnh lại nổi lên một trận sóng lớn hơn nữa, nội tâm từng đợt kích động không hiểu: Gia Luật Ưng dù thông minh đến đâu, cẩn thận đến đâu, cũng không trốn khỏi thiên la địa võng của người. Ngay cả ta cũng thoát không được, cũng ngày càng cảm thấy không muốn chạy thoát. Trong thiên hạ trừ bỏ Vũ Tĩnh, chỉ có người mới xứng đôi với ta, ta cũng chỉ muốn người đứng ở bên người ta.

Q.1 - Chương 41: Kế ly gián

Gió lạnh thấu xương vù vù phát qua, thực lạnh a! Thời tiết lạnh như thế còn phải ra ngoài, thật sự là muốn lấy mạng của nàng, thật nhớ máy điều hòa của thế kỷ hai mươi mốt, y phục giữ ấm cao cấp..... Khoa học kỹ thuật cổ đại thật sự là quá lạc hậu, nhất là trong thời kỳ chiến tranh này, quả thực làm người khác không sống nổi!

Ngao Quân tựa vào thân cây trên ngọn núi nhỏ, nhìn như tao nhã tùy ý thưởng thức cảnh núi non mờ mờ, kỳ thật trong lòng lại không ngừng oán giận, nếu để người khác nghe thấy những lời trong lòng nàng, cam đoan tất cả mọi người lập tức té xỉu, đường đường “Thiên hạ đệ nhất quân sư” lãnh khốc lạnh nhạt lại thâm oán thời tiết rất lạnh.

“Ai! Thật sự là lạnh a! Thật nhớ canh nóng của Oánh nhi a!” Thấy mục tiêu vẫn chưa xuất hiện, Ngao Quân rốt cục nhìn không được rung mình một cái, thở dài, hồi tưởng món canh của Nguyệt Oánh.

Nguyệt Oánh biết nàng sợ lạnh, cho nên mỗi ngày đều vì nàng chuẩn bị một chén canh nóng, rất ngon, lại ấm áp vô cùng, quả thực tốt hơn so với máy điều hòa..... Nhưng, kể từ sau khi đánh Nguyệt Oánh một bạt tay, Oánh nhi cũng không để ý tới nàng nữa, ngay cả gặp cũng không thèm gặp, đáng thương cho nàng không chỉ không có đồ ăn ngon, ngay cả canh cũng không có mà uống, cũng không có người chuẩn bị quần áo cho nàng, nàng vốn không phải là người có thể tự chiều cố mình, hiện tại không có Oánh nhi, cuộc sống quả thực khổ sở a! Tất cả đều tại Ngọc nhi, làm hại nàng thâm như vậy, hừ.....

Đang ở suy nghĩ miên man, mục tiêu đã xuất hiện, Ngao Quân vẫn như cũ duy trì tư thế ban đầu, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời, trên tay không biết khi nào đã có khối ngọc bội.

“Quân sư, tại sao lại ở đây một mình?” Mục tiêu, không, Lý tướng quân đi tới trước mặt Ngao Quân, mặt không chút thay đổi hỏi, không kiêu ngạo không xua nịnh, mặt bình tĩnh cũng làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc, chính là cặp mắt lóe ra tinh quang kia không dấu vết nhìn vật trên tay Ngao Quân.

“Nhàn rồi nhàn chán, đi ra ngoài một chút.” Ngao Quân lạnh nhạt mà lại ngắn gọn nói, nhìn cũng không nhìn người tới liếc mắt một cái, tựa hồ thực không muốn nói chuyện với người tới, tay lại cô ý vô tình vuốt ve ngọc bội trên tay, quả nhiên là người thích hợp làm gián điệp, nếu không phải đã sớm biết thân phận của hắn, chi sợ ngay cả nàng cũng sẽ bị hắn lừa gạt, chẳng trách, ẩn trong quần lâu như vậy, không coi Cẩn Hiên vào đâu lâu như vậy, cũng không bị người phát hiện, nếu ở thế kỷ hai mươi mốt, tuyệt đối là một điệp viên xuất sắc.

Lý tướng quân tên thật là Lí Thương, ba năm trước đây, vốn là một tiểu binh trong quân, sau lại bởi vì dũng mãnh thiện chiến, lập hạ không ít chiến công, được Cẩn Hiên đề bạt làm tướng quân, là người thông minh cẩn thận, mặc dù không thường nói chuyện, nhưng đối với người trung nghĩa có lẽ, Cẩn Hiên đã sớm hoài nghi trong doanh có gian tế, chính là không thể ngờ lại là hắn.

Lí Thương cũng không để ý thái độ Ngao Quân đối với hắn, tùy ý đứng ở một bên, cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một lát sau, lại cúi đầu, nói với Ngao Quân: “Quân sư là huynh đệ trong quân, quân sư vì hiểu lầm đó mà phiền não sao?”

Ngao Quân vẫn như cũ cũng không quay đầu lại cười lạnh nói: “Hiểu lầm? Lý tướng quân cho rằng đó là hiểu lầm sao?”

Lí Thương làm bộ như không phát hiện Ngao Quân cười lạnh, vẫn như cũ sử dụng tiếng nói trầm thấp nói: “Mặt tướng biết quân sư không phải người như vậy.”

Nghe một chút, ngữ khí là cỡ nào khẳng định, nghe kĩ hơn, là cỡ nào làm cho người ta cảm động a!

Nhưng người nào đó lại cười lạnh một trận lớn hơn nữa, gần như lãnh khốc nói: “Người như vậy? Trọng sắc khinh bạn? Trầm mê nữ sắc? A, Lý tướng quân sai lầm rồi, bản quân sư chính là người như vậy.”

Lí Thương đại khái không nghĩ tới Ngao Quân hội nói như vậy, nhất thời nghẹn lời, không biết nói gì, tựa hồ lại không nghĩ, tùy tiện tìm một đề tài nói: “Quân sư đang nhìn cái gì vậy?”

Hoàn hảo, sẽ không nói linh tinh kiểu như ‘Hôm nay thời tiết tốt lắm’. Ngao Quân lựa chọn trầm mặc, tựa hồ không nghe thấy những lời nói của hắn, vẫn như cũ nhìn những đám mây cuốn xa trên bầu trời.

“Quân sư thực chán ghét mặt tướng sao?” Lí Thương thấy Ngao Quân nhìn như không thấy, không chút nào nổi giận, không ngừng cố gắng nói.

“Không phải.” Sau khi Ngao Quân nói hai chữ đó, lại trầm mặc, không phải nói không thích nói chuyện sao? Ta thấy ngươi cũng đã quá nhiều lời rồi, lâu như vậy còn không vào đề chính, bất quá cũng có thể thấy được người này quả thật cẩn thận, cẩn thận, đáng tiếc a! Thấy được tính nhẫn nại của hắn tốt hơn so với Ngao Quân.

“Ngọc bội trên tay Quân sư nhìn thật đẹp.” Cuối cùng Lí Thương cũng vào đề, nhìn t ngọc bội trên tay Ngao Quân tán thưởng nói.

Rốt cục đã vào đề chính, Ngao Quân chậm rãi thu hồi ánh mắt nhìn xa xăm, quay đầu, nhìn Lí Thương liếc mắt một cái, tiếp theo đưa tay cầm ngọc bội lên, chậm rãi cọ xát, dường như đó là một bảo bối vô cùng trân quý.

Thấy động tác và vẻ mặt của Ngao Quân, Lí Thương ánh mắt chợt lóe, lại nói: “Quân sư thực thích khối ngọc bội này! Chi bảo gia truyền?”

“Quà tặng của một vị bằng hữu.” Ngao Quân nhìn khối ngọc, dường như đang thưởng thức, lại như đang lâm vào trầm tư nói. Vật gia truyền? A, nàng cũng không tin hẳn không biết vật này là của Gia Luật Ứng, cho dù không phải là của Gia Luật Ứng, cũng nhất định biết đây là vật của hoàng tộc Thương Liễu.

“Bằng hữu?” Thanh âm trầm ổn đột nhiên đề cao không ít, như là kinh ngạc, nhận được ánh mắt Ngao Quân nhìn qua, rất nhanh lập tức yên tĩnh, ho nhẹ một tiếng nói: “Khụ. .... Khối ngọc bội này thoạt nhìn giá trị không nhỏ, quân sư và vị bằng hữu kia cảm tình nhất định tốt lắm? Hẳn mới có thể đem ngọc này tặng cho quân sư.”

Khối ngọc này, hẳn liếc mắt một cái liền nhận ra là vật Thái tử yêu thích nhất, là vật tùy thân, như thế nào lại ở trên tay quân sư? Cũng vì nghi vấn này, hẳn mới tới đây, không nê hà phiền phức bắt chuyện với y, y nói khối ngọc bội này là bằng hữu tặng, chẳng lẽ theo những như lời y nói bằng hữu là Thái tử? Điều đó không có khả năng a! Thái tử diệt thôn của y, y đến đây là vì đã bại Thái tử, như thế nào có thể là bằng hữu của Thái tử đâu? Mà nếu y và Thái tử là bằng hữu, lại vì cái gì giúp Âu Dương Căn Hiền đối phó Thái tử? Nếu người y nói không phải là Thái tử, vậy người kia là ai, ai có thể lấy đi khối ngọc bội này từ trên tay Thái tử?

“Chúng ta chẳng qua gặp mặt được hai lần mà thôi, chưa nói tới có cảm tình gì hay không, hơn nữa. ....” Nói đến đây, Ngao Quân có ý ngừng một chút, thấy Lí Thương mặt lộ vẻ chờ đợi, thế này mới giống như bắt đắc dĩ thờ dài nói: “Hơn nữa, trước mắt, chúng ta thân phận coi như là địch nhân!”

Địch nhân? Chẳng lẽ thật là Thái tử?

“Chỉ gặp mặt hai lần, lại là địch nhân, quân sư dựa vào cái gì còn nói là bằng hữu?” Tuy rằng trong lòng chấn kinh không nhỏ, nhưng ở ngoài mặt vẫn là bất động thanh sắc hỏi.

“Bằng hữu không quan hệ đến số lần gặp mặt, không quan hệ thân phận, địa vị quyền thế, bằng hữu chính là một loại cảm giác, cảm giác đúng rồi, lần đầu gặp mặt cũng có thể trở thành bằng hữu tốt nhất, địch nhân có thể trở thành tri kỷ, nếu cảm thấy không hợp nhau, ở chung cả đời cũng chỉ là hai kẻ ghét nhau mà thôi.” Ngao Quân giống như đại sư thiên ý giảng giải, chỉ thiếu là không rung đùi đắc ý.

“Những lời của quân sư thật sự là lời lẽ chí lý a! Một buổi nói chuyện với quân sư, còn hơn mười năm đèn sách.” Lí Thương thiết tình tán thưởng nói. Y thật sự nói ra tiếng lòng của hẳn, hẳn giao kết bằng hữu đều là chiều theo tâm mình mà làm, không quan hệ thân phận địa vị, tựa như đối với các tướng quân trong quân doanh Long Hiền này, tỷ như Ngụy Tử Tề, Triệu Chi Dương, hẳn vẫn thiết tình coi bọn họ là bằng hữu, cho dù tương lai, bọn họ sẽ ở trên chiến trường đao kiếm tang thương, ít nhất giờ khắc này, bọn họ là bằng hữu, về sau ở trong lòng, bọn họ cũng vĩnh viễn là bằng hữu của hẳn.

Ngao Quân không nói, chỉ mỉm cười, nàng đang đợi câu kế tiếp của hẳn, nàng mới đi tiếp được a! Hiện tại hẳn đã hoàn toàn đi theo những suy nghĩ của nàng.

Chính là Ngao Quân lại không biết, nàng mặc dù không lộ ra nụ cười mỉa, nhưng tại nơi nắng sớm chiều rọi xuống này, mỉm cười của nàng đã đủ đẹp đến làm người ta hít thở không thông.

Hồi lâu, Lí Thương mới nói tiếp, chẳng qua lời nói tiếp theo, lại khiến cho Ngao Quân thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

“Quân sư người thật đẹp, nếu là nữ tử thì tốt quá.” Lí Thương hồn lìa khỏi xác ngây ngốc nói.

“Lý tướng quân.” Ngao Quân mặt âm trầm, dùng thanh âm dưới 0 độ nói. Cái gì nếu nàng là nữ tử thì tốt quá, nàng vốn chính là nữ tử hàng thật giá thật.

“A!” Chung quanh chợt xuất hiện không khí lạnh, làm Lí Thương không khỏi đánh run một cái rần chắc thật lạnh, cũng đưa hẳn từ đông lạnh tỉnh lại, lấy lại tinh thần, thấy Ngao Quân vẻ mặt âm hàn nhìn hẳn, mới ý thức được chính mình vừa mới nói gì đó, vội vàng xin lỗi: “Thực xin lỗi, quân sư, mặt tướng không có ý đó, chỉ là quân sư thật sự thật đẹp. ....”

“Được rồi.” Ngao Quân lãnh thanh ngắt lời.

“Khụ. .... Thực xin lỗi!” Lí Thương xấu hổ ho nhẹ, lại nói xin lỗi, hẳn biết một nam tử bị người ta nói nữ, nói giống nữ tử, là ô nhục đối với người đó.

Thấy Ngao Quân không có phản ứng gì, Lí Thương lại đem đề tài dẫn dắt trở về nói: “Quân sư, cảm khối ngọc bội này, là đang nhớ đến vị vừa là địch cũng vừa là bằng hữu kia sao?” Hẳn hiện tại đã 90% khẳng định, bằng hữu mà y nói chính là Thái tử.

“Ta đang lo lắng cho hẳn.” Thấy đề tài lại quay trở về, Ngao Quân gọn gàng dứt khoát nói, nói chuyện với gián điệp như vậy, thật sự rất mệt.

“Lo lắng? Không biết quân sư lo lắng cái gì?” Lí Thương thanh âm không trầm lại đề cao, quân sư lo lắng cho Thái tử vì cái gì? Chẳng lẽ Thái tử có nguy hiểm? Hay là Âu Dương Căn Hiền lại chuẩn bị đối phó Thái tử?

“Thánh Xích.” Ngao Quân nhú nhú mày nói, thoạt nhìn là thật sự lo lắng vô cùng.

“Thánh Xích? Quân sư là nói. ....” Lí Thương cả kinh kêu lên, nhưng nói chưa được một nửa, cũng không nói tiếp, Thánh Xích, chẳng lẽ lại có liên quan tới Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận? Tối hôm qua sau khi báo cáo với Thái tử, Thái tử cũng không tỏ vẻ gì, có hoài nghi với những lời của Âu Dương Cẩn Hiên, dù sao lấy tâm cơ của Âu Dương Cẩn Hiên, rất có khả năng cố ý truyền ra tin tức như vậy.

“Theo như người nói cũng vô dụng, nếu có thể gặp hắn một lần thì tốt rồi, đáng tiếc a! Mỗi lần đều là hắn tới tìm ta, ta cũng không có cách nào đi tìm hắn.” Ngao Quân giống như bất đắc dĩ lại lo lắng vô hạn nói.

Lắc lắc đầu, xoay người, lập tức lướt qua bên người Lí Thương, mục đích đã đạt được, vẫn nên nhanh chóng trở về ngủ đi! Đường như càng ngày càng lạnh, dù sao nàng cũng kết luận, những lời hôm nay hai người nói với nhau nhất định hội nhất ngũ nhất thập rơi vào tai Gia Luật Ứng, hắn sẽ rất nhanh đến tìm nàng.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, vừa đến ban đêm, thừa dịp Ngọc nhi không ở đây, một phi tiêu liền phi vào nội trướng của nàng, đến rồi, Ngao Quân cười lạnh một cái, mở tờ giấy ra, mặt trên viết: Gặp tại chỗ cũ, Gia Luật Ứng.

Còn chỗ cũ, xem ra, hai người bọn họ cũng chưa quen biết lâu cho lắm, đã có căn cứ bí mật — chỗ cũ.

Ngao Quân rất nhanh đi đến địa điểm chỉ định, thoát nhìn, ‘Gặp mặt’ lần này thực khẩn cấp, quả nhiên không ngoài sở liệu của nàng, Gia Luật Ứng sớm đã chờ ở đó, kỳ thật nàng đến bây giờ cũng không hiểu được, vì cái gì Gia Luật Ứng lại đối xử tốt với nàng như vậy, chẳng lẽ thật là vì muốn nàng đi ăn mừng khác? Nhưng chỉ dựa vào hắn đường đường là Thái tử một quốc gia, muốn nhân tài nào mà không có, thế nào cũng phải là nàng? Trực giác cũng nói cho nàng biết nguyên nhân không chỉ là như vậy, hắn là còn có một nguyên nhân lớn hơn nữa, nhưng chính nàng cũng không rõ, nhưng mặc kệ là vì nguyên nhân gì, tóm lại nếu hắn có ý đồ với nàng, nàng cũng sẽ lợi dụng hắn, trước hết thu phục Thánh Xích rồi nói sau.

Vừa thấy Ngao Quân đứng hèn mà đến, hơn nữa xem ra thực vội vã tới gặp hắn, Gia Luật Ứng không khỏi cao hứng giống như tiểu hài tử ngoác miệng cười, kỳ thật sau khi Lí Thương đem những lời y nói nói cho hắn biết, hắn rất vui vẻ lại lo lắng, hắn không dám xác định đây có thật sự hay không, Quân thật sự là bằng hữu của hắn, thật sự lo lắng cho hắn, hắn thực ở trong lòng y giữ lấy một chỗ nhỏ nhoi.

“Gia Luật Ứng.” Ngao Quân dẫn đầu chào hỏi nói.

“Quân, người thật sự đến đây?” Gia Luật Ứng vui vẻ lôi kéo tay Ngao Quân, trên mặt cũng không có nụ cười tà giả dối dĩ vãng, mà là tươi cười phát ra từ nội tâm đơn thuần thiết sự, thật sự giống như là lần đầu tiên hẹn hò, nam sinh ngây ngô đang ở cửa rạp chiếu phim chờ bạn gái.

“Ân.” Ngao Quân khẽ lên tiếng, nhìn bộ dáng ‘Hoa chân múa tay vui sướng’ kia của Gia Luật Ứng, nàng đột nhiên cảm thấy chính mình thực tàn nhẫn, do nàng có mục đích mới dẫn dụ hắn đến đây, mà hắn lại vì nàng mà đến, còn vui vẻ không thôi như thế, khi hắn biết hắn bị lừa, hắn hội như thế nào?

“Quân. ....” Thấy Ngao Quân coi như thần du Thái Hư, Gia Luật Ứng kêu vài tiếng, trong lòng lại đoán: Y là đang lo lắng cho ta sao?

“Gia Luật Ứng, người tìm ta có việc sao?” Ngao Quân cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, cố ý hỏi, sự tình đến bước này, nàng không thể do dự, cho dù làm hắn bị tổn thương, nàng cũng phải làm như vậy, huống chi hắn là Thái tử, cả ngày ở trong chỗ Âm mưu, bị người điều khiển và điều khiển người, với hắn mà nói hắn là như cơm bữa đi? Bị lừa không cam lòng nhất định sẽ có, cùng lắm thì bị hắn đánh một chút là tốt rồi, nhưng nàng suy nghĩ sai lầm rồi, điểm ấy, về sau sẽ biết.

“Không, nghe nói là Quân muốn gặp ta, cho nên ta mới hẹn người ra đây.” Gia Luật Ứng nói thẳng, cũng không sợ lấy sự thông minh của Ngao Quân, hội đoán ra Lí Thương là gian tế hắn phái tới.

“Người làm sao biết được? Ta chỉ nói qua với Lí Thương, chẳng lẽ Lí Thương là người của người?” Ngao Quân ra vẻ kinh ngạc nói, nàng không thể ngờ được Gia Luật Ứng hội trực tiếp nói như vậy, điều này không phải sẽ để lộ thân phận Lí Thương sao? Thế nhưng lại hắn nói như vậy, vậy chỉ có thể theo lời nói của hắn, mới không bị hoài nghi.

Gia Luật Ứng không nói chuyện, nhưng bộ dáng này rõ ràng chính là ở cam chịu, hắn đã để lộ, để cho Quân biết chân tướng sự thật, y sẽ đi nói cho Âu Dương Cẩn Hiên? Vẫn nên giấu đi.

Ngao Quân giống như tự hỏi, nhìn Gia Luật Ứng một chút, bình tĩnh nói: “Chuyện Lí Thương, coi như ta chưa từng nghe qua, đêm nay ta muốn gặp người, chủ yếu là muốn nói với người một chuyện rất trọng yếu.”

“Là chuyện về Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận?” Gia Luật Ứng hỏi, sau khi Lí Thương bẩm báo với hắn việc này, hắn thực sự bị kinh hách, nhưng đối với chân tướng việc này còn hoài nghi, không phải không tin Thánh Xích hội làm như vậy, mà là hoài nghi đối với những lời Âu Dương Cẩn Hiên, hơn nữa trên đời thực sự có trận pháp khủng bố như thế?

“Ân! Người làm sao biết được?” Ngao Quân gật đầu nói, nàng đương nhiên biết vì sao hắn biết được, chính là lấy thông minh của Gia Luật Ứng, một chút sơ hở nhỏ nhỏ, cũng sẽ bị hắn nhìn thấy.

“Lí Thương nói, Âu Dương Cẩn Hiên đã đem việc này nói ra.” Gia Luật Ứng cười cười nói, tựa hồ đối với việc này không chút nào để ý, một lòng chỉ chuyên chú cho cảm bàn tay nhỏ bé của Ngao Quân sờ lên cảm giác thật sự hảo hảo, so với gì một nữ nhân còn xinh đẹp hơn, thật sự là làm người ta yêu thích không muốn buông tay.

“Người không tin?” Ngao Quân thần nhiên nói, muốn rút tay về, tay nàng có gì đẹp chứ? Hơn nữa hắn như thế nào có thể sờ tay nàng như vậy?

“Ta đối với những lời của Âu Dương Cẩn Hiên, có điểm hoài nghi.” Gia Luật Ứng nói thẳng, đem tay Ngạo Quân cảm càng chặt hơn, không cho y đào thoát, nếu đã nắm lấy, sẽ không buông tay.

“Vậy đối lời của ta nói?” Ngạo Quân hỏi ngược lại, nàng chỉ biết lấy cẩn thận của hắn, và cừu hận đối với Cẩn Hiên, sẽ không có khả năng dễ dàng chấp nhận như thế, cho nên nàng lại vì hắn chuẩn bị một liều thuốc mạnh, mà liều thuốc mạnh kia chính là nàng.

“Nếu Quân thật là thiết tình đối đãi, ta đương nhiên tin tưởng ngươi, chỉ tin ngươi.” Gia Luật Ứng hồng mâu yêu đã thẳng tắp nhìn vào sâu trong đáy mắt Ngạo Quân, muốn từ đó nhìn thấy ý nghĩ chân thật của Ngạo Quân.

Quả nhiên là Gia Luật Ứng thường xuyên bị vây trong âm mưu, rất khó đi tin tưởng một người.

“Ta đối đãi ới bằng hữu cho tới bây giờ đều là trăm phần trăm thiết tình.” Ngạo Quân kiên định nhìn lại hắn nói, trong lòng lại nói: Tuy nhiên, ngươi ta là bằng hữu, cũng là địch nhân, Cẩn Hiên mới là bằng hữu của ta.

“Ánh mắt là nơi không nói dối, ta tin tưởng ngươi.” Gia Luật Ứng nghe được đáp án vừa lòng, vui vẻ cười ha ha, Lí Thương đem những lời Quân nói nói cho hắn biết, Quân nói hắn là của bằng hữu y, Quân nói bằng hữu chân chính không cần thân phận địa vị, bằng hữu chân chính là loại cảm giác, chính là, Quân, ngươi ta không phải là bằng hữu đơn giản như vậy, Gia Luật Ứng trong lòng kiên định thể với chính mình.

“Hảo, một khi đã như vậy, ta nói cho ngươi, những lời Cẩn Hiên đều là sự thật, Huyết Hồn Thiên Can bắt quái trận một khi thành hình, lực lượng khủng bố này, thật sự không phải ngươi có thể tưởng tượng được, ta dám khẳng định, ngày trận pháp thành hình, Thánh Xích nhất định hội xuống tay với ngươi, sau đó, hắn nhất định hội diệt Thương Liêu quốc, và mục tiêu kế tiếp chính là Long Hiên hoàng triều, ngay sau đó, chính là toàn bộ thiên hạ.” Ngạo Quân nghiêm túc nói, lời này tuyệt đối là thật, chẳng qua nói Thánh Xích hội xuống tay với hắn, trong đó còn có kế hoạch của nàng.

“Ngươi nói đều là sự thật? Trong thiên hạ thật sự có trận pháp như vậy?” Gia Luật Ứng cũng thu hồi khuôn mặt tươi cười, bình tĩnh hỏi.

“Ân, ngươi hắn là tối rõ ràng Thánh Xích là loại người nào, kỳ môn độn giáp của Thánh Tiên Môn lợi hại nhất, mà Thánh Xích lại là môn chủ, hội người trấn môn chi trận của Thánh Tiên Môn biết được trận này tuyệt không kỳ quái, mà Thánh Xích là người tà ác như vậy, dùng Huyết Hồn pháp, cũng có tình lý bên trong, điểm ấy, ngươi hắn là tối rõ ràng.”

“Ngươi nói đúng vậy, hừ, trách không được……” Gia Luật Ứng suy nghĩ một chút, Quân nói rất hợp tình hợp lý, nhớ ngày đó, khi Thánh Xích giảng trận này cho hắn, hắn liền cảm giác hắn là giảng một nửa lưu một nửa, hơn nữa khi hắn hỏi Thánh Xích vì sao phải lấy máu tươi của mấy vạn tướng sĩ Thương Liêu quốc, Thánh Xích lại nói đến lúc đó, hắn sẽ biết. Hừ, thì ra là thế a!

“Quân, ngươi đã hiểu được trận này, vậy có thể có phương pháp giải quyết.” Gia Luật Ứng chân thành nhìn về phía Ngạo Quân nói, hắn không thể để Thương Liêu quốc có chuyện, không thể để phụ hoàng có chuyện.

“Thiên Can bắt quái trận, trước mắt, ta vẫn chưa nghĩ ra biện pháp phá giải, về phần Huyết Hồn pháp? Có thì có, bắt quái thành cũng bắt thành, nhìn ngươi.” Ngạo Quân nhìn thật sâu Gia Luật Ứng liếc mắt một cái nói, cái dạng hiện tại này của hắn, tương tự như Cẩn Hiên ngày đó, kỳ thật hai người bọn họ đều có chung một điểm, chính là bọn họ đều thực yêu chính quốc gia của mình, cũng yêu chính người nhà của mình.

“Nhìn ta, lời này giảng như thế nào?” Gia Luật Ứng về mặt nghi hoặc nhìn về phía Ngạo Quân, giống như đệ tử hảo khiếm tốn thỉnh giáo.

“Huyết Hồn vốn là tướng sĩ Thương Liêu quốc biến thành, lúc này bọn họ còn lưu lại một chút ý thức, một khi thành hình, bọn họ mới hoàn toàn bị chi trận khống chế, cho nên ngươi……” Ngạo Quân tựa vào bên tai Gia Luật Ứng nói cho hắn biết phương pháp phá giải Huyết Hồn.

Theo Ngạo Quân tới gần, từng trận mùi thơm tràn ngập cảm quan toàn thân của Gia Luật Ứng, làm dục vọng của hắn không ngừng tăng vọt, tay từng chút từng đặt lên thắt lưng của Ngạo Quân, bên tai nghe y kia thanh âm tuyệt vời dùng nói với hắn.

Ngạo Quân chuyên chú truyền thụ phương pháp phá giải Huyết Hồn lại đối với hành động của Gia Luật Ứng không hề có cảnh giác, thẳng đến khi Gia Luật Ứng thanh âm tà mị ở bên tai nàng vang lên: “Ta sẽ làm theo những lời ngươi nói, sau khi sự tình giải quyết xong, ta muốn ngươi đi theo ta, vĩnh viễn ở lại bên người ta, không rời.” Nói xong còn khẽ cắn lỗ tai Ngạo Quân một chút, vừa lòng cảm giác được Ngạo Quân run rẩy.

“Gia Luật Ứng.” Phục hồi tinh thần lại Ngạo Quân đẩy mạnh Gia Luật Ứng ra, lại là cái loại cảm giác này, giống như khi Cẩn Hiên hôn môi nàng, Gia Luật Ứng cắn lỗ tai nàng một cái, toàn thân nàng liền trở nên khô nóng kỳ dị, nhưng tựa hồ cảm giác lại có điểm không giống với Cẩn Hiên.

“Nhớ kỹ lời ta nói, ta đi trước.” Gia Luật Ứng khàn khàn nói, trên mặt một bộ ần ần, tái thật sâu nhìn Ngạo Quân liếc mắt một cái, sau đó giống như có quỷ đuôi theo phía sau, bay nhanh chạy vội về phía quân doanh của mình, hắn không nghĩ tại thời khắc này cường bức Quân, cho nên hắn chạy nhanh trở về để kiềm nén dục vọng.

Chỉ còn Ngạo Quân lưu lại về mặt kỳ lạ nhìn phía Gia Luật Ứng biến mất, chuyện gì vậy? Vừa nãy không phải nói hảo hảo sao? Hắn vừa mới nói…… A!

Hậu tri hậu giác Ngạo Quân thể này mới nhớ tới những lời Gia Luật Ứng vừa mới nói, hắn nói muốn nàng đi cùng hắn? Vĩnh viễn ở lại bên người hắn? Còn không rời xa? Đây không phải là lời người yêu nói với nhau hay sao? Chẳng lẽ hắn…… Yêu thượng nàng? Không, không, nàng hiện tại là nam nhân giả dạng, hắn như thế nào có khả năng hội yêu thượng nàng đâu? Chẳng lẽ hắn là bi [*], có bệnh thật sao? Hồi tưởng lại, hắn đối với nàng đủ loại không bình thường, còn có ngọc bội trân quý kia, nàng thân là ngu ngốc với tình yêu, rốt cục mới tràn đầy cả kinh nhận ra, Gia Luật Ứng thật sự yêu thượng nàng? Nhưng nàng tiếp cận hắn lại chỉ vì lợi dụng hắn.

Ngao Quân trong lòng vô cùng buồn phiền đi về phía quân doanh Long Hiên, đối với vấn đề Gia Luật Ứng thật sự yêu thương nữ phần nam nhân như nàng hay không, gào nài cả đêm đều ngủ không được, xem ra lại một đêm không ngủ, trời à! Không cần tái ngoạn nàng, trước một Âu Dương Cẩn Hiên đem nàng làm thể thân, lại đến một Gia Luật Ứng thích nam nhân, làm hại nàng yêu nhất ngủ phía mất ngủ, rõ ràng muốn giết nàng mà.

“Gia Luật Ứng, ngươi có ý tứ gì?” Gia Luật Ứng vừa tiến vào nội trướng của hắn, chỉ thấy Thánh Xích ngồi tà ở vị trí của hắn, lãnh thanh hỏi.

Nội trướng còn có Sở Phi cùng phó tướng cầm kiếm trên tay chia về Thánh Xích, mà dưới đất lại có một người đang bị trói quỳ ở đó, vừa thấy người kia, Gia Luật Ứng trong lòng cả kinh: Đó là thủ hạ kỳ nhân của hắn, dah xưng ‘Vô ảnh thần trộm’, trên đời không có gì hắn trộm không được, mà kẻ đó đúng là người hẳn phải đi lấy trận đồ Thiên Can bát quái trận của Thánh Xích, thế nhưng đã bị bắt.

Trong lòng mặc dù ngàn tư trăm chuyển, mặt ngoài vẫn như cũ tà tà cười nhìn Thánh Xích đang ngồi ở vị trí của hắn, nhưng thanh âm lại làm cho người ta tràn ngập áp bách: “Thánh môn chủ, bản Thái tử mới muốn hỏi ngươi, đây là ý tứ gì?”

“Chẳng lẽ Thái tử muốn nói với bản tọa, ngươi không biết người này?” Thánh Xích vẫn như cũ động cũng không động tà nghề nói với Gia Luật Ứng, trong mắt lửa giận càng sâu.

“Nhận thức, hắn là ‘Vô ảnh thần trộm’ thủ hạ của bản Thái tử, thì tính sao?” Gia Luật Ứng xoay áo choàng, an vị ngồi xuống, phó tướng đã chuẩn bị tọa ý, chẳng hề đề ý tà cười nói.

“Như thế nào? Hừ, người này dám đến nội trướng của bản tọa đào trộm trấn môn chi bảo của bản môn, không biết Thái tử phải xử lý như thế nào đây?” Thánh Xích rốt cục cử động, hai tay xanh xao đặt lên trên bàn, hừ lạnh nói.

“Nga, này a! Là bản Thái tử gọi hắn đi, bản Thái tử chỉ là tò mò, trấn môn chi bảo của Thánh Tiên Môn rốt cuộc là cái quý gì, cho nên đã kêu hắn tới đây mang đến cho ta nhìn xem! Biết môn chủ bận quá, cho nên không thông tri với ngươi mà thôi, môn chủ liên vì cái việc nhỏ này mà sinh khí?” Gia Luật Ứng miễn cưỡng lại không sao cả nói, căn cứ chính xác đúng lý hợp tình theo lời nói Thánh Xích càng giống như một kẻ nhỏ mọn.

“Ngươi..... Hừ, trấn môn chi bảo của bản môn đâu phải là vật mà tạp vụ nhân có thể nhìn xem liền biết, Thái tử vẫn nên không cần lãng phí thời gian.” Thánh Xích cũng không phải người bình thường, trong ngữ khí mang âm vị phản kích, hảo ngươi cái Gia Luật Ứng, dám khinh thường bản tọa như vậy, coi bản tọa không ra gì.

“Thánh Xích, đây là địa bàn của bản Thái tử, không phải của Thánh Tiên Môn ngươi, bản Thái tử muốn lấy cái gì mượn cái gì, không cần ngươi phê chuẩn, cho dù là muốn mạng của ngươi, ngươi cũng phải ngoan ngoãn giao nộp, hừ.....” Gia Luật Ứng cũng phát hỏa, vỗ bản đứng lên, cả giận nói, Thánh Xích không nói thì thôi, vừa nói, đã không ngừng châm chọc hắn, một kẻ không hiểu kỳ môn đột giáp, ngoan ngoãn giao nộp mấy vạn tánh mạng tướng sĩ sao? Cũng dám lợi dụng hắn, hắn hận nhất người ta lợi dụng hắn, hắn ghét nhất bị người vui đùa.

“Gia Luật Ứng, không cần làm bộ mặt không biết xấu hổ, địa bàn của ngươi? Muốn giết ta? Hừ, ngươi cho là ngươi có thể làm được việc đó? Chỉ bằng mười vạn đại quân kia, ha ha ha..... Bản tọa nói cho ngươi, chỉ cần một cái ngón tay của ta, ngươi với mười vạn đại quân này của ngươi sẽ hóa thành tro tàn.” Thánh Xích cũng tức giận tận trời vỗ bản mà nói, hừ, nếu không phải bởi vì Gia Luật Ứng, khi đó có thể đem mười vạn đại quân Long Hiên tiêu diệt hết, lúc này Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận uy lực đã lớn hơn nữa, thế nhưng lại dám liên hợp với Mạc Quân đến đối phó hắn, đem hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay, hừ, từ trước tới nay chỉ có hắn ngoạn người, không người nào có thể ngoạn được hắn.

“Ha ha..... Thánh Xích, rốt cục ngươi đã thừa nhận, hừ, hôm nay, bản Thái tử sẽ vì mấy vạn huynh đệ uống mạng vô tội mà báo thù.” Gia Luật Ứng cười lớn, rút ra Hỏa Vân Kiếm chỉ vào Thánh Xích, hắn đột nhiên nghĩ đến, hiện tại không ở trong trận, Thánh Xích không phải đối thủ của hắn, chỉ cần giết Thánh Xích, cái Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận tự động bị phá.

“Hừ, Gia Luật Ứng, ngươi cho là ngươi giết được ta sao? Nói thật cho ngươi biết, dùng mấy vạn tướng sĩ kia của ngươi để khởi động trận pháp, là chuyện vĩ đại nhất từ trước tới nay, Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận uy lực lớn nhất, hừ, theo như ngươi nói ngươi cũng không hiểu, bắt quả, có thể nói cho ngươi biết, bản tọa đã hấp thu năng lượng trong trận, võ công đã là thiên hạ vô địch, dựa vào ngươi đã nghĩ giết ta? Ha ha.....” Thánh Xích tự cao tự đại cười ha ha.

“Vậy thử xem” Gia Luật Ứng đã hạ quyết tâm muốn giết hắn, nhảy dựng lên, đâm thẳng trái tim Thánh Xích.

“Muốn chết.” Thánh Xích cũng cả giận hô một tiếng, tránh được một kiếm trí mạng của Gia Luật Ứng, đồng thời xuất chiêu, chiêu phong lướt qua, chúng vật trở thành ‘Tan xương nát thịt’.

Nội trướng không gian quá nhỏ, hai người đánh nhau một hồi liền ra ngoài nội trướng, Thân Đồ Sở Phi cùng phó tướng vẫn đứng một bên, hai đại cao thủ giao chiến, bọn họ muốn hỗ trợ, nhưng căn bản ngay cả thân bọn họ cũng xông vào không được, lúc này cũng chỉ có thể theo ra, chỉ thấy hai người đánh thành một đoàn, không biết rốt cuộc là ra cái chiêu gì.

Binh lính Thương Liễu cũng không biết phát sinh chuyện gì, hảo hảo như thế nào, Thái tử cùng Thánh quân sư tại sao lại đánh nhau?

Người đứng nhìn nhìn không ra môn đạo gì, người đang đánh, trong lòng lại thập phần sáng tỏ, Gia Luật Ứng càng đánh, trong lòng càng sợ, võ công Thánh Xích thật là tiến bộ thần tốc, nội lực thâm sâu này, đã bỏ xa hắn, tái đánh tiếp, hắn nhất định tất bại.

Thánh Xích lại lạnh lùng nhìn Gia Luật Ứng càng ngày càng khó chống đỡ thể công của hắn, trong lòng cười lạnh, nhìn ngươi còn có thể kiên trì bao lâu, vốn tưởng lưu ngươi đến đêm mai, cho ngươi với Mạc Quân âu yếm của ngươi cùng mấy vạn tướng sĩ kia đoàn viên, hiện tại, muốn trách thì trách ngươi chọc giận bản tọa, muốn trộm bát quái trận, hừ, nếu chính là như vậy, bản tọa có lẽ còn có thể tạm thời bỏ qua cho ngươi, nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên, không nên hủy đi đan dược trường sinh bất lão hắn tâm tâm khổ khổ luyện chế. [Kỳ thật đó là Y Thiên Y Hàn hủy]

Khi nghĩ đến bắt lão được kia, Thánh Xích sát ý mạnh thêm, hét lớn một tiếng, đánh tới ngực Gia Luật Ứng, mắt thấy sẽ đánh trúng, lại đột nhiên ở phía sau hắn, một đạo kiếm khí sắc bén phá không mà đến, công lực thật mạnh, kiếm khí thật mạnh, Thánh Xích cả kinh, vội vàng phát công trở lại ngăn cản, Gia Luật Ứng thừa dịp khe hở này, một chương đánh về phía sau lưng Thánh Xích, Thánh Xích hộc mạnh ra một miệng máu to, chặt vật ngã nhào xuống, lúc này, trên người một vật gì đó rơi ra, Thánh Xích lại tựa hồ không nhận biết, lắc lắc đứng lên, kinh hoàng nhìn về bốn phía, không chút nào cảm giác được có hơi thở của cao thủ, đáng sợ, võ công của người từ nơi bí mật gần đó thật sự quá lợi hại, đáng sợ, võ công người nọ đến tột cùng cao đến bậc nào?

Gia Luật Ứng cũng cảm giác được vừa nãy có một cao thủ xuất hiện, cứu hắn một mạng, nhưng hiện tại hắn lại hoàn toàn không cảm thấy hơi thở của người nọ, là ai đang âm thầm trợ giúp?

Hiện tại bị thương, không thể gây thương tổn Gia Luật Ứng, hơn nữa người trong tối cũng không biết có ý đồ gì, Thánh Xích háo hán không ngại thiệt trước mắt, thừa dịp Gia Luật Ứng nhất thời không chú ý, nhảy ra ngoài, đào tẩu.

Thân Đồ Sở Phi muốn đuổi theo, lại bị Gia Luật Ứng ngăn cản nói: “Đừng đuổi theo, người đuổi không kịp hắn, hắn sẽ còn tìm đến bản Thái tử.” Sau đó ý bảo phó tướng đem vật Thánh Xích vừa mới làm rớt xuống nhặt lên xem.

Vừa thấy không khỏi mừng rỡ như điên: Là trận đồ Thiên Can bát quái trận, thật tốt quá.

Chỗ tối, một bạch y thân ảnh, đưa kiếm trên tay thu hồi bên hông, như quý mỹ không tiếng động biến mất ở trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Phá Trận – Thương

Ngao Quân ngồi ở trên giường, tấm da dê cầm trên tay hé ra, chuyển lại gần, di chuyển qua lại tựa hồ đang nghiên cứu cái gì.

Đột nhiên trên tay trống không, tấm da dê bị người cầm đi, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Ngọc nhi cầm tấm da dê kia lạnh lùng nhìn nàng, hoàn toàn không giống như bình thường dịu ngoan nhìn nàng. Ha ha..... Xem ra là muốn động thủ, cũng tốt, sớm động thủ sớm xong việc.

“Ngọc nhi, đừng đùa, cái đó rất quan trọng, mau trả lại cho ta.” Ngao Quân làm bộ như nhìn không thấy chuyển biến của Ngọc nhi, vươn tay thúc giục nói. Diễn còn phải tiếp tục diễn à!

“Nga, quan trọng như vậy? Là cái gì à? Không nói, sẽ không trả lại cho ngươi.” Ngọc nhi nhún mày cười lạnh nói.

“Được rồi! Nói cho ngươi biết cũng không sao, đây là vật người kia giao cho ta, hắn đã lấy được từ chỗ Thánh Xích, bát quái trận trận đồ, ta cũng đã nghiên cứu ra cách phá giải rồi, đây cũng là phương pháp giải trận hắn chỉ cho ta, có thành công hay không phải dựa vào nó, rất trọng yếu, đừng làm hỏng, mau cầm lại đây.” Ngao Quân vội vàng nói, có thể thấy được vật nọ có bao nhiêu quan trọng. Kỳ thật cũng rất quan trọng, không có nó, như thế nào có thể lừa được Thánh Xích!

“Nếu ta nói không?” Ngọc nhi đột nhiên kiều mị nói, còn cầm vật đưa qua đưa lại, vui đùa.

“Ngọc nhi, đừng đùa nữa.” Ngao Quân bộ dáng có điểm nóng nảy.

“Hừ, đùa? Ha ha..... Mạc Quân, ngươi có biết mấy ngày nay ta đùa với ngươi, ta cảm thấy có bao nhiêu ghê tởm không? Rõ ràng là một kẻ háo sắc, còn cái trang giả dạng, nghĩ mình là chính nhân quân tử. Ta phi.....” Ngọc nhi đột nhiên bộ mặt trở nên dữ tợn, khinh thường đùa cợt nói.

“Ngọc nhi, ngươi đang nói cái gì à? Đừng đùa được không?” Ngao Quân cười hi hi đứng lên nói, chậm rãi đến gần Ngọc nhi. Bộ dáng thật cẩn thận, giống như là tiểu nam nhân đáng thương sắp bị người yêu có ý đồ lừa mình vứt bỏ.

“Mạc Quân, ta thực cảm thấy bị ai cho ngươi, đến bây giờ còn chưa rõ tình hình! Ha ha..... Nói thật cho ngươi biết, ta không phải là cái gì Mộ Dung ngọc, ta gọi là Xích Ngọc, tiếp cận ngươi, hừ, chẳng qua là phụng mệnh làm việc mà thôi. Cho tới bây giờ ta vốn không có thích ngươi, ngược lại, ta thực chán ghét ngươi, hận không thể giết ngươi, nếu ngươi chết, hắn sẽ là của ta.” Hướng tới gần Ngao Quân, Xích Ngọc đưa tay đặt kiếm lên cổ Ngao Quân. Nếu không phải có lệnh của chủ tử, phải dụ y ra Ngàn Dặm Pha, nàng thật muốn ngay tại nơi này kết liễu y.

“Không, đây không phải sự thật, chỉ là ngươi đang trách ta vừa nãy không để ý tới ngươi, mới nổi giận với ta như vậy, ta đáp ứng ngươi, sẽ không bỏ mặc ngươi, ngươi đừng đùa như vậy được không? Đùa như vậy không buồn cười chút nào, Ngọc nhi.....” Ngao Quân một bộ không thể tin phe phẩy đầu, thật sâu nhìn chăm chú vào Xích Ngọc nói, một bên cẩn thận muốn đưa tay đẩy kiếm ra, nhìn như là bạn gái vô tình bỏ đi, mà nam tử đáng thương thì đang cầu xin bạn gái đừng rời đi.

“Ha ha..... Không thể tưởng được thiên hạ đệ nhất quân sư cũng là người ngu xuẩn như vậy, ta nói cho ngươi biết, ta không đùa với ngươi, người Xích Ngọc ta yêu cho tới bây giờ chính là Âu Dương Cận Hiên, về phần ngươi, hừ..... Qua đêm nay, ngươi có thể vĩnh viễn làm xuân thu đại mộng của ngươi, ha ha.....” Xích Ngọc lại đưa thanh kiếm trở về cổ Ngao Quân, khinh thường cười lớn nói.

“Cái gì? Ngươi yêu là Cận Hiên?” Ngao Quân khiếp sợ hỏi. Một câu này không phải là diễn trò, mà là chân chính khiếp sợ, Xích Ngọc yêu Cận Hiên, này..... Điều đó không có khả năng a! Hai người căn bản là chỉ gặp mặt vài lần. Hồi tưởng lại khi nàng ta nói nàng ta yêu Cận Hiên, lòng của nàng bất giác căng thẳng, giống như có cái gì đó đặt ở trong ngực, nàng ta yêu Cận Hiên, vậy Cận Hiên thì sao? Từ lúc Xích Ngọc xuất hiện, nàng thường xuyên cảm thấy được hận ý nàng ta đối với nàng, thậm chí là sát ý, nàng vẫn không rõ vì cái gì, cho dù là vì chủ tử, có tất yếu phải cừu hận lớn như vậy không? Nguyên lai, là vì Cận Hiên!

“Cận Hiên?, hừ, dựa vào cái gì ngươi xứng gọi tên hắn, ta thật không hiểu được, ngươi rốt cuộc có cái gì hảo, vì cái gì ai cũng thích ngươi, chỉ Gia Luật Ung thì thôi đi, vì cái gì ngay cả ‘Chiến thần’ xuất sắc như thế cũng cuồng dại với ngươi như thế? Từ ba năm trước đây, tâm của ta cũng chỉ dành cho Cận Hiên, mà tâm Cận Hiên cũng chỉ có thể là của ta, ngươi dựa vào cái gì chiếm tâm của hắn, chỉ cần ngươi chết, hắn sẽ là của ta, ha ha.....” Xích Ngọc tựa hồ có điểm điên cuồng gào thét, cả người tan nát ra sát khí đặc hơn.

Cận Hiên cuồng dại với ta? Ha ha..... Ngươi lầm rồi, người hắn yêu chỉ có Tuyết mà thôi, đối với ta, có lẽ hắn chỉ là đem ta trở thành bóng dáng của Tuyết, mà đối với ngươi, vĩnh viễn hắn cũng sẽ không yêu.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt lại bày ra bộ dáng vô cùng đau đớn vội vàng nói: “Ngọc nhi, ngươi đừng vọng tưởng, Cận Hiên hắn sẽ không yêu ngươi, chỉ có ta mới.....” Chính là nói đến một nửa, đã bị Xích Ngọc rống giận cấp đánh gãy.

“Câm miệng! Đi.” Xích Ngọc không muốn nghe Ngao Quân nói tiếp nữa, kiếm càng gần sát cổ Ngao Quân, gầm nhẹ nói.

Xích Ngọc đem kiếm đặt tại cổ Ngao Quân, hai người chậm rãi đi ra doanh trường, Ngao Quân vẫn giả dạng bộ dáng sợ hãi, càng làm cho Xích Ngọc khinh thường.

Binh lính ở trường ngoại vừa thấy Ngọc nhi cô nương mà Mạc quân sư thương yêu nhất đang cầm kiếm đặt tại cổ quân sư, đều sợ tới mức không biết làm như thế nào cho phải, chỉ có thể nghĩ hoặc nhìn hai người chậm rãi đi qua trước mắt bọn họ.

Cận Hiên vừa nghe thấy đã nhanh chóng chạy tới rồi rất nhanh trao đổi ánh mắt với Ngao Quân, tiếp theo nổi giận nói: “Ngọc nhi cô nương, ngươi làm cái gì vậy, mau thả Quân ra.”

“Quân? Kêu hảo thân thiết a!” Xích Ngọc ê ẩm nói với Cận Hiên, trên tay lực đạo càng nặng, xuất hiện một chút tơ máu.

“Bốn vương nói lại lần nữa, mau thả Quân ra, nếu không, đừng trách bốn vương không khách khí.” Cận Hiên gấp đến độ tiến lên từng bước, trong mắt tràn đầy đau lòng, lớn tiếng uy hiếp nói. Cho dù biết rõ đây là kế sách, nhưng quả thật khi nhìn thấy tơ máu trên cổ Ngao Quân, Cận Hiên trong lòng tê rần, hận không thể chịu đau thay cho y, biết rõ kế hoạch lần này nguy hiểm như thế, mà y lại chỉ biết một chút công phu mèo quào, tại sao hắn lại đáp ứng kế hoạch của y? Cận Hiên hiện tại bắt đầu hối hận. [Lệ Nguyệt: Mèo quào a!!! *Hải*]

“Không khách khí? Ha ha..... Mạc Quân ở trên tay ta, ngươi có năng lực gì mà đối đãi không khách khí với ta? Ha ha.....” Xích Ngọc điên cuồng cười lớn, nhưng trong mắt lại ảm ảm nước mắt. Trong lòng hắn đang đau cho y, đang khẩn trương cho y, vì y, lớn tiếng uy hiếp nàng, chẳng lẽ, trong lòng của hắn, nàng thật sự một chút địa vị cũng không có sao?

“Vương gia, phát sinh chuyện gì?” Từ phía sau các vị tướng quân cũng đã tới, cũng bị tình huống hỗn loạn trước mắt giảo đến khó hiểu, chỉ có thể ra tiếng hỏi Vương gia, chỉ thấy Vương gia không để ý đến bọn hắn, vẫn khẩn trương nhìn chăm chú vào phía trước.

Nhìn theo ánh mắt của Vương gia, mọi người lại cả kinh, ở đây đang diễn ra chuyện gì a!

“Quân, ngươi không sao chứ? Vương gia đây là có chuyện gì?” Ngụy Tử Tề vừa thấy Ngao Quân liền chấn kinh, trên cổ còn có tơ máu, gấp đến độ, những bất hòa lúc trước, đều tạm gác lại, hiện tại hắn chỉ muốn biết, Ngọc nhi kia vì sao lại kèm hai bên Quân? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Hừ, lại tới một người nữa.” Xích Ngọc đột nhiên nói một câu khó hiểu.

“Ngươi trốn không thoát đâu, mau thả Quân ra.” Cận Hiên không trả lời Ngụy Tử Tề, lại không để ý tới Xích Ngọc, chỉ trầm giọng nói với Xích Ngọc, vung tay lên, một đội cung thủ liền xuất hiện ở trước mặt Xích Ngọc.

“Trốn không thoát? Ta cũng không tin, Mạc Quân của ngươi còn đang trong tay ta!” Xích Ngọc cười yêu dã, đối với Cận Hiên ái muội nói, sau đó liền biến sắc, hét lớn: “Không muốn y chết, đều tránh ra cho ta.” Kiểm trên tay càng kẻ sâu vào, đã có máu chảy ra. Mặt biến sắc cực nhanh, làm Ngao Quân bị nàng kèm hai bên đang đổ máu cũng không ngừng ở trong lòng tán thưởng nói: Hảo một tác kẻ hoa xinh đẹp a!

“Đừng, đừng làm bị thương y.” Ngụy Tử Tề khẩn trương ra tiếng nói, lại chuyển hướng Cận Hiên nói: “Vương gia.....” Ý tứ thập phần rõ ràng, phóng nàng đi thôi! Chỉ cần nàng không làm Quân bị thương.

Cận Hiên trầm mặc một chút, tay lại là vung lên, mọi người vây quanh chậm rãi tản ra, Xích Ngọc kèm hai bên Ngao Quân không coi mọi người ở đây ra gì đi ra doanh trường Long Hiên.

Thấy Âu Dương Cận Hiên vẫn mang theo người theo sát phía sau, Xích Ngọc đột nhiên xoay người lại, quỷ mị cười nói: “Đứng ở kia cấm nhúc nhích, nếu ta bị dọa, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra a!”

Nghe những lời này, Cẩn Hiên chỉ phải hạ lệnh, không thể hành động thiếu suy nghĩ, trơ mắt nhìn hai người càng lúc càng xa, thẳng đến khi không còn thấy thân ảnh hai người.

“Vương gia? Làm sao bây giờ? Quân sư y.....” Ngụy Từ Tề về mặt hết hoảng nhìn về phía Cẩn Hiên, hần muốn đi cứu Quân.

“Từ Tề, đừng lo lắng, Quân không có việc gì.” Cẩn Hiên tuy là nói với Ngụy Từ Tề, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chú vào nơi Ngạo Quân biến mất.

“Hừ, ta đã sớm nhìn ra nữ nhân kia không phải người tốt, nhưng chính quân sư lại bị nàng mê hoặc không rõ thực hư. Tốt lắm, tự lãnh hậu quả đi!” Triệu Chi Dương khinh thường hừ lạnh nói. Kỳ thật nội tâm cũng thực lo lắng cho an toàn của Ngạo Quân, nhưng vẫn còn tức chuyện Ngạo Quân đánh Nguyệt Oánh, làm Nguyệt Oánh thương tâm mà thôi, về phần chuyện đánh hần, hần chẳng để ý tới.

“Chi Dương.” Ngụy Từ Tề sinh khí rống Triệu Chi Dương một tiếng, hần biết Chi Dương còn sinh khí, nhưng tại thời điểm này còn nói như vậy, cũng đã quá phận.

“Ta.....” Triệu Chi Dương còn muốn nói cái gì, lại bị Cẩn Hiên đánh gãy.

“Được rồi.” Cẩn Hiên trầm giọng nói, lại quay đầu đối với mọi người, vờn vàng nói: “Các vị tướng quân, quân sư cho tới bây giờ vốn không bị Ngọc nhi mê hoặc, này hết thấy chỉ là một cái kế mà thôi, một cơ hội duy nhất có thể phá trận Huyết Hồn Thiên Can bát quái.”

“Cái gì? Vương gia, người nói những chuyện này hết thấy đều là kế, có ý tứ gì?” Ngụy Từ Tề nửa là kinh hãi nửa là nghi hoặc nói. Thật sự chính là một kế sách sao? Hần chỉ biết Quân không phải người như vậy, chính là đây là kế gì? Vì cái gì lại phải gạt bọn họ?

“Đúng vậy! Vương gia, người nói chúng ta trách lầm quân sư sao?” Triệu Chi Dương vội vàng hỏi. Bọn họ thật sự trách lầm quân sư sao? Quân sư thật sự cho tới bây giờ vốn không có phản bội Nguyệt Oánh?

“Chẳng lẽ quân sư đã sớm biết, Ngọc nhi kia không phải người tốt?” Hồng tướng quân cũng mở miệng hỏi nói.

“Vương gia.....”

“Quân sư y.....”

Tất cả mọi người đã phạm sai lầm sao??? Ra tiếng hỏi, việc này đối với bọn họ mà nói, quá trọng yếu, quân sư vẫn là người bọn họ tới ngưỡng mộ, đột nhiên biến thành như vậy, làm trái tim bọn họ đều thực băng giá, giống như là vẫn luôn tín ngưỡng vị thần, đột nhiên có một ngày, có người nói cho người, kia không phải là thần, đó là ma. Hiện tại Vương gia nói như vậy, làm bọn họ lại lần nữa có hy vọng, bọn họ tín ngưỡng không có sai.

“Việc này hiện tại không tiện nói rõ, có khả năng quân sư đã vào trong Huyết Hồn Thiên Can bát quái. Bốn vương phải đi đến đó, đêm nay chính là cực âm chi đêm, thành bại chính là lúc này.” Cẩn Hiên thanh âm trầm thấp chậm rãi rơi vào trong tai mỗi người, làm cho bọn họ đều tĩnh lặng lại.

Cẩn Hiên nhìn quét mọi người liếc mắt một cái, xoay người đi về phía trước, đi vài bước rồi ngừng lại, nhưng không quay đầu nói: “Không có mệnh lệnh của bốn vương, bất luận kẻ nào cũng không được phép đi theo.” Ngừng một chút, lại nói: “Nếu bốn vương và quân sư đều không trở về, Từ Tề, người tạm thời tiếp lãnh đại quân, rút về Lạc Vân thành, báo cáo chi tiết tình huống cho Hoàng Thượng.” Nói vừa xong, người đã biến mất ở trước mắt mọi người.

“Chi Dương, quay về, người muốn cãi quân lệnh của Vương gia sao?” Thấy Triệu Chi Dương muốn đuổi theo, Ngụy Từ Tề lớn tiếng quát.

“Cho dù phải bị quân pháp xử trí, ta cũng phải đi, người vừa nãy không nghe Vương gia nói sao? Đó là di ngôn, chẳng lẽ người nghe không hiểu sao? Ta không thể để Vương gia và quân sư có việc a!” Triệu Chi Dương cũng gào thét lớn, xoay người liều lĩnh chạy về phía trước.

Ngụy Từ Tề nhảy về phía trước, đi tới trước mặt Triệu Chi Dương, nắm nhanh lấy bả vai Triệu Chi Dương, hoảng hốt nói: “Bình tĩnh một chút, người đi thì làm được gì? Người giúp được họ sao?” Hần cũng muốn cùng đi, dù có chết, cũng muốn chết cùng một chỗ với bọn họ, nhưng không thể được, Vương gia đã đem tánh mạng toàn quân tướng sĩ đặt lên tay hần, hần không thể xúc động.

Nghe những lời ấy, Triệu Chi Dương suy sụp, toàn thân vô lực nói: “Vậy làm sao bây giờ? Từ Tề.....” Bộ dáng mê mang, giống như tiểu hài tử không tìm thấy đường về nhà.

Các tướng quân khác cũng cùng nhau nhìn về phía Ngụy Từ Tề, mỗi người thần sắc lo lắng trên mặt là rõ ràng như vậy, các tướng quân lúc này là mê mang như vậy.

“Mọi người về doanh trước đi! Chúng ta phải tin tưởng Vương gia và quân sư, chỉ là một cái Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận thì làm sao làm khó được ‘Lãnh Diện Chiến Thần’ và ‘Thiên hạ đệ nhất quân sư’” Ngụy Từ Tề trấn an tinh thần lớn tiếng nói.

Mọi người thấy Ngụy Từ Tề đã nói như vậy, cũng chỉ có thể về doanh trước, bọn họ phải tin tưởng Vương gia và quân sư.

Trên Ngàn Dặm Pha, Ngạo Quân bị Xích Ngọc kèm ở hai bên tiến nhập vào trong trận Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận, ô ô..... Thanh âm gào khóc thảm thiết là cỡ nào khủng bố, cỡ nào âm trầm.

Ngạo Quân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời một chút, đêm nay ánh trăng vừa to vừa tròn, chung quanh tản ra hào quang làm cho người ta cảm thấy thần bí, quả nhiên là cực âm chi đêm, âm khí càng ngày càng nặng, uy lực Thiên Can bát quái trận đã cảm thấy yếu bớt rõ ràng. Giờ tử đã đến, Gia Luật Ứng cũng mau tới đi!

Quả nhiên là nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đã đến, thật là, Ngạo Quân ở trong lòng vừa mới nghĩ tới hắn, Gia Luật Ứng liền xuất hiện.

Gia Luật Ứng vừa mới đến, liền thấy Ngạo Quân bị Xích Ngọc lấy kiếm đặt trên cổ, sợ tới mức hấn trong lòng cả kinh, bước nhanh đi tới trước mặt hai người, vội vàng nói: “Quân? Xích Ngọc làm gì ngươi? Mau thả Quân ra.” Nhìn thấy vết máu trên cổ Ngạo Quân, Gia Luật Ứng đôi mắt màu đỏ như thiêu đốt càng thêm đỏ tươi, càng thêm thị huyết, hận không thể đem Xích Ngọc băm thây vạn đoạn vì dám gây thương tổn Quân.

Xích Ngọc nhìn thấy hồng mâu phê huyết của Gia Luật Ứng thì cả người run lên, tay cầm kiếm cũng run lên, nhưng nghĩ đến bọn họ chẳng qua là người sắp chết, có cái gì phải sợ, huống chi hiện tại đang ở trong Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận, mặc cho hắn là Gia Luật Ứng võ công cao tới đâu cũng vô dụng.

“Ha ha..... Khản trương như vậy, ha ha..... Đừng nóng vội, nhất định sẽ để cho các ngươi được đoàn tụ, ha ha.....” Xích Ngọc kiêu ngạo cười lớn.

Chính là nàng còn chưa cười xong, đột nhiên cảm thấy bóng người trước mắt chợt lóe, kiếm trên tay đã bị đánh văng ra, ngực cũng bị một kích thật mạnh, bay ra ngoài mấy thước, ới ra một ngụm máu lớn, dùng kiếm mình đang cầm chống đỡ đứng dậy, chỉ thấy Gia Luật Ứng đã ở bên người Mạc Quân, vừa mới là hấn tập kích nàng, thân thủ thật nhanh, nàng căn bản là không thấy rõ hắn là xuất thủ như thế nào.

“Đau không?” Gia Luật Ứng vỗ mặt đau lòng nhẹ nhàng mà mon trớn cổ Ngạo Quân, ôn nhu hỏi nói.

Ngạo Quân chỉ lắc lắc đầu, trong đôi mắt chứa đầy thâm tình của Gia Luật Ứng, nàng thấy rất rõ, nhưng thực xin lỗi, nàng không thể đáp lại cho hắn cái gì, thậm chí hiện tại nàng đang lợi dụng hắn.

“Ha ha..... Một màn tình cảm sâu đậm a! Ha ha.....” Một tiếng cười to mang theo trào phúng phá không mà đến, cảm giác giống như là người đang ở bên cạnh nói, lại cảm giác như là cách thật xa xôi.

“Thánh Xích, ngươi dẫn chúng ta đến, rốt cuộc muốn làm gì?” Gia Luật Ứng che chắn ở trước mặt Ngạo Quân, hét lớn trong không trung. Bởi vì căn bản là hắn không biết Thánh Xích đang ở đâu, dường như khắp nơi đều có mặt hắn, mà Xích Ngọc vừa nãy còn trong tầm mắt của hắn, bây giờ đã lập tức biến mất, chỉ trong nháy mắt mà thôi, đây là Thiên Can bát quái trận quỷ thần khó lường?

“Làm gì? Ha ha..... Nể tình ngươi ta từng là minh hữu, muốn cho ngươi với người yêu của ngươi cùng nhau tham dự thời khắc vĩ đại nhất này, ha ha.....” Từ hướng Thánh Xích cười to, Gia Luật Ứng cảm giác được từng trận sương mù dày đặc đánh úp về phía bọn họ, mà đám sương mù kia lại giống như lợi kiếm, đánh vào tâm tính thiện lương của hắn đau đau quá, toàn thân như có ngàn vạn đao kiếm chém vào người hắn, đây là ảo giác, là ảo giác.

‘Tê’ thanh âm xiêm y bị xé rách, còn có cảm giác đau đớn trên người, đều rất rõ ràng, kia không phải là ảo giác, thật sự có đao kiếm chém vào trên người hắn, một đám vết thương ở chảy máu kia chính là chứng cứ. Gia Luật Ứng huy kiếm ngăn cản, cũng mặc kệ hấn huy kiếm nhiều đến kín không một kẽ hở, đao kiếm này vẫn như cũ từng chiêu chém trúng hấn, nhưng trước mắt căn bản là không có người, đây là có chuyện gì?

“Đi theo ta.” Đúng lúc Gia Luật Ứng che chắn ở trước người Ngạo Quân đối kháng với đao kiếm vô hình này, sau lưng truyền đến thanh âm của Ngạo Quân, ngay sau đó, Gia Luật Ứng liền cảm giác tay bị người cầm lấy, lôi kéo hấn đi về phía trước.

Gia Luật Ứng lẳng lẳng để cho Ngạo Quân lôi kéo, thần trí còn đang vui sướng vì được Ngạo Quân chủ động lôi kéo hấn chưa phục hồi tinh thần lại, thẳng đến phát hiện trước mắt xuất hiện vách núi đen, thế này mới bừng tỉnh, lôi kéo Ngạo Quân tựa hồ căn bản là không phát hiện có vách núi đen phía trước mà vẫn tiếp tục đi trở về nói: “Quân, cẩn thận, phía trước là vách núi đen.”

“Không có việc gì, đó là giả, Gia Luật Ứng, ngươi tin tưởng ta không?” Ngạo Quân thẳng tắp nhìn vào trong mắt Gia Luật Ứng, nhìn chăm chú vào hấn nói.

“Ta nói rồi, ta tin tưởng ngươi, chỉ tin ngươi.” Gia Luật Ứng kiên định nói, trong mắt tràn đầy tín nhiệm, còn có quyết tâm đem tánh mạng đều giao phó cho y, cho dù phía trước thật là vực sâu vạn trượng, chỉ cần là y lôi kéo hấn, hấn cũng nguyện ý cùng y nhảy xuống.

Tín nhiệm quang mang trong mắt hấn làm Ngạo Quân cảm thấy thập phần chói mắt, chợt dạ xoay người sang chỗ khác, lạnh nhạt nói: “Cầm máu trước đi!”

Gia Luật Ứng cười vui vẻ, y đang lo lắng hấn. Xuất kim sang được trên người ra, thượng được lên các vết thương to to nhỏ nhỏ trên người do vết kiếm tạo thành.

“Quân, vừa nãy là gì?” Gia Luật Ứng vừa thượng được vừa nghi vấn hỏi, hấn dám khẳng định, cái kia sức người không có khả năng làm được.

“Thì là Huyết Hồn.” Ngạo Quân nhú nhú mày, lạnh lùng nói.

“Huyết Hồn? Đó không phải là tướng sĩ Thương Liêu ta sao? Ngươi không phải nói bọn họ còn có ý thức sao? Như thế nào hội tấn công ta?” Gia Luật Ứng càng thêm nghi hoặc nói. Hấn nhớ rõ Quân đã từng nói, trước lúc cực âm, Huyết Hồn này còn lưu lại ý thức, bởi vậy cũng chỉ có hấn mới có thể đối phó được Huyết Hồn, nhưng là, chúng nó như thế nào hội vô tình công kích hấn như thế?

“Vừa nãy uy lực Huyết Hồn không phải rất lớn, hẳn là không phải tướng sĩ Thương Liễu, xem ra Thánh Xích lại rót thêm Huyết Hồn mới vào trong Thiên Can bát quái trận.” Ngao Quân lãnh đạm nói, nếu là như thế, vậy đối phó Huyết Hồn càng thêm khó khăn, hiện tại căn bản là không biết trừ bỏ mấy vạn Huyết Hồn Thương Liễu kia ra, Thánh Xích đến tốt cùng đã rót vào thêm bao nhiêu Huyết Hồn, Huyết Hồn này lại có uy lực lớn như vậy?

Đang lúc Ngao Quân tự hỏi, Gia Luật Ứng đã thượng được xong rồi. Bỗng nhiên cảm thấy cổ lạnh lạnh, Ngao Quân thế này mới phục hồi tinh thần lại, nguyên lai là Gia Luật Ứng đang giúp nàng bơi được lên bờ bị thương a! Động tác là mềm nhẹ như vậy, cẩn thận như vậy.

Nhưng đối mặt với thâm tình của Gia Luật Ứng, Ngao Quân lại chỉ có thể quay đầu đi, không nhìn hẳn, đợi cho hắn giúp nàng thượng được xong rồi, liền lập tức đi đến vách núi đen, nói: “Đi thôi!”

Gia Luật Ứng đuổi theo đi, cầm tay Ngao Quân, trái lại lôi kéo nàng đi về phía trước. Quả nhiên Ngao Quân nói đúng, đó là ảo giác, bọn họ vừa bước tới, vách núi đen lập tức biến mất, cảnh sắc lại biến đổi, biến thành biển, Ngao Quân cười lạnh một chút, đi qua phía bên trái, một chường đánh trúng tảng đá nổi lên trên bờ biển, trước mắt lập tức liền biến mất vô tung.

“Quân, đây là?” Gia Luật Ứng nghi hoặc nhìn biến hóa trước mắt, vừa nãy không phải Quân nói, đây là ảo giác sao? Vì sao không trực tiếp đi qua là được rồi, còn phải đánh tảng đá đó làm gì?

Ngao Quân đương nhiên biết hắn muốn hỏi cái gì, vừa thẳng tắp đi về phía trước, vừa lạnh nhạt nói: “Hur hur thật thật, chân chân giả giả, đây mới là chỗ đáng sợ của bát quái trận.”

“Ngươi nói, biển vừa rồi là thật?” Gia Luật Ứng thất kinh hỏi. Chân chân giả giả thật đúng là khó phân biệt.

Ngao Quân không trả lời, bởi vì trước mắt lại biến đổi, điện thiểm lôi minh, một tia thiểm lôi đập đến trước mặt, Gia Luật Ứng chạy nhanh ôm lấy Ngao Quân, phi thân nhảy né tránh thiểm lôi này, nhưng càng ngày càng nhiều thiểm lôi xuất hiện, hơn nữa từng cái dường như đều có ý thức, đuổi theo bọn họ, Gia Luật Ứng chỉ phải mang theo Ngao Quân bay lên phi xuống tránh đi. Chẳng lẽ bọn họ đã đi vào lôi trận, Ngao Quân nghi hoặc nghĩ.

“Cần là thiên, khôn là địa, khảm là thủy, ly là hỏa, chấn là lôi,坎 là sơn, tốn là phong, đoái là trạch. Chấn quẻ trọng lôi, lui tới sống chung, chấn động mà mở ra, chấn động, khiếp sợ kêu to.” Ngao Quân nhìn từng đợt sấm trước mắt dậy, lâm bảm nói.

“Cái gì? Quân ngươi nói cái gì?” Gia Luật Ứng vừa mang theo Ngao Quân né qua trốn lại, vừa không rõ cho nên mới cất tiếng hỏi.

Ngao Quân không để ý tới Gia Luật Ứng, tiếp tục lâm bảm: “Cần sinh đoái, đoái sinh khảm, khảm sinh chấn, chấn sinh tốn, tốn sinh ly, ly sinh khôn, khôn sinh cần, cần sinh cần. Cần, đoái khắc chấn, tốn, chấn, tốn khắc khôn, cần, khôn, cần khắc khảm, khảm khắc ly, ly khắc cần, đoái. Ngũ Hành tương sinh: Kim thủy mộc hỏa thổ; Ngũ Hành tương khắc: Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.” Điều đó không có khả năng là lôi trận a! Không có khả năng a! Đây..... Trầm tư một chút..... Lại nghĩ tới trận đồ Gia Luật Ứng đưa cho nàng.

“Thì ra là thế!” Ngao Quân đột nhiên lạnh lùng cười nói, Thánh Xích, ngươi cho là ngươi để lại trận đồ giả kia, người khác nhìn không ra, Ngao Quân ta cũng nhìn không ra sao? Hừ.....

“Cái gì.....” Gia Luật Ứng lại vừa định hỏi, đã bị Ngao Quân đánh gãy.

“Cầm Hòa Vân Kiếm của ngươi chém về phía thiểm lôi.” Ngao Quân ngẩng đầu nhìn Gia Luật Ứng kêu lên, lại bổ thêm một câu: “Dùng Hòa Vân Kiếm pháp.”

Gia Luật Ứng mặc dù không rõ, nhưng vẫn làm theo, rút ra Hòa Vân Kiếm, xuất chiêu thức thứ nhất của Hòa Vân Kiếm, hướng đến thiểm lôi trước mặt chém tới, nhất thời chỉ thấy một Hỏa Long bay lên, va chạm với thiểm lôi, một trận nổ mạnh thật lớn, chiếu sáng toàn bộ bầu trời.

Trong chớp lát, tất cả thiểm lôi đều tiêu thất, bầu trời lại khôi phục u ám yên tĩnh, cảnh sắc chung quanh lại biến thành âm trầm sâm, yêu khí vờn quanh cảnh sắc Ngàn Dặm Pha.

Ngẩng đầu, nhìn một chút, ánh trăng trên đỉnh đầu đã hoàn toàn trở nên mờ huyền, giờ tý cũng sắp đến. Không được, nhất định phải nhanh chóng tìm ra vị trí trung tâm của Thiên Can bát quái trận, nhất định phải đến trước cực âm, phá trận này, hiện tại Căn Hiên hẳn là đã đến cảnh môn.

“Cần là trời: Tây bắc, khôn là đất: Tây nam, tốn vì gió: Đông nam, chấn là lôi: Đông, khảm là nước: Bắc, ly là lửa: Nam, cần là núi: Đông bắc, đoái là suối: Tây. Dương theo đường bên trái, âm theo đường bên phải, Lưỡng Nghi Tử Tượng, vòng hoàng đạo, cực âm dương, trung phiên bốn mùa.” Ngao Quân một bên thì thảo tự nói, một bên hỏi tường trong “Phong viêm du ký” giới thiệu Thiên Can bát quái trận, giật mình một cái, hẳn là điều đó.

Ngao Quân từ trong lòng Gia Luật Ứng gãy ra, quay đầu, hướng bên phải mà đi, trận này đã không còn là nguyên trạng Thiên Can bát quái trận nữa, lúc này âm khí rất nặng, Huyết Hồn là chính, dương khí đã mất, Thiên Can là phụ.

Hai người đi tới, phía trước đột nhiên xuất hiện một ngọn núi lớn, chặn đường đi của bọn họ.

“Quân, không có đường đi.” Gia Luật Ứng nhìn ngọn núi thật lớn phía trước nói.

“Quả nhiên ở đây, chúng ta đi qua, Thánh Xích ở ngay phía trước.” Ngao Quân lại khó hiểu nói với Gia Luật Ứng, nàng quả nhiên đã đoán đúng, nơi này quả nhiên chính là nơi trung tâm.

“Đi qua? Chẳng lẽ ngọn núi này cũng là ảo giác?” Gia Luật Ứng nghe Ngao Quân nói như vậy, đoán đến.

“Không, đây là sự thật.” Ngao Quân bí hiểm cười nói.

“Sự thật?” Gia Luật Ứng lại là vẻ mặt mê mang nói, đêm nay, hắc quả thực tựa như lão già chưa thấy qua quen mặt hương, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng cảm thấy lý lạ.

Ngao Quân chỉ cười cười, không đáp, sau đó ở trên mặt núi không biết làm cái gì, sau đó lôi kéo Gia Luật Ứng đi đến ngọn núi kia, cứ như vậy, hai người như là bị kia ngọn núi hút vào, lập tức đã không thấy tăm hơi bóng người.

Đi xuyên qua mặt núi, cước bộ còn chưa đứng vững, Gia Luật Ứng nghi hoặc lời nói còn chưa ra khỏi miệng, một thanh âm không thể tin liền âm trầm vang lên: “Các ngươi có thể đến được nơi này? Không có khả năng. ....”

Hai người quay đầu lại nhìn, Thánh Xích vẫn mang theo thiết mặt nạ, đang ngồi trên tòa Bát Quái, bộ dáng không thể tin, trợn mắt bọn họ, mà Xích Ngọc cùng một hắc y nhân khác đang đứng ở phía sau hắn, ở giữa tòa tháp có một cây cột lóe hàn quang âm hàn, rõ ràng không phải là cây cột đơn giản, kia hẳn là dùng để hấp thu khí cực âm trong lúc cực âm chỉ đêm. Bốn phía là giá đốt lửa, ầm ầm còn có thể thấy mấy vạn Huyết Hồn bồi hồi bốn phía ở trong đó, phát ra thanh âm khủng khiếp, nơi này quả thực so với mười tám tầng Địa ngục còn khủng khiếp hơn hàng ngàn hàng trăm vạn lần.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.1 - Chương 43: Phá Trận – Hạ

Đi xuyên qua mặt núi, cước bộ còn chưa đứng vững, Gia Luật Ứng nghi hoặc lời nói còn chưa ra khỏi miệng, một thanh âm không thể tin liền âm trầm vang lên: “Các ngươi có thể đến được nơi này? Không có khả năng. ....”

Hai người quay đầu lại nhìn, Thánh Xích vẫn mang theo thiết mặt nạ, đang ngồi trên tòa Bát Quái, bộ dáng không thể tin, trợn mắt nhìn bọn họ, mà Xích Ngọc cùng một hắc y nhân khác đang đứng ở phía sau hắn, ở giữa tòa tháp có một cây cột lóe hàn quang âm hàn, rõ ràng không phải là cây cột đơn giản, kia hẳn là dùng để hấp thu khí cực âm trong lúc cực âm chỉ đêm. Bốn phía là cột đốt lửa, ầm ầm còn có thể thấy mấy vạn Huyết Hồn bồi hồi ở trong bốn cây cột đó, phát ra thanh âm khủng khiếp, nơi này quả thực so với mười tám tầng Địa ngục còn khủng khiếp hơn hàng ngàn hàng trăm vạn lần.

“Thánh Xích.” Ngao Quân ngạo nghễ đi đến trước mặt, lạnh lùng nói.

“Mạc Quân. .... Ngươi. ....” Thánh Xích còn chưa mở miệng, Xích Ngọc ở bên người như nhìn thấy quỷ chỉ vào Ngao Quân nói. Lúc này Mạc Quân tự tin tràn đầy, tựa hồ tự cao tự đại đi tới phía trước, dáng người tuyệt đại, nhưng thật độc lập, tại nơi quỷ dị tà ác này, là chính khí nghiêm nghị như vậy, bộ dáng này Xích Ngọc chưa từng gặp qua, Mạc Quân như vậy căn bản là hoàn toàn bất đồng với Mạc Quân ở chung mấy ngày với nàng.

“Gia Luật Ứng, ngươi đã sớm biết trận đồ kia là giả?” Thánh Xích vẫn như cũ hoàn toàn khinh thường Ngao Quân đang đi tới. Âm trầm hỏi Gia Luật Ứng. Hắn cho tới bây giờ vẫn cho rằng Gia Luật Ứng đã phát hiện trận đồ kia là giả, cho nên mới không trùng kế của hắn, nhưng hắn không nghĩ ra, cho dù Gia Luật Ứng có phát hiện ra trận đồ kia là giả, bọn họ cũng không có khả năng có thể đi vào nơi này! Thánh Xích đáng thương a! Ngay cả Xích Ngọc cũng nhìn ra Ngao Quân có điểm khác thường, mà hắn lại còn tự cao tự đại chỉ xem Gia Luật Ứng là đối thủ.

”Ha ha. ....” Để người thất vọng rồi, cái gì bát quái đồ, ta tuyệt không biết gì cả, cho nên càng không thể biết được trận đồ kia là giả, thiếu chút nữa ta đã bị người lừa, may mắn, khi ta đưa vật ấy cho Quân, y đã biết là giả.” Gia Luật Ứng tà khí nhìn Thánh Xích tự hào nói. Giống như đang giới thiệu thê tử tài hoa hơn người của mình với người khác.

“Cái gì? Là Mạc Quân.” Lúc này con mắt của Thánh Xích mới nhìn về phía Ngao Quân, nhất thời cũng bị khí thế tuyệt đại của y làm kinh sợ, hắn dường như lại thấy được cái ngày ‘Thiên hạ đệ nhất quân sư’ đứng ngạo nghễ trên Thiên Nhật Pha chỉ huy mười vạn đại quân Long Hiền lui lại, nhưng theo lời của Xích Ngọc nói thì không phải như vậy, chẳng lẽ là Xích Ngọc bán đứng hắn.

Quay đầu, vẻ mặt lo lắng nhìn Xích Ngọc, thanh âm âm trầm phảng phất như đến từ mười tám tầng Địa ngục chậm rãi ở bên tai Xích Ngọc vang lên: “Xích Ngọc, đây là có chuyện gì? Ngươi nói với bốn tọa như thế nào? Cái gì Mạc Quân căn bản chính là thứ vô năng hão sắc, cái gì y căn bản không hiểu trận pháp, không thể ngờ ngươi cũng dám phản bội bốn tọa.” Vung tay lên, Xích Ngọc văng về phía trước ới ra một ngụm máu lớn.

Thấy Thánh Xích sắp hạ thủ, Xích Ngọc mau chóng quỳ xuống, lết về phía trước, run giọng nói: “Xích Ngọc không có phản bội chủ tử, những lời này thật sự là chính mồm Mạc Quân nói với Xích Ngọc, Xích Ngọc không dám đối với chủ tử có nửa lời nói dối. Là. .... Là Mạc Quân!” Tay chỉ về phía Ngao Quân, phần hận nói: “Là y, là y đã lừa Xích Ngọc, chủ tử tha mạng a! Xích Ngọc đối với chủ tử vẫn trung thành và tận tâm.”

“Hừ.” Thánh Xích đối với Xích Ngọc hừ lạnh một tiếng, quay đầu không hề nhìn nàng, Xích Ngọc thật mạnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, gầy dựa đứng lên, mà hắc y nhân kia lại thùy chung không có gì phản ứng, giống như cái đầu gỗ.

Thánh Xích mắt lộ ra tia sắc bén, nhìn chăm chăm vào Ngao Quân, bên miệng chậm rãi giờ lên một chút cười lạnh nói: “Mạc Quân, ngươi khi nào thì phát

hiện Xích Ngọc là có mục đích tiếp cận ngươi?”

Ngao Quân mặt không chút thay đổi lạnh nhạt nói:“Lần đầu tiên nhìn thấy nàng.”

“Ha ha..... Bồn tọa tự nhận làm thiên y vô phùng [*], ngươi như thế nào phát hiện ra , chẳng lẽ ngươi một chút cũng không bị Xích Ngọc mê hoặc, bồn tọa không tin, có người nam nhân nào đôi mắt với Xích Ngọc mà không động tâm,”

“Thiên y vô phùng? Hừ, là sơ hở chồng chất, thứ nhất, phụ cận Ngàn Dặm Pha đã bị Huyết Hồn ảnh hưởng, người thường căn bản không thể tiếp cận Ngàn Dặm Pha, mà Xích Ngọc lại xuất hiện ở nơi đó; Thứ hai, phụ cận Ngàn Dặm Pha căn bản không có khả năng xuất hiện độc xà; Thứ ba, Xích Ngọc nói nàng là tiểu thư tay trời gà không chặt, nhưng ta lại phát hiện trên tay nàng có nhiều vết chai, đó không thể là do bút lưu lại , mà là cảm kiếm Côn cò, người ngàn vạn lần không nên, sử dụng mỹ nhân kế với bản quân sư.” Ngao Quân cười lạnh nói, dùng một mỹ nhân sử dụng mỹ nhân kế với nàng, thật sự là truyện cười lớn nhất thiên hạ.

“Ngươi.....” Thánh Xích bị Ngao Quân nói đến không còn lời nào để nói, nghe y vừa nói như vậy, quả thật rất đúng, cái kẻ sách kia thật sự là trăm ngàn chỗ hở. Kỳ thật là do Ngao Quân quá thông minh, đổi lại là người khác, kẻ sách đó quả thật là thiên y vô phùng.

Ngừng một chút, Thánh Xích bình tĩnh trở lại, âm hàn nhìn Ngao Quân nói:“Ngươi đã sớm biết nàng là người của bồn tọa? Cho nên tương kế tựu kế. Để nàng mang tin tức giả cấp cho bồn tọa.”

“Không phải, lúc trước ta vẫn nghĩ nàng là người Gia Luật Ứng phái đến.” Ngao Quân ăn ngay nói thật nói.

“Ha ha..... Quân, ngươi như thế nào hội nghĩ như vậy? Cho dù là dùng mỹ nhân kế với ngươi, ta cũng sẽ không tìm nữ nhân như vậy, nói như thế nào cũng phải tự mình xuất mã mới được, ngươi nói đúng đi!” Gia Luật Ứng hoàn toàn không nhìn trước mặt còn có ba tên chương mã, mị nhân như tợ nói với Ngao Quân, vừa nói vừa phóng điện, còn tao nhã đem tóc ở trước ngực hất ra sau, bộ dáng kia ở trên giang hồ được xưng “Dụ dỗ tiên tử” Xích Ngọc cũng cảm thấy không bằng.

“Gia Luật Ứng đừng làm ta ghê tởm.” Ngao Quân rốt cục nhịn không được , âm hàn nghiêm mặt, dùng thanh âm dưới 0 độ nói. Chịu không nổi, toàn thân đều nổi da gà.

Hiện tại Thánh Xích lại hoàn toàn trái lại, không nhìn Gia Luật Ứng, không để ý tới bộ dáng tao nhã buồn nôn kia, tiếp theo lời nói của Ngao Quân nói:“Đến khi Gia Luật Ứng đi tìm ngươi, ngươi mới biết được Xích Ngọc không phải người của Gia Luật Ứng, mà là người của bồn tọa? Cho nên mới đột nhiên nói với Xích Ngọc như vậy?”

Ngao Quân nhìn Gia Luật Ứng liếc mắt một cái, gật gật đầu, cái gì nên đến rồi cũng sẽ đến.

“Ha ha ha.....” Thánh Xích đột nhiên phát ra cười to, nhìn Gia Luật Ứng đang đứng ở phía sau Ngao Quân nói:“Gia Luật Ứng a Gia Luật Ứng, không thể ngờ được hai người chúng ta tự cho là thông minh, lại bị Mạc Quân này đùa giỡn xoay quanh, ha ha.....” Tuy là cười lớn, nhưng trong lòng là hận đến chịu không nổi. Khá lắm Mạc Quân, dám đem bồn tọa trở thành hầu tử đùa giỡn, hừ, bồn tọa tuyệt đối sẽ không cho ngươi chết được thống thống khoái khoái, ha ha.....

“Có ý tứ gì?” Gia Luật Ứng nháy mắt sửa lại bộ dáng phong tao lúc này, nhíu nhíu mày nói, chỉ trong nháy mắt ánh mắt lại nhìn chằm chằm Mạc Quân, thông minh như hần, chỉ cần nghe đối thoại của hai người, còn có sau khi nhìn thấy ánh mắt giống như thật có lỗi của Mạc Quân, như thế nào lại không nghĩ ra chân tướng sự việc? Nhưng hần vẫn không muốn tin.

“Có ý tứ gì? Có ý tứ gì? Ha ha..... Gia Luật Ứng ngươi đến lúc này còn hỏi là có ý tứ gì? Xem ra ngươi trúng độc của Mạc Quân thật sự rất sâu. Ha ha..... Bị y lợi dụng, bị y điều khiển, bị y đùa bỡn trong lòng bàn tay, còn khắp nơi che chở cho y, ngay cả ngọc bội tối ấu yếm cũng đưa cho y. Ha ha..... Ngươi có biết y dùng ngọc bội của ngươi làm cái gì hay không? Ha ha..... Xích Ngọc, ngươi tới nói cho Gia Luật Thái tử vĩ đại của chúng ta nghe đi.” Thánh Xích ha ha cười nhạo nói, không để ý mặt Gia Luật Ứng càng ngày càng đen, đối với Xích Ngọc cười lớn nói.

Cho dù Mạc Quân thực sự biết Thiên Can bát quái trận là như thế nào, cho dù y quả thật đúng như đồn đãi, thật sự là kỳ tài ngút trời, thì tính sao, hần cũng không tin y có thể phá Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận do hần tỉ mỉ thiết kế, huống chi giờ tỷ đã sắp đến, đến lúc đó cái gì ‘Phệ diễm tà quân’, cái gì ‘thiên hạ đệ nhất quân sư’, tất cả đều trở thành Huyết Hồn của hần, vĩnh viễn bị hần sử dụng. Bất quá, không thể ngờ được Mạc Quân lại ‘Giăng nghĩa khí’ như vậy, trước khi chết còn diễn cho hần một vai phản khách như thế, ha ha..... Thật sự là càng ngày càng có ý tứ ..... Mạc Quân ngươi muốn trách thì trách ngươi không nên dây vào Thánh Xích ta.

“Dạ” Xích Ngọc cung kính nói với Thánh Xích, sau đó tiến lên trước vài bước, tay vẫn đặt ở ngực, xem ra một chương kia thật sự rất nặng, thoáng điều chỉnh hơi thở một chút, lại cười lạnh nhìn Ngao Quân liếc mắt một cái, cái liếc mắt kia rõ ràng biểu đạt : Ta sẽ không để yên cho ngươi.

Quay đầu, đối với Gia Luật Ứng mắt lạnh nhìn nàng, mắt hàm thu ba, mềm mại đáng yêu nói:“ Buổi tối mấy ngày hôm trước, Mạc Quân đột nhiên nói có hẹn, liền đi ra ngoài, ta nghĩ, ngày đó hẳn là chính là Gia Luật Thái tử hẹn y ra! Sau khi trở về, liền thực vui vẻ, còn nói với Xích Ngọc, là một người rất trọng yếu hẹn y đi ra ngoài, nếu không phải có người kia, y sẽ không thể có thành tựu ngày hôm nay, y căn bản không hiểu cái gì bát quái trận, đều là người kia chỉ cho y như thế nào giúp đại quân Long Hiên bình yên lui lại , còn nói người kia là như thế nào một lòng muốn đưa chủ tử vào chỗ chết, như thế nào chán ghét chủ tử. Nhưng lại không chịu nói người nọ là ai, hơn nữa khi nói chuyện luôn ẩn trong lòng, chờ y ngủ say, Xích Ngọc liền từ trong lòng lấy ra ngọc bội của Gia Luật Thái tử, ta nghĩ, chính là ngày đó, Gia Luật Thái tử đem ngọc bội đưa cho Mạc Quân!.....” Nói xong cố ý ngừng một chút, ta nhìn Gia Luật Ứng.

Gia Luật Ứng nghe đến đó, tươi cười tà tà cứng ngắc ở trên mặt, bình tĩnh nhìn Ngao Quân vẫn không phản ứng, âm trầm thanh đối với Xích Ngọc nói:“Nói tiếp.”

“Đêm đó, ta liền hướng chủ tử bẩm báo việc này, chủ tử liếc mắt một cái liền nhận ra khối ngọc bội kia là của Thái tử. Vốn chủ tử nói cái gì cũng không tin Thái tử sẽ phản bội hần như vậy, nhưng khi chủ tử nhìn thấy khối ngọc bội mà Thái tử tối ầu yếm, không tin cũng không được. Chủ tử lúc ấy thực đau lòng, cũng thực sinh khí, nhưng chủ tử cũng không nghĩ tới sẽ xuống tay với Thái tử, chủ tử đã nói, Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận vĩnh viễn sẽ không phát động với Thương Liêu quốc, bởi vì tướng sĩ Thương Liêu mới là thành trụ của trận pháp này, giúp Thái tử có thể hoàn thành tâm nguyện suốt đời của người. Nhưng không thể tưởng được Thái tử chẳng những phái người đi đào trộm trấn môn chi bảo của bản môn, hơn nữa còn hủy đi đan dược chủ tử tỉ mỉ luyện chế nhiều năm, nhìn đan dược so với sinh mệnh còn quan trọng hơn đã bị hủy, dưới cơn thịnh nộ, cũng vì bảo toàn chính mình chủ tử mới xuống tay với Thái tử” Xích Ngọc Chân nửa giả nửa thật nói. Mục đích thực rõ ràng, làm gì cũng phải khiến cho hai người bọn họ trở mặt thành thù.

“Quân, nàng ta nói đều không phải thật sự đúng không?” Gia Luật Ứng dùng tiếng nói bình tĩnh đến làm người ta sợ hãi hỏi: Nói a? Nói không phải, nói bọn họ là đang gạt ta, nói mau a!

Nhưng Ngao Quân không nói được một lời, nhìn cũng không nhìn hần, hiển nhiên là cam chịu những lời của Xích Ngọc.

Gia Luật Ứng lại đột nhiên như điên, chạy đến trước người Ngao Quân, hồng mâu đã chuyển thành màu đỏ tươi làm người ta thập phần sợ hãi, giống như muốn xuất huyết, hai tay đột nhiên cầm bả vai của nàng, dùng sức lay động nói: “Nói a! Nói mau a! Nói bọn họ là đang gạt ta, ngươi không có lợi dụng ta, ngươi không có gạt ta, ngươi là thiết tình đối với ta, đúng hay không? Đúng hay không. ....”

Trầm mặc một chút, Ngao Quân ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh vô ba lạnh nhạt nói: “Thực xin lỗi. ....” Thiết tình giải thích, trừ bỏ giải thích nàng không biết nên làm cái gì, tuy rằng Xích Ngọc có điểm thêm mắm thêm muối, nhưng nàng quả thật là đang lợi dụng hần.

“Thực xin lỗi. .... Ha ha. .... Thực xin lỗi. ....” Gia Luật Ứng buông lỏng tay ra, thất hồn lạc phách không ngừng lặp lại lời của Ngao Quân. Thực xin lỗi, ha ha. .... Vì cái gì lại nói thực xin lỗi, vì cái gì?

“Gia Luật Ứng.” Nhìn Gia Luật Ứng bộ dáng đau khổ như thế, Ngao Quân không đành lòng gọi một tiếng. Ở nơi sâu nhất trong nội tâm, tựa hồ có một chỗ mềm mại, xúc động thật sâu một chút, trong mắt rất nhanh hiện lên một loại tên là đau lòng gì đó.

Gia Luật Ứng tựa hồ không nghe thấy Ngao Quân kêu to, vừa lui về phía sau vừa lẩm bẩm nói: “Vì cái gì lại nói thực xin lỗi? Vì cái gì không gạt ta? Có phải, hiện tại ta không còn giá trị lợi dụng hay không, ngươi ngay cả lừa cũng không chịu lừa ta, có phải hay không? Có phải hay không. ....”

“Gia Luật Ứng, ta. ....” Nhìn Gia Luật Ứng từ trước tới nay đều hăng hái, tự cao tự đại lại để tâm vào chuyện vụn vặt như thế, Ngao Quân rất muốn nói cho hần, nàng không phải thật sự muốn lợi dụng hần, chính là nàng không thể nê hà mà thôi! Nhưng lời nói vừa đến miệng, lại nói không được. Tuy là bất đắc dĩ lắm, lại thật thật thật thật lợi dụng hần, nói ra, thì có tác dụng gì! Nếu biết sau khi hần phát hiện chân tướng lại thống khổ như vậy, nàng. .... Nàng vẫn phải làm như vậy. Có cái nên làm, có việc không nên làm, mà ngăn cản Thánh Xích quả thật không thể không làm.

Thánh Xích từ đầu tới cuối tựa như xem diễn, cười và thường thức một màn phản kích trước mắt, kỳ thật cũng có một nguyên nhân thật sự khác chính là thời gian, âm khí trong trời đất cũng sắp đạt tới đỉnh cao nhất, ha ha. .... Đến lúc đó, hần là có thể nhân cơ hội này hợp nhất Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận, trong trời đất, còn có ai có thể làm gì được hần, cho dù Thiên Khôn bí kíp và Thiên Khôn thần kiếm cũng không làm gì được hần. Ha ha. ....

Trong một góc thấy Thánh Xích một bộ xem kịch vui âm hiểm cười lạnh, Ngao Quân trong lòng thầm nghĩ, không tốt, thời gian sắp tới rồi, hần đang kéo dài thời gian.

“Gia Luật Ứng, hiện tại đừng nói chuyện này, thời gian đã đến, không thể chần chừ, Huyết Hồn đã bắt đầu hành động, Gia Luật Ứng.” Ngao Quân vội vàng hét lớn với Gia Luật Ứng. Thanh âm khốc liệt của Huyết Hồn càng lúc càng lớn, oán khí càng ngày càng nặng.

Nhưng Gia Luật Ứng lại không hề có cảm giác với những lời của Ngao Quân, tưởng như điên rồi, chỉ lảng lảng đứng ở nơi đó không ngừng mà nói: Ngươi là thiết tình đối đãi, không phải gạt của ta. ....

“Cáp. ....” Mạc Quân đứng là Mạc Quân, nhanh như vậy đã phát hiện. Vốn định lại đùa một hồi, ai có thể làm Gia Luật Ứng vô dụng như vậy, một chút liền choáng váng. Quên đi, đã xong, đùa không vui chút nào.” Thánh Xích giống như đem tất cả mọi người trở thành con rối, bất mãn nói, hần quả thực đem bọn họ trở thành những con rối diễn trò hay cho hần khoái hoạt.

Đi theo chủ tử nhiều năm như vậy, như thế nào lại không rõ ý tứ của chủ tử đâu! Thánh Xích lời vừa nói xong, hắc y nhân bên người liền nhìn về phía Gia Luật Ứng còn chưa hoàn hồn, rút kiếm ra, nhảy về phía trước, thẳng tắp đánh tới Ngao Quân.

Ngao Quân vừa định xuất thủ, đột nhiên bay ra một bóng dáng màu xanh, làm động tác của Ngao Quân ngừng lại một chút, hắc y nhân thấy vậy liền đâm thẳng đến trước mặt Ngao Quân, mắt thấy sẽ đâm trúng.

“Đang. ....” một tiếng, là thanh âm kim loại va chạm nhau, nguyên lai là trong lúc chỉ mình treo chuông thân ảnh đã phi thân đến ngăn cản, xuất kiếm đầy kiếm của hắc y nhân ra, hiển nhiên, người tới vô công so với hắc y nhân cao hơn vài bậc, hắc y nhân bị nội lực chấn động, bay ra ngoài mấy trượng, đụng vào trên mặt núi, ói ra miệng máu lớn, liền chết ngất đi.

“Cẩn Hiên?” Ngao Quân bước nhanh vài bước. Nhìn thấy hần, trong lòng nàng không hiểu sao lại cảm thấy an tâm.

“Quân, ngươi không sao chứ!” Cẩn Hiên cũng rất nhanh đi tới trước mặt Ngao Quân, khẩn trương hỏi. Thấy Ngao Quân lắc lắc đầu, vẫn không tin, thế nào cũng phải kiểm tra y từ trên xuống dưới một lần, phát hiện trừ bỏ phần cổ bị Xích Ngọc lộng thương đã được thượng dược, những nơi khác đều không bị thương, thế này mới yên lòng.

“Âu Dương Cẩn Hiên? Ha ha. .... Đến thật tốt. Bản môn chủ vừa định đem các người cùng nhau quy thiên, ha ha. ....” Thánh Xích tà ác cười lớn, tay vừa động, Huyết Hồn đã xuất động.

“Cẩn Hiên cẩn thận” Ngao Quân ra tiếng nhắc nhở nói, Huyết Hồn đã tấn công tới đây. Vừa lên tiếng nhắc nhở đã vô dụng, Cẩn Hiên đã bị Huyết Hồn khống chế.

“Quân, đây là có chuyện gì?” Cẩn Hiên đột nhiên cảm thấy ngực đau đến muốn chết, giống như có người sinh móc trái tim ra, đầu cũng từng đột phát đau, hẳn biết đây là Huyết Hồn giờ trò quỷ, gãy dựa như thế nào, Huyết Hồn hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

“Cẩn Hiên.” Thấy Cẩn Hiên thống khổ như vậy, tâm Ngao Quân cũng rất đau rất đau. Nàng cảm thấy kỳ quái, Huyết Hồn này còn không chưa công kích nàng a! Vì cái gì nàng hội cảm thấy đau lòng?

“Ha ha. .... Huyết Hồn vừa ra, dù người là có võ công thiên hạ vô địch cũng chỉ là người vô dụng. Âu Dương Cẩn Hiên, Mạc Quân, hảo hảo hưởng thụ Huyết Hồn phục vụ đi! Ha ha. ....” Thánh Xích lại đắc ý cười to, tay lại vừa động, càng nhiều Huyết Hồn tấn công Cẩn Hiên, còn có Ngao Quân.

“Gia Luật Ứng, mau tỉnh lại a! Gia Luật Ứng. ....” Ngao Quân thống khổ che ngực, nhắm phía Gia Luật Ứng hô to, nhưng Gia Luật Ứng vẫn không hề phản ứng, phải làm gì đây?

“Vũ Tinh. .... Vũ Tinh, không cần a! ....” Cẩn Hiên đột nhiên nổi điên hô lớn, mắt lý trí huy kiếm chém lung tung, nguy rồi, nàng biết Huyết Hồn, còn có thể chống đỡ một trận, nhưng Cẩn Hiên hoàn toàn không biết, căn bản là không thể phản kháng.

Xem ra đã xuất hiện ảo giác, một chút nữa Cẩn Hiên sẽ phải hội thống khổ muốn chết, sau đó là tự sát, Gia Luật Ứng đáng giận trong lúc này lại ngây, Ngao Quân một mặt kiệt lực chống lại công kích của Huyết Hồn, một mặt suy nghĩ biện pháp đánh thức Gia Luật Ứng, chỉ khi hẳn tỉnh mới có thể đối phó Huyết Hồn này.

Xích Ngọc vẻ mặt khản trương nhìn Âu Dương Cẩn Hiên thống khổ, cũng thực đau lòng, nhưng nàng cũng không có tài cán làm chút gì, chỉ có thể đem oán hận lại hướng về Ngao Quân: Nếu không phải người, hẳn đã không đến, hẳn sẽ không chịu khổ như vậy, đều là người. ....

Mặc dù đem hết sức lực chống lại, nhưng Huyết Hồn công kích càng ngày càng mạnh, lý trí đã muốn mất, Gia Luật Ứng! Đột nhiên giật mình một cái, Ngao Quân thừa dịp còn một chút lý trí cuối cùng, gian nan từ trong lòng lấy ra ngọc bội, quăng về phía Gia Luật Ứng, chính giữa ngực.

Một vật này Gia Luật Ứng rốt cục có phản ứng, chậm rãi cúi đầu, nhìn thoáng qua ngọc bội hình lang kia, chậm rãi ngồi xổm xuống nhấc lên, lại liếc mắt nhìn ngọc bội một cái, thần chí chậm rãi quay lại, ngẩng đầu, trong lúc đó Ngao Quân đang thống khổ gãy dựa, còn có Âu Dương Cẩn Hiên tựa hồ điên rồi.

“Âu Dương Cẩn Hiên” Vừa thấy Âu Dương Cẩn Hiên, Gia Luật Ứng liền hoàn toàn tỉnh táo lại, cừu hận nhìn hắn, đều bởi vì hắn, phụ hoàng mới thay đổi, mọi người mới thay đổi, còn có Quân, cũng bởi vì hắn, Quân mới đối xử hắn như vậy.

Gia Luật Ứng trong hồng mâu chứa đựng cừu hận nhìn Ngao Quân từng trận kinh hãi, nhưng hiện tại việc chính yếu là phải đối phó Huyết Hồn này, đối phó Thánh Xích, Gia Luật Ứng không thể xuống tay với Cẩn Hiên ở phía sau.

Cho đến lúc này, Ngao Quân kiệt lực bảo trì thần chí của mình, dùng hết khí lực hô to: “Gia Luật Ứng, là Mạc Quân ta thực xin lỗi người, nhưng hiện tại không phải lúc, khi cực âm đã hội tụ, nếu không xuất thủ sẽ không kịp, Gia Luật Ứng, người có nghe hay không, chỉ có ngăn cản Thánh Xích, Mạc Quân ta tùy người xử trí, a. ....” Ngao Quân thống khổ kêu ai một tiếng.

“Quân. ....” Gia Luật Ứng thấy Ngao Quân thống khổ như thế, tâm cũng đau lên, tiến lên từng bước đau lòng kêu to nói. Bước từng bước, hẳn lại ngập ngừng, hẳn lại nghĩ tới Mạc Quân là như thế nào lợi dụng tốt hắn, như thế nào lừa gạt hắn. Nhưng. ....

Mạc Quân, là người thực xin lỗi ta, ta sẽ không để người chết ở trên tay người khác, có chết cũng phải chết trong tay ta, Gia Luật Ứng dựa theo biện pháp lúc trước Ngao Quân chỉ cho hắn, từ trong lòng xuất ra một cây sáo ngọc thổi.

Tiếng sáo dừng mảnh bồi hồi làm bốn phía công kích Ngao Quân và Cẩn Hiên Huyết Hồn chậm rãi tĩnh lặng, tất cả đều tụ lại ở trước mặt Gia Luật Ứng, oán khí tựa hồ yếu bớt không ít.

“Đáng giận” Thánh Xích mắng một tiếng, bởi vì vô luận hắn phát ra chỉ lệnh công kích như thế nào, Huyết Hồn cũng không phát động được, hoàn toàn không nghe lời hắn. May mắn hắn sớm có chuẩn bị.

“Công” Thánh Xích tay lại vừa động, phát ra một chỉ lệnh công kích, từ phía sau hắn đột nhiên toát ra vô số Huyết Hồn, đồng thời tấn công đang thổi sáo Gia Luật Ứng.

Bên kia Huyết Hồn sắp đánh tới, bên này là Gia Luật Ứng, Cẩn Hiên, Xích Ngọc, Thánh Xích cũng bắt đầu xuất thủ, Gia Luật Ứng sử dụng Hóa Vân Kiếm pháp, cả người giống như bị lửa vây quanh, Cẩn Hiên cũng là vô công lợi hại nhất, dùng hết toàn lực nghênh chiến, Thánh Xích từ đầu tới cuối đều thoái mái ứng phó, căn bản không đem bọn họ để vào mắt, mà Xích Ngọc vô công kém cỏi nhất, không đánh được một hồi đã bị Gia Luật Ứng một kiếm đâm trúng, té trên mặt đất, ôm miệng vết thương mặc dù không chết, nhưng không có năng lực đứng lên, đành phải nhịn đau nửa nằm trên mặt đất.

“Ha ha. ....” Thánh Xích vừa đánh vừa cười, chưởng phong đảo qua, Cẩn Hiên và Gia Luật Ứng đều bị trúng chưởng, đồng loạt té ngã trên đất, ôm ngực nhổ ra một búng máu.

” ha ha. .... Cực âm đã đến, Huyết Hồn bát quái trận vĩ đại nhất đã chính thức ra đời, ha ha. .... Thần sát thần, ma sát ma, ha ha. ....”

Hai người đồng thời dùng hết công lực đánh vào bốn cây cột, cực lực phát ra một kích.

‘Bang bang. ....’ bốn cây cột nháy mắt bắn ra hỏa hoa, chấn động rung chuyển, một cỗ lực lượng cường đại phản phệ trở lại, Gia Luật Ứng và Cẩn Hiên vội vàng lấy kiếm chống đỡ, nhưng lực lượng quá lớn, hai người căn bản ngăn không được, bị đánh bay ra xa mấy trượng, ói ra một ngụm máu to, sắc mặt đều trắng bệch.

“Ha ha, thiên hạ phải tôn ta chí tôn, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, ha ha. ....” Thánh Xích điên cuồng hô to trong không trung.

“Phải không?” Ngạo Quân thanh âm lạnh lùng đối với Thánh Xích điên cuồng hỏi ngược lại.

Mọi người ở đây đều tròn mắt há hốc mồm nhìn về phía Ngạo Quân toàn thân đang bay lên, xoay tròn, bốn phía lập tức bị một dòng khí cường đại lay chuyển, thổi đến mọi người không mở mắt ra được, nội tâm đều thật khiếp sợ: Nội lực thật cường đại.

Ngạo Quân toàn thân bay đến giữa không trung, từ bên hông rút ra Thiên Khôn thần kiếm, hào quang chiếu sáng toàn bộ trời đất hắc ám, giống như thần tiên hạ phàm, đến cứu vớt thế nhân, tiêu diệt hắc ám.

“Thiên Khôn thần kiếm?” Thánh Xích không thể tin nhìn chằm chằm kiếm trong tay Ngạo Quân, trong mắt rốt cục xuất hiện kinh hoàng: Không có khả năng, Thiên Khôn thần kiếm như thế nào lại ở trong tay Mạc Quân, không có khả năng. .... Ngạo Quân tay cầm Thiên Khôn thần kiếm, đem trăm năm công lực tụ tập trong tay, đối với con lợn chết này vung kiếm lên, xuất ra Thiên Khôn thần công, đất rung núi chuyển, ‘Bang bang phanh phanh. ....’ một thanh âm cự bạo, giống như toàn bộ trời đất đều nổ tung, hỏa hoa bắn ra bốn phía.

Tan thành mây khói, bốn cây cột tất cả đều bị nổ thành bột phấn, khối tảng đá vỡ ra, Huyết Hồn làm người ta sợ hãi, năng lượng cũng đã yếu, dần dần trôi đi, mà Huyết Hồn Thương Liễu cũng dần dần có ý thức, bởi vì tất cả bọn họ đều vây quanh bốn phía Gia Luật Ứng bảo hộ hần, có thể bởi vì còn lòng kính ngưỡng, nên không chịu biến mất.

Lực lượng lúc này quá lớn, Ngạo Quân cho dù công lực thâm hậu có thâm hậu đến đâu, vẫn bị khí âm hàn gây thương tích, ngã trên mặt đất, ói ra vài miệng máu, Cẩn Hiên vội vã đi về phía y, nâng Ngạo Quân dậy: “Quân, ngươi sao rồi?”

Ngạo Quân chống đỡ ngồi dậy, tự tin cười đậm nói: “Không có gì.”

Thật tốt quá, thần trụ đã bị hủy, Huyết Hồn cũng không còn uy hiếp, hơn nữa Thánh Xích đã đem tâm mạch Thiên Can bát quái trận đặt ở trong bốn cây cột kia, có thể nói, Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận đã hoàn toàn bị hủy, hoàn toàn biến mất, năng dù có chịu đau khổ lớn hơn nữa cũng đáng, nhưng, thật sự đau quá a!

“Không, không thể, không có khả năng, thần trụ của ta, Huyết Hồn của ta, Huyết Hồn Thiên Can bát quái trận của ta. .... Không. .... A. ....” Thánh Xích thần sắc thất thường rống to, nội tâm vô cùng kích động, hơn nữa hần với bốn cây cột bị hủy có liên hệ với nhau, đột ngột quỷ trên mặt đất ói ra một ngụm máu.

Trong trời đất lập tức giống nhau đình chỉ vận chuyển, tất cả mọi người lẳng lặng nhìn Thánh Xích vẫn bất động, cho đến khi Ngạo Quân nghĩ hần đã trở thành người đá, Thánh Xích mới xoay người đứng lên, tóc buộc trên đầu, tất cả đều tản ra, theo gió bay lên, khoe miệng còn có vết máu, ánh mắt trong ngọn lửa thiêu đốt, trở thành một con quỷ khát máu.

“Mạc Quân, không, hần phải gọi ngươi là Lãng Ngạo Quân.” Không thể ngờ được Lãng Ngạo Quân mà ta tìm kiếm bấy lâu nay luôn luôn là kẻ mình không coi ra gì, ha ha. .... Kỳ thật từ khi y giúp quân Long Hiên lui lại, hần nên nghĩ đến.

Cẩn Hiên, Gia Luật Ứng đều khó hiểu nhìn Thánh Xích liếc mắt một cái, lại nhìn Mạc Quân đối với câu nói này không hiểu sao lại không phản ứng, không rõ vì cái gì Thánh Xích hội nói như vậy, hơn nữa vì cái gì Ngạo Quân lại có nội công bí hiểm như vậy, y rõ ràng không biết võ công, bọn họ chưa từng cảm nhận được y có nội công, vì cái gì lại đột nhiên lợi hại như vậy? Y rốt cuộc là người như thế nào? Mạc Quân thật sự không phải tên thật của y sao? Hai người lúc này mới phát hiện, bọn họ đối với y căn bản là không biết gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 44: Thanh lý môn hộ! Tranh đoạt!

Editor: Lê Nguyệt + Bảo Bảo “Mạc Quân, không, hần phải gọi ngươi là Lãng Ngạo Quân.” Không thể ngờ được Lãng Ngạo Quân mà ta tìm kiếm bấy lâu nay luôn luôn là kẻ mình không coi ra gì, ha ha. .... Kỳ thật từ khi y giúp quân Long Hiên lui lại, hần nên nghĩ đến.

Cẩn Hiên, Gia Luật Ứng đều khó hiểu nhìn Thánh Xích liếc mắt một cái, lại nhìn Mạc Quân đối với câu nói này không hiểu sao lại không phản ứng,

không rõ vì cái gì Thánh Xích hội nói như vậy, hơn nữa vì cái gì Mạc Quân lại có nội công bí hiểm như vậy, y rõ ràng không biết võ công, bọn họ chưa từng cảm nhận được y có nội công, vì cái gì lại đột nhiên lợi hại như vậy? Y rốt cuộc là người như thế nào? Mạc Quân thật sự không phải tên thật của y sao? Hai người lúc này mới phát hiện, bọn họ đối với y căn bản là không biết gì cả.

“Lăng Ngao Quân?” Xích Ngọc vừa nghe thấy tên này, vừa thấy võ công tuyệt thế của Mạc Quân, hơn nữa Thiên Kiềm thần kiếm của Thánh Tiên Môn bọn họ lại đang ở trên tay Mạc Quân, bị đả kích dần dần phục hồi tinh thần lại, lại bị một câu này của Thánh Xích làm thất thần.

“Trách không được, người lại biết Thiên Can bát quái trận của Thánh Tiên Môn, ha ha..... Nguyên lai người chính là đồ đệ của hai lão quý chết tiết kia. Ngày đó cao nhân cứu Gia Luật Ung có phải chính là người không?” Thánh Xích hai mắt đỏ bừng, có thể sánh bằng Gia Luật Ung, đối với Ngao Quân cười lạnh nói.

Gia Luật Ung trong lòng cũng cả kinh, ngày đó người cứu hắn là Quân?

“Người không được ô nhục sư phó của ta. Nếu người biết tên của ta, thì chắc chắn người đã đi vào sơn động, người đã làm gì với sư phó ta?” Ngao Quân thanh âm lãnh như băng làm người ta phát run chậm rãi từ trong miệng dật ra, hai bên tuy chỉ gặp mặt một lần, nhưng sư phó lại đem hết thầy tất cả cho nàng, nàng không cho phép bất luận kẻ nào bất kính với bọn họ, Thánh Xích đã đến sơn động, theo cá tính của hắn, tìm không thấy Thiên Khôn, Thiên Kiềm, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho thi thể của hai vị sư phó.

Quả nhiên, Thánh Xích sau khi nghe xong, lại cười ha ha: “Ha ha..... Ta làm gì bọn họ? Cũng không có gì, chỉ là đem bọn họ biến thành thịt vụn, đem cho chó ăn mà thôi.”

“Người.....” Ngao Quân trong đôi mắt luôn luôn bình tĩnh nháy mắt bắn ra tia phản hận, cầm lấy Thiên Kiềm kiếm trên tay, đối với Thánh Xích nói: “Thánh Xích, người khi sư diệt tổ, giết hại sư huynh đệ đồng môn, gây họa cho vô lâm, không còn nhân tính, hôm nay Lăng Ngao Quân ta lấy thân phận chương môn Thánh Tiên Môn đời thứ hai mươi, thanh lý môn hộ.” Vì hai vị sư phó, nàng chỉ có thể tạm thời làm chương môn nhân một chút.

“Chương môn?” Ba tiếng kinh hô đồng thời bật ra, Cần Hiên, Gia Luật Ung vẻ mặt như gặp quỷ nhìn chằm chằm Ngao Quân: Y khi nào thì trở thành chương môn Thánh Tiên Môn. Còn Xích Ngọc lại vẻ mặt trầm mặc: Các đời chương môn nhân đều có được Thiên Kiềm thần kiếm, mà hiện tại kiếm đang ở trên tay Mạc Quân.

“Muốn giết ta, để xem người có bản lĩnh đó hay không.” Thánh Xích rống giận một tiếng, thân hình chợt lóe, như quỷ mỵ công kích hướng tới Ngao Quân.

“Tôi vừa đúng lúc.” Ngao Quân lạnh lùng nói, nhìn Thánh Xích thế tới hung mãnh, Ngao Quân không chút hoang mang đứng yên, đợi Thánh Xích đến ngay trước mắt, chương phong mạnh mẽ thẳng tắp đánh úp về phía Ngao Quân, Ngao Quân lúc này cũng ra chiêu.

Nhất thời đánh đến khó phân thắng bại, chỉ nghe thấy chương phong gào thét, kiếm khí phá không mà đến, kia tuyệt đối là một trận quyết đấu của cao thủ chân chính, Cần Hiên, Gia Luật Ung đứng xem hai đại cao thủ này quyết đấu liên tục ngạc nhiên, võ công Thánh Tiên Môn quả thật quý thần khó lường, ngay cả bọn họ cũng khó nhìn ra huyền bí trong đó.

“A.....” Chỉ nghe hết thảy một tiếng, Thánh Xích từ trên không thẳng tắp ngã xuống đất, trên ngực máu chảy không ngừng, hiển nhiên tiếng hét vừa nãy là do hắn trúng kiếm mà phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Ngao Quân từ phía sau Thánh Xích, phi thân xuống, cầm thần kiếm trong tay, bạch y phiêu phiêu, tóc đen theo gió tung bay, đứng như trích tiên hạ phàm, vừa đáp xuống đất, kiếm trên tay liền chỉ thẳng vào Thánh Xích, thần sắc nghiêm nghị.

“Sư phó, hiện tại Quân nhi sẽ báo thù cho các người, trừ hại cho thiên hạ.” Ngao Quân hít sâu một hơi, giống như đang nói với vong linh, lại giống như đang nói với chính mình, lại nhìn về phía Thánh Xích ngã trên mặt đất nói: “Thánh Xích, người vẫn luôn mong muốn có được Thiên Khôn bí kíp và Thiên Kiềm thần kiếm, hôm nay, ta sẽ lấy Thiên Khôn thần công giết người, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện cho người.” Nói xong Thiên Kiềm thần kiếm vung lên, kiếm khí cường đại lao thẳng tới, kiếm khí lướt qua, vật thể gì cũng tan xương nát thịt.

Đối mặt với kiếm khí cường đại như thế, trong lòng Thánh Xích cả kinh, lấy công lực của hắn căn bản ngăn không được, chẳng lẽ trời thật muốn diệt hắn sao? Lúc này hắc y nhân đang hôn mê vừa vận tỉnh lại, Thánh Xích không chút nghĩ ngợi, nhảy dựng lên, bắt lấy hắc y nhân chắn phía trước.

Hắc y nhân ngay cả kinh hô cũng không kịp, cái khăn đen trên mặt đã rơi ra, người cũng đã đứt khí, trên mặt đều là máu, ánh mắt mở thật to, dường như chết không nhắm mắt.

“Thánh Xích, người không phải là người?” Ngao Quân giọng căm hận hô, hắn dám lấy thuộc hạ của mình làm lá chắn.

“Thánh Xích ta có phải người hay không, người không phải đã sớm biết rồi sao?” Thánh Xích vô tình cười lạnh nói, đem thi thể hắc y nhân quăng sang một bên, tiếp theo phóng đi kim châm trí mạng.

Vì tầm lòng nhân từ, Ngao Quân lập tức phi thân đến tiếp lấy hắc y nhân, nhất thời không đề phòng, không thấy kim châm theo sát phía sau, khi phát hiện ra, cũng đã quá muộn, châm đã đến ngay trước mặt, Ngao Quân chỉ có thể nhắm mắt lại, nhưng đau đớn trong tưởng tượng không xuất hiện, bên tai lại nghe thấy thanh âm kim loại va chạm vào nhau.

Mở mắt ra, phát hiện Cần Hiên giống như một thiên thần cầm kiếm đứng ở trước mặt nàng, mặt tái nhợt hơn nữa khóe miệng còn có vết máu nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến vẻ tuấn mỹ của hắn, nhất là con ngươi đen thâm thúy của hắn chứa đựng đầy vẻ khẩn trương lo lắng làm lòng nàng cứng lại, vừa nãy là hắn cứu nàng?

“Quân, ngươi không sao chứ?” Thấy Ngao Quân vẫn không nhúc nhích nhìn hấn, Cẩn Hiên nghĩ nàng bị thương, khăn trương ngồi xổm xuống hỏi.

“Không có việc gì.” Ngao Quân mất tự nhiên mặt đỏ hồng, tận lực dùng thanh âm vững vàng nói, nhưng bởi vì tâm tình vẫn chưa bình phục nên âm điệu có điểm khác lạ không thích hợp với tính cách của nàng.

“Thật sự không có việc gì?” Cẩn Hiên không tin hỏi. Nếu như không có việc gì, nói chuyện sao là lạ như vậy, hơn nữa mặt còn đỏ. Cẩn Hiên ngu ngốc, bình thường thông minh như vậy, tại sao trong lúc này lại ngu như thế.

“Thật sự không có việc gì.” Bình tĩnh trở lại Ngao Quân lạnh nhạt nói. Ngao Quân đã nói như vậy, Cẩn Hiên cũng không nói gì nữa.

Ngao Quân ngẩng đầu thấy Thánh Xích đang đánh nhau với Gia Luật Ứng, mà rõ ràng, Gia Luật Ứng bị vây ở thế hạ phong, sau đó hấn đã trúng một chưởng, bay ra ngoài.

“Gia Luật Ứng.” Ngao Quân kinh hô một tiếng, phi thân đến, vững vàng tiếp được Gia Luật Ứng, thuận tay kiểm vung lên, trước ngực Thánh Xích lập tức bị chém trúng, ngã xuống đất, bất động.

Ngao Quân đỡ lấy Gia Luật Ứng hỏi: “Gia Luật Ứng, ngươi không sao chứ?” Nàng hiện tại là thật khăn trương vì hấn.

Gia Luật Ứng thẳng tắp nhìn thần sắc lo lắng của Ngao Quân, không nói được một lời, một lát sau, mới kỳ lạ cười ha hả, tránh khỏi Ngao Quân, lạnh lùng cười to nói: “Ha ha..... Ta có việc gì thì sao? Ha ha..... Ta có việc, ngươi hội lo lắng sao? Như thế nào? Bây giờ còn muốn đùa giỡn với ta nữa ư, có phải hay không? Thấy ta ngu ngốc vì bị ngươi đùa giỡn, ngươi thực vui vẻ đúng không? Mạc Quân a Mạc Quân, không cần lại đối ta làm ra biểu tình khăn trương này nọ, ta sẽ không bị ngươi lừa nữa, sẽ không.....” Vừa nói, trong hốc mắt hình như có nước mắt muốn chảy xuống, nhưng hấn vẫn quật cường bức trở về. (Bảo Bảo: hic, tội Ứng ca!!!)

Mà Huyết Hồn Thương Liễu thấy chủ tử của mình như vậy, chỉ có thể vây chung quanh bên người hấn, lúc này Gia Luật Ứng bị Thánh Xích đánh, bọn họ căn bản không thể giúp được, bởi vì Thánh Xích là người phát động Huyết Hồn, cho nên bọn họ căn bản không ngăn cản được công kích của hấn, mà tình huống hiện tại, bọn họ càng không giúp được gì.

“Gia Luật Ứng, là ta thực xin lỗi ngươi. Tuy nhiên, Huyết Hồn này là vì ngươi mà lưu lại, cũng nên để bọn họ yên ngủ đi!” Ngao Quân trầm mặc một hồi, chỉ có thể lại nói lời xin lỗi, sau đó nhìn Huyết Hồn chung quanh lạnh nhạt nói.

Gia Luật Ứng không hề nhìn Ngao Quân, đối với bộ hạ ngày xưa giờ đang vây quanh thân hấn nói: “Các ngươi hội biến thành như vậy, là ta hại các ngươi, mà các ngươi lại còn che chở cho ta, các ngươi là dũng sĩ chân chính của Thương Liễu ta. Đi thôi, trở lại thảo nguyên Thương Liễu đi, kiếp sau, các ngươi vẫn là anh hùng trên thảo nguyên Thương Liễu.”

Gia Luật Ứng vung tay lên, Huyết Hồn này tuy không muốn bỏ đi, nhưng vẫn chậm rãi tiêu thất, hóa thành một cỗ khói nhẹ, hướng về thảo nguyên Thương Liễu, về lại với đất.

Gia Luật Ứng nhìn bọn họ dần dần tiêu thất, trong lòng đau từng trận, ngày xưa kể vai chiến đấu tình cảnh rõ ràng rất chân thật, lúc này cũng chỉ còn là hồi ức.

“Gia Luật Ứng.” Ngao Quân muốn an ủi hấn, nhưng tay muốn đặt lên vai hấn, lại ngừng một chút, cuối cùng chỉ có thể vô lực buông xuống, hóa thành bất đắc dĩ kêu một tiếng, mà Gia Luật Ứng lại chỉ nhìn về hướng Huyết Hồn biến mất, không hề để ý tới Ngao Quân.

Cẩn Hiên nhìn một màn này, trong lòng rất trần trụi, hấn không biết Quân và Gia Luật Ứng trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Không rõ Gia Luật Ứng luôn luôn tà mị vì sao hội biến thành như vậy? Không biết, hấn cái gì cũng không biết, hấn chỉ biết là, trên mặt Quân vô cùng khăn trương, thần sắc lo lắng đều là sự thật, y thật sự đang khăn trương vì Gia Luật Ứng, thậm chí trong con ngươi đen còn có ần ần đau lòng, y đau lòng vì Gia Luật Ứng? Ý nghĩ này, một màn trước mắt này, động tác của y, làm hấn cảm thấy ngực thực buồn, rất muốn phát tiết ra, tựa như cảm giác năm đó khi nhìn Vũ Tinh và hoàng huynh ở cùng một chỗ, rất đau rất đau.

Hấn không muốn nhìn nữa, cho nên hấn cất bước đi về phía Ngao Quân, đi chưa được mấy bước, lại phát hiện, Xích Ngọc thừa dịp Quân chưa chuẩn bị, cầm kiếm muốn đâm y, Cẩn Hiên cả kinh, lập tức phi thân bay qua.

“Mạc Quân, ngươi đi chết đi!” Xích Ngọc thừa dịp Ngao Quân chưa chuẩn bị, cầm lấy kiếm, rất nhanh từ phía sau lưng Ngao Quân đâm tới.

Nhưng kiếm của nàng còn chưa tiếp cận được Ngao Quân, đột nhiên động tác chậm một chút, người thẳng tắp ngã về phía trước, Cẩn Hiên cảm trong tay Long Ngâm kiếm đứng ở phía sau, trên mặt không chút biểu tình.

Ngao Quân nghe tiếng vừa chuyển thân xoay lại, chỉ thấy Xích Ngọc cả người đầy máu ngã trên mặt đất, tuyệt vọng, không thể tin nhìn Cẩn Hiên, suy yếu nói: “Ngươi..... Ngươi giết ta, ta yêu ngươi như vậy, ngươi..... Là vì y mà giết ta..... Vì.....” Nói còn chưa nói hết, người cũng đã tắt thở, ánh mắt vẫn mở rất lớn nhìn Cẩn Hiên, xem ra vẫn không cam lòng a!

“Ai, tội tình gì đâu?” Ngao Quân bất đắc dĩ thở dài, thân ngồi xổm xuống, tay hướng lên mặt Xích Ngọc một chút, Xích Ngọc thế này mới nhắm hai mắt lại.

Cẩn Hiên nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn Xích Ngọc một cái, đối với lời nói của nàng ta, cũng chỉ làm như không nghe được, thấy Ngao Quân đứng lên, bèn gọi một tiếng: “Quân”.

Đã thấy Ngao Quân đột nhiên biến sắc, thân hình chợt lóe, đến trước mặt Cẩn Hiên, hấn còn chưa phản ứng, đột nhiên đẩy mạnh hấn ra, cước bộ vẫn chưa ổn định, có một dòng chất lỏng dày đặc phun lên mặt hấn. .

“Quân. ....” Đột nhiên Gia Luật Ứng rống lớn một tiếng.

Dự cảm bắt đầu dần dần ăn mòn tâm hấn, chậm rãi xoay người lại, tâm lập tức đau đến cực điểm, trước ngực Quân cầm một thanh kiếm, y bào trắng noãn đã nhuộm thành đỏ tươi, là bắt mắt như vậy, là chói mắt như vậy.

Không. .... ở trong tâm Cẩn Hiên không ngừng cuồng hô, nhưng yết hầu lại bị nghẹn, nửa chữ cũng không phát ra được, chỉ có thể đứng ở nơi đó, động cũng không động đậy.

“Ha ha. ....” Âm thanh cuồng tiếu tà ác đánh sâu vào màng tai mọi người.

“Thánh Xích.” Cẩn Hiên cùng Gia Luật Ứng khó được ăn ý như vậy gợn dữ hét lên, đồng thời cầm kiếm phi thân mà đến, ngay cả biểu tình muốn giết người cũng đồng dạng giống nhau.

Ngao Quân chịu đau, đánh một kích thật mạnh vào Thánh Xích, Thánh Xích lập tức giống như điều đứt dây, văng ra ngoài, thẳng tắp rơi xuống vực sâu vạn trượng, trong trời đất quanh quần tiếng quát tháo thật lâu: “A. ....”

Từ khi Thánh Xích bị đánh văng đi, kiếm cắm ở ngực Ngao Quân đồng thời cũng bị rút ra, kiếm này vừa ra, máu theo kiếm phun trào, một chương kia đã dùng toàn bộ nội lực, hiện tại Ngao Quân đã hoàn toàn mất đi khí lực, thẳng tắp ngã về phía sau rồi ngất đi.

Cách nàng rất gần Cẩn Hiên lập tức phi thân tiếp được, động tác rất nhanh điểm mấy đại huyệt quanh thân y, cầm máu.

“Quân, Quân, ngươi không thể có việc? Ngươi mau tỉnh lại a!” Cẩn Hiên khẩn trương kinh hoàng ôm Ngao Quân, thanh âm run run nói. Trong lòng hấn rất sợ, rất sợ, hấn sợ Quân thật sự xảy ra chuyện, hấn phải làm gì bây giờ? Quân, Quân, ngươi không thể có việc, Quân. ....

Dường như nghe được hấn hò hét, Ngao Quân chậm rãi mở mắt ra, cười suy yếu với Cẩn Hiên nói: “Ta không có việc gì, chỉ là mệt chết đi, mệt chết đi, rất muốn ngủ, ngươi để cho ta ngủ một chút đi!” Nói xong, ánh mắt cũng nhắm lại.

“Không được ngủ, không được ngủ, Quân, bốn vương ra lệnh cho ngươi, không cho ngủ.” Cẩn Hiên gào thét lớn ra lệnh với Ngao Quân, tựa hồ chỉ có như vậy mới làm cho y không ngủ được.

Nhưng Ngao Quân thật sự chống đỡ không nổi, mắt đã nhắm lại, lâm vào trong bóng đêm, mất đi thần chí, suy nghĩ duy nhất chính là: tên Âu Dương Cẩn Hiên này, biết rõ nàng nàng thật sự mệt muốn chết, còn dám ra lệnh cho nàng không cho ngủ, quả thực không có nhân tính, mặc kệ hấn, chính mình ngủ trước đi đã.

“Quân. ....” Mặc kệ Cẩn Hiên lay động như thế nào, kêu như thế nào, Ngao Quân một chút phản ứng cũng không có.

“Sẽ không, sẽ không.” Gia Luật Ứng vọt tới trước mặt Ngao Quân, cũng quỳ xuống, không ngừng loạng choạng lay y, hô lớn: “Ngươi tỉnh tỉnh a! Ta còn chưa tìm ngươi tính sổ mà? Ngươi còn chưa để ta trừng phạt? Nếu chết, ngươi cũng phải chết ở trên tay ta, ngươi có nghe không, ngươi tỉnh tỉnh cho ta a! ....” Không được, Quân, không thể chết được, Quân, ngươi lừa ta lắm như vậy, hiện tại đã muốn chạy trốn rồi sao? Không, ngươi không thể rời ta đi, không thể. ....

“Gia Luật Ứng ngươi câm miệng, Quân sẽ không chết, sẽ không. ....” Cẩn Hiên đối với Gia Luật Ứng gợn dữ hét. Quân sẽ không chết, hấn không muốn nghe đến chữ chết, Quân, không có việc gì.

Tay chậm rãi run run phóng tới chóp mũi Ngao Quân, Quân, ngươi trăm ngàn không thể có việc gì a! Còn hơi thở, Quân không chết, chỉ là ngất đi mà thôi, ha ha. .... Lão thiên gia, ngươi thật sự không mang Quân đi, thật tốt quá, ha ha. ....

“Quân, thật tốt quá, còn hơi thở, Quân, ngươi cố chịu đựng, ta mang ngươi về trị liệu.” Cẩn Hiên lập tức vui vẻ nhìn như một tiểu hài tử, ôn nhu nói với Ngao Quân đã sớm không còn nghe được gì.

Gia Luật Ứng vừa nghe thấy những lời này, hồng mâu vô thần lập tức tàn mát ra hoang mang, một phen đoạt lấy Ngao Quân, ôm đến trong lòng, hung tợn đối với Ngao Quân đang hôn mê nói: “Tỉnh ngươi thức thời, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi chết, cho dù đuổi tới Địa ngục, ta cũng sẽ không buông ngươi ra”. Nội tâm lại là vô cùng vui mừng, thua mà lại vui sướng, làm hấn nhất thời không biết nên nói cái gì, chỉ có thể ở ngoài mặt dùng ác ngôn để che dấu tâm trạng kích động của mình.

“Gia Luật Ứng, ngươi buông tay cho ta, ta không để ngươi ôm Quân.” Cẩn Hiên hai mắt đỏ bừng, lại một lần nữa đem Ngao Quân đoạt trở về, đẩy Gia Luật Ứng ra nói.

Nếu Ngao Quân không phải hôn mê, không có ý thức, nàng nhất định hội nhảy dựng lên, nổi giận nằng ‘Hai người các ngươi, một người đường đường là ‘Lãnh Diện Chiến Thân’ Cẩn vương gia, một người là ‘Phệ diễm tà quân’ Gia Luật Thái tử, thế nhưng ở đây lại ngoạn nổi lên trò chơi ‘Cướp người’? Đùa bốn thì đùa bốn, thế nhưng giỡn mặt đến Lăng Ngao Quân ta, ngươi cái t [Lệ Nguyệt: Cái này ta bó tay rồi Bảo Bảo ơi!] , lão hồ không phát uy, các ngươi khi dễ ta là con mèo bệnh a!’

“Âu Dương Cẩn Hiên, ngươi buông Quân ra cho ta, y là của ta.” Gia Luật Ứng đứng lên, không muốn chém giết người, chỉ cầm Hỏa Vân Kiếm Cẩn

Hiên thanh âm âm trầm quát. Quân là của hần, nếu chết, cũng chết ở trong lòng hần.

“Của ngươi? Gia Luật Thái tử, nếu trí nhớ ngươi không tốt như vậy, bốn vương có thể nhắc nhở ngươi, Quân là quân sư của Long Hiên ta, không phải của Thương Liêu ngươi.” Xác định Quân chỉ là hôn mê mà thôi, Cẩn Hiên rốt cục yên lòng, lại khôi phục cơ trí bình tĩnh của Cẩn vương gia, mặt âm trầm ‘lễ phép’ nói.

“Bản Thái tử mặc kệ, hần là cái gì quân sư Long Hiên, bản Thái tử chỉ biết hần là Quân của ta” Gia Luật Ứng vẫn như cũ cầm kiếm chỉ vào Cẩn Hiên, nhưng trên mặt lại một lần nữa hiện nụ cười tà khí, ái muội nói.

“Ngươi.....” Cẩn Hiên mặt âm trầm lại càng trầm hơn, không vì cái gì khác, liền vì Gia Luật Ứng dùng ngữ khí ái muội nói Quân là của hần, hừ, dựa vào cái gì, Quân vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về hần – Âu Dương Cẩn Hiên.

“Bản Thái tử như thế nào hừ?” Gia Luật Ứng ngao ngễ nhìn Cẩn Hiên, cười tà ác nói. Hần hạ quyết tâm, hôm nay phải giải quyết Âu Dương Cẩn Hiên, giải quyết hết ân oán, sau đó mới có thể mang Quân đi, chỉ cần Âu Dương Cẩn Hiên chết, Quân vĩnh viễn sẽ là của hần, tóm lại hôm nay Âu Dương Cẩn Hiên phải chết.

“Gia Luật Thái tử, nếu ngươi không muốn để Quân chậm trễ thời gian trị liệu, liền mau tránh ra cho bốn vương.” Cẩn Hiên bắt đầu nổi giận. Hần tuy rằng đã điểm mấy huyết đạo quanh thân y cầm máu, nhưng huyết đạo nếu phong ấn quá lâu sẽ gây hại cho thân thể, huống chi bây giờ còn không biết Quân bị thương có nghiêm trọng bao nhiêu? Lúc này hừ đi bốn cây cột của trận thế đã bị nội thương, lại bị Thánh Xích một kiếm đâm trúng ngực, cũng không biết vết thương có hại không? Mà Gia Luật Ứng này còn ở nơi đây ngăn cản hần (Bảo Bảo: 2 ca ca như giành đồ chơi í nhỉ ~).

“Bản Thái tử cũng sẽ không để lỡ thời gian trị liệu cho Quân, cho nên.....” Gia Luật Ứng cố ý kéo dài quá âm, sắc mặt càng ngày càng trầm xuống nhìn Cẩn Hiên, rất nhanh tản ra sát khí, hồng mâu xuất hiện tia lửa như thiêu đốt nói: “Cho nên, bản Thái tử quyết tốc chiến tốc thắng, sớm giải quyết ngươi, bản Thái tử mới mang Quân đi trị liệu.”

“Hào, một khi đã như vậy, vì Quân, bốn vương cũng phải mau chóng hạ ngươi trước” Cẩn Hiên động tác mềm nhẹ đem Ngạo Quân đặt lên thềm đá ở một bên, thân thể đứng thẳng, cả người tản ra sát khí nói.

Nếu hần không giải quyết Gia Luật Ứng trước, Quân nhất định sẽ bị Gia Luật Ứng kéo dài thời gian trị liệu, hơn nữa, Thánh Xích mặc dù đã chết, mười vạn đại quân Thương Liêu còn chưa lui, chiến tranh vẫn chưa chấm dứt! Chiến tranh này là từ Gia Luật Ứng khơi mào, cho nên cũng chỉ có thể chấm dứt từ hần.

“Vây đến đây đi!” Gia Luật Ứng rống lớn một tiếng, phi thân công tới Cẩn Hiên.

Dưới ánh trăng, một thanh một hoàng (Một áo xanh, một áo vàng, tức chỉ Cẩn ca và Ứng ca) chọi cao chọi thấp, càng đánh càng không thấy rõ thân ảnh hai người, tựa hồ hòa hợp thành một thể, bên tai chỉ nghe được đến thanh âm Long Ngâm vang dội, trong mắt lại chỉ nhìn thấy một đoàn liệt hỏa thiêu đốt, rốt cuộc không thấy rõ bóng áo xanh hay áo vàng, hai người nội lực thâm hậu, kiếm khí sắc bén, không ngừng công kích đối phương, lại bị đối phương nhất nhất tránh thoát, kết quả là bốn phía vừa nãy đã chịu công kích quá lớn khiến cho đất đá bị hủy hoại đứt gãy, giống như bị một quả bom nổ mãnh liệt phá hủy tất cả. [Lê Nguyệt: Ta chém! Ta chém!]

“Phanh.....” Một khối tám bia đá lớn bị kiếm của Gia Luật Ứng bổ trúng, đổ xuống đất, mà vừa đúng lúc muốn nện vào Ngạo Quân đang nằm trên thềm đá, Gia Luật Ứng một lòng thâm nghĩ giết Âu Dương Cẩn Hiên, nhất thời không chú ý đến, vẫn như cũ cầm kiếm hướng tới Cẩn Hiên.

Mà thời khắc đó vì lo lắng cho Ngạo Quân, Cẩn Hiên lại thấy được, không để ý Gia Luật Ứng mãnh liệt tiến công, phi thân qua, dùng hết công lực toàn thân, đem khối đại thạch kia dùng kiếm bổ nhanh ra, chờ hần quay người lại muốn nghênh chiến tiếp, kiếm Gia Luật Ứng đã đâm trúng ngực hần, đâm vào rất sâu, khiến cho hần lui về phía sau vài bước, thừa dịp kiếm Gia Luật Ứng chưa xuyên qua, Cẩn Hiên lại một chưởng đánh trúng Gia Luật Ứng, nhất thời, hai người đều rống lớn một tiếng, ngã xuống.

Thực hiển nhiên, Cẩn Hiên bị thương nghiêm trọng hơn Gia Luật Ứng, tay trái đè ngực lại, máu không ngừng theo ngón tay trào ra, lưu đầy đất, suy yếu đến không có khí lực đứng lên, chỉ có thể dùng tay phải cầm kiếm chống đỡ thân thể của mình, nửa quỳ trên mặt đất.

Gia Luật Ứng mặc dù cũng bị thương không nhẹ nhưng so với Cẩn Hiên tốt hơn nhiều, ít nhất hần có thể đi được, từng bước một hướng về phía Cẩn Hiên, cách Cẩn Hiên khoảng mười bước, ngừng lại, đem Hỏa Vân Kiếm chỉ hướng Cẩn Hiên, tà tà cười nói: “Ha ha..... Âu Dương Cẩn Hiên, đến cuối cùng, vẫn là Gia Luật Ứng ta thắng, khụ..... Âu Dương Cẩn Hiên, chịu chết đi!” Hỏa Vân Kiếm thẳng tắp hướng tới Cẩn Hiên.

Cẩn Hiên lại chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm cách hần càng ngày càng gần, hần lại nửa điểm cũng không động đậy, chẳng lẽ Âu Dương Cẩn Hiên hần hôm nay thật sự chết như thế, hần còn chưa gặp Vũ Tinh lần cuối cùng, còn chưa nhìn thấy tiêu hài tử của nàng và hoàng huynh! Hần..... Hần còn chưa nói cho Quân biết cõi lòng của hần! Mười vạn đại quân Long Hiên còn đang chờ hần mang Quân trở về! Không cam lòng a! Hần không cam lòng cứ như vậy mà ra đi, tuy vậy hần lại bất lực.

Cuối cùng nhìn thật sâu Ngạo Quân đang hôn mê, hần nhắm mắt lại, chờ một kiếm trí mạng của Gia Luật Ứng.

“Vương gia, cẩn thận.” Ngay khi kiếm của Gia Luật Ứng muốn đâm trúng Cẩn Hiên, một thanh âm lo lắng phá không mà đến, tiếp theo chỉ nghe “Leng keng.....” hai cái thân ảnh bay nhanh chắn trước mặt Cẩn Hiên.

Q.1 - Chương 45: Ta là nữ tử!

Editor: Bảo Bảo Chính sửa: Lệ Nguyệt “Vương gia, cẩn thận.” Ngay khi kiếm của Gia Luật Ưng sắp đâm trúng Cẩn Hiên, một thanh âm lo lắng phá không mà đến, tiếp theo chỉ nghe “Leng keng. ....” Mấy tiếng sau, hai cái thân ảnh bay nhanh chắn trước mặt Cẩn Hiên.

Gia Luật Ưng cầm kiếm đứng ở vài bước phía xa, mắt lạnh nhìn chăm chăm, đột nhiên xuất hiện một nam một nữ, nam nhân kia như là thượng tướng quân trong doanh Long Hiên, võ công không tồi, nữ nhân không biết là ai, nhưng xem ngân châm nàng vừa phóng ra thì rõ là võ công không kém, lúc này chính mình vừa trải qua nguy hiểm, bản thân sớm đã bị trọng thương, đánh bừa sợ là không được, trong cơ thể một trận cuộn cuộn, trong miệng lại chảy ra máu.

Quay đầu nhìn một chút, Quân nằm im lặng trên thềm đá, sắc mặt y đã không còn huyết sắc, nếu không trị liệu sẽ không kịp, cắn răng một cái, Âu Dương Cẩn Hiên, hôm nay tạm thời buông tha ngươi.

“Từ Tề?” Cẩn Hiên nghi hoặc gọi một tiếng, trợn mắt nhìn liền thấy đứng trước mặt hắn là hai người cầm kiếm, hắn thực khẳng định nam tử mặc khôi giáp kia chính là Từ Tề, nhưng hắn vì cái gì lại đến đây?

“Vương gia” Ngụy Từ Tề vừa nghe thấy Cẩn Hiên kêu to, vội vàng xoay người lại, quỳ xuống cung kính nói.

“Quân...” Cẩn Hiên lại không để ý Ngụy Từ Tề, hét to một tiếng, bởi vì hắn thấy được Gia Luật Ưng thừa dịp bọn họ không chú ý, ôm lấy Quân, phi thân mà đi. Thân thể vốn suy yếu gắng gượng đứng lên, cầm trong tay Long Ngâm kiếm định đuổi theo, nhưng hắn không đuổi theo được vài bước, cuối cùng vô lực ngã xuống.

Nghe được Vương gia từ phía sau y hét to một tiếng, Ngụy Từ Tề trong lòng cả kinh, đứng rồi, Quân đâu? Quân ra sao? Xoay người lại, chỉ nhìn thấy Gia Luật Ưng tay ôm người một thân bạch y phi thân rời đi, mặc dù không thấy rõ người nọ là ai, nhưng theo lời Vương gia vừa nãy kêu to, người kia nhất định là Quân, Gia Luật Ưng vì cái gì muốn bắt Quân đi?

Xoay người tính đuổi theo, đã thấy Vương gia ngã xuống, chỉ có thể chạy nhanh đỡ lấy Vương gia, thấy Cẩn Hiên mặt không chút huyết sắc, hoảng sợ, thất kinh hỏi: “Vương gia, người thế nào?”

Cẩn Hiên không trả lời, một giọng nữ liền truyền đến: “Hắn trừ bỏ trúng một kiếm ra, còn bị nội thương rất nặng, vừa nãy vì quá mức kích động, đến nỗi khí huyết không thuận, rất nguy hiểm”. Nàng nói với ngữ khí như là mọi chuyện không sao cả.

Nghe những lời này, Cẩn Hiên mới ngẩng đầu, gian nan mở mắt ra, nhìn thấy vừa nãy đi cùng Từ Tề là một nữ tử, như thế nào lại là nàng? Lại vô lực mở miệng, hắn mệt chết đi, toàn thân tựa như hư thoát, nhưng hắn không thể ngủ, hắn còn phải đi cứu Quân!

“Uy, ngươi như thế nào nhìn ta như vậy a? Trên mặt ta có cái gì sao?” Nữ tử sờ sờ mặt mình không khách khí nói, Vương gia này không phải là bị thương quá nặng mà thành ngu sao?

“Hoàng Anh, ngươi như thế nào có thể nói chuyện với Vương gia như vậy?” Ngụy Từ Tề sinh khí đối với Hoàng Anh quát, dám bắt kính với Vương gia. Đúng vậy, nữ tử cùng đến với hắn chính là hoàng các Thánh Tiên Môn nữ thân y Hoàng Anh.

“Uy, Ngụy Từ Tề, ta nói như vậy thì thế nào hử? Cũng không phải nói với ngươi, ngươi sinh khí cái gì?” Hoàng Anh cũng không phải là đèn cạn dầu, không chút khách khí rống trả lại. Nàng là chán ghét Hoàng thượng Vương gia này nọ, ngay cả lời nói cũng phiền toái như vậy, nếu không phải nhìn tên Vương gia này có vẻ thuận mắt, nàng nhất định mặc kệ bọn họ!

“Ngươi...” Ngụy Từ Tề nhất thời nghẹn lời, nói không thành câu, Hoàng Anh là loại người nào, hắn cũng không phải không biết, nhưng hắn thật không quen nhìn nàng vô lễ với Vương gia. Cũng không biết kiếp trước hai người có cừ hận gì hay không, như thế nào vừa thấy mặt liền cãi nhau không ngừng, hơn nữa mỗi lần như thế đều là hắn thua.

“Ngươi cái gì mà ngươi, ngươi không hạ giọng với ta, Vương gia của nhà ngươi sẽ không toàn mạng” Hoàng Anh không khách khí trách móc một trận, lại liếc mắt nhìn Cẩn Hiên hơi thở càng ngày càng mong manh.

“Vương gia, Vương gia...” Ngụy Từ Tề thấy Vương gia thật sự như chịu không được nữa, gấp đến độ gọi được mấy tiếng lại ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hoàng Anh thúc giục nói: “Ngươi còn thất thần làm gì? Nhanh chữa bệnh cho Vương gia a!”

“Ngươi hung cái gì mà hung, ở trong này làm sao mà chữa bệnh được a?” Hoàng Anh bực bội liếc Ngụy Từ Tề một cái, không kiên nhẫn quay đầu nhìn xung quanh, một bộ “Ngươi không có tri thức, cũng phải có lấy một điểm hiểu biết chứ”.

Ngụy Từ Tề nhìn bốn phía, quả thật đây không phải nơi thích hợp để chữa bệnh, nơi nơi tường đổ, còn có nơi đang bị lửa thiêu đốt, hơn nữa cảm giác như có âm phong từng trận, thật là khủng khiếp a! Nơi này vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?

“Uy, lúc này, người còn phát ngốc cái gì?” Hoàng Anh không khách khí gõ đầu Ngụy Tử Tề đang đột nhiên ngẩn người ra, hét lớn. Thật sự là cái đầu ngốc nha, lúc này còn có thể ngẩn người.

Ngụy Tử Tề ăn một cái cốc đau, quay đầu, căm tức nhìn Hoàng Anh, Hoàng Anh cũng không khách khí trừng mắt nhìn lại hắn, cuối cùng vẫn là Ngụy Tử Tề đầu hàng, ai kêu mạng Vương gia còn ở trên tay nàng! Chỉ phải ngượng ngùng nói: “Chúng ta mau đưa Vương gia hồi doanh trị liệu đi!”

Hoàng Anh gật đầu một cái, không đấu võ mồm với Ngụy Tử Tề nữa, đại phu tâm là phụ mẫu, vẫn nên trị liệu cho Vương gia hảo rồi sẽ tính sổ với Ngụy Tử Tề sau.

Hai người hợp lực đem Cẩn Hiên trở về, Cẩn Hiên lại cứng rắn dùng chút ý thức cuối cùng, giơ tay lên, mơ hồ không rõ nói: “Không... ta... muốn... đi cứu... Quân... Quân...” Vừa nói, một bên tay chậm rãi rơi xuống, mí mắt càng ngày càng nặng, rốt cuộc chống đỡ không được, ánh mắt đóng lại, lâm vào trong bóng đêm.

“Vương gia, Vương gia.....” Ngụy Tử Tề biến sắc, khẩn trương kêu to. (Bảo Bảo: Tử Tề này kêu hoài a, như trong phim í, cứ lo kiu kiu mà ko lo bưng Hiên ca về __!!)

“Đừng gọi nữa, hắn chỉ ngất xỉu đi mà thôi, lớn tiếng như vậy để làm chi!” Hoàng Anh đảo đầu lổ tai, liếc mắt nhìn Ngụy Tử Tề một cái, bất đắc dĩ nói, thuận tay đưa một viên thuốc bỏ vào miệng Cẩn Hiên.

“Người cho Vương gia ăn cái gì?” Ngụy Tử Tề đề phòng nhìn chằm chằm Hoàng Anh nói.

Hoàng Anh hừ lạnh một chút nói: “Hừ, yên tâm, không phải độc dược, sẽ không độc chết Vương gia của người. Mặc dù ta đã cầm máu cho hắn, nhưng hắn bị thương quá nặng, viên thuốc này là ta tỉ mỉ luyện chế, có thể tạm thời bảo vệ tâm mạch của hắn”. Nói xong cũng trừng mắt nhìn Ngụy Tử Tề một cái.

Ngụy Tử Tề mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng không để ý thái độ của Hoàng Anh, ngược lại phá lệ vãi chào với Hoàng Anh nói: “Hoàng cô nương, thỉnh mau chóng mang Vương gia hồi doanh trị liệu”. Nói rồi đứng lên đi đến phía trước.

Hoàng Anh bị thái độ Ngụy Tử Tề biến thành sùng sốt một chút, hồi phục lại tinh thần, nghi vấn nói: “Đợi chút, người muốn đi đâu?” Kỳ quái, là chuyện gì đáng để hắn bỏ lại Vương gia mà hắn kính ngưỡng để đi đâu?

Ngụy Tử Tề nhú nhú mày nói: “Ta muốn đi cứu Quân, y bị Gia Luật Ứng bắt đi, cũng không biết hắn sẽ tra tấn y như thế nào”. Xoay người, sử dụng khinh công muốn đuổi theo.

Hoàng Anh thấy thế, chạy nhanh giữ chặt ống tay áo Ngụy Tử Tề nói: “Uy, người nghĩ cứ như vậy liền đem Vương gia cột cho ta sao? Ta nói cho biết người nha, ta không cần một đại nam nhân bất động này, nếu người không muốn Vương gia của người chết ở chỗ này, người bước đi đi!”

Còn Quân đâu! Kêu thân thiết như vậy, ngay cả Vương gia cũng có thể bỏ mặc, cứ như vậy đã nghĩ đi quân doanh Thương Liêu cứu người, ngay cả mạng cũng không cần, người tên Quân kia ở trong lòng người giữ địa vị trọng như vậy sao? So với mạng mình còn quan trọng hơn? Hoàng Anh trong lòng ê ẩm nghĩ.

“Nhưng là.....” Ngụy Tử Tề có điểm do dự, không biết nên như thế nào cho phải?

“Tốt lắm, đừng nhưng là nữa, ta nghĩ tên cái gì Ứng đó tạm thời sẽ không giết người tên Quân, muốn giết thì tại đây đã giết rồi, làm chi phiền toái như vậy! Người cũng không cần lo lắng như vậy. Đi nào, trước mang Vương gia trở về đi!” Hoàng Anh không hề cho Ngụy Tử Tề một cơ hội do dự, an ủi nói. Kỳ thật chủ yếu là nàng không muốn để Ngụy Tử Tề đi chịu chết, nàng không muốn hắn xảy ra chuyện. Về phần Quân kia, nàng thật sự rất ngạc nhiên, y là người như thế nào, vì cái gì Cẩn Vương gia và Ngụy Tử Tề có liều mạng cũng phải đi cứu y.

Ngụy Tử Tề nghe Hoàng Anh nói như vậy, cũng hiểu được có chút đạo lý, gật đầu, vẫn quyết định mang Vương gia trở về trị liệu trước, lập tức cùng Hoàng Anh hai người mỗi người một bên nâng Cẩn Hiên đang hôn mê về quân doanh.

Trên quốc lộ xe đến xe đi, vẫn huyên náo như bình thường, đột nhiên một chiếc xe thể thao màu đỏ không khống chế được tông vào một chiếc xe hơi cao cấp, hai xe chạm nhau phát ra tia lửa thật lớn, xe hơi cao cấp bay mạnh về phía không trung, nặng nề nện trên đất, nhất thời bầu trời buổi chiều u ám hẳn, trên quốc lộ huyên náo từ từ tĩnh lặng, cái gì cũng không có, chỉ có một người không rõ bộ mặt lẫn cùng xe hơi cao cấp từ trong xe chảy ra vết máu, toàn bộ trời đất lâm vào trong bóng tối, không có một tia sáng. Một tiểu cô nương cảm hé ra phiếu điểm danh tự thứ nhất, lẳng lặng đứng, phiếu điểm trên tay chảy rơi xuống, lẳng lặng nằm trên mặt đất, trên mặt nụ cười như nắng không còn xuất hiện nữa, thay vào đó là vẻ mặt lạnh như băng, lẳng lặng đứng, một người đứng cô độc, thẳng đến khi tám vài liệm màu trắng chậm rãi phủ lên mặt một nam tử anh tuấn và một nữ tử xinh đẹp, nàng mới động dậy, liều mạng muốn xốc tám vài kia lên, nhưng mặc kệ nàng cố gắng như thế nào, cũng không thể tiếp cận được chiếc giường to kia.

Không, không cần a! Nơi này thực tối thực u ám, nàng rất sợ rất sợ, nàng muốn giãy dụa chạy đi, nhưng nàng đi không được, mặc kệ nàng chạy như thế nào, cũng không thể chạy ra khỏi nơi hắc ám này, hơn nữa nơi này rất lạnh rất lạnh, nàng luôn luôn sợ lạnh nhất, mụ mụ, rất lạnh, Quân nhi rất lạnh. Nhưng mụ mụ không xuất hiện, nàng vẫn là lạnh như vậy, vươn tay, không ngừng mà quơ quào, muốn nắm lấy bàn tay ấm áp của mụ mụ, không biết có phải là mụ mụ nghe được kêu gọi của nàng, một bàn tay lớn đầy ấm áp nhanh bao lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, còn không ngừng ở bên tai nàng đổ dành: “Quân, không lạnh, không có việc gì, có ta ở đây, không có việc gì, Quân ta sẽ bảo vệ người, Quân.....”

Nghe thanh âm này, nàng chậm rãi bình tĩnh trở lại, cũng không sợ hãi nữa, không hề cảm thấy lạnh. Nhưng thanh âm này không phải là của mụ mụ, là tiếng nam nhân, nhưng lại không phải ba ba, nàng muốn nhìn người này là ai, nhưng quá mờ, nàng nhìn không rõ, chỉ có ở bên tai không ngừng mà truyền đến thanh âm đổ dành mị hoặc của hắn khiến cho nàng an tâm, nàng cũng không nghĩ sẽ đi truy cứu người nọ là ai, im lặng ngủ.

Nhưng nàng ngủ được một nửa, liền bị đông lạnh mà tỉnh dậy, bàn tay ẩm áp đã không còn, thanh âm dỗ dành cũng không có, nàng lại sợ, lại lạnh..... Ba ba, mẹ mẹ xuất hiện trước mặt nàng, nàng thật cao hứng chạy tới, nhưng là ba ba, mẹ mẹ lại cười càng chạy càng xa.....

“Không, không cần..... Ba ba, mẹ mẹ..... Không cần, không cần rồi Quân nhi, Quân nhi hội sợ, không cần a! Ba ba..... Mẹ mẹ..... A.....” Trong mê man Ngao Quân liên tục gặp ác mộng, không ngừng thống khổ giãy dụa, hoảng sợ ngồi mạnh dậy, thế này mới giãy dụa từ trong thống khổ đi ra, trước mắt tựa hồ có ánh sáng bắn vào, gian nan chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn nhìn bốn phía, nơi này là trong doanh trướng, thế kỷ hai mươi mốt như thế nào còn có doanh trướng cổ kính như thế! Không, nơi này là..... Đứng rồi, nàng đã xuyên qua đến Long Hiến hoàng triều, còn trở thành quân sư Long Hiến, nhưng doanh trướng này không phải doanh trướng nàng trụ, cũng không như doanh trướng Cần Hiến, vậy nơi này là chỗ nào?

Muốn xuống giường đi ra ngoài nhìn xem nơi này là chỗ nào, ai ngờ vừa động dậy, ngực liền đau muốn chết, đây là làm sao vậy, cúi đầu nhìn, như thế nào lại bằng bó? Trí nhớ chậm rãi tái hiện, nàng và Cần Hiến còn có Gia Luật Ứng đi ngăn cản Thánh Xích, cuối cùng rốt cục nàng cũng phá được Huyết Hồn Thiên can bát quái trận, nhưng vì cứu Cần Hiến, bị Thánh Xích đâm một kiếm, cuối cùng hình như là ở trong lòng Cần Hiến ngất đi.

Xem ra là Cần Hiến đã cứu nàng, nhìn nhìn miệng vết thương được băng bó, đột nhiên mặt thoát xanh thoát trắng, vết thương... đó không phải nói Cần Hiến đã biết nàng là nữ?

“Rốt cục tỉnh?” Một thanh âm tà khí mang theo kinh trào chậm rãi từ sau lưng Ngao Quân vang lên.

Ngao Quân bị thanh âm này dọa tới mức giật mình một cái, không thể nào! Chậm rãi, chậm rãi quay đầu lại, “Oanh”, ông trời của nàng sụp, trời ạ! Người không phải muốn đùa bỡn ta như vậy chứ! Rõ ràng muốn khiến ta phải chết mới cam lòng.

“Gia Luật Ứng.....” Ngao Quân liếc mắt nhìn Gia Luật Ứng một cái, nuốt chút nước miếng, tận lực dùng thanh âm lạnh nhạt nói, cũng không nghĩ lời vừa ra khỏi miệng mới phát hiện thanh âm của mình khàn khàn khó nghe giống bị người xấu xa nắm lấy cổ, nhưng lại có thể rõ ràng cảm giác được trong đó nhẹ nhàng run run.

Điều này không thể trách nàng, cũng tại bộ dáng Gia Luật Ứng kia làm thanh âm nàng không muốn run cũng không được, chỉ thấy Gia Luật Ứng ngồi nghiêng trên ghế, áo bán khai, tóc tản ra, bên miệng lộ vẻ cười so với nàng lần đầu tiên nhìn thấy hắn còn tà hơn, hơn nữa trong đó tựa hồ còn ẩn ẩn cái gì, trên mặt cũng là lãnh vô cùng, hồng mâu lóe ra ánh sáng không biết tên, hơn nữa thâm thúy như không thấy, thẳng tắp nhìn chằm chằm nàng, giống như muốn ăn nàng, làm hại nàng bị nhìn đến chợt dạ phải cúi đầu.

Đột nhiên xuất hiện một bàn tay kiếm mạnh mẽ của nàng, khiến nàng không thể không ngẩng đầu lên, hé ra xuất hiện trước mắt phóng đại một khuôn mặt tuấn tú rõ ràng vừa đẹp vừa tà, tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn nàng chăm chăm, nàng chưa kịp nói chuyện, miệng đã bị Gia Luật Ứng bắt buộc mở ra, không kịp phản ứng liền lại bị hắn rót vào một chén nước lớn.

“Ngô..... Khụ khụ.....” Ngao Quân bị rót nước, ho mạnh không ngừng, mặt hồng hồng, ngực lại từng trận phát đau, không biết miệng vết thương có phải nứt ra rồi hay không, thật là khó chịu a! Gia Luật Ứng chết tiệt cho dù muốn trả thù, cũng không nên dùng loại phương pháp này a! Thật muốn đem nàng sắc chết hay sao?

Gia Luật Ứng nhìn Ngao Quân khó chịu như vậy, một chút ý tứ muốn giúp nàng thuận khí cũng không có, ngược lại mang theo vẻ cười tà tà, hai tay ôm ngực, hiển hiện một bộ dáng xem kịch vui, có điểm lưu manh tà nghệ nhìn Ngao Quân.

Rốt cục một lát sau, Ngao Quân chậm rãi thuận khí lại, vừa thấy bộ dạng này của Gia Luật Ứng lại tức giận đến nổi mặt vốn đỏ lập tức biến thành màu gan heo, nhưng lại nói không nên lời, chỉ có thể tức giận trong lòng, bởi vì nàng mặc dù bị ghen ghét khiếp, nhưng yết hầu quả thật thoải mái hơn, không còn khô cạn nữa.

Gia Luật Ứng nhìn bộ dạng này của nàng, lại kiểm cảm nàng, trêu tức nói: “Như thế nào? Đường đường thiên hạ đệ nhất quân sư, ngay cả bản Thái tử cũng có thể đùa bỡn trong lòng bàn tay, cũng có khi chặt vật như vậy Mạc Quân công tử! Ân!” Nói xong, tay lại tăng thêm lực đạo, nhất là khi nói đến hai chữ ‘Công tử’.

“Đau” Ngao Quân cau mày, thờ nhẹ nói. Gia Luật Ứng này khi nào trở nên thô lỗ như vậy? Không biết nàng hiện tại là người bệnh sao?

“Đau? Ha ha..... Mạc Quân công tử võ công sâu không lường được, thân phận thần bí như thế, điểm lực đạo nho nhỏ này làm người đau thành như vậy? Ha ha..... Bây giờ còn ở trước mặt ta giả vờ yếu thế, giả vờ đáng thương sao? Hay lại có âm mưu gì muốn tái đùa bỡn ta a! Ân.....” Gia Luật Ứng tàn nhẫn hí mắt nói, nhưng tay vẫn thả lỏng lực đạo. Đổi thành ôn nhu vuốt ve, từ dưới cằm chậm rãi hướng lên trên, biến thành vuốt ve hai má.

“Gia Luật Ứng, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng phản bác ý kiến của người, cũng không phải ở trước mặt người tỏ ra yếu thế hoặc giả dạng đáng thương, hết thấy chỉ có thể nói là bất đắc dĩ, người ta thân là địch nhân bất đắc dĩ.” Ngao Quân chịu đựng cảm giác ngứa ngáy ở trên mặt, mặt không chút thay đổi nói. Không cần sờ mặt ta nữa, hảo nhột a!

“Bất đắc dĩ? Ha ha..... Địch nhân? Ha ha.....” Gia Luật Ứng đột nhiên cười ha ha đứng lên, giống như Ngao Quân nói gì đó rất buồn cười, cười đến nổi bụng hắn đều đau.

“Gia Luật Ứng, không cần cười nữa, người muốn mắng ta liền mắng đi!” Ngao Quân nhú mày nói, tiếng cười của Gia Luật Ứng làm nàng nghe thực chói tai, ngực thực buồn, không biết có phải do nàng đang bị thương chăng?

“Mắng? Ta như thế nào mắng ngươi được! Ân!” Gia Luật Ứng đành chỉ cười to, cười tà đưa tay đặt lên gáy Ngao Quân, đem đầu nàng áp vào đầu mình, ái muội nói.

“Gia Luật Ứng ngươi làm gì a? Mau buông tay ra, không cần ấn đầu ta” Ngao Quân muốn tránh khỏi bàn tay của Gia Luật Ứng, nhưng không biết tại sao cả người lại vô lực, chỉ có thể lãnh thanh nói.

“Làm gì? Thầm nghĩ muốn hỏi ngươi một câu” Gia Luật Ứng căn bản không để ý tới lời Ngao Quân, vẫn dè dặt đầu nàng như cũ để trên trán mình, âm trầm nói.

“Hỏi cái gì?” Ngao Quân tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh nói, không giãy dụa nữa, dù sao giãy dụa cũng vô dụng.

“Ngươi và Âu Dương Cẩm Hiền có phải đã sớm biết Lí Thương là người của ta hay không, hết thấy hết thấy đã sớm ở trong kế hoạch của ngươi, bao gồm cả ý ở trước mặt Lí Thương bày ra khối ngọc bội ta đưa cho ngươi?” Gia Luật Ứng vẫn dùng ngữ khí tà tà như cũ nói, ngữ khí ‘không sao cả’ giống như chuyện này cùng hắn không quan hệ.

“Ân! Ta biết cần phải lấy người của ngươi, vì ngươi sẽ không dễ dàng tin tưởng lời nói của Cẩm Hiền” Ngao Quân tính gặt đầu, nhưng đầu lại bị hắn ép tới không thể động đậy. Hắn kỳ thật đã sớm nghĩ đến, chẳng qua muốn nghe chính miệng y nói mà thôi, y không muốn lừa hắn.

“Ha ha..... Ngươi thật đúng là không hổ là thiên hạ đệ nhất quân sư a! Ngay cả lòng người đều có thể đùa bỡn như thế, cho tới bây giờ ta cũng không biết, nguyên lai ngươi hiểu ta như vậy”. Gia Luật Ứng đem mặt Ngao Quân ép tới càng gần, môi hai người cách không đến mấy li, ngừng một chút, Gia Luật Ứng lại giờ lên một nụ cười ta sâu hơn nữa nói: “Ân! Ngươi nói ta nên báo đáp ‘dụng tâm’ của ngươi như thế nào đây!” Nói xong còn giống như tự hỏi một chút.

Gia Luật Ứng làm như vậy khiến Ngao Quân đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, bởi vì nàng căn bản không biết hắn muốn làm gì? Nàng điều khiển hắn như vậy, lừa hắn, nếu hắn giận dữ với nàng, thậm chí đánh nàng một chút cũng tốt a! Nhưng bộ dáng lại ái ái muội muội như bây giờ rốt cuộc đang tính toán cái gì? Hai người gần như thế, hắn nói chuyện mà từng đợt hơi thở như lửa nóng phun đến trên mặt nàng, khiến cơ thể nàng từng trận khô nóng, muốn động nhưng không động đậy được, so với đánh nàng, càng làm cho nàng khó chịu. (Bảo Bảo: kiss đi nha *chóp chóp*. LNQ: vậy Hiền ca tính sao? Bảo Bảo: không biết đầu mà lo, ta sẽ ko méc :>). LNQ *suy nghĩ*suy nghĩ*)

“Gia Luật Ứng, ngươi có buông tay trước được không, thực nhột.” Ngao Quân nói chuyện thanh âm có điểm thay đổi, không còn lãnh thanh nữa, rất ôn hòa, vẫn cảm thấy ngứa, nhưng lại không biết là nhột như thế nào.

“A! Ta nghĩ ra rồi!” Gia Luật Ứng không để ý tới lời Ngao Quân.

Ngao Quân vừa định mở miệng, đột nhiên hai cánh môi mỏng gọi cảm bị đôi môi như lửa nóng thô bạo đè ép, cắn cắn mút mút, một chút cũng không ôn nhu, tương phản là phi thường thô bạo, không giống như hôn môi, ngược lại tựa như là đang cắn xé.

Ngao Quân mở to ánh mắt, ước chừng ngậy người vài giây, thẳng đến ngoài miệng truyền đến cảm giác đau đớn, thế này mới phản ứng lại, Gia Luật Ứng đang làm cái gì, đau quá a! Đưa tay đè trên ngực hắn, liều mạng muốn đẩy hắn ra, ngược lại khiến hắn đem thân thể hai người đến càng gần, dán vào nhau, lúc này Gia Luật Ứng giống như một con dã báo nổi cơn điên, làm người ta sợ hãi, như trước mặt hắn không phải con người, mà chính là một con mồi mỹ vị. Mà nàng lại là con sơn dương kia đang chờ bị giết, vĩnh viễn không đào thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

“Nga..... Buông ra..... Ta, không cần..... Ngộ.....” Thừa dịp Gia Luật Ứng buông lỏng việc chà đạp miệng nàng ra chuẩn bị công kích cổ nàng, Ngao Quân hơi thở đứt quãng nói, chính là nói chưa hết câu, môi lại bị Gia Luật Ứng nhanh nhẹn che lấp, thậm chí cả người cũng bị hắn áp đến trên giường, mà tay hắn cũng đi tới trên lưng nàng không ngừng mà xoa dai lưng của nàng ra.

Kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, cho dù nàng cảm tình ngu ngốc cũng biết, trong lòng từng trận sợ hãi, nàng không nghĩ đến việc thất thân trong tình huống như vậy, đoạn muốn vận khí đem người nào đó đang làm bậy trên người nàng đẩy ra (BB: kẻ làm bậy là Ứng ca í?>), lại phát hiện mình một chút nội lực cũng không dùng được, đây là có chuyện gì?

“Ha ha..... Đừng nghĩ chuyện phản kháng, nội lực của ngươi sớm bị ta phong lại rồi, ha ha.....” Phát hiện ý đồ của Ngao Quân, Gia Luật Ứng ngẩng đầu, thanh âm khàn khàn tà ác nói, đôi hồng mâu tràn ngập tình dục mãnh liệt, nhìn Ngao Quân trong lòng một trận lạnh run. Nghe lời nói của hắn, tâm không ngừng trầm xuống, tay của Gia Luật Ứng cũng chậm chậm di chuyển xuống dưới.

“Thật ngoan.” Gia Luật Ứng làm như thực vừa lòng Ngao Quân “Không chống cự”, một lần nữa đè ép xuống, lại cắn lên môi Ngao Quân, lần cắn này càng thêm dùng sức.

Dần dần, mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ khoang miệng Ngao Quân, xem ra môi của nàng đã bị hắn cắn nát, chẳng lẽ hôm nay nàng thật là chạy trời không khỏi nắng sao, chẳng lẽ đây là do nàng lợi dụng sự thiết tình của hắn, lừa hắn mới ra hậu quả này, hậu quả không khỏi quá lớn a!

Đột nhiên cảm thấy trước ngực chột lạnh, cúi đầu nhìn, bắt gặp kinh hô một tiếng, nguyên lai Gia Luật Ứng lựa lúc nàng thất thần, đã giải khai đai lưng của nàng, trung y cũng có chút tăn ra, phong cảnh tốt đẹp trước ngực hơi hơi lộ ra, vội vàng lấy tay đem trung y gói kỹ lưỡng, sắc mặt đỏ bừng đem hai tay gắt gao ôm ở trước ngực. Nói như thế nào nàng bất quá cũng chỉ là học sinh mười chín tuổi thôi nha, chưa từng ở trước mặt nam sinh mà “Bại lộ” như vậy.

Gia Luật Ứng tà ác cười nhìn động tác của Ngao Quân, mặt mũi nàng đỏ bừng, môi cũng đã bị hắn tra tấn ác liệt, cũng đã chảy máu, trong lòng rất nhanh xuất hiện đau lòng, nhưng chỉ chột lóe mà thôi, hồi tưởng lại sự lờ mờ của nàng, Gia Luật Ứng tươi cười mang theo chút hương vị tàn nhẫn, ngón tay ma sát qua lại đôi môi sưng tấy của Ngao Quân, tà khí nói: “Thẹn thùng? Mặc, cô, nương.....” Ba chữ ‘Mặc cô nương’ này được nói nói từng chữ

một, còn có điểm nghiêng răng nghiêng lợi. Vừa nói, ánh mắt vừa nhìn chăm chăm trước ngực Ngao Quân, hồng mâu lại thâm thúy, sâu không thấy đáy.

“Ngươi.....” Ngao Quân chỉ vào Gia Luật Ứng nói không thành lời, hẳn quả nhiên đã sớm biết, cũng là vì giúp nàng băng bó vết thương, mà vết thương lại vừa vụn ở trước ngực, hẳn không muốn biết cũng không được, vậy nhất định hẳn bị dọa không ít a! Bởi vì hẳn vẫn nghĩ đến nàng là nam, mà hẳn..... Đúng vậy! Hẳn là thích nam nga! (BB: Nàng làm to, đây ko phải truyện danmei nha. LNQ: ta không phải tác giả, làm sao biết *liếc liếc*)

Nhất thời nghĩ như vậy, Ngao Quân bình tĩnh lại, mặt không chút thay đổi, chậm rãi nói: “Đúng vậy, ta là nữ tử, không phải nam tử.” Ngữ khí bình thản tựa như đang nói về thời tiết chứ không phải đang nói đến sự thay đổi đặc biệt về giới tính của mình, nhưng nào ai biết, nội tâm nàng không ngừng gào to: Nghe rõ rồi chứ, ta là nữ tử, không phải nam tử ngươi thích.

“Nữ tử! Ha ha..... Thiên hạ đệ nhất quân sư, trí mưu hơn người, mưu tính không lộ chút sơ hở, Mạc Quân công tử là cái nữ tử, ha ha.....” Gia Luật Ứng lay động thân thể, ngửa mặt lên trời cười to nói.

Khi hẳn mang nàng về, xé mở y phục của nàng, khi muốn trị thương cho nàng, phát hiện người hẳn vẫn tâm tâm niệm niệm nguyên lai đúng là nữ tử, lòng vừa vui vừa giận, vui là, trời rốt cục nghe được tiếng lòng của hẳn, Mạc Quân hẳn yêu thương thật là nữ tử, giận là, nàng lại lừa hẳn, lại một lần nữa đùa bỡn hẳn. Hẳn cũng giận chính mình, hẳn ngay cả nàng là nam hay là nữ cũng không biết, cứ như vậy không thể tự kềm chế mà yêu nàng (BB: Hắc hắc, tình yêu ko biệt giới nha!!!).

“Chính là vậy, giờ ngươi ra khỏi người ta được chưa?” Ngao Quân thấy vẻ mặt Gia Luật Ứng như thế, làm cho rằng hẳn rốt cục nhớ nàng là nữ tử, không phải nam tử mới có thể chua xót cười như vậy, nên ngây ngốc nói.

Gia Luật Ứng sững sốt vài phút, một chút ý tứ muốn ngồi dậy cũng không có, thẳng đến khi phản ứng lại, hiểu ra ý tứ của Ngao Quân, đột nhiên không thể ức chế mà cười ha hả: “Ha ha..... Nguyên lai Gia Luật Ứng ta trong mắt ngươi là kẻ đoạn tụ, ha ha.....”

Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu không phải, sao hội yêu thương thân nam trang như ta làm chỉ? Bất quá khi nhìn thấy ánh mắt của hẳn, nàng vẫn lựa chọn trầm mặc.

“Ha ha..... Quân, ngươi yên tâm, ta.....Gia Luật Ứng này là nam nhân bình thường nga, ha ha.....” Nói xong lại đè ép lên, thấy Ngao Quân còn muốn nói cái gì, cười cười nói: “Mặc kệ ngươi là nam tử hay là nữ tử, cũng phải nhớ rõ, ta đã nói rồi, ngươi là của ta”

“Ngươi có ý gì?” Ngao Quân biến sắc, hẳn vẫn không chịu buông tha nàng sao?

“Ngươi đã nói, ‘Chỉ cần có thể ngăn cản Thánh Xích, Mạc Quân ta tùy ngươi xử trí’, không phải sao?” Nói xong, không đợi Ngao Quân phản ứng lại, liền một lần nữa áp lên môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Bị nhốt

“Ngươi đã nói, ‘Chỉ cần có thể ngăn cản Thánh Xích, Mạc Quân ta tùy ngươi xử trí’, không phải sao?” Nói xong, không đợi Ngao Quân phản ứng lại, liền một lần nữa áp lên môi nàng.

Ngao Quân lần này đã có chuẩn bị, đầu ngoảnh đi tránh thoát, lãnh thanh nói: “Ta chỉ nói mặc ngươi xử trí, ngươi muốn chém muốn giết đều tùy ngươi, nhưng ta chưa hề nói muốn lấy thân báo đáp, ngươi mau đứng lên cho ta”. Nàng thật nổi giận, nàng chẳng qua không muốn nhiều người vì Huyết Hồn thiên can bất quáai trần mà chết, nàng làm vậy sai sao? Vì sao đối xử với nàng như thế?

“Ha ha..... Giết ngươi, chém ngươi? Luyến tiếc, thầm nghĩ muốn có ngươi!” Gia Luật Ứng tuyệt không để ý Ngao Quân trốn tránh, tà cười nói.

“Nhưng ta không muốn, Gia Luật Ứng đừng để ta hận ngươi.” Ngao Quân lạnh lẽo nghiêm mặt, ánh mắt sắc bén bắn về phía Gia Luật Ứng, thở gấp nói. Nàng thật sự không nghĩ sẽ nói câu này, trước kia nàng vẫn cho rằng chỉ có nữ tử nhu nhược vô dụng mới nói những câu nhảm chán như vậy, không ngờ đến hôm nay nàng cũng phải thốt lên những lời này, nếu bị Tuyết biết, không bị nàng ta cười đến mười ngày nửa tháng chắc cũng không bỏ qua. Kế tiếp, hẳn sẽ không như lão thổ địa nói một câu “Ngươi hận đi! Có thể bị ngươi hận, để trong lòng ngươi vĩnh viễn có ta, cũng tốt hơn bị ngươi quên đi” chứ? (BB: Hắc hắc, đây gọi là lời kịch kinh điển ^^)

Nhưng người nào đó chính là lão thổ địa, Gia Luật Ứng không nhìn ánh mắt Ngao Quân, nhẹ nhàng sờ lên mặt nàng nói: “Ngươi hận đi! Có thể bị ngươi hận, để trong lòng ngươi vĩnh viễn có ta, cũng tốt hơn bị ngươi quên đi.”

Ngao Quân khoé miệng không ngừng run rẩy, trời ạ! Nàng muốn hôn mê để quên đi, hẳn nghiêm nhiên cấp nàng đúng câu đó, vậy nàng kế tiếp còn phải nói cái gì, tốt nhất nên im lặng vậy.

“Không nói lời nào, chính là đồng ý, ha ha. ....” Gia Luật Ứng một tay giữ đầu Ngao Quân chuyển lại, định trụ, vừa muốn nghiêng lên.

“Gia Luật Ứng ta cảnh cáo ngươi, đừng chạm vào ta, Gia Luật Ứng. ....” Tuy rằng không có khí lực, nhưng lần này Ngao Quân gãy dựa mảnh liệt cổ đứng lên, vừa gãy dựa vừa lên tiếng cảnh cáo, mặc dù đầu bị chế trụ, nhưng vẫn bất chấp thương tích trên người, thân thể kịch liệt lay động, muốn đá người kia văng ra.

“Đừng nhúc nhích, im lặng một chút cho ta, bằng không ta sẽ điểm huyết của ngươi, đem tay chân ngươi trói lại” Gia Luật Ứng rất cục nịnh không được quát khê, thanh âm phát ra khàn khàn, nữ nhân này rốt cuộc có biết hay không, nàng càng gãy dựa như vậy, lại càng khơi mào dục vọng của hắn, hại hắn hận không thể lập tức chiếm giữ nàng.

Ngao Quân bị hắn quát, lại nhìn thấy mặt hắn thật sự có điểm không thích hợp, ngây người một chút. Gia Luật Ứng nghĩ nàng vốn thông minh, nhất định là đã biết, nên không hề từ chối, vừa lòng lại muốn hôn tiếp.

Nhưng Gia Luật Ứng đã đánh giá quá cao tình thương của Ngao Quân, nàng ngây người một chút, không phải vì nàng nghĩ tới hậu quả gãy dựa sẽ như vậy, mà là đang nổi lên lửa giận.

Thời điểm Gia Luật Ứng lại sắp hôn lên môi nàng, nàng càng mảnh liệt gãy dựa, hoàn toàn không để ý vết thương đau đớn, vừa gãy dựa, vừa rống lên: “Gia Luật Ứng ngươi dám làm vậy thử xem, sĩ khí sát bất khả nhục [*], Lăng Ngao Quân ta là người để cho ngươi muốn buộc liền buộc được sao?”

Buồn cười, Lăng Ngao Quân nàng ghét nhất chính là bị người ta cột lấy nàng, nên nhớ rõ trước đây cũng bởi vì nàng là cháu gái của tổng tài Lăng thị đế quốc, thường xuyên cùng với Tuyết bị người ta bắt cóc, lại bởi vì mẹ nàng là một sát thủ thượng đẳng trên hắc đạo, cũng thường xuyên bị cừu nhân trong giới hắc đạo đuổi giết, bắt cóc, tuy rằng mỗi lần đều được người cứu thoát, nhưng sự khủng hoảng, bất lực khi bị buộc, bị trói đã rõ ràng khắc sâu vào tâm hồn nàng từ thuở nhỏ. Cho nên nàng và Tuyết đều sợ nhất bị người trói buộc nên mới quyết định học võ chỉ vì tự bảo vệ mình. Chính vì vậy, bắt cóc là điều mà hai tỷ muội nàng căm kỵ, mà Gia Luật Ứng lại không biết nên phạm phải điều căm kỵ này.

“Ngươi thực gọi là Lăng Ngao Quân? Ta mặc kệ ngươi gọi là Lăng Ngao Quân hay Mạc Quân, dù sao ta đã cảnh cáo ngươi, là ngươi tự mình muốn tìm cái chết, đã vậy đừng trách ta” Gia Luật Ứng tà tà cười nói, xé một bên áo nàng, cường ngạnh đem hai tay Ngao Quân cố định ở đầu giường, sau đó nhẹ nhàng sờ lên bàn tay phần nộn nhỏ bé của nàng.

Thật sự là vừa mềm lại vừa trơn mịn! Hắn đã nói rồi, làm sao mà có nam tử nào lại có bộ dạng xinh đẹp như vậy, ha ha. .... Nguyên lai thật là nữ tử, là nữ tử! Gia Luật Ứng đột nhiên cảm thấy cực kỳ vui vẻ, so với ngay cả khi hắn có được cả thiên hạ, cũng không bằng việc hắn muốn có nàng

Vừa vuốt ve tay nàng, vừa nhay nhay cắn lên tai nàng, lỗ tai hảo trong sáng a! Nàng thật sự mỹ lệ, nhưng nếu dưới thân hắn nàng không nhích tới nhích lui như thế ắt là hoàn mỹ hơn. Vốn đã đem tay nàng trói lại, nữ nhân này còn có thể gãy dựa lợi hại như thế, làm hại hắn thiếu chút nữa không áp được lên người nàng, may mắn hắn đã sớm phong bế võ công của nàng, bằng không dựa vào thân thủ bí hiểm của nàng, cho dù hiện tại nàng có bị thương đi nữa, muốn trốn khỏi quân doanh Thương Liễu chỉ sợ vẫn dễ như trở bàn tay! Aï, nếu không phải chính hắn cũng bị nội thương, thật cũng không cần vất vả như vậy a!

Tay mặc dù bị trói, nhưng cảm giác sợ hãi trước đây càng làm nàng gãy dựa mạnh hơn, hơn nữa Gia Luật Ứng còn hôn môi nàng, hôn lỗ tai nàng làm nàng không tự giác nhớ tới Cẩn Hiên, đúng rồi, Cẩn Hiên, Cẩn Hiên ở đâu? Vì sao nàng lại ở chỗ này mà không phải ở trong quân doanh Long Hiên?

“Không cần từ chối nữa.” Gia Luật Ứng lửa giận ngút trời rống lớn một tiếng, trong hồng mâu lóe ra quang mang thập phần nguy hiểm. Cúi đầu, bất chấp tất cả, liền hôn lên xương quai xanh xinh đẹp của Ngao Quân.

Ngao Quân gãy dựa, đột nhiên cảm thấy ngực đau nhói, sắp hít thở không thông, trước mắt bắt đầu mơ hồ, thân chí cũng bắt đầu tan rã, trong mơ hồ như thấy được Cẩn Hiên đang lo lắng, thân sắc vô cùng bất an, nàng vươn tay, hô lớn: “Buông. .... Buông. .... Cẩn Hiên. ....”

Gia Luật Ứng đang trên người nàng làm loạn, nghe được tiếng nàng la, ngẩng đầu lên, đôi mắt màu đỏ càng thêm u ám, thanh âm khàn khàn phảng phất như đèn từ mười tám tầng Địa ngục: “Cẩn Hiên? Âu Dương Cẩn Hiên? Lúc này mà ngươi còn tâm tâm niệm niệm vẫn là Âu Dương Cẩn Hiên? Ngươi. .... Ngươi đáng chết. ....”

Âu Dương Cẩn Hiên, trong lòng ngươi cũng chỉ có Âu Dương Cẩn Hiên, cho tới bây giờ vốn không có Gia Luật Ứng ta. Vì cái gì? Vì cái gì? Gia Luật Ứng ta rốt cuộc kém hơn Âu Dương Cẩn Hiên chỗ nào, chẳng lẽ ta yêu ngươi không bằng hắn yêu ngươi sao? A! Vì cái gì lại đối với ta như vậy! Gia Luật Ứng ta không chiếm được, cũng tuyệt không cho Âu Dương Cẩn Hiên chiếm được, thà để ngọc vỡ, không hơn ngồi lành. ....

Gia Luật Ứng hồng mâu đột nhiên từ u ám trở nên màu đỏ tươi kinh hoàng, giống như đèn từ Địa ngục Tu La, là thị huyết như vậy, hoàn toàn đánh mất lý trí, hai tay bóp mạnh cổ Ngao Quân, như điên như cuồng hét: “Ngươi đi chết đi! Tim chết đi. ....”

Động tác của hắn làm thân chí Ngao Quân đang tan rã lại tụ trở về, lại thất vọng đối mặt với đau đớn khác, yết hầu bị nắm chặt, chỉ có thể thở, không thể hít, thật là khó chịu a! Gia Luật Ứng nắm rất dùng sức, dường như muốn cắt đứt cổ nàng.

“Khụ. .... Khụ. .... Buông. ....” Ngao Quân hơi thở đứt quãng nhán từng chữ không thể nói rõ, những chữ kia như nghẹn ở cổ họng, nói với chưa nói cũng giống nhau.

Hai tay bị trói nên không thể bài khai tay Gia Luật Ứng được, chỉ có thể vận vẹo thân thể hết sang trái rồi sang phải, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì, ngược lại bởi vận động quá mức kịch liệt mà không khí trong lồng ngực càng ngày càng ít, sắp hít thở không thông mà chết. Hơn nữa do không ngừng gãy dựa mà miệng vết thương chưa kịp lành đã nứt ra, hiện tại càng thêm nghiêm trọng, nàng mơ mơ hồ hồ thấy được một thân bạch y dần loang sắc đỏ.

Lệ theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống, này cũng không phải bởi vì nàng sợ chết nga! Mà là thân thể tự nhiên phản ứng. Nhưng phản ứng tự nhiên này lại cứu nàng.

Ánh nền soi rọi vào giọt nước mắt của nàng, trong ánh mắt phản chiếu ra một bóng xanh đang bị thương, làm lý trí không khống chế được của hân chậm rãi quay về, tơ máu tụ lại trong mắt dần dần tan đi, tình cảnh trước mắt trở nên càng ngày càng rõ ràng: Tay hân đang dùng lực bóp trên cổ Quân, mà Quân..... Quân mặt trắng đỏ bừng, ánh mắt dần dần không còn tiêu điểm, hô hấp như sắp đình chỉ, thân thể vừa nãy đây còn giãy dụa giờ như đã chết, động cũng không động, trong lòng cả kinh, tay lập tức như điện giật, thả lỏng rời ra, hân vừa mới làm cái gì? Hân muốn giết Quân sao?

Gia Luật Ứng nhẹ buông tay, Ngao Quân rốt cục lại được hít thở không khí tươi mát, tuy rằng vẫn chưa hoàn hồn, bất quá thân thể vẫn rất ý thức hít từng ngụm, từng ngụm không khí, ngực không ngừng đập phồng.

Gia Luật Ứng chỉ lạnh lùng cúi xuống nhìn nàng, ánh nhìn trượt theo mặt nàng, hốc mắt hơi đỏ của nàng ánh lên một giọt nước mắt, là bất lực như vậy, là chói mắt như vậy, cũng làm tâm hân đau đớn thật sâu. Khuôn mặt lãnh khốc tà khí rồi cuộc bão tri không được, đôi mày hân nhíu lại thật sâu, trong mắt rất nhanh hiện lên tia đau lòng, thật không đành lòng, không chút nghĩ ngợi lập tức xoay người đứng lên, rất nhanh từ trên giường đi xuống.

Gia Luật Ứng vừa ly khai, áp lực trên người Ngao Quân cũng được giải, hô hấp càng ngày càng thông thuận, ánh mắt dần dần có tiêu điểm, thần chí cũng chậm chậm khôi phục, xem ra là sống lại, nhưng là nàng tình nguyện giống như vừa nãy bất tri bất giác thì hơn, bởi vì có tri giác, nàng lập tức liền cảm thấy miệng vết thương truyền từng đợt đau đớn tận xương tủy, thực sự đau triệt nội tâm, đau đến nàng tình nguyện chết để quên đi. Nàng nhắm mắt lại, thực chết tiệt, nàng càng đau thần chí nàng lại càng rõ ràng, càng cảm giác được rành mạch làn sóng đau đớn.

Khi nàng đau đến muốn cắn lưỡi tự sát để quên đi, đột nhiên cảm giác có người nhẹ nhàng cúi trối cho tay nàng, rồi nhẹ nhàng cúi trung y của nàng ra, khoan khoan.....Trung y!

Ngao Quân mạnh mẽ mở mắt, thấy Gia Luật Ứng vẻ mặt cười tà nhìn nàng, nhưng lúc nàng muốn nổi giận, Gia Luật Ứng lại mạnh mẽ giải khai băng vải đã dính đầy vết máu của nàng. Vì dính máu, lại kìm sát miệng vết thương, việc cởi bỏ lại là một loại đau đớn toàn thân khác, nhưng Gia Luật Ứng lại thô lỗ, không hề do dự mà cởi bỏ, làm Ngao Quân ngay cả kinh hô cũng không kịp, băng vải kịp đã nằm lơ lửng ở bên, Ngao Quân chỉ cảm thấy một đến choáng váng, sau đó ngay cả cảm giác đau đớn đến chết lặng cũng không có.

Gia Luật Ứng chết tiệt muốn giết nàng cũng không cần dùng phương pháp tra tấn nàng như thế chứ, hân rõ ràng không có hảo tâm, biết rõ vết thương đã muốn nứt ra, băng vải cởi bỏ lúc đó đặc biệt rất đau, còn thô lỗ như vậy, thực sự muốn làm nàng đau chết mất thôi!

Đang muốn căm tức với hân, lại ngoài ý muốn bắt gặp ánh mắt hân hiện lên rất nhanh một tia đau lòng, loại ánh mắt này làm lòng nàng thực ấm áp, chấn động: cũng như mục mục, khi nàng có chút đau đớn, mục mục sẽ dùng loại ánh mắt đau lòng này nhìn nàng. Tuy rằng ánh mắt kia rất nhanh hiện lên, cơ hồ nhanh đến mức làm người ta nghĩ đó là ảo giác, nhưng nàng thực khẳng định đó là sự thật, Gia Luật Ứng còn đau lòng vì nàng! Vì cái gì? Sau tất cả những gì nàng đã lợi dụng hân.

“Gia Luật..... A!” Ngao Quân vừa định mở miệng gọi Gia Luật Ứng, không thể ngờ được Gia Luật Ứng cầm một cái bình sứ đến, đem thứ gì đó bên trong một lần nữa không hề do dự đổ lên miệng vết thương của nàng, hại nàng đau đớn hét to một tiếng, thân thể bật mạnh lên, lại bị Gia Luật Ứng mau chóng ấn trở về giường.

“Phanh.....” đầu đánh vào trên ván giường, tuy rằng giường còn khá mềm, nhưng không hề chuẩn bị mà đụng phải một chút, vẫn hội rất đau. Giờ thì tốt rồi, thân thể cũng đau, đầu cũng đau. Tên Gia Luật Ứng đáng chết kia nhất định là có ý, cảm giác áy náy vừa nãy mới dâng trào đã lập tức biến mất, ánh mắt kia nhất định là ảo giác, Ngao Quân không ngừng tự nói với lòng mình, ánh mắt nàng trở nên hung hăng căm tức nhìn hân.

“Ha ha.....” Gia Luật Ứng lại đối với Ngao Quân đang căm tức tà tà cười, dường như thực vui vẻ.

Ngao Quân bất đắc dĩ nhìn hân xem thường, trời ạ! Nàng là đang căm tức nhìn hân, không phải cấp cho hân đôi mị nhãn, hân cao hứng cái gì ạ!

“Quân, ta thật muốn thương thể của ngươi vĩnh viễn không khỏi, như vậy ta có thể giúp ngươi thượng dược như lúc này. Ha ha.....” Gia Luật Ứng một bên cúi đầu, nhẹ nhàng thổi khí vào vết thương nàng, mị hoặc nói. (BB: ca BT quá!!! Mà ta thích a :>)

“Có bệnh” Ngao Quân hung hăng liếc mắt trừng hân, nào có người nào như vậy a! Hy vọng vết thương nàng vĩnh viễn không khỏi? Nếu thật sự thế, nàng rõ ràng đã chết toi rồi, vết thương này có phải làm nàng đau chết còn gì, lại phải ở nơi này bị người khác bức hiếp.

Đáng tiếc a! Bởi vì khí lực của nàng đã suy yếu, cái liếc mắt hung hăng kia thoát nhìn một chút khí thế cũng không có, hơn nữa như là đối với Gia Luật Ứng làm nũng, Gia Luật Ứng nhìn thấy lại thoải mái cười to, tự nhiên mà đem lời của nàng xem như hương hân nhõng nhẽo.

Ngao Quân bất đắc dĩ nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngơ, vẫn duy trì trầm mặc, mặc hân cười cho thỏa thích, để xem hân có thể cười bao lâu.

Trong doanh trướng thật lâu vẫn vang vọng âm thanh cuồng tiếu của Gia Luật Ứng, nhưng có ai ngờ đâu trong tiếng cười này lại mang theo chua xót và ê ẩm?

Tuy vẫn đang cười, Gia Luật Ứng lại lần nữa giúp Ngao Quân băng bó lại miệng vết thương.

Ngao Quân cảm giác được vết thương không còn đau, khí lực tựa hồ khôi phục không ít, xem ra dược kia thật là hữu hiệu, tuy rằng ngay từ đầu đau đến chết, nhưng hiện tại cảm giác lạnh lạnh, thực thoải mái, nàng có phải đã trách lầm Gia Luật Ứng hay không?

Chậm rãi mở mắt, Gia Luật Ứng đã ngưng cười, ánh mắt u ám nhìn chăm chăm vết thương của nàng, lúc này Ngao Quân bắt giác mới nghĩ đến, vết thương của nàng là trên ngực, tuy rằng chỉ dưới xương quai xanh một chút, nhưng để giúp nàng thương được, Gia Luật Ứng cũng phải xúc trung y của nàng lên, hiện tại trung y của nàng bán lộ ra, toàn bộ bả vai đều lộ ra, vừa nãy Gia Luật Ứng chính là nhìn nàng như vậy trong lúc giúp nàng băng bó?

Khi nghĩ như vậy, mặt Ngao Quân “Xoát” một cái tất cả đều đỏ, không phải nàng để ý những thứ gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, mà là cho tới bây giờ đều là nàng cách biệt với nam sinh, tuy rằng cùng Cần Hiên đã từng hôn qua, nhưng lỗ ló như thế trước mặt nam sinh vẫn là lần đầu tiên nha, hơn nữa vừa nãy Gia Luật Ứng còn muốn đôi với nàng..... Suy nghĩ như vậy, nếu sắc mặt của nàng không như quả hồng nàng nhất định không phải là nữ sinh.

“Gia Luật Ứng!” Ngao Quân mặt đỏ hồng quát khẽ một tiếng, tên Gia Luật Ứng chết tiệt còn muốn thừa dịp nàng thất thần, coi bỏ trung y của nàng, may mắn nàng phát hiện đúng lúc, ngăn hãm lại.

“Ha ha..... Ngươi yên tâm, thấy ngươi bị thương nặng như vậy, tạm thời ta sẽ không làm gì ngươi, bất quá ngươi nhớ kỹ, ngươi trốn không thoát đâu, ngươi sớm muộn gì cũng là của ta. Hiện tại? Bản Thái tử chẳng qua là chán ghét nhìn thấy kiện y phục dính đầy máu của ngươi, nhìn thật ghê tởm a!” Gia Luật Ứng thần thái ngả ngớn ái muội nói. Trên thực tế là, hắn vừa thấy y phục dính máu này, hắn nghĩ nàng chảy máu nhiều như vậy, bị trọng thương như vậy, tâm hắn hốt nhiên thông khổ vô cùng vì không thể giúp được gì cho nàng, Quân, ta rốt cuộc phải đối với ngươi thế nào mới tốt đây? (BB: tiên hạ thủ vi cường, ca đề lỡ cơ hội sau này trách ai được. GLU: haiz, tác giả không chịu cho ta làm nam chính a!)

“Kia..... Ta tự thay được” Ngao Quân cúi đầu, không hề nhìn Gia Luật Ứng, nhẹ nhàng nói. Tuy rằng Gia Luật Ứng cực lực che dấu, nhưng Ngao Quân vẫn thấy được đôi hồng mâu kia thực đau lòng, bất đắc dĩ, chua xót, Gia Luật Ứng vì cái gì phải ngu ngốc như vậy?

“Ngươi xác định?” Gia Luật Ứng tà nghệ nghiêm nghị nhìn sắc mặt tái nhợt của Ngao Quân, khinh trào hỏi.

Ngao Quân chịu đựng đau đớn, gật gật đầu, Gia Luật Ứng không nói nữa xoay người rời đi, chỉ chốc lát sau, một kiện bạch y đổ ập lên mặt Ngao Quân.

Ngao Quân buồn bực, gơ tay lên đem y phục trên mặt ném xuống dưới, cũng không nhìn thấy Gia Luật Ứng đâu nữa, chỉ nghe tiếng cười từ ngoài nội trướng truyền tới: “Yên tâm thay quần áo đi! Ha ha.....”

Nếu hành động này không làm nàng cảm động thì lòng của nàng nhất định là sắt đá, tuy rằng lúc trước hắn đối đãi nàng thực không tốt, nhưng nàng vẫn thực xin lỗi hắn, nàng không thể trách hắn. Tuy hiện tại mặc dù hắn vẫn đối xử thực tàn khốc với nàng, nhưng kỳ thật vẫn là thiện tình giúp nàng, hắn thật sự yêu nàng, mặc kệ nàng là nam hay nữ. Chính là thâm tình của hắn, nàng hồi báo được sao? Lòng của nàng có hắn sao? Nàng không biết.....

Đang suy nghĩ miên man, nàng gian nan coi bỏ trung y tràn đầy máu ra, chậm rãi nâng tay lên, mặc bộ y phục mới vào, cho tới giờ cũng chưa nghĩ đến, mặc kiện y phục cũng có thể gian nan như vậy.

“Tốt lắm” Ngao Quân vừa mặc xong, thanh âm tà mị của Gia Luật Ứng lập tức vang lên, âm cuối vừa dứt, người đã đứng trước mặt Ngao Quân.

“Ân” Ngao Quân gật nhẹ đầu. Người nọ là không phải luôn luôn nhìn lên nàng chứ, bằng không sao canh thời gian chuẩn như vậy?

“Gia Luật Ứng, ta..... Tại sao lại ở chỗ này?” Ngao Quân dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc nói, từ lúc nàng tỉnh đến giờ đây vẫn là vấn đề nàng muốn hỏi. Nhưng sau những lời này của Ngao Quân chỉ có yên lặng, sau đó hai người vẫn trầm mặc, Ngao Quân không nói, Gia Luật Ứng cũng không nói, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

“Ha ha..... Ngươi là muốn hỏi, vì sao Âu Dương Cần Hiên hội bỏ lại ngươi, để ngươi bị ta mang đi?” Gia Luật Ứng thần thái nhàn nhã ngồi xuống đầu giường, cười tà nói. Hắn hiện tại đã hoàn toàn thu hồi tất cả cảm xúc, làm Ngao Quân nửa điểm cũng không nhìn ra hi giận của hắn.

“Ân” Ngao Quân lại gật đầu một cái, nàng cảm thấy rất kỳ quái, Cần Hiên không có khả năng dễ dàng để Gia Luật Ứng đem nàng đang bị thương rời đi, trừ phi..... Trừ phi hắn không có năng lực ngăn trở! Khả năng kia làm lòng nàng bồi hồi run rẩy, chính là nàng không nghĩ đến mà thôi, hiện tại Gia Luật Ứng đã nói ra, nàng cũng chỉ đổi mặt, nhưng nàng tin tưởng Cần Hiên không việc gì.

“Nếu ta nói, đó là vì hắn không có năng lực ngăn cản ta? Nếu ta nói, bởi vì hắn đã bị ta giết?” Gia Luật Ứng không sao cả cười tà nói, vừa nói vừa hướng gần tới mặt Ngao Quân.

“Câm miệng” Ngao Quân nghiêm mặt băng hàn, quát khẽ nói, cũng không để ý Gia Luật Ứng cách nàng ngày càng gần, trong đầu trống rỗng chỉ có một câu kia của Gia Luật Ứng “Bị ta giết..... Bị ta giết.....”, lòng nàng đau quá, so với vết thương vừa vỡ ra còn đau đớn hơn ngàn lần vạn lần, lòng nàng giống bị người xé rách vạch ra tìm tòi, đau đớn tê dại, bầu trời dường như sụp đổ. Cần Hiên, không, không có khả năng, hắn là “Chiến thần” A! Không, không có khả năng, hắn sẽ không chết, hắn không thể chết được, không thể..... Nàng không rõ đây là cảm giác gì.

“Như thế nào, không tin? Hay là đau lòng?” Gia Luật Ứng nụ cười bên miệng càng rộng hơn nữa, ngữ khí rõ ràng mang ý trào phúng.

Nhưng Ngao Quân lại rõ ràng thấy được trong mắt hắn hận ý thật sâu, còn có không cam lòng, nếu Cần Hiên thật sự bị hắn giết, hắn sẽ không khi nhắc tới Cần Hiên mà trong mắt lại toát ra cảm xúc không thể khống chế đó, khả năng duy nhất là căn bản hắn không giết được Cần Hiên.

“Ha ha..... Ta không tin, Gia Luật Ứng, thiếu chút nữa bị ngươi lừa, nếu Cần Hiên thật sự bị ngươi giết, trong mắt ngươi hẳn là tràn ngập khoái cảm trả thù, không phải hận ý sâu sắc như vậy, hơn nữa, một khi quân Long Hiên mất đi chủ soái, ngươi nhất định nhân cơ hội này tiêu diệt mười vạn đại quân Long Hiên. Mà Từ Tề bọn họ nhất định cũng sẽ liều chết vì Cần Hiên báo thù, Gia Luật Ứng ngươi vốn không có khả năng ở đây đem ta ra làm trò tiêu khiển, còn có, lấy võ công của Cần Hiên, ngươi không thể dễ dàng giết hắn được” Ngao Quân cười lạnh phân tích, tuy rằng thực suy yếu, nhưng cả người tàn mạt ta tự tin, cơ trí quang mang cũng làm cho người ta không thể không thuyết phục như vậy.

“Mạc Quân không hổ là Mạc Quân, quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, lực kinh người thấy rõ, người nói đúng, Âu Dương Cẩn Hiên chưa chết. Bất quá.....” Gia Luật Ứng cười lạnh nhạt, không thừa nhận, nói một chút, lại cố ý ngừng lại.

Hắn chưa từng nghĩ có thể gạt được Quân thông minh của hắn, ha ha..... Từ khi biết nhau tới nay, luôn luôn là nàng lừa hắn, lợi dụng hắn, hắn khi nào gạt được nàng đâu? Ha ha..... Hắn đường đường là “Phệ diễm tà quân” đã làm thì sẽ thành công chưa từng bị đánh bại, nhưng trước mặt nàng, tâm hắn gần như trong suốt, bị nàng xem thấu, mà hắn lại chưa từng nhìn thấu được nàng, duy nhất có thể khẳng định là trong lòng nàng, Âu Dương Cẩn Hiên so với hắn quan trọng hơn.

“Bất quá cái gì?” Ngao Quân biết Gia Luật Ứng chính là đang đợi nàng hỏi, nàng liền ần theo ý tứ của hắn hỏi lại. Biết Cẩn Hiên không việc gì, nàng cũng không sốt ruột.

“Bất quá, người đánh giá Âu Dương Cẩn Hiên quá cao đi? Nếu không phải đột nhiên xuất hiện tên Ngụy Tử Tề và một nữ nhân, Âu Dương Cẩn Hiên hẳn đã sớm là vong hồn dưới kiếm của ta. Ha ha..... Người cũng đừng vui vẻ quá sớm, tuy rằng hắn không chết, nhưng bị thương không nhẹ, theo thám tử hồi báo, hiện tại hắn vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Có thể sống hay không, vậy chỉ có thể xem thiên ý nga!” Gia Luật Ứng cười tà trào phúng nói, nhưng ngữ khí nghe như thế nào lại có chút chua xót.

“Tử Tề? Nữ nhân?” Ngao Quân sau khi nghe những lời này, cúi đầu trầm tư, Tử Tề vì lo lắng cho họ nên đến là chuyện tự nhiên, nhưng nữ nhân kia là ai? Oánh nhi sao? Còn có Cẩn Hiên bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh?

“Ta hôn mê bao lâu?” Ngao Quân ngẩng đầu lên, không đầu không đuôi hỏi. Nhiêng nghiêng nhìn ngoài trời đã toàn màu đen, nàng dám khẳng định, nàng bị thương nặng như vậy nhất định không chỉ hôn mê một ngày mà thôi.

Quả nhiên, “Người hôn mê năm ngày năm đêm rồi, bất quá vẫn còn nói được cũng xem như là một ít kỳ lạ.” Gia Luật Ứng cười tà thần nhiên nói.

Kỳ thật năm ngày năm đêm kia, hắn vẫn cực nhọc cả ngày cả đêm tự mình chiếu cố nàng, vì nàng vẫn sốt cao không giảm, lại gặp ác mộng, tuy rằng trong mơ mơ màng màng nàng luôn nói những câu rất kỳ quái, nhưng xem nàng không ngừng chảy mồ hôi, hắn thực khẳng định nàng gặp ác mộng, rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến cho thiên hạ đệ nhất quân sư luôn luôn trấn định lạnh nhạt sợ đến như vậy, trong lòng hắn luôn nghi hoặc và đau lòng. Hắn không chịu để người khác chăm sóc nàng, thứ nhất là vì không muốn người ta biết nàng là thân phận nữ tử, thứ hai là hắn muốn tự mình chiếu cố nàng, cho dù chính hắn cũng bị thương rất nặng, bọn Thân Đồ Sở Phi vẫn khuyên hắn hảo hảo nghỉ ngơi, hắn cũng không chịu rời giường đi nửa bước, vẫn cầm lấy tay nàng, an ủi nàng, làm nàng rời xa ác mộng. Nhưng nàng lại tâm tâm niệm niệm chỉ có Âu Dương Cẩn Hiên, trách sao hắn hội không không chế được (BB: Aiz, ca chiếu cố nàng Quân thể làm ta cảm động ghê nha, ta không nhớ có khi nào Hiên ca xử tốt với Quân ko...).

“Cái gì? Năm ngày năm đêm? Người luôn luôn ở đây chăm sóc ta sao?” Ngao Quân trong lòng cả kinh, nguyên lai nàng hôn mê lâu như vậy, còn luôn luôn gặp ác mộng? Lo nghĩ, trong mộng tình cảnh chậm rãi hiện lên, kia không phải mộng, ba ba mẹ mẹ thật sự ly khai nàng! Mà người trong mộng cầm lấy tay nàng, đem đến ấm áp cho nàng, thanh âm an ủi nàng là Gia Luật Ứng sao? Nhưng nàng nhớ rõ, trước khi nàng hôn mê, hắn và Cẩn Hiên hai người bị thương rất nặng, hắn còn có thể chiếu cố nàng như vậy sao?

“Ha ha..... Chiếu cố người? Ta cũng không nhân rồi đến thế, trong quân còn rất nhiều sự vụ cần ta xử lý! Cuộc quyết chiến chân chính giữa Thương Liêu và Long Hiên sắp bắt đầu.” Gia Luật Ứng mạnh miệng phản bác, không chịu thừa nhận, lập tức nói sang chuyện khác.

“Người muốn thừa dịp Cẩn Hiên hôn mê, xuất chiến với Long Hiên?” Ngao Quân lạnh nhạt nói, coi như việc này cùng nàng không quan hệ. Trong lòng lại nói: Thật sự là tiêu hài tử không thành thực, nàng cũng không tin sau khi biết thân phận nàng là nữ tử, hắn đem nàng giao cho người khác, bất quá nếu hắn muốn nói sang chuyện khác, mà nàng cũng đang muốn biết tình hình Long Hiên hiện tại, vậy cứ theo lời hắn nga!

“Ha ha..... Lo lắng a? Cũng là, hiện tại chủ soái quân Long Hiên đang hôn mê, quân sư bị bắt giữ mà loạn thành một đoàn, bất quá Ngụy Tử Tề kia coi như có điểm bản sự [*], vẫn có thể ở dưới tình huống như vậy mà chặn nhiều lần tập kích của quân ta, ha ha..... Về phần hắn còn có thể chấn được bao lâu, cũng không biết! Ha ha..... Lấy sự thông minh của người, nhất định là đã biết!” Gia Luật Ứng mặt bất chính trả lời vấn đề của Ngao Quân, hắn cũng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên biết hiện tại Ngao Quân ngoài trừ việc tối quan tâm nhất trừ bỏ tình hình Âu Dương Cẩn Hiên ra, chính là hiện trạng quân Long Hiên, hắn rất vui lòng nói cho nàng nghe một chút a!

“Người là cố ý, bản sự của Tử Tề mặc dù không tệ, nhưng so với người vẫn là kém hơn một chút, hơn nữa binh lính Long Hiên lúc này nhất định là quân tâm rung chuyển, dưới tình huống như vậy người phái người đi không có khả năng để cho cánh chim đã tung lên lại quay về? Gia Luật Ứng, người căn bản chính là đang vui đùa hắn” Ngao Quân nhăn mặt chau mày nói, không được, nàng phải nhanh nghĩ biện pháp thoát vây, bằng không, nếu Cẩn Hiên không tỉnh lại thì mười vạn đại quân Long Hiên nhất định hội rất nguy hiểm.

“Người đừng nghĩ chạy trốn, hiện tại võ công của người đã mất hết, nơi này lại là doanh trường của ta, thủ vệ rất mạnh, người quyết không có khả năng chạy thoát. Vẫn là hảo hảo an tâm dưỡng thương đi! Chờ thương thế người tốt lên, ta nhất định sẽ đến sủng hạnh người, hiện tại..... tạm thời buông tha người! Ha ha..... Sớm dưỡng thương hảo nga!” Gia Luật Ứng nhìn ra suy nghĩ của Ngao Quân, đầu tiên tà ác cười lạnh nói, tiếp theo lại ái muội nói với Ngao Quân.

“Người..... Người không thể giam giữ ta.” Ngao Quân ngữ khí nhất thời nghẹn lại, sắc mặt đỏ lên, nhưng vẫn cường ngạnh nói. Trong lòng bất giác trầm xuống: quả thật, đừng nói nàng hiện tại bị thương nặng như vậy, cho dù không bị thương, võ công bị phong bế không sử dụng được, như thế nào thoát ra khỏi quân doanh Thương Liêu đây! Hơn nữa hắn còn dùng loại ngữ khí này nói với nàng, hắn xem nàng là cái gì? Thị thiếp a? Nàng sẽ không để hắn thực hiện được. Cho dù nàng không có nội lực không nghênh địch được, chẳng lẽ không thể dùng trí sao? Cũng không tin cổ nhân như hắn có thể giam giữ người thế kỷ hai mươi mốt như nàng!

“Phải không? Vậy thử xem xem.” Gia Luật Ứng tự tin vừa cười tà vừa đi ra ngoài, khi ra đến cửa quay đầu lại tà mị nói: “Đây là doanh trường của ta,

không được lệnh ta, không ai dám vào, hảo hảo nghỉ ngơi đi! Bảo bối! Ha ha.....”

Tiếng cười lớn của hắn biến mất trong bóng đêm, dây thần kinh Ngao Quân đang bị buộc chặt lập tức được thả lỏng, cả người hư thoát nằm ngã trên giường, đầu nhanh chóng suy nghĩ, nên như thế nào chạy thoát đây?

Một bên tự hỏi, đôi mắt chuyển động qua lại, nhìn nhìn bốn phía, không hổ là doanh trưởng Gia Luật Ứng trụ, thật là có đủ hoa lệ, rất xứng với thân phận Thái tử của hắn, tuyệt không giống doanh trưởng mộc mạc của Cần Hiên, người không biết, còn tưởng rằng kia không phải nơi một Vương gia trụ, hẳn chính là người như vậy. Khi nghĩ về Cần Hiên, Ngao Quân đột nhiên cảm thấy trong lòng ngọt ngào, giống như ăn mật, đó là loại cảm giác gì a? Lại nghĩ hẳn bây giờ vẫn còn hôn mê, thâm tâm không khỏi lo lắng, Cần Hiên, người nhất định phải nhanh tỉnh dậy, nhanh tỉnh lại a!

Khóe mắt lại nhìn thấy trên bàn bên giường có một thanh kiếm thập phần sắc bén, đó là..... Đó là Kiền kiếm – ông trời của nàng, Gia Luật Ứng vẫn để lại thanh kiếm này cho nàng, Gia Luật Ứng a Gia Luật Ứng ! Lãng Ngao Quân ta đáng giá người thiết tình đối đãi như thế sao? Không sợ ta lại một lần nữa vì Long Hiên mà thương tổn người sao? Vì cái gì phải yêu thương ta như vậy? Tuyệt đã nói, ta là loại người không có tình thương, ai yêu thương ta, liền nhất định hội thống khổ. Nàng ấy nói rất đúng, lúc này người nhất định rất thống khổ nga! Một khi đã đau khổ như vậy sao không buông tay đi?

Gia Luật Ứng cô độc ngẩng đầu đứng nhìn những ngôi sao trên bầu trời, nội tâm chua xót: Buông tay? Ta cũng muốn buông, nhưng buông không được, rốt cuộc cũng không buông tay được, người chỉ có thể là của ta, mặc kệ là thân xác người, hay là tâm của người! Để có được người, ta quyết không từ bất kỳ thủ đoạn nào.....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 47: Nghĩ cách cứu viện

Thực thoải mái, thực thoải mái, Cần Hiên cảm thấy chính mình như đang nằm ở trên mây, thực thoải mái, thực thư thái, cái gì hắn cũng có thể không cần để ý, tinh thần và thể xác từ rất lâu tới nay bị buộc chặt giờ đây được thả lỏng, hắn vẫn nghe có người nói ở bên tai hắn điều gì đó, lúc nào cũng gọi hắn, nhưng hắn cái gì cũng không muốn để ý, thậm chí luôn luôn ở nơi này, cứ như vậy cả đời, cái gì cũng không thêm quan tâm. Nhưng đột nhiên có một thanh âm thẳng tắp truyền tới, làm chấn động tâm hắn: ‘Cần Hiên, người nhất định phải nhanh tỉnh dậy, nhanh tỉnh lại a!’ là thanh âm của Quân, Quân, y dường như đang bị nhốt, y đang chờ hắn..... (BB: Nàng Nguyệt, nàng xem, Hiên ca tự trong tâm tưởng đã buông xuôi a!) [Lệ Nguyệt: Nhưng Cần ca vẫn nghe thấy tiếng của Quân tỷ mà tỉnh lại a!! Mà nàng đừng kêu Hiên ca vì Âu Dương Chính Hiên cũng là Hiên ca nga~]

Quân, Quân..... Không được, hắn không thể ở đây được, hắn phải ra ngoài, nhưng cả người lại không có một chút khí lực, vô luận hắn giãy dựa thế nào vẫn không động đậy nổi, đây là chuyện gì? Không, không, hắn nhất định phải ra ngoài, hắn còn rất nhiều việc phải làm! Quân còn chờ hắn đi cứu! Quân..... Khi nghĩ đến Quân, hắn như tràn ngập sức lực, giãy mở trói buộc, thân vọt đi hướng tới Quân, trước mắt tựa hồ sáng ngời.....

“Quân..... Quân.....” Trên giường sắc mặt Cần Hiên tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, mày nhăn thật sâu, tay hắn loạn trao trong không trung một trận như trên không trung ấy có Quân ở đó, thanh âm nhẹ giọng vô lực nỉ non trong miệng hắn vội vàng bật ra.

“Vương gia..... Vương gia, người rốt cục tỉnh rồi” Ngụy Tử Tề canh giữ ở một bên nghe được âm thanh nỉ non của Cần Hiên, bước nhanh tới trước giường, phát hiện ánh mắt Vương gia giật giật, còn nỉ non cái gì đó, không phải ảo giác, quả thật đã tỉnh, vui vẻ kêu to.

Phía bên kia các tướng quân khác nghe thấy tiếng hắn cũng nhanh chóng đi tới, bảy tám người cùng vui vẻ nói: “Thật tốt quá, Vương gia rốt cục tỉnh lại rồi”

“Tỉnh tỉnh, không có việc gì!” Bạch đại tướng quân tuổi đã cao quả thực kích động đến rơi nước mắt.

“Ta đã nói rồi! Vết thương nhỏ không thể khuất phục được Vương gia đâu! Ha ha.....” Triệu Chi Dương ngay ngốc cười nói.

.....

“Tốt lắm, tốt lắm, nhanh đi thỉnh Hoàng Anh... Cô nương đến, nói Vương gia đã tỉnh.” Ngụy Tử Tề vẻ mặt vui vẻ, ôn hòa cười nói, trong lòng hắn cũng không ức chế được vui sướng, bất quá coi như tương đối còn có lý trí, không giống những người khác, vui vẻ đến cái gì cũng rối loạn.

Vừa nghe như thế, mọi người mới định thần lại, Bạch tướng quân liên tục nói: “Đứng, đứng..... Nhìn xem, chúng ta đều cao hứng nên hồ đồ a, nhanh đi thỉnh Hoàng cô nương đến.”

“Không cần thỉnh, bốn cô nương tự mình đến rồi đây” Bạch tướng quân vừa dứt lời, ở cửa trường liền truyền đến thanh âm của Hoàng Anh.

“Hoàng Anh, Vương gia đã tỉnh, người mau tới đây xem” Ngụy Tử Tề vừa thấy Hoàng Anh đến, vui vẻ thúc giục nói.

“Tỉnh thì tỉnh, lớn xác như vậy còn ầm ĩ cái gì? Ngủ lâu như thế, chẳng lẽ tưởng hắn ngủ mãi không tỉnh a! Thật sự là một đám không có kiến thức”

Hoàng Anh vừa chậm rãi hướng đến giường vừa thì thào lẩm bẩm

Mọi người đương nhiên đều nghe được nàng nói gì! Chính là giận không dám nói mà thôi, mạng Vương gia vẫn là do nàng cứu! Hiện tại Vương gia bị thương nặng như vậy, tuy nói đã tỉnh, nhưng trước mắt vẫn là dựa vào y thuật cao minh của nàng, không thể sinh khí với nàng được. Thần y Hoàng Anh tính cách cô quái, quả nhiên danh bất hư truyền, nếu làm cho nàng không vui, việc nàng buông tay không thêm quản là phi thường có khả năng, trước kia Hoàng Thượng vì hoàng hậu mà cầu nàng đã bị hành khó hành dễ ra sao bọn họ đều đã nghe nói. Trong mắt nàng căn bản không có cái gì là Hoàng Thượng, cái gì là Vương gia, tướng quân, cứu chữa hay không toàn dựa vào tâm tình của nàng. Không phải nói lương y như từ mẫu sao? Như thế nào nàng đều là dựa vào tâm tình mà làm việc? Hừ, quả nhiên là người của Thánh Tiên Môn kỳ quái, trải qua chuyện Thánh Xích, Thánh Tiên Môn đều thành tã phái trong lòng bọn họ, bất quá quả thật Thánh Tiên Môn làm việc gì cũng là không thể giải thích theo lẽ thường.

Hoàng Anh không biết ngoại trừ Ngụy Tử Tề, tất cả mọi người đều thâm phi báng nàng, cho dù biết nàng cũng không để ý, dù sao tựa như lời hoàng hậu nói, bị nói cũng không thiếu khối thịt nào. Nàng lập tức đi vào, ngồi xuống bên giường, thấy Cẩn Hiên quả nhiên đã tỉnh, chỉ là khí lực còn suy nhược, nên nhất thời chưa mở mắt mà thôi, tay bắt mạch Cẩn Hiên, mạch tượng đã đập vững vàng, xem ra Cẩn Vương gia này quả nhiên không giống thường nhân, bị thương nặng như vậy, nhanh như thế đã tỉnh.

“Hoàng Anh, Vương gia thế nào?” Ngụy Tử Tề vẽ mặt vội vàng hỏi.

“Không chết được.” Hoàng Anh không kiên nhẫn trừng mắt, khản trương như vậy làm chi, không tin y thuật của nàng sao?

Ở đây mọi người bao gồm Ngụy Tử Tề nghe được Hoàng Anh nói như vậy, miệng đều thở phì phì muốn mở miệng, lại nhìn đến đôi mắt thâm thúy của Vương gia đã hé mở, lập tức liền quên những lời không hay Hoàng Anh vừa mới nói, tất cả đều xông tới, vẫn là Vương gia quan trọng hơn.

“Ngươi……” Cẩn Hiên rốt cục mở mắt, nhưng thần chí vẫn mông lung, trong mơ mơ màng màng chỉ nhìn được nữ tử trước mắt tựa hồ như đã từng quen biết.

“Vương gia.” Hoàng Anh lời chưa xuất khẩu, Ngụy Tử Tề liền đối với Cẩn Hiên nhẹ nhàng mà kêu một tiếng. Hoàng Anh vẽ mặt khó chịu quay đi, hừ.

“Tử Tề?” Cẩn Hiên nghi hoặc gọi một tiếng, tiếng kêu của Ngụy Tử Tề làm cho thần chí Cẩn Hiên khôi phục lại, tình cảnh trước mắt chậm rãi rõ ràng, tại sao các tướng quân tất cả đều ở trong này, đã xảy ra chuyện gì? Muốn đứng lên, lại phát hiện toàn thân hư nhược vô lực, hắn đây là như thế nào vậy!

Thấy Vương gia gãy dựa muốn ngồi dậy, Ngụy Tử Tề tiến lên một bước, giúp Cẩn Hiên ngồi dậy nói: “Vương gia bị thương, hôn mê năm ngày năm đêm, ngay cả quân y đều thúc thủ vô sách, mặt tướng chờ đợi lo lắng không thôi, may nhờ có Hoàng cô nương đây”. Nói xong, ánh mắt không tự giác liếc về phía Hoàng Anh.

“Thần y Hoàng Anh?” Cẩn Hiên nghi hoặc nhìn về phía cô nương vận y phục hoàng sắc ngồi ở trước giường, thật là Hoàng Anh. Hắn bị thương hôn mê năm ngày năm đêm? Bị thương? Quân? Quân đâu? Cùng lúc đó trận chiến với Thánh Xích ấy dần dần hiện lên trong đầu, trí nhớ chậm rãi quay lại, Quân bị Thánh Xích đâm trúng một kiếm, sau lại bị Gia Luật Ưng bắt đi, không, không được, hắn phải cứu Quân.

“Vương gia còn nhớ rõ tiểu nữ a!……” Hoàng Anh rốt cục quay sang, cả giận nói, tỏ vẻ nàng đang khó chịu, chính là nàng chưa nói xong, chỉ thấy Cẩn Hiên gãy dựa muốn xuống giường, lập tức lại càng không thích: Ta nói chuyện ngươi làm như không nghe còn chưa tỉnh, thân thể hư nhược như vậy còn muốn cậy mạnh. Lập tức không cần để ý, nàng biết bọn Ngụy Tử Tề hội đứng dậy ngăn cản, đem việc này dao tặng cho mấy tên mềnh phu kia, kỳ thật nàng cũng thiện lương đấy thôi! Chẳng hiểu tại sao bên ngoài cứ nói nàng cái gì tính cách cô quái? Nàng không muốn quái cũng không được, muốn trách thì cứ trách đương kim hoàng hậu a!

“Vương gia, ngươi muốn làm gì? Hiện tại thân thể ngài còn thực suy yếu” Ngụy Tử Tề thấy Vương gia gãy dựa muốn ngồi dậy, vội vàng ngăn cản nói.

“Quân, Quân bị Gia Luật Ưng bắt đi, bổn vương……. Bổn vương muốn đi cứu y!” Cẩn Hiên vừa thở hổn hển vừa muốn tránh khỏi sự ngăn cản của Ngụy Tử Tề, trên trán mồ hôi chảy thành dòng, nhưng hắn tuyệt không để ý, hắn thậm chí đi cứu Quân.

“Vương gia, ngài hiện tại vừa mới tỉnh, hay là hảo hảo nghỉ ngơi, hãy để Tử Tề cứu Quân, Tử Tề cho dù liều mạng nhất định đem Quân an toàn trở về.” Ngụy Tử Tề một bên ngăn cản Cẩn Hiên, một bên kiên quyết nói với Cẩn Hiên.

Không phải hắn muốn an ủi Cẩn Hiên, hắn thật sự lo lắng cho Quân, rất muốn cứu Quân, nhưng do mấy ngày nay Vương gia vẫn hôn mê bất tỉnh, mà Gia Luật Ưng lại thường phái người đánh đột kích, làm hắn vừa lo lắng cho Vương gia, vừa hết sức lo lắng cho Quân, lại phải luôn luôn chuẩn bị ngăn cản sự tấn công của Thương Liêu, nên không dám rời đi, hiện tại cuối cùng Vương gia cũng đã tỉnh, hắn có thể an tâm đi cứu Quân.

“Không được, Tử Tề ngươi tạm để ý quân vụ, bổn vương đi cứu Quân, Quân đang chờ ta cứu!” Cẩn Hiên vẽ mặt kiên quyết nói, hắn phải tự mình đi mới yên tâm, nhất là khi nhớ đến ánh mắt của Gia Luật Ưng nhìn Quân, hắn liền cảm thấy Gia Luật Ưng có ý đồ với Quân, hiện tại Quân lại ở trong tay Gia Luật Ưng, nhất định dữ nhiều lành ít, hơn nữa Quân còn bị trọng thương như vậy, không biết hiện tại ra sao, năm ngày năm đêm này không biết Gia Luật Ưng đối đãi Quân như thế nào.

“Vương gia, ngươi bị thương nặng như vậy, đi thế nào được, vẫn nên để Tử Tề đi!” Ngụy Tử Tề cũng kiên trì nói.

“Vô công người mặc dù cao, nhưng vẫn là kém hơn Gia Luật Ưng, vả lại trong quân doanh Thương Liêu thủ binh rất mạnh, bổn vương đích thân đi mới yên tâm” Cẩn Hiên vẽ mặt trầm trọng nói. Ngụy Tử Tề nhìn hắn lo lắng.

“Vậy ngươi nghĩ rằng với thân thể ngươi hiện tại có thể đánh thắng được Gia Luật Ưng, tránh được bọn thủ vệ trong quân doanh Thương Liêu cứu đi cái gì Quân kia hử?” Lúc này người dám ở đây nói với Cẩn Hiên như vậy trừ bỏ Hoàng Anh ra, còn có thể là ai? Nàng vẫn đang hờn dỗi không muốn nói

chuyện, thật sự vì nhìn ngựa mất mới nhìn không được mở miệng chằm chọc nói.

Thật là, không biết chính mình bị trọng thương nặng bao nhiêu sao? Hiện tại ngay cả hành động cũng có điểm khó khăn, còn muốn đi cứu người, người còn chưa đến được quân doanh Thương Liễu liền đã bị giết, nàng đã dùng rất nhiều dược liệu trân quý mới cứu tinh hân, cũng không muốn không công lãng phí dược liệu tốt như vậy, mà nàng lại càng không muốn Ngụy Tử Tề đi, không cần phải nói, nếu như đi, nhất định có đi không có về.

“Cho dù bốn vương bị trọng thương cũng không ngăn cản được lòng bốn vương muốn cứu Quân, Hoàng cô nương, cảm ơn quan tâm và đa tạ ân cứu mạng, nhưng chuyện cứu Quân, bốn vương nhất định không thay đổi chủ ý.” Cẩn Hiền nghe khí kiên quyết nói. Hân biết hiện tại hân bị thương rất nặng, nhưng trong lòng hân thật gấp rút a! Một khắc cũng không chờ được, cho dù phải chết, hân cũng phải đi cứu Quân, chỉ cần có thể nhìn thấy Quân, chết cũng không tiếc.

“Người. .... Người muốn chết là chuyện của người, nhưng ta không muốn lãng phí nhiều dược liệu trân quý như vậy.” Hoàng Anh sinh khí chỉ vào Cẩn Hiền mắg, sau đó cười quỷ dị, mọi người không kịp phản ứng thì một cây ngân châm đã châm trúng huyệt đạo Cẩn Hiền, hừ lạnh, cười nói: “Hừ, nhìn người như thế nào đi cứu người, ta đã phong bế huyệt đạo của người, làm toàn thân người vô lực, vẫn nên hảo hảo dưỡng thương đi! Cẩn vương gia của ta, thương thế tuy là của người nhưng người không được quyền tùy tiện lộn xộn nga, chờ vết thương người tốt lên, đến lúc đó người muốn cứu bao nhiêu Quân, ta cũng không hội ngăn cản người. Ha ha. ....” Nhìn Cẩn Hiền chỉ có thể lấy ánh mắt giết người nhìn nàng, cả người hân suy yếu vô lực, Hoàng Anh đắc ý nở nụ cười.

“Hoàng Anh, tại sao người có thể đối với Vương gia như vậy?” Ngụy Tử Tề bất mãn giận đến đỏ mặt nhìn Hoàng Anh nói.

“Tại sao ta đối với hân như vậy? Hảo, Ngụy Tử Tề, người đã nói như vậy, ta đây liền giải khai huyệt đạo để hân đi chịu chết.” Hoàng Anh chống nạnh chỉ vào Ngụy Tử Tề cả giận nói, nói xong làm như muốn giải huyệt Cẩn Hiền.

“Khoan khoan” Ngay khi Hoàng Anh muốn giải huyệt, Ngụy Tử Tề lập tức lên tiếng ngăn trở.

Hoàng Anh hừ một tiếng xoay đầu lại, nàng cũng không thật sự muốn giải huyệt, chỉ là muốn ngoạn Ngụy Tử Tề một chút mà thôi.

“Vương gia, thực xin lỗi, người hiện tại không nên hành động, Tử Tề chỉ có thể để Hoàng cô nương chế trụ huyệt đạo người vậy” Ngụy Tử Tề đối với Cẩn Hiền nói.

“Đừng vậy! Vương gia người hiện tại không nên lộn xộn, mà Tử Tề lại quản lý quân vụ, việc cứu quân sư để mặt tướng đi!” Triệu Chi Dương thấy Vương gia mặt buồn bã, lập tức chờ lệnh nói.

“Vương gia, mặt tướng cũng muốn cứu quân sư, dù là đảm rỗng hang hồ, mặt tướng cũng muốn cứu quân sư an toàn thoát ra” Hồng tướng quân cũng về mặt kiên quyết chờ lệnh đi cứu Ngao Quân.

“Vương gia, mặt tướng cũng đi.” Bạch tướng quân cũng chờ lệnh nói.

“Vương gia, mặt tướng cũng đi.”

.....

Nhất thời trong nội trướng tất cả tướng quân đều hướng Cẩn Hiền chờ lệnh đi cứu Ngao Quân, kỳ thật năm ngày trước, khi Ngụy Tử Tề cùng Hoàng cô nương mang Vương gia bị trọng thương về mà không có quân sư, hỏi Tử Tề mới biết được, quân sư bị Gia Luật Ứng bắt đi, lập tức mỗi người đều vì quân sư mà lo lắng không thôi, hân không thể lập tức lên vào quân doanh Thương Liễu cứu quân sư trở về, lại nghe nói quân sư cũng bị trọng thương, gấp đến độ muốn hoảng loạn, thân thể quân sư vốn yếu nhược như thế [là bọn họ tự cho là thế a!] không biết đã bị Gia Luật Ứng tra tấn như thế nào. Nhưng Vương gia lại bị trọng thương nặng như vậy, mãi vẫn chưa tỉnh, nội tâm cũng thực vì Vương gia lo lắng, không biết nên như thế nào cho phải, sau lại vì quân Thương Liễu quân đánh lên, quân tâm bất ổn, làm bọn họ phải đề phòng, không dám rời bỏ trại. Hiện tại Vương gia rất cực tình, hơn nữa lại có thân y Hoàng Anh bên cạnh, bọn họ rất cực có thể không cần lo lắng nữa mà toàn tâm đi cứu quân sư.

Không ai biết Vương gia và quân sư rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe Tử Tề kể lại khi hân cùng Hoàng Anh đuổi tới vừa vặn thấy Gia Luật Ứng đang muốn đâm trúng Vương gia, tuy rằng chặn được một kiếm của Gia Luật Ứng, nhưng quân sư lại bị Gia Luật Ứng thừa dịp bọn họ không chú ý mà bắt đi, mà Huyết Hồn Thiên Can bắt quái trận tà ác kia nghe Hoàng Anh nói đã bị phá, nhưng cụ thể như thế nào, ngay cả Hoàng Anh cũng nói không rõ, hiện trường nơi đó chỉ còn tường đổ cột xiêu, còn có thi thể một hắc y nhân và thi thể Ngọc nhi.

“Ai cũng không được đi” Cẩn Hiền tái nhợt nghiêm mặt, lời tuy nói hữu khí vô lực, nhưng chúng tướng nghe được cũng biết là không thể kháng lệnh. Hân biết mọi người muốn tốt cho hân, cũng vì lo lắng cho Quân, nhưng hân sẽ không vì biết rõ đó là đường chết mà còn để bọn họ đi.

“Tuân lệnh” Chúng tướng mặc dù không muốn, nhưng không thể không tuân theo lời Vương gia, chỉ là mặt ngoài đáp ứng, trong lòng lại nghĩ cho dù phải trái lệnh, bọn họ cũng muốn liều chết cứu quân sư ra, bọn họ còn chưa hướng quân sư giải thích. Trước đây đối xử với y như vậy!

“Ai dám một mình hành động, về sau không cần xưng là tướng quân dưới trướng Âu Dương Cẩn Hiền ta” Cẩn Hiền lãnh nghiêm mặt trầm giọng nói. Mọi người ở chung lâu như vậy, bọn họ có suy nghĩ gì sao có thể thoát được đôi mắt tinh tường của Cẩn vương gia!

“Vương gia. ....” Chúng tướng đồng loạt tiến lên một bước, cùng kêu lên, nhưng đều bị ánh mắt sắc bén của Cẩn Hiền ngăn lại, chỉ phải gục đầu lĩnh mệnh.

Cẩn Hiền yên lòng, nói với Hoàng Anh: “Hoàng cô nương, bốn vương khi nào hồi phục?” Nếu việc đã như thế, hân biết vô luận thế nào Hoàng Anh cũng

không để hấn ra ngoài, mà hiện tại căn bản hấn quả thật không thể đi cứu Quân, chỉ hy vọng nhanh chóng dưỡng thương tốt hơn, có thể sớm ngày cứu y. Quân, người nhất định phải kiên trì.

“Được rồi! Lầy bản lĩnh nội công thâm hậu của người cộng với thần y diệu thủ hồi xuân của ta, đại khái là nửa tháng!” Hoàng Anh ra dáng tự hời nói, còn không quên tự kỷ một phen.

“Nửa tháng? Không được, Quân không thể chờ lâu như vậy được, Hoàng cô nương, có biện pháp gì không, có thể làm bổn vương nội trong vài ngày có thể khôi phục?” Cẩn Hiên vừa nghe lập tức vội vã nói, nửa tháng lâu lắm.

“Vài ngày? Người tưởng ta là thần tiên a? Không có biện pháp, hảo hảo dưỡng thương cho ta” Hoàng Anh thốt lên sợ hãi nói, kỳ thật có điểm ra về khoa trương, tay áo vung lên, cũng không để ý người khác đang sinh khí, đi thẳng ra ngoài.

“Nàng. ....” Triệu Chi Dương thấy Hoàng Anh vô lễ như thế, sinh khí muốn nói gì đó, lại thấy Vương gia vô lực nằm xuống, đối với bọn họ phát phát tay, bèn phải theo mọi người lui ra ngoài.

Năm ngày sau, thần y không hổ là thần y, Cẩn Hiên hiện đã có thể xuống giường đi lại, chẳng qua nội thương còn chưa tốt, huyết đạo lại bị phong, toàn thân vô lực mà thôi.

Cẩn Hiên ngồi trên giường trong doanh trướng Ngao Quân, cảnh vật như trước, nhưng người đã mất, Quân, người hiện tại ra sao? Mấy ngày nay, hấn phái Y Thiên, Y Hân đi thăm dò tình thế của Quân, nhưng bất luận bọn họ dò thám như thế nào, một chút tin tức cũng không có, giống như Quân căn bản không có trong doanh trại của Gia Luật Ứng.

Chẳng lẽ Quân đã xảy ra chuyện? Khi ý nghĩ này bất chợt xuất hiện, Cẩn Hiên đang ngồi lập tức đứng lên, không được, hấn không thể đợi nữa, hấn nhất định phải đi cứu Quân.

Lập tức ngồi xếp bằng trên giường, mạnh mẽ dùng nội lực đem huyết đạo bị Hoàng Anh phong bế giải khai, giải khai huyết đạo như vậy là chuyện thập phần nguy hiểm, dễ làm thân thể tổn thương, hơn nữa nếu có gì không ổn, khả năng tẩu hỏa nhập ma rất cao, ngoài ra hiện tại nội thương của hấn chưa lành, tùy thời đều có khả năng mất mạng, nhưng hấn bất chấp tất cả, hấn chỉ cần nhất nhắm mắt lại là thấy Quân cả người toàn máu nằm trong lòng hấn, hấn rốt cuộc chịu không nổi loại tra tấn này.

Nửa ngày sau, Cẩn Hiên toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, sắc mặt tái nhợt hư thoát ở trên giường, thở phì phò, bất quá cuối cùng cũng đã đem huyết đạo giải hết, Quân, người chờ ta, ta tới cứu người.

Trong doanh trướng của Thương Liêu, Ngao Quân một thân bạch y tay cầm một quyển sách, thần thái nhàn nhã ngồi ở đầu giường xem, xem cả buổi vẫn chỉ là nhìn một tờ, suy nghĩ vẫn quanh quẩn ở lời nói lúc này của Gia Luật Ứng: ‘Quân, không cần rời khỏi ta, không cần buông tha cho ta, ta hiện tại chỉ có người, nếu người cũng không muốn ta, ta cái gì cũng không muốn có’.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Từ năm ngày trước, sau khi nàng tỉnh lại liền phát sinh sự việc đó, liên tục năm ngày Gia Luật Ứng đều không xuất hiện nữa, chỉ phái tỷ nữ tới chăm sóc nàng, hơn nữa dùng loại dược tốt nhất, làm thương thế của nàng hồi phục hơn phân nửa chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, chỉ là nội lực vẫn bị phong bế, đào thoát không được.

Hôm nay, nàng nghĩ Gia Luật Ứng sẽ không đến như mọi khi nhưng lúc nàng đang hảo hảo đọc sách, Gia Luật Ứng đột nhiên tiến vào, nàng chưa kịp phản ứng đã bị hấn gắt gao ôm lấy, vốn định đẩy hấn ra nhưng phát giác hấn hôm nay thật là lạ, không nói lời nào, chỉ là chôn đầu vào cổ nàng, thân xác buồn bã, thân thể nàng cứng đờ, nàng cũng chỉ có thể để yên cho hấn ôm.

Một lát sau, Gia Luật Ứng rốt cục mới chậm rãi buông nàng ra, trên mặt đã không còn nét cười tà mị ngày xưa, mà là vẻ mặt suy sút, vô thần, trong lòng nàng tê rần, vừa định hỏi đã xảy ra chuyện gì, Gia Luật Ứng lại đột nhiên hôn nàng, nhưng chỉ là nhẹ nhàng, cực kỳ ôn nhu quý trọng, sau đó đôi hồng mâu nhìn thật sâu vào đôi mắt của nàng, khẩn cầu nói: “Quân, không cần rời khỏi ta, không cần buông tha cho ta, ta hiện tại chỉ có người, nếu người cũng không muốn ta, ta cái gì cũng không muốn có.”

Aiz, Ngao Quân thở dài thật sâu, câu nói này của Gia Luật Ứng thật sự là khuấy đảo lòng nàng, làm nàng một chút cũng không thể an tĩnh, hơn nữa nàng phát hiện, cảm xúc nàng càng ngày càng bị Gia Luật Ứng nắm đi, trong lòng nàng có hấn sao?

Đang lúc nàng cảm sách nhưng lòng đầy buồn khổ, đột nhiên một thân ảnh màu xanh xuất hiện ở nội trướng, Ngao Quân mặc dù nội lực bị phong tỏa, nhưng vẫn cảm giác sâu sắc được một hơi thở khác tồn tại ở đây, không phải Gia Luật Ứng, cũng không phải tỷ nữ kia.

“Quân” Đang lúc nàng muốn ngẩng đầu lên để xem hơi thở đột nhiên xuất hiện kia là ai, thân ảnh màu xanh đó đã ôm mạnh lấy nàng, kêu to một tiếng.

Ngao Quân thân thể cứng đờ, trong mắt đã có vệt nước khả nghi xuất hiện, động một chút cũng không dám động, nàng sợ vừa động, lại phát hiện này chính là giấc mộng, là nàng rất nhớ Cẩn Hiên mà hiện ra ảo giác.

“Quân” Thấy Ngao Quân không phản ứng, Cẩn Hiên ôm nàng càng mạnh, hấn không thể đem nàng tiến vào trong cơ thể chính mình, lại thâm tình gọi một tiếng, nhiều ngày lo lắng, tưởng niệm đều hóa thành một tiếng gọi đầy thâm tình, nội tâm kích động, cảm xúc vui vẻ tất cả đều dồn vào tiếng gọi này. Nhấn giữ trong tiếng gọi này.

“Cẩn Hiên, là người sao? Người thật sự đến đây sao?” Ngao Quân run run nắm lấy thất lung của Cẩn Hiên, nom nớp lo sợ khẽ hỏi. Vui sướng quá độ làm nàng đến bây giờ cũng không dám tin tưởng, Cẩn Hiên thật sự tới cứu nàng.

“Đúng, là ta, ta tới cứu ngươi, Quân, thực xin lỗi, tha thứ cho ta đến bây giờ mới đến cứu ngươi, để ngươi chịu khổ nhiều như vậy” Cẩn Hiên vội đầu vào cổ Ngao Quân, tham lam hấp thụ mùi hương thoang thoảng, động tình nói.

“Không, không, ta không sao, Gia Luật Ứng đối đãi ta tốt lắm” Ngao Quân khẽ ngẩng đầu lên, đem nước mắt bức trở về, vội vàng nói.

Cẩn Hiên thật sự đến đây, nàng không phải đang nằm mơ, nàng thật sự gặp lại hắn, trái tim nàng thật vui vẻ tựa hồ sắp nhảy ra, chưa bao giờ cảm giác xa lạ này chiếm đầy toàn bộ thể xác và tinh thần của nàng như thế, lúc này, nàng mới bắt tri bắt giác hiểu được, vị trí Cẩn Hiên trong lòng nàng không đơn giản như nàng tưởng, nàng đối với hắn sớm đã có cảm tình vượt hơn cả tình bạn, nhưng chính nàng phải đem loại cảm tình này bóp chết khi nó còn chưa sâu sắc, nàng không thể biểu hiện ra ngoài, trong lòng Cẩn Hiên chỉ có Tuyết thôi, nếu nói ra, ngay cả khả năng làm bằng hữu của bọn họ cũng không được. Mặc kệ nàng đối Cẩn Hiên có cảm tình như thế nào, bọn họ chỉ có thể vĩnh viễn làm bằng hữu, bởi vì giữa bọn họ còn có Tuyết, có lẽ còn có Gia Luật Ứng, nàng rốt cuộc nên đối với cảm tình của Gia Luật Ứng như thế nào!

Ngao Quân nói là sự thật, cũng muốn an ủi Cẩn Hiên, để hắn không cần tự trách bản thân như vậy, nhưng Cẩn Hiên hình như không để vào tai.

Cẩn Hiên chậm rãi buông Ngao Quân ra, vẻ mặt kích động nhảy mắt trở nên âm trầm, hàn thanh nói: “Gia Luật Ứng đối đãi ngươi tốt lắm? Xem ra cảm tình giữa ngươi và Gia Luật Ứng thật tốt! Ngay cả quân sư quân địch đều lấy lễ khách quý mà đãi, quân sư ở đây tựa hồ rất khá, bốn vương thật là kẻ nhiều sự.”

Sự vội vàng trong lời nói Ngao Quân làm hắn cảm thấy y đang biện giải cho Gia Luật Ứng, hơn nữa hắn yên lặng một cách lạnh lùng khi chợt nhớ đến hắn vừa mới lần tìm các doanh trại Thương Liêu nhưng không thể tìm thấy Quân, đang lúc hắn hết sức thất vọng đột nhiên nghĩ tới có thể y ở trong doanh trường của Gia Luật Ứng hay không? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn là cảm thấy không có khả năng đó xảy ra, Gia Luật Ứng hội như thế nào đem quân sư phe địch nhốt ở doanh trường chính mình! Nhưng lại nơi nơi tìm không thấy người, cũng chỉ đánh cuộc một phen, không thể ngờ được Quân thật sự trong này. Nhất thời quá mức kích động, hiện tại mới chú ý Quân không chỉ ở tại doanh trường Gia Luật Ứng, hơn nữa thân thái tự nhiên, tuyệt không như tù nhân, tựa hồ còn được đãi ngộ tốt nhất, lại nghĩ tới ngày phá Huyết Hồn thiên can bắt quái trận khi hai người này trong lúc đó hỗ trợ lẫn nhau, Gia Luật Ứng còn đối với Quân khẩn trương không thua hắn, xem ra y cùng Gia Luật Ứng quan hệ thật sự không đơn giản, còn cùng ở trong một trường, nhất thời nghĩ đến đây, hắn liền cảm thấy ngực thực buồn, buồn đến muốn giết người.

“Ta không phải ý tứ này, chỉ là.....” Ngao Quân giải thích, nhưng lại không biết nên nói thế nào, bởi vì nàng căn bản không biết nàng rốt cuộc nói sai cái gì, vì cái gì mặt Cẩn Hiên vô duyên vô cớ thay đổi, sinh khí lớn như vậy, nói những lời lạnh lùng như vậy.

“Tốt lắm, Quân, chúng ta đi thôi!” Cẩn Hiên lạnh lùng ngắt lời, nắm tay Ngao Quân tính rời khỏi. Hắn không muốn nghe y nói những gì liên quan đến Gia Luật Ứng, hơn nữa hiện tại cũng không phải lúc, nếu bị phát hiện, lấy tình trạng hắn hiện tại, căn bản là trốn không thoát.

“Khoan đã” Ngao Quân kéo tay Cẩn Hiên lại nói. Nàng không thể cứ như vậy mà đi, hôm nay về mặt Gia Luật Ứng và lời nói của hắn vẫn bồi hồi trong lòng nàng, trực giác nhất định là đã xảy ra chuyện gì, nếu nàng cứ như vậy mà đi, Gia Luật Ứng sẽ như thế nào? Nhưng Cẩn Hiên mạo hiểm như vậy tới cứu nàng, hơn nữa hiện tại không đi, nàng thấy cũng không được. Rốt cuộc có muốn cùng Cẩn Hiên rời đi hay không?

“Ngươi không muốn đi” Thanh âm Cẩn Hiên lãnh tới cực điểm âm u vang lên, khuôn mặt thoáng chốc giống như một khối băng tỏa ra từng trận hàn khí, đôi mắt thâm thúy bắn ra những ánh mắt giết người, tựa hồ muốn nói: Ngươi dám không đi theo ta thử xem xem.

“Không phải, ta.....” Nhìn về mặt Cẩn Hiên như vậy, Ngao Quân bắt giác rét run lên, do dự không biết nên nói như thế nào.

Tay đang lôi kéo tay nàng đột nhiên run lên, Ngao Quân nghi hoặc nhìn về phía Cẩn Hiên, ngoài ý muốn thấy được trong mắt hắn toát ra tia khẩn trương, sợ hãi, hắn đang sợ cái gì? Sợ nàng không chịu đi cùng hắn sao? Không, nàng nguyên ý đi cùng hắn.

Sau khi hạ quyết tâm, Ngao Quân thẳng tắp nhìn về phía Cẩn Hiên, kiên định nói: “Ta đi theo ngươi.”

“Àn.” Cẩn Hiên trong nháy mắt cười đến như xuân về hoa nở rộ, vui vẻ kéo tay Ngao Quân muốn rời đi.

“Khoan khoan” Ngao Quân đột nhiên lại nói, nhận được ánh mắt nghi hoặc mang theo phần nộ của Cẩn Hiên, chính là thân nhiên nở nụ cười, sau đó buông tay Cẩn Hiên, trong cái nhìn chăm chú của Cẩn Hiên nàng tiến đến bàn, cầm lấy bút “Xoát xoát.....” viết một chút, suy nghĩ một chút, cuối cùng từ trong lòng lấy ra một khối lang hình ngọc bội, nhìn ngọc bội một chút rồi đặt trên giấy, xong xuôi nàng lững thững đến bên người Cẩn Hiên, chủ động nắm tay Cẩn Hiên nói: “Chúng ta đi thôi!”

Cẩn Hiên tuy nghi nghi hoặc hoặc Ngao Quân rốt cuộc đã viết cái gì? Hơn nữa vì sao nàng lại có ngọc bội hình lang của Thương Liêu? Nhưng lúc này hắn lựa chọn trầm mặc, không nói đến hiện tại không phải lúc để hỏi, hơn nữa cho dù hắn hỏi, Quân nếu không muốn nói, hắn cũng không có biện pháp.

Hai người vừa ra khỏi doanh trường, trước mắt rõ ràng bình Thương Liêu đông nghìn nghịt, Gia Luật Ứng đứng trước nhất, đôi hồng mâu bốc lên hỏa diễm nhìn chăm chăm hai người đang tay trong tay.

Ánh mắt hắn rất nóng cháy chiếu vào Ngao Quân, nàng không thể không tự giác rút tay ra khỏi tay Cẩn Hiên, giống như tiểu hài tử làm sai sự, chợt dạ quay hướng khác, không hề nhìn Gia Luật Ứng.

“Cẩn Vương gia đại giá quang lâm quân doanh Thương Liêu ta, như thế nào không lưu lại làm khách vài ngày đã vội đi?” Gia Luật Ứng thấy Ngao Quân không nhìn hắn, cũng chuyển sang hướng, thẳng tắp nhìn Cẩn Hiên, nụ cười lộ vẻ thập phần tà khí, âm trầm nói.

“Quân sư đã quấy rầy nhiều ngày, nhận được ‘Niệt tình khoản đãi’ của thái tử, thật không tốt nếu lại tiếp tục quấy rầy, bốn vương hiện thâm nghĩ nên đón quân sư về, niệt tình của Gia Luật thái tử bốn vương tâm lĩnh.” Cẩn Hiên tiếng nói mang theo từ tính trầm ôn vang lên. Biểu tình và động tác của

Ngạo Quân không lọt khỏi mắt Cẩn Hiên, trong lòng mặc dù tức giận nhưng mặt ngoài vẫn duy trì bộ dáng trầm ổn, làm người ta nhìn không thấu hần là hi giận.

“Như thế nào hội quây rầy đâu! Mạc quân sư tri thức uyên bác, cùng quân sư ‘Sớm chiều ở chung’ mấy ngày, bản thái tử được lợi rất nhiều, hiện tại buổi tối nếu không nghe được Mạc quân sư ‘Giải thích sâu sắc’, bản thái tử sẽ ngủ không được, cho nên vẫn là thỉnh Vương gia và quân sư ở lại vài mấy ngày, đừng nóng vội trở về. Người nói đi! Quân.” Gia Luật Ứng giờ lên một nụ cười tà khí, ái muội đối với Ngạo Quân phao mị nhãn nói. Đôi hồng mâu cũng nhìn thật sâu vào mắt Ngạo Quân, giống như cuồng hồ: Quân, không cần đi.

Mắt Cẩn Hiên vẫn như cũ không đổi sắc, tựa hồ lời nói của Gia Luật Ứng đối với hần không hề ảnh hưởng, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện tay hần gân xanh đã nổi lên, đầu quyền nắm chặt đang rung động “Khanh khách”, đồng thời đôi hắc mâu của hần miệt mài nhìn thẳng tắp về phía Ngạo Quân, không nói được lời nào.

Ngạo Quân hiện tại là bị kẹt vào thế gong kiềm, ánh mắt mơ hồ không chừng, chính là không dám nhìn về phía hai người, trong lòng không cam tâm mà kêu: Làm ơn đi, hai người các người cũng không cần dùng ánh mắt nóng cháy như vậy nhìn ta chăm chăm có được hay không, làm da đầu ta đều run lên. Âu Dương Cẩn Hiên, người cũng dùng loại ánh mắt này nhìn ta làm chi, ta hảo tướng không làm gì sai? Còn có Gia Luật Ứng, đừng nhìn ta như vậy, ta nhất định phải đi.

“Gia Luật thái tử, đa tạ đã chiếu cố trong những ngày gần đây, Mạc Quân rất cảm kích” Ngạo Quân khởi tâm cứng rắn, thẳng tắp nhìn lại Gia Luật Ứng, khách khí lạnh nhạt nói, cảm giác xa cách là rõ ràng như vậy.

Thông minh như Gia Luật Ứng như thế nào không biết ý tứ những lời này! Tà tà cười nháy mắt biến mất, biến sắc, cắn răng, khẽ cười nói: “Người vẫn là quyết định rời khỏi ta, ngay cả người cũng muốn rời đi. ....” Gia Luật Ứng như có điểm thất thường, vẫn là cười khẽ, nhìn chăm chăm Ngạo Quân nói: “Ngay cả người cũng muốn rời khỏi ta, ngay cả người cũng muốn buông tha ta. ....”

Nhìn Gia Luật Ứng đang thất thần, Ngạo Quân bên tai lại vang lên lời nói Gia Luật Ứng lúc trước: “Quân, không cần rời khỏi ta, không cần buông tha cho ta, ta hiện tại chỉ có người, nếu người cũng không muốn ta, ta cái gì cũng không muốn có.”

Trong lòng đau xót, vừa muốn nói gì, đã thấy Gia Luật Ứng khôi phục lại bộ dáng tà ác, trong mắt tựa như có hỏa diễm, cười đến như yêu dã, nói với nàng: “Quân, người đã muốn rời khỏi ta, vậy để ta tự mình tiễn người một đoạn đường.” Nói xong rút ra Hòa Vân kiếm đâm tới Ngạo Quân. (BB: Ứng ca yêu quá hóa rồ rồi... Ta hận tác giả không thành toàn cho Ứng ca mà cũng không đem mỹ nữ tí ti nào xoa dịu ca nga >”

Động tác vừa nhanh lại mạnh, mà Ngạo Quân lúc này tay trái gà không chặt, xem ra chỉ có thể đợi bị làm thịt, nhưng kiếm Gia Luật Ứng còn chưa đụng tới Ngạo Quân thì đã bị Cẩn Hiên lấy Long Ngâm kiếm cấp đẩy ra.

Hai người lại ở giữa không trung bay lên đánh, rất nhanh, Ngạo Quân liền phát giác điều không ổn, trán Cẩn Hiên lúc nào cũng đỏ mồ hôi, đánh không đến một hồi liền bị rơi vào thế hạ phong, chẳng lẽ..... thương thế Cẩn Hiên vẫn chưa lành? Đúng rồi, ngày đó Gia Luật Ứng đã nói, Cẩn Hiên hôn mê bất tỉnh, có thể thấy hần bị thương rất nặng, như thế nào nhanh như vậy đã hồi phục? Hần..... Hần bị thương nhưng vẫn đến cứu nàng, hơn nữa xem ra hiện tại hần chưa khôi phục đến năm phần công lực, Cẩn Hiên người..... Rất choáng váng, chẳng lẽ người không muốn sống nữa sao?

Ngạo Quân đang cảm động và hết sức lo lắng, Cẩn Hiên ‘a’ một tiếng, trúng một chưởng, bị ném bay đi, đồng thời trên người một vật gì đó tinh xảo rớt xuống, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, lóe ngấn quang. [Lệ Nguyệt: Ta đồ các nàng đó là vật gì đó!! Hi hi! Cẩm nàng Bảo nói nha~! Ai đoán được ta sẽ cấp cho 1 chương tiếp theo của nàng Bảo. Hắc hắc!!]

Gia Luật Ứng hoàn toàn mặc kệ Cẩn Hiên trúng một chưởng của hần, kiếm phong vừa chuyển, lại thẳng tắp đâm tới Ngạo Quân, xem ra, không giết Ngạo Quân hần quyết không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 48: Kiên quyết! Chặt vật!

Ngạo Quân đang cảm động và hết sức lo lắng, Cẩn Hiên ‘a’ một tiếng, trúng một chưởng, bị ném bay đi, đồng thời trên người một vật gì đó tinh xảo rớt xuống, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, lóe ngấn quang.

Gia Luật Ứng hoàn toàn mặc kệ Cẩn Hiên trúng một chưởng của hần, kiếm phong vừa chuyển, lại thẳng tắp đâm tới Ngạo Quân, xem ra, không giết Ngạo Quân hần quyết không bỏ qua.

Ngạo Quân nhanh nhẹn chột lóe, né đi, nàng mặc dù không có nội lực, nhưng khi ở thế kỷ hai mươi mốt nàng cũng là một cao thủ nhất đẳng, bởi vậy tránh thoát một kiếm này không thành vấn đề, chẳng qua có điểm chặt vật mà thôi, Gia Luật Ứng rất nhanh đâm kiếm thứ hai, Ngạo Quân liền trốn không được, mắt thấy kiếm đã đến trước mặt nhưng Gia Luật Ứng vẫn cầm kiếm chỉ nàng, thật lâu không hạ thủ.

“Quân, chỉ cần ngươi đáp ứng vĩnh viễn không ly khai ta, ta sẽ tha cho Âu Dương Cẩm Hiền, lập tức ngưng chiến.” Gia Luật Ứng thần sắc nghiêm túc nói. Đả bại Âu Dương Cẩm Hiền là hắn đã lập hạ lời thề, nhưng nếu chọn lời thề hay là ở cùng Quân, hắn nguyện ý từ bỏ lời thề đó, từ bỏ quyền lực địa vị, từ bỏ hết thảy hết thảy, chỉ cần Quân thiết tình thương hắn, ở lại bên hắn. (BB: oa oa...)

“Ta.....” Ngao Quân do dự không quyết định, không biết nên đáp ứng hay không.

Nàng tin tưởng lời nói Gia Luật Ứng, nếu đáp ứng, hắn nhất định hội lui binh, đến lúc đó sẽ không có người bởi vì chiến tranh mà mất đi sinh mệnh, mất đi người nhà, Long Hiền hoàng triều cũng có thể khôi phục yên tĩnh, Tuyệt và tỷ phu có thể an tâm, hơn nữa Cẩm Hiền hiện tại nội thương chưa lành, căn bản đánh không lại Gia Luật Ứng, nếu không đáp ứng, Gia Luật Ứng nhất định sẽ giết Cẩm Hiền, không, không thể làm cho Cẩm Hiền xảy ra việc. Nhưng nàng thật sự không nghĩ sẽ rời khỏi Cẩm Hiền, cho dù hai người vĩnh viễn chỉ có thể là bằng hữu, nàng cũng không muốn rời khỏi hắn, nàng không biết đó có phải là yêu không? Nhưng còn..... Gia Luật Ứng? Chính mình có yêu thương Gia Luật Ứng không? Tuy rằng thâm tình Gia Luật Ứng làm nàng đau lòng, nhưng đây là yêu sao? Nàng không biết, nàng cái gì cũng không biết? Hảo phiền a! Yêu thật sự là chuyện tối phiền phức nhất a, lão Tuyệt nói nàng là kẻ ngu ngốc về tình yêu, nàng hiện tại tình nguyện nàng thật ngu ngốc cũng không muốn phiền như vậy. Làm sao bây giờ rốt cuộc đầu mới là đáp ứng tốt? Đáp ứng nào là không tốt? Nàng vốn thông minh tuyệt đỉnh, duy gặp một chữ tình, nàng lập tức liền trở nên mông lung.

Thấy Ngao Quân do dự, Cẩm Hiền trong lòng cả kinh, sợ nàng thật sự đáp ứng yêu cầu của Gia Luật Ứng, không, không thể, cho dù phải chết, cho dù phải đánh đổi người nào, hắn cũng sẽ không hy sinh Quân, hắn sẽ không để Quân rời khỏi hắn. Giãy dụa đứng lên, gợn Long Ngâm kiếm trong tay lên, đối với Ngao Quân còn đang tự hỏi, bỗng lớn một tiếng nói: “Quân, không cần đáp ứng hắn.” Tiếp theo hét lớn một tiếng, hướng Gia Luật Ứng đánh tới.

Ngao Quân mạnh ngẩng đầu, thấy Cẩm Hiền một bộ thấy chết không sợ đánh tới, trong lòng nóng lên, hắn tình nguyện chết cũng không để nàng đáp ứng yêu cầu của Gia Luật Ứng. Hắn như vậy, làm sao nàng đáp ứng được yêu cầu của Gia Luật Ứng đây?

“Muốn chết.” Gia Luật Ứng xoay người, chặn sự tấn công của Cẩm Hiền, tay hướng Cẩm Hiền đánh lại, dùng công làm thủ, vừa tấn công vừa cười lạnh nói. Vốn chính hắn đã chấp nhận lui bước như vậy, mà Quân vẫn do dự, đang muốn tức giận, không thể tưởng được Âu Dương Cẩm Hiền lại muốn chết nhào tới, vậy đừng trách hắn, hắn đã cho bọn họ cơ hội.

Thấy hai người lại tiếp tục đánh, mà lúc này Gia Luật Ứng ra chiêu vừa mãnh liệt vừa ngoan cường, từng chiêu như muốn đưa Cẩm Hiền vào chỗ chết, Cẩm Hiền chỉ có thể chống đỡ thập phần gian nan, nhưng xem ra đã kiên trì không được, làm sao bây giờ, hiện tại nàng căn bản không năng lực cứu Cẩm Hiền, nếu tiếp tục, Cẩm Hiền hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Ngao Quân gấp rút vô cùng, khóe mắt nhìn đến vật mà Cẩm Hiền vừa mới đánh rơi trên mặt đất, đi đến nhặt lên, vừa thấy trong lòng cả kinh, biến sắc, này..... Đây không phải khẩu súng của nàng sao? Chẳng lẽ là đêm đó bị hắn nhặt được, suy nghĩ lập tức nhớ buổi tối mới tới quân doanh cách đây không lâu, ở trì đàm cùng Cẩm Hiền gặp nhau.....

“A!” Cẩm Hiền lại hét thảm một tiếng, đánh gãy hồi tưởng của Ngao Quân, ngẩng đầu, Cẩm Hiền đã ngã xuống bên cạnh nàng, ói ra nhiều máu.

Ngao Quân trong lòng run lên, vội vàng chạy tới, nâng Cẩm Hiền dậy, cau mày, lo lắng nói: “Cẩm Hiền, ngươi có sao không?”

Cẩm Hiền đối với Ngao Quân suy yếu cười nói: “Không có việc gì.” Nói xong, trong miệng lại chảy máu xuống, xem ra bị thương rất nặng.

Gia Luật Ứng đôi hồng mâu hóa điểm ngàn ngút, nhìn chăm chăm Ngao Quân, tà ác cười to nói: “Ngươi đã lo lắng hắn như vậy, ta đây khiến cho các ngươi chết cũng không thể cùng một chỗ.” Nói xong hướng bọn họ muốn đâm tới.

Ngao Quân không chút nghĩ ngợi, gợn súng lên, nhắm ngay tay Gia Luật Ứng, ‘Phanh’ một tiếng, thiên địa lập tức yên tĩnh, trừ bỏ Ngao Quân, mọi người như bị khóa mắt, thật lâu mới hồi tỉnh, không biết ra chuyện gì.

Thẳng đến Hóa Vân kiếm trong tay Gia Luật Ứng ở trên không xoay tròn 360 độ sau cảm trước mặt hắn, đại tướng Thương Liễu Thân Đồ Sở Phi mới kịp phản ứng, lập tức chạy tới, lo lắng nhìn tay cầm kiếm ‘Cò lỗ cò lỗ’ chảy máu ra bên ngoài, nhưng trên tay lại không có phi tiêu, ám khí gì, vì cái gì sau một tiếng kỳ quái vang lên lại vô duyên vô cớ đổ máu? Chẳng lẽ Mạc Quân biết yêu thuật?

“Ta không sao.” Gia Luật Ứng sững sốt một hồi, thẳng đến khi Thân Đồ Sở Phi lại đây diu hắn, mới phản ứng, thô lỗ đẩy Thân Đồ Sở Phi ra, thẳng tắp nhìn về phía Ngao Quân cùng vũ khí trên tay nàng, đôi hồng mâu không còn sáng rực, tràn ngập tuyệt vọng, trên tay bị thương cũng tựa hồ không cảm giác được, chỉ là nhìn Ngao Quân, lầm bầm nói: “Ngươi thật sự xuống tay đối với ta, ngươi vì Âu Dương Cẩm Hiền thật sự xuống tay đối với ta?”

“Thực xin lỗi.” Ngao Quân cúi đầu, nhẹ giọng nói. Thanh âm nói nhỏ, nói như chưa nói, nhưng bên người nàng Cẩm Hiền lại nghe thấy.

Mà khi hắn nhìn Ngao Quân, Ngao Quân đã là vẻ mặt lạnh lùng nhìn Gia Luật Ứng, cực kỳ lạnh lùng lạnh nhạt nói: “Gia Luật Ứng, để chúng ta rời đi, nếu không, cũng đừng trách ta, dù ngươi võ công cao tới đâu, cũng không khả năng tránh khỏi súng của ta đâu”.

“Súng? Ha ha ha.....” Gia Luật Ứng buồn bã ngửa mặt lên trời cười to nói, Quân lạnh lùng lạnh nhạt làm hắn đau đớn thật sâu.

Nhưng Ngao Quân lúc này tâm thật ngoan cường hạ quyết tâm, thần sắc không thay đổi, vẫn dung nhan lạnh lẽo tuyệt mỹ như cũ, gợn súng hướng về Gia Luật Ứng, tựa như đối với một địch nhân xa lạ.

Gia Luật Ứng vừa cười vừa lạnh lùng nhìn Ngao Quân, đôi hồng mâu không có băng hàn, nhưng thanh âm lại âm trầm làm người ta giống như đang đặt mình trong hầm chứa đá vụn trọng: “Thật không hổ là thiên hạ đệ nhất quân sư – Mạc Quân công tử, thật đúng là lãnh khốc vô tình a!”

“Không cần nói làm ta dao động lần thứ ba” Ngao Quân lạnh nhạt nhẹ giọng nói, cũng làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

“Ha ha..... Hào hào.....” Gia Luật Ung lạnh lùng cười tà nói, một bên lui về phía sau tránh ra nói, một bên vung tay lên làm thủ hạ binh lính thối lui.

“Đi.” Ngao Quân một tay đỡ Cẩn Hiên, một tay giơ súng nhắm ngay Gia Luật Ung, mắt lộ hàn quang nhìn chăm chăm tướng sĩ Thương Liêu rực rạch, còn có đôi hồng mâu của ai kia vẫn cười tà, tràn đầy thần nhiên, nhẹ giọng đối với Cẩn Hiên nói.

“Quân, ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỷ hôm nay.” Ngay khi Ngao Quân giúp đỡ Cẩn Hiên rút lui sắp ra khỏi quân doanh, Gia Luật Ung lãnh sâm thanh âm bỗng nhiên vang lên, quanh quẩn thật lâu bên tai nàng.

Nhưng mặt Ngao Quân không chút thay đổi nhìn Gia Luật Ung nói: “Gia Luật thái tử, cảm ơn nhiều ngày đã chiếu cố, ngày khác Mạc Quân sẽ báo đáp.” Nàng tin tưởng Gia Luật Ung hội nghe hiểu được.

Gia Luật Ung không hề nói gì, vẫn như cũ cười tà nhìn theo Ngao Quân mang Cẩn Hiên ly khai khỏi tầm mắt của hắn.

“Thái tử, muốn truy hay không?” Thân Đồ Sở Phi thấy hai người càng lúc càng xa, ra tiếng hỏi Gia Luật Ung.

“Không cần.” Gia Luật Ung thần sắc lạnh lùng, hàn thanh nói, tay áo vung lên, xoay người đi trở về doanh trường mà hấn để Quân ở vài ngày qua, tuyệt không để ý vết thương của mình. Quân, người nhả tâm đối đãi ta như thế sao? Vì sao người cũng giống như phụ hoàng, đều phải gạt bỏ ta? Hào, các người đối với ta như vậy, vậy đừng trách ta không khách khí, ta nhất định phải thưởng thức các người bị hủy hoại, nhất là người — Âu Dương Cẩn Hiên.

Hắn không để ý, Thân Đồ Sở Phi không thể không để ý, kinh hô: “Thái tử, tay người? Quân y quân y, mau mau..... Mau giúp thái tử băng bó.” Nhanh chân phái người đi gọi quân y, đã thấy thái tử của bọn họ tuyệt không để ý cứ hướng phía trước mà đi, trong lòng thờ dài, lầm bầm: “Không biết đó là cái gì mà lại lợi hại như vậy, ngay cả thái tử đều tránh không khỏi.” Đó là súng lục kiểu mới của thế kỉ hai mươi một thế kỷ, nếu người biết là cái gì mới là lạ.

Ngao Quân giúp đỡ Cẩn Hiên bước nhanh về hướng quân doanh Long Hiên, nhưng Cẩn Hiên thật sự bị thương quá nặng, mà Ngao Quân thân mình cũng đang bị thương, Ngao Quân liền kiên trì không được, hai người nhất tề đều ngã xuống.

“Cẩn Hiên, người không sao chứ!” Ngao Quân giãy dụa đi qua, giúp Cẩn Hiên đứng lên, lo lắng hỏi.

Cẩn Hiên suy yếu mở mắt ra, nhìn Ngao Quân chật vật, sắc mặt tái nhợt, đầu lòng vuốt mặt y nói: “Không có việc gì, Quân, thương thế của người khá hơn chút nào không?” Tình cảnh Quân bị một kiếm hấn còn nhớ rõ rành mạch, hấn tưởng hấn cả đời cũng không có khả năng nào quên được, nhưng vừa nãy nhìn thấy Quân, dường như thương thế đã sớm tốt lắm, chính là không phải nàng có võ công quý thần khó lường sao? Tại sao vừa rồi lúc hấn cùng Gia Luật Ung đối chiến, nàng chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng xuống, mà hiện tại lại suy yếu thế này, tựa hồ nửa phần nội lực đều không có, đã xảy ra chuyện gì?

“Thương thế của ta đã sớm không việc gì, không cần lo lắng, đến, ta giúp người đứng lên trước” Ngao Quân nói về thương thế của chính mình nhẹ nhàng băng quơ, sơ lược, nàng không muốn nhắc lại, bởi nếu nhắc lại nàng sẽ nghĩ đến Gia Luật Ung, mà hiện tại nàng nửa điểm cũng không dám suy nghĩ về Gia Luật Ung, nàng biết nàng vừa mới kiên quyết, tất nhiên tâm hấn thương thấu, nhưng nàng phải làm như vậy, phải làm cho hấn chết tâm, yêu thương nàng thực là chuyện rất thống khổ, chính nàng hiểu được, nàng không muốn hấn lại mãi thống khổ, đau dài không bằng đau ngắn.

Nhưng do mất đi nội lực, lại bị thương, Ngao Quân căn bản là không thể nâng Cẩn Hiên dậy, vừa đỡ hấn lên, hai người mất đi cân bằng lại ngã xuống.

“Ha ha..... Quân, người hóa ra là hoa miêu a.” Cẩn Hiên thấy Ngao Quân cau mày, trên mặt đều là bụi đất, y bào trắng nõn cũng đã sớm biến thành bản thui, thật sự là chật vật a! Làm hấn không khỏi cười trừ nói. Hấn kỳ thật là không muốn thấy nàng cau mày, tuy rằng nàng rất ít cười, nhưng hấn vẫn đều hy vọng nàng vui vẻ.

“Người cho là người nhìn đẹp hơn ta a!” Ngao Quân không phục phản bác lại, hai lần ngã sắp xuống, làm Cẩn Hiên không chỉ trên mặt, ngay cả tóc cũng tràn đầy bụi đất, y bào màu xanh giờ nhăn nhum thật thâm hại, hừ, chính mình cũng thế còn muốn giễu cợt nàng.

“Ha ha..... Quân, chúng ta như bây giờ, dù quân Thương Liêu không đuổi theo, chúng ta đi về tựa hồ so với lên trời còn khó hơn” Cẩn Hiên lại ha ha cười nói, hấn có thể tưởng tượng, bộ dáng hấn hiện tại tuyệt đối so với Quân chật vật hơn.

“Lên trời một chút cũng không khó” Tuy nhiên, Ngao Quân trả lại cho hấn một câu nghiêm túc, làm hấn thiếu chút nữa sặc nước miếng của chính mình.

“Quân, không ngờ người còn biết hài hước, nhưng ngay cả nói đùa cũng y như thật” Cẩn Hiên đầu tiên là sùng sốt một chút, tiếp theo cười trừ nói. Quân cũng thật là, bình thường mặt hé ra lạnh lùng còn chưa tính, thế nào ngay cả đang nói đùa cũng không cười một chút, y như đang nói thật vậy.

“Ta không nói giỡn, nhân loại một ngày nào đó có thể lên trời, hơn nữa có thể lên đến mặt trăng, người biết không? Kỳ thật mảnh đất nơi chân chúng ta đang đứng vốn là hình tròn, tựa như một quả cầu, chúng ta có thể gọi tên là địa cầu, hơn nữa quả địa cầu di chuyển, bởi vậy chúng ta mới có ngày, đêm, xuân, hạ, thu, đông bốn mùa.....” Ngao Quân giống như lão sư, giảng dạy Cẩn Hiên về môn Lý vậy.

Mà lúc Ngao Quân bắt đầu nói, Cẩn Hiên liền khẽ nhếch miệng, nhìn Ngao Quân như nhìn người ngoài hành tinh. Cứ như vậy, ở một nơi mờ mịt rộng lớn, xuất hiện hình ảnh quái dị: Hai tuyệt mỹ nam tử với vẻ ngoài làm cho thiên địa lâm vào thất sắc, nằm song song trên đất, tuy rằng trên mặt đều có bụi đất, nhưng tuyệt không tổn hại vẻ tuấn mỹ của bọn họ, nam tử mặc bạch y, thần thái nghiêm túc nói những lời dí dỏm chính là người ‘Đại trí tuệ’, trên đại lục này bị người cho rằng đang yêu ngôn hoặc chúng, mà thanh y nam tử trông như đũa ngọc, khẽ nhếch miệng, lẳng lặng nhìn bạch y nam tử như đang nhìn quái vật, về phần hấn nghe có hiểu hay không lời của bạch y nam tử, phải nhìn xem ngộ tính hấn cao bao nhiêu.

“Khụ. .... Cần Hiên. ....” Rốt cục tan học, à không phải, là Ngao Quân nói xong phát giác có điểm không thích hợp, quay đầu vừa phát hiện Cần Hiên nhìn nàng như quái vật, trong mắt lộ vẻ mờ mịt, thế này mới phản ứng, nàng vừa mới làm chuyện ngu xuẩn chẳng? Tự nhiên lại cùng Cần Hiên nói về vũ trụ, mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng. Nguy rồi, hẳn có thể xem nàng là yêu quái mà đem thiêu hay không.

“Ách? Quân, ngươi. .... Ngươi nói thật vậy chẳng?” Ngao Quân ho nhẹ một tiếng, rốt cục khiến Cần Hiên phục hồi tinh thần, vẻ mặt tò mò hỏi. Hào thần kỳ a, đây là thật vậy chẳng? Quân làm sao biết được.

“Àn.” Ngao Quân nghĩ vẫn là nên gạt đầu, cho dù bị trở thành quái vật, nàng cũng muốn thực sự cầu thị, đây là Đặng gia gia chỉ bảo.

“Quân. .... A!” Cần Hiên kích động, muốn bay qua ôm Ngao Quân, bất quá đáng tiếc bị thương quá nặng, đừng nói xoay người, động vừa động cũng không có sức, không nghĩ qua là lại khê động miệng vết thương.

“Ngươi không sao chứ?” Ngao Quân quay đầu, lo lắng hỏi. Nàng hiện tại cũng vô lực đứng dậy.

“Không có việc gì.” Cần Hiên trên trán mồ hôi lạnh, thanh âm trở nên hư nhược nói, bình tĩnh thở ra rồi lại nói: “Quân, ngươi rốt cuộc còn muốn mang cho ta bao nhiêu kinh hi? Ngươi thật đúng là trên biết thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không biết, không chỗ nào không hiểu a! Ở trước mặt ngươi, ta quả thực như là tiểu hài tử cái gì cũng không hiểu, theo như lời ngươi, ta sống hơn hai mươi năm chưa bao giờ nghe nói qua, ngươi là người đầu tiên giải thích về trời đất như thế, ta xem trên đời này chỉ có ngươi mới dám lớn mật ngôn luận như vậy.”

Ngao Quân nghe xong lại chỉ nhẹ nhàng cười nói: “Không, ngươi nói sai lắm rồi, còn một người giống ta, người đó hiểu biết không thể ít hơn ta.” Nàng cười cười đến bí hiểm, người kia chính là người ngươi yêu hoàng hậu — Tuyết, nếu nói nàng biết hơn Tuyết một chút bất quá chỉ là cái gì binh pháp, kỹ môn độn giáp mà thôi.

“Người nào?” Cần Hiên rất ngạc nhiên hỏi, trong trời đất ngoại trừ Quân, còn có người lợi hại như thế sao? Chính yếu là Quân nhắc tới đến người kia, sắc mặt liền trở nên nhu hòa, đó là người mà y đã nói rất trọng yếu với y sao?

“Thiên cơ không thể tiết lộ, ngươi về sau sẽ biết.” Ngao Quân bí hiểm cười, nhưng vẫn không nói cho hẳn.

“Quân, ngươi rốt cuộc là ai? Thật là mơ hồ, thần bí.” Cần Hiên đột nhiên nhú mày, chua xót nói. Hắn còn nhớ rõ trong trận chiến cùng Thánh Xích, Quân thành linh có nội lực cùng thần công cường hậu, còn Thánh Xích nói y không gọi là Mạc Quân, mà gọi là Lăng Ngao Quân, mà y lại tự xưng là đại chương môn Thánh Tiên Môn thứ mười hai. Y rốt cuộc là loại người nào? Tuy biết y vốn là không phải người Mạc gia thôn, nhưng đối với lai lịch của y, vô luận hắn tra như thế nào, cũng tra không được, tựa như từ không trung xuất hiện. Hắn thật sự không hiểu biết y, không rõ y, tựa như chuyện của y cùng Gia Luật Ứng, hẳn tuyết không biết, ngay cả bọn họ quen biết nhau như thế nào hẳn cũng không biết, mà hắn lại không biết nên hỏi y về chuyện Gia Luật Ứng như thế nào, hảo châm chọc a! Tuy rằng như vậy, nhưng tâm hắn vẫn không chịu không chế của mình mà để ý tới y, lại không dám nói ra.

Trong lời nói Cần Hiên hàm chứa sự chua xót làm Ngao Quân thẳng tắp nhìn hắn, ánh mắt chột lóe, kềm nén nói: “Cần Hiên, ta hiện tại chỉ có thể nói với ngươi, tên thật của ta là Lăng Ngao Quân, còn lại, đến thời cơ thích hợp thì ngươi sẽ biết.” Ngao Quân hiện tại cảm thấy nàng rất giống như lão hòa thượng nói thiện ngữ.

Cần Hiên ánh mắt buồn bã, lập tức khôi phục lại bình thường, dùng tiếng cực phú từ tính cười nói: “Lăng Ngao Quân, tên rất hay, quân tử ngao nghệ di thế.” Trong lòng một mảnh buồn bã: Quân, mặc kệ ngươi là thiên hạ đệ nhất quân sư – Mạc Quân hay là Lăng Ngao Quân, trong lòng ta, ngươi vĩnh viễn chính là Quân của ta, ta yêu nhưng không cách nào gần nhau, chính là, Quân, vì sao trước mặt ta, ngươi cũng muốn thần bí như thế, trong lòng ngươi thật sự không có ta? Bởi vì ta và ngươi đều là nam tử? Không tiếp thụ được loại tình cảm khác thường này sao? (BB: Ca ngại cái gì, Ứng ca có ngại đâu!)

“Quân tử? Ta luôn luôn không phải là quân tử cái gì cả.” Ngao Quân đối với lời nói Cần Hiên nét cười bỗng nhiên biến mất, nàng chính là tiểu nữ tử, không phải là quân tử.

Nhưng người nào đó đem lời của nàng lý giải sai lầm rồi, trong mắt rất nhanh hiện lên một tia ghen tuông, nhưng rất nhanh liền quy về bình tĩnh, ái muội cười nói: “Cũng đúng, Quân luôn luôn đều phong lưu đa tình, cùng quân tử không có phần nào giống a!” Khi nghĩ đến y cùng nữ nhân cười nói trêu đùa, thậm chí có một ngày y sẽ cưới vợ sinh con, hẳn liền hận không thể đem tất cả nữ nhân đó đều giết cả.

“Ách? Khụ. ....” Ngao Quân kinh ngạc, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, không biết nên nói thế nào, hắn vẫn cho rằng nàng là thứ nam nhân phong lưu vô tình? Ha ha. .... Vương gia a Vương gia! Ý ta là nói ta là nữ nhân nga! Nhưng lời này cũng không thể nói ra, nói ra cũng vô dụng.

“Quân, ngươi có biết tiểu ngoạn [*] mà tiên tử dưới trăng kia bỏ lại là cái gì không?” Cần Hiên đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

“Cái gì?” Ngao Quân vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu nói, thấy Cần Hiên vẫn nhìn sủng lục trong lòng nàng, tiểu ngoạn mà hắn nói chẳng lẽ là ý chỉ sủng lục, nhưng tiên tử dưới ánh trăng là cái gì vậy a?

Từ trong lòng chậm rãi lấy ra một cây sủng lục màu bạc tinh xảo, nhẹ hỏi: “Ngươi nói cái này?”

Tay Cần Hiên duỗi ra đem sủng lục Ngao Quân đang cầm lại, gạt gạt đầu, cực kỳ yêu quý vuốt ve, gạt gạt đầu, chậm rãi nhớ lại, tiên tử dưới ánh trăng tuy chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, nhưng trong lòng hắn để lại hy vọng tốt đẹp nhất, nàng hư ảo như thế, làm người ta hướng về như thế. Hắn đã trải qua hai đoạn tình cảm không có kết quả Vũ Tinh cùng Quân, hiện tại, tựa hồ chỉ có nàng lưu lại cho hắn hy vọng, về phần là hy vọng gì, hắn không biết, chỉ biết sâu trong nội tâm nàng lưu cho hắn một chút ánh sáng, tựa như vật nhỏ màu bạc này dưới ánh mặt trời chiếu rọi phát ra ánh sáng đẹp đẽ.

“Nga, này tên là sủng lục, có lực sát thương rất mạnh, dù là cao thủ võ công cao cường đến đâu đều tránh không khỏi, dù mặc khôi giáp, nó cũng có thể xuyên thấu, một phát tử vong” Ngao Quân giải thích đơn giản, suy nghĩ một chút, quyết định làm bộ như không biết hỏi một chút: “Tiên tử dưới ánh trăng

là ai? Súng lục này cùng nòng có liên quan sao?”

Cần Hiên điểm nhẹ phía dưới khe thờ dài: “Không thể tưởng được thế gian lại có ám khí lợi hại như vậy. Trách không được ngay cả Gia Luật Ứng tránh cũng không khỏi.” Ngao Quân đang muốn phản bác: Kìa không phải ám khí. Lại nghĩ hay là thôi đi! Nếu không lại phải giải thích.

Mà Cần Hiên lại như rơi vào hồi tưởng tiếp tục nói: “Ta không biết nòng gọi là gì? Ta chỉ biết một đêm kia ở tri đàm ngẫu nhiên tương ngộ, từ đó về sau, nòng đã không thấy tăm hơi, dù ta tìm kiếm như thế nào cũng đều không thấy, nòng như tiên từ lâm nhập thế gian, một đêm kia theo trăng mà đến, lại cười trắng bay đi, chỉ để lại cái này. .... Súng lục này không giống vật trên thế gian, mà Quân ngươi không chỉ biết đây là vật gì, còn hiểu dùng như thế nào, Quân, ngươi là tiên nhân sao?” Cần Hiên đột nhiên nói lời có thể hù chết người, đường đường cơ trí Cần vương gia hỏi câu như thế, không hù chết mới là lạ.

“A! Ta xem ra không phải người bình thường sao?” Ngao Quân giả bộ giận dữ nói, nòng đương nhiên biết ý tứ Cần Hiên là gì, bất quá chính là trong lòng một cổ vui vẻ không hiểu được đáng lên, muốn đùa hấn một chút, nguyên lai đêm kia gặp nhau lại làm hấn làm nòng là tiên nữ a! Ha ha. .... Hấn nhất định không thể tưởng được tiên từ theo trăng mà đến trong miệng hấn là người mỗi ngày không coi hấn vào đầu nga!

“Ngươi cảm thấy ngươi giống người sao? Ta lại thấy ngươi giống tiên nhân không thực giữa khói lửa nhân gian này.” Cần Hiên thiết tình tán thưởng nói, trong lòng lại nghĩ: Nghĩ đến mình đối với người này lại có tâm tư như vậy, cũng cảm thấy mình không phải là người, đã bị tiên nhân như ngươi đầu độc.

“Ha ha. .... Tiên nhân? Nếu ta là tiên nhân, bây giờ ta còn chặt vật nằm nơi này như vậy sao, chịu cát bụi bản thiêu dây đầy mặt mũi sao? Nói không chừng nơi đây chính là nơi cuối cùng ta và ngươi ở cùng nhau đó!” Ngao Quân cười nhạo, liếc mắt nhìn Cần Hiên nói.

“Ha ha. .... Quân, ngươi nói đường đường ‘Lãnh diện chiến thần’ Cần vương gia cùng thiên hạ đệ nhất quân sư – Mạc Quân công tử, chết ở trên đường hoang tàn vắng vẻ này, chuyện này truyền ra mọi người sẽ phản ứng ra sao.” Cần Hiên cười ha hả, vui đùa nói. Cùng Quân một chỗ, cái gì mặt lạnh, sắc hi giận không hiện ra tất cả đều phá công, tuy rằng Quân không thường cười, vẻ luôn mặt lạnh lùng, nhưng tất cả lại có thể khiến hấn cười ha hả.

“Phản ứng ra sao? Ta nghĩ đại khái sẽ kinh ngạc một chút, sau đó tay vung lên nói: Số đã chết phải chết, đỡ lưu lại tai họa cho thế nhân, nhất là tên Cần vương gia kia, hấn chết sẽ khiến những người tài trong thiên hạ trở về vị trí cũ trong tâm các cô nương, các thiếu niên đó sẽ thủ được tình nhân trong mộng chính mình.” Ngao Quân biến sắc, mặt trầm tư ra vẻ đang nói sự thật. Nội tâm cười ghen lại mà chết, nội thương nhất định lại tăng thêm.

Cần Hiên đầu tiên là sững sốt, sau phản ứng lại, ha ha cười nói: “Quân, ngươi nói đang nói chính ngươi chẳng! Ai chẳng biết Mạc Quân công tử phong lưu đa tình, là hảo tình nhân trong giấc mộng của phần đông nữ tử trong thiên hạ, hảo vị hôn phu a!”

“Oan uổng a! Tiểu sinh yêu sâu sắc nhất, cũng không trêu chọc gì nữ tử, không phong lưu đa tình mà thật sự là thánh sáu phi sương [**], ta thật sự là so với Đậu Nga còn oan hơn a!” [***] Ngao Quân miệng kêu to oan ức nói, như thật sự bị nhiều oan khuất. Kỳ thật nòng diễn trò thật lợi hại, bằng không sao lừa được Thánh Xích cùng Xích Ngọc, haiz, sớm biết rằng nòng được trời phú khả năng diễn trò tốt như vậy nên làm quảng cáo cho ngành sản xuất a, nói không chừng còn có thể làm diễn viên kia.

“Ha ha. .... A! Đau. ....” Thấy Ngao Quân biểu tình đùa giỡn, Cần Hiên thoải mái cười to sang sảng, nhưng người nào đó đã quên hấn hiện tại chịu nội thương nghiêm trọng, cười to như thế tác động mạnh lên thương thế, làm hấn nhẹn không được kêu đau một tiếng, nhưng vẫn không thể ức chế toát ra mồ hôi lạnh cười to nói.

“Ngươi đừng cười nữa, ta nói thế còn không đúng hay sao? Cần thận thương thế của ngươi.” Ngao Quân lo lắng nhắc nhở, nhưng khoe miệng hơi lộ nét tươi cười, nhìn Cần Hiên thiết tình cười thoải mái như vậy lòng nòng cảm thấy thực cao hứng, thực thỏa mãn.

“Ha ha. .... Ta không sao. .... Ha ha. ....” Cần Hiên gặp Ngao Quân nói như vậy, lại không thể ức chế tiếp tục cười lớn, cười như tiểu hài tử được quà.

Nhìn Cần Hiên như vậy, Ngao Quân cũng nhẹn không được bật cười thành tiếng: “Ha ha a. ....”

Mặt trời đã khuất, bụi bặm khắp thân, nhất thanh nhất bạch hai thân ảnh song song nằm trên mặt đất cười lớn, thiên địa vạn vật nháy mắt trở nên nhỏ bé, trong thiên hạ tựa hồ chỉ có bọn họ.

“Không biết hai vị cười đủ chưa, nếu chưa, ta về trước, chờ các ngươi cười đủ, ta sẽ cho người tìm bọn ngươi đem trở về.” Bỗng nhiên một âm nữ thanh thúy ngắt ngang, ngay sau đó một thân ảnh hoàng y xuất hiện, vẻ mặt ý cười nhìn chằm chằm Ngao Quân mãnh liệt.

Hai người chợt đình chỉ cười to, sững sốt một chút coi bóng đen đột nhiên xuất hiện.

Ngao Quân đang nghi hoặc, lại nghe Cần Hiên bình tĩnh nói: “Hoàng Anh.”

Hoàng Anh ha ha cười nói: “À ra đúng là Cần vương gia! Làm hại ta còn tưởng rằng ta nhận sai người.” Ngụ ý, Cần vương gia không thể là người cười hi hi ha ha như thế, sáng khoái như thế.

“Hoàng Anh là ai a!” Ngao Quân lại ngây ngốc hỏi. Tiểu cô nương đáng yêu này kêu là Hoàng Anh a?

“Ngươi chưa từng nghe qua thần y Hoàng Anh?” Cần Hiên ném cái nhìn mạnh mẽ về phía Ngao Quân, dường như là xem y là quái vật. Không phải chứ! Quân không phải cái gì đều biết đều hiểu mà? Như thế nào chưa từng nghe qua thần y Hoàng Anh?

Hoàng Anh cũng biến sắc, sau lại nhìn chằm chằm y hứng thú nói: “Ngươi chính là người làm ngàn vạn cô gái trong thiên hạ thần hồn thất điên bát đảo,

làm thế nhân vô cùng kính ngưỡng, thiên hạ đệ nhất quân sư – Mạc Quân công tử, nghe đồn người liệu sự như thần, tính toán không lộ chút sơ hở, không gì không biết, không gì không hiểu, nhưng theo như ta vừa thấy, bất quá tầm thường thôi!” Buồn cười, nàng đường đường là thần y Hoàng Anh khi nào bị người ‘thông kim bác cổ’ như thế nhìn không ra.

“Thần y? Nàng là thần y, nói như vậy y thuật của nàng rất lợi hại a!” Ngao Quân như thật sự chưa từng nghe đến Hoàng Anh, hướng Cẩn Hiên nói. Vậy là bọn họ được cứu rồi, nàng chưa nhìn thấy Tuyết, cũng không muốn chết trẻ như thế.

“Ân! Quân, lần trước người nói người là môn chủ Thánh Tiên Môn thứ hai mươi là thật sao? Như thế nào ngay cả Thánh Tiên Môn Hoàng các chủ Hoàng Anh cũng không biết?” Cẩn Hiên như nhìn không thấy Hoàng Anh, nghi hoặc hỏi Ngao Quân.

Ngao Quân còn chưa trả lời, bộ dáng Hoàng Anh như gặp quỷ, kinh hô đứng lên: “Môn chủ? Người cũng dám giả mạo môn chủ Thánh Tiên Môn ta, không muốn sống nữa sao?” Hoàng Anh nói xong lời cuối cùng, thanh âm ngày càng lạnh, cả người tản ra sát khí, tuy nói bọn họ không đồng ý Thánh Xích là tân môn chủ, nhưng khi nào môn chủ lại biến thành Mạc Quân a!

Bất quá nghe Ngụy Tử Tề nói y không chỉ hiểu được kỳ môn độn giáp, hơn nữa vẫn hiểu được Thánh Tiên Môn trấn môn chi bảo của bọn họ — Thiên can bát quái trận, còn có thể phá Huyết Hồn Thiên can bát quái trận của Thánh Xích, xem ra nhất định có quan hệ với Thánh Tiên Môn, y rốt cuộc là ai?

“Khụ. .... Việc này về sau rồi nói! Hoàng. .... Hoàng Anh, Cẩn Hiên bị thương rất nặng, người mau đem hắc trở về chữa trị!” Ngao Quân mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác. Nguyên lai Hoàng Anh này là người Thánh Tiên Môn, vô luận như thế nào cũng không thể để nàng ấy biết Thiên Khôn, Thiên Kiền trong tay nàng, nàng cũng không muốn làm cái quỷ môn chủ gì kia a! Bất quá, Hoàng Anh này nhìn như vô hại, không thể tưởng được lại có sát khí cường mãnh như thế, vô công tất nhiên bất phạm.

“Hoàng cô nương, bốn vương không việc gì, người mau nhanh xem xét Quân trước, trước kia hắc trúng một kiếm của Thánh Xích.” Cẩn Hiên hiểu được Ngao Quân không muốn đàm luận về chuyện Thánh Tiên Môn, mặc dù không biết vì sao, nhưng nghe được lời nói vừa rồi của y, hắc chỉ muốn Hoàng Anh nhanh nhìn xem Ngao Quân có xảy ra việc gì hay không.

Hoàng Anh biết ý Ngao Quân muốn lảng tránh, trong lòng đối với y càng thêm tò mò, nhưng mặt ngoài lại tỏ ra không có việc gì, giống như Hoàng Anh vừa mới đang đẳng sát khí kia chỉ là ảo giác.

“Ta xem bộ dáng hắc thực sự tốt, thật ra người mới là người đáng lo, tình hình không phải theo như người nói, người còn chịu thương, không thể lộn xộn, biết người không nghe lời, mới phong bế huyệt đạo của người, không thể tưởng được người không muốn sống tự hành giải khai huyệt đạo, hiện tại tốt lắm rồi, vết thương cũ chưa lành, lại bị người ta đánh hai chưởng, tâm mạch bị hao tổn, không chết cũng thành vô dụng. ....” Hoàng Anh tức giận nhìn Cẩn Hiên, bùm bùm đem hắc cuồng mắng một chút.

Vì một quân sư, ngay cả mạng cũng không cần, hắc là chủ soái như thế không khỏi đối với cấp dưới quá tốt đi! Xem ra hai người trong lúc đó không phải đơn giản, mà đơn giản hay không nàng hiện tại không muốn quản, nàng chỉ biết hắc lãng phí được liệu trân quý của nàng, đập hư một mảnh tâm ý của nàng, còn làm hại nàng thổ hển hển hển hển chạy đi tìm hắc, ngược lại hắc cùng tên quân sư kia nằm ở nơi này ‘Phoi nắng, nói chuyện trời đất’.

“Cái gì? Cẩn Hiên, người không muốn sống sao? .....” Ngao Quân kinh hãi trách cứ nói, hắc thể nhưng tự hành giải khai huyệt đạo, vì muốn đi cứu nàng, sao hắc ngu như vậy? Làm cho nàng đau lòng, làm cho nàng không thể nề hà?

“Ta thật sự không có việc gì, người đừng lo lắng.” Cẩn Hiên mỉm cười, muốn nàng an tâm, nhưng trên trán liên tiếp chảy xuống mồ hôi lạnh, làm lời nói hắc không có lực thuyết phục, gặp Ngao Quân còn cau mày, quay đầu, đối với Hoàng Anh nói: “Hoàng cô nương cảm ơn người quan tâm, ta không sao, người xem Quân trước đi!” Hắc tái trọng thương cũng chưa quan hệ, chỉ cần Quân không việc gì thì tốt rồi.

“Hừ.” Hoàng Anh hừ lạnh một tiếng, cầm lấy tay Ngao Quân, giúp y xem mạch, trong lòng cả kinh. .... Y.....Y.....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Người tới từ kinh thành

“Hừ.” Hoàng Anh hừ lạnh một tiếng, cầm lấy tay Ngao Quân, giúp y xem mạch, trong lòng cả kinh. .... Y.....Y.....

“Người là. .... Người?” Hoàng Anh run run nắm chặt tay, chỉ vào Ngao Quân, một bộ không thể tin nhìn chằm chằm Ngao Quân, nàng không đoán sai, y là nữ tử, thiên hạ đệ nhất quân sư — Mạc Quân công tử đúng là một nữ tử, mẹ ơi! Tin tức này thật chấn động nha.

“Khụ. .... Uhm Hoàng cô nương, ta không sao.” Ngao Quân thấy Hoàng Anh giật mình cộng thêm không thể tin mãnh nhìn nàng, trong lòng đã sáng tỏ, nàng ta nhất định đã phát hiện ra mình là nữ tử, xem ra cổ nhân nói từ mạch đập có thể nhìn ra một người là nam hay nữ là thật, mất tự nhiên rút tay về, ho nhẹ nói.

“Ân!” Hoàng Anh phối hợp gật nhẹ đầu, nàng cũng không hiểu được vì cái gì nàng hội phối hợp với Ngao Quân, có lẽ là do ánh mắt đen nhánh vô tà của nàng ta làm nàng nổi lên hảo cảm, cũng có lẽ là vì nàng ta là một nữ tử mà lại có thành tựu như thế nên thâm tâm cảm thấy bội phục!

“Hoàng cô nương, Quân thật sự không sao chứ? Vậy vì sao thoát nhìn suy yếu như thế? Y.....” Cẩn Hiên không tin vội hỏi nói, hai người trong lúc hồ động ánh mắt hẳn đã nhìn thấy rất rõ, bọn họ đang giấu diếm cái gì? Chẳng lẽ Quân bị thương rất nặng sao? Vì cái gì biểu tình của Hoàng Anh lại kỳ quái như vậy?

“Người không tin ta?” Hoàng Anh tay chống nạnh giận giữ chỉ vào Cẩn Hiên nói, kỳ thật là nàng đang chột dạ, Cẩn vương gia thông minh cơ trí nàng không phải không biết, vừa nãy hẳn nhất định đã nhìn ra chuyện gì.

Ngao Quân lại trực tiếp chuyển thành xem thường, người này có nên nói là ngu ngốc không? Hay là nói người đơn thuần, như vậy không phải càng giấu đầu hở đuôi sao? Nếu lấy sự sâu sắc của Cẩn Hiên không thấy rõ mới là kỳ quái đó!

Quả nhiên, Cẩn Hiên ánh mắt rung mình, mặt trầm xuống, hàn thanh nói: “Hoàng Anh cô nương, bốn vương muốn nghe lời nói thật.”

Má ơi! Cảm giác áp bách thật mãnh liệt a! Không hổ là Cẩn vương gia, vừa khốc vừa lãnh, nhưng Hoàng Anh nàng thân là thân y cũng không phải là thứ vút đi, hét lớn: “Hảo, ta liền nói thật với người, quân sư của người.....” Nói xong cố ý ngừng một chút, quả nhiên, Cẩn vương gia của chúng ta hai tay nắm chặt, xem ra khẩn trương đến không thể khẩn trương hơn được nữa, mà Mạc Quân sư đâu! Lợi hại, còn thờ ơ như vậy, giống như chuyện muốn nói không phải chuyện của y, Hoàng Anh trong lòng lại tán thưởng một cái, mới chậm rì rì nói ra: “Quân sư của người nội lực bị người phong lại, mới suy yếu như vậy, người khẩn trương như vậy làm gì?”

“Thật sự chỉ như vậy?” Cẩn Hiên vẫn có điểm bán tín bán nghi hỏi, nguyên lai nội lực của Quân bị phong bế, trách không được nhìn bộ dáng của y một chút nội lực cũng không có.

“Cẩn Hiên, Hoàng cô nương nói là sự thật, Gia Luật Ứng sở ta đào thoát, cho nên phong nội lực của ta, vừa nãy không nói là sợ người lo lắng mà thôi.” Ngao Quân đẩy Hoàng Anh ở trước mặt ra thành khẩn nói, nếu để cho Hoàng Anh nói tiếp, nhất định sẽ bị Cẩn Hiên nhìn ra có điều vô lý.

“Nguyên lai chính là như vậy, Hoàng cô nương người có thể giúp Quân tháo bỏ phong bế không?” Cẩn Hiên sắc mặt cũng đã chuyển, thân nhiên nói với Hoàng Anh.

“Người! Bốn cô nương là loại người nào, chút việc nhỏ ấy có thể làm khó được ta sao? Nhưng trước hết chúng ta nên trở về, thương thế của người không thể để trễ hơn nữa, về phần Mạc Quân sư chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi.” Hoàng Anh thờ phỉ phỉ vốn định mở miệng mắng, nhưng lo nghĩ, vẫn nên nói thật với bọn họ. Âu Dương Cẩn Hiên này rất đáng giận, nàng nói nhiều như vậy, hẳn cũng không tin tưởng, mà Mạc Quân kia chỉ nói một câu, liền tin, rất đáng giận! Nhưng lương y như từ mẫu, thấy vết thương của hắn thống khổ như vậy thôi đành không so đo với hắn nữa.

Vì thế Hoàng Anh dùng sức giúp đỡ Cẩn Hiên đứng lên, tay kia thì lại chống đỡ Ngao Quân, cũng may võ công nàng không kém, còn có thể miễn cưỡng giúp đỡ hai người chậm rãi đi về quán doanh Long Hiên.

Hảo lãnh a! Đã đến mùa đông, thời tiết thật sự rất lạnh, chỉ có ngu ngốc mới sáng sớm như vậy đã thức dậy! Vẫn nên ngủ nhiều một chút hảo, nhưng có người tựa hồ không nghĩ sẽ để cho Ngao Quân thư thái như vậy.

“Ca, mau dậy a? Nếu không dậy, thì đừng oán Oánh nhi thù hạ không lưu tình nga!” Mạc Nguyệt Oánh giống như lão vu nữ không có hảo ý đứng ở bên giường Ngao Quân, cười tà uly hiếp nói.

“Hảo Oánh nhi, không cần a! Người tạm tha ta đi!” Ngao Quân mở to mắt cười lấy lòng nói với Nguyệt Oánh. Trong lòng cũng không ngừng kêu khổ: Trời ạ! Từ ngày cùng Oánh nhi hòa hảo tới nay, nàng lại khôi phục những ngày “Thống khổ” trước kia, mỗi ngày bị Oánh nhi từ trong ô chần đào ra, hơn nữa từ sau chuyện Xích Ngọc, Oánh nhi giống như đối với dạng công tác này càng không biết mệt.

“Không được, Hoàng cô nương nói nàng sẽ đến đây, hiện tại người lập tức dậy cho ta.” Nguyệt Oánh bá đạo xốc chăn của Ngao Quân lên cứng rắn lòi Ngao Quân từ trên giường kéo dậy, một chút tình cảm cũng không mần, quả thực giống như một ác lão bà.

Ngao Quân bất đắc dĩ, chỉ phải một bên đứng ngủ, một bên giống như con rối gỗ để cho Nguyệt Oánh giúp nàng mặc ngoại bào, hơn nữa còn có một cái áo choàng.

“Ca, người thật lợi hại, đứng cũng có thể ngủ?” Nguyệt Oánh thanh âm âm trầm làm Ngao Quân giật mình một cái, lập tức liền thanh tỉnh không ít, cười cười cầu hòa nói: “Không, không ngủ, ta chỉ nhắm mắt dưỡng thần mà thôi.”

Nói, thiên hạ đệ nhất quân sư không sợ trời không sợ đất, lạnh lùng lạnh nhạt vì sao lại sợ Mạc Nguyệt Oánh như thế? Việc này đương nhiên là có nguyên nhân của nó, mà nguyên nhân này chính là.....

“Hừ hừ..... Đừng để ta bắt gặp người lại vụng trộm nằm ngủ trên giường, nếu không..... Hừ hừ.....” Nguyệt Oánh hai tay ôm ngực, ngữ khí uy hiếp nói.

Ngao Quân nuốt một chút nước miếng, vẻ mặt kiêu chân chân thật thật liên tục gật đầu nói: “Ha ha..... Không ngủ, ta cam đoan, Oánh nhi..... Ta đói bụng!” Nói xong còn đáng thương hề hề chớp đôi mắt to đen nhánh nhìn Nguyệt Oánh.

Nguyệt Oánh mặt lập tức đỏ bừng, ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm Ngao Quân, khóe miệng còn có chút chất lỏng khả nghi, chỉ ngây ngốc nói: “Ngươi chờ một chút, ta đi đem đồ ăn bụng tới.” Sau đó giống như cái máy, chậm rãi xoay người, từ từ đi về phía trước, vừa đi vừa quay đầu lại, nhìn Ngao Quân khuôn mặt tươi cười như hoa, ca thật là rất đẹp, làm hại lòng nàng giống như có con nai nhảy loạn cả lên, thật mắc cỡ a!

Ngao Quân thấy Nguyệt Oánh đi ra ngoài, lập tức nhếch môi, nụ cười không thể hạnh phúc hơn, một chút cũng không giống người bị cứng rấn từ trên giường kéo dậy mà tức giận, chuyện này tuyệt đối khác thường, mà nguyên nhân làm nàng khác thường như thế rất nhanh làm nàng mảnh nuốt từng ngụm nước miếng.

Chỉ thấy Nguyệt Oánh cầm theo cái giỏ đồ ăn, tầm mắt nóng rực của Ngao Quân nhìn chăm chú tên đầu sỏ gây nên được chậm rãi đem đến, nga, không, là thành quả nghiên cứu mới nhất của nàng ta — bữa sáng tình yêu [Nguyệt Oánh đặt tên] để lên bàn, Nguyệt Oánh chưa phản ứng kịp thời, Ngao Quân đối với các món ăn của Oánh thì tựa như ác lang săn cừu. .... Vội vã chạy tới.

Không nói hai lời, liền cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu tiến công bữa sáng đáng yêu kia, không cần phải nói cũng biết nguyên nhân làm Ngao Quân khác thường như thế là cái gì, có ai biết rằng thời điểm Hoàng Anh và Cần Hiên đem nàng trở về, Oánh thì cái nha đầu ngốc kia, ánh mắt tựa như hồng thủy, khóc dữ dội không ngừng, nàng đã nói với Oánh thì là nàng không có việc gì, lại thêm thân y cam đoan lần nữa, thế này mới chậm rãi ngừng khóc, kỳ thật nàng thật sự không có gì, vết thương đã sớm lành, nội lực bị phong bế cũng đã được Hoàng Anh hóa giải, hiện tại với nội lực thâm hậu của nàng, có việc mới là lạ! Chẳng qua trừ bỏ Cần Hiên và Hoàng Anh ra không có người nào khác biết nàng có võ công, nàng cũng không muốn chuốc thêm phiền toái, vạn nhất bị người biết được, bọn họ nhất định hội hỏi nàng thuộc môn phái nào a, Hoàng Anh vẫn còn ở đây a! Nàng cũng không muốn bị mang về làm cái môn chủ quý quý gì.

Nhưng vấn đề là sau khi Oánh thì biết nàng không có việc gì, liền khóc lóc nói thực xin lỗi nàng, nàng ta không nên không tin nàng, không nên cố tình gây sự, nói phải bồi thường cho nàng, vì thế liền chuyên tâm tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo vài đạo mỹ vị món ngon — bữa sáng tình yêu, cơm trưa tình yêu, bữa tối tình yêu, mỗi một dạng đều là mỹ vị làm nàng hận không thể ngay cả bàn cũng ăn đi mất, cũng liền tạo kết cục như bây giờ.

Cuối cùng, một bàn mỹ vị bữa sáng bị Ngao Quân như cuồng phong gió quét lá rụng nhanh chóng ăn sạch, buông chiếc đĩa xuống, còn có điểm chưa hết thèm thuồng nhìn chăm chăm chiếc bàn không, từ từ nói: “Oánh thì, chờ ngươi gá đi rồi, ta sẽ không được ăn những món ngon mỹ vị như vậy, đến lúc đó ta nhất định hội đói chết.” Từ sau khi được ăn những mỹ vị như vậy, miệng của nàng lại càng ngày càng kén, nếu ngày nào đó không được ăn mỹ vị Oánh thì làm, nàng không phải chết vì thèm ăn, thì chính là hội đói chết.

Oánh thì mặt đỏ lên: “Ca thích ăn, Oánh thì hội cả đời cũng làm cho ngươi ăn, chỉ làm cho một mình ngươi.” Trong lòng lại bổ nói: Bởi vì người ta phải gá là ngươi.

“Thật sự, thật tốt quá.” Ngao Quân vui vẻ nở nụ cười, khi nghĩ đến ngày nào cũng có thể ăn những mỹ vị món ngon như vậy, nàng liền vui vẻ như sắp bay lên, hoàn toàn không suy nghĩ ý tứ trong những lời này của Nguyệt Oánh. Bọn họ lại trở về như lúc trước, mấy ngày nay lộng cuồng với Oánh thì thật sự là ngày nàng thống khổ nhất, vốn nàng đối với thức ăn cũng không có yêu cầu gì, bắt quá từ khi ăn món ngon Oánh thì làm, nàng đối với đồ ăn yêu cầu lại càng ngày càng cao.

“Cái gì thật tốt quá?” Nguyệt Oánh đỏ mặt còn chưa nói, một tiếng nói trong trẻo liền vang lên, chỉ thấy Hoàng Anh cười cười đi vào.

“Hoàng Anh, ngươi đã đến rồi.” Ngao Quân hữu hảo tiếp đón. Hoàng Anh tính cách thẳng thắn làm nàng thực thích, hơn nữa từ nàng ta nàng có thể biết được tình trạng của Tuyết, cho nên mỗi ngày không phải nàng đi tìm Hoàng Anh, thì là Hoàng Anh đến tìm nàng.

“Ca, ta đi ra ngoài trước.” Nguyệt Oánh thấy Hoàng Anh đến đây, biến sắc, bủi môi, khẩu khí không tốt nói. Nàng không thích Hoàng Anh này, không phải nói là, nàng không thích người tiếp cận ca nàng, hơn nữa ca còn đối tốt với nàng như vậy, nàng biết tình huống này không giống với chuyện Xích Ngọc, ca không phải diễn trò. Đáng giận, ca là của nàng, bắt luận kẻ nào cũng đừng nghĩ tranh giành với nàng, Nguyệt Oánh quay đầu, sắc mặt hung ác, ở trong lòng nói với chính mình.

“Nàng hình như không muốn nhìn thấy ta nga!” Hoàng Anh tùy tiện hướng bên cạnh bàn ngồi xuống, cười hi hi nói.

“Ngươi suy nghĩ nhiều.” Ngao Quân lười nhác tựa nghiêng vào trên tọa ý, thân nhiên nói. Kỳ thật nàng nhìn ra Oánh thì không thích Hoàng Anh, nhưng chính là nàng nghĩ không thông, Hoàng Anh cô nương đáng yêu như vậy, vì cái gì Oánh thì hội chán ghét? Xem tính cách của hai người bọn họ, nàng vẫn nghĩ bọn họ hội trở thành bạn tốt.

“Là ngươi nghĩ thiếu.” Hoàng Anh ngữ mang hai ý nghĩa hướng về phía Ngao Quân ái muội nói, Mạc Nguyệt Oánh căn bản là xem nàng như tình địch, mới có thể lấy thái độ như vậy đối đãi nàng, toàn doanh mọi người ai mà không biết biết Mạc Nguyệt Oánh thích Mạc Quân, ngay cả nàng vừa tới đây không lâu cũng biết, chỉ có người này chính là đầu ngốc nga cái gì cũng không biết, thật không biết nên nói người trước mắt này như thế nào, người này quả thực thông minh đến trời phải đổ kỳ người phải oán, nhưng với việc này, ngay cả tiêu hài tử ba tuổi cũng không bằng. Bất quá, ai, Mạc Nguyệt Oánh một lòng say mê này sợ là phải phó mặc, ai kêu người nàng yêu thượng căn bản chính là nữ nhân!

“Ngươi đây là cái biểu tình gì, được rồi, không nói nữa, thương thế của Cần Hiên ra sao?” Ngao Quân thấy Hoàng Anh biểu tình ái muội, mi hơi nhướng lên, thân nhiên nói, thấy Hoàng Anh vẫn là bộ dáng phó tử kia, nàng quyết định không đào quanh vấn đề này nữa, lại nói sang chuyện khác nói.

“Ngươi lại hỏi vấn đề này, ta nói, ngươi một ngày phải hỏi mấy lần, ngươi không phiền sao?.....” Hoàng Anh lải nhải niệm tâm kinh với Ngao Quân, mà Ngao Quân lại vẫn như cũ lười nhác ngồi nghiêng, còn nhắm mắt lại dưỡng thần, đem những lời của nàng trở thành bài hát ru con.

Hoàng Anh nói một hồi, tự giác mất mặt, khẩu khí ai oán nói: “Ai, ta nhận thua, cũng không biết ngươi là cái người gì, được rồi, nói cho ngươi biết, vết thương của Vương gia đã hồi phục bảy tám phần, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày nữa, hẳn sẽ trở lại thành ‘Chiến thần’ không đối thủ, thực không thể hiểu, ngươi không phải mỗi ngày đều thấy hần sao? Tại sao còn như lão già cứ hỏi ta mãi?” Nói xong lời cuối cùng, tựa như nhỏ giọng tự nói với bản thân

mình. Hoàng Anh tiêu sái làm việc tùy tính đã đủ quái quỷ, đủ không ăn theo lẽ thường, không thể ngờ được sau khi gặp được hoàng hậu, và Mạc Quân, nàng mới biết được, đối với bọn họ mà nói, nàng căn bản chính là gặp sư phụ, nàng thật sự là bình thường đến không thể bình thường hơn nữa.

Trước không nói tới hoàng hậu, nói Mạc Quân này đi! Không thể tin được nhìn nàng ta tựa như thư sinh văn nhược, nội công lại thâm hậu thần kỳ, khi nàng giúp nàng ta giải khai nội lực bị phong bế mới phát hiện được, nhưng nàng ta lại không cho nàng nói chuyện này với người khác, trong doanh trừ bỏ Vương gia ra, không người nào biết quân sư của bọn họ có võ công, điểm ấy cũng không có gì lạ, tối kỳ lạ là nàng ta đối với hoàng hậu thập phần cảm thấy hứng thú, mỗi ngày đều phải bắt nàng kể chuyện hoàng hậu, con người này đối với chuyện gì cũng lạnh lùng lãnh đạm nhưng mỗi lần nghe đến chuyện này thì lại mê mẩn, đối với chuyện hoàng hậu có điểm bất thường, quả thực có thể nói là hành vi kinh thế hãi tục, nàng ta lại tuyệt không thấy ngạc nhiên, ngược lại giống như đó là chuyện bình thường, có khi lại lộ ra ý cười. Nàng dám khẳng định, hai nữ nhân bọn họ tuyệt đối là quái dị nhất ở trên đời, cũng là nữ nhân không bình thường nhất, bằng không hai nam nhân xuất sắc nhất như thế nào một lòng đều đặt lên người bọn họ? Nàng đã sớm nhìn ra lòng của Vương gia đã sớm đề trên người Mạc Quân, chẳng qua nghĩ đến Mạc Quân là nam nhân nên không ngừng giả vờ.

Ngao Quân không nói, chỉ cười thần bí: tính tình Cần Hiên như thế nào, nàng còn không biết hay sao, mặc dù nàng mỗi ngày đều nhìn thấy hắn, nhưng hắn nhất định sẽ không đem tình trạng vết thương thật sự của mình ra nói cho nàng biết, mỗi ngày đều tạo thành một bộ thần thanh khí sáng nói với nàng không có việc gì, nếu nàng tin hắn, vậy nàng chính là ngu ngốc, mà người biết rõ vết thương của hắn, trừ bỏ chính hắn ra, còn có bác sĩ phụ trách hắn, Hoàng Anh, nàng không hỏi nàng ta, thì hỏi ai a!

“Quên đi, cũng không hiểu nổi người, mỗi lần đều làm ra vẻ thần bí như vậy.” Hoàng Anh bất mãn bĩu môi lẩm bẩm, mà Ngao Quân lại chỉ cười thần bí, Hoàng Anh hoàn toàn đầu hàng, tiết hạ cả giận: “Người không phải lại muốn nghe chuyện hoàng hậu a! Ta đến để nói cho người biết, hai tháng trước, nhân lúc trong Thánh Tiên Môn có việc, ta ly khai hoàng cung, cho nên sau đó hoàng hậu có cái sáng kiến vĩ đại kinh thiên động địa gì, ta cũng không biết, nhưng ăn theo ngày năm tính toán, hoàng hậu hẳn là đã sinh rồi!”

Sau khi biết hoàng hậu vừa mang thai, nàng đã bị hoàng đế “Bất cóc” vào trong hoàng cung giúp hoàng hậu an thai, nói là đi giúp hoàng hậu an thai, chẳng thà nói là đi rèn luyện trái tim của nàng, nàng tự nhận cũng là đã đi khắp thiên hạ, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua người nào mang thai như hoàng hậu vậy, có rất nhiều thứ để giải phẫu, nhưng lại chuyên chọn trường hợp nguy hiểm nhất, đi làm chuyện kinh người, khắp nơi khiêu chiến cực hạn của nàng, đáng giận là, nàng còn không thể nể hà với nàng ta, rốt cục, hai tháng trước, nhân chuyện của Thánh Xích, trong môn loạn thành một đoàn, nàng mới tìm được cơ hội rời khỏi hoàng cung, nghĩ rằng nàng rốt cục đã thoát ly khổ hải, nhưng dần dần, nàng phát hiện nàng sai lầm rồi, cũng không biết là hoàng hậu đã sử dụng pháp gì với nàng, nàng lại dần dần lo lắng cho hoàng hậu, không biết nàng ta hiện tại ra sao, sắp sinh nở, đứa con lại hảo động, không có nàng bên người, cũng không biết có gặp chuyện không may gì không, ngự y trong cung cũng không đối phó được nàng ta. Ai, nàng không phải đã trúng độc của hoàng hậu rồi chứ.

Ngao Quân vừa nghe liền kích động một cái, nắm lấy bả vai Hoàng Anh, vừa muốn nói gì, một thanh âm có điểm không vui liền vang lên: “Ca, Vương gia phái người đến, có việc muốn tìm người.”

Ngao Quân kỳ quái nhìn về phía Nguyệt Oánh, vừa định hỏi chuyện gì làm cho Oánh nhi không vui, thân ảnh của tiểu binh liền xuất hiện ở nội trướng, đối với Ngao Quân cung kính nói: “Quân sư, Vương gia phái tiểu nhân đến thỉnh quân sư sang đó, nói là có người tới từ kinh thành, muốn gặp quân sư.” Nói xong, còn cúi đầu, cũng không nhìn về phía Ngao Quân, trên mặt có màu đỏ ửng khá ngượng.

Người tới từ kinh thành? Ai a! Thận trọng như vậy, xem ra là một đại nhân vật, vậy thì có liên quan gì đến nàng? Để làm chi muốn gặp nàng?

Trong lòng tuy có nghi ngờ nhưng vẫn nói với tiểu binh kia: “Ta sẽ sang đó.” Lại quay đầu nói với Hoàng Anh và Nguyệt Oánh: “Hoàng Anh, ta đi trước, chuyện vừa nãy, để nói sau. Oánh nhi, ta đi trước.”

Trong tầm nhìn chăm chú của Hoàng Anh và Nguyệt Oánh, Ngao Quân đi theo tiểu binh đi đến doanh trướng của Cần Hiên.

Ngao Quân vừa rời khỏi, Nguyệt Oánh lập tức liền giận trừng mắt Hoàng Anh nói: “Người nói với ca ta cái gì đó?”

Nhìn Nguyệt Oánh tức giận đến mặt toàn bộ đều hồng, Hoàng Anh cảm thấy nàng ta cực kỳ đáng yêu, rất muốn trêu chọc, đối với nàng ta ái muội cười nói: “Bí mật. Ha ha.....” Sau đó cười đắc ý, trong khi Nguyệt Oánh căm tức, chậm rãi đi ra ngoài, chỉ còn lại Nguyệt Oánh một mình lưu lại tức giận đến dậm chân một cái.

Ngao Quân vừa mang theo nghi hoặc, vừa tiến vào doanh trướng Cần Hiên, người tới từ kinh thành rốt cuộc là ai?

“Quân, người đã đến rồi.” Vừa đi vào, thanh âm áp lực của Cần Hiên liền vang lên.

Ngao Quân chỉ cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn chưa mở miệng, một thanh âm ngả ngón ngay tại bên tai nàng vang lên: “Vị này chính là thiên hạ đệ nhất quân sư — Mạc Quân công tử, quả nhiên tuấn mỹ vô song.”

Ngao Quân ngẩng đầu nhìn vào, thế này mới phát hiện, trong trướng trừ bỏ Cần Hiên ra, còn có một thân ảnh nam tử bộ dạng tuấn mỹ có điểm giống với Cần Hiên về mặt ngả ngón ngồi ở bên người Cần Hiên, lúc này chính là vẻ mặt hứng thú nhìn chăm chăm nàng.

Ngao Quân không để ý tới người này, đi thẳng đến phía trước Cần Hiên ngồi xuống, thần nhiên nói với Cần Hiên: “Cần Hiên, tìm ta có chuyện gì?”

Cần Hiên cũng bình tĩnh nói: “Giới thiệu với người một chút, đây là Tứ đệ của bốn vương Ấu Dương Dật Hiên Dật vương.” Từ ngữ ngắn gọn.

Ngao Quân chỉ lạnh lùng đối với Dật Hiên gật đầu một cái, chờ câu tiếp theo của hắn.

“Ha ha.....” Dật Hiên cũng không để ý cười nói: “Mạc Quân sư thật đúng là rất giống với Tam ca a! Lạnh lùng như vậy. Bất quá, đại danh của Mạc

Quân sư, bôn vương đã sớm nghe qua nha! Trận chiến lần này với Thương Liêu, thật đúng là ít nhiều nhờ có quân sư, còn có chuyện Thánh Xích và cái Huyết Hồn Thiên Can bắt quái trận kia, vừa này đã nghe Tam ca nói qua, Mạc Quân sư thật sự là thần nhân!.....” Dật Hiền đối với Ngao Quân hết sức khen ngợi.

Không hổ là Vương gia a! Lâu như vậy còn chưa nhập đề chính, đông lập tây xả một đồng lớn, rốt cuộc muốn làm gì?

Dật Hiền thấy nói lâu như vậy, Ngao Quân vẫn một bộ Thái Sơn bằng cho tiền mà sắc không đổi, trong lòng không khỏi lại ca thán: Hảo, có kiên nhẫn, đủ bình tĩnh, không kiêu không nóng nảy, thật không hổ chức vị quân sư này, bộ dạng cũng thật sự mê đến kinh người, so với những nữ nhân hắn từng gặp qua còn mê hơn, khuôn mặt đẹp như vậy mà lại sinh trưởng ở trên người một người nam nhân thật sự là lãng phí, ai.....

Âu Dương Dật Hiền này vô duyên vô cớ thán giận cái gì a? Thoạt nhìn ngả ngón như vậy, tuyệt không giống với Cẩn Hiền, cũng không biết tỷ phu của nàng tính cách như thế nào.

“Từ đệ, ngươi đông lập tây xả đủ chưa?” Cẩn Hiền thanh âm lạnh lùng bỗng nhiên vang lên, từ sau khi Dật Hiền đi vào quân doanh đến nay, trước hết là theo hắn đông lập tây xả một đồng lớn, sau đó đối với Quân liên biểu hiện ra rất hứng thú, luôn miệng hỏi chuyện về Quân, nếu không phải đề cập đến Quân, hắn đã sớm đem tiêu tử này cấp đá ra bên ngoài, bây giờ còn được một tác lại muốn tiến một thước, không chỉ yêu cầu gặp Quân, lại còn nói làm nhảm với Quân, ấp úng không nói ra mục đích đến đây lần này, hắn cũng không tin Dật Hiền thật sự muốn gặp Quân nên mới chạy đến quân doanh này.

“Được rồi, kỳ thật ta lần này rời kinh! Là vì muốn tìm một người, vừa vận nhị ca có chuyện muốn nhờ ta báo cho ngươi, cho nên liền.....” Dật Hiền một mặt suy sụp, cúi đầu, lẩm bầm nói, dưới áp lực cường đại của Cẩn Hiền, hắn biết Tam ca hắn đã đến cực hạn, nếu còn đông lập tây xả nữa, phỏng chừng thật sự sẽ bị đá ra bên ngoài, mà Mạc Quân này xem ra cũng không phải người tốt nha, nhất định sẽ không cầu tình cho hắn.

“Hoàng huynh có gì muốn nói?” Cẩn Hiền thanh âm trầm ổn lạnh lùng ngắn gọn vang lên, đánh gãy Dật Hiền lải nhải, thật là, tiêu tử này khi nào thì trở nên dơ dài như vậy.

“Chính là chuyện có liên quan tới việc Thương Liêu lần này vô cớ xâm phạm biên giới Long Hiền ta. Nhị ca có phong mật tín cho ngươi.” Dật Hiền rút đầu một chút, từ trong lòng lấy ra mật tín từ kinh thành, mật tín nhị ca nhờ hắn giao cho Cẩn Hiền.

Thanh âm lạnh lùng của Cẩn Hiền làm Dật Hiền rung mình một cái, người hắn luôn luôn sợ nhất là Tam ca, bởi vì hắn không chỉ có khuôn mặt cả ngày lãnh đạm, lại giống như hủ nút, một chút tình cảm cũng không có, không bằng hắn cuộc sống muôn màu muôn vẻ như vậy, bên người mỹ nữ vờn quanh, đó là trước kia, hiện tại, ai, không thể ngờ được một Dật Vương gia phong lưu như hắn cũng có một ngày gặp hạn, cũng không biết nàng kia hiện tại ở đâu, lần này ra kinh là vì tìm nàng, thật là, không có việc gì, đi ra ngoài trộm tình cái gì! Thật sự là đáng đời, ở trong lòng Dật Hiền tự mình mắng một chút, thật đúng là rất muốn gặp nàng.....

Khi Dật Hiền một mình lẩm nhảm, Cẩn Hiền đã đem mật tín Hoàng Thượng giao cho nhìn một lần, nhướng mày, đem tín đưa cho Ngao Quân nói: “Quân, ngươi xem một chút.”

Ngao Quân thân thủ tiếp nhận, liền nhìn lên, trong tín viết: Những ngày gần đây, Thương Liêu vương âm thầm phái sứ giả đi sứ, nói lần này tự dung khơi mào chiến hòa, cũng vì ngươi ta đi sứ Thương Liêu lần đó mà lưu lại họa hoạn, nói vậy chắc trong lòng Tam đệ cũng đã sáng tỏ, Gia Luật Ứng thế phải đã bại Tam đệ, cho nên không để ý Thương Liêu vương cùng mọi người ngăn cản cố ý xuất binh, khai chiến tới nay, quốc khó Thương Liêu quốc không chịu nổi gánh nặng, nhân dân tiếng oán than dậy đất trời, nhưng binh quyền Thương Liêu đã lạc vào tay Gia Luật Ứng, hơn nữa Thương Liêu vương yêu con đến sứt ruột, không đành lòng đã thương hắn, nhưng nửa tháng trước Thương Liêu lại phát sinh phản loạn, mặc dù đã trấn áp ổn thỏa, nhưng đối với Thương Liêu quốc mà nói là họa vô đơn chí không thể nghi ngờ, vì Thương Liêu quốc, Thương Liêu vương chỉ có thể nhịn đau. Trẫm đã phái người điều tra chuyện đó quả đúng là sự thật, Thương Liêu vương đã phái người đi biên cảnh, Thương Liêu vương đã biết chuyện Gia Luật Ứng diệt Mạc gia thôn, Tam đệ tất sẽ không bỏ qua, nhưng hắn thỉnh xin nhìn trên đầu tóc hắn đã bạc phơ, tha cho một mệnh, hắn đã hạ chỉ thu hồi binh quyền của Gia Luật Ứng, phế bỏ vị Thái tử này, vĩnh viễn giam hãm trong hoàng cung. Hy vọng chúng ta có thể nguôi giận, vì dân chúng hai quốc vô tội, ngưng chiến giảng hòa, Thương Liêu nguyện vì trận chiến lần này dâng cho chúng ta ba tòa thành trì. Quyết định cụ thể, Tam đệ toàn quyền quyết định, trẫm chờ tin lành của Tam đệ.

Nửa tháng trước? Khi đó nàng đang bị nhốt ở trong doanh trường của hắn, mà hắn lại cả ngày không thấy bóng người, hiện tại xem ra là vì chuyện phản loạn, mà mấy ngày sau lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng còn nói nói vậy, chắc là đã biết Thương Liêu vương vì Thương Liêu quốc sẵn sàng hy sinh hắn, bỏ rơi hắn, khó trách hắn ngày đó giống như tiêu hải tử bị lạc, bất lực như vậy, Gia Luật Ứng hẳn hẳn là thực thương phụ hoàng của hắn! Mà nàng lại chọn lúc hắn tối bất lực tối thương tâm nhất, lại hung hăng đâm một đao vào trong lòng hắn, nàng thực tàn nhẫn a! Gia Luật Ứng, cũng không biết hắn hiện tại ra sao?

“Cẩn Hiền, ngươi muốn làm như thế nào?” Ngao Quân chờ mong nhìn Cẩn Hiền, về phần chờ mong cái gì, nàng không biết, nàng chỉ biết, ở trong lòng nàng hy vọng Cẩn Hiền có thể buông tha Gia Luật Ứng.

“Ngươi là người của Mạc gia thôn, ngươi hy vọng ta làm như thế nào?” Cẩn Hiền quay đầu đi bình tĩnh hỏi, hắn không muốn nhìn thấy sự chờ mong trong mắt Ngao Quân. Hắn giết cả thôn dân Mạc gia thôn ngươi, vì sao ngươi còn hy vọng ta buông tha cho hắn? Trong lòng ngươi hẳn thật sự quan trọng như vậy sao? So với toàn thôn Mạc gia thôn còn trọng yếu hơn?

“Ta biết ngươi sớm có quyết định, không cần hỏi ta.” Ngao Quân lãnh đạm nói, coi như việc này thật sự không quan hệ với nàng. Nàng biết việc này Cẩn Hiền trong lòng sớm có so đo, tuy rằng nàng hy vọng Cẩn Hiền buông tha Gia Luật Ứng, nhưng công đạo của Mạc gia thôn nhất định phải đòi, mà nàng thân là người Mạc gia thôn làm sao có thể mở miệng nói Cẩn Hiền buông tha cho Gia Luật Ứng? Chuyện nàng nợ Gia Luật Ứng là chuyện của một mình nàng, nhưng còn chuyện quốc gia đại sự trước mặt, nàng làm sao có thể mở miệng cho được?

“Ta tuy có quyết định, nhưng Gia Luật Ứng quyết sẽ không khoanh tay chịu chết, ngươi hẳn là hiểu được.” Cẩn Hiền thanh âm bình tĩnh trầm ổn không

chút phập phồng vang vọng ở nội trướng.

Hai người đều lâm vào trầm mặc, tâm tư trong lòng không nói được lời nào.

Mà Dật Hiền sau khi thấy Cẩn Hiền đem mật tin giao cho Ngao Quân liền suy nghĩ mông lung : Tam ca của hắn lại có thể đem mật tin trọng yếu như thế cho Mạc Quân xem, mà Mạc Quân này cũng tự nhiên tiếp nhận như thế, tuyệt không cho rằng mật tin của Hoàng Thượng là không thể xem, nên nói người này thật không coi ai ra gì? Hay căn bản chính là một kẻ ngu ngốc, hơn nữa trong lúc đó hai người nói chuyện với nhau, hắn nghe được mớ hồ , đánh cái gì bí hiểm? Hơn nữa lãnh khốc như Tam ca, vì cái gì khi đối mặt với Mạc Quân, cho hắn cảm giác là kỳ quái như vậy, giống như lúc trước..... Không thể nào! Tuy rằng Mạc Quân này bộ dạng rất đẹp, nhưng.....

Dật Hiền miệng há hốc gât gao nhìn chăm chăm hai người đang lâm vào trong trầm tư, trong lúc nhất thời, nội trướng ba người tâm tư đều có khác nhau, trầm mặc không nói.

Thẳng đến.....“Bẩm Vương gia, Thương Liễu đưa tới một phong chiến thư.” Một tiểu binh ở trướng ngoại cao giọng bẩm.

“Tiến vào.” Cẩn Hiền đối với trướng ngoại trầm giọng nói.

Một tiểu binh đem trạm thiếp giao cho Cẩn Hiền liền lui đi ra ngoài, nội trướng không khí nặng nề ngay cả hắn cũng cảm giác được .

“Gia Luật Ung hạ chiến thư với bốn vương, muốn cùng bốn vương quyết chiến một trận chân chính.” Cẩn Hiền sau khi xem thư xong, ngẩng đầu, nhìn Ngao Quân nói.

“Ý của ngươi?” Ngao Quân vẫn là lạnh nhạt như vậy nói. Gia Luật Ung quả nhiên sẽ không giờ tay chịu trời.

“Ứng chiến.” Cẩn Hiền nhắm mắt lại, thanh âm không chút phập phồng nói. Nếu sự tình là do hắn dựng lên, cũng nên để hắn chấm dứt nó đi!

“Đây là quyết chiến của ngươi và Gia Luật Ung, ta sẽ không nhúng tay.” Giống như đã sớm biết quyết định của Cẩn Hiền, Cẩn Hiền vừa nói xong, Ngao Quân liền lạnh nhạt nói.

“Ta hiểu được.” Cẩn Hiền mở mắt ra, nhìn thẳng Ngao Quân nói. Đây là ân oán của hắn và Gia Luật Ung, ai cũng không ngăn cản được, huống chi là Quân, nàng căn bản không muốn Gia Luật Ung có chuyện gì.

Hai người trong lúc đó lại lâm vào trầm mặc, nhưng trầm mặc hồi lâu Dật Hiền rốt cục chịu được không được không khí buồn chết người này, hắn vốn đã đủ phiền, hiện tại càng phiền hơn, không được, tìm chuyện vui về một chút để nói, bằng không tuy hai người bọn họ có thể chịu được, nhưng hắn nhất định trạng thái sớm muộn, nói cái gì đây! A, đúng rồi, Tam ca nhất định không biết sự kiện kia.

“Tốt lắm, đừng nặng nề như vậy nữa, Tam ca, ta nói cho ngươi biết một chuyện vui, đây chính là đại hỷ sự khắp chốn mừng vui nga.....” Dật Hiền thần bí nháy mắt với Cẩn Hiền nói.

Cố ý ngừng một chút, tưởng sẽ khai mở khẩu vị của hai người, nhưng là hắn tính toán sai, hai người bọn họ vẫn tiếp tục duy trì nguyên lai bộ dáng, ngay cả mí mắt cũng không giật, nhìn cũng không nhìn hắn, hắn như thế nào đã quên hai người kia căn bản chính là hai người không hề có tính hài hước!

Không có người để ý đến hắn, hắn chỉ có thể một mình độc thoại, hắn cũng không tin những lời tiếp theo, Tam ca còn có thể tiếp tục bảo trì bộ dáng lãnh khốc như vậy, Dật Hiền đùa dai cười cười, tiếp theo lại nói:“Chuyện kia chính là..... Hoàng tẩu nàng.....” Quả nhiên, lời này của hắn vừa nói ra, Cẩn Hiền lập tức mãnh ngẩng đầu lên theo dõi hắn, hi hi..... Ta đã nói rồi đó thôi! Bất quá, Mạc Quân này như thế nào cũng là về mặt vội vã nhìn hắn? Không rõ? Từ lúc gặp mặt đến bây giờ, y vẫn đều là một bộ bình tĩnh đạm mạc, cho dù là Gia Luật Ung đưa chiến thư tới, y cũng không gấp như vậy.

“Nói mau a!” Ngao Quân nhin không được thúc giục nói, thanh âm không còn lạnh nhạt như dĩ vãng, cũng thoáng đề cao, có thể thấy được sự vội vàng trong lòng.

Hai người đều về mặt kỳ lạ khó hiểu nhìn về phía nàng, Cẩn Hiền lại cảm thấy có điểm kỳ quái, Quân là người như thế nào, hắn biết rất rõ, dù chuyện có to đến đâu, cũng không thấy y khác thường như vậy, như thế nào nhắc tới Vũ Tĩnh, y liền thay đổi bộ dạng? Y biết Vũ Tĩnh sao?

Ngao Quân không để ý hai người giật mình, lại thúc giục nói:“Nói.” Hoàng tẩu mà hắn vừa mới nói không phải là Tuyệt sao? Tuyệt có đại hỷ sự gì?

Hào có khí thế a! Dật Hiền bị Ngao Quân thúc giục như vậy, lằng lằng gât đầu, thế này mới lại về mặt cười hi hi nói:“Hoàng tẩu trước đó không lâu sinh một tiểu Thái tử, hảo đáng yêu, hảo hảo ngoạn a! Giống như nhị ca và hoàng tẩu, ha ha..... Long Hiền hoàng triều ta đã có người kế nghiệp, ha ha..... Ngươi không biết đâu, mẫu hậu cao hứng đến vài ngày cũng ngủ không được, ha ha.....” Dật Hiền tự nói tự cười lớn, trong đầu lại nghĩ tới đứa cháu nhỏ đáng yêu của hắn, tiểu tử oa [*] đáng yêu kia, hoàn toàn không chú ý tới hai người sau khi nghe xong sắc mặt lại có biểu tình khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 50: Một loại đại quyết chiến khác

Hào có khí thế a! Dật Hiền bị Ngao Quân thúc giục như vậy, lẳng lẳng gật đầu, thế này mới lại về mặt cười hi hi nói: “Hoàng tẩu trước đó không lâu sinh một tiểu Thái tử, hảo đáng yêu, hảo hảo ngoạn a! Giống như nhị ca và hoàng tẩu, ha ha..... Long Hiền hoàng triều ta đã có người kế nghiệp, ha ha..... Người không biết đâu, mẫu hậu cao hứng đến vài ngày cũng ngủ không được, ha ha.....” Dật Hiền tự nói tự cười lớn, trong đầu lại nghĩ tới đứa cháu nhỏ đáng yêu của hắn, tiểu tử oa đáng yêu kia, hoàn toàn không chú ý tới hai người sau khi nghe xong sắc mặt lại có biểu tình khác nhau.

Ngao Quân đầu tiên là sững sốt, tiếp theo là vui vẻ, mặt băng hàn lập tức giống như núi tuyết hòa tan, kia kêu một cái ồ a! Đáng tiếc hai người khác đều đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không chú ý tới, bằng không chắc chắn sẽ xảy ra đại tai họa, Tuyết rốt cục đã sinh rồi, ha ha.....

Cháu nhỏ của nàng rốt cục đã ra đời, hảo muốn đi thăm nó, ngoại hình nhất định xinh đẹp giống như Tuyết, xem hai huynh đệ này bộ dạng soái như vậy, tỷ phu chưa thấy mặt kia bộ dạng nhất định cũng rất tuấn tú, như vậy cháu nhỏ của nàng liền nhất định là vừa mỹ vừa tuấn, ha ha..... Hào

Hiện tại thật muốn trở về kinh đi thăm Tuyết còn có đứa cháu nhỏ của nàng a.....

Trái lại Cẩn Hiền ở bên này, sắc mặt biến đổi, trong lòng ngũ vị tạp trần, vừa hi vừa đau, hi là Vũ Tinh nữ tử hắn yêu rốt cục đã làm mẹ, cuối cùng đã có được hạnh phúc, một người tốt như nàng hắn đã có được hạnh phúc, đau là hắn không phải người đem lại hạnh phúc cho nàng, hắn không phải là phụ thân đứa nhỏ. Vũ Tinh, hiện tại người đã có một trọng phụ yêu người như vậy, có một đứa con đáng yêu, thì thoảng người có còn nghĩ đến ta không? Nghĩ đến ở trên chiến trường nơi biên quan xa xôi còn có một người yêu người?

Dật Hiền vong ngã cười to một trận, lúc này mới hậu tri hậu giác nghĩ đến: Hoàng tẩu sinh Thái tử, đổi toàn bộ Long Hiền mà nói là chuyện đại hỷ, nhưng đối với tam ca mà nói, chỉ sợ chuyện này lại gọi lên chuyện thương tâm của hắn! Hắn yêu hoàng tẩu như vậy, sau khi nghe hoàng tẩu sinh Thái tử trong lòng nhất định sẽ không thoải mái! Thật sự là ngốc mà! Xem người lấm mồm như vậy thật đáng đánh mà!

Thật cẩn thận nhìn về phía Tam ca, quả nhiên, sắc mặt Tam ca thật sự thật không tốt, thực tái nhợt, vừa định mở miệng nói cái gì, bóng trắng trước mắt chợt lóe, áo đã bị người nắm lên, còn chưa định thần lại, người nắm áo hắn liền vội vàng mở miệng nói:

“Nói mau, cục cưng có phải bộ dạng thực đáng yêu hay không? Có phải hình dáng xinh đẹp giống như hoàng hậu không, cười rộ lên có tiểu rượu oa không? Còn có, tên là gì, gọi là gì? Có nghịch ngợm không?.....”

Ngao Quân không thường nói chuyện lập tức bùm bùm hỏi một đồng vấn đề, hỏi đến Dật Hiền cơ hội mở miệng cũng không có, chỉ có thể há hốc miệng, ngây ngốc nhìn thiên hạ đệ nhất quân sư trước mặt cười đến giống như kẻ điên mãnh liệt hỏi hắn một đồng vấn đề.

Mà Cẩn Hiền đang hồi tưởng lại những chuyện lúc trước đã trải qua với Vũ Tinh lại một đầu hắc tuyến nhìn Ngao Quân hoàn toàn không thích hợp, người này có phải là Quân luôn lạnh lùng lạnh nhạt mà hắn biết không? Người vẫn luôn làm hắn đau lòng, Quân trầm mặc ít nói đây sao? Người vẫn luôn bình tĩnh bày mưu nghĩ kế thiên hạ đệ nhất quân sư? Như thế nào hiện tại y thoát nhìn càng như là một gã lưu manh thô lỗ, ngu ngốc? Vì cái gì y đối với chuyện của Vũ Tinh lại để bụng như vậy, nói để bụng thì hơi quá đáng, nói để bụng thì người không biết hội nghĩ đến là thê tử của y sinh.

“Thất thần làm gì? Nói mau a!” Rốt cục sau khi hỏi một đồng vấn đề, mới phát hiện đối tượng nàng đang hỏi nửa câu cũng không chịu trả lời nàng, nhìn không được thúc giục nói, hiện tại tâm tình nàng rất tốt, cũng không muốn so đo với hắn.

“Nga nga!” Dật Hiền bị Ngao Quân thúc giục rốt cục phục hồi tinh thần lại, nhưng sau hai tiếng nga nga cũng không biết nên nói cái gì, nàng hỏi nhiều như vậy, hắn phải đáp như thế nào a? Câu cứu nhìn về phía Tam ca của hắn, lại phát hiện Tam ca nhìn cũng không nhìn hắn, nhưng về mặt lại hắc tuyến nhìn Mạc Quân, ài, xem ra vẫn là tự mình giải quyết.

“Ưm Mạc công tử, trước hết người buông bỏ vương ra đã, bộ dạng của bốn vương bây giờ thật không thể nói được.” Dật Hiền vừa lấy tay gỡ tay Ngao Quân đang nắm áo hắn ra, vừa vui cười nói. Không thể ngờ được quân sư này thoát nhìn cứ chỉ nhà nhận, khi lực lại lớn như vậy, không thể gỡ tay y ra được, may mà ở đây không có người ngoài, nếu không để người ta thấy đường đường là Dật Vương gia lại bị một thư sinh văn nhược nắm áo thế này, về sau hắn làm sao có thể gặp người khác a!

Ngao Quân nhìn nhìn mảnh áo bị tóm trong tay mình, thế này mới thầm nghĩ vừa nãy quá mức kích động, thế nào lại nắm áo Vương gia như vậy, buông lỏng tay ra, ngồi xuống phía trước Dật Hiền, chờ hắn trả lời vấn đề của nàng.

“Khụ khụ..... Mạc Quân sư, trước tiên bốn vương hỏi người một chút, người biết hoàng tẩu sao? Tại sao đối với chuyện hoàng tẩu lại để bụng như vậy? Còn có làm sao người biết được hoàng hậu kêu Thái tử là cục cưng?” Dật Hiền sau khi Ngao Quân buông hắn ra, hắn vẫn đều cảm thấy rất kỳ quái nên mở miệng hỏi, tại sao người này đối với chuyện của hoàng tẩu lại nhiệt tâm như vậy, thật đúng là quái nhân.

“Thái tử ra đời là đại sự của cả thiên hạ, tại hạ đương nhiên để bụng.” Ngao Quân thoảng bình tĩnh trở lại, tránh nặng tìm nhẹ nói. Nàng hiện tại vẫn chưa muốn nói cho bọn họ biết quan hệ của nàng và hoàng hậu, bằng không còn không biết phải phí bao nhiêu nước miếng, hơn nữa nhất định nói như thế nào cũng không thể nói rõ hết được.

“Nga! Vấn đề Mạc Quân sư vừa mới hỏi, bốn vương nhất thời cũng rất khó có thể trả lời, dù sao chiến sự cũng sắp xong, đến lúc đó khai hoàn trở về, với công tích của quân sư, Hoàng Thượng nhất định hội triệu kiến, đến lúc đó người có thể tự mình hỏi Hoàng Thượng a! Hắn là phụ thân của đứa nhỏ, hắn nói sẽ rõ ràng hơn.” Dật Hiền thấy Ngao Quân cùng hắn đã khởi Thái Cực, hắn cũng không khách khí đáp lễ nàng một chút, đem câu đá lại cho hoàng đế.

“Cũng được, ta cũng đã sớm muốn gặp hoàng đế trong lời đồn.” Ngao Quân cười cao thâm nói. Âu Dương Chính Hiền, trọng phụ của Tuyết, đến tột

cùng là nam nhân như thế nào đây? Có thể khiến cho Tuyết người cao ngạo như vậy cam tình nguyện vì hấn sinh đứa nhỏ, phải biết rằng điều Tuyết sợ nhất chính là đau, huống chi là chuyện sinh đứa nhỏ đau như vậy.

“Quân, Vũ Tinh. .... Vũ Tinh có phải là người người hay nhắc tới không?” Cẩn Hiên thật lâu không nói lời nào, đột nhiên mở miệng cẩn thận hỏi, hấn vẫn hi vọng Quân sẽ đáp là không phải, hấn vẫn luôn để ý người mà Quân nói, người quan trọng đến nỗi có thể khiến y không tiếc bất cứ thứ gì cũng muốn vì nàng bảo vệ Long Hiên, nhìn biểu hiện vừa nãy của Quân, chẳng lẽ người nọ thật sự là Vũ Tinh? Nhưng Vũ Tinh như thế nào lại biết y? Hai người một ở tại kinh thành, một cái tại thôn trang nhỏ bé xa xôi này? Nếu người kia thật sự là Vũ Tinh, vậy hấn nên làm gì bây giờ? Một người là nữ tử hấn từng yêu nhưng lại hữu duyên vô phận, một người là nam tử làm hấn mê luyến thật sâu hiểu nhau nhưng không cách nào yêu nhau được, nếu. ....

“Đến lúc đó, người sẽ biết.” Ngạo Quân lại thiện ngữ cho hấn một câu tức chết người không đền mạng, nói xong còn cười cười, tao nhã đứng dậy, phẩy phẩy y bào cần bản không có bụi, vung lên vui vẻ như một mảnh đám mây đi ra ngoài, vừa đi vừa ngân nga hát, có thể thấy được tâm tình tốt đến sắp bay lên trời.

Dật Hiên về mặt tròn mắt há hốc mồm nhìn Ngạo Quân ở trước mặt hấn nhàn nhả đi ra, đầu choáng váng, lấy khủy tay kéo kéo Cẩn Hiên mồm miệng không nói rõ: “Tam. .... Tam ca, đây là người người nói luôn trầm ổn lạnh lùng lạnh nhạt, thiên kinh vĩ mòi, thượng trí Thiên văn, y so với hoàng tẩu quả thực còn điên hơn, còn ngơ, còn làm cho người ta cân nhắc không ra.” Dật Hiên trong lòng đã ra lời bình với Ngạo Quân, lời bình này cũng chỉ có hai chữ: Quái, điên, may mắn trái tim hấn đã được hoàng tẩu rèn luyện đủ cường, bằng không, thế nào cũng sẽ bị những hành vi quái dị của y cấp dọa đến chết khiếp.

Cẩn Hiên không trả lời Dật Hiên, nhưng mặt mày nhăn lại thật sâu thành chữ xuyên: Vừa nãy Quân quả thật giống như lời Dật Hiên nói, nhưng y vốn không phải như thế, chính là sau khi nghe Vũ Tinh sinh hạ Thái tử mới biến thành như vậy, cho nên tuyệt đối có liên quan với Vũ Tinh, xem ra y và Vũ Tinh khẳng định có quan hệ với nhau, nàng nói người kia thật là Vũ Tinh sao? Vì cái gì không nói cho hấn biết? Đến lúc đó sẽ biết? Ha ha. .... Lúc đó là khi nào? Vì cái gì lại thích nói với ta một câu này, muốn gạt ta sao? Còn có Vũ Tinh chúng ta hấn sẽ rất nhanh gặp lại, khi ta ấy nên lấy tâm tình gì để đối xử với một người đã làm mẹ như người? Nếu sau khi để người phát hiện tâm ý của ta đối với Quân, người lại có khinh thường ta không? Người thật sự không biết Quân, vì sao một người xuất sắc như thế, lại chưa bao giờ nghe người nhắc tới. Vũ Tinh, Quân, ta rốt cuộc nên làm gì với các người bây giờ?

Dật Hiên hỏi lâu như vậy cũng không thấy Cẩn Hiên có phản ứng gì, quay đầu lại, nhìn Cẩn Hiên về mặt cau mày suy nghĩ sâu xa, làm bầm bủ môi, xem ra là còn đau lòng vì chuyện của hoàng tẩu, nhưng người cũng nên buông xuống đi! Kết cục đã định rồi! Còn Mạc Quân này, hy vọng không phải như ta nghĩ, bằng không không biết sẽ có bao nhiêu người đồng tình a! Phía sau màn liền nhất định chịu không nổi.

Ngạo Quân đang trong vui vẻ cực độ hoàn toàn không chú ý tới bốn đạo ánh mắt đang chăm chú nhìn nàng rời đi, cũng tuyệt không để ý tới thái độ quái lạ hôm nay của nàng, cũng vì vậy mà khiến cho việc nàng gặp lại Tuyết sau này tăng thêm không ít khó khăn, chỉ có thể ôm Tuyết thờ dài: “Biết vậy chẳng làm a! [Ha ha. .... Nói sau nói sau]

Hôm nay không cần Oánh nhi uy hiếp, Ngạo Quân đã rời giường rất sớm, ngồi ở trên giường cảm quyền sách, nhưng chỉ cau mày nhìn, cũng không lật sang trang tiếp theo, ngay cả bữa sáng tình yêu mà Nguyệt Oánh làm cũng ăn không vô, là nguyên nhân gì khiến nàng không bình thường như vậy?

Nguyên nhân cũng không phải là chuyện vui vẻ của Tuyết, mà vì hôm nay là ngày Cẩn Hiên đại quyết chiến với Gia Luật Ứng, cũng là trận chiến cuối cùng của Long Hiên và Thương Liêu, hai nước đã có ước định mặc kệ ai thắng ai thua, sau trận chiến này hai nước phải kết thúc chiến hòa, bắt tay thân thiện. Mà nghe nói Thương Liêu vương cũng tự mình đến tận biên giới, quả nhiên là người cha rất thương con, hấn biết Gia Luật Ứng sẽ không dễ dàng kết thúc trận chiến này, khắp thiên hạ này, trừ bỏ hấn ra, Gia Luật Ứng căn bản là không đem bất luận kẻ nào để vào mắt, thành ra vì yêu con, cho dù là phải chịu một nhọc khổ cực, hấn cũng dùng roi thúc ngựa chạy tới, dưới thái độ cường ngạnh của Gia Luật Ứng, thế này mới lui từng bước, đồng ý để Gia Luật Ứng và Cẩn Hiên đánh một trận quyết chiến, nhưng mặc kệ chiến quả như thế nào, Gia Luật Ứng cũng phải trả giá vì chuyện diệt Mạc gia thôn, mà cái giá phải trả này chính là thu hồi binh quyền, xóa bỏ ngôi vị Thái tử, trọn đời không thể rời đi hoàng cung Thương Liêu một bước. Mà cuối cùng Gia Luật Ứng cũng đáp ứng hai yêu cầu trước, nhưng yêu cầu cuối cùng thì vô luận như thế nào cũng không đáp ứng, hấn đồng ý chịu hình phạt tàn nhẫn nhất, thống khổ nhất của Thương Liêu quốc, để thay thế cho yêu cầu cuối cùng, mà Thương Liêu Vương cũng đã đáp ứng rồi.

Tại sao Gia Luật Ứng lại không chịu đáp ứng điều kiện cuối cùng? Nghe Y Thiên nói cái hình phạt kia của Thương Liêu căn bản là trăm năm nay chưa từng có người nào chịu đựng được, vì cái gì người muốn chọn con đường không có ngã về này?

Tại thời khắc mấu chốt hai quốc giao chiến này, thân là quân sư Long Hiên, chẳng những không theo quân xuất chiến, hơn nữa ngay cả hội nghị quân sự cũng không tham gia, càng không có ý định ra phương lược tác chiến gì, có thể nói là hoàn toàn chẳng quan tâm tới chiến sự lần này, điều này làm cho phần đông tướng lĩnh cũng không thể hiểu nổi, mà Vương gia đã không nhiều lời, bọn họ cũng không dám hỏi nhiều, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, trong lòng bọn họ đã sớm nhận định vô luận quân sự có hành vi không hợp lẽ thường cỡ nào đi nữa, cũng nhất định có đạo lý của y, cho dù có một ngày y mặc y phục của nữ nhân, bọn họ cũng nhất định cho rằng y có đạo lý của y. Bất quá một ngày nào đó trong tương lai, nếu y thật sự vận y phục nữ tử xuất hiện ở trước mặt bọn họ, bọn họ liền. .... [Hi hi hi. ....]

Cát vàng trên Ngàn Dặm Pha nổi lên từng cuộn lại lần nữa nghênh đón hai quốc Long Hiên, Thương Liêu đối chiến, song phương thực lực tương đương, hai mươi vạn đại quân bày trận sẵn sàng đón quân địch, chỉ chờ đợi một quân lệnh của chủ soái phía trước, lần này không có Huyết Hồn bát quái trận âm trầm khủng bố, tướng sĩ song phương lòng quân đại chấn, cuối cùng cũng có thể đánh một trận chân chính.

Gia Luật Ứng một thân khôi giáp hoàng sắc, bên hông giắt theo Hòa Vân kiếm, tóc dài màu đỏ nhạt theo gió tung bay, trên mặt không còn vẻ tà hước ngày xưa, mà là vẻ mặt thật sự, hồng mâu lướt nhìn tự do qua lại trong đại quân Long Hiên, thủy chung không thấy bạch y thân ảnh kia.

“Quân không có tới.” Nhìn ra được suy nghĩ của Gia Luật Ứng, Cẩn Hiên đạm mạc nói.

“Không tới?” Gia Luật Ứng có điểm không tin hỏi ngược lại, lại nhìn quét một vòng Ngàn Dặm Pha, vẫn như cũ không thấy người trong lòng. Thời khắc hai quốc quyết chiến quan trọng nhất, thân là quân sư Long Hiên nàng tại sao lại không đến? Nàng sẽ không giúp Âu Dương Cẩn Hiên đánh thắng trận

chiến này ư? Là tin tưởng Âu Dương Cẩn Hiên sẽ thắng hay là vì mình? Ha ha. .... Gia Luật Ứng a gia Luật Ứng! Người bị giáo huấn chưa đủ sao, nếu một ngày nào đó không phải vì Cẩn Hiên, nàng có thể sẽ xuống tay với người, nàng có thể kiên quyết với người, nàng có thể. ....

“Quân đã nói, đây là thề nguyện của người, nàng sẽ không giúp bên nào, trận chiến này là quyết chiến công bình.” Cẩn Hiên vẫn như cũ trầm ổn lạnh nhạt nói, nhưng lại rất nhanh hiện lên một tia ghen tuông: Y là vì Gia Luật Ứng mà tránh đi trận chiến này.

“Một khi đã như vậy, vậy người ta hãy quyết chiến một trận chân chính đi!” Gia Luật Ứng nét mặt biểu lộ ý cười, không phải cười tà dĩ vãng, mà là đơn thuần vui vẻ, hướng về phía Cẩn Hiên cất cao giọng nói. Trong lòng không hiểu sao lại có vui sướng: Quân, người thật sự không phải vô tình với ta, có phải không?

“Hào.” Cẩn Hiên dẫn đầu giờ lên Long Ngâm kiểm, phát đến chỉ lệnh tiến công. Trong lòng lại cảm thấy kỳ quái: Hôm nay Gia Luật Ứng rất kỳ quái, theo lý thuyết thì hẳn phải vì chuyện bị thu hồi binh quyền, bị phê đi chức vị Thái tử, mới rơi vào tình trạng như ngày hôm nay, nhưng vì cái gì bộ dáng hôm nay của hắn thoát nhìn tựa hồ là rộng mở trong sáng, không có tà khí ngày xưa, nhìn trong ánh mắt hắn cũng không có phần hận ngày xưa, ngược lại có một loại hưng phấn chưa từng gặp qua. .... Làm như khúc mắc đã được cởi bỏ.

“Công.” Gia Luật Ứng thu hồi ý cười, vẻ mặt nghiêm túc thật sự giờ lên Hỏa Vân kiểm, phát ra mệnh lệnh tiến công.

Quyết chiến chân chính bắt đầu, Y Hàn, Thân Đồ Sở Phi đứng nhìn trên Nhật Pha, Nguyệt Pha đồng thời huy động quân kỳ trong tay, nhất thời hai bên trống trận vang tận mây xanh, mà hai mươi vạn đại quân trên Ngàn Dặm Pha cũng theo tiếng trống trận bắt đầu biến hóa trận hình.

Mười vạn đại quân Long Hiên theo tiếng trống trận rất nhanh trận hình trở thành hình dáng cánh hạc, Cẩn Hiên ở trong trận hình, lấy trọng binh vây hộ, binh lính đa số là cung tiễn binh, mặt khác mấy vạn kỵ binh tinh nhuệ trái phải mở ra như hai cánh hạc, được Ngụy Tử Tề và Triệu Chi Dương phân chia dẫn dắt, như tiên hạc tung cánh rất nhanh hướng quân Thương Liêu phóng đi.

Mấy vạn bộ binh quân Thương Liêu cũng rất mau hình thành một trận hình tam giác, dùng đối chiến lần trước, Cẩn Hiên dùng là trận hình tam giác, nhưng lần này chính giữa tâm là mũi nhọn, Gia Luật Ứng từ phía trước hình tam giác, tránh đi hai cánh tả hữu của quân Long Hiên, rất nhanh mãnh công hướng vào trong trận Long Hiên, mà tối bất đồng với trận hình tam giác lúc trước là, ở phía sau trận hình tam giác, nhanh chóng có mấy vạn kỵ binh chạy vội ra, phân thành hai phía tản ra bên sườn hình tam giác, trận hình tam giác ẩn hiện rất nhanh nhằm phía trong trận Long Hiên.

Quân Thương Liêu mới vừa vào trong trận hình Long Hiên, Cẩn Hiên chỉ Long Ngâm kiểm hướng về phía trước, Y Hàn đứng trên Thiên Nhật Pha lay động quân kỳ, Y Thiên kích trống tiếng trống biến đổi, Ngụy Tử Tề và Triệu Chi Dương dẫn dắt hai cánh đón đầu hai sườn quân địch, từ hướng trung tâm khép dần lại, hai cánh hợp thành một, cả hai cánh vừa khép lại hai sườn quân địch, lại vừa hợp lực giáp công đột nhập vào trận hình tấn công kẻ thù.

Hào, Gia Luật Ứng trong lòng nhìn không được tán thưởng nói: Hào một trận cánh hạc, đại tướng trong trận canh phòng nghiêm ngặt, hai cánh cơ động linh hoạt, phối hợp chặt chẽ, công kích mãnh liệt, một khi phía bên kia vừa tiến vào trong trận, lại hình thành thế vây quanh, hảo, không hổ là Chiến thần mạnh mẽ mà Gia Luật Ứng ta cả đời coi là đối thủ, xem ra phụ hoàng đánh giá hẳn rất đúng, ha ha. .... Có thể cùng người đánh trận chiến chân chính này, Gia Luật Ứng ta không hối tiếc. Lý do này làm cho những suy nghĩ cực đoan trước đây của hắn bị cuốn trôi đi tất cả, đây là ý nghĩa của việc anh hùng trọng anh hùng sao? Điểm ấy, lúc này trong lòng hắn đang sáng ngời.

Đứng trên Nguyệt Pha, Thân Đồ Sở Phi nhận được mệnh lệnh của Gia Luật Ứng, lập tức huy động thủ quân kì, tín hiệu cờ không ngừng biến hóa, trống trận cũng theo quân kỳ lay động, có tiết tấu già. Theo tín hiệu quân kỳ, trống trận thật lớn, trận hình tam giác Thương Liêu rất nhanh liền vỡ ra, mấy vạn bộ binh kỵ binh và bộ binh bảo vệ hai sườn, rất nhanh hình thành bộ dáng trận yển nguyệt, toàn quân phối trí thành hình cung, hình dạng giống như mặt trăng lưỡi liềm, là một trận hình không đối xứng, Gia Luật Ứng ở cuối lưỡi liềm, bộ binh ở bên, bên ngoài lấy thuẫn binh làm bảo vệ, đánh hết sức vào hai cánh quân Long Hiên, hai sườn trận yển nguyệt có kỵ binh bảo vệ khỏi những công kích của quân Long Hiên, thuẫn binh bảo vệ bên ngoài trăng tròn, lấy trăng tròn dày ngăn cản quân Long Hiên, mà ở một hốc hình bán nguyệt hình như xuất hiện điểm yếu, lại chứa đựng hung hiểm, quân Long Hiên vừa tiến vào liền lập tức bị hút vào, không thể thoát khỏi.

Cẩn Hiên trong trận hình một bên phát ra chỉ lệnh thay đổi trận hình, một bên bình tĩnh nhìn trận pháp tinh diệu của đối phương, khóe miệng hơi hơi có ý cười nhưng người khác khó có thể phát hiện, trong mắt rất nhanh hiện lên một tia tán thưởng: Gia Luật Ứng quả nhiên là kỳ tài trên chiến trường. Biến trận thật nhanh, kì, ổn định, nhanh như vậy có thể tìm ra sơ hở trong trận hình đối phương, trong thời gian ngắn như vậy đã tìm ra đối sách ứng phó, hảo, không hổ là ‘Phệ điểm tà quân’ kiên trì giao đấu với Âu Dương Cẩn Hiên ta hơn một năm nay, trên đời này người có năng lực đối chiến với Âu Dương Cẩn Hiên ta như thế, trừ bỏ Quân, cũng chỉ có Gia Luật Ứng người, nếu không phải phát sinh chuyện trước đây, nếu không phải là thân phận đối địch, ta nghĩ chúng ta có thể là bằng hữu, bạn bè thông cảm lẫn nhau. ....

Y Hàn nhất nhận được chỉ lệnh của Cẩn Hiên, nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Y Thiên, tín hiệu cờ rất nhanh biến hóa, tiết tấu trống trận cũng biến đổi.

Cẩn Hiên dẫn đầu khoái mã hướng phía trước chạy đi, cung tiễn binh chung quanh theo sát sau đó, hai cánh kỵ binh cũng xúm lại, lấy Cẩn Hiên ở chính giữa, kỵ binh áp trận, bộ binh đến sau, mà rõ ràng so với trận hình lần trước lợi hại hơn nhiều, hình thái chính giác lấy Cẩn Hiên làm chủ, theo tín hiệu cờ bảo vệ trận tam giác lấy Ngụy Tử Tề, Triệu Chi Dương, Bạch Cương Khuẩn làm chủ, nhanh chóng tấn công vào trong hốc trận yển nguyệt Thương Liêu, sau đó liền tiến nhập vào trong trận yển nguyệt, quân kỳ trong tay Y Hàn lại lay động, tín hiệu cờ lại biến đổi, trận hình thôi đánh vào trong trận yển nguyệt rất nhanh xoay tròn, một hồi là Ngụy Tử Tề làm chính giác, một hồi lại là Triệu Chi Dương, một hồi là Bạch tướng quân, mỗi một lần đều bắt đồng, đem binh Long Hiên bị vây cứu thoát, phá tan trận yển nguyệt hung hiểm, mà bảo vệ bên ngoài trận yển nguyệt đã bị quân Long Hiên bao vây ngoài trận, hơn mười tiểu phương khác công phá vào, nhất thời không thể bảo vệ được.

Trận yển nguyệt nhất thời bị phá tan, Gia Luật Ứng lập tức hạ lệnh lui lại, rất nhanh từ trong trận hình Long Hiên rút khỏi, lui lại mười dặm lập lại trận địa sẵn sàng đón quân địch, mà quân Long Hiên sau khi quân Thương Liêu vừa rời khỏi, hơn mười tiểu Phương lập tức gom thành một nhóm, vẫn lấy trận hình thôi, lấy Cẩn Hiên làm chủ, tiến công quân Thương Liêu.

Quân Thương Liêu lúc này hình trận xác thực cũng chỉ biến hóa đơn giản, lấy Gia Luật Ứng ở phía trước làm chủ trận tam giác, ngay mặt nghênh đón quân Long Hiên tiến công, cứ như vậy, Cẩn Hiên và Gia Luật Ứng chính diện giao phong, hai người cùng giơ kiếm trong tay lên, nhắm ngay đối phương bay tới.

Hai quân lại hỗn chiến cùng một chỗ, mà Cẩn Hiên và Gia Luật Ứng hai kiếm trên không trung va chạm vào nhau, 'đình'. . . . . 'Tiếng vang thanh thúy thấu tận trời, hai người nội lực thâm hậu, kiếm pháp tinh diệu, thật sự là cực kỳ phấn khích, lúc này bọn họ không giống như lúc trước muốn lấy mạng tướng đối phương, mà giống như hai cao thủ giản đơn thuần luận võ, càng đánh hai người đối với đối phương tán thưởng càng sâu, theo kiếm chiêu của đối phương, có thể đọc ra suy nghĩ nội tâm của người đó, đây là cảnh giới cao nhất của luận võ.

Hai quân ở song phương không ngừng biến hóa trận hình dưới sự chỉ huy của chủ soái, không ngừng thay đổi chiến lược tác chiến, giống như hỗn chiến, lại giống như diễn luyện quân sự có trật tự, mà chủ soái song phương một bên chỉ huy quân đội, phát ra chỉ lệnh, một bên hưng trí ngẩng cao 'So võ'.

Ngươi tới ta đi, rất nhanh hai quân đánh từ buổi sáng đến mặt trời chiều ngã về tây, Y Thiên, Y Hàn đứng nhìn trên Thiên Nhật Pha cùng với Thân Đồ Sở Phi đứng trên Thiên Nguyệt Pha và một phó tướng kích trống khác tay cũng mệt đến không thể nhấc lên, mà binh lính song phương quyết chiến phía dưới lại càng không cần nói, cầm đao, thương, cung tiễn, tâm chấn, tay cũng không còn sức, đao kiếm va chạm nhau giống như là hai tiểu hài tử đang chơi đùa, hoàn toàn không thanh âm, cung thủ ngay cả tên cũng bắn không chuẩn, thuần binh càng khoa trương hơn, đối phương còn chưa qua đây, tâm chấn đã rút, cũng không đi công kích hẳn, toàn bộ trường hợp giống như là tiểu hài tử đang đùa giỡn với gia gia, mà thân là chủ soái Cẩn Hiên và Gia Luật Ứng tất nhiên là nhìn thấy trường hợp như vậy, có ý thức đối diện cười nhau, tay cũng không ra chỉ lệnh gì nữa, đến cuối cùng, rất nhiều binh lính buông binh khí ngồi trên mặt đất, một bên thường thức hai đại cao thủ quyết đấu, một bên tập nham tập ba tán gẫu, thậm chí chẳng phân biệt được cái gì Long Hiên, cái gì Thương Liêu, dù sao tán gẫu thật sự vui vẻ là được. . . . .

Điều này tuyệt đối là trận quyết chiến kỳ lạ nhất trong thiên hạ từ trước tới nay, nhìn xem hai quân đang đánh nhau, tất cả tướng sĩ mặc kệ là cùng một quốc gia hay là địch quốc lại giống như hảo bằng hữu một bên ngồi dưới đất nói chuyện phiếm, một bên thường thức chủ soái hai phương quyết đấu, còn giơ tay lên, trợ uy cho chủ soái của mình, mà chủ soái song phương càng kỳ quái hơn, hoàn toàn không để ý tới tướng sĩ của mình đang làm gì, cứ như vậy mà so võ.

Từ mặt trời lặn đến mặt trời mọc, có binh lính còn ngủ một giấc, mơ mơ màng màng ngủ mơ lại hỏi: "Đánh xong rồi à?" Mà binh lính đang hưng phấn theo dõi này lại trợn trắng mắt tức nhìn người nọ liếc mắt một cái nói: "Vẫn chưa? Luận võ đáng xem như vậy, ngươi còn ngủ được, ngươi xem ngươi xem, oa, một chiêu này của Thái tử rất thủy yếu." Nói xong tay còn vung lên, về mặt sùng bái vô cùng. Tên bên cạnh lại nói tiếp: "Ngươi xem ngươi xem, chiêu này của Vương gia thực diệu a! Lợi hại lợi hại. . . . ." Nói cũng là về mặt sùng bái vô cùng.

Bên này thì đang quyết chiến, bên kia, Ngao Quân ngồi ở trong doanh của mình doanh mà lo lắng đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại nhìn ra bên ngoài, trận này đã như đánh một ngày một đêm tại sao còn chưa đánh xong a? Hiện tại trời cũng sắp sáng rồi, đến tột cùng hiện tại tình hình chiến đấu như thế nào? Cẩn Hiên có thể có bị thương, Gia Luật Ứng không biết có chuyện gì hay không? Tướng sĩ song phương có phải lại chết vô số hay không? . . . . .

"Ca, ngươi đừng đi tới đi lui nữa, mau tới ăn cơm đi! Từ hôm qua tới giờ ngươi đã ăn cái gì đâu." Nguyệt Oánh đau lòng gọi Ngao Quân, tiến vào nội trướng liền nhìn thấy Ngao Quân ở trong nội trướng đi tới đi lui, xem ra tới hôm qua lại một đêm không ngủ, giường cũng chưa động tới, cả ngày hôm qua cũng chưa ăn cơm, cứ như vậy, thân thể như thế nào chịu được a?

"Ta không có khẩu vị, Oánh nhi, ngươi nói, trận này tại sao còn chưa đánh xong?" Ngao Quân nhìn cũng chưa nhìn mỹ vị món ngon lúc trước làm nằng ngay cả 'Mệnh' cũng không cần, cau mày hỏi Nguyệt Oánh. Nàng thật sự là hồ đồ, việc này hỏi Nguyệt Oánh, nàng làm sao hiểu được a!

"Ta nào biết, chỉ là ta không rõ, ca lần này vì cái gì lại không ra tay? Ca thần cơ diệu toán như thế, hơn nữa còn có Vương gia, muốn đánh bại Gia Luật Ứng kia là chuyện hực dễ dàng, như vậy ca có thể vì phụ mẫu, vì thôn dân Mạc gia thôn ta báo thù." Nguyệt Oánh khó hiểu hỏi, đương nhiên trong lòng lại không bỏ thêm một câu: Sau khi báo thù, chúng ta cái gì cũng không để ý, cùng đất tay nhau ẩn cư, sống một cuộc sống thần tiên.

"Này. . . . . Oánh nhi không rõ." Ngao Quân không biết nên giải thích như thế nào với Nguyệt Oánh, cũng vì nàng đã làm tổn thương thâm tâm của Gia Luật Ứng, căn bản là nàng không còn nghĩ tới việc báo thù, chỉ có thể hàm hồ nói cho qua chuyện.

"Nga, ca, ngươi ngồi xuống ăn một chút gì đi, đừng lo lắng, Vương gia nhất định đại thắng trở về." Nguyệt Oánh là cô nương đơn thuần, lại một lòng hướng tới Ngao Quân, Ngao Quân đã nói như vậy, nàng tự nhiên sẽ không hỏi, lại bắt đầu khuyên Ngao Quân ăn một chút gì đó, hiện tại đối với nàng mà nói, ca ăn cái gì là chuyện tối trọng yếu nhất.

"Ai. . . . ." Ngao Quân thở dài ngồi xuống, nhưng vẫn không có khẩu vị. Oánh nhi nói gì cũng vô dụng, nàng hiện tại không chỉ có lo lắng cho Cẩn Hiên, mà còn lo lắng cho Gia Luật Ứng, vừa hy vọng Cẩn Hiên đánh thắng trận này, lại vừa không hy vọng Gia Luật Ứng có việc, ai, hảo Phiền a!

"Ca, đừng thở dài, vẫn nên ăn một chút đi! Ngươi xem, đều là những món ngươi thích nhất ăn nga, ngon lắm a!" Nguyệt Oánh không ngừng tiếp tục khuyên bảo Ngao Quân ăn cơm, còn đưa những mỹ vị ca thích ăn nhất đến trước mặt Ngao Quân, dụ dỗ nàng ăn một chút.

Ngao Quân nhìn mỹ vị mà bình thường nàng thích nhất liếc mắt một cái, lại nhìn về mặt chờ mong của Oánh nhi, thật sự không đành lòng phật hờ ý của nàng ta, thế này mới nhận lấy, ăn một chút, ai, trách không được người ta nói mỹ vị cũng phải có tâm tình tốt mới có thể cảm thấy đó là món ngon, tâm tình không tốt, dù mỹ vị món ngon cũng là cảm bã, lời này quả nhiên không sai, tựa như nàng như bây giờ, rõ ràng vẫn là bình thường món ngon nàng thích nhất, rõ ràng vẫn là hương vị kia, mà hiện tại nàng ăn lại thật sự cảm thấy nhạt như nước ốc.

Quay lại Ngàn Dặm Pha, trận chiến này vẫn còn tiếp tục, bất quá Ngao Quân là lo lắng vớ vẩn, nếu để nàng nhìn tận mắt một màn này, phỏng chừng khuôn mặt lãnh, biểu tình lạnh lùng lạnh nhạt của nàng sẽ phá công thật to, không học máu, cũng phải trực tiếp hôn mê.

Cuối cùng khi gần giữa trưa, Cẩn Hiên và Gia Luật Ứng ăn ý nhìn nhau, hai người toàn thân tiêu sái thu kiếm, tuần dật bay xuống, đứng đối diện nhau, lau

một chút mồ hôi trên trán tề, đem kiếm thu vào vỏ, nhìn nhau cười ha ha, hai người thấy được trong mắt đối phương là hưng phấn, không lời nào nói hết được.

“Cho tôi bây giờ chưa từng đánh quá qua trận chiến sống động như vậy, ha ha..... Âu Dương Cẩn Hiên, người thật không hổ là một “Lãnh Diện Chiến thần.” Gia Luật Ứng đối với Âu Dương Cẩn Hiên này chân thành cười, thật tình khen ngợi.

“Đúng vậy! Đây là trận chiến vô cùng sống động, một trận chiến tôi kích động lòng người nhất từ trước tới nay, Gia Luật Ứng, người cũng không hổ là ‘Phệ diễm tà quân’.” Cẩn Hiên khoe miệng hơi hơi giơ lên nói, mắt lộ chân thành.

“Âu Dương Cẩn Hiên, hôm nay trận chiến này chỉ đánh tới đây, ngày khác người và ta sẽ tái chiến, vì nàng.” Gia Luật Ứng tà tà cười ngữ mang thâm ý nói với Cẩn Hiên, giơ tay lên, hạ lệnh thu binh hồi doanh.

“Hào!” Cẩn Hiên cũng gật đầu nói, vung tay lên, cũng hạ lệnh thu binh hồi doanh. Hắn cũng có dự cảm đó, trong tương lai, hắn và Gia Luật Ứng sẽ vì y, lại có một trận chiến.

Nhận được quân lệnh của chủ soái, binh lính hai quốc ngồi tán loạn dưới đất nhanh chóng quay về với chủ tử của mình, hai quân nhanh chóng tạo thành thế đôi co, bắt quả hiện tại không phải là đánh nhau, mà là rút lui. Cẩn Hiên, Gia Luật Ứng thu binh dẫn quân đội của mình hồi doanh, trận đại chiến này, song phương chết rất ít, sau khi hai quân thu binh, trên Ngàn Dặm Pha rất ít thấy thi thể.

Cứ như thế, Long Hiên hoàng triều và Thương Liêu quốc giao chiến đã hơn một năm, cuối cùng sau một trận quyết chiến này chiến hòa đã kết thúc, mà trận đại chiến cuối cùng này, cũng là trận chiến duy nhất từ lúc Cẩn Hiên cầm binh tới nay, duy nhất một trận không có chiến thắng, nhưng suy cho cùng đây cũng là trận chiến hắn đánh tới vô cùng sống động, trận chiến này sẽ được sử quan [*] khác liệt vào một trong mười đại kì chiến vĩ đại nhất Long Hiên hoàng triều.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 51: Hiệp định

Quân doanh Long Hiên không hên mà lại náo nhiệt hẳn lên, phần đông binh lính tùm năm tùm ba ngồi vây quanh ở trước lửa trại vừa uống rượu vừa vui vẻ thảo luận gì đó, lần này cũng không phải là bãi yến khánh công, mà là vì chiến tranh cuối cùng cũng đã kết thúc, cuối cùng bọn họ cũng còn sống để có thể gặp lại thân nhân sau một năm xa cách.

Trong doanh mỗi người đều vui vẻ vô cùng, phần lớn tướng lĩnh đều ly khai chỗ ngồi của mình, cùng mọi người vui đùa cùng nhau, trong đó người điên cuồng đùa giỡn nhất tất nhiên là Triệu Chi Dương, ngay cả Hoàng Anh cũng điên theo cùng mọi người đùa giỡn với nhau, Ngụy Tử Tề ngồi yên ở phía trên, vẻ mặt ôn hòa nhìn mọi người ngoạn nháo thành một đoàn, ánh mắt lại luôn cố ý vô tình tùy từng cái kia khi thì nghịch ngợm mạnh mẽ, khi thì cổ quái khó chơi, nhìn như không đem mạng người làm hồi sự tác bị thiên mẫn nhân Hoàng Anh, mà chính hắn lại còn không biết, hắn còn xem không hiểu chính mình tâm. Mặc Nguyệt Oánh cũng là vẻ mặt hạnh phúc xem tin cùng mọi người ngoạn cùng một chỗ, vẫn lôi kéo râu của lão quân y đáng thương, lão quân y chỉ có thể cầu xin tha thứ. Ở đây chỉ sợ trừ bỏ Ngạo Quân, mỗi người đều đắm chìm ở trong sung sướng vô hạn.

“Quân, sao vậy?” Cẩn Hiên tay cầm chén rượu, quay đầu nhìn về phía Ngạo Quân vẫn trầm mặc không nói, mềm nhẹ hỏi. Hắn vẫn luôn chú ý tới Quân, từ sau khi bọn họ thu binh hồi doanh, y liền vẫn luôn lâm vào trầm tư, không biết suy nghĩ chuyện gì.

“Ta chỉ là đang nghĩ tới Gia Luật Ứng.” Ngạo Quân vẫn như cũ duy trì bộ dáng suy nghĩ sâu xa, thành thực nói.

“Nghĩ tới Gia Luật Ứng?” Cẩn Hiên sắc mặt thay đổi, nhưng vẫn trầm ổn nói. Y một ngày trầm mặc không nói chính là đang nghĩ tới Gia Luật Ứng? Trong lòng hảo chưa sót!

“Àn.” Ngạo Quân không chú ý tới Cẩn Hiên thay đổi sắc mặt, gật gật đầu lại nói: “Ta nghĩ Gia Luật Ứng thật khác thường, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta nghĩ Gia Luật Ứng thay đổi có liên quan tới Thương Liêu vương.” Cẩn Hiên thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng trầm ổn, u mâu [*] thâm thúy lãnh quang thẳng tắp vọng vào trong đôi mắt Ngạo Quân đang suy nghĩ sâu xa, nhìn không ra cảm xúc gì.

“Thương Liêu vương?” Ngạo Quân rốt cục ngẩng đầu nhìn về phía Cẩn Hiên, kinh ngạc lặp lại.

“Àn.” Cẩn Hiên gật gật đầu, ánh mắt càng thêm thâm thúy.

“Vương gia, quân sư, các người đang nói chuyện gì a? Sao không đến cùng chúng tướng sĩ cùng nhau ngoạn a?” Ngạo Quân vẫn kịp mở miệng hỏi thêm điều gì, đã bị Triệu Chi Dương đùa giỡn đến điên cuồng cước bộ phiếm đi vào trước mắt hai người, có diễm say lớn tiếng nhượng lên.

Nhất thời, tất cả tướng sĩ cũng đi theo cùng nhau ồn ào: “Đúng, cùng nhau ngoạn a! Khó được cao hứng như vậy.”

“Quân sư, trận này, người không cùng chúng ta kẻ vai chiến đấu, phải phạt, phải phạt.....” Triệu Chi Dương tiếp tục lớn tiếng la hét, không chịu buông tha Ngao Quân, xem ra thật là có điểm say.

“Đứng, phạt rượu, phạt rượu.....” Nhất thời liền bùng nổ một trận kích thích, Triệu Chi Dương vừa nói xong, toàn quân tướng sĩ tất cả đều vây lại đây, phụ họa Triệu Chi Dương, cảm xúc dâng cao hô phải phạt rượu Ngao Quân.

Bị mọi người một trận hét lớn này, Ngao Quân nhìn những nam nhi phải xa xứ, vì nước vì dân tràn đầy nhiệt huyết, tâm tình đột nhiên kích động, nhất thời cũng không nghĩ tới vấn đề làm phiền lòng, dù sao nàng cũng đã có dự cảm, trước khi hồi kinh nàng và Gia Luật Ứng nhất định còn có thể gặp lại.

Suy nghĩ tương thông, Ngao Quân hoắc đứng lên, bung lên chén rượu trên tay, đối với các vị tướng sĩ nói: “Mặc Quân bị phạt.” Nói xong, thực hào sảng cầm chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch.

“Hào, quân sư quả nhiên hào sảng.” Các vị tướng quân cùng kêu lên tán thưởng nói, đừng nhìn quân sư nhìn như nhu nhược, không thể ngờ được lại hào sảng như vậy, thật là có phong độ của một đại tướng.

“Quân sư, lại kính một ly.” Triệu Chi Dương hiển nhiên vẫn không chịu buông tha Ngao Quân, cầm chén rượu trên tay, đối với Ngao Quân, lại reo lên, nhìn y đứng cũng đứng không vững, nghĩ đến có điểm hơi say.

“Lại kính một ly?” Ngao Quân tay cầm chén rượu có điểm do dự, tửu lượng của nàng không tốt, này rượu lại liệt như vậy, một ly vừa rồi cũng đã có điểm vụng vụng, còn tiếp tục, phỏng chừng sẽ say.

“Đứng, một ly này là lão Triệu ta hướng quân sư xin lỗi, chuyện Xích Ngạc, lão Triệu ta đã hiểu lầm quân sư, còn nói năng lỗ mãng với quân sư, quân sư tuy nói không trách, nhưng lão Triệu ta vẫn luôn cảm thấy bức bối, mượn một ly rượu nhạt này, xin lỗi quân sư, quân sư không uống vậy là chưa tha thứ cho chúng ta.” Trừ bỏ Ngụy Tử Tề ra, tất cả tướng sĩ cũng hết lớn nói tiếp nhau, nên Ngao Quân không uống rượu là điều không thể.

Vì sao bọn họ đều nhất trí phải bức Ngao Quân uống rượu như vậy? Hi hi... Kỳ thật trong lòng bọn họ suy nghĩ đều giống nhau: Nhìn quân sư cả ngày một bộ không vui không cười lạnh lùng lãnh đạm, một chút biểu tình cũng không có, một chút cũng không hào ngoạn, bọn họ muốn nhìn thấy bộ dáng khi quân sư uống say ngã trái ngã phải, có lẽ như vậy mới bình thường, hi hi..... Nói trắng ra một chút, là muốn đùa dai với quân sư, ai kêu hắn có kẻ sách gì cũng gạt bọn họ, đương nhiên phải trừng phạt một chút.....

“Một ly này, để bọn vương uống thay quân sư!” Nhìn ra Ngao Quân nguy nan, Cần Hiên mở miệng tạo lá chắn giúp Ngao Quân.

Khó có cơ hội làm quân sư nguy nan như vậy, các vị tướng sĩ như thế nào lại buông tha cho Ngao Quân, mà để Cần Hiên uống thay? Vì thế Triệu Chi Dương đi đầu hét lớn nói: “Không được, làm sao có thể để Vương gia uống thay? Quân sư nhất định phải uống, bằng không chính là không tha thứ cho bọn ta, đừng không a!”

“Đứng.....” Oa, thanh âm này đúng là rất to a! Vang đến tận mây xanh a!

Ngắm lại tình cảnh mười vạn đại quân ở trước mặt buộc người uống rượu là như thế nào! Dù Ngao Quân là người bình tĩnh như vậy, cũng có điểm nuốt nước miếng, hôm nay thật trốn không thoát sao? Quay đầu nhìn về phía Cần Hiên, hy vọng vị Vương gia này có thể làm lá chắn cho nàng lần nữa.

Nhận được ánh mắt cầu cứu của Ngao Quân, Cần Hiên hai vai buông hạ, bất đắc dĩ thở dài nói: “Ai, đừng nhìn ta, ta cũng không tài cán.” Chém chết bất đắc dĩ, chém chết cái gì cảm xúc vô cùng dao động, kỳ thật trong lòng lại cười đến thất cả ruột, chưa từng nhìn thấy Ngao Quân vô thố như vậy, đối với mọi sự y luôn luôn nắm giữ tự tin trong lòng, không thể ngờ được một chén rượu có thể làm y hoảng đến như vậy, ha ha..... Hắn cũng đột nhiên thực muốn nhìn xem bộ dáng uống say của y, nhất định sẽ là một loại phong tình bất đồng khác, ha ha.....

“Hừ.” Ngao Quân hừ một tiếng, quay đầu đi không cầu hắn, nhưng nàng thấy rất rõ khi nhìn hắn nói chuyện, nghiêm trọng rất nhanh hiện lên ý cười vui sướng khi người gặp họa, hừ, dám cười nàng, không phải chỉ là một chén rượu thôi sao? Lăng Ngao Quân ta không sợ trời không sợ đất, chẳng lẽ còn sợ một chén rượu bất thành, bị Cần Hiên đã kích, Ngao Quân lập tức bất chấp tất cả, ngửa đầu, đã đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, uống xong còn nâng cốc chén quay ngược xuống, ý bảo nàng uống một chút cũng không dư.

“Hào, quân sư thật sự là hảo tửu lượng a!” Chúng tướng sĩ lại bùng nổ xưng hô từng đợt trầm trồ khen ngợi.

Ngao Quân lúc này cũng đã là choáng váng đầu óc, trên mặt hỏa lạt lạt, một bộ lung lay sắp đổ, đôi mắt nửa mờ nửa mị, xem ra đã say, nhưng vẫn dựa vào thần chí cường lực chống đỡ, nàng không muốn mất mặt trước nhiều người ở đây như vậy.

Cần Hiên ở phía sau đã cảm thấy hối hận, hắn nên uống giùm Quân một ly này, nhìn y nửa mờ nửa mị như vậy, mặt đỏ nhuận như vậy có chút sáng bóng, ánh trăng chiếu xuống, là mê người như vậy, phong tình như vậy, làm cho hắn tâm dương khó nhịn như vậy, chết tiết, cũng có phản ứng, tùy tay cầm lấy chén rượu trên bàn, giống như thực khát nước, uống một hơi cạn sạch, quay đầu, tận lực không để mình nhìn một màn hương diễm kia không ngừng kích thích hắn. Nhưng ánh mắt tựa như không chịu theo sự khống chế của mình, vẫn nhìn về phía Quân, chết tiết, trong đầu lại không ngừng hiện lên tình cảnh đêm hôm đó cùng Quân hôn môi, trong cơ thể lại không ngừng ức chế kêu gào, không được, phải nén nhịn, hắn cũng không dám cam đoan chính mình có thể làm ra cái dạng sự tình gì không, chỉ có thể không ngừng uống rượu, dời đi sự chú ý của mình, để chính mình say, say thì sẽ không thêm nghĩ nữa, nhưng càng uống càng thanh tỉnh, càng muốn có Quân.

Cám ơn nhà thủyphudua đã cung cấp bản dịch đầy đủ này.

Trong lúc Cần Hiên sắp không khống chế được mình nữa, thì một âm thanh ngông cuồng vang lên: “Quân sư, đừng ngồi nữa, cùng tới đây ngoạn đi!”

Xem ra, Ngao Quân có chút say bị Triệu Chi Dương lôi kéo đi mất, trong lúc Cẩn Hiên đang định mở miệng thì Hồng tướng quân tay cầm chén rượu, sắp say đến không phân được đông tây nam bắc đến trước mặt Cẩn Hiên, lắc lư nói: “Vương gia, cũng cùng mọi người chơi đùa nha.” Vừa nói vừa kéo Cẩn Hiên đến bên đồng lửa, ngay cạnh Ngao Quân.

Ngồi ở cạnh nhau trong khoảng cách gần như thế này, Cẩn Hiên càng không tự tại, trên người Quân thoang thoang hương thơm cùng với mùi rượu không ngừng xâm nhập vào các giác quan trên người Cẩn Hiên, nhiệt độ toàn thân tự nhiên dâng cao.

“Cẩn Hiên, ngươi làm sao vậy, xem ra có vẻ không thoải mái”, đồ ngốc Ngao Quân còn ngờ nghệch tiến sát đến hỏi. Đem đôi mắt to đẹp vì rượu chớp chớp nhìn Cẩn Hiên. Khuôn mặt vốn đã hồng dưới ánh lửa càng hiện lên vẻ nỉ nê.

Dáng vẻ này của Quân Cẩn hiên chưa bao giờ nhìn thấy, cổ họng càng thêm khô nóng, thanh âm khàn: “Không sao”

“Ừ” Ngao Quân hô lên một tiếng rồi ngồi thẳng, đã say nên nàng không chú ý đến sự bất thường của Cẩn Hiên.

“Quân sư, đến lượt ngươi rồi, đến lượt ngươi rồi...” Vừa ngồi thẳng, các tướng sĩ vây quanh lại nhao nhao nói.

“Hà?” Ngao Quân sững sốt, do dự nhìn về Ngụy Tử Tề đang ngồi một bên khác, ý hỏi đã xảy ra chuyện gì a? Đến lượt nàng, đến lượt nàng làm cái gì?

“Ha ha....Quân sư thua rồi, thua rồi, phạt phạt...” Ngụy Tử Tề còn chưa nói gì, đám đông đã được một trận cười ha ha láo nháo nói.

Ngao Quân lại ngây ra một trận nữa, càng không hiểu nổi, nàng căn bản không biết bọn họ đang chơi trò gì?

Ngụy Tử Tề nhìn Ngao Quân giống như bộ dáng mê hoặc của một đứa trẻ đang ngây ngốc, liền sùng nịnh cười ôn hòa giải thích: “Các tướng sĩ đang chơi trò tiếp khẩu lệnh, ai không tiếp được thì phải bị phạt, mà vừa rồi đến lượt Quân, nhưng mà ngươi...” Nói rồi lại cười.

Nhưng mà nàng không tiếp được khẩu lệnh chứ gì? Bọn họ đây là chơi kiểu gì vậy? Không những không nói cho nàng biết chơi như thế nào, lại còn nhân lúc nàng đang nói chuyện cùng Cẩn Hiên, liền nói nàng thua rồi. Nhưng thua thì đã thua rồi, nàng còn có thể thế nào đây?

Mặt suy sụp, vô lực nói: “Được thôi, muốn phạt cái gì?” Chỉ cần không phạt uống rượu là được, nàng lúc này có nửa phần say rồi, uống nữa, nàng không say chết mới lạ? Không những thế, nàng còn không biết khi say có quậy lung tung không nữa? Bởi vì nàng vốn không thích uống rượu, càng chưa từng say rượu qua, nhưng Tuyết và bác trai cũng không biết uống, vậy căn cứ vào gia tộc cơ nguyên, nàng nhất định cũng giống như bọn họ, trước mặt đông người như thế này mà quậy tung lên, vậy nàng không muốn sống nữa chẳng?

“Phạt...” Triệu Chi Dương bộ dáng giống như đang nghĩ ngợi một lúc, khiến cho Ngao Quân căng thẳng lên căng thẳng xuống, đột nhiên “A!” một tiếng, tí nữa làm Ngao Quân ngã vật ra đất, rồi mới cười một cách gian xảo: “Phạt ngươi hát một bài hát, hát a...”

A, hát ư, không phải chứ, trước đông người như thế này hát a! Quay đầu nhìn những người khác, Cẩn Hiên đang cúi đầu xuống, không biết là đang nghĩ cái gì, nhưng nhìn vai Cẩn Hiên không ngừng run lên thì biết hẳn nhất định là đang cố nén cười, Ngụy Tử Tề thì lại cả mặt ý cười nhìn nàng, chỉ là trong mắt ý cười càng sâu hơn mà thôi, may ra còn Oánh Nhi là còn có lương tâm, không ngừng mắng Triệu Chi Dương, nhưng mà xem nàng đang mắng cái gì a: “Sao ngươi muốn bêu xấu ca của ta hả?” Oánh Nhi có hay không quá mức xem thường nàng a? Khoa trương nhất, đáng hận nhất lại là Hoàng Anh, cả người cười một cách lộ liễu, đến nỗi giống như bò lăn ra, còn không ngừng tán dương Triệu Chi Dương cách phạt này rất hay, thật làm tức chết người mà!

Lâm bẩm, chỉ là hát thôi mà! Có gì đâu mà không làm được, nàng là người hiện đại thế kỉ hai mươi mốt, ca khúc kinh điển nhiều như vậy, còn sợ không hát được sao, hơn nữa còn hát tốt là đằng khác! ((Chuồn yêu gạo))? Không được, sẽ dọa chết mọi người, ((Nghe lời mẹ))? Cũng không xong, không bằng làm một ca khúc tiếng Anh, càng không được nốt, bọn họ sẽ cho rằng nàng bị thần kinh, ai!!!! Hát cái gì bây giờ, thôi quên đi, tùy ý vậy, chọn một bài.

“Ôi.....” Ngao Quân biểu lộ một tiếng than, nhất thời trong quân doanh náo nhiệt bỗng trở lên im ắng, tất cả mọi người đều vừa cười vừa hiếu kì nghe nàng hát. Được thôi, vậy bắt đầu hát a, nhấp nhấp giọng, thanh âm cao, trong trẻo dần dần truyền vang:

Khán xuyên [**]

看穿

Người dịch: Hà Hoa Khứ

怡虹别院驻在烟雨楼前

停在台阶没有拦住我越走越远

Di Hồng biệt viện trú mưa tại Yên Vũ Lâu khi ấy

Ngập ngừng bước chân nơi thềm cửa vẫn không thể ngăn ta càng bước càng xa

醉了红颜也罢 断了琴弦

你若是我会不会在凡俗之间

Say hồng nhan cũng đành đứt đoạn cung đàn

Người nếu là ta, có hay không lưu lại chốn trần ai?

痴痴留恋

这是一种厌倦，也是一种执念

荒唐的是我，只不过是区区等闲

如有佳丽三千，不如知己一见

Sì mê lưu luyến

Là chán ghét, mà cũng là chấp niệm

Hoang đường chính là ta, bất quá hãy xem như một kẻ vô lý

Dù có cận kề ba nghìn giai lệ, cũng không bằng một tri kỷ mới gặp qua

别人笑我太疯癫，我笑他人看不穿

不是五陵豪杰墓，无花无酒锄作田

Người khác cười ta quá điên cuồng, ta cười người khác nhìn không thấu

Chẳng phải mộ phần của ngũ lăng hào kiệt, không rượu không hoa khác chi đất cày

怡虹别院驻在烟雨楼前

停在台阶没有拦住我越走越远

Di Hồng biệt viện trú mưa tại Yên Vũ Lâu khi ấy

Ngập ngừng bước chân nơi thêm cửa vẫn không thể ngăn ta càng bước càng xa

醉了红颜也罢 断了琴弦

你若是我会不会在凡俗之间

Say hồng nhan cũng đành đứt đoạn cung đàn

Người nếu là ta, có hay không lưu lại chốn trần ai?

痴痴留恋

这是一种厌倦，也是一种执念

荒唐的是我，只不过是区区等闲

如有佳丽三千，不如知己一见

Sì mê lưu luyến

Là chán ghét, mà cũng là chấp niệm

Hoang đường chính là ta, bất quá hãy xem như một kẻ vô lý

Dù có cận kề ba nghìn giai lệ, cũng không bằng một tri kỷ mới gặp qua

别人笑我太疯癫，我笑他人看不穿

不是五陵豪杰墓，无花无酒锄作田

Người khác cười ta quá điên cuồng, ta cười người khác nhìn không thấu

Chẳng phải mộ phần của ngũ lăng hào kiệt, không rượu không hoa khác chi đất cày

荒唐的是你

看不懂却说我可怜，如此可怜

Hoang đường chính là ngươi

Đã không hiểu gì lại còn nhìn ta thương hại, thì cứ việc thương hại

金缕玉甲也是布衣袈裟

想问天涯告诉我到底是真是假

了天下，也把爱送给人家放

Kim sa ngọc giáp cũng chẳng khác gì áo vải cà sa

Muốn trời cao trả lời cho ta biết rốt cuộc đâu là thật, là giả

Đề thiên hạ đem ái tình chia bớt cho người ta

你若是我会不会把富贵荣华当作一盘黄沙

Ngươi nếu là ta, có thể hay không xem phú quý vinh hoa như một mâm cát vàng.

(Đa tạ nàng Vọng Nguyệt đã cung cấp cho ta bản dịch này)

Uy, cuối cùng cũng hát xong,cái bài ((khán xuyên –看穿)) này, nói thật, nàng cũng không phải là rất thích, đủ tự nhiên, đủ mực hạ vô nhân [***], bởi vậy nàng tự nhận nàng hát cũng không tồi,nhưng tại sao nàng hát xong lâu như vậy rồi, tại sao mọi người đều không có phản ứng? Lẽ nào nàng hát rất tồi, rất khó nghe? Không thể nào, ngẩng đầu lên nhìn, tất cả mọi người đều giống như bị điểm huyết vậy, động không động đều nhìn nàng, Cẩn Hiên bọn họ mấy người sắc mặt kì dị, dường như suy nghĩ bất động nhìn nàng.

Cuối cùng vẫn là Triệu Tử Dương phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, về mặt sùng bái hết mức , woa một tiếng, đối với Ngạo Quân mãnh liệt tán dương : “Bài hát rất hay a! lão Triệu sống lại lâu như thế này, mà không có nghe qua bài hát vừa kì lạ vừa hay như thế này, giai điệu thật kì quái a! Ha ha, giọng của quân sư nghe thật hay.”

Câu nói này vừa vang lên, lập tức ồn ào lên âm thanh hưởng ứng của mười vạn tướng sĩ toàn quân doanh, đất rung núi chuyển. Đây quả là một cảnh tượng tráng lệ,thanh thế lớn mạnh. So với mình tinh biểu diễn liveshow càng khoa trương, nàng nhất thời còn tưởng mình đang biểu diễn nhạc hội cơ.

“Ca, sao ngươi lại có thể làm như vậy a?” Mà trong lúc này đây,Nguyệt Oánh vẻ mặt như đưa đám, không hiểu làm sao chỉ trách móc Ngạo Quân, làm cho Ngạo Quân cũng không hiểu gì cả, nàng ấy làm sao vậy a? Trừ Cẩn Hiên,Ngụy Tử Tề, những người khác đều không hiểu ra làm sao chỉ nhìn Mạc Nguyệt Oánh, thực không thể lí giải câu nói này từ đâu ra.

“Ngươi,.... Ngươi dám đi cái nơi như Yên Vũ lâu (烟雨楼 ^^), lại ....Lại còn hát cái loại nhạc này, huhu...” Thấy Ngạo Quân mặt tối đen nhìn nàng ta, Nguyệt Oánh càng tức đến lệ trào rơi. Nghe nàng nói như thế, Triệu Chi Dương cũng một mặt quái dị nhìn Ngạo Quân, bọn họ vừa này cũng không chú ý lời bài hát, bây giờ nghe Nguyệt Oánh nhắc nhở, mới nghĩ đến,vừa rồi quân sư thật sự có nhắc đến Yên Vũ lâu, nam nhân đến nơi đó cũng không có gì kì lạ,nhưng mà quân sư lại dám hát ra bằng lời, thật sự đáng khâm phục. Về sau đi Yên vũ lâu, cũng có thể mang bài hát này ra hát cho người mình thích nghe, xem xem có thêm oai phong (Về mặt sáng lạn làm cho người ta tức đến thổ huyết)

A!!!Cái ...Cái này liên quan gì đến cái kia a! Cái nơi nào là Yên Vũ lâu? Nàng cũng không biết, thanh lâu nổi tiếng nhất Long Hiên hoàng triều là Yên Vũ lâu, tỷ của nàng, đương kim hoàng hậu còn từng là hoa khôi Yên Vũ lâu cơ.

Nàng còn chưa mở miệng an ủi Nguyệt Oánh, giọng nói đầy uy quyền của Cẩn Hiên vang lên: “Xem ra Quân đã đến qua kinh đô, còn đi qua Yên Vũ lâu, hảo câu nói ‘Người khác cười ta điên cuồng, ta cười người khác nhìn không thấu’, Quân thật sự tự tại a! Người mấy ai không phong lưu vài năm, chỉ tội cho những cô nương yêu ngươi thật lòng”.

Nói rồi cười to: Hắn càng ngày càng khẳng định người quan trọng nhất của Quân là Vũ Tinh, Vũ Tinh từng tại Yên Vũ lâu làm hoa khôi. Đột nhiên lại nghĩ đến, Vũ Tinh sau khi trúng độc, có nhắc đến Quân, sau này cũng vì chữ “Quân” này, mà làm cho nàng chịu bao nhiêu đau khổ, lúc đó vẫn nghĩ rằng Quân mà nàng tâm tâm niệm niệm là Nam Cung Quân, mới làm cho hoàng huynh tức đến mất lí trí, mới đối với nàng như vậy, về sau chân tướng rõ ràng, hoàng huynh cũng không nhắc đến người tên Quân này nữa, nhưng trong tim giống như có kim đâm; bây giờ nghĩ lại, cái “Quân” kia có khả năng là Ngạo Quân, Vũ Tinh trước khi đến Yên Vũ lâu, cũng không nhắc qua người tên Quân này.

A!!!! Ngạo Quân chỉ có thể cười to, không biết nên phản ứng thế nào, nàng chẳng qua chỉ hát một bài hát, làm thế nào tự nhiên biến thành phường phong lưu rồi?

Vẫn chưa mở miệng thanh minh, Ngụy Tử Tề ôn hòa mang theo giọng trách móc : “Đúng rồi! Quân, cái địa phương như thế kia về sau vẫn nên ít đi thì tốt hơn”.

Nàng có thể hay không ngắt đi, cái gì với cái gì, Yên Vũ lâu rồi cuộc là nơi như thế nào không nên đến a?

“Ha ha...” Hoàng Anh kìm nén rất lâu rồi không thể nhịn được nữa cười rất to, cười đến làm cho Ngao Quân vẻ mặt càng không hiểu làm sao.

Nàng bây giờ giống như đón nhận ánh nhìn của hàng vạn người, không, là ánh nhìn của mười vạn người mới đúng. Thiên a, nàng có thể chạy trốn hay không a? Hay là trên trời nghe thấy lời của nàng, một loại khí tức khác bất ngờ xuất hiện, người khác không nhận ra được, chỉ những người giống như nàng có nội lực thâm hậu mới phát giác ra, hắc quả nhiên đến rồi.

Thần chí trong chớp mắt đã hồi phục lại rất nhiều, thu lại biểu tình mê hoặc, đạm nhiên nói: “Ta có việc, rồi đi một chút”, nói rồi không đợi phản ứng của mọi người liền rời đi.

Cần Hiên mắt lóe lên một ánh quang, tức thời lại trở về bình tĩnh không có sóng, hắc cũng phát giác ra, hắc ta đến rồi.

Những người khác không biết đã xảy ra chuyện gì, đều cho rằng quân sư xấu hổ bỏ chạy rồi. Nguyệt Oánh càng thêm đau lòng, ca như thế này là thừa nhận rồi.

Vẫn là nơi bí mật trong rừng, xem ra nơi đây thành nơi quen thuộc của bọn họ rồi.

Một thân ảnh bạch y khẽ tập kích bay xuống, lưng đối diện, Gia Luật Ứng vẫn cứ đứng như thế quay đầu lại, bình tĩnh nói: “Đến rồi!”

Từng xem qua hắc bộ đáng tà khí, vô trợ, ngông cuồng, nhưng chưa từng thấy qua bộ dáng bình tĩnh này của hắc, làm cho nàng có chút phản ứng không kịp, nhẹ nhàng gạt đầu, đợi câu nói tiếp theo của hắc.

Mà Gia Luật Ứng hôm nay có chút quái lạ, xem Ngao Quân trầm tĩnh, hắc cũng trầm tĩnh lại, chỉ là dùng bộ dáng này nhìn nàng, giống như muốn đem nàng in thật sâu vào trong não.

Chịu không nổi ánh nhìn nồng nhiệt của Gia Luật Ứng, Ngao Quân đạm nhiên mở miệng: “Khi nào thì quay về?”

“Ngày mai”. Gia Luật Ứng cũng đơn giản đáp, rồi trầm tĩnh trở lại.

Không khí giữa hai người trở nên quỷ dị, hai người đối mặt không nói, nhưng Ngao Quân biết rõ Gia Luật Ứng có thiên ngôn vạn điều muốn nói, cuối cùng lại biến thành trầm tĩnh, không muốn nhìn trong mắt hắc dục ngôn, Ngao Quân phóng tầm mắt xuống, nhưng lại vô ý nhìn đến vết thương ở tay hắc, là nàng gây ra cho hắc.

“Gia Luật Ứng”, Ngao Quân không thể làm được bộ dáng trầm tĩnh nữa, lên tiếng, nhưng chỉ nhận được từ Gia Luật Ứng một tiếng “Ân”, đành phải nói tiếp: “Vết thương của ngươi, thật xin lỗi”. Thật kì quái, từ một người không biết nói ba từ đó như nàng, từ khi biết hắc, thường xuyên nói với hắc, xem ra, nàng thật sự làm rất nhiều chuyện tổn hại hắc.

“Không sao, Quân, hắc có biết ngươi là nữ không?” Gia Luật Ứng nhìn qua vết thương bị Quân làm hại, không kìm được, nghĩ đi nghĩ lại, liền hỏi.

“Không biết” Ngao Quân chớp mắt một cái, nhẹ giọng nói. Nàng biết người hắc hỏi là ai. Đến bây giờ mà biết được thân phận nữ của nàng, trừ Hoàng Anh, chỉ còn Gia Luật Ứng, nhưng hắc hỏi câu này có ý gì?

Gia Luật Ứng vẻ mặt bình tĩnh, giống như có ý cười, ngữ khí cũng nhẹ và nhanh không ít: “Quân, còn nhớ ngày mà ngươi quyết định rời đi, đã nói câu gì không?”

Tuy kì lạ vì Gia Luật Ứng nhắc tới điều này, nhưng lại không hỏi lại, chỉ gạt đầu, tình cảnh ngày hôm đó, nàng vẫn còn nhớ rõ ràng, Gia Luật Ứng nói hắc sẽ nhớ mãi ngày hôm ấy, hôm nay có phải vì quyết định rời đi ngày hôm ấy mà tìm đến nàng thanh toán không?

“Tốt, ngươi từng nói qua, ‘Mạc Quân nhất định hồi báo’, ngươi vẫn còn nhớ rõ a? Hôm nay, ta muốn sự hồi báo của ngươi”. Gia Luật Ứng khước miệng lại nhếch lên nụ cười tà mị, chỉ là nụ cười tà khí này không giống trước, càng giống như nụ cười gian muốn chơi khăm nàng.

Tâm Ngao Quân bỗng lạnh, hắc đến tìm nàng là vì hồi báo ư? Vậy hắc muốn hồi báo cái gì? Không cần quá làm khó nàng là được.

Nhìn cảm tình biểu hiện trong mắt Ngao Quân, Gia Luật Ứng ý cười càng sâu. Dem đồ vật trong ngực hắc đặt vào tay Ngao Quân, trong lúc Ngao Quân chấn kinh, hắc cười như đã sắp sẵn gian kế: “Chờ ta”

Ngao Quân nhìn ngọc bội trong tay, vẫn là ngọc bội hình lang, lại nhìn đến Gia Luật Ứng, không rõ ý của hắc là gì, câu nói kia lại là ý nghĩa như thế nào?

Gia Luật Ứng cười cười xoa đầu Ngao Quân, trong mắt ánh lên tinh quang: “Ta cuối cùng đã hiểu tại sao ngươi tổn thương ta sâu sắc như vậy rồi, hóa ra không có gì là không thể xảy ra, thiên hạ thông minh tuyệt đỉnh Mạc Quân công tử lại là một người không biết yêu là gì a! ha ha ha...”

“Gia Luật ứng, ngày đó đối với ngươi vô tình như vậy, tại sao ngươi không trách ta tí nào, không phải ngươi nói ngươi mãi mãi không quên ngày hôm đó sao?” Ngao Quân không thể lĩnh hội được nụ cười chế giễu của Gia Luật Ứng, cau mày không hiểu hỏi. Nàng là người mù về tình cảm, điều này Tuyệt đã nói cả ngày rồi, nàng sớm đã miễn dịch rồi, chỉ là nàng thật sự không hiểu Gia Luật Ứng.

Q.1 - Chương 52: Khải hoàn trở về

Cuối cùng cuộc chiến hơn một năm giữa Long Hiên và Thương Liễu cũng đã kết thúc, một ngày trước, Cẩn vương gia đại biểu cho hoàng đế Long Hiên và Thương Liễu vương ở biên giới hai quốc ký kết hiệp nghị ngưng chiến, mà Thương Liễu quốc cũng đã thu binh về nước, hứa hẹn sẽ dâng ra ba tòa thành trì làm bồi tội, nhưng hoàng đế Long Hiên lòng dạ rộng rãi, không so đo. Thương Liễu quốc không cần hiến thành bồi tội, trên hiệp nghị chỉ cần Thương Liễu hứa không xâm chiếm Long Hiên, hai quốc từ nay về sau kết làm huynh đệ chi bang, hỗ trợ lẫn nhau.

Lúc này quân đội Long Hiên hoàng triều cũng đang chuẩn bị trở về, đại quân sắp xếp chuẩn bị, phòng chừng trong vòng năm ngày có thể tiến về kinh đô Long Hiên, trong lòng Ngao Quân vô cùng hưng phấn a! Kinh đô Long Hiên ta đến đây, Tuyết ta đến đây, không biết người nhìn thấy ta sẽ có biểu tình như thế nào đây! Hi hi.....[Cười gian]

“Ca, người nhất định phải nhớ đến thăm ta!” Ngao Quân đang ở trong lòng nhớ tới Tuyết khi nhìn thấy nàng ta thì giật mình, Nguyệt Oánh thanh âm ai oán bỗng dưng vang lên.

Phục hồi tinh thần lại, thấy hai con mắt Nguyệt Oánh nước mắt lưng tròng nhìn nàng, giúp nàng ta lau một ít nước mắt chảy xuống ôn nhu nói: “Ca nhất định sẽ đi thăm người.”

Vì một ngày trước, đi Nguyệt Oánh phái người đến tìm nàng, nói có chuyện quan trọng, muốn nàng lập tức trở về, lại phái người tới đón nàng, cho nên nàng không thể cùng Ngao Quân và bọn họ hồi kinh, nghĩ đến phải rời xa Ngao Quân, nàng khóc cả một buổi tối, nhưng đi đã nói có chuyện quan trọng, hiện tại lại còn phái người tới đón nàng, nàng không thể không đi, mà Ngao Quân lại không thể bỏ nàng đi về nhà đi, lần này y là công thần chủ yếu, đương nhiên phải hồi kinh. Không có biện pháp, Nguyệt Oánh chỉ phải lần nữa nhắc nhở Ngao Quân nhất định phải đi thăm nàng, đến giờ phải xuất phát, nàng vẫn còn nói.

“Mặc cô nương, người yên tâm, quân sư nhất định sẽ đi thăm người.” Lúc này, Triệu Chi Dương đã đi tới, nhẹ giọng nói. Hắn luyến tiếc Nguyệt Oánh, nhưng đáng tiếc trong lòng người ta chỉ có quân sư, chỉ cần nhìn thấy người hắn thăm thương yêu hạnh phúc là tốt rồi, hắn hứa với Nguyệt Oánh hảo hảo coi chừng quân sư.

“Àn, Triệu tướng quân, giúp ta chiếu cố ca ca. Đừng nhìn y rất lợi hại, kỳ thật y tuyệt không hội chiếu cố mình.” Nguyệt Oánh vừa nói với Triệu Chi Dương như vậy, hai mắt đầm lệ mệnh mệnh nhìn về phía hắn, đem ‘Ca’ yêu quý của mình ủy thác cho Triệu Chi Dương trước giờ đối xử với mình rất tốt. Bộ dáng của nàng Sở Sở động lòng người như thế, Triệu Chi Dương nhìn thấy cũng sùng sốt, chỉ có thể máy móc không ngừng gật đầu đáp ứng.

Một bên Ngao Quân đã sớm đen mặt, nàng không thể tự chiếu cố mình, điểm ấy nàng thừa nhận, nhưng lại bảo Triệu Chi Dương tới chiếu cố nàng, có thể hay không rất quái a! Nghĩ tới cảnh Triệu Chi Dương tay cầm đồ ăn, dùng thanh âm tục tằng kia của hắn hô lớn: “Quân sư, ăn cơm.” Hào dọa người a! Oánh nhi, người không phải muốn chinh ta như vậy chứ!

Rốt cục Oánh nhi lưu luyến hạ tầm mắt, đại quân xuất phát đi về phía kinh đô, Ngao Quân cười trên con bạch mã trắng nõn không một điểm tạp chất, tóc đen theo gió tung bay, tay áo phiến giã, ở mùa đông ánh mặt trời sau giờ Ngọ chiếu xuống dung nhan tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành, càng thêm xinh đẹp động lòng người, trong nhu hòa mang theo anh khí, càng làm cho người ta không mở mắt ra được, vẻ mặt lạnh lùng lãnh đạm, khiến cho nàng càng giống như trích tiên trong khói lửa không thực ở nhân gian.

Hôm nay, ánh nắng tươi sáng, mùi hoa điều giử, thật sự là trời đẹp vô cùng, xem ra ông trời cũng cười đến nở hoa, trong kinh đô Long Hiên muôn người đều đổ xô ra đường, mặc kệ nam nữ già trẻ tất cả đều buông việc trong tay chạy đến trước cửa thành kiển chân lấy chỗ, mà trước cửa thành lại có những kẻ hoàng gia quý tộc bình thường sống an nhàn sung sướng, kiêu ngạo ương ngạnh, liên tiếp hung hăng xô đẩy, dân chúng nửa câu oán hận cũng không dám nói, vẫn vô bá quan cũng đến đông đủ, ngay cả tam triều nguyên lão Liễu Kính Minh, quốc trọng kiêm Thừa tướng đương triều Tiêu Tề Uyên cũng đứng ở phía trước bách quan, liên tiếp nghiêng cổ ngóng về phía trước.

Đã xảy ra đại sự gì sao? Mặc kệ người tùy tiện hỏi người nào, người nọ tuyệt đối sẽ cho người một cái xem thường thật to, người đó hẳn sẽ nhìn người giống như nhìn người ngoài hành tinh, hỏi người có phải là người của Long Hiên hoàng triều hay không, ngay cả hải đồng ba tuổi cũng biết chuyện, thế nhưng người lại không biết? Hôm nay là ngày Cẩn vương gia khải hoàn trở về, thiên hạ đệ nhất quân sư — Mặc Quân công tử cũng đi theo đội ngũ, mọi người đều muốn nhìn thấy “Lãnh Diện Chiến Thân” Cẩn vương gia và “Thiên hạ đệ nhất quân sư” thần nhân Mặc Quân công tử.

“Đến rồi, đến rồi. ....” Không biết ai hô một tiếng, đám người bắt đầu loạn cả lên, nếu không phải có binh lính ngăn trở, phỏng chừng sẽ phát sinh đại náo động, Liễu Kính Minh, Tiêu Tề Uyên và bách quan đang đứng chờ nhân tình đồng thời cũng sáng lên: Rốt cục đã đến rồi. Những hoàng thân quốc thích không có học vấn cũng về mặt cao hứng: Rốt cục có thể không cần đứng ở chỗ này phơi nắng nữa. Trong lòng tưởng nhớ đáng người tiểu thiếp tuyệt vời.

Rốt cục ở trong hy vọng của mọi người, Cẩn vương gia thân mặc y phục chiến bào mặt không chút thay đổi cưỡi con ngựa cao to, uy phong lẫm lẫm xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, theo sát phía sau là thượng tướng quân Ngụy Tử Tề, tướng quân Triệu Chi Dương và các vị tướng quân khác của hắn, chính giữa là một chiếc xe ngựa to lớn nhưng bề ngoài thực mộc mạc, cuối cùng là binh lính, một hàng chậm rãi đi về phía cửa thành.

Đợi cho Cẩn Hiên dẫn đại đội nhân mã tới trước thành, ngừng lại, Tiêu Tề Uyên lập tức cất bước đi lên, đối với Cẩn Hiên đang ngồi trên lưng ngựa vãi chào nói: “Hạ quan Tiêu Tề Uyên, phụng chỉ mệnh của Hoàng Thượng, cùng bách quan nghênh đón Vương gia trở về.” Tiêu Tề Uyên đối với ân cứu mạng năm đó của Cẩn Hiên vẫn cảm hoài trong ngực, cũng đối với vị ‘Chiến thần’ mỗi người khen ngợi này muôn phần bội phục, tán thưởng không thôi, ai, đáng tiếc a! Tình nhi lại làm hấn thương tâm, nếu hấn lại có một nữ nhi khác, hấn nhất định phải để Cẩn vương làm con rể của hấn!

Tiêu Tề Uyên vừa dứt lời, bách quan cùng với các quý tộc đều quỳ xuống, nói với Cẩn Hiên: “Hạ quan cung nghênh Vương gia đắc thắng trở về.”

“Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.....” Tất cả dân chúng ở đây cũng đồng loạt quỳ xuống, tề hô.

Cẩn Hiên lập tức nhảy xuống ngựa, nói với Tiêu Tề Uyên: “Thừa tướng đại nhân khách khí. Liễu Đại nhân xin đứng lên đi!”

Tiêu Tề Uyên là phụ thân Vũ Tinh, cũng là trung thần chính trực, không chỉ là Thừa tướng mà còn là quốc trọng, có thể nói là dưới một người, trên vạn người, nhưng hấn cũng không lấy quyền mưu tư, hướng đến cần kiệm thanh liêm, Cẩn Hiên và hấn tuy chỉ gặp nhau có một lần, nhưng trong lòng lại đối với hấn tôn kính có thêm, tôn hấn như trường bối, mà Liễu Kính Minh mặc dù không có quyền lực lớn như vậy, nhưng hấn cũng là nguyên lão tam triều, ở trong triều có uy vọng rất cao, cũng là trường bối mà Cẩn Hiên kính nể, ở trước mặt hai người bọn họ, Cẩn Hiên luôn luôn không nghĩ lấy vương vị Vương gia tự cho mình hơn bọn họ.

Về phần văn võ bá quan ở đây, tuy rằng cũng không thiếu chi sĩ chính trực, nhưng cũng có lắm kẻ gian trá, những kẻ này cả ngày chơi bồi lêu lổng, chuyên môn lừa gạt dân chúng cái gọi là hoàng thân quý tộc lại làm mất hết thể diện của hoàng gia, đối với những kẻ này trước giờ hấn chưa có cái gì gọi là sắc mặt hoà nhã. Vung tay lên, nói với bách quan: “Đứng lên đi!”

“Cám ơn Vương gia.” Chúng bách quan vừa chậm rãi đứng lên, vừa nói với Cẩn Hiên.

Theo bách quan đứng lên, toàn thành dân chúng đối với Cẩn Hiên lại một lần nữa cùng hô lên: “Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.....” Theo sau cũng đứng lên, tất cả mọi người không ai dám nhìn thẳng Vương gia, chỉ dám vụng trộm giương mắt, nhìn vị bất cầu ngôn tiểu này, Cẩn vương gia anh tuấn bất phàm, phần đông nữ nhân nhìn thấy mặt lập tức ửng hồng, có người còn lớn mật trực tiếp mãnh phao mị nhãn, còn những thiếu niên tuổi trẻ trong lòng lại âm thầm hạ quyết tâm, phải lấy Cẩn vương gia làm tấm gương học tập, trung niên mặc kệ nam nữ đều thầm hận chính mình vì sao không sinh chậm vài năm.

Đối với một màn này, Cẩn Hiên thấy nhưng không thể trách, mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, giống như căn bản không quan hệ với hấn, đối với Tiêu Tề Uyên nói: “Tiêu đại nhân, Hoàng Thượng đâu?”

Bình thường khi hấn khai hoàn trở về, hoàng huynh đều tự mình đến thành khẩu khao tam quân, hành động này trước mặt người khác xem như là ân sủng rất lớn a! Nhưng chỉ có hai huynh đệ bọn họ mới biết, việc này không phải vì muốn biểu hiện nhiều ân sủng, mà là bọn họ quả thật huynh đệ tình thâm, tuy rằng hấn cho tới bây giờ cũng không để ý việc này việc nọ, trong lòng biết là vậy, nhưng lần này hoàng huynh đột nhiên không tới, cũng làm hấn cảm thấy rất kỳ quái.

Tiêu Tề Uyên sắc mặt có điểm quái, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại nói: “Hoàng Thượng thượng có ‘Chuyện quan trọng’ muốn làm, hạ lệnh cho thần dẫn bách quan cung nghênh Vương gia trở về, Vương gia hồi kinh, nhất định là rất mệt, thỉnh Vương gia về vương phủ trước, buổi tối Hoàng Thượng sẽ ở trong cung bãi yến vì Vương gia tẩy trần, đồng thời khao tam quân.”

Hoàng Thượng đoán thật chính xác, Cẩn vương gia nhất định hội hỏi hấn, ai, kỳ thật Hoàng Thượng nào có chuyện trọng yếu gì a! Còn không phải lại vì hoàng hậu, cũng là nữ nhi của hấn, vừa mới sinh Thái tử không bao lâu, thân thể còn hư nhược, thể nhưng không để ý Hoàng Thượng ngăn cản, cố ý cải trang xuất hành, nói muốn nhìn xem đại quân rầm rộ khai hoàn trở về, chính yếu là muốn nhìn thần nhân được truyền kỳ là thiên hạ đệ nhất quân sư — Mạc Quân công tử, mặc kệ Hoàng Thượng như thế nào nói với nàng, nàng cũng cố ý muốn xuất cung, cho dù Hoàng Thượng nói sẽ triệu Mạc Quân tiến cung, đến lúc đó nàng có thể nhìn thấy y, nàng vẫn không đáp ứng, kiên trì muốn xuất cung, trừ bỏ Hoàng Thượng ra, không có người nào có thể ngăn cản được hoàng hậu thông minh cô quái. Cuối cùng Hoàng Thượng không có biện pháp, chỉ phải tự mình lưu lại coi chừng nàng, phải hấn tới đón tiếp Cẩn vương, về phần chuyện khao tam quân, Hoàng Thượng vẫn muốn tự mình làm, cho nên kéo dài tới buổi tối mới tổ chức yến tiệc để khao quân. Phỏng chừng hiện tại Hoàng Thượng còn đang suy nghĩ phương pháp lôi kéo Tinh nhi a! Hoàng Thượng, người chịu khổ!

“Ân.” Cẩn Hiên chỉ gật đầu, xoay người, nhảy lên ngựa, động tác kia vừa lưu loát vừa soái, nữ nhân toàn thành nhìn thấy lại tâm sinh ái mộ. Trong lòng Cẩn Hiên hiểu được, chuyện quan trọng có thể làm cho hoàng huynh bỏ cả việc đón tiếp hấn, trừ bỏ là chuyện Vũ Tinh, còn có thể là chuyện gì, lại nhìn biểu tình Tiêu Tề Uyên, liền càng thêm khẳng định, xem ra Vũ Tinh lại làm chuyện gì làm cho hoàng huynh đau đầu?

Cẩn Hiên quay ngựa đầu lại, hạ lệnh tam quân đóng quân ở ngoài thành, lại triệu hồi đầu ngựa, vừa định hồi phủ, Liễu Kính Minh ở một bên ngay từ đầu không ngừng ở phía sau nhìn về phía hấn, một bộ muốn nói lại thôi rốt cục nhìn không được mở miệng nói: “Vương gia, Mạc Quân sư đâu? Như thế nào không thấy?”

Tuy rằng hấn thật sự rất muốn gặp nhân vật nổi tiếng thiên hạ Mạc Quân công tử này, nhưng đêm nay là yến hội, y tất sẽ tham gia, đến lúc đó là có thể nhìn thấy y, không cần gấp như thế, nhưng vấn đề là hiện tại người nghiêng ngả vì thần nhân Mạc Quân sư này lại là tiểu nữ nhi hấn thương yêu nhất, từ tiểu nữ nhi hấn nghe nói đến sự tích truyền kỳ của Mạc Quân công tử, tâm thần cứ nhộn nhạo không yên, hôm nay còn muốn hấn mang nàng đến đây, chính là muốn nhìn thấy vị chân nhân này, không thể ngờ nhìn thầy đều là những tướng quân ít hiểu biết, không nhìn thấy Mạc Quân công tử trong truyền thuyết a!

Điều Liễu Kính Minh hỏi không thể nghi ngờ là vấn đề mà mọi người vẫn muốn hỏi lại không dám hỏi, hiện tại vô luận bách quan hay là dân chúng đều nhất tề nhìn về phía Cẩn Hiên, bắt đầu nghị luận:

“Đúng vậy! Sao không thấy Mạc Quân công tử a?” Quan viên Giáp hỏi.

“Ngay từ đầu ta đã chú ý, Mạc Quân công tử như thế nào không xuất hiện?” Quan viên Ất bồi thêm.

“Các người biết Mạc Quân công tử? Bằng không tại sao biết Mạc Quân công tử không xuất hiện?” Quan viên Bính ngây ngốc hỏi.

Quan viên Giáp, Ất nhất tề trừng người nọ liếc mắt một cái: “Nói người ngốc, người thật đúng là ngốc, ai mà không biết Mạc Quân công tử tuấn mỹ vô song, bộ dáng so với nữ tử còn mỹ hơn, y phục bạch sắc, như trích tiên, hơn nữa là dạng thư sinh, người nhìn xem, nơi này có ai là thư sinh tuấn mỹ mặc bạch y.”

Quan viên Bính bừng tỉnh đại ngộ ‘Nga’ một tiếng, lại cùng mọi người thảo luận.....

Làm quan nghị luận thành một đoàn, dân chúng lại giống như nổ tung, ồ ào náo loạn cả lên:

“Thất Lão Bát Ta đã sớm chờ ở nơi này cũng vì muốn gặp mặt Mạc Quân công tử một lần, cầu hôn cho khuê nữ nhà ta, đáng thương cho khuê nữ nhà ta tương tư vì Mạc Quân công tử.” Dân chúng Giáp đau lòng nói.

“Khuê nữ nhà người? Trưởng thành với bộ dáng đó, Mạc Quân công tử như thế nào hội để ý, phải như tiểu nha đầu nhà ta, là mỹ nhân lừng danh, cùng với Mạc Quân công tử quả thực là trời đất tạo nên một đôi!” Dân chúng Ất khinh thường nói với dân chúng Giáp, hẳn cũng là vì nữ nhi nhà hắn đến chờ Mạc Quân sư nổi tiếng thiên hạ.

“Cái gì? Người cho Mạc Quân công tử là người nông cạn như vậy sao? Cưới vợ quan trọng nhất là hiền thực, xem khuê nữ nhà ta có thể nâng khăn sửa túi, có thể làm bếp, tối trọng yếu là sinh nở rất tốt, nhất định có thể làm cho Mạc Quân công tử ba năm ôm hai đứa, giống như tiểu nha đầu nhà người, bộ dạng gầy giống như cây gậy trúc, một chút thịt cũng không có, làm sao sinh được đứa nhỏ.” Dân chúng Giáp phản bác trở về nói.

“Người nói ai không sinh được đứa nhỏ? Tiểu nha đầu nhà ta sinh dường thật tốt a!.....” Vừa nghe thấy dân chúng Giáp nói như vậy, dân chúng Ất nổi giận, chỉ vào dân chúng Giáp mắng to.

Đứng bên cạnh có một nam tử trung niên nhìn cũng tương đối nhã nhặn hợp thời đi ra khuyên nhủ: “Các vị xin bớt giận, Mạc Quân công tử tài trí, nhân giới nhất định cũng là cao nhân phi phàm, người rảnh rồi sao lại tùy tiện để mất.” Ý định của hắn chỉ là muốn khuyên nhủ hai người kia khắc khẩu vô vị, nhưng có thể bởi vì hắn nói không rõ. Lời vừa ra khỏi miệng, liền đã bị dân chúng Giáp, Ất trợn mắt nhìn.

“Mẹ người! Người nói như vậy là có ý gì?” Dân chúng Giáp đẩy người nọ một phen, cả giận nói.

“Cái gì gọi là người rảnh rồi sao lại tùy tiện để mất? Người muốn chết a!” Dân chúng Ất cũng làm bộ muốn đánh nam tử trung niên kia.

Nhất thời, dân chúng Giáp, dân chúng Ất sắp đánh nhau đều quay đầu nhắm ngay nam tử trung niên kia, nhất thời người ở một bên cũng đều loạn thành một đoàn, nếu không có binh lính ngăn cản, phỏng chừng toàn thành dân chúng đều phải loạn cả lên.

Cần Hiên tất nhiên là nhìn thấy được một màn này, cũng nghe được điều mọi người nghị luận, trong lòng phát lên một cỗ tức giận Mạc Quân, giống như là người hắn yêu thương đang bị người khác mơ tưởng, nhưng biểu tình trên mặt vẫn như cũ không có chút thay đổi, vẫn là mặt lạnh, nói với Liễu Kính Minh: “Vi đi đường mệt nhọc, quân sư bị nhiễm phong hàn, không nên trúng gió.” Lời này cũng là nói với mọi người.

Liễu Kính Minh nhìn lên trên lầu từ lâu, thất vọng lắc lắc đầu, cửa sổ trên lầu đang mở ra lập tức đóng lại, Liễu Kính biết rõ nữ nhi của hắn nhất định thực thương tâm, quay đầu, nhìn về phía xe ngựa đằng sau Cần vương, Mạc Quân công tử ở ngay bên trong xe?

Nhất thời tất cả những người một lòng tràn đầy chờ mong muốn gặp Mạc Quân công tử không người nào là không thất vọng, đây là một cơ hội vô cùng tốt, lần này không thấy được, về sau càng khó gặp được. Tiêu Tề Uyên cũng có chút thất vọng, hẳn cũng rất muốn gặp một lần vị Mạc Quân sư kỳ tài ngút trời này, không phải chỉ vì truyền kỳ của y, mà bởi vì nữ nhi của hắn Vũ Tinh từ khi nghe xong tích chuyện của y, mỗi ngày Mạc Quân, Mạc Quân không rời miệng, làm hại Hoàng Tử luôn sinh hờn dỗi, cả ngày ăn buồn dầm chua người chưa từng gặp mặt..... Hắn thật muốn nhìn xem người có thể làm cho nữ nhi hắn tâm cao khí ngạo bội phục không thôi như thế đến cuối cùng có bộ dáng như thế nào, bất quá hiện tại không gặp được, cũng chỉ có thể đợi đến buổi tối.

Nguy Tử Tề và các tướng quân đứng chờ thấy mọi người nghe xong lời của Vương gia, đều biểu tình thất vọng, ánh mắt nhìn về phía xe ngựa phía sau, trên mặt biểu tình có điểm là lạ, một bộ dường như đang ghen cái gì đó, nhất là Triệu Chi Dương, trên mặt chút hồng chút bạch.....

Nguy Tử Tề hoàn hảo một chút, mặt ngoài vẫn là ôn hòa tươi cười như vậy, bất quá vị tướng quân này khóe miệng ý cười đã muốn rất sâu rất sâu, nếu không phải ở trong trường hợp này, không thể làm mất mặt Vương gia, phỏng chừng hiện tại đã có người cười đến ngã lộn xuống. Kỳ thật quân sư bọn họ không phải là bị nhiễm phong hàn? Là tại vì sự dụng nhan tuyệt sắc của y sẽ khiến cho đại não động, nên cố ý để y ngồi trong xe ngựa, không cho người khác nhìn thấy y, nhìn trước mặt rậm rạp đầu người, các vị tướng quân đang nhăn cười cũng không thể không bội phục vị Vương gia anh minh quyết sách này, nếu quân sư thật sự xuất hiện ở trước mặt mọi người, phỏng chừng xuất động tất cả binh lính cũng không ngăn cản được tất cả dân chúng, quân sư không bị bọn họ ăn mới là lạ đó!

Kỳ thật là vừa lúc nhỏ trại hồi kinh, quân sư là người cưỡi ngựa, nhìn không ra thuật cưỡi ngựa của quân sư thật đúng là rất tốt, tư thế ngồi trên lưng ngựa thật oai hùng hiên ngang a! Nhưng vừa đến trần đầu tiên, lập tức xuất hiện đại tai họa, vốn đại danh của thiên hạ đệ nhất quân sư đã thật sâu làm tất cả nữ tử tâm sinh ái mộ, vừa thấy dáng người như trích tiên của quân sư, lập tức đem tất cả cái gì gọi là tam tông tứ đức, nữ tử rụt rè tất cả đều quăng ra sau đầu. Vừa nhìn thấy quân sư, mọi người lập tức như bị điện, không muốn sống đổ xô về phía trước, mặc kệ cái gì tiểu thư khuê các, tiểu nữ tử, hay là đại thẩm đại nương, tóm lại là nữ nhân liền tất cả đều không muốn sống xông đến bên người quân sư, cầm trong tay khăn tay a! Túi gấm a!

..... Tất cả đều nhét vào trong tay quân sư, còn không ngừng phao mị nhãn, kêu to ‘Mạc Quân công tử’, tuyệt không sợ bị vó ngựa đạp chết, tối khoa trương hơn là còn có nam tử cũng về mặt thẹn thùng bên người quân sư, từ trong lòng đem ngọc bội, quạt cái gì cũng đều đưa cho quân sư, còn đó mặt nhìn chăm chăm quân sư. [Lê Nguyệt: *Ngát* Quân tử cái nam trang rồi mà mị lực vẫn kinh người như thường, đáng sợ, đáng sợ.]

Ngay cả Vương gia và bọn họ nhìn riết cũng quen vẫn không khỏi mông lung, vốn tưởng rằng quân sư hội không biết làm gì, nhưng là ngược lại, từ lúc đám người đó náo loạn, quân sư liền ghim chặt ngựa, lập tức ngồi ngay ngắn, một chút phản ứng cũng không có, mặc cho đám nữ tử này đem cái gọi là tín vật nhét vào trong lòng, nàng chỉ lạnh lùng nhìn mọi người, những thứ đồ vật gì đó trong lòng nàng càng lúc càng nhiều, đặc biệt càng ngày càng có nhiều nam tử cũng không thẹn thùng chen lấn lại gần, có kẻ còn lớn mật nhân cơ hội sờ soạng tay quân sư, bọn họ và Vương gia nhìn thấy trong mắt ứa ra hóa, hận không thể đem một đôi song thủ kia cấp chặt bỏ, mà quân sư tuy không phát hỏa, nhưng biểu tình trên mặt cũng là càng ngày càng lạnh, trên người cũng tản mát ra hàn khí so với Vương gia còn lạnh hơn, bọn họ nhìn thấy không tự giác đánh run một cái thật sâu, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn y. Tuy vậy cũng không thể ngăn trở lực lượng tình yêu đặc biệt cường đại, hàn khí lạnh như thể thể nhưng đối với những người đó một chút cũng không cảm giác được, vẫn không ngừng có người vọt tới.

Theo đám đông càng ngày càng nhiều, Vương gia hạ lệnh, để binh lính đem tất cả mọi người ngăn cách, không cho bọn họ đụng tới một góc áo của quân sư, đợi cho quân sư rốt cục thoát ly ‘Ma chướng’ của những người đó, thật sự là rất chật vật, bọn họ nhìn thấy cười ha ha leng bị ánh mắt sắc bén của quân sư đảo qua, chỉ phải cười ghe ở trong lòng, quân sư nóng giận so với Vương gia còn khủng bố hơn a

Trải qua sự kiện này, tất cả mọi người bắt đầu thương lượng, bây giờ chỉ mới ở thành trấn nhỏ, đã không thể ngăn trở như vậy, nếu thực đến kinh đô, trường hợp kia thật sự là không dám tưởng tượng, hơn nữa đừng nói tới hồi kinh, hiện tại loại tình huống này đại quân căn bản là nửa bước khó đi, không biết năm nào tháng nào mới có thể hồi kinh a? Cuối cùng, Vương gia quyết định không để quân sư kỵ mã nữa, sai thành thủ làm một chiếc xe ngựa, để quân sư dọc theo đường đi đều ngồi ở trong xe ngựa, chỉ cần có người khác ở đây, quân sư sẽ không lộ diện. Quân sư cái gì cũng không nói sẽ đồng ý quyết định này, nhưng chưa đi được bao lâu, quân sư liền nói không thể ngồi xe ngựa, mọi người mặc dù rất kỳ quái nhưng không hỏi, hơn nữa sau khi Vương gia nói không chuẩn, quân sư cũng không nói gì, cứ như vậy một đường ‘An toàn toàn’ về tới kinh đô.

Giữa lúc các vị tướng quân hồi tưởng lại một đường ‘Lịch trình gian khổ’ này, Vương gia ở bên kia không biết cùng Tiêu Thừa tướng và Liễu Đại nhân nói chuyện gì, chỉ nghe được Tiêu Thừa tướng nói với Vương gia: “Một khi đã như vậy, vậy Vương gia hãy cùng Mạc Quân sư trở về vương phủ nghỉ ngơi.” Nói xong liền ý bảo bách quan tránh ra, cung kính đưa Vương gia hồi phủ.

Cần Hiên gật đầu, vung tay lên, đoàn người chậm rãi tiến vào cửa thành, hướng Cần vương phủ mà đi, tuy rằng nhìn không thấy Mạc Quân công tử, nhưng có thể nhìn thấy ‘Lãnh Diện Chiến Thần’ Cần vương gia trong truyền thuyết, vẫn khiến cho tất cả dân chúng hưng phấn vô cùng, không ngừng huy tay hô to ‘Vương gia thiên tuế, Vương gia thiên tuế.....’

Cần Hiên mặt không chút thay đổi cười con ngựa cao to, coi như tất cả náo nhiệt đều không quan hệ với hắn. Mà Ngao Quân người thiếu chút nữa lại khiến cho đại não động, lúc này đang làm gì a? Trong xe ngựa默默, nhân vật chính mà mọi người đang nghị luận lúc này lại không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng đại lười ngủ say.

Thời điểm Cần Hiên muốn nàng ngồi xe ngựa, ban đầu nàng còn cảm thấy mới mẻ, dù sao cũng chưa từng ngồi qua, nhưng vừa mới đi được một đoạn đường, nàng liền hối hận, ngồi ở trong xe ngựa tuyệt không thoải mái, lắc lắc lắc lắc, nàng hoảng đến rất nhanh ỏi ra, hơn nữa gió lạnh liên tục thổi vào bên trong xe rất lạnh a, rốt cục chịu không nổi, muốn kỵ mã. Nhưng Cần Hiên lại lạnh lùng cho nàng một câu không chuẩn, nàng biết Cần Hiên sinh khí, cũng không nói gì nữa, nhẫn nhịn thì tốt hơn. Nhưng lúc sau, Cần Hiên liền sai người tìm đến một âm lộ, nhất thời, bên trong xe ngựa trở nên ấm áp, nàng biết đây là Cần Hiên biết nàng sợ lạnh, cho nên ở trong xe ngựa chuẩn bị hỏa lò, trong lòng cũng thật ấm áp dễ chịu. Thể xác và tinh thần đều ấm áp dễ chịu, nhìn không được Chu công lại tìm tới nàng, cho nên dọc theo đường đi nàng cơ hồ đều là ngủ trên xe ấm áp dễ chịu. Đây không đúng, là ngủ thẳng đến kinh đô vẫn còn ngủ, ngay cả bên ngoài náo loạn lớn như vậy động tĩnh cũng không biết, thật sự là rất bội phục nàng.

Cuối cùng cũng đã về tới kinh đô Long Hiên, cuộc sống quân lữ thành danh của Ngao Quân như vậy đã xong, kế tiếp hãy xem sự tích phần khích nhất của nàng ở kinh đô, nàng và Tuyệt làm sao gặp mặt? Cảm tình với Cần Hiên phát triển như thế nào? Và còn nhân vật nam chính thứ ba cũng xuất hiện rồi nga!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 53: Mới vào Cần Vương phủ! Đánh bóng rổ!

Cần Hiên vừa về đến phủ, tổng quản Cần vương phủ đã sớm mau mau nghênh đón, đối với Cần Hiên cung kính nói: “Cung nghênh Vương gia hồi phủ.” Nói xong hốc mắt đã ươn ướt, Vương gia mỗi lần xuất chinh đều rất lâu, lần này cũng vậy, vừa đi là đã hơn một năm, lão ở trong phủ vẫn lo lắng không thôi, năm đó nếu không có Vương gia, hiện tại lão đã sớm thân thủ dị chỗ [1], Vương gia không chỉ là chủ tử đồng thời cũng là người lão bội phục nhất.

“Ân.” Cần Hiên gật đầu với quản gia, nhảy xuống ngựa, quay đầu nhìn về phía xe ngựa đằng sau, đi đến, nhẹ giọng nói: “Quân, đến rồi.”

Quản gia trong lòng nghi hoặc, cũng theo qua đó, trên mã xa kia là ai vậy? Vương gia chính là một bộ lãnh khốc, bất cầu ngôn tiểu, đối với bất luận kẻ nào đều giống nhau, ngoại lệ duy nhất chính là Tiêu cô nương cũng chính là đương kim hoàng hậu, ngày Tiêu cô nương còn trong phủ, Vương gia mỗi

ngày đều khai tâm vui vẻ, trên mặt luôn lộ vẻ tươi cười, mọi người trong vương phủ đều không thể tin được đó chính là Vương gia hằng ngày không cười nói của bọn họ. Nhưng Vương gia rốt cục tìm được người âu yếm mà vui vẻ, có thể nói Vương gia yêu nàng tha thiết, tất cả mọi người cho rằng Tiêu cô nương hội trở thành Cẩn vương phi, mà mọi người cũng thập phần thích nàng làm nữ chủ nhân của bọn hắn, nhưng không thể tưởng được người Tiêu cô nương cuối cùng lựa chọn lại là Hoàng thượng. Từ đó về sau Vương gia tâm lại đóng kín, lại khôi phục thành một Cẩn vương gia hi giận không lộ ra sắc mặt, tất cả mọi người cho rằng cả đời Vương gia sợ là sẽ không yêu thương nữ tử nào khác.

Mà hiện tại hắn không ngờ lại thấy được thái độ năm đó Vương gia đối với Tiêu cô nương, không, là bộ dáng ôn nhu đối với hoàng hậu, chẳng lẽ..... Chẳng lẽ trong xe là nữ tử âu yếm mà Vương gia lần này xuất chinh gặp được? Nếu thật sự như vậy thì tốt quá, Cẩn vương gia bọn họ rốt cục nghĩ thông suốt, Cẩn vương phủ không sợ không có Cẩn vương phi a!

Trong lòng hạnh phúc, quân gia bước nhanh tới, muốn nhìn một chút nữ tử có thể làm cho vương gia của lão lại động tâm rồi cuộc là người phương nào? Bộ pháp di chuyển mạnh mẽ, tuyệt không như người đã qua tuổi bán bách lão niên [2].

Thấy trong xe không phản ứng, Cẩn Hiền thoáng cao thanh âm, lại gọi: “Quân, Quân, đến rồi.”

Rốt cục sau khi Cẩn Hiền kêu to một hồi lâu, Ngạo Quân mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, vừa thấy Cẩn Hiền, khẽ cười cười, khàn khàn nói: “Cẩn Hiền.”

Y vừa tỉnh ngủ, thanh âm thấp mê, mị hoặc, mọi người nghe được trong lòng đều bấn loạn, Cẩn Hiền như có ngàn vạn con kiến đang cắn cắn đốt đốt tâm hắn, như tê như dại.

“Đến rồi, xuống dưới đi!” Cẩn Hiền quay nhanh đi, dời lực chú ý nói.

“Đến? Nhanh như vậy?” Ngạo Quân lập tức thanh tỉnh không ít, chậm rãi chui ra ngoài xe.

Đứng ở ngoài xe lão quân gia kiễng chân chờ xem Vương phi tương lai của bọn hắn, khi Ngạo Quân bước ra, tất cả đều ngây người, trời ạ! Trên đời này lại có người tuấn mỹ như thế, khuôn mặt mịn màng trắng nõn hoàn mỹ, lông mi thật dài, dài nhỏ giống như ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời đêm, một đôi thủy mâu long lanh to tròn, trong suốt sáng ngời mà bình tĩnh lạ thường làm người ta nhìn không thấu, có vẻ sâu không lường được, làm người ta không tự giác ngộ hăm sâu vào, dưới chiếc mũi thanh tú là đôi môi hồng hồng tự nhiên, phần nộn như đoá hoa hồng, da thịt trắng nõn tựa như trứng chim vừa mới lột vỏ, vài sợi tóc tùy ý phất phới trong gió, đẹp quá a! Nhất là khi nàng vừa mơ màng tỉnh ngủ, khiến nàng như mê huyền, thực không giống phạm nhân, như tiên tử lâm nhập nhân gian, còn âm thanh nàng nói trầm thấp thật sự là rất dễ nghe, tuy rằng nàng hiện tại mặc nam trang, nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến vẻ nữ mị của nàng, ngược lại càng toát ra anh khí, thoát nhìn khó phân biệt nam hay nữ, nếu nói nàng là nam cũng không có người hoài nghi. Vương phi tương lai thật là nữ a! Hơn nữa thoát nhìn cùng hoàng hậu có điểm tương tự, trách không được Vương gia sủng ái nàng như thế. Lúc này quân gia đã vào trước và cho rằng người trong xe là người yêu mới của Vương gia, tự nhiên cũng liên cho rằng Ngạo Quân là nữ phần nam trang.

Ngạo Quân vừa ra tới, tất cả gia nô, nô tỳ, thị vệ trong vương phủ ở đây, đều nhất tề hít sâu một hơi, ngây người nhìn chằm chằm Ngạo Quân không chớp mắt, không ít người bên miệng còn lưu không ít chất lỏng khả nghi.

Nhìn mọi người cùng một bộ biểu tình đối với Ngạo Quân thêm nhỏ dãi không thôi, Cẩn Hiền mặt trầm xuống, đem Ngạo Quân kéo đến bên người, lạnh lùng hừ một tiếng, cả người lập tức tan mát ra hàn khí làm người ta phát run, mọi người liền bị đông lạnh, lập tức tỉnh táo lại, đồ mặt cúi đầu, không dám nhìn hướng Ngạo Quân nữa.

Quân gia đem hết thảy chuyện này đặt vào mắt, trong lòng vui vẻ vô cùng, bản tính chiếm hữu của Vương gia thật đúng là cường đại a! Ngay cả người khác liếc mắt nhìn ‘Vương phi’ một cái, cũng không chịu, ha ha..... Xem ra vị trí Cẩn vương phi chính là của tiên tử này rồi.....

Cẩn Hiền thấy tất cả mọi người cúi đầu, mới vừa lòng quay đầu đối với lão quân gia thân tín kêu to: “Chu bá.”

Đang cười ngây ngô, lão quân gia cũng chính là Chu bá nghe được Cẩn Hiền kêu to, hồi phục tinh thần lại, mắt tự nhiên hạ nhẹ một tiếng cung kính nói: “Khụ, Vương gia vừa trở về, nhất định mệt chết, mau mau vào phủ đi!” Nói xong lại liếc mắt nhìn Ngạo Quân một cái, nghĩ đến phải an bài nàng như thế nào? Có phải sẽ trực tiếp ngủ ở phòng Vương gia hay không?

Thấy Chu bá vẫn làm như vô tình mà hữu ý nhìn về phía Ngạo Quân, Cẩn Hiền bình đạm nói: “Ân, Chu bá, vị này là Mạc Quân công tử, y sẽ ở tại vương phủ, người an bài một chút.”

Mạc Quân công tử? Bốn chữ này vừa truyền đến tai Chu bá, hắn đang cười ngây ngô lập tức cứng đờ, trên mặt xuất hiện hàng loạt sắc thái biểu tình khác nhau, sắc thái nào cũng có: Mạc Quân công tử, ‘Vương phi’ của bọn họ, không, không, vị bạch y tiên tử này chính là đại nhân vật ẩn trong màn trường vận trù sách lược, quyết thắng ngoài ngàn dặm, lấy một vạn binh mã Long Hiền đã bại mười vạn binh mã Thương Liêu, thần cơ diệu toán, trí cái thiên hạ, đại nhân đại nghĩa — thiên hạ đệ nhất quân sư Mạc Quân công tử, nguyên lai y đúng như bên ngoài đồn đại tuấn mỹ vô song, dung nhan tuyệt sắc, tao nhã như trích tiên. Nhưng vấn đề chủ yếu không phải ở đây, vấn đề ở chỗ nếu y là Mạc Quân công tử thì y là nam tử hán đường đường chính chính, mà là nam tử vậy sao có thể làm Vương phi của bọn họ được, ô ô ô..... Nguyên lai hết thảy đều do chính lão mộng tưởng hảo huyền, Vương gia vẫn không giúp vương phủ của bọn họ tìm một nữ chủ nhân a!

Nhìn Chu bá trong nháy mắt biểu tình biến hóa, Cẩn Hiền ánh mắt buồn bã, cơ trí như hắn sao không rõ nguyên nhân thất thường của lão quân gia ổn trọng, lão nhất định vừa nghĩ Quân là nữ phần nam trang nên mới cao hứng như vậy, khi xác định Quân là nam tử nên lão mới như bây giờ, hắn biết bọn họ vẫn muốn hắn thú một Cẩn vương phi, nhưng từ sau khi Vũ Tinh lựa chọn hoàng huynh, tâm hắn như đã chết, cho đến khi Quân xuất hiện, tâm hắn mới sống lại đây, nhưng chịu điều thống khổ chỉ vì Quân là nam tử, nếu y là nữ tử thật tốt biết bao! Như vậy Cẩn vương phủ sẽ có nữ chủ nhân.

“Vương gia, lão nô đáng chết, nhất thời thất thần, Vương gia vừa trở về, lão nô lại để Vương gia đứng lâu như vậy, mau mau vào phủ đi! Còn Mạc Quân

công tử, lão nô sẽ lập tức an bài, thỉnh.” Không hổ là Chu bá khôn khéo, thất thần một hồi, rất nhanh định thần lại, thấy ánh mắt âm trầm của Vương gia, trong lòng mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng ngoài mặt vẫn bắt động thanh sắc, nhanh thỉnh tội nói, lại đối với Ngao Quân làm ra tư thế khách khí thỉnh mời, lão vẫn không muốn tin mĩ nhân trước mắt này là nam tử.

Cần Hiên nhẹ gật đầu, đối với Ngao Quân nói: “Quân, chúng ta vào thôi.”

“Ân!” Ngao Quân vuốt cằm gật đầu, thu hồi ánh mắt quan sát Chu bá, vừa thấy hai mắt lão sáng ngời hữu thần, tư thái cao ngất, hô hấp trầm ổn, chỉ biết người nhìn như lão nhân bình thường này, thật chất là cao thủ nội công, nội lực thâm hậu.

Cần Hiên dẫn Ngao Quân vừa muốn tiến đến đại môn vương phủ, Ngao Quân đột nhiên như nhớ đến điều gì, dừng bước, quay đầu, nhìn nhìn bốn phía.

Cần Hiên cũng dừng cước bộ, khó hiểu nhìn Ngao Quân nói: “Quân, sao vậy?”

Ngao Quân vẻ mặt mê hoặc nói: “Cần Hiên, Từ Tề bọn họ đâu?” Nàng vừa mới nhớ ra, khi nàng thức dậy không gặp Từ Tề cùng các tướng quân, ngay cả mười vạn đại quân kia cũng không thấy.

Cần Hiên sửng sốt, tiện đà vỗ nhẹ đầu Ngao Quân, sủng nịnh cười nói: “Ngươi a! Như thế nào có khi quá thông minh, có khi lại mơ hồ làm người ta sinh khí không biết nên bắt ngươi làm sao cho tốt? Từ Tề cùng các vị tướng quân đương nhiên trở về nhà rồi, chờ buổi tối khi Hoàng Thượng bãi yến, ngươi có thể nhìn thấy bọn họ. Về phần mười vạn đại quân, ngươi cho rằng bốn vương có thể mang theo mười vạn đại quân vào thành sao? Đương nhiên là đóng quân ở ngoài thành. Chẳng lẽ ngay cả điều này ngươi cũng không biết a!” Nói xong, Cần Hiên lại cười cổ quái, ai có thể tin đường đường thiên hạ đệ nhất quân sư ngay cả chế độ quân sự cơ bản nhất này cũng không hiểu, ai có thể tin Mạc Quân công tử chỉ biết ngủ vui trên đường trở về, ngay cả lúc bách quan đón chào ở cửa thành lớn như vậy, y cũng ngủ đến cái gì cũng không biết!

“Ngà! Ngươi bắt mẫn làm gì, ta thật không biết mà.” Ngao Quân thành thực nói, chế độ quân sự ở Long Hiên hoàng triều nàng không biết cũng không có gì lạ a! Bọn Từ Tề cũng không nói với nàng a! [Tùy Phong Thanh: ngươi ngủ như heo, làm sao nói với ngươi a!] mặc kệ, dù sao đến buổi tối gặp mặt rồi nói sau, đợi chút, buổi tối chính là lúc Hoàng Thượng bãi yến, thì phải nói là.....

Ngao Quân đột nhiên mắt sáng ngời, bộ dạng vừa mới như con sâu mê ngủ bị nàng cấp đuổi đi, vội vàng cầm lấy ống tay áo Cần Hiên, đề cao thanh âm nói: “Cần Hiên, ngươi vừa nói buổi tối Hoàng Thượng bãi yến? Vậy hoàng hậu có xuất hiện hay không?”

Cần Hiên vỗ nhẹ đầu Ngao Quân, trong mắt rất nhanh hiện lên tia thống khổ, nhưng do hưng phấn Ngao Quân không chú ý, Cần Hiên cũng rất nhanh thu hồi cảm xúc vừa nổi lên, đối Ngao Quân mỉm cười nói: “Hoàng hậu đương nhiên sẽ xuất hiện, Quân muốn gặp hoàng hậu?” Hắn thử hỏi một chút, tâm Cần Hiên bỗng nhói đau, không biết là do tư vị gì.

“Đương nhiên muốn gặp, ha ha.....” Ngao Quân vừa nghe đêm nay có thể nhìn thấy Tuyết, nhất thời biểu tình lạnh nhạt bình thường biến mất, đối với Cần Hiên cười nghịch ngợm, thấy Cần Hiên luôn luôn khôn khéo hoàn toàn ngăn cả người, trong lòng nàng thực vui vẻ, không đợi phản ứng của Cần Hiên liền thoải mái cười lớn cất bước thẳng vào Cần vương phủ.

Nghe được tiếng cười to trong sáng của Ngao Quân như thế, Cần Hiên mới bất tri bất giác phản ứng như thế, nhìn lại vừa thấy Ngao Quân đã sớm đi xa, chạy nhanh đuổi theo, trong lòng mười phần chua xót: Quân, ngươi thật đúng là khắc tinh của ta!

Ai ngờ Chu bá vốn theo sát phía sau bọn họ lúc này giống như pho tượng đứng thẳng tắp ở cửa, Vương gia bọn họ vừa mới dùng biểu tình sủng nịch như vậy vỗ nhẹ đầu Ngao Quân, ním cười nói chuyện với Ngao Quân, lão như bị một đạo lôi cấp đánh trúng, bất khả tư nghị nhìn động thái hai người trong lúc đó, lúc đầu dường như chỉ là cảm tình giữa chủ soái cùng quân sư, nhưng về sau như là hơn cả bạn tốt, nghiêm nhiên chính là đôi tình nhân thôi! Còn nữa, lão dám khẳng định lão không nhìn lầm, Vương gia nhìn Mạc Quân công tử bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương say đắm cùng chua xót, lại có thống khổ. (BB: ta ko hiểu sao họ nhìn ánh mắt mà đọc được cảm xúc hay quá, ta thử nhiều lần lắm mà đọc ko nổi, hay tại ta cận a!) Loại ánh mắt này, lão rất quen thuộc, năm đó Vương gia nhìn hoàng hậu chính là ánh mắt ấy, không thể tưởng được hôm nay lão lại thấy được, mà lần này đối tượng là nam tử. Trách không được Vương gia đối Mạc Quân công tử biểu hiện cường liệt giữ lấy người như vậy, nguyên lai là như thế! Nhưng Vương gia, người tại sao lại hồ đồ như vậy, đôi phương là nam tử a! Đây chính là không hợp với thể tục[3]! Hơn nữa nhìn Mạc Quân công tử bộ dáng hờn nhiên tựa hồ như không biết, chẳng lẽ Vương gia yêu đơn phương?

Ngao Quân lòng vui vẻ bước chậm rãi trên đại đạo [4] Cần vương phủ, không hổ là vương phủ, thật sự là rộng lớn, ở hiện đại, tuy rằng nàng là cháu gái tông tài Lăng thị đế quốc, muốn gì có đó, nơi nàng ở giống như tòa thành lớn, bất quá sao có thể so với kiến trúc cổ đại to lớn, cổ kính như ở đây, hơn nữa khi xuyên qua cổ đại, nàng không phải ở một thôn trang nhỏ, thì chính là trên chiến trường, hiện tại nhìn đến đường mòn thông u, lâm viên cổ đại đương nhiên hào hào vừa đi vừa thưởng thức.

Nhưng cảm giác có điểm quái quái! Đường đường một phủ Vương gia tại sao lại có điểm trống rỗng, hoàn toàn không giống trên TV toàn là nơi cực kì xa xỉ, xem ra vì Cần Hiên nhiều năm chinh chiến bên ngoài, mà trong phủ lại không có nữ chủ nhân, mới có thể biến thành như vậy! Nếu lúc trước Tuyết lựa chọn Cần Hiên, phỏng chừng hiện tại vương phủ tuyệt đối trở thành một thứ kiến trúc cổ kim kết hợp với kết quả của hiện đại, bất quá hoàng cung nhất định là khó thoát khỏi ma chương của Tuyết, Hoàng thượng tỷ phu, ta thông cảm với ngươi!

“Quân, ngươi thật là tùy ý! Vứt bỏ chủ nhân là ta đây, tự mình đi dạo a.” khi Ngao Quân đang tưởng tượng đem Cần vương phủ biến thành sản phẩm kết hợp giữa cổ kim và hiện đại sẽ như thế nào, một thanh âm trầm tức từ sau lưng vang lên.

Ngao Quân quay đầu lại, nguyên lai thanh âm đó chính là Cần Hiên đứng dưới tàng cây, tà tà tựa vào một gốc hoa mai, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Ngao Quân cũng không khách khí mở miệng đùa cợt: “Tại hạ nhớ rõ Vương gia đã từng nói qua, từ nay về sau Cần vương phủ chính là nhà của ta, như thế nào bây giờ lại bày ra bộ dạng của một ‘Chủ nhân’. Hơn nữa tại hạ cũng không cảm thấy phủ Vương gia có gì hảo ngoạn, chỉ sợ so với một quan

viên bình thường cũng không bằng đi?”

Cần Hiên cũng không để ý cười nói: “Quân sư nói đúng, xem ra vẫn là bốn vương không phải. Nhưng bốn vương không biết nguyên lai quân sư cũng là một người ham chơi.” Nói xong còn bốn cợt cười, hẳn thật sự khó tưởng tượng được Quân luôn luôn lạnh nhạt lại có biểu tình tương tự với Vũ Tinh, ngoan như một tiểu hài tử, bất quá những lời y nói là sự thật, vương phủ của hẳn quả thật không có gì hay ho, chỉ có trống rỗng, lúc trước Vũ Tinh cũng nói như vậy, cuối cùng nàng ấy đã kiến tạo một sân bóng rổ tại hậu viện của hẳn.

Đúng rồi, như thế nào lại không nghĩ tới? Trong vương phủ có một nơi dễ chơi đùa tốt nhất, chỉ sợ là khắp thiên hạ độc nhất vô nhị, Quân nhất định chưa nhìn thấy bao giờ, thật muốn nhìn thấy biểu tình ngốc lảng của Quân, tựa như năm đó khi hẳn mới nhìn thấy.

Suy nghĩ như vậy, Cần Hiên liền vội vàng kéo tay Ngạo Quân, về mặt thần bí nói: “Đi, ta đưa ngươi tới nhìn một nơi thần kỳ lại hảo ngoạn.”

Chu bá theo sau nhìn bóng dáng hai người cùng đi, bất đắc dĩ lắc đầu, lại chạy nhanh đuổi theo.

Ba người đi vào hậu viện, vừa thấy tình cảnh trước mắt, sắc mặt Ngạo Quân trở nên thập phần cổ quái, ánh mắt ngạc nhiên sáng lên, không nói được lời nào, chỉ nhìn chăm chăm trước mắt.

“Quân, ngươi nhất định không biết đây là cái gì! Ha ha..... Xem ra Quân vẫn có thứ không biết.” Nhìn biểu tình Quân cổ quái, Cần Hiên giật mình, nghi hoặc.

Nghe tiếng cười sang sảng của Vương gia nhà bọn họ, Chu bá thật sự không biết nên hi hay nên bi, bất giác đổ lỗi cho Ngạo Quân: Ngươi như thế nào không phải nữ tử? [Tùy Phong Thanh: ta đó!]

“Cần Hiên, này.....” Ngạo Quân thật kích động a! Không thể tin được nàng ở cổ đại có thể nhìn thấy thứ ở thế kỷ hai mươi mốt, cảm giác tựa như nằm mơ, thật sự là như đã trải qua biết bao nhiêu đời a!

“Quân, đừng kích động, ta nói cho ngươi, này tên là.....” Cần Hiên vừa định hào tâm giải thích rõ ràng với Ngạo Quân, không thể tưởng được lời còn chưa nói xong đã bị Ngạo Quân ngắt lời.

“Sân bóng rổ.” Ngạo Quân ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm sân bóng rổ cổ đại trước mắt, biểu tình cổ quái thoát biến mất, trong nháy mắt cười đến sáng lạn như hoa, ánh mắt chớp động thập phần hưng phấn quang mang. Chu bá một bên nhìn thấy nhất thời hoa mắt, trời ạ! Y tươi cười gây lực sát thương không khỏi quá lớn đi! Ngay cả hẳn là lão nhân cũng ngăn không được mà mê muội, aiz, chẳng trách Vương gia a! Nhưng tại sao y lại biết sân bóng rổ? Truyền thuyết Mạc Quân công tử không gì không biết, không gì không hiểu, xem ra là thật.

Ngạo Quân lời vừa thốt ra, Cần Hiên đang đắc ý cười sang sảng lập tức ngừng lại, bộ dáng không thể tin nhìn chăm chăm Ngạo Quân đang một lòng đặt ở sân bóng rổ trắng, ngay cả nói đều bị thất kinh không nói ra được, lắp ba lắp bắp: “Ngươi..... Ngươi.....” Hết nửa ngày cũng chỉ là ‘ngươi, ngươi’ mà thôi.

Không có khả năng, Quân như thế nào biết sân bóng rổ, đây là do Vũ Tinh thiết kế, người ngoài hiếm có kẻ biết, Quân ở nơi xa xôi, sao có thể nhận thức được, chẳng lẽ, y thật sự quen biết Vũ Tinh, người tối trọng yếu trong lòng y thật là Vũ Tinh?

Ngạo Quân đang hưng phấn nửa điểm cũng không để ý Cần Hiên đang nổi sùng, hiện tại tay nàng thật sự rất ngứa ngáy a! Nhìn trái nhìn phải, bóng rổ đâu?

“Cần Hiên, bóng rổ đâu?” Ngạo Quân không quay đầu, nói với Cần Hiên, đợi hồi lâu cũng không thấy Cần Hiên nói chuyện, nghi hoặc quay đầu lại, phát hiện Cần Hiên về mặt trầm tư nhìn nàng, hay là hẳn lâu quá không về, ngay cả bóng rổ cũng không biết ở đâu?

“Cần Hiên.” Ngạo Quân lại hoán một tiếng, rốt cục đem thần hồn Cần Hiên bay trở lại.

“Quân, làm sao ngươi biết cái này gọi là sân bóng rổ, ngươi nhận thức Vũ Tinh?” Cần Hiên không trả lời câu hỏi của Ngạo Quân, ngược lại về mặt nghiêm túc hỏi, vấn đề này, hẳn hôm nay nhất định phải rõ ràng, Quân cùng Vũ Tinh rốt cuộc có quan hệ gì? Hẳn có thể để hai người bọn họ gặp mặt hay không? Năm đó Vũ Tinh chịu đủ khổ sở, hẳn cả đời cũng không thể quên.

“Đêm nay không phải sẽ vào cung sao, đến lúc đó ngươi sẽ biết.” Ngạo Quân vẫn như cũ không cho Cần Hiên một đáp án khẳng định, quay đầu đi, nhìn sân bóng rổ trước mắt, thần bí nói. Nàng thật muốn nhìn xem sau khi Cần Hiên biết quan hệ giữa nàng cùng Tuyết, sẽ có biểu tình ra sao. Aiz, đều nói Lăng gia các nàng đến đưa nhỏ cũng không thể sử dụng lễ thường mà xem xét. Bất quá có khi vì thế mà gieo gió gặt bão, bởi vậy các nàng cũng có một câu danh ngôn: Biết vậy chẳng làm.

Cần Hiên chưa chịu buông tha còn muốn nói, nhưng Ngạo Quân không cho hẳn cơ hội này, có điểm hờn giận nói: “Cần Hiên, ngươi chỉ có sân bóng rổ mà không có bóng rổ sao?”

“Không, không, có bóng rổ.” Vẫn là Chu bá thông minh, đã sớm phái người lấy bóng rổ đến đây, nhìn Ngạo Quân tựa hồ có điểm hờn giận, mà Vương gia còn đang rối rắm vấn đề Mạc Quân công tử có biết hoàng hậu hay không, nhanh mở miệng đáp thay Cần Hiên, thuận tay còn đem bóng ném qua.

Ngạo Quân đón lấy bóng, cảm giác khi xưa lại vọt trở lại, nàng cầm quả bóng, cho tới giờ cũng không biết bóng rổ có thể trân quý như thế, nhất thời tất cả kỷ niệm ủa về: Nhớ ngày đó, nàng và Tuyết hai người cùng nhau đánh bóng rổ, cùng nhau bơi lội, cùng nhau đan lưới cầu..... Thực vui vẻ a! Sau khi Tuyết xuyên qua nơi này, không còn ai chơi với nàng, Vũ Tinh vừa mới đến hiện đại, không biết chơi. Nàng đã rất rất lâu không chạm tới bóng rổ.

Nhìn Ngao Quân cầm bóng ngẩn cả người, Cẩn Hiên lại mở miệng nói: “Quân, Vũ Tinh. . . .” Hắn vốn muốn hỏi nàng biết chơi hay không, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại biến thành hỏi chuyện Vũ Tinh, vấn đề này đối với hắn thật sự rất trọng yếu, lần đầu tiên hắn chột hận Ngao Quân quá thông minh.

Nhưng Cẩn Hiên chưa nói xong, Ngao Quân liền quay đầu đối với Cẩn Hiên thâm ý cười nói: “Cẩn Hiên, nhìn xem kỹ năng chơi bóng của ta tốt hay của hoàng hậu tốt?”

Nói xong không đợi Cẩn Hiên trả lời, rất nhanh vận bóng, bật dậy, một thân ảnh xinh đẹp vươn tới rồi, bóng vào, động tác liền mạch lưu loát, vừa mỹ vừa soái, thoát nhìn như đang biểu diễn.

Ánh mắt Cẩn Hiên cùng Chu bá đồng thời trừng lớn, một bộ không thể tin, rất đẹp, quả bóng một phen đi vào rất đẹp, xem ra Quân thật sự biết đánh bóng rổ. Đây mới là cách đánh bóng rổ mà Vũ Tinh nói! Không giống bọn họ, mỗi lần đánh không phải phạm quy này thì phạm quy kia, hơn nữa mỗi lần đánh bóng cái gì khinh công, cái gì võ công đều dùng tới, Vũ Tinh ở một bên tức giận la toáng rằng bọn họ phạm quy.

Ngao Quân nhìn bộ dáng hai người ngây ngốc, đùa dai bèn cười nói: “Cẩn Hiên, đánh với ta một hồi, nếu thắng, ta liền nói cho ngươi quan hệ giữa ta và hoàng hậu.” Nói xong dùng tay đập đập quả bóng, bộ dáng khiêu khích, nửa điểm cũng không giống biểu tình lạnh nhạt của Mạc Quân công tử thường ngày.

“Hào, nhớ rõ, ngươi đã nói. Vẫn là đánh nửa canh giờ?” Cẩn Hiên tuy rằng không nắm chắc có thể thắng được Ngao Quân, nhưng hắn thật sự muốn biết quan hệ hai người, liền vui vẻ đáp ứng, lắc mình một cái đã đến trước mặt Ngao Quân.

Ngao Quân bỗng nhiên giờ khoe miệng lên mỉm cười một cái, đối với Cẩn Hiên nói: “Đúng vậy, hoàng hậu nhất định nói qua với ngươi các quy tắc bóng rổ! Nhớ rõ không thể dùng võ công nga!” Nói xong lắc mình rất nhanh, lướt qua Cẩn Hiên, rất nhanh vận bóng, đi vào dưới rổ, bật lên một cái, 2 điểm đầu tiên.

Lần này trước khi Cẩn Hiên phát bóng, Ngao Quân chắn trước mặt Cẩn Hiên, nhìn bộ dáng Cẩn Hiên vận bóng, cười cười nói: “Xem ra hoàng hậu làm huấn luyện viên thật không tồi! Ngươi vận bóng rất đúng phương pháp.”

Cẩn Hiên tự tin cười nói: “Nhớ rõ ngươi đã nói, ta thắng, ngươi sẽ nói cho ta biết chân tướng.” Hắn vẫn tin tưởng chính mình. Khi nghe y vừa nói, tuy rằng không rõ ‘Huấn luyện viên’ là ý tứ gì, nhưng xem ra y cùng Vũ Tinh thật sự rất quen thuộc. Hắn càng ngày càng khẳng định, nhân vật y nói tới trọng yếu là Vũ Tinh, mà trước Vũ Tinh luôn miệng nói Quân chính là y.

Hắn nhanh chóng thu hồi suy nghĩ, rất nhanh vận bóng lướt qua Ngao Quân, nhưng ngay khi vượt qua, trên tay đột nhiên không còn bóng, bóng đã bị y đoạt mất. Hắn không thể tin nhìn tay mình trống tuếch, y như thế nào có thể đoạt được bóng trong tay hắn? Tuy nói hắn không dụng võ công, nhưng nhiều năm luyện võ đã hình thành phản xạ rất tốt, không nghĩ tới để y dễ dàng đoạt bóng. Bên kia Ngao Quân phóng bóng, bóng dễ dàng được đưa vào rổ.

Cẩn Hiên ngẩng đầu, nhìn về phía Ngao Quân, chỉ thấy y thoải mái tự nhiên tùy ý vượt bóng, đối với hắn cười cười nói: “Xem ra hoàng hậu trừ bỏ dạy ngươi vận bóng ra, cũng không dạy ngươi khống chế bóng như thế nào! Như lúc này ngươi khống chế bóng như thế, thực dễ dàng bị người đoạt đi nga! Còn nữa, nhớ lấy một chút, trên sân bóng, không thể phân tâm, hiện tại đã là 4-0 nga!” (Sao ta tính mãi ko ra 4 trái nhĩ, 3 thời chứ, hay tác giả nhầm?)

Nói xong, lại rất nhanh tiến công, Cẩn Hiên nghe Ngao Quân nói xong, thu hồi suy nghĩ trong lòng, chuyên tâm đánh trận đấu này, quả nhiên không hổ là Cẩn vương gia, nhanh như vậy liền lĩnh ngộ ảo diệu trong đó, Ngao Quân hiện tại rất khó đoạt bóng trong tay hắn, hơn nữa hắn đi bóng vừa nhanh vừa chuẩn, từ rõ bên này có thể trực đưa bóng vào.

Tuy rằng Cẩn Hiên lĩnh ngộ mau, nhưng so ra vẫn kém hơn Ngao Quân, hiện tại đã gần hết nửa canh giờ, mà Cẩn Hiên còn chưa theo kịp, Ngao Quân vẫn rất thoải mái, rõ ràng chưa dùng hết toàn lực.

Cẩn Hiên vừa thấy vậy, tâm trạng chùng xuống, hắn xác định chắc chắn thua, kỹ thuật chơi bóng của Quân thật tốt quá, so với Vũ Tinh như hoàn hảo hơn, nhất thấy Ngao Quân lại một quả ba điểm.

“Cẩn Hiên, ngươi vẫn nên nhận thua đi!” Ngao Quân đem bóng ném cho Cẩn Hiên đắc ý nói. Đồ đệ của Tuyết làm sao đánh thắng được ta, dù đồ đệ của nàng ta được thiên phú nhưng không thường luyện tập thì thiên phú cũng vô dụng.

“Ta Âu Dương Cẩn Hiên cho tới bây giờ sẽ không nhận thua.” Cẩn Hiên ngao nghể cười nói, ôm bóng bỏ chạy, phóng lên rổ.

Ngao Quân đang cười đắc ý, nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần lại, nhìn Cẩn Hiên lên rổ, cười quỷ dị, ôm nửa người thành bộ dáng kẻ lưu manh nói: “Cẩn Hiên, ngươi phạm quy nga!” (BB: Là khoan tay trước ngực đứng nhịp nhịp chân đó, ta thấy kiểu đó đúng mức lưu manh nhất, hắc hắc)

Cẩn Hiên vừa nghe sững sốt, nháy mắt mới hiểu được, hắn lập tức đã quên, này giống như gọi là phạm cái gì quy a!

Như biết hắn nghĩ gì, Ngao Quân cười cười nói: “Ngươi đi bộ, điểm ấy hoàng hậu nhất định đã nói với ngươi! Xem ra huấn luyện viên như nàng vẫn là thất bại.” [Trong hoàng cung hoàng hậu hắt hơi thật to, ai ở sau lưng nói ta nói vậy? Chẳng lẽ là tiểu Hiên tử? Hoàng đế: Ta oan uống a!]

Một bóng kia của Cẩn Hiên không sai, nhưng do Ngao Quân chiếm ưu thế trước, ngoài ra, Ngao Quân phát bóng, đều là xác định vững chắc đạt được, nên tuy rằng Cẩn Hiên rất nhanh chạy về phòng thủ, nhưng vẫn là bị giới hạn ba phần, để Ngao Quân ném lọt rổ một quả 3 điểm.

Rốt cục đã đến giờ, Ngao Quân lấy 100 so với 80 trận thắng trận đấu này, nhìn Cẩn Hiên ảo não gục đầu xuống, Ngao Quân đi tới, thực hào khí võ vai hắn, cố nén cười nói: “Thắng bại là chuyện thường bình gia, không cần quá mức để ý. Về phần ngươi muốn biết chuyện, đêm nay vào cung, thấy hoàng hậu, ngươi liền rõ ràng”. Trong lòng hắn đã hạ quyết định: Đêm nay vô luận như thế nào, cũng không làm Quân tiến cung.

Đến bên người Chu bá, cúi đầu, hần thắm thì nói gì đó, Chu bá đầu tiên là sùng sốt, bắt quá rất nhanh liền khôi phục tự nhiên, gật gật đầu, xoay người rồi đi.

Ngao Quân buông bóng, lau mồ hôi, lâu rồi không đánh, có điểm mệt mỏi.

Cần Hiên nhìn Ngao Quân tựa hồ bộ dáng mệt chết được, có điểm đau lòng nói: “Quân, ngươi hẳn là mệt mỏi rồi! Ngồi xe ngựa lâu như vậy, trở về cũng không hảo hảo nghỉ ngơi, lại chơi bóng lâu thế. Về phòng nghỉ ngơi trước đi! Ta đã nói Chu bá giúp ngươi chuẩn bị phòng.”

“Thì hơi mệt chút, ngươi hẳn là cũng mệt mỏi đi!” Ngao Quân hướng về phía Cần Hiên cảm kích cười, nguyên lai hẳn vừa mới là phản phó Chu bá vì nàng chuẩn bị phòng.

“Không phiền lụy.” Cần Hiên lắc nhẹ đầu.

Chu bá rất nhanh trở lại, trong tay bưng một chén nước, đối với Ngao Quân nói: “Mạc công tử, thỉnh.”

Ngao Quân nghi hoặc nhìn chén nước trong tay Chu bá, Cần Hiên mở miệng giải thích nói: “Ngươi vừa chơi bóng xong, nhất định vừa nóng vừa khát! Uống miếng nước trước đi!”

Ngao Quân vừa nghe, không khách khí tiếp nhận chén nước, ừng ực một hơi liền uống hết, lau một chút bọt nước nơi khóe miệng, thoải mái thở dài, đứng nói đúng là khát, vận động xong phải bổ sung nước, xem ra điểm ấy Tuyết giáo không sai.

Nhìn Ngao Quân biểu tình thỏa mãn, Cần Hiên sùng nịch cười, đối với Chu bá nói: “Chu bá, mang Mạc công tử đi nghỉ ngơi!”

Chu bá có thâm ý nhìn nhìn chén nước Ngao Quân uống có hết không, đối với Ngao Quân cung kính nói: “Mạc công tử, bên này thỉnh.”

“Ân.” Ngao Quân điểm nhẹ phía dưới, lại quay đầu, đối với Cần Hiên nói: “Khi nào vào cung nhớ rõ bảo ta nga!”

Thấy Cần Hiên gật đầu, Ngao Quân theo Chu bá cước bộ liền hướng phòng của nàng đi đến, thật đúng là mệt mỏi, như thế nào càng ngày càng dễ mệt vậy a?

Cần Hiên ánh mắt phức tạp nhìn theo thân ảnh Ngao Quân khỏi sân bóng rổ: Quân, tuy rằng ngươi không nói ta biết chân tướng, nhưng theo lời ngươi nói, hành vi của ngươi, ta đã biết ngươi cùng Vũ Tĩnh quan hệ không tầm thường. Thực xin lỗi, ta không thể cho các ngươi gặp mặt, Vũ Tĩnh năm đó vì Mộng phi và Nam Cung Quân đã chịu nhiều khổ sở, hoàng huynh đến nay đối với Quân trong miệng Vũ Tĩnh trong tâm còn tồn khúc mắc. Vì Vũ Tĩnh, cũng vì ngươi, ta sẽ không cho các ngươi gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 54: Tiến cung

Rốt cục màn đêm buông xuống, yến hội khánh công vì Cần vương tẩy trần đã chuẩn bị xong. Ngự hoa viên trong hoàng cung, đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi hiển lộ khí phái hoàng gia, văn võ bá quan đều đến đông đủ, công thần lần này xuất chinh cũng đến đủ, còn thiếu hai vị quan trọng — Cần vương gia và Mạc Quân công tử.

“Cần vương đến.” Âm thanh thái giám vang lên, ngự hoa viên huyền não lập tức yên tĩnh như không có người, mọi người bính trụ hô hấp, chờ mong, ánh mắt nhất tề nhìn về phía Cần Hiên, nhưng tiếc là chỉ nhìn thấy Cần vương ngạo danh cao ngất, mặt không chút thay đổi, lại không thấy thân ảnh trong đồn đại kia.

Dù sao đều ở trong chốn quan trường rồi ren phức tạp, tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc, Cần Hiên vừa đi vào ngự hoa viên, lập tức đã bị một đám quan viên vây quanh, kỳ thật trải qua cải cách của hoàng đế, trong triều tuy nói đều là quan viên chính trực, đương nhiên vẫn không thiếu những tiểu nhân nịnh nọt.

“Vương gia, ngài đã tới, chúc mừng Vương gia lại chiến thắng.”

“Vương gia ngài thật không hổ là Chiến thần! Quả thực chính là thiên hạ vô địch.”

“Thương Liêu quốc dám can đảm khiêu chiến Chiến thần, này không phải muốn chết sao? Ha ha. .... Long Hiên hoàng triều có Cần vương gia, biên cảnh tuyệt đối không cần lo.”

.....

Cần Hiên từ đầu tới cuối đều là nghiêm mặt băng lãnh, hoàn toàn đem đám người a dua nịnh hót này ra khỏi mắt, hán ghét nhất quan trường chính là nguyên nhân này.

Các võ quan đi theo Cần Hiên nhưng lại bị các quan văn đẩy sang bên phải, bọn họ tức giận đến nghiêng răng, Triệu Chi Dương nhịn không được muốn hét lớn: “Tránh ra.” Nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

“Vương gia, quân sư đâu?” Ngụy Tử Tề rốt cục nhìn đi nhìn lại, nhíu nhíu mày, mở miệng hỏi Cần Hiên. Kỳ quái, Quân đâu? Trước cửa thành Vương gia nói Quân bị phong hàn, chỉ vì không muốn mọi người gặp được Quân, nhưng yến hội đêm nay, tại sao Quân không tới?

Cho ới bây giờ hán vẫn không thích chôn quan trường, tuy rằng phụ thân trước kia là Thừa tướng, nhưng bởi không quen nhìn phụ thân tự tung tự tác, hán lựa chọn hành tẩu giang hồ, sau đó phụ thân mưu phản bị lưu đày, hán vì phụ thân tạ lỗi, tự nguyện theo Vương gia xa phó sa trường, rốt cục lập hạ chiến công hiển hách, nói cách khác, hán cũng không chân chính giao thiệp với triều đình, hiện tại nhìn đến thấy nhiều người nhiều sắc thái thế này, thật sự cảm thấy có đủ đối trá.

Ngụy Tử Tề vừa hỏi, rốt cục làm tất cả mọi người đình chỉ nịnh nọt, nhất thời im lặng, chờ Vương gia trả lời. Tiêu Tề Uyên cùng Liễu Kính Minh cũng đều ngưng thần chờ Cần Hiên trả lời. Nhất là Liễu Kính Minh, tiểu nữ nhi của hán ở nhà đã khóc muốn một người, hán nhìn thấy mà đau lòng không thôi.

Cần Hiên vừa tỉnh mở miệng, một thanh âm bén nhọn liền vang lên: “Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm.”

Mọi người lập tức về vị trí, cúi đầu, quỳ xuống nói: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.....”

Một thanh âm dễ nghe lại uy nghiêm vang lên: “Các khanh bình thân, ban thưởng tọa.”

“Tạ Hoàng thượng ban tọa” Văn võ bá quan đối với hoàng đế lại hạ rạp người, rồi mới chậm rãi đứng dậy nhập tọa.

Thân long bào ngồi trên long ý đúng là hoàng đế Long Hiên Âu Dương Chính Hiên, tuy là mỉm cười nhìn mọi người, nhưng trời sinh khí thế vương giả vẫn làm cho quan viên ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Hôm nay là vì Cần vương tẩy trần, các vị ái khanh không cần giữ lễ tiết.” Hoàng đế hòa ái cười, không câu nệ với bách quan nói.

“Tuân lệnh, Hoàng thượng.” Bách quan lại đồng loạt hô to.

Cần Hiên từ khi hoàng đế và hoàng hậu vừa xuất hiện, ánh mắt không rời khỏi hoàng hậu, cũng chính là Ngao Tuyết, mà Ngao Tuyết cũng đang mỉm cười nhìn hán, hoàng huynh chiếu cố nàng rất khá, Vũ Tinh thoát nhìn hấp dẫn hơn nhiều, càng thêm thành thực phù nị, là vì đã làm mẹ người ta! Lúc này nàng đứng đây thật đoan trang hiền lành, khí thế mẫu nghi thiên hạ trời sinh, rất khó cùng hình tượng Vũ Tinh xảo trá tại quái chung một người. Nàng và hoàng huynh ở chung thật là xứng! Bọn họ vốn là trời đất tạo nên một đôi, thật muốn xem cháu của hán bộ dạng như thế nào, có phải xinh đẹp giống Vũ Tinh hay không. Trong lòng bỗng nhiên lại nghĩ tới Quân lúc này còn đang mê man, hán ngăn cản y tới gặp Vũ Tinh như vậy, không biết y sau có thể hận hán hay không, hán không muốn y hận hán, Quân, người hội hận ta sao? Cũng vì muốn tốt cho người mà thôi, nếu người thật sự cùng Vũ Tinh có cái gì, hoàng huynh sẽ không bỏ qua cho người.

Lúc này Cần Hiên một chút cũng không nhận thấy tình cảm của mình đối với Vũ Tinh đã không còn chấp nhất giống như trước, lại nhìn thấy nàng cũng không khó có thể đối mặt như trong tưởng tượng, trong lòng tràn đầy đều bị Ngao Quân chiếm lấy.

Hán không chú ý, nhưng hoàng hậu ngồi bên hoàng đế, cũng chính là đường tỷ Ngao Quân — Lăng Ngao Tuyết, lại chú ý tới, từ lúc bắt đầu, nàng vẫn nhìn hán chăm chú, trong lòng lại thấy áy náy cho hán.

Muốn nhìn hán hơn một năm qua có tốt không, quả nhiên hán gầy đi không ít, năm đó Cần Hiên yêu nàng như vậy, nàng cũng không muốn thương tổn hán, nhưng chuyện tình cảm, ai có thể nói trước được? Ba người tình cảm lưu luyến là thống khổ nhất, cuối cùng nàng và tiểu Hiên từ chiếm được hạnh phúc, mà Cần Hiên thương tâm lựa chọn xa phó biên cương, nàng cái gì cũng nói không được, muốn làm gì cũng làm không được, vô luận nàng làm cái gì, cũng không thể bù đắp được.

Tiến vào ngự hoa viên, nàng liền cảm giác được có hai tầm mắt nóng rực vẫn nhìn nàng, nàng biết nhất định là Cần Hiên, quả nhiên, ánh mắt hai người ở không trung gặp nhau, bất ngờ, ánh mắt Cần Hiên nhìn nàng như có điểm thay đổi, hán tựa hồ không còn chấp nhất, hơn nữa còn có vẻ thất thần, xem ra hán đã buông xuống, trong lòng cảm thấy vui mừng.

Trong lúc hai người nhìn nhau, hoàng đế tất nhiên là nhìn thấy, tuy rằng cũng hiểu được Cần Hiên có điều thua thiệt, nhưng Vũ Tinh là thê tử của hán, lại cùng nam nhân ‘Mặt mày đưa tình’ như vậy, vẫn làm hán cảm thấy thực khó chịu, một phen nhìn qua hoàng hậu hán, đúng như dự kiến, đã bị tiểu thê tử đáng yêu của hán cho một cái xem thường thật to, cộng thêm giãy dụa, ha ha.

“Lần này đánh lui Thương Liêu quốc xâm chiếm, bảo hộ biên cương Long Hiên ta, Cần vương cùng các tướng sĩ đều có công to, trăm hôm nay bãi yến, trừ bỏ vì Cần vương tẩy trần, cũng muốn luận công ban thưởng các công thần. Cần vương...” Âu Dương Chính Hiên hoàn toàn đem sự xem thường, giãy dụa của Vũ Tinh trở thành làm nũng, tâm tình tốt đẹp, tiêu sái nói. Dưới bách quan cũng là thấy hết nhưng biểu tình ‘không thể trách’, hoàng đế và hoàng hậu ân ái, trong thiên hạ có ai không biết?

“Có thần đệ” Cần Hiên nghe được hoàng đế gọi, lập tức đối với hoàng đế vái chào nói, hán có đặc quyền không cần quỳ, nhưng mặt vẫn không chút thay đổi, bộ dáng giống như kêu ai chứ không phải hán.

“Cần vương, trăm lần này không hỏi ngươi muốn cái gì, ngươi nhất định lại một câu ‘Không muốn gì’. Trăm đã chuẩn bị tốt, lần này không thể tái thoái thác nga, Lý công công.....” Âu Dương Chính Hiền tuy là cười nói, nhưng khí phách vương giả vẫn làm tất cả mọi người cảm giác được, lời hắn không thể kháng cự.

Âu Dương Chính Hiền vừa dứt lời, tổng quản thái giám Lý công công liền bung một hộp gấm đến trước mặt Cần Hiền, mở ra, bên trong là một vật thể xanh biếc, do ánh trăng chiếu xuống mà lóe ra ánh sáng nhu hòa, bóng loáng — sáo ngọc, vừa thấy đã biết không phải vật phàm, bách quan nhìn thấy mắt đều mở to, sáo ngọc tốt nhất như vậy, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy, Hoàng thượng đối Cần vương vẫn ân sủng như vậy, nhưng Cần vương trước giờ đối với kỳ trân dị bảo gì cũng biểu hiện ra không có hứng thú, mỗi lần Hoàng thượng muốn ban thưởng những thứ Cần vương thích, nhưng mỗi lần đều thất vọng quay về, thật cảm thán Cần vương thật đúng không muốn vô cầu, lần này sợ cũng không ngoại lệ đi!

“Cần Hiền..... Cần vương, sáo ngọc này là Hoàng thượng thực vất vả mới có được, ánh sáng nó nhu hòa, toàn thân xanh biếc, âm điệu trong trẻo, là vật từ xa xưa truyền lại, là cây sáo độc nhất vô nhị trên đời này nga! Nhưng điểm trân quý chính yếu không phải ở đó, mà là công hiệu khác của nó, theo bốn mùa mà nó thay đổi không ngừng, nói cách khác ở mùa đông, chỉ cần người mang nó một chút cũng không cảm thấy lạnh, so với ẩm lộ còn tốt hơn rất nhiều..... Ngao Tuyết thấy Cần Hiền đối với sáo ngọc một chút phản ứng cũng không có, Hoàng thượng cũng thất vọng gục đầu xuống, lập tức đẩy mạnh tiêu thụ nói, nằng thật đúng là đẩy mạnh tiêu thụ viên chuyên nghiệp liều mạng.

Cần Hiền vừa nghe thấy công hiệu này của sáo ngọc, đột nhiên trước mắt sáng ngời, đối với Ngao Tuyết hỏi: “Thật sự người mang nó sẽ cảm giác thực ấm áp sao?” Ánh mắt chờ mong thẳng tập nhìn về phía Chính Hiền và Ngao Tuyết.

“Ách?” Đang hát liên tu bất tận bài đẩy mạnh tiêu thụ bất diệt, bị Cần Hiền hỏi như vậy không kịp phản ứng lại, ngây ngẩn cả người, nằng vẫn đối với sáo ngọc này không ôm nhiều hy vọng.

Hoàng đế cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, cùng Ngao Tuyết liếc mắt nhìn nhau, đều trong mắt đối phương đọc được một cái ý tứ: Ta có phải vừa nghe lầm hay không?

Bách quan cũng là vẻ mặt không thể tin nhìn Cần Hiền, không nghĩ Cần vương vô cầu này lại đối với sáo ngọc có cảm hứng.

Chỉ có những người đi theo Cần Hiền và các võ tướng cùng xuất chinh trong lòng biết rõ lý do Cần vương có hứng thú với sáo ngọc. Bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt ẩn ẩn ý cười: Vương gia không phải có hứng thú với sáo này, mà là có hứng thú đối với công hiệu của nó, quân sư luôn luôn sợ lạnh.

Rốt cuộc Chính Hiền phản ứng được, ho nhẹ một tiếng nói: “Khụ..... Thật sự”. Phản ứng của bọn võ tướng tất cả đều rơi vào mắt của hắn cùng Ngao Tuyết, hai người lại rất ăn ý nhìn nhau liếc mắt một cái: Xem ra Cần Hiền có hứng thú với sáo ngọc này như vậy, cũng không phải vì chính hắn, Cần Hiền lần này xuất chinh, tuyệt đối có chuyện gì đó xảy ra, xem ra bọn họ tựa hồ bỏ lỡ cái gì? Ha ha.....

Cần Hiền vừa được Chính Hiền khẳng định, sắc mặt không kém được thu lấy sáo ngọc, đối với Chính Hiền vái chào thật sâu nói: “Thần đệ tạ Hoàng thượng ban cho.” Quả nhiên, sau khi lấy sáo xúc cảm thật tốt, toàn thân lập tức ấm áp dễ chịu, có sáo ngọc này, Quân về sau sẽ không còn sợ lạnh.

Cần vương gia trăm ôn bình tĩnh là thế nhưng khoảnh khắc này giống như đứa nhỏ được kẹo đường, cao hứng thất thường như thế, này không thể không làm cho mọi người sợ tới mức miệng há hốc, không ngừng đối chính mình thôi miên: Nhìn lầm rồi, nghe lầm rồi, nhất định là mất mớ rồi, phải tìm đại phu chuẩn bệnh thôi.

Còn lại Chính Hiền có chút đăm chiêu nhìn Cần Hiền giờ phút này vui vẻ quên hết tất cả: Từ nhỏ đến lớn, Cần đệ cho tới giờ đều bộ dáng thành thực ôn trọng, cho dù trời có sập xuống, y cũng là trước sau một bộ Thái Sơn băng lãnh biểu tình không thay đổi, đối với sự gì đều thờ ơ lạnh nhạt, chưa bao giờ vì sự việc gì có thể làm cho y thất thường. Duy nhất một lần, khi y sợ ngộ Tĩnh nhi, chạy đến ngự thư phòng cùng hắn hoa chân múa tay vui sướng. Lần này hắn lại thấy được y như thế thất thường, xem ra.....

Ngao Tuyết vẻ mặt hiểu rõ cười nhìn Cần vương lúc này có điểm ngây ngô: Cần Hiền người rốt cục buông xuống, thật muốn xem người nào lại mở ra tâm người, hi hi đêm nay ta sẽ biết tất cả chuyện giữa các người.....

“Cần vương thích là tốt rồi, thích là tốt rồi.” Không hổ là hoàng đế, Chính Hiền rất nhanh thu hồi cảm xúc vừa nổi lên, thoải mái cười to nói, trong lòng lại nghĩ như thế nào đối Cần Hiền nghiêm hình bức cung, thật không hổ là vợ chồng, hai người nhưng lại cùng một lối nghĩ, Cần Hiền người tự cầu phúc đi!

Nhìn hoàng đế hoàng hậu hai người kia tươi cười không rõ ý tứ hàm súc, Cần Hiền rung mình một cái, trong lòng cũng không nghĩ nhiều, một lòng trầm nghĩ mau mau hồi phủ, đem sáo ngọc này đưa cho Quân, y nhất định sẽ thích.

Cần Hiền trong lòng đang suy nghĩ Ngao Quân, liền lập tức có người gọi tên y.

Ngao Tuyết nhìn quanh một vòng, xem ra vẫn không thấy người nằng muốn nhìn, rốt cục nhìn không được hỏi: “Cần vương, Mạc Quân công từ đâu? Như thế nào không thấy?” Nằng hôm nay thực có tâm tình kích động muốn thấy thân tượng của nằng nga!

Chính Hiền trong lòng lại buồn bực, nằng chỉ biết tâm tâm niệm niệm suy nghĩ về Mạc Quân kia, tuy rằng hắn cũng rất muốn trông thấy Mạc Quân lộ son chân diện mục, nhưng cả ngày nghe thế từ chính mình ca ngợi nam nhân khác, lại phải phụ họa cùng nằng, cái loại tư vị này, aiz, thật sự là không thể nghĩ. Trùng phạt bằng cách néo thắt lưng của tiểu thể từ một cái, không quan tâm Ngao Tuyết tròn mắt nhìn, Chính Hiền dắc ý liếc mắt một cái, rồi như không có việc gì phụ họa với Ngao Tuyết nói: “Đúng vậy! Cần vương, Mạc Quân sư đâu? Trăm rất muốn gặp y, như thế nào không tới? Y lần này lập công lớn, trăm muốn hảo hảo mà thưởng cho y a”

Cần Hiền đã sớm biết Hoàng thượng sẽ hỏi đến, cũng đã sớm nghĩ lý do thoái thác, không chút hoang mang nói: “Hồi Hoàng thượng, quân sư vốn thân

thể yếu đuối, hơn nữa một đường dài dài gió dầm sương, bị nhiễm phong hàn, bây giờ còn mê mang, nên chậm trễ tiến cung gặp thánh giá, thỉnh Hoàng thượng thứ phạt.” Y đúng là đang mê man, chẳng qua không phải do nhiễm phong hàn, mà do ăn mê man được.

Nghe Cẩn Hiên nói như vậy, Ngao Tuyết khó nén thất vọng, thần sắc lo lắng. Chính Hiên còn chưa mở miệng, nàng đã vội vàng nói: “Vậy có tìm đại phu chưa, nghiêm trọng không?” Ô thiên địa ơi..... Thần tượng của nàng thế nào lại bệnh? Trong tưởng tượng của nàng, quân sư giống như Gia Cát Lượng, quạt lông phe phẩy, khăn lược chít đầu, cười nhạo thế gian chiến tranh tạo nên khói lửa điêu tàn, thật sự rất khốc. Bất quá ngẫm lại cũng đúng, quân sư thôi, nhất định là thư sinh văn nhược, đường dài dài gió dầm sương như thế này, hơn nữa bây giờ là mùa đông, lạnh như thế, bị bệnh cũng không kỳ quái.

Chính Hiên mặt có điểm đen, nhưng hắn vẫn chú ý tới biểu tình quái dị của các võ tướng, xem ra chuyện Mạc Quân bị bệnh có ẩn tình, chính là Cẩn Hiên vì sao phải lừa hắn?

Cẩn Hiên liếc nhìn Ngao Tuyết một cái, bình thần vô ba nói: “Không có gì trở ngại, đại phu đã chuẩn bệnh, không việc gì, nhưng không vào cung được.”

“Nếu đã như vậy, Cẩn vương thay mặt Mạc Quân nhận thụ phong đi!” Chính Hiên khoát tay, cảm xúc ảm tàng, mỉm cười nói.

Chính Hiên vừa nói xong, Lý công công đưa ra thánh chỉ, cất cao giọng nói: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Quân sư Mạc Quân trong trận chiến cùng Thương Liêu, bày mưu nghĩ kế, trí tuệ hơn người, quả thật cổ kim đệ nhất, nay phong Mạc Quân là ‘Thiên hạ đệ nhất quân sư’ kiêm Thái phó Thái tử, ban thưởng Thái phó phủ, hưởng thái lộc theo hàng thân vương, khâm thử, tạ ơn!”

Thánh chỉ vừa đọc xong, tất cả mọi người hít một hơi, đây là quá ân sủng a! Hoàng đế trong lòng cũng có chút buồn bực: Chúc Thái phó này là Tinh nhi buộc hắn, hơn nữa nói nhất định phải để Mạc Quân làm lão sư của Thái tử.

Nhưng thật ra Cẩn Hiên không có phản ứng gì nhiều, vừa nghe xong thánh chỉ cao giọng nói: “Thần thay mặt Mạc Quân tạ chủ long ân.” Hoàng huynh hội phong Quân hán tuyệt không cảm thấy kỳ quái, chính là không thể nghĩ ra sao lại đề y làm Thái phó Thái tử, càng làm hắn khó chịu hơn là ban thưởng y một tòa phủ Thái phó, như vậy Quân không cần ở tại vương phủ hán sao?

Cẩn Hiên vừa tạ ân xong, Lý công công theo ý Hoàng thượng, lại tiếp tục mở ra thánh chỉ, cao giọng nói: “Ngụy tướng quân, Triệu tướng quân, Bạch tướng quân, Hồng tướng quân..... Nghe chỉ.”

Ngụy Tử Tề cùng các võ tướng nhất tề quỳ xuống, cùng kêu lên nói: “Thần chờ tiếp chỉ.”

Lý công công lại cao thanh nói: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Các vị tướng quân trong trận chiến cùng Thương Liêu, anh dũng tác chiến, nhiều lần đánh lui quân địch, đoạt lại thành trì bị chiếm giữ, bảo hộ biên cảnh Long Hiên ta được yên vui, trăm cảm thấy được an ủi, ban thưởng các vị tướng quân hoàng kim vạn lượng, quan thăng nhất cấp, ba quân chiến sĩ mỗi người ban thưởng bạc trắng ngàn lượng, thăng nhất cấp, khâm thử, tạ ơn!”

“Thần tiếp chỉ, tạ chủ long ân.” Bọn Ngụy Tử Tề nhất tề dập đầu tạ ơn nói. Chính Hiên khoát tay chặn lại, để bọn Ngụy Tử Tề đứng lên, hạ lệnh yển hội bắt đầu.

Bách quan đều nhất tề nâng chén, không ngừng hướng đám người Ngụy Tử Tề chúc mừng, Cẩn Hiên kia tuyệt đối trung ra bộ mặt lãnh khốc, có mấy quan viên huyếch nhai, cũng chỉ có ngượng ngùng rồi đi, đổi sang hướng Ngụy Tử Tề chờ tiến công.

Chính Hiên, Ngao Tuyết, Cẩn Hiên ba người đều vô tâm nhìn cảnh náo nhiệt trước mắt, mắt thấy hiện tại giống như cũng chưa liên can gì bọn họ! Chính Hiên ra hiệu cho Ngao Tuyết, hạ chỉ làm cho hàng trăm cung nga ca vũ xinh đẹp, chính mình lại mang theo hoàng hậu ly khai, lúc gần đi còn ý bảo Cẩn Hiên cùng đi.

Vừa đến tẩm cung nội hoàng đế, hoàng hậu đoan trang hiền thực lập tức khôi phục nguyên dạng, hoàn toàn không nhìn hoàng đế mặt đen thui, lôi kéo Cẩn Hiên an vị xuống dưới, bắt đầu phát huy tinh thần siêu cực của nàng.

“Cẩn Hiên, nói mau nói mau, Mạc Quân hán rốt cuộc là người như thế nào? Có phải đúng như ngoại giới truyền lại tuần mỹ cực kỳ tàn ác hay không? Hắn cưới vợ chưa? Còn có hắn như thế nào lấy một vạn binh mã đại bại mười vạn binh mã Thương Liêu? Còn có còn có.....” Ngao Tuyết bùm bùm xuất khẩu một đồng lớn vấn đề, nói liên tu bất tận, hoàn toàn không dừng lại chút nào, có thể nói hành văn liền mạch lưu loát.

Cẩn Hiên còn đang vì nàng trước mặt Hoàng thượng mà lôi kéo tay hắn mà khiếp sợ chưa phục hồi tinh thần lại, này bị nàng nhất mở miệng một đồng lớn vấn đề cấp cho hắn, hắn hoàn toàn ngây dại.

“Người đừng ngăn người a! Nói mau a!” Nói nửa ngày gặp Cẩn Hiên hoàn toàn không phản ứng, Ngao Tuyết lập tức liền nóng nảy, không ngừng mà lay lay Cẩn Hiên, thúc giục nói.

“Tinh nhi, người hỏi nhiều như vậy, Cẩn đệ trả lời như thế nào được? Từ từ, đừng nóng vội.....”

Chính Hiên ‘tâm địa như tốt lắm’ đi vào giữa hai người, đem Ngao Tuyết đang lôi kéo tay Cẩn Hiên nhanh chóng nắm lấy tay nàng phi thường vô hại cười trấn an ái thể hắn nói, còn thuận tay đưa đến một chén nước, tạo thành khoảng cách ngăn giữa Ngao Tuyết và Cẩn Hiên.

Ngao Tuyết đối với Chính Hiên ‘săn sóc’ như thế, trực tiếp cho hắn cái liếc mắt xem thường, đừng tưởng rằng nàng không biết hắn đang ăn dấm chua, thực không khách khí đem tay đang bị nắm rút ra, trực tiếp lướt qua Chính Hiên, lại ở trước mặt Cẩn Hiên, thúc giục nói: “Cẩn Hiên, như thế nào ngây ngẩn cả người, nói mau a!”

Cẩn Hiên thực gian nan mới tiêu hóa Ngao Tuyết được các vấn đề nàng hỏi ra, nhưng khi tinh thần phục hồi lại, câu nói đầu tiên lại hoàn toàn ông nói gà

bà nói với: “Vũ Tinh, đã hơn một năm, ngươi sống tốt không?” Kỳ thật trong lòng hần biết, hoàng huynh yêu Vũ Tinh như vậy, nàng làm sao có thể không tốt đâu? Nhưng vẫn muốn nghe chính miệng nàng nói.

Đang ngưng thần chuẩn bị lắng nghe chuyện tích thần tượng của nàng, Ngao Tuyết vừa nghe Cẩn Hiên đột nhiên nói một câu như vậy, đầu tiên là sững sốt, sau như có điểm then thừng, lại có điểm áy náy nói: “Ta rất tốt, tiểu Hiên từ đối đãi tốt lắm, chuyện gì đều nhân nhượng ta, ta quá hạnh phúc. Ngươi thì sao?”

Cẩn Hiên chưa xót cười: “Ta, ta cũng rất tốt”. Trước khi gặp được Quân, hần cơ hồ là cái xác không hồn, làm sao hảo được, chỉ cần nhất tưởng đến Vũ Tinh cùng hoàng huynh cùng một chỗ, tâm hần liền đau đến hận không thể chết đi quên đi. Thẳng đến khi Quân xuất hiện, hần mới như là lời vừa nói, mỗi một ngày đều cảm thấy thực phần khích thực sung túc. Nhớ lại khi ở cùng Quân phát sinh nhiều chuyện, tâm hần liền cảm thấy vừa ngọt ngào vừa tràn đầy, nụ cười chưa xót chậm rãi biến thành tươi cười sùng nịch, ánh mắt nhìn Ngao Tuyết như xuyên thấu qua nàng nhìn về nơi xa xa.

“Cẩn Hiên ta.....” Nhìn đến Cẩn Hiên chưa xót tươi cười, Ngao Tuyết càng thêm áy náy, nhưng mở miệng lại không biết nên nói gì, vừa nhắc đầu, lại phát hiện Cẩn Hiên hoàn toàn trầm ngâm trong thế giới chính mình, cười đến tựa hồ thực hạnh phúc. Ngao Tuyết trong lòng buông lỏng: Xem ra Cẩn Hiên là thật đối nàng buông xuống, chỉ là chính hần không biết mà thôi, xem ra phải điểm chỉ cho hần, bằng không vị ‘cô nương’ kia phải đợi Cẩn Hiên đầu gối này hiểu được tâm chính mình, chỉ sợ phải chờ tới tóc bạc da mồi nga!

“Tốt lắm, chuyện này không cần nói. Cẩn đệ, Tinh nhi mỗi ngày một bộ niệm tên Mạc Quân, nói Mạc Quân là thần tượng của nàng, ngươi vẫn là mau đưa chuyện tích Mạc Quân nói một chút đi!” Chính Hiên lại hợp thời hoà giải, nhìn hai người bọn họ như vậy, hần trong lòng thực không thoải mái, một người là nữ tử hần yêu nhất, một người là thân đệ đệ của hần, aizz..... Nhưng biểu tình Cẩn Hiên đột nhiên thay đổi vẫn bị hần nhanh chóng phát hiện: Cẩn đệ, đêm nay ngươi trốn không thoát đâu.

“Đứng đứng, Cẩn Hiên, ngươi nói mau đi!” Ngao Tuyết nhanh hòa với Chính Hiên nói. Chuyện Cẩn Hiên chờ một chút nói sau, vẫn là chuyện Mạc Quân công tử trọng yếu hơn.

“Kỳ thật cũng không có gì để nói, Quân quả thật bộ dạng tuấn mỹ vô song, trí cái thiên hạ, lần này giao chiến có thể chấm dứt nhanh như vậy cũng là bởi vì ít nhiều có hần”. Cẩn Hiên nhẹ nhàng băng quơ sơ lược, hần không muốn Vũ Tinh đối Quân có nhiều chú ý, như vậy Quân mới được an toàn, tính chiếm hữu của hoàng huynh quá mạnh mẽ, hần là Tam đệ nên còn nhân nhượng, nhưng Quân thì không.

“Chỉ như vậy? Không có gì hơn?” Về mặt phần hồng của Ngao Tuyết đang hờn, nghe Cẩn Hiên nói xong, thất vọng hỏi.

“Ân.” Cẩn Hiên thật đúng là cấp nàng cái gạt đầu.

Ngao Tuyết cũng không tha cho hần, lập tức bão nổi lên nói: “Ngươi còn ân! Ngươi là chủ soái, cùng nhau kẻ vai chiến đấu lâu như vậy, ta không tin ngươi chỉ biết nhiều đó, so với ta biết còn ít hơn. Không được, ngươi nói mau, ta muốn biết mỗi một sự kiện của hần, tốt nhất là mỗi lời nói của hần, tất cả chi tiết ta đều muốn biết, nói mau, đừng có gạt ta. Lão nương ta không để mình bị xoay vòng vòng đâu.”

Oa! Đây là một quốc gia chi mẫu sao! Quả thực chính là mẫu dạ xoa! Hoàng huynh ngươi chịu khổ, Cẩn Hiên cấp Chính Hiên ánh mắt ‘Ta đồng tình ngươi’, Chính Hiên đáp trả bằng ánh mắt ‘Aiz, ai kêu ta chịu thảm nàng đâu, trước mặt người khác ta là hoàng đế, nhưng sau lưng, ta bị thê tử quản nghiêm a!’

“Hai người các ngươi đừng mất đi mảy lại cho ta, Cẩn Hiên nói mau.” Ngao Tuyết ‘Ba’ vỗ trên bàn một cái, hét lớn rất khí thế.

“Ha ha..... Tinh nhi nha! Ngươi biết Cẩn đệ trước giờ vốn không hay chuyện, ngươi lập tức bắt hần đem sự tình toàn diện của Mạc Quân không bỏ sót nói ra, này tựa hồ có điểm ép buộc. Nếu không như vậy, dù sao trầm đã phong Mạc Quân làm Thái phó Thái tử, khi có cơ hội nhìn thấy y, chính ngươi tự mình hỏi không phải tốt hơn sao?” Chính Hiên bị Vũ Tinh rống lên như vậy, lập tức giống như con cho nhỏ nịnh nọt, cười cười vì Cẩn Hiên giải vây, còn về mặt lấy lòng vuốt ve Ngao Tuyết.

Ngao Tuyết đối với vẻ mặt lấy lòng Chính Hiên, hừ lạnh một tiếng, ngữ khí thả lỏng nói: “Ngươi nói cũng có đạo lý.”

Thấy Ngao Tuyết vừa nói như vậy, Chính Hiên giả như không nghe Ngao Tuyết hừ lạnh, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, lại dời đi lực chú ý của Ngao Tuyết: “Tinh nhi, Cẩn đệ còn chưa gặp cháu hần đó?”

Câu này quả nhiên thành công dời đi lực chú ý của Ngao Tuyết, về mặt ‘Ta như thế nào đem việc trọng yếu như vậy mà quên’, cười đến vẻ mặt sáng lạn [Quả nhiên biến sắc còn nhanh hơn lật sách] đối với Cẩn Hiên nói: “Đúng vậy! Chờ ta một chút, Cẩn Hiên, ngươi ngồi chơi trước, ta đem cục cung đến.” Nói xong người tựa như gió chạy ào đi.

Thấy Ngao Tuyết rất nhanh biến mất, Cẩn Hiên ách nhiên thất tiểu nói: “Vũ Tinh vẫn là không thay đổi, nói chính là mưa a!”

Quay đầu, lại phát hiện hoàng huynh hần về mặt hồ ly chân chính nhìn chăm chăm vào mình, hần biết hoàng huynh có ý để Vũ Tinh rời đi, xem ra có chuyện nói riêng một mình hần.

“Nói đi!” Cẩn Hiên một bộ bình tĩnh vô ba mở miệng nói.

“Không phải ta nói, là ngươi nói. Vì cái gì không cho Mạc Quân tiến cung?” Chính Hiên phui phui long bào căn bản không tồn tại chút tro bụi, về mặt cười vô hại nói.

“Ta biết gạt được bất luận kẻ nào, không lừa được ngươi.” Cẩn Hiên không chút giật mình, vẫn bình tĩnh như cũ vô ba tà ngễ đối hoàng đế nói.

“Cùng Tinh nhi có liên quan?” Chính Hiên đoán nói. Xem Cẩn Hiên đối Tinh nhi nhắc tới Mạc Quân sơ lược, trực giác nói cho hắn, Cẩn Hiên sợ đi che dấu Mạc Quân, có liên quan tới Tinh nhi.

“Ân.” Cẩn Hiên gật nhẹ, muốn ngăn cản hai người gặp mặt, còn phải dựa vào hoàng huynh, vô luận như thế nào, chỉ có thể cược phen này, Quân, ta sẽ không cho ngươi có việc.

Thở dài nói: “Hoàng huynh hẳn là nhớ rõ chuyện Nam Cung Quân lúc trước đi!”

“Ân.” Nhắc tới chuyện Nam Cung Quân năm đó, Chính Hiên thu hồi nét cười hồ ly, có điểm áy náy gật đầu, giống như không muốn nói thêm, nhớ lúc ấy, hẳn sẽ nhớ tới năm đó do hắn không tín nhiệm, làm Tinh nhi bị khổ nhiều như vậy, trong lòng tràn đầy hối hận. Chính là Cẩn đệ vì sao đột nhiên nhắc tới chuyện năm đó?

“Hoàng huynh hiện tại hẳn còn để ý ‘Quân’ trong miệng Vũ Tinh đi!”

“Người hiểu rõ ta nhất cũng là Cẩn đệ, quả thật, tuy rằng năm đó việc Nam Cung Quân là ta oan uổng Tinh nhi, ‘Quân’ trong miệng Tinh nhi không phải chỉ Nam Cung Quân, nhưng từ sự kiện đó, ta không muốn nhắc lại nữa, tự nhiên cũng không dám hỏi Tinh nhi, ‘Quân’ kia rốt cuộc là ai. Nhưng là ‘Quân’ này thủy chung là trong lòng ta vẫn có khúc mắc.” Chính Hiên sắc mặt có điểm ảm đạm nói. Từ khi Tinh nhi chân chính cùng hắn một chỗ, hắn không chỉ một lần nghe được nàng trong mộng vẫn kêu ‘Quân’, điều này làm cho thân là trượng phu như hắn thập phần sinh khí, nhưng khi đối mặt nàng, hắn cũng chỉ có thể làm bộ như không có việc gì, chỉ vì năm đó liên tên ‘Quân’ này, hắn làm cho Tinh nhi chịu nhiều khổ sở.

“Cái kia và Mạc Quân có liên quan sao?” Chính Hiên ngừng một chút lại nói. Cẩn đệ đột nhiên nhắc tới chuyện này, nhất định có nguyên nhân.

Cẩn Hiên nhìn Chính Hiên vẻ mặt ảm đạm, hơi do dự nói: “Thần đệ nghĩ, thần đệ biết ‘Quân’ trong miệng Vũ Tinh là người phương nào.” Nói xong, cẩn thận quan sát phản ứng Chính Hiên.

Quả nhiên như hắn liệu đoán, Chính Hiên vừa nghe hắn nói như thế, quắc mắt đứng lên, biểu tình lập tức âm ngoan, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là ai?” Suy nghĩ một chút, đột nhiên mở to hai mắt, bất khả tư nghị nói: “Chẳng lẽ là..... Mạc Quân.” Không, không, không có khả năng, Mạc Quân ở biên cương, là người Mạc gia thôn, mà Tinh nhi trước giờ vẫn ở kinh đô, hai người làm sao có thể quen biết nhau?

Nhưng ai biết Cẩn vương lại gật đầu, vừa nhìn chăm chú vào phản ứng Chính Hiên vừa nói: “Việc này cũng là vì ta nghĩ hết mọi biện pháp, cũng là nguyên nhân không cho Quân tiến cung.”

“Không cho hắn tiến cung chỉ trị phần ngọn, không thể trị tận gốc, muốn cho Tinh nhi hoàn toàn quên người này, chỉ có thể làm cho hắn vĩnh viễn biến mất, nhất lao vĩnh dật [*]” Chính Hiên thần nhiên nói, coi như đang nói hôm nay thời tiết bình thường, nhưng trong mắt là sát khí đằng đằng, cả người cũng tản mát ra sát khí mãnh liệt, có điều chỉ nhìn Cẩn Hiên, chuyện này để Cẩn Hiên làm hẳn rất yên tâm.

“Ta sẽ không để bất luận kẻ nào may mắn động đến hắn.” Thật sự ngoài ý muốn Chính Hiên, Cẩn Hiên mặc dù cũng chỉ thần nhiên nói, nhưng ngữ khí kiên định làm cho Chính Hiên chấn động.

Chính Hiên lại vẻ mặt bất khả tư nghị đột nhiên nhìn về phía Cẩn Hiên như muốn soi thấu nội tâm hắn, mà Cẩn Hiên cũng thẳng thắn đối diện với hắn, trong mắt là tia kiên định không thể dao động.

Trầm mặc một hồi, Chính Hiên đột nhiên như nghĩ tới điều gì, cười cười nói: “Một khi đã như vậy, tại sao lại muốn nói cho trẫm chuyện này.” Tuy là cười, nhưng trên mặt âm hàn thực quá nặng.

Cẩn Hiên không sợ đón nhận nét cười của Chính Hiên chứa thâm ý khác, thần nhiên nói: “Nếu ta không nói, hoàng huynh nhất định hội triệu kiến Quân, đến lúc đó ta ngăn cản được lần đầu tiên, nhưng không cách nào ngăn cản được những lần sau, Quân cùng Vũ Tinh sớm muộn gì sẽ hội kiến, đến lúc đó hoàng huynh sẽ biết. Chỉ cần không cho Vũ Tinh và Quân gặp mặt, là có thể việc gì cũng không xảy ra, bởi vậy...”

Cẩn Hiên còn chưa nói xong, Chính Hiên liền hàn thanh nói tiếp: “Bởi vậy ngươi nhận việc nói trước cho trẫm, hy vọng trẫm không cần triệu Mạc Quân tiến cung. Ngươi như thế nào khẳng định trẫm sẽ đáp ứng?”

“Thần đệ không dám khẳng định hoàng huynh sẽ đáp ứng, nhưng Quân sinh, thần đệ sinh, Quân tử, thần đệ tử.” Cẩn Hiên không còn giọng lạnh nhạt như trước, đứng lên, còn thật sự kiên định nói.

“Ngươi.....” Chính Hiên không thể tin Cẩn Hiên lại lấy cái chết uy hiếp hắn, nhìn chăm chăm Cẩn Hiên một hồi, nhưng Cẩn Hiên vẫn là lưng đứng thẳng, vẻ mặt kiên định nhìn lại hắn, cuối cùng hắn vẫn nhận thua, suy sụp ngồi xuống, vô lực nói: “Hắn đáng giá ngươi làm vậy sao?”

“Đáng giá, hẳn so với ta còn quan trọng hơn cả sinh mạng” Cẩn Hiên giống như đang tuyên thệ, kiên định nói với Chính Hiên. Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả chính hắn cũng bị chấn kinh, nhưng hắn không hối hận nói ra như vậy, vì này là lời trong tâm của hắn.

“Ngươi..... Chẳng lẽ các ngươi..... Không thể.....” Chính Hiên lần này khiếp sợ cả người đều nhảy dựng lên, hoàn toàn không còn hình tượng đường đường một hoàng đế gặp biến không kinh.

“Có thể, ta yêu y, thực yêu thực yêu.” Cẩn Hiên dường như còn sợ Chính Hiên bị kinh hách không tiếp thu được, tiếp tục ngữ khí không sợ hãi nói.

[*]: Ý nói chỉ cực khổ trong một lúc, sẽ an nhàn lâu dài

Q.2 - Chương 55: Thâm tình thông báo

“Có thể, ta yêu y, thực yêu thực yêu.” Cẩn Hiên dường như còn sợ Chính Hiên bị kinh hách không tiếp thu được, tiếp tục ngữ khí không sợ hãi nói.

Hắn và hoàng huynh từ nhỏ đến lớn đều luôn thẳng thắn thành khẩn đối xử với nhau, vì thế chuyện này hắn cũng không nghĩ sẽ lừa gạt hoàng huynh, hơn nữa hắn cho tới bây giờ cũng không sợ để cho người khác biết hắn yêu thương một người nam nhân, căn bản là hắn không để ý tới suy nghĩ của người khác, nhưng hắn để ý suy nghĩ của Quân, hắn vẫn không dám thổ lộ với Quân, là vì sợ y xem thường hắn, cảm thấy hắn thực ghê tởm, đương nhiên cũng có một phần là vì Vũ Tinh. Nhưng hắn thực khẳng định hắn quả thật là yêu thương y.

Chính Hiên bị một câu này của Cẩn Hiên cấp sợ tới mức thật lâu mới định thần lại, bên tai không ngừng vang vọng “Ta yêu y, thực yêu thực yêu.....” Không, Cẩn đệ như thế nào có thể yêu thương một người nam nhân! Nhưng Cẩn đệ cũng không như là đang nói giỡn.

“Thực yêu ai a!” Ngao Tuyết ôm cục cưng cười hi hi xuất hiện ở trong tầm cung, đánh vỡ không khí quý dị chỉ hai người mới cảm nhận được.

Hai người cũng không nói chuyện, ngồi xuống, Ngao Tuyết cũng ngửi được mùi gì đó không thích hợp, nghịch ngợm cười nói: “Cẩn Hiên, đến xem cháu trai của ngươi.”

Cẩn Hiên nhìn đứa trẻ con nho nhỏ trong lòng Ngao Tuyết, thân thủ nhéo nhéo, gương mặt vừa nãy còn lãnh khốc bây giờ đã nở nụ cười: “Thật sự là giống như Tử đệ nói, thật đáng yêu, rất giống Vũ Tinh, cũng rất giống hoàng huynh.” Trẻ con nho nhỏ thật thần kì a, hắn cũng không đủ can đảm đi ôm đứa trẻ này.

“Đứa nhỏ của trẫm và Tinh nhi đương nhiên đáng yêu, có phải hay không a cục cưng.” Chính Hiên cũng làm như không có chuyện gì xảy ra, cùng Ngao Tuyết đùa với tiểu bảo bảo.

“Vũ Tinh, xem ra ngươi thật sự thực hạnh phúc, ta có thể yên tâm.” Cẩn Hiên nhìn bọn họ một nhà ba người hoà thuận vui vẻ, hiểu ý cười nói.

“Cẩn Hiên, kỳ thật ngươi đã sớm yên tâm.” Ngao mỉm cười đầy ý tứ nói, thấy Cẩn Hiên có chút dăm chiêu nhìn nàng, ha ha cười nói: “Ngươi có thể thân nhiên như vậy mà đối diện với ta và tiểu Hiên tử, không phải chứng minh ngươi đã buông xuống rồi sao?” Nói xong nhìn Chính Hiên nở nụ cười, Chính Hiên có ý tứ hàm xúc khác nhìn Cẩn Hiên liếc mắt một cái, tựa hồ bắt đắc dĩ nhận thua, quay đầu đối với Ngao Tuyết sùng nịnh cười.

Nghe Ngao Tuyết vừa nói như vậy, Cẩn Hiên nhìn Ngao Tuyết cùng Thái tử trong lòng nàng, lại sáng tỏ ý tứ của Chính Hiên, cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Nửa ngày, Cẩn Hiên mạnh ngẩng đầu, giống như đã nghĩ thông suốt, ánh mắt sáng ngời, giờ lên một nụ cười thư thái: “Vũ Tinh, không, hoàng tẩu, ngươi nói đúng, kỳ thật từ lúc trong lòng ta có y, ta đã chậm rãi đem ngươi buông xuống, chỉ là còn ngại đại không biết mà thôi, lại còn lưỡng lự, ha ha..... Thật là khờ a!” Cẩn Hiên búng tỉnh đại ngộ, là vì lúc trước hắn quá mức cố chấp, mới không thấy rõ tâm mình.

“Ha ha..... Ngươi rốt cục đã thấy rõ tâm mình.” Ngao Tuyết trong lòng cũng buông lỏng, thiết tình nở nụ cười, nàng vẫn sợ Cẩn Hiên hỏi vì nàng mà không thể chấp nhận bất kỳ kẻ nào, hiện tại hắn gọi nàng là hoàng tẩu, đã tỏ vẻ hắn cuối cùng cũng đã đem nàng buông xuống, thiết tình tiếp nhận một người khác. Ha ha..... Nhưng người kia là ai đây nhất định là những ngày hắn chinh chiến xa trường mà gặp gỡ biết nhau.

Đột nhiên Ngao Tuyết đối với người trong lòng Cẩn Hiên thực cảm thấy hứng thú, đem con nhét vào trong lòng Chính Hiên, tạo thành bộ dáng nghiêm hình phó cung nhìn chăm chăm Cẩn Hiên nói: “Thành thật khai báo, ‘Nàng’ kia là ai? Các ngươi làm sao biết nhau, ngươi là yêu thượng chỗ nào của nàng? Nói mau, lần này không được nói dối ta, nếu không, hừ hừ.....” Một bên hừ một bên lại vây quanh Cẩn Hiên dạo qua một vòng, như là nghiên cứu nếu hắn dám không nói, phải như thế nào trừng phạt hắn mới tốt.

“Chúng ta là ở trên chiến trường nhận thức, dung mạo của y, tài hoa của y, trí tuệ của y..... Hết thấy của y đều thật sâu hấp dẫn ta, làm ta không thể không động tâm.” Cẩn Hiên như lâm vào hồi ức, vừa đắm chìm trong trí nhớ hồi tưởng lại khoảng thời gian ở cùng Ngao Quân, vừa hạnh phúc cười, khi nghĩ tới y, tâm hắn liền vui sướng đến sắp bay lên, nhất là sau khi hiểu được mình đã buông Vũ Tinh xuống, trong lòng hạnh phúc lại không biết nên hình dung như thế nào cho hảo.

“Oa! Trên thế giới lại có một nữ nhân thập toàn thập mỹ như thế sao? Có phải là do Tây Thi trong mắt tình nhân không? Hay là nàng thật xuất sắc như vậy? Bất quá, có thể được đôi mắt đỉnh đỉnh của Cẩn vương gia đánh giá như vậy, xem ra, ta thực phải tìm cơ hội để gặp người này mới được. Cẩn Hiên, ngày mai mang nàng lại đây cho ta xem.” Ngao Tuyết khoa trương nói với Cẩn Hiên, nàng luôn luôn nói gió chính là mưa, nhìn bộ dáng tò mò của nàng, nếu không phải trời đang tối mịt, không chừng nàng thật sẽ đi đến Cẩn vương phủ!

Nữ nhân? Nếu y thật là nữ nhân vậy là tốt rồi.

Cần Hiên nghĩ như vậy, đầu chưa sót lác lác, vẻ mặt vừa mới vui sướng lập tức suy sút đi xuống,

Vô lực cười cười: “Đây chỉ là ta đơn phương, y không đáp ứng ở cùng một chỗ với ta.” Quân thích là nữ tử, y nhất định không tiếp thụ nam tử yêu nhau.

“Cái gì? Người nói người đang tương tư a! Điều này sao có thể? Cần Hiên người vĩ đại như vậy, trên đời có người nữ nhân nào không muốn gả cho người a? Có thể được người đề ý đến, không biết nàng đã tu luyện mấy đời phúc phận, nàng cư nhiên còn không đáp ứng, nàng có phải là ngọc tử hay không a?” Ngao Tuyết không thể tin hết lớn.

“Ha ha Tình nhi, người đang mắng chính người a?” Chính Hiên đột nhiên thực không khách khí cười to nói,

Người nào đó tựa như đã quên nàng chính là ngọc tử, tuy rằng hẳn thực nguyện ý yêu ngọc tử như nàng, bất quá nghe nàng nói chính mình như vậy, hẳn vẫn nhịn không được cười to.

“Ta không cười, ha ha..... Ta thật sự không cười.” Chính Hiên lập tức hơi sợ nhịn cười, hẳn sợ nhất là tiểu thê tử của hắn sinh khí, nàng mà sinh khí thì hẳn phải một mình trông phòng, kia thực thê lương.

“Hừ.” Ngao Tuyết đối với Chính Hiên hừ một tiếng, lại nói với Cần Hiên: “Nói thật đi, có phải nàng đã có người trong lòng rồi không?” Ngao Tuyết đoán. Lúc trước cũng bởi vì trong lòng nàng có tiểu Hiên tử, mới cự tuyệt Cần Hiên, nếu không có tiểu Hiên tử, nàng dám khẳng định nàng nhất định hội yêu thượng Cần Hiên.

Người trong lòng? Người trong lòng Quân là người đó, hoàng tâu! Nghĩ đến, Cần Hiên lại suy sụp cúi đầu nói: “Mặc kệ y có người trong lòng hay không, tóm lại chúng ta là không có khả năng.” Cho dù không có Vũ Tình, Quân hẳn cũng sẽ không yêu thượng nam tử như hắn!

“Cái gì không có khả năng! Chỉ cần trong lòng nàng vẫn chưa có người, hết thảy đều có khả năng. Có phải gia đình nàng ngăn cấm, hay là bọn người thân phận cách xa, hoặc là tuổi các người kém nhau quá lớn? Tóm lại mặc kệ là vấn đề gì, tình yêu trước mắt đều không thành vấn đề. Tình yêu chân chính có thể vượt qua thân phận địa vị, có thể vượt qua tuổi tác chênh lệch, có thể vượt qua giới tính, có thể vượt qua biên giới.” Ngao Tuyết vừa nói vừa đi vòng quanh Cần Hiên, thuận tiện dạy hắn một khóa học tình yêu, chỉ cần người kia không có người trong lòng, bằng năng lực của Cần Hiên, có cái gì là không có thể.

“Tình yêu chân chính là có thể vượt qua giới tính? Thật sự có thể chứ?” Những lời của Ngao Tuyết làm Cần Hiên chấn động dường như tự hỏi không ngừng lặp lại những lời này.

“Đương nhiên là có thể.” Ngao Tuyết thực khẳng định gật đầu, cũng không chú ý Cần Hiên đang rối rắm.

Chính Hiên nghe được thực hiểu được, xem ra Cần đệ hẳn thật là yêu thượng ‘Nam tử’ tên Mạc Quân kia, haiz!!

“Cho dù có thể, nàng cũng sẽ không đáp ứng, hẳn là nàng không có khả năng hội yêu thượng ta.” Được Ngao Tuyết khẳng định trả lời, Cần Hiên đầu tiên là trước mắt sáng ngời, tiếp theo lại giống như nghĩ tới chuyện gì đó, ánh mắt chậm rãi trở nên âm trầm.

“Hắn là? Đường đường Cần Vương gia khi nào lại trở nên mất tự tin như vậy? Người hỏi qua nàng sao? Nàng có chính mồm nói với người nàng không thương người sao? Có lẽ nàng cũng yêu người? Cũng vì người chuyện gì đều ghen ở trong lòng như vậy, nàng làm sao biết được, tình yêu là chuyện không thể đoán trước, vẫn nên hỏi rõ sẽ tốt hơn, không cần đem ý nghĩ của mình trở thành suy nghĩ của đối phương. Người phải thổ lộ với cùng nàng, nói rõ ràng với nàng, cho dù nàng nói, không thương người thì đã sao? Chỉ cần nàng một ngày vẫn chưa thành thân, người vẫn còn cơ hội, chỉ cần người không bỏ cuộc, tình yêu của người nhất định sẽ có hồi báo. Nhưng nếu không nói ra, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không biết, bất quá đợi đến khi mất đi rồi, mới hối hận thì cũng quá muộn.” Ngao Tuyết giống như chuyên gia tình yêu nổi hứng lên dạy cho Cần Hiên một khóa đạo lý tình yêu, còn lấy tư thái của người từng trải cho lời khuyên. Ở hiện đại, trên TV thường xuyên trình diễn, hai người yêu nhau nhưng luôn có ý định che dấu không dám nói ra, luôn cho rằng đối phương không có khả năng hội yêu mình, kết quả tạo thành cả đời tiếc nuối. Không thể tưởng được loại sự tình này cũng sẽ phát sinh ở trên người Cần Hiên, nhớ ngày đó người hẳn yêu là nàng hoàng tâu của hắn, cũng không giống như bây giờ lo được lo mất a! Xem ra hẳn là yêu thâm người kia, mới có thể sợ mất đi như vậy, sợ bị cự tuyệt, không tự tin như vậy, nếu nói tình yêu có thể biến người anh hùng trở nên nhu nhược, xem ra không phải giả.

Những lời của Ngao Tuyết, làm Cần Hiên như đang trong ngõ cụt bất ngờ tìm thấy ánh sáng, đúng vậy hẳn phải nói rõ tình yêu trong lòng hắn với y, cho dù y hiện tại không thương hắn, hắn cũng sẽ làm y phải yêu, hắn không thể để tình yêu một lần nữa rồi bỏ hắn, lại đau, hắn không muốn điều đó xảy ra một lần nữa, lúc này đây vô luận phải trả giá bao nhiêu, hắn cũng muốn y, Quân, vĩnh viễn chỉ có thể là y.

Chính Hiên có chút đắm chiêu ngồi ở một bên, nghe thê tử của hắn giải thích về tình yêu lớn, nhìn Tam đệ hắn ánh mắt tỏa sáng, trên mặt còn có thần thái chưa từng xuất hiện, cảm thấy cũng nên có một quyết định.

“Hoàng tâu, cảm ơn người.” Cần Hiên đột nhiên kích động một cái cảm bá vai Ngao Tuyết, chân thành nói. Xoay người hướng tầm cung đi ra, hẳn muốn gặp Quân, hiện tại hẳn muốn nhìn thấy y, chưa bao giờ lại giống như hiện tại nghĩ thực thực muốn đem y ôm vào trong lòng như vậy, biểu đạt với y tình yêu thật sâu của mình, Quân, ta yêu người, yêu đến tâm cũng đau, Cần Hiên không ngừng hò hét trong lòng.

“Người muốn đi đâu?” Ngao Tuyết hướng về phía Cần Hiên sắp ra khỏi tầm cung lớn tiếng hỏi, trên mặt cũng là một bộ hiểu rõ, biểu tình xem kịch vui.

“Đi gặp y.” Cần Hiên quay đầu lại, cười nói sáng lạn với Chính Hiên và Ngao Tuyết, hẳn đã nghĩ thông suốt hiện tại tâm tình vô cùng thư sướng, Nụ cười này tràn đầy ánh sáng rực rỡ, thậm chí cả ánh trăng cũng phải xấu hổ ẩn nấp, Ngao Tuyết nhìn thấy một trận thất thần, mê trai nghĩ: Cần Hiên hảo soái a!

Chính Hiền làm sao không biết thể tứ của mình, trừng phạt đem Ngao Tuyết đang ngây người thực thực ôm vào trong ngực, đối với Cần Hiền thực khẩn cấp rồi đi đột nhiên hô lên một câu: “Tam đệ, trầm đáp ứng người, cố lên!” Nói xong, có thâm ý khác cười với Cần Hiền: Chuyện Tình nhi, hần luôn cảm thấy có điểm thực xin lỗi Tam đệ, hiện tại kẻ ngu ngốc này rốt cục lại tìm được người yêu rồi, tuy rằng người nọ là nam nhân, lại có thể là nam nhân có liên quan với Tình nhi, nhưng chỉ cần Tam đệ vui vẻ khoái hoạt thì tốt rồi, hơn nữa nếu Mạc Quân kia thật sự cũng yêu thương Tam đệ, vậy hần cũng không cần lo lắng, y và Tình nhi ‘Tình cũ gặp nhau’, hi hi hi! Chỉ cần Tam đệ thành công bắt lấy được lòng của y trước, ngăn cản Tình nhi và y gặp mặt là tốt rồi, ha ha. .... Chính Hiền thực đắc ý tính toán. Đáng tiếc hần tính sai một chút, thể tứ hần cũng không phải là tay dễ chơi, xảo trá tai quái như nàng muốn làm chuyện gì, gặp người nào, cho dù là Thiên vương lão tử đến đây cũng ngăn cản không được, dám ngăn cản hai người bọn họ gặp mặt? Hậu quả kia thật sự là làm hần và Cần Hiền hai người hối hận không kịp, thật sự là ‘Vô cùng thể thâm’ a!

“Cám ơn người, hoàng huynh!” Cần Hiền chân thành nói với Chính Hiền, trong mắt lóe cảm động quang mang, vừa dứt lời, người đã phi thân biến mất ngoài tầm cung. Cần Hiền hiểu rõ ý tứ trong những lời này của Chính Hiền, hần đã đáp ứng sẽ không thương tổn Quân, đáp ứng hần sẽ hợp lực ngăn cản hai người bọn họ gặp lại, hần còn ủng hộ ta, cô lên vị ta, mà không phải khinh thường ta, ha ha. .... Hoàng huynh, ta sẽ không khiến người và hoàng tẩu thất vọng, rất nhanh thôi ta sẽ mang ‘Em dâu’ tới gặp các người, hoàng tẩu, chờ y trở thành em dâu của người, người có thể nhìn thấy Mạc Quân, ha ha

Cần Hiền mang theo tâm tình thập phần hưng phấn đêm khuya về tới Cần vương phủ, biểu tình còn ngốc lăng đã chạy vội đến phòng Ngao Quân, lòng nóng như lửa đốt lòng nhưng khi nhìn thấy trong phòng trống rỗng lại có một trận mất mát, lúc sau mới nhớ có điều không thích hợp: Quân không phải ăn mê được rồi sao? Hiện tại hần là phải còn tại mê man chứ, như thế nào trong phòng không có người a, chẳng lẽ có chuyện gì?

Hưng phấn lập tức đã bị lo lắng thay thế, vội vàng xoay người sẽ lao ra bên ngoài, lại thiếu chút nữa đã va phải Chu bá đang hạy tới, Chu bá còn không có phản ứng, Cần Hiền đã một phen nắm áo của hần, quát: “Quân ở đâu?”

“Vương... Gia, Mạc công tử ở phía sau viện. ....” Chu bá thật vất vả phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói, lời còn chưa dứt trước mắt đã không còn thân ảnh của Vương gia, không khỏi lại thâm sâu hít một hơi.

Cần Hiền một đường chạy như điên đến hậu viện, còn chưa đi gần, liền cảm giác được một cổ kiếm khí rất mãnh liệt, một bóng trắng vũ kiếm chọt cao chọt thấp, là nữ như vậy, làm cho thiên địa lâm vào động dung, chỉ cần xem nhẹ hần bằng lãnh như ba thước trên mặt kia, kia hết thảy đều là hoàn mỹ.

Đang lúc Cần Hiền nhìn xem đến ngây ngốc t, một hàn quang lóe lên kiếm thẳng tấp đâm tới hần, Cần Hiền theo bản năng né tránh, nhưng thanh kiếm kia dường như là không đâm đến hần thì sẽ không bỏ qua, lại lần nữa đâm đến hần, vô luận Cần Hiền trốn tránh như thế nào, thanh kiếm kia vẫn đuổi theo hần, hoặc nên nói là chủ nhân của thanh kiếm không buông tha hần.

“Quân, người làm cái gì vậy?” Cần Hiền nhảy dựng lên, bay ra cách xa mấy thước, ra tiếng hỏi.

Nhưng Ngao Quân nửa phần cũng không để ý đến hần, vẫn như cũ mặt lạnh lùng hướng Cần Hiền phi thân tới, công phu trong nháy mắt, người đã đến trước mặt hần, kiểm lại một lần nữa đâm ra, lần này Cần Hiền không tái trốn tránh, mà là đứng thẳng tấp, mặc ch kiếm o Ngao Quân đâm tới hần.

Cuối cùng kiếm cách Cần Hiền 1 millimet thì ngừng lại, Cần Hiền vẫn như cũ vẫn phong bất động, hoàn toàn không đem chuyện hần thiếu chút nữa sẽ mất mạng để ở trong lòng, thiên hạ trần đầy trong mắt cũng chỉ có người trước mắt.

“Vì cái gì không tránh?” Lạnh lùng, thanh âm không có chút độ ấm chậm rãi quanh quẩn ở nơi ban đêm mười phần yên tĩnh này, kiếm trong tay Ngao Quân vẫn như cũ chỉ vào Cần Hiền.

“Đối với người, ta vĩnh viễn cũng không né tránh.” Cần Hiền ngữ mang hai ý nghĩa nói, đôi mắt thâm tình nhìn Ngao Quân không chút nào che dấu. Hần biết Quân vì sao lại đột nhiên đối xử lạnh lùng với hần như thế, vô tình như vậy, nhưng hần không hối hận.

Đối với những lời của Cần Hiền, nàng chỉ nghĩ rằng ý tứ bên ngoài của hần mà thôi [Thật sự là người trì độn], nhưng tâm mắt nóng rực của hần nhìn chăm chú nàng làm Ngao Quân mất tự nhiên, lãnh ngao nói: “Vì cái gì phải làm như vậy?”

Nàng không rõ, vì cái gì? Hần vì cái gì muốn ngăn cản nàng tiến cung, vì cái gì cho nàng ăn được khiến nàng mê man? Nàng tín nhiệm hần như vậy, mà hần lại hồi báo tín nhiệm của nàng như vậy sao? Trong lòng đau quá a!

“Vì tốt cho người.” Cần Hiền ôn nhu nói, đưa tay cầm lấy tay đang cầm kiếm của Ngao Quân, trong lòng nói với Ngao Quân: Chỉ cần có thể bảo hộ người, cho dù phải chết ở trong tay người, ta cũng cam tâm tình nguyện.

Ngao Quân bị những lời khó hiểu này của Cần Hiền làm nổi giận, rút tay bị cầm lại, đem kiếm thu hồi, xoay người, cười lạnh nói: “Hừ, tốt cho ta? Làm cho ta mê man, làm ta không thể cung, không gặp được hoàng đế, hoàng hậu là vì tốt cho ta? Chẳng lẽ trong cung có mãnh thú thiên tai? Âu Dương Cần Hiền, người có biết khi ta tỉnh lại, phát hiện đêm đã khuya, hối hận khi người đã sớm tiến cung ra sao không? Người có biết khi ta biết nguyên nhân ta sở dĩ hội mê man là vì người cấp ăn được phần nộ thương tâm ra sao không? Uổng ta tín tưởng người như vậy, người lại đối xử với ta như thế, hừ. .... Thế nhưng hiện tại còn nói là vì tốt cho ta, người thực cho ta là hài đồng ba tuổi sao?”

Ngao Quân lúc này trong lòng thật sự cảm thấy rất đau, đó là loại đau bị người tín nhiệm phản bội, còn có một loại đau mà nàng không thể nói rõ, tự nhiên cũng có phần nộ, đêm nay nàng đã sớm nghĩ phải như thế nào cho Tuyết một kinh hi, nàng đã sớm ảo tưởng gặp mặt hai người, tưởng tượng ra vô số tình cảnh, không thể tin được lại bị hần phá hủy hết, nhưng nàng vẫn không rõ, hần vì cái gì phải làm như vậy, hần không phải rất muốn biết quan hệ của nàng và Tuyết sao?

Cần Hiền kích động vội tới trước mặt Ngao Quân, vô cùng thâm tình nói: “Biết, biết, ta tất cả đều biết, ta biết sau khi người tỉnh lại, nhất định hội trách ta, nhưng thỉnh tin tưởng ta, ta làm như vậy thật là vì tốt cho người, ta không thể để người có chuyện, bởi vì ta yêu người, ta yêu người, người biết không, ta

yêu người, yêu đến tâm đầu ý hợp, Lăng Ngạo Quân, người có nghe hay không, ta yêu người, Âu Dương Cẩm Hiền ta yêu Lăng Ngạo Quân người. .... ” Cẩm Hiền động tình đem Ngạo Quân kinh ngạc gắt gao ửng trong ngực, không ngừng mà hô to ‘Ta yêu người, ta yêu người’, nhất thời trong trời đất tĩnh lặng dường như chỉ còn lại hai người đang ôm nhau và trong lúc đó quanh quẩn hai người cũng chỉ có một câu này.

Ngạo Quân vẫn luôn lạnh lùng nghiêm mặt bị những lời của Cẩm Hiền làm cả kinh thiếu chút nữa té xỉu, ngay cả khi bị Cẩm Hiền gắt gao ôm, cũng giống như không chút nào tự biết, trong đầu chỉ có Cẩm Hiền thâm tình hô to ‘Ta yêu người, Âu Dương Cẩm Hiền ta yêu Lăng Ngạo Quân người. ....’, trời ạ! Đây là hán đang thông báo với ta sao? Nhất thời trong lòng giống như hưng phấn lại dường như mê mang: Tuy rằng từ nhỏ đến lớn nam sinh đi theo bên người nàng vô số kẻ, nhưng chưa bao giờ có một nam sinh thâm tình thông báo với nàng quá như thế, bởi vì phạm là nam sinh tiếp cận nàng không phải bị nàng phát ra hàn khí cấp dọa lui, thì bị nàng đánh cho tàn phế. Cẩm Hiền lại nhiệt tình nói hán yêu nàng, trong lòng nơi nào đó tựa hồ sắp bay lên, nhưng ngay lập tức cũng nghĩ đến, Cẩm Hiền không phải vẫn yêu Tuyết sao? Như thế nào hội đột nhiên đổi nàng nói như vậy?

“Quân, ta không phải dọa đến người chứ? Quân, người có chấp nhận ta không?” Cẩm Hiền thấy Ngạo Quân nửa ngày cũng không phản ứng, giống cái đầu gỗ ngây dại ra, lập tức giữ hai người một khoảng cách, nhưng vẫn ôm lấy nàng, về mặt khẩn trương hỏi, hán biết Quân nhất định là bị hán dọa, y nhất định không nghĩ tới thân là nam tử như hán hội yêu thượng y đi!

“Người. ....” Trong khi Cẩm Hiền gấp đến độ thật lo lắng, Ngạo Quân rốt cục chậm rãi ngừng đầu, về mặt muốn nói lại chỉ nhìn Cẩm Hiền nói.

“Người muốn nói cái gì? Người có thể đáp ứng ta không?” Cẩm Hiền khẩn trương thanh âm đều phát run, như là đang chờ đợi kết quả tuyên phán, trong lòng bàn tay cũng xuất ra mồ hôi, trong lòng không ngừng mà hô hét: Nói a! Nói người đáp ứng a!

Ngay khi Cẩm Hiền khẩn trương nhìn không được muốn rống to lên, Ngạo Quân rốt cục cũng nói ra, chính là lời này vừa nói ra Cẩm Hiền thiếu chút nữa đã muốn tức chết, đôi môi phấn nộn như cánh hoa hồng khẽ mở nói: “Người không uống rượu chứ!”

Cẩm Hiền thật muốn trực tiếp chết luôn đi cho rồi, hán thật vất vả có lấy dũng khí, chân thành thông báo như vậy, nhưng lại bị y nói trở thành lời nói say, lại nắm chặt tay Ngạo Quân, để y nhìn hán, đôi mắt thâm tình như nam châm thẳng tấp vào trong đôi mắt của nàng, động tình lại chân thành tha thiết vô cùng nói: “Nghe đây, ta không uống rượu, ta là nói thật, Âu Dương Cẩm Hiền ta yêu Lăng Ngạo Quân người, yêu thật sâu, yêu không thể tự kiềm chế, ta muốn người vĩnh viễn ở lại bên người ta, cho dù thế nhân thóa mạ, ta cũng không để ý, ta chỉ để ý người.”

Đến bây giờ, Ngạo Quân đã nghe thấy rõ ràng, nghe được rõ ràng, thâm tình trong mắt hán cho dù là nàng đối với tình yêu trì hoãn như thế cũng nhìn ra thật sự xác thực, sâu trong tâm linh thật sâu lại lại chấn động một chút, bàn tay bị hán nắm là độ ấm như thế, trong lòng không ngừng có dòng nước ấm chảy qua, nàng thật sự tin tưởng hán là thật sự yêu thượng nàng, nhưng trong lòng nàng lại vẫn là có nghi vấn.

“Vậy hoàng hậu thì sao? Người không phải yêu nàng sao?”

“Người biết?” Cẩm Hiền đầu tiên là cả kinh một chút, sau đó suy nghĩ lại ‘Quan hệ’ của y và hoàng hậu, bình tĩnh đem những lời trong lòng nói ra: “Đúng vậy, ta yêu Vũ Tinh, nàng cũng là nữ tử đầu tiên ta yêu, nhưng chúng ta cũng là hữu duyên vô phận, từ khi nàng chọn hoàng huynh, ta liền trốn tránh đến biên quan xa xôi, nhưng cho dù ta tránh được hai người gặp lại, nhưng tránh không được tâm của mình, trước khi gặp được người, ta chỉ là một người vô tâm là cái xác không hồn, là người, có lẽ lần đầu tiên gặp người người đã làm lòng ta lại động tâm, ta đã bị dung nhan tuyệt sắc của người, khí chất lạnh lùng hấp dẫn, sau đó ở cùng với nhau, trí tuệ của người, tài hoa của người, bác học đa tài của người, làm cho ta bất tri bất giác yêu người. Nhưng ngay lúc đó ta một chút cũng thấy không rõ tâm mình, cũng không chịu thừa nhận mình lại yêu thượng một người nam nhân, mà bộ dạng của người lại có điểm giống với Vũ Tinh, cho nên ta không ngừng mà nói với chính mình, động tâm với người là vì đem người trở thành Vũ Tinh. Nhưng sau đó, ta ngay cả chính mình cũng không lừa được, người ta thật sự yêu thượng là nam tử người, ta không nghĩ người sẽ chấp nhận ta, cho nên ta lại lựa chọn trốn tránh, nhưng ta vẫn như cũ trốn không thoát, mỗi ngày nhắm mắt lại, dáng người phong hoa tuyệt đại của người sẽ xuất hiện ở trong đầu ta, mỗi đêm ta nhập mộng, ta thật sự rất thống khổ, ta không ngừng mà giãy dụa.”

Ngạo Quân nhìn trong đôi mắt Cẩm Hiền không ngừng hiện lên thống khổ, nàng biết hán nhất định là đang nhớ tới những đau đớn khi giãy dụa, vừa định mở miệng nói chuyện, Cẩm Hiền lại một lần nữa thâm tình nhìn nàng nói: “Đêm nay sau khi hoàng tẩu nói một phen, nhất thời làm tâm linh ta tương thông, nguyên lai tất cả mọi chuyện đều do ta quá mức chấp nhất.”

“Nói cái gì?” Ngạo Quân tò mò hỏi, hoàng tẩu? Là nói Tuyết! Tại sao đột nhiên từ Vũ Tinh biến thành hoàng tẩu? Tuyết rốt cuộc nói với hán ‘Đạo lý’ kinh thiên động địa gì.

“Kỳ thật từ lúc ta yêu thượng người, ta đã sớm đem Vũ Tinh chậm rãi từ trong lòng ta buông xuống, lúc trước ta vẫn nghĩ lần này gặp lại, ta nhất định khó có thể đổi mặt với Vũ Tinh, thế nhưng đêm nay, ta không chỉ có thể thần nhiên mà đối diện, lại còn vì nàng và hoàng huynh hạnh phúc ân ái đến vui mừng, Vũ Tinh nói việc này cho thấy ta đã buông nàng xuống, quả thật, ta đã buông tay, hiện tại trong lòng ta yêu chỉ có người mà thôi!”

Cẩm Hiền động tình nhìn chăm chú Ngạo Quân nói, nhìn y một thân nam trang, trong mắt hiện lên kiên quyết nói: “Tuy rằng biết ta yêu người, nhưng ta vẫn như cũ không dám nói với người, bởi vì ta biết người thích là nữ tử, người nhất định sẽ không đồng ý tình yêu biến dị của nam nhân và nam nhân, nhưng Vũ Tinh nói ‘Chân ái là có thể vượt qua tính giới’, Quân, để chúng ta ở cùng một chỗ đi! Yêu nhau vượt qua giới tính, được không?” Nói xong lời cuối cùng, dường như là khẩn cầu. Trước giờ đều trầm mặc ít lời, chỉ sợ vài năm nữa cũng không như đêm nay nói được nhiều như vậy!

Ngạo Quân lẳng lặng nghe Cẩm Hiền thâm tình thông báo, biểu tình vẫn như cũ không có gì biến hóa, nhưng kỳ thật trong lòng đã sớm như phiên giang đảo hải: Trời ạ! Cẩm Hiền thật là thật thật chính chính yêu thượng nàng, từ lúc ở biên quan, nàng vẫn biết trong lòng mình đã có Cẩm Hiền, hán ngẫu nhiên lộ ra thâm tình, nàng mặc dù trì hoãn nhưng vẫn có thể cảm giác được, nhưng nàng vẫn nghĩ thâm tình của hán là đối với Tuyết, cho nên hán mới nói lên cảm tình của mình, không thể ngờ được nguyên lai thâm tình của hán thật là đối với nàng, trong lòng từng đợt sóng, từng đợt nhảy nhót, nguyên lai bọn họ là yêu nhau. Rất muốn lớn tiếng nói với hán, chúng ta căn bản không cần vượt qua giới tính, bởi vì ta là nữ tử, ‘Tiên tử dưới ánh trăng’ người gặp được bên trì đàm chính là ta.

Nhưng lời nói đến miệng lại hóa thành một trận trầm mặc, lúc này trong đầu nàng ra lại hiện ra vẻ mặt luôn tà cười kia, bị người khác xem như là Tu La tàn nhẫn vô tình kia, nhưng đối với nàng lại vô cùng khoan dung, vô cùng thâm tình, Gia Luật Ứng làm nàng đau lòng, Gia Luật Ứng luôn bị nàng lần lượt thương tổn lại lần lượt tha thứ cho nàng. Nhớ rõ một đêm trước khi hấn rời đi, hấn dùng vẻ mặt vô cùng thật khẩn nói với nàng: ‘Quân, chờ ta về nước nhận xử phạt xong, sẽ đi tìm ngươi, đáp ứng ta, chờ ta, trước khi ta trở về, không được chấp nhận kẻ nào, ta biết ở trong lòng ngươi có Âu Dương Cẩn Hiên, cũng có ta, ta không biết, ai ở trong lòng ngươi có phân lượng nặng hơn, nhưng thỉnh đáp ứng ta, chờ ta.’ mà nàng đã đáp ứng hấn rồi, hấn nói rất đúng, trong lòng của nàng quả thật có hai người bọn họ.

“Quân. ....” Cẩn Hiên thấy Ngao Quân tựa hồ đang xuất thần, trầm ổn ngày thường hoàn toàn không thấy, chỉ còn vẻ mặt khẩn trương, như thiếu niên ngây ngô bình thường.

Đợi hồi lâu, Ngao Quân mới chậm rãi định thần lại, nhìn thật sâu nam nhân anh tuấn trước mắt, khẽ nói: “Thực xin lỗi.” Rút tay về, nhất quyết không để ý ánh nhìn chăm chú thống khổ của Cẩn Hiên kiên quyết xoay người, chậm rãi đi về phía trước. Cẩn Hiên, thực xin lỗi, tạm thời ta không thể đáp ứng ngươi, tuy rằng trong lòng ta có ngươi.

Ngay khi Ngao Quân đi ra hậu viện, Cẩn Hiên mang theo thanh âm vô cùng kiên quyết phá không mà đến: “Quân, ta sẽ không buông tay.” Trong lòng chấn động, dưới chân lại nửa phần cũng chưa dừng lại, độc lưu lại kiên quyết bối cảnh cấp Cẩn Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 56: Quen biết Đông Phương Tuấn Hạo

Âu Dương Cẩn Hiên không hổ là Âu Dương Cẩn Hiên, nói không buông tay thật sự không buông tay. Trời ạ! Ai tới cứu với, Tuyệt, đều là do ngươi làm hại, không có việc gì lại đi nói cái gì ‘Đạo lý lớn’, làm hại hiện tại ‘Lãnh Diện Chiến Thần’ hoàn toàn vô lại, làm hại nàng xưa nay lạnh lùng bây giờ cả ngày đều muốn giết người. Việc này, lại tới nữa, ta có thể giả chết được không a! Đáp án là không thể.

“Quân, đây, ta đã kêu người nấu cốt chúc ngươi thích ăn nhất này, mau dậy ăn, đừng ngủ nữa. Cẩn Hiên cầm bát chúc trong tay, ngồi ở đầu giường Ngao Quân, ôn nhu gọi. Thực hiển nhiên, ôn nhu của Nguyệt Oánh trước kia hiện tại tất cả đều rơi xuống người Cẩn vương gia đáng thương của chúng ta, bất quá, hai người kia đều giống nhau, nếu theo cách nói của Tuyệt chính là đem việc xây dựng công trình tam hạp trở thành niềm vui lớn nhất trong cuộc sống, mỗi ngày làm không mệt mỏi.

Ngao Quân kỳ thật đã sớm tỉnh, nhưng không muốn dậy, lẩn qua, tiếp tục giả bộ ngủ, nhưng trong lòng đã đến cực điểm: Từ sau buổi tối hôm đó, Cẩn Hiên giống như là..... Ách, nói thẳng ra chính là keo dán cực đại đi tới đâu dính tới đó, bộ dáng Vương gia lãnh khốc cũng biến mất, chính lại thành một bộ tiểu người hầu vô lại, hơn nữa mỗi buổi tối đều ở trong phòng nàng, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ dùng đôi mắt thâm thúy, ôn nhu cộng thêm thâm tình nhìn chăm chú nàng, nhìn đến nàng thật sự chịu không nổi, chỉ phải lãnh nghiêm mặt hạ lệnh trục khách, mà hấn lại vẫn cấp nàng một câu ai oán: ‘Quân, ta nghĩ nhìn ngươi ngủ, ta mới đi.’ Ngất, nàng như thế nào cảm giác nàng như là một phụ tửng phu đem thê từ đuổi đi, cuối cùng nàng chỉ có thể nhận thua, làm bộ ngủ, để đưa hấn cấp ‘Thỉnh’ đi. Tối đáng giận là hấn lại tiếp nhận công tác của Oánh nhi, mỗi ngày đều đến kêu nàng rời giường, còn ôn nhu như vậy, sáng sớm liền đem trái tim nàng dọa sợ tới mức chết khiếp, hấn có ý định không cho nàng hảo sống có phải không?

“Quân, ta biết ngươi sớm tỉnh, không cần nằm trên giường nữa, dậy ăn chúc đi!” Cẩn Hiên đem chén Ngao Quân cấp xóc lên, cúi đầu, ở bên tai nàng thổi một hơi, Quân thật sự rất đẹp, buổi sáng cũng dễ dàng xúc động, huống chi dưới thân là người âu yếm, nhưng hấn không thể làm y bị thương, chỉ phải chịu đựng. Ai, thực sợ có một ngày hội nhẫn không được, bất quá, muốn cho người thích ngủ như y rời giường, cũng chỉ có loại biện pháp này.

Quả nhiên, Ngao Quân run run một cái, mặt tối sầm, dùng sức đem Cẩn Hiên trên người đẩy ra, lại ôm lấy chân đạp lên người mình, lạnh giọng nói: “Âu Dương Cẩn Hiên, rốt cuộc đã đủ chưa?” Thật sự là lão hồ không phát uy ngươi cho ta là mèo bệnh a! Nhưng thực hiển nhiên cho dù là lão hồ phát uy, trước mặt cao thủ Cẩn Hiên này so với mèo bệnh cũng không sai biệt lắm.

“Biết ngươi sợ lạnh, đến đến, ăn bát chúc trước cho ấm thân,” Cẩn Hiên cầm trong tay bát chúc đưa đến trước mặt Ngao Quân, lấy lòng ôn nhu nói, hoàn toàn không nhìn ra hấn khí trước mắt sắp lãnh đông chết người, bởi vì so với lãnh công, hấn tuyệt đối không yếu hơn Ngao Quân, chính hấn thân cũng là một cái hầm lạnh chứa đá.

“Nếu biết ta sợ lạnh, không cần mỗi buổi sáng đến xóc chân của ta như vậy.” Ngao Quân có điểm đau đầu vỗ vỗ về cái trán nói. Thật không biết nên nói cổ nhân công lực thâm hậu? Hay là nên nói bọn họ phản ứng tri độn? Nàng đã luyện tới tột đỉnh thần công ‘Đông chết người không đền mạng’ nhưng đối với bọn họ lại không dùng được. Kể từ đêm hôm đó, cũng đã nửa tháng, đối thoại lần đó, bọn họ cơ hồ mỗi ngày nói, cũng đã muốn nói mấy tháng, hấn không phiền, nhưng nàng đã phiền đến sắp chết, hiện tại lại nói tiếp, giống như là lời kịch có sẵn.

“Không còn sớm, sắp giữa trưa rồi, đến, mau ăn xong bát chúc này, ta có lễ vật tặng cho ngươi.” Cẩn Hiên sùng nịch vỗ vỗ đầu y, cười cười nói. Hấn không thích nhìn y vô lực vỗ vỗ đầu như vậy. [Cũng không giấu lại nàng là vì ai mới có thể như vậy.]

“Đi?” Ngao Quân nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Cẩn Hiên. Lễ vật? Lời kịch sửa lại rồi sao? [Ngươi thật đúng là nghĩ đến bọn ngươi đang nói lời kịch a?]

“Ha ha. .... Trước ăn hết chúc đã, ta liền lấy lễ vật ra.” Cẩn Hiên nghĩ thấy Ngao Quân có biểu tình cảm thấy hứng thú với lễ vật như vậy, vui vẻ nở nụ cười, không quên thôi thúc nàng ăn chúc.

Ngao Quân trên đầu lập tức xuất hiện ba đường hắc tuyến, bọn họ quả nhiên không phải là đường nhân, quả thực chính là đàn gậy tai trâu! Bất quá điều hần vừa nói, làm nàng có điểm tò mò với lễ vật này, nửa tháng qua, hần mặc dù đối với nàng quan tâm đầy đủ, ôn nhu săn sóc, nhưng chưa từng tặng lễ vật cho nàng, thật ra hần muốn tặng cái gì cho nàng? Hơn nữa tại sao lại vô duyên vô cớ tặng lễ vật?

Trong lòng tò mò, nghi hoặc, hơn nữa bát chúc nóng hằm hập kia lại mê người như vậy, Ngao Quân đưa tay từ trong chăn ra, lấy bát chúc từ trong tay Cẩn Hiên, ăn, ăn ngon thật, đầu bếp trong vương phủ tay nghề quả nhiên không tồi.

Cẩn Hiên vẻ mặt hạnh phúc nhìn Ngao Quân ăn ngon lành, trong lòng hạnh phúc tràn đầy, thật muốn cứ như vậy sùng y, cả đời cứ như vậy trôi qua.

Ngao Quân ăn xong đưa bát trống trơn trả lại cho Cẩn Hiên, nháy mắt, Cẩn Hiên trong tay không biết từ khi nào xuất hiện một sáo ngọc trong suốt trong sáng, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, cũng khiến người ta có cảm giác mạnh mẽ, Ngao Quân vừa thấy liền thích vô cùng.

“Đây là lễ vật ta tặng ngươi, có thích không?” Ánh sáng trong đôi mắt Ngao Quân hoàn toàn rơi vào trong tầm nhìn chăm chú của Cẩn Hiên, Cẩn Hiên vui sướng hỏi, thuận tay đem tay Ngao Quân kéo lên, đem sáo ngọc để vào trong tay y, chờ mong biểu tình giât mình của y.

Lần này Ngao Quân quả nhiên không làm hần thất vọng, khi đụng tới sáo ngọc kia, Ngao Quân liền vẻ mặt ngạc nhiên đem sáo ngọc cầm trong tay phiến đến phiến lui nghiên cứu, hảo thần kỳ a! Vì cái gì nàng vừa đụng đến cây sáo ngọc này liền cảm thấy thực ấm áp, toàn thân một chút hàn khí cũng không có, tựa như đang đặt mình trong cho ấm lò, thật thoải mái a!

“Đây là có chuyện gì?” Nghiên cứu tới nghiên cứu lui cũng nghiên cứu không ra cái gì, Ngao Quân đành phải ra tiếng dò hỏi.

Thấy đôi mắt to đen láy của Ngao Quân lúc này lóe ra ánh sáng tò mò nhìn hần, Cẩn Hiên theo bản năng nuốt một chút nước miếng, mới nhu thanh mím cười nói: “Cây sáo ngọc này là ngày đó khi ta hồi kinh, hoàng huynh ban cho ta, là từ thần ngọc thời thượng chế thành, nó ngoại trừ âm điệu trong trẻo, chính yếu là nó có một công hiệu đặc thù, chính là nó hội theo bốn mùa biến hóa mà không ngừng biến ảo độ ấm, nói cách khác khi mùa đông, chỉ cần người mang nó, một chút cũng không cảm thấy lạnh, so với ấm lò cũng dùng được. .... Ta biết ngươi sợ lạnh nhất, cho nên tặng cho ngươi là thích hợp nhất.” Kỳ thật hần đã sớm muốn đưa cho y, bất quá vẫn chưa tìm ra thời cơ thích hợp.

“Thật sự, so với ấm điều hòa còn hoàn hảo hơn, Cẩn Hiên, cảm ơn ngươi.” Ngao Quân yêu thích không buông tay vừa cầm sáo ngọc tả nhìn hữu xem, vừa vui vẻ nói với Cẩn Hiên. Trước đây nàng đối với kỳ trân dị bảo gì cũng không cảm thấy hứng thú, bất quá đối với sáo ngọc thần kỳ có thể so với ấm điều hòa này, nàng lại yêu thích vô cùng, thứ này đối với người sợ lạnh nhất như nàng so với bảo vật gì cũng trân quý hơn.

“Ha ha. .... Ngươi thích là tốt rồi.” Cẩn Hiên thấy Ngao Quân làm ra động tác trẻ con, ha ha ngây ngô cười nói.

Ngoài cửa Chu bá đợi thật lâu, thấy Vương gia vẫn chưa đi ra, mà trong phòng lại giống như rất hoà thuận vui vẻ, trong lòng một trận kích động: Mặc Quân công tử rốt cục bị si tâm của Vương gia làm cảm động, cuối cùng Vương gia cũng đã vãn khai kiến nguyệt minh [*], thật tốt quá. Nửa tháng qua, vương phủ từ trên xuống dưới đều biết Vương gia yêu thương một người nam nhân, từ không thể tin, khó có thể chấp nhận, đến chấp nhận, cho tới bây giờ tất cả mọi người đều cổ vũ cho Vương gia, si tâm của Vương gia làm cho toàn quý phủ từ trên xuống dưới đều cảm động vô cùng, tuy rằng đối phương là nam tử, nhưng bọn hần vẫn hy vọng Vương gia sớm ngày ôm ‘Mỹ nhân’ về, nhất là hần, mỗi ngày đều tận mắt chứng kiến Vương gia đối với Mặc Quân công tử là nhu tình như nước như thế nào, hơn nữa mỗi ngày sáng sớm liền thức dậy, vì y chuẩn bị món ăn y thích nhất, sau đó kêu y rời giường, chính là Mặc Quân công tử không những không cảm kích, còn luôn đem Vương gia cấp đuổi ra, mỗi lần nhìn bóng dáng Vương gia thất vọng rời đi, hần thật sự cảm thấy Vương gia rất đáng thương, tâm Mặc Quân công tử quả thật rất cứng rắn, nhưng Vương gia cũng không buông tay, ngày hôm sau vẫn như cũ làm như vậy. Ai, hiện tại tốt rồi, cuối cùng Mặc Quân công tử cũng bị Vương gia làm cảm động [Liên tưởng cực kỳ phong phú].

Bởi vì trời lạnh, Ngao Quân đi vào kinh thành cũng đã nửa tháng, nhưng chưa từng bước chân ra ngoài Cẩn vương phủ nửa bước, khi nói muốn cùng Cẩn Hiên vào cung, Cẩn Hiên lại luôn nói với nàng Hoàng Thượng không triệu kiến, không thể tùy ý tiền cung, nàng thật sự thực hoài nghi, độ tin cậy trong lời nói của Cẩn Hiên, nàng cũng không tin Cẩn vương gia dưới một người, trên vạn người ngay cả đưa một người vào cung cũng khó khăn như vậy, hơn nữa không phải nói nàng là công thần chủ yếu sao? Như thế nào Hoàng Thượng dường như đã quên nàng rồi, ngay cả tiền cung cũng không cho nàng vào. Nhưng Cẩn Hiên lại chỉ biết cấp nàng một câu ‘Ta đây là vì tốt cho ngươi’, ngươi nói, nàng còn có thể nói cái gì, thực sự hần lại cấp cho nàng một đại thông báo còn ‘Kinh thiên động địa’ hơn, cuối cùng cũng chỉ có thể nhận thua. Ai, dù sao cũng đã đến kinh thành, nàng không tin nàng không có cơ hội nhìn thấy Tuyết.

Hiện tại có ấm điều hòa, không, là có sáo ngọc ấm thân, nàng có thể đi ra ngoài một chút, không cần sợ lạnh nữa, nói thật, đi vào cổ đại cũng đã nửa năm, cũng chưa từng nhìn xem cổ đại đến tột cùng là như thế nào, càng đừng nói là phồn hoa phổ xá, hiện tại có thể hảo hảo đi dạo, nhìn một cái.

Cả ngày đều ở trong Cẩn vương phủ thật sự là thực nhàm chán, trong phủ trừ bỏ sân bóng rổ có thể tiêu khiển ra, cơ hồ sẽ không thứ gì có thể giết thời gian, bọn Tử Tề, nghe nói có rất nhiều sự vũ, cũng không thể gặp mặt.

Cẩn Hiên nếu không ở trong phủ, nàng ngay cả người nói chuyện cũng không có, tuy rằng người trong phủ đối đãi với nàng tốt lắm, nhưng mỗi người hình như đều giống nhau, nói chưa được hai câu, liền khuyên nàng đáp ứng Cẩn Hiên, nói với nàng Vương gia là hảo như thế nào, si tình như thế nào. .... Nàng sắp hôn mê, cứ như vậy, sớm muộn gì nàng cũng hỏng mất. Hơn nữa thâm tình của Cẩn Hiên cũng thật sự làm cho nàng thực khó xử, hiện tại nàng cũng chưa hiểu rõ! Nàng không nghĩ lại làm thương tâm Gia Luật Ưng lần nữa, nhưng lại luyến tiếc Cẩn Hiên, ai, một chữ yêu, quả nhiên thật phiền.

Nhưng trừ bỏ Cẩn vương phủ, nàng cũng không có nơi nào để đi, ai! Kỳ thật đến bây giờ nàng còn không biết nàng đã là Thái tử Thái Phó, có Thái Phó phủ của riêng mình, cũng vì Cẩn Hiên không nói cho nàng biết mà thôi, cho nên hiện tại Thái Phó phủ vẫn để không! Chưa từng có người nào gặp qua Thái Phó tân nhậm, cho nên ngoại giới lại đem Mặc Quân công tử thần bí truyền đi càng thêm thần kỳ.

Trên đường cái kinh đô náo nhiệt phi phàm, xuất hiện một cái đầu mang đầu lạp [**] màu trắng, thiếu niên một thân y bào trắng nõn, tuy rằng mọi người đều nhìn không thấy gương mặt của hắn, nhưng từ trên người hắn tản mát ra khí chất tao nhã, cao quý, vẫn khiến cho mọi người liên tiếp quay đầu, mắt không đảo nhìn chăm chú, không ngừng đoán xem dưới đầu lạp kia là gương mặt như thế nào.

Đúng vậy, bạch y thiếu niên này chính là Ngạo Quân, lúc đầu nằng ra ngoài không nghĩ sẽ đội đầu lạp, nhưng Chu bá nói nếu nằng muốn ra phủ, nên đội thì tốt hơn, bằng không nằng nhất định xuất môn đi không được vài bước, đi cũng không được, điều này làm nằng nhớ tới tình cảnh khi khai hoàn trở về, không có cách nào, đành phải mang theo đầu lạp. Hiệu quả cũng không tệ lắm, nằng có thể tùy ý đi khắp nơi quan sát, chợ cổ đại vẫn rất thú vị, có rất nhiều thứ hào ngoạn ngoạn.

“Người muốn chết a! Dám cản đường thiếu gia nhà ta.” Ngạo Quân đang đứng trước một cửa hàng bán hàng rong xem đồ chơi làm bằng đường, đột nhiên nghe được một tiếng quát mắng thô bạo, tiếp theo một lão bà bà giống như khát cái gục ở bên chân nằng.

Ngạo Quân cơ hồ theo bản năng nâng lão bà bà kia dậy, cúi thấp người vỗ vỗ tro bụi trên người lão bà bà, hành động này không thể nghi ngờ làm cho tất cả mọi người ở đây hít một ngụm lạnh khí: Vị bạch y thiếu niên này vừa nhìn đã biết chính là gia đình giàu sang, thế nhưng lại hạ mình phủi bụi đất cho một khát cái như vậy, hơn nữa hết thảy điều hắn làm tựa hồ là theo lẽ thường. Cách đó không xa trên một tiểu lâu có một đôi mắt hoa đào xinh đẹp mang theo thú vị thật sâu nhìn chăm chú nhất cử nhất động của bạch y thiếu niên kia: Thú vị!

“Công tử đừng làm thế, lão thân không có việc gì, không có việc gì. ....” Lão bà bà vừa thấy công tử khí thế cao quý như thế nhưng lại giúp lão phủi bụi, lập tức về mặt kinh hoảng lui ra sau mấy bước, liên tục xua tay nói.

Ngạo Quân thấy biểu tình của mọi người và phản ứng của lão bà bà như vậy, không khỏi nhún nhún mày, nhưng không nói gì.

“Uy, đừng phải thiếu gia nhà ta đã nghĩ như vậy rồi đi rồi sao?” Thấy lão bà bà muốn đi, tiếng quát mắng thô bạo vừa nãy lại vang lên.

Lão bà bà bị quát, thiếu chút nữa sợ tới mức té ngã, vừa thấy người lão bà bà đụng vào, lại sợ tới mức lập tức quỳ gối trước mặt người hắn chính là thiếu gia kia, không ngừng nói xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Trương thiếu gia, ta không phải cố ý, thực xin lỗi. ....”

“Dám cản đường bổn thiếu gia, thôi khát cái, cút ngay.” Người được xưng là Trương thiếu gia kia một cước không lưu tình đá vào lão bà bà, về mặt chán ghét quát.

Lão bà bà tuổi đã cao, làm sao có thể chịu được một cước của một thanh niên chính trực như Trương thiếu gia, lập tức té trên mặt đất, không đứng dậy được. Mà người ở bốn phía, mặt có chút thay đổi, tâm sinh không đành lòng có, phần nộ có, nhưng không ai dám quản chuyện này, cũng không có người dám đi nâng lão bà bà dậy.

“Năm già chết a! Tránh ra cho bổn thiếu gia.” Vị Trương thiếu gia kia tựa hồ còn không chịu bỏ qua, đi tới, định đá thêm một cước vào lão bà bà đang nằm trên mặt đất, một cước này, lão bà bà xác định vững chắc mất mạng, mọi người ở đây đều quay mặt đi, không đành lòng xem, phản ứng này, loại sự tình này thường xuyên xảy ra.

Khi vị Trương thiếu gia sắp đá lão bà bà, Ngạo Quân căn bản không nghĩ xen vào việc của người khác nhưng rốt cục nhìn không được, một cước đi qua, đem chân của Trương thiếu gia đá văng ra.

Không để ý tới Trương thiếu gia đang ôm chân nhảy tại chỗ, lại cúi người xuống đỡ lão bà bà đứng lên, lão bà bà đã không ngừng thở phì phò, xem ra một cước kia thật đúng là quá nặng.

“Thiếu gia, thiếu gia người không sao chứ?” Vài người hầu thấy chủ tử mình ôm chân nhảy, vội vàng vây lại đỡ lấy Trương thiếu gia hỏi.

“Mẹ nó, người thử xem có sao không.” Trương thiếu gia một cước đá vào chân người hầu đang diu hắn, người hầu kia ‘A’ một tiếng, ôm chân lui ra phía sau vài bước.

“Hừ, mẹ nó, người là ai, dám đá bổn thiếu gia, ngại mệnh dài a?” Trương thiếu gia đối với thủ hạ hừ một tiếng, quay đầu hung tợn trừng mắt Ngạo Quân cả giận nói.

Ngạo Quân căn bản là không đem lời nói của hắn đặt vào trong tai, giúp đỡ lão bà bà xoa người đã muốn đi, nằng ghét nhất loại công tử ăn chơi trác táng này.

“Dám không xem bổn thiếu gia ra gì? Bao vây lại cho ta.” Hành động của Ngạo Quân như lửa cháy đổ thêm dầu, Trương thiếu gia tức giận đến mặt giống như con lợn quay, lớn tiếng giận dữ hét, chưa từng có người nào dám không nhìn hắn như vậy, hôm nay hai người kia chết chắc rồi.

Trương thiếu gia ra lệnh một tiếng, lập tức có mười mấy thủ hạ chạy tiến lên vây quanh Ngạo Quân đang muốn rời đi, gương mặt vô biểu tình ẩn trong đầu lạp, nhưng lão bà bà thực hiện nhiên là sợ tới mức run rẩy, đứng cũng đứng không vững, những người này thật không biết kính lão a!

“Hắc hắc. .... Tiểu tử, dám quản chuyện của Trương Quan Lễ ta, lá gan của người cũng không nhỏ a? Có biết đá ta một cước phải trả giá như thế nào không a? Ha ha. ....” Bổn thiếu gia hôm nay tâm tình cũng không tệ lắm, vậy lưu lại hai tay hai chân cho ta! Ha ha. ....” Trương Quan Lễ hai tay khoanh ngực, bước đi thông thả tới trước mặt Ngạo Quân, đắc ý cười nói, thấy Ngạo Quân vẫn không nói lời nào, sắc mặt lại biến đổi, cười đến có điểm quỷ dị nói: “Nguyên lai là người câm điếc a? Ha ha. ....” Còn mang theo đầu lạp, xem ra là bộ dạng rất xấu, ha ha. ....” Nói xong liền cười ha ha, thủ hạ cũng phụ họa cười ha ha, người vây xem cũng cấp cho Ngạo Quân mười hai vạn phần đồng tình: Vị thiếu niên này hôm nay là dữ nhiều lành ít!

Ngạo Quân vẫn như cũ giúp đỡ lão bà bà, không để ý người trước mắt, tự động đưa những lời của hắn trở thành chó điên sủa bậy.

“Mẹ nó, không chỉ cảm mà còn là kẻ điếc, người như thế sống trên đời cũng vô dụng, phé hán cho ta, lên. ....” Trương Quan Lễ thấy mình tự nở nụ cười lâu như vậy, người trước mắt một chút phản ứng đều không có, cũng không quỳ xuống đất cầu xin tha thứ như trong dự đoán của hắn, mặt mũi không nhìn được, đỏ lên nghiêm mặt, quát mắng.

Thấy chủ tử vẫy tay một cái, mười mấy cái thủ hạ cùng nhau tung quyền đầu đánh tới Ngạo Quân. Những người này Ngạo Quân còn không để vào mắt a! Nói như thế nào nàng ở hiện đại vẫn là một lão đại trong xã hội đen, cho dù không có võ công, chỉ dùng triết quyền đạo hiện đại, đối phó với bọn họ cũng đã quá dư dả.

Ngạo Quân lắc mình một cái, tránh thoát công kích của người đầu tiên, sau đó nâng chân lên đá một cái, người nọ lập tức té trên mặt đất rên rĩ, người đầu tiên vừa ngã xuống, liền có càng nhiều người tấn công đi lên, Ngạo Quân một bên đỡ lão bà bà, một bên thoải mái tự nhiên ứng đối, trái chọt lóe, phải một cước, không ai chạm được một góc áo của nàng.

Rất nhanh, mười mấy thủ hạ của Trương Quan Lễ đã nằm trên mặt đất rên rĩ, mà Ngạo Quân lại vẫn như cũ thẳng tắp giúp đỡ lão bà bà đứng bất động, coi như những người trước mắt này căn bản không phải do nàng đánh.

“Phé vật.” Trương Quan Lễ thấy thủ hạ của mình vô dụng như vậy, mắng một tiếng, vừa hận nói với Ngạo Quân: “Tiểu tử, không ngờ ngươi cũng có chút công phu, hừ đi chết đi!” Nói xong một quyền đánh tới.

Ngạo Quân dùng tay lôi kéo, Trương Quan Lễ nhất thời đứng không vững, ngã vài bước về phía trước, bất quá cũng rất nhanh trụ lại, lại tấn công về phía Ngạo Quân, nhìn ra được Trương Quan Lễ này còn có điểm công phu quyền cước, không giống thủ hạ của hắn vô dụng như vậy, miễn cưỡng có thể ngăn được mấy chiêu của Ngạo Quân, bất quá cũng nhanh chóng nằm trên mặt đất rên rĩ.

“Thiếu gia thiếu gia. ....” Thủ hạ thấy chủ tử bọn họ cũng nằm xuống, nhanh chóng giãy dụa đi qua nâng thiếu gia bọn họ dậy.

“Đau đau. ....” Trương Quan Lễ được thủ hạ nâng dậy, ôm tay kêu lên đau đớn, chân vừa mới đá lão bà bà cũng đứng không được, xem ra tay và chân đều đã bị gãy.

Nhìn Trương Quan Lễ bình thường khinh người lại bị đánh gãy tay chân, bộ dáng chật vật không chịu nổi, mọi người vây xem rất muốn cười to, nhưng đều bị dọa sợ, chỉ âm thầm ở trong lòng trầm trồ khen ngợi vị bạch y thiếu niên này, cũng vì y lo lắng không thôi, Trương Quan Lễ này ở trong kinh nổi danh ác bá, gia đình quyền thế, căn bản là xem mạng người như cỏ rác.

Ngạo Quân mặc kệ những người này, tâm tình vốn hào hào đều bị phá hủy, trước hết vẫn nên mang vị lão bà bà này đi trị liệu, sau đó quay về, phòng chừng Cần Hiến cũng sắp từ trong cung trở về rồi!

“Ngươi đứng lại đó cho ta, tiểu tạp chủng.” Trương Quan Lễ chịu đau đối với Ngạo Quân định rồi đi hét lớn mắng.

Vốn Ngạo Quân không nghĩ để ý đến hắn, nhưng một câu ‘Tiểu tạp chủng’ này lại làm cho Ngạo Quân mạnh mẽ dừng lại, buông lão bà bà ra, xoay người lại, chậm rãi đi từng bước về phía Trương Quan Lễ, ánh mắt sắc bén xuyên thấu qua đầu lập thẳng tắp bắn về phía người trước mắt, cả người tấn mất ra khí thế mãnh liệt, buộc Trương Quan Lễ không khỏi lui về phía sau, một bên thủ hạ vẫn có kẻ không sợ chết đi ra uy hiếp nói: “Ngươi. .... Ngươi muốn làm gì, ta cảnh cáo ngươi, lão gia nhà ta là Lễ bộ thị lang đương triều, ngươi đừng xằng bậy, nếu không cả nhà ngươi khó thoát khỏi cái chết. ....”

“Phải không?” Ngữ khí thản nhiên chậm rãi từ đầu lập truyền ra, lập tức làm cho tên nô tài ra tiếng uy hiếp kia im miệng, tay chân không ngừng phát run, mọi người ở đây cũng bị thanh âm dễ nghe nhưng lạnh lùng này đông lạnh run run một trận.

Ngạo Quân xuất thủ rất mạnh, nắm áo Trương Quan Lễ, ‘Phanh’ một tiếng, như một vật nặng nện vào, phòng chừng xương cốt bị gãy vài cái, Ngạo Quân không thèm nhìn người nọ, xoay người một cái, một cước dẫm nát ngực người nọ.

“Hào hán, hào hán tha. .... Tha mạng a!” Trương Quan Lễ chịu đựng đau, không ngừng mà cầu xin hào hán tha thứ, trong lòng lại oán hận nghĩ: Ngày nào đó nếu ta còn gặp lại ngươi, ta nhất định phải bắt ngươi sống không bằng chết. Nhưng người nào đó đã quên, hắn căn bản ngay cả hình dáng người ta như thế nào cũng không biết.

“Xin lỗi lão bà bà.” Ngạo Quân lại dùng tiếng nói lạnh lùng vọng ra, nhân tiện đá thêm một cước.

“A! Dạ. .... Dạ. ....” Trương Quan Lễ đau hô một tiếng, té đến trước mặt lão bà bà, liên thanh nói: “Thối. .... Không không. .... Lão bà bà, thực xin lỗi.”

Lão bà bà bị dọa đến thiếu chút nữa té xỉu, căn bản là phản ứng không kịp, Ngạo Quân đi qua nâng lão bà bà dậy, lạnh nhạt nói: “Cút.”

Mười mấy thủ hạ của Trương Quan Lễ chạy nhanh đến giúp đỡ hắn đứng lên, lúc sắp đi còn oán hận nhìn Ngạo Quân liếc mắt một cái, chẳng qua Ngạo Quân không phát hiện ra mà thôi.

Trận hỗn loạn này cuối cùng cũng kết thúc, người vây xem thấy Trương Quan Lễ đi rồi, thế này mới dám vỗ tay trầm trồ khen ngợi, không ngừng mà khen ngợi Ngạo Quân là thiếu niên anh hùng, lại huyền ảo một trận.

Ngạo Quân giúp đỡ lão bà bà vừa bước đi, đột nhiên một người chắn trước mặt Ngạo Quân, có lễ nói: “Công tử, chủ tử nhà ta cho mời.”

Ngạo Quân nhìn cũng không nhìn người nọ liếc mắt một cái, đạm mạc nói: “Không đi.” Nói xong lướt qua người nọ tiến về phía trước.

Người nọ lại lắc mình một cái đi đến trước mặt Ngạo Quân, nhẩn nại nói: “Công tử, chủ tử nhà ta không ác ý, chỉ là muốn kết giao với công tử mà thôi.”

“Không có hứng thú.” Thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ, tựa hồ còn có điểm không kiên nhẫn.

Người nọ cũng là một bộ không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, nhìn lão bà bà liếc mắt một cái, lại nói: “Vị lão bà bà này thương thể không nhẹ, chủ tử nhà ta có loại được tốt nhất, có thể trị liệu cho lão bà bà.”

Ngạo Quân nhìn lão bà bà tựa hồ thật sự sắp không được, gật gật đầu đáp ứng, theo người nọ đi vào tửu lâu.

Lão bà bà được mang đi trị liệu, Ngạo Quân vốn định rời đi, không nghĩ người nọ lại che ở trước mặt nàng, thanh âm cung kính nói: “Công tử, chủ tử nhà ta ở trong sương phòng chờ ngài.” Nói xong không đợi Ngạo Quân nói chuyện, liền kéo Ngạo Quân đi vào gian sương phòng kia, sau đó lui ra ngoài.

Người này tại sao lại như vậy a? Chủ tử hẳn là ai a? Ngạo Quân tiến vào sương phòng không ngừng nói thầm ở trong lòng, cũng không nhìn gian sương phòng này.

“Vị công tử này, mời ngồi.” Đột nhiên trong sương phòng truyền đến một âm thanh trong trẻo dễ nghe.

Ngạo Quân thế này mới chú ý tới nguyên lai trong phòng còn có một người, theo hướng thanh âm nhìn qua, ở bên cửa sổ có một nam tử tuấn mỹ một thân y bào lam nhạt đang ngồi tựa tiểu phi tiểu đánh giá nàng, chiết phiến trong tay hơi mờ ra, một đôi mắt hoa đào xinh đẹp lóe ra ánh sáng mờ mờ, đôi môi khẽ gọi, mang theo cười đậm mê người, tổng thể mà nói, thoát nhìn rất thuận mắt.

“Vị công tử này, tại hạ là Đông Phương Tuấn Hạo, vừa nãy thấy công tử ra tay nghĩa hiệp như thế, cảm thấy rất khâm phục, bởi vậy mạo muội thỉnh công tử đến gặp mặt, là tại hạ đường đột.” Đông Phương Tuấn Hạo tao nhã vái chào nói với Ngạo Quân, giọng tay nhắc chân có thể nói là vô cùng phong lưu tuấn đạt.

“Đông Phương công tử khách khí.” Ngạo Quân lạnh nhạt trả lời. Cổ nhân hẳn là nói như vậy đi! Người này thoát nhìn có lẽ, ấn tượng đầu tiên đối với hắn cũng không tệ lắm.

“Ha ha..... Không không, tại hạ nói là sự thật.” Đông Phương Tuấn Hạo hào sảng cười lớn nói, thanh âm thản nhiên của y thật là dễ nghe, so với nữ nhân vẫn là dễ nghe hơn.

Ngạo Quân không nói tiếp, chỉ tao nhã ngồi, trong sương phòng nhất thời chỉ có tiếng cười to sang sáng của Đông Phương Tuấn Hạo.

“Công tử..... A! Đứng rồi còn không biết xưng hô như thế nào?” Đối với Ngạo Quân lạnh nhạt, Đông Phương Tuấn Hạo lại sang sảng cười nói. Hắn đối với vị bạch y thiếu niên trầm mặc ít lời này lại thập phần cảm thấy hứng thú, đây là nam tử đầu tiên trừ bỏ nữ nhân ra, có thể khiến cho hắn hứng thú, hắn cũng không hiểu được là vì cái gì, có lẽ là vì vừa nãy y giúp lão khát cái kia phải đi tro bụi động tác ấy thật sâu chấn động đến hắn!

Thân là trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, từ nhỏ hắn đã nhìn thấy thế gian đầy rẫy dối trá, nhân tính gian trá, mà vị bạch y thiếu niên này cho hắn cảm giác giống như là y bào trắng noãn trên người y là thuần khiết như vậy, phẳng phát đáng vẻ của một thần tiên không thực trong nhân gian khó lừa.

“Họ Lăng.” Đối với nam tử tuấn đạt này, nàng cũng có hảo cảm.

“Nga, nguyên lai là Lăng công tử a! Ha ha..... Tại hạ có thể mạo muội thỉnh cầu công tử một việc được không?” Đông Phương Tuấn Hạo nhìn chằm chằm đầu lạp của Ngạo Quân, ngữ khí thành khẩn nói.

“Chuyện gì?” Ngữ khí của Ngạo Quân tựa hồ không còn lạnh nữa dần phai nhạt đi, đây chính là rất ít gặp, đối với người lần đầu gặp mặt, nàng lại có loại cảm giác bằng hữu giao đậm, ngữ khí cũng bất tri bất giác chậm lại.

“Tại hạ rất muốn cùng Lăng công tử kết giao bằng hữu, không biết có được vinh hạnh này không?” Đông Phương Tuấn Hạo dường như cũng đã nhận ra ngữ khí của người trước mặt có chút chuyển biến, càng thêm vui vẻ nói. Hắn cũng không hiểu được hắn vì cái gì mà cao hứng, chỉ biết là thực vui vẻ. Từ lúc y xuất hiện ở ngã tư đường, tầm mắt của hắn đã bắt tri bất giác bị y hấp dẫn, nhìn y ở một quán bán hàng rong nhìn cái này xem cái nọ, vô luận như thế nào cũng không ra khỏi tầm mắt của hắn, sau đó lại bị nhất cử nhất động của y tác động đến tâm hắn, còn có chiêu thế võ công kỳ quái kia, hắn ngao du thiên hạ cũng chưa từng thấy qua, dường như không có nội lực, nhưng thực thực dụng.

“Ân.” Ngạo Quân không nói gì, chỉ nhẹ nhàng mà gật đầu. Nàng đối với Đông Phương Tuấn Hạo này cũng rất có hảo cảm, tựa như lúc trước nàng cùng Lí Thương nói chuyện ‘Bằng hữu không cần biết thời gian dài ngắn, giao du bằng hữu chính là cảm giác trong lòng mà thôi, cảm giác hảo cảm, người lần đầu tiên gặp mặt cũng có thể trở thành bạn tốt.’ nàng nghĩ hẳn chính là loại tình huống hiện tại này!

“Ha ha..... Thật tốt quá, Lăng huynh, về sau ngài cứ gọi ta Tuấn Hạo là được rồi, ha ha.....” Đông Phương Tuấn Hạo thấy Ngạo Quân gật đầu, lại vui vẻ cầm cây quạt đập mạnh lên bàn, cười rất tươi.

Nhìn Đông Phương Tuấn Hạo giống như tiểu hài tử, gương mặt vô biểu tình phía dưới đầu lạp chậm rãi có ý cười, ngữ khí cũng có chút thoải mái nói: “Hào, Tuấn Hạo, ngài cũng đừng gọi ta Lăng huynh, ta gọi là Lăng Ngạo Quân, ngài đã kêu ta Ngạo Quân đi!” Lăng huynh? Nàng hình như nhỏ tuổi hơn hắn a!

“Lăng Ngạo Quân, Lăng Ngạo Quân..... Tên rất êm tai.” Đông Phương Tuấn Hạo lại giống như choáng váng, ngây ngô cười cường điệu tự đắc nhớ

kỹ tên này, dường như muốn đem cái tên này khắc thật sâu ở trong lòng.

Ngạo Quân nhìn thấy ý cười trên mặt càng sâu, người này như thế nào lại hảo ngoạn như vậy a! [Bên trong nàng vẫn là đứa nhỏ]

Đông Phương Tuấn Hạo cũng cảm nhận được khuôn mặt dưới đầu lạp kia ần ần ý cười, trong lòng lại vui mừng, thật muốn nhìn xem hình dáng dưới đầu lạp kia, nhưng nếu làm như vậy Ngạo Quân có thể mất hứng hay không a?

“Ha ha..... Ngạo Quân, ta cũng..... Cái kia muốn nhìn người một chút.....” Đông Phương Tuấn Hạo có điểm ngượng ngùng cúi đầu nói quanh co nói. Hắn thật sự rất tò mò với diện mạo dưới đầu lạp kia, một người giống có khí chất như vậy, bộ dạng hẳn là không tồi! Kỳ thật nếu lấy tác phong dĩ vãng của hắn, đối đãi với người như vậy đã quá có lễ, muốn nhìn mặt của y, trực tiếp đem đầu lạp xốc lên là được, nhưng không biết vì cái gì, hắn chính là không nghĩ để người trước mắt mất hứng.

Ngạo Quân hiểu rõ cười nói: “Có gì không thể.” Nói xong, chậm rãi cúi bỏ đầu lạp.....

Có thể không nghĩ tới Ngạo Quân hội sáng khoái đáp ứng như vậy! Đông Phương Tuấn Hạo mạnh ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy Ngạo Quân đem đầu lạp cúi xuống, trong sương phòng yên tĩnh lập tức vang lên một tiếng hút không khí, thời gian ở một khắc giống như yên lặng .....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 57: Ước hẹn Yên Vũ Lâu

Ngạo Quân hiểu rõ cười nói: “Có gì không thể.” Nói xong, chậm rãi cúi bỏ đầu lạp.....

Có thể không nghĩ tới Ngạo Quân hội sáng khoái đáp ứng như vậy! Đông Phương Tuấn Hạo mạnh ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy Ngạo Quân đem đầu lạp cúi xuống, trong sương phòng yên tĩnh lập tức vang lên một tiếng hút không khí, thời gian ở một khắc giống như yên lặng .....

Trời ạ! Nam tử mỹ quá a! Quả thực so với những nữ tử hắn gặp qua còn mỹ hơn, cho dù hoa khôi Yên Vũ lâu cũng chỉ bằng một phần mười của y nga, có nam tử thật sự là mỹ nhân như vậy sao? Nhưng ánh mắt này của y không phải nữ tử nào cũng có được, anh khí cùng tự tin, ngạo nghễ, tâm hung hăng và chậm một chút, kẻ làm lưu luyến nhiều bụi hoa như hắn, vô tình như hắn, lần đầu tiên có cảm giác tim đập nhanh như thế, mà lại lần đầu gặp mặt nam tử này. Bất quá..... Y thật là nam tử sao? Thực hoài nghi.....

“Tuấn Hạo..... Tuấn Hạo.....” Sau khi Ngạo Quân cúi đầu lạp xuống, đợi hồi lâu, cũng không thấy Đông Phương Tuấn Hạo có phản ứng, không khỏi kỳ quái nhìn về phía hắn, thấy hắn như trống rỗng, ngốc lăng nhìn nàng chằm chằm, nàng nhớ rất rõ nàng căn bản là không cười, như thế nào lại ngày ngắn cả người, không khỏi ra tiếng kêu.

“Ách..... A!” Nghe được Ngạo Quân kêu to, Đông Phương Tuấn Hạo mới từ kinh diễm phục hồi tinh thần lại, mặt đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Thật là, Ngạo Quân người bộ dạng thật đẹp, ta tự nhận đã gặp không ít người, nhưng chưa từng gặp qua người như Ngạo Quân người, tuấn mỹ như thế, nhất thời thất thần.” Đông Phương Tuấn Hạo thập phần thành thực nói, phong thái phong lưu tuấn kiệt ở Ngạo Quân trước mặt tất cả đều không sót lại chút gì.

“Ha ha.....” Ngạo Quân làm Đông Phương Tuấn Hạo bị đỏ mặt, cúi đầu nở nụ cười, hắn vốn tuấn nhã bất phàm, nay về mặt phiếm hồng này, không ảnh hưởng đến tuấn kiệt của hắn, ngược lại khiến hắn thoát nhìn càng thêm mê người, trong tuấn kiệt mang theo điểm đơn thuần. Đơn thuần? Nếu những lời này bị những kẻ nhận thức Đông Phương Tuấn Hạo nghe thấy, nhất định hoài nghi đầu óc Ngạo Quân có phải có vấn đề hay không, bình thường hồ ly Đông Phương trang chủ nói như thế nào đi nữa nhưng dùng từ ‘đơn thuần’ thật là hoang đường đi!

Nụ cười này lại làm cho Đông Phương Tuấn Hạo vừa định thần lại trở nên ngây dại, thật sự là thật đẹp, càng ngày càng hoài nghi thân phận nam tử của y nga! Kẻ luôn luôn chơi trò lưu luyến bụi hoa như hắn sớm luyện cảm giác sâu sắc về cảm nhận nữ tử, hắn có trực giác y không phải nam tử, nhưng hắn không thể xác định, bởi vì hắn không thể tin được có nữ tử nào tùy ý tiêu sái như thế, tự cao tự đại như thế, phong thái ngạo nghễ như thế, y thật đúng là tâm sâu khó dò a!

“Khụ..... Tuấn Hạo, thời gian không còn sớm, ta cần phải trở về.” Ngạo Quân ho nhẹ một tiếng lại kéo Đông Phương Tuấn Hạo thần chí ngây ngẩn cả người, nhìn nhìn một chút ngoài cửa sổ, bất tri bất giác đã gần đến giữa trưa, Cảnh Hiến hắn đã sớm trở về, vẫn nên mau trở về đi thôi! Liền lên tiếng cáo từ với Đông Phương Tuấn Hạo.

“A! Ngạo Quân nhanh như vậy muốn đi, còn muốn tâm sự nhiều với Ngạo Quân mà!” Đông Phương Tuấn Hạo ‘A’ một tiếng, lại phục hồi tinh thần, mặt lại đỏ lên, trong lòng không ngừng ảo não mắng chính mình: Đông Phương Tuấn Hạo a Đông Phương Tuấn Hạo! Người là thiên hạ đệ nhất trang — trang chủ Đông Phương sơn trang, còn tự cho là thông minh tuấn kiệt, như thế nào hôm nay luôn ở trước mặt y làm xấu mặt a! Trong lòng còn chưa mắng đủ chính mình, chợt nghe gặp Ngạo Quân nói phải đi, vội vội vàng vàng la lên.

“Ta cũng muốn tâm sự nhiều với Tuấn Hạo, nhưng ta đi ngoài đã lâu, nên trở về.” Ngạo Quân thân nhiên nói, nhưng trong giọng nói lại có một nỗi buồn, đối với vị bằng hữu mới quen này, nàng cảm thấy cùng hắn nói chuyện phiếm thực vui vẻ, hắn có thể làm nàng cười, nhưng nếu nàng lâu không trở về,

phòng chừng Cẩn Hiền sẽ đi tìm nàng.

“Vây..... Được rồi!” Đông Phương Tuấn Hạo thấy Ngao Quân thật sự phải đi, tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng cũng không thể cưỡng cầu, chỉ phải đáp ứng, nhưng từ biệt hôm nay, biết có ngày có thể tái kiến hay chẳng, hắn còn không biết rõ y là nam hay nữ a!

“Vây Tuấn Hạo, ta đi trước.” Ngao Quân rời chỗ ngồi, nói với Tuấn Hạo, xoay người muốn đi.

Nhưng nàng chưa kịp sải chân, Đông Phương Tuấn Hạo liền một bước nhanh trước mặt nàng cầm cây quạt trong tay đưa cho nàng nói: “Ngao Quân, cầm đi, về sau có việc, có thể đến nơi đây tìm ta, hoặc có thể đến Đông Phương sơn trang, ta không biết ngươi ở tại đâu, cho nên, ngươi nhớ tới tìm ta nga!” Trước giờ đều là người khác hướng đến mà cầu hắn, khi nào có hắn lại vội vàng cầu người khác tìm hắn như thế, ha ha..... Vì Lăng Ngao Quân này, hắn thật đúng phá nhiều quy củ trước giờ, ngay cả hắn cũng không dám tin tưởng đây là chính mình.

“Hảo.” Ngao Quân tiếp nhận cây quạt Đông Phương Tuấn Hạo đưa cho nàng, gật đầu nói, sau đó bước qua Đông Phương Tuấn Hạo, rồi đi ra ngoài.

Khi Ngao Quân bước qua, cái mũi linh mẫn của Đông Phương Tuấn Hạo tức nghe được một cỗ thân nhiên mùi thơm dễ ngủ, càng ngày càng hoài nghi y là nữ tử, có lẽ có nơi để thử y tốt lắm.

Đông Phương Tuấn Hạo trong mắt lập tức tràn ngập tính kế, khoe miệng gọi lên một cái cười gian, xoay người đuổi theo Ngao Quân.

Đang chuẩn bị ra từ lâu Ngao Quân đột nhiên cảm giác phía sau có người, xoay người, thấy Đông Phương Tuấn Hạo đã đi tới trước mặt nàng, không khỏi nghi hoặc nói “Tuấn Hạo, còn có việc sao?”

“Ân, Ngao Quân, ngươi đêm nay có rảnh không? Ta rất muốn tâm sự nhiều với ngươi, chúng ta đêm nay lại tụ họp được không?” Đông Phương Tuấn Hạo trong mắt rất nhanh hiện lên tia sáng có tên là âm mưu, nhưng ngữ khí lại thành khẩn đến thành thật nói.

“Ân, được rồi!” Ngao Quân cúi đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định đáp ứng lời mời, dù sao nàng cũng muốn nhìn cảnh đêm cổ đại một chút.

“Tốt lắm, chúng ta đêm nay gặp tại Yên Vũ lâu” Đông Phương Tuấn Hạo vừa hưng phấn nói vừa cẩn thận quan sát biểu tình Ngao Quân.

Ngao Quân hơi hơi nhíu mi, giống như tự hỏi một chút, nhân tiện nói: “Được rồi! Ta đây đi trước.” Xoay người, đi ra từ lâu, hướng vương phủ trở về.

Đông Phương Tuấn Hạo đương nhiên chú ý tới Ngao Quân khẽ biến mặt, trong lòng càng thêm khẳng định ý nghĩ của chính mình, bằng không như thế nào nghe được Yên Vũ lâu liền nhíu mày thế kia? Nơi đó chính là thiên đường của nam nhân a!

Mặc dù hắn không đoán sai, nhưng là lại tưởng lầm rồi, Ngao Quân căn bản tuyệt không biết Yên Vũ lâu là nơi nào, nàng sở dĩ hội nhíu mày, là vì nàng không thể tưởng được nguyên lai thật là có nơi tên là Yên Vũ lâu.

Đang đi dọc theo đường hồi vương phủ Ngao Quân trong lòng đều là buồn bực: Long Hiền hoàng triều thật là có nơi tên là Yên Vũ lâu sao, Tuấn Hạo hẹn nàng đi Yên Vũ lâu, thì hắn phải là nơi từ lâu linh tinh gì đó đi! Nhưng vì cái gì bọn Oánh nhi lại đối với Yên Vũ lâu có phản ứng lớn như vậy, nàng nhớ tới sau khi hai quân quyết chiến, buổi tối ngày nào đó, nàng bị phạt ca hát, cuối cùng bắt buộc dĩ cũng chỉ có thể xướng Khán xuyên gì đó [tks chương 51 của nàng Nguyệt, không thì ta chả bit ^^], không thể tưởng được nàng vừa xướng xong, Oánh nhi liền khóc nói nàng thế nhưng đi loại Yên Vũ lâu này, ngay sau đó Cẩn Hiền, bọn Ngụy Tử Tề hết thấy đều nói nàng cái gì phong lưu, biến thành nàng quả thực chẳng hiểu ra sao, chẳng qua ca từ có ba chữ ‘Yên Vũ lâu’ mà thôi, kết quả làm hại nàng thiếu chút nữa thành cái đích cho mọi người chỉ trích, đi Yên Vũ lâu! Hảo, Lăng Ngao Quân ta đêm nay nhất định phải nhìn xem rốt cuộc là nơi ‘Đầm rỗng hang hỏ’ gì.

Đang suy nghĩ về Yên Vũ lâu, Ngao Quân nhất thời không chú ý tới trước mắt có người, lập tức liền đụng phải, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn đúng lúc được người bị đụng giữ chặt nàng, mới tránh cho nàng cùng mặt đất thật thân mật mà tiếp xúc, vừa đứng ổn, mới ngẩng đầu nhìn xem người bị mình đụng vào là ai?

Vừa thấy người áo xanh trước mắt, Ngao Quân có điểm lấy lòng lên tiếng nói: “Cẩn Hiền, như thế nào là ngươi a?” Cẩn Hiền biểu tình như thế nào có điểm khùng bố, giống như thực sinh khí a!

“Kia muốn hỏi ngươi a? Đã đi đâu?” Cẩn Hiền ẩn hàm tức giận nhưng tựa hồ rất cực nhẹ nhàng thở ra, thanh âm lạnh lùng vang lên.

Hắn vừa hỏi phủ liền vội vàng muốn gặp y, lại tìm khắp nơi nơi không thấy y, hỏi Chu bá mới biết được y ra phủ, vốn có điểm lo lắng, nhưng lại nghe Chu bá nói y có mang đầu lạp, hơn nữa võ công y cao như vậy, hắn là không việc gì, nên hắn quyết tâm đợi, nhưng là đợi thật lâu, nhanh đến giữa trưa, y vẫn không trở về, không biết có thể có chuyện gì hay không? Càng nghĩ càng kinh hãi, cuối cùng thật sự chờ không được liền đi tìm y, nhưng tìm không thấy y, trong lòng không khỏi vừa vội vừa tức, không có chuyện gì thôi đừng chạy loạn a! Lúc này hắn như đã quên Ngao Quân là ‘Thiên hạ đệ nhất quân sư’, cũng không phải thiếu nữ tử tay không trống gò không chặt.

“Không có, chỉ là đi dạo nơi nơi mà thôi.” Ngao Quân có điểm chột dạ thấp giọng nói, nàng cũng không đem chuyện gặp gỡ Tuấn Hạo nói với Cẩn Hiền, không có nguyên nhân gì, chỉ là trong lòng không thích nói mà thôi.

“Quên đi, hồi phủ đi!” Cẩn Hiền cuối cùng chỉ có thể hít một ngụm, nhẹ nhàng nói, đối với Ngao Quân, hắn hiện tại chính là không được giận, hắn nhìn ra được, y có việc gạt hắn, nhưng y không muốn nói, hắn liền tôn trọng không hỏi.

“Ân.” Ngao Quân gật đầu, liền cùng Cẩn Hiền sống vai hướng về vương phủ, hai người mang theo tâm tư dọc theo đường đi đều trầm mặc không nói.

Rốt cục màn đêm buông xuống, Ngao Quân thân trắng nõn y bào, tay cầm chiết phiến [Không phải của Đông Phương Tuấn Hạo đã đưa nàng] , nghiêng nhiên là một công tử phong lưu tuấn mỹ vô song, ngay tại khi nàng ra khỏi phủ hướng Yên Vũ lâu mà đi đột nhiên nhớ tới một vấn đề thực nghiêm trọng: Yên Vũ lâu ở đâu?

May mắn lúc này Chu bá lại đây, Chu bá vừa tiến tới, gặp Ngao Quân, đầu tiên là sững sốt, sau cung kính nói: “Mạc công tử, ngài muốn đi đâu a?” Thật là, nhìn lâu như vậy, còn luôn sẽ bị mỹ mạo của y làm ngây người, bất quá đêm nay Mạc công tử tựa hồ càng tuấn mỹ thêm ba phần.

“Chu bá, người tới đúng lúc, Yên Vũ lâu đi như thế nào a!” Ngao Quân đang ngăn người vừa thấy là Chu bá lập tức tiến lên hỏi.

“Cái gì? Yên Vũ lâu? Công tử người muốn đi. .... Đi Yên Vũ lâu?” Chu bá không thể tin tưởng lớn mắt hỏi. Thần nhân Mạc Quân công tử thế nhưng muốn đi Yên Vũ lâu loại nơi yên hoa này? Vậy Vương gia làm sao bây giờ? Vương gia nếu biết nhất định thực thương tâm, Mạc Quân công tử người như thế nào có thể làm thương tâm Vương gia như vậy a?

“Ân.” Đối phản ứng quá mức của Chu bá, Ngao Quân chỉ nhẹ nhàng vuốt cằm một cái, trong lòng nghi hoặc càng lớn hơn nữa : Yên Vũ lâu này rốt cuộc là nơi ra sao, như thế nào ngay cả Chu bá là người trầm ổn từng trải như vậy cũng phản ứng quá mức như thế? Việc này càng gia tăng hứng thú của Ngao Quân đối với Yên Vũ lâu, đêm nay nàng nhất định phải đi để thấy đến tột cùng.

“Công tử, nghe Chu bá nói một câu, loại nơi như Yên Vũ lâu này, vẫn không nên đi.” Chu bá muốn khuyên nhủ Ngao Quân, làm y mất ý tưởng đi Yên Vũ lâu. Mạc Quân công tử hỏi như vậy, chứng tỏ rằng y chưa bao giờ đến Yên Vũ lâu, có lẽ y sẽ nghe lời lão khuyên.

Nhưng là lão nghĩ sai lầm rồi, lão càng nói như vậy, Ngao Quân tâm muốn đi càng kiên định.

“Chu bá nếu không muốn nói cho ta biết, để ta đi hỏi người khác cũng được.” Ngao Quân lạnh lùng nói, xoay người muốn đi, biểu lộ này của nàng cho thấy quyết tâm muốn đi lớn bao nhiêu. Bọn họ vẫn nói cái loại địa phương này là địa phương gì a?

“Khoan khoan. .... Aiz. ....” Nhìn ra quyết tâm của Ngao Quân, Chu bá cuối cùng bất đắc dĩ chỉ nơi Yên Vũ lâu ở đâu nói cho Ngao Quân.

Bất quá chờ Ngao Quân vừa đi, Chu bá lập tức xoay người về phía Vương gia bẩm báo việc này, thật sự là thực xin lỗi Mạc Quân công tử, hy vọng Vương gia không sinh khí.

Nhìn trước mắt oanh oanh yến yến, một đồng lớn nữ tử ăn mặc hở hang tay cầm khăn không ngừng đối với nam tử qua lại ngoác ngoác, cười duyên, mà các nam tử kia lại là vẻ mặt cười dâm đãng vuốt tay nhỏ bé của nữ tử, ôm lấy nữ tử đi vào. Cho dù Ngao Quân ngu ngốc cũng biết đây là địa phương gì?

Nàng rốt cục hiểu được vì cái gì Oánh nhi, Cẩn Hiên bọn họ sau khi nghe nàng xướng khúc ‘Khán xuyên’ kia, có phản ứng như vậy, vì cái gì sau khi Chu bá nghe nói nàng muốn đi Yên Vũ lâu, sắc mặt quái như vậy, phản ứng lớn như vậy, nguyên lai. .... Nguyên lai Yên Vũ lâu đúng là thanh lâu, này thật sự là rất. .... Rất hảo chơi, ha ha. .... trong thiên địa hạ như thế nào lại có chuyện vừa khéo như vậy? Nàng chẳng qua tùy tiện nghe xong một ca khúc hiện đại có thể xướng ra thành cái thanh lâu nha, ha ha. .... Không biết thanh lâu cổ đại rốt cuộc ra sao? Nàng đã sớm muốn nhìn một chút, tiểu thuyết khi viết xuyên qua, nữ chủ đều là được đến tham quan thanh lâu, nơi này như là xu hướng của các tài năng, nếu nàng đã gia nhập hàng ngũ xuyên qua, như thế nào có thể không đuổi kịp xu hướng này? Chính là vẫn có điểm không rõ, Tuấn Hạo sao lại hẹn gặp nàng ở thanh lâu?

Đêm nay ra ngoài, Ngao Quân cũng không mang đầu lạp, nên nàng vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, mỗi người đều ngây ngốc sững sốt nhìn nàng chằm chằm, có nam tử vẻ mặt đáng khinh mãnh nhìn nàng chằm chằm chảy nước miếng, tâm tình Ngao Quân vốn đang tốt lắm nên hơi hơi nhú một chút mày.

Cuối cùng vẫn là ‘Người từng trải’ Vân Nương nhìn nhiều trường hợp đã quen cũng chính là tú bà của Yên Vũ lâu định thần lại đầu tiên, lay động đến trước mặt Ngao Quân, mang theo mùi hương nồng đậm huy qua mặt Ngao Quân, lặc lặc thanh thanh nói: “Ồi, công tử hảo tuấn mỹ a! Lần đầu tiên đến đây? Mau mau tiến vào, Yên Vũ lâu ta là thanh lâu nổi tiếng nhất của toàn bộ Long Hiên hoàng triều nha, bên trong tất cả các cô nương đều quốc sắc thiên hương, tuyệt đối đem người hầu hạ thư thư phục phục [*]. ....” Vừa nói vừa phao mị nhân ái muội với Ngao Quân.

Nhưng là Ngao Quân cũng rất không để mặt mũi mãnh đánh hất xì một cái, oa, mùi hương kia quá nồng, chịu không nổi.

Thừa dịp Ngao Quân mãnh đánh hất xì, Vân Nương thực nắm chắc thời cơ đưa ánh mắt, lập tức có hai nữ tử diện mạo rất đẹp, đáng người nóng bỏng đi đến, mỗi người một tay kéo tay Ngao Quân, cười duyên ôm lấy Ngao Quân tiến vào Yên Vũ lâu.

Tiến vào Yên Vũ lâu, Ngao Quân liền tỉnh tề đánh giá, Yên Vũ lâu này thoạt nhìn thật xa hoa, trong lầu hát hay múa giỏi, nhất phái ca múa mừng cảnh thái bình, kiến trúc này cũng có chút kỳ lạ, chính giữa thiết lập dùng ngọc xây thành vũ đài, cây cột cũng dùng vàng xây, hết sức xa xỉ xa hoa, đều biểu hiện kinh thành phồn hoa cùng quốc gia phú cường, tuy rằng cùng một loại thanh lâu, nhưng đập vào mắt tình cảnh là nơi nơi có thể thấy được cả trai lẫn gái tán tỉnh cười dâm đãng khó nghe, bất quá chính thể mà nói, vẫn là một loại thanh lâu thanh lịch, một chút cũng không giống như loại thanh lâu tục tĩu trên TV, xem ra tú bà Vân Nương kia thật thông minh tháo vát hơn người.

Ngao Quân đang tỉnh tề nghiên cứu trang sức trong thanh lâu, Vân Nương lại lại dán lên, lặc lặc thanh thanh kiều mị nói: “Công tử có cần cô nương quen biết nào hầu hạ không? Nếu không có, Vân Nương có thể giới thiệu cho công tử, bảo đảm ngài vừa lòng.” Nếu nàng trẻ lại hai mươi năm, nàng nhất định gắt gao nắm lấy vị công tử tuấn mỹ vô song không để ai giành lấy, Vân Nương nàng sống hơn phân nửa đời người cũng chưa gặp qua công tử tuấn mỹ như vậy a? Người đẹp nhất đã từng hẳn là năm đó đoá phù dung sớm nở tối tàn Tiêu Vũ cô nương đi! Nói thật ra, hiện tại trong lầu có rất nhiều cô nương đều nhớ tới nàng ấy, Vân Nương nàng cũng tưởng niệm nàng không thôi.

Ngao Quân vừa định nói chuyện, liền xuất hiện một hộ vệ bộ dáng ngăn trở lại, đối với nàng cung kính nói: “Lăng công tử, chủ tử nhà ta chờ đã lâu,

thinh.”

“Ôi, nguyên lai công tử là bằng hữu của Đông Phương trang chủ a! Là Vân Nương cấp mắt vụng về, đến đến, Đông Phương trang chủ ở trong sương phòng lầu hai, bên này thỉnh.” Vân Nương vừa nghe nguyên lai là bằng hữu thiên hạ đệ nhất phú thương Đông Phương trang chủ, lập tức càng thêm ân cần lời lời kéo kéo Ngao Quân lên lầu.

Bởi vì thật sự chịu không được mùi sơn phấn nặng như vậy, Ngao Quân tựa như con rối gỗ, bị Vân Nương dắt đi vào trong sương phòng thập phần tao nhã.

“Ngao Quân, người đã đến rồi.” Ngao Quân tiến vào trong phòng, Đông Phương Tuấn Hạo thanh âm hưng phấn cấp thiết vang lên kịp thời cứu nàng.

Ngao Quân theo hướng thanh âm tiến qua, chỉ thấy Đông Phương Tuấn Hạo ngồi ở trên giường, trong lòng ôm một nữ tử tuyệt sắc, tay còn không yên phận vuốt ve lưng nữ tử ấy, bên cạnh có thêm hai nữ tử rất đẹp khác tựa vào người hắn cười duyên vì hắn rót rượu! Không phải chứ! Tuy rằng trong lòng sớm có chuẩn bị đi vào nơi này nhìn thấy hình ảnh như vậy, nhưng là không cần nhanh đến vậy cấp cho nàng một màn trình diễn đồng cung đồ sống động đi! Hơn nữa đối tượng lại là bằng hữu vừa kết giao Đông Phương Tuấn Hạo, quả thật có điểm khó có thể chấp nhận, bất quá ta là người đến từ thế kỷ hai mươi mốt – người thế hệ mới, chút tiểu tiết ấy, dọa không nổi nàng.

Liều bào nhân nhã ngồi xuống một cái ghế khác, nghiêng nhiên một bộ dáng thấy nhưng không thể trách, tựa tiểu phi tiểu nhìn Đông Phương Tuấn Hạo cùng kia ba nữ tử kia muốn làm chuyện ái muội, ánh mắt rất rõ ràng nói sau: “Thỉnh tiếp tục, xem ta như không ở đây là được rồi.”

“Khụ. .... Hai người các người còn thất thần làm gì? Nhanh đi phục vụ Lãng công tử.” Đông Phương Tuấn Hạo ho nhẹ một tiếng, đối với hai nữ tử đang tựa vào người hắn nói, từ lúc Ngao Quân tiến vào liền gây người lại thấy Ngao Quân nhìn thấy loại trường hợp này, thần sắc không hề có nửa điểm mất tự nhiên, ngược lại giống như cao thủ kinh nghiệm trong chốn trăng hoa, chẳng lẽ hắn đã đoán sai, y không chỉ là nam tử, mà còn lại là người như hắn công tử phong lưu lưu luyến bụi hoa, không không, hắn sẽ không nhìn lầm, lại muốn bày mưu kế khác, liền đánh nhanh ánh mắt đối hai mỹ nhân kia mà hắn sớm có công đạo, thúc giục nói.

Khi Đông Phương Tuấn Hạo thúc giục, hai nữ tử kia bị ‘Sắc đẹp’ Ngao Quân mê hoặc này mới phục hồi tinh thần lại, thẹn thùng đi đến Ngao Quân bên người, tựa vào trên người Ngao Quân giống vừa mới tựa vào trên người Đông Phương Tuấn Hạo như vậy, Ngao Quân hơi hơi nhíu một chút mi, nàng mặc dù không ngại xem người khác, nhưng nàng cũng không thích loại sự tình này, khi chính mình là người trình diễn, huống chi chính mình là nữ tử, lại làm cho hai nữ nhân như thế ái muội ghé vào người, như thế nào đều cảm thấy không thoải mái.

Biểu tình biến hóa này của Ngao Quân hoàn toàn rơi vào mắt Đông Phương Tuấn Hạo, khóe miệng càng sâu mỉm cười tự tin nói: “Ngao Quân, không thích Ngọc nhi, Sương nhi sao? Các nàng trong Yên Vũ lâu trừ bỏ hoa khôi ra đều là nữ tử tài mạo song toàn a! Là ‘Nam nhân’ đều không thể không thích các nàng.” Nói xong còn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘Nam nhân’.

Ngọc nhi, Sương nhi nhận được ánh mắt của Đông Phương Tuấn Hạo, Ngọc nhi miệng lập tức xịu xuống, về mặt ai oán dục khóc càng dựa nhanh vào Ngao Quân nói: “Công tử, không thích Ngọc nhi sao? Là Ngọc nhi không đẹp, hay là Ngọc nhi hầu hạ không tốt?” Nói xong hốc mắt đều có bọt nước trong suốt.

“Không có.” Ngao Quân trầm một chút mặt, lạnh nhạt nói, không khách khí đem Ngọc nhi cấp đẩy ra một chút, các nàng này động tay động chân như thế làm nàng nhớ tới ngày đó Xích Ngọc ‘câu dẫn’, nhưng lại khéo thế nào lại không khéo, nàng này cũng gọi là Ngọc nhi. Nàng thực khẳng định Đông Phương Tuấn Hạo tuyệt đối có mục đích, nàng vừa nhìn thấy rất rõ ràng hắn cấp Ngọc nhi và Sương nhi bên người nàng nháy mắt một cái, rốt cuộc hắn muốn làm gì? Còn có trong lời nói vừa nãy của hắn. .... Chẳng lẽ hắn đã hoài nghi nàng là nữ tử? Ha ha. .... Xem ra hắn thật có ánh mắt sắc bén! Ngao Quân nhất thời nghĩ đến khả năng này, trong mắt xuất hiện không phải kinh hoàng mà là tán thưởng, dù sao nàng cũng chưa từng cố ý không cho mọi người biết nàng là nữ tử, chẳng qua chính bọn họ không phân biệt được trống mái mà thôi, nàng cũng lười giải thích, hơn nữa nàng thực thích mặc nam trang, rất thuận tiện, rốt cục cũng có một ánh mắt nhận thức không sai người, ha ha. ....

“Vậy công tử chính là khinh thường chúng ta là nữ tử phong trần.” Sương nhi vừa nghe Ngao Quân nói xong, liền buồn bã nói, coi như Ngao Quân như là người phụ lòng cô nào.

Ngao Quân chỉ phải một trận buồn bực, nàng cái gì cũng chưa làm, như thế nào nhiều người luôn thích dùng ánh mắt ‘Người là người phụ lòng’ nhìn nàng như vậy đâu!

Đông Phương Tuấn Hạo lại hiểu rõ cười, ôm nữ tử tuyệt sắc trong lòng, tiếp tục tán tỉnh, tuy nhiên ý tứ lại hoàn toàn không ở trên người hoa khôi kia, Sương nhi vừa muốn bắt đầu dùng chính sách ‘Ái binh’ của nàng, nhất chiêu này không một người nam nhân nào có thể chống đỡ được, ngay cả hắn lúc trước cũng vì những lời của nàng mà đối với nàng tràn ngập loại tình cảm thương hại đau xót, cũng vì thế mà cùng nàng trải qua cùng thâm tình thật sâu cảm động, đến bây giờ, tuy rằng biết kia không phải là sự thật, nhưng hắn mỗi lần đến đều vẫn tìm Sương nhi, chính là vì nguyên nhân này, hắn không tin Ngao Quân có thể không động dung.

Thấy Ngao Quân không tỏ vẻ gì, Sương nhi ghen ngào thanh thanh nói: “Công tử, Sương nhi cũng từng là nữ nhi trong sạch, ô. .... không ngờ trời cao trêu người, Sương nhi thật sự rất bất đắc dĩ, cũng rất hối hận, nếu khi đó ta có thể quý trọng đoạn cảm tình kia, hiện tại ta hẳn thực hạnh phúc cùng người yêu thành đôi uyên ương lưu luyến đêm ngày, ta. .... Ta thực xin lỗi hắn a!” Nói xong hai hàng nước mắt rất phối hợp chảy xuống dưới, biểu tình cũng là thập phần hối hận, thật sự làm người ta thấy đau xót a!

Ngao Quân thấy Sương nhi nói như vậy, cũng không có phản ứng gì, mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, thuận tay bưng lên chung trà trên bàn tĩnh tế nhâm nhi thưởng thức, ừ, không sai, là Bích Loa Xuân tốt nhất.

Ngao Quân không nhìn làm cho Sương nhi chịu đủ kích lớn, chẳng lẽ là làm sai chỗ nào sao, biện pháp này đã thử nghiệm hàng trăm lần kết quả thu lại là

trên cả tuyệt vời a! Không, Tiêu tỷ tỷ dạy nhất định sẽ không sai, xem ra phải ra tuyệt chiêu. ....

Sương nhi ánh mắt nhìn về phía phương xa, giống như nhớ lại, như hồi hận từ sâu kín thanh âm chậm rãi vọng trong sương phòng tĩnh xảo: “Từng có một tình yêu chân thành xảy ra trước mặt ta, ta không quý trọng, đợi khi mất đi mới hối tiếc không kịp, trong cuộc sống chuyện tình thống khổ nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, nếu trời cao có thể cho ta một lần cơ hội nữa, ta sẽ đối nam nhân kia nói ba chữ ‘Ta yêu ngươi’. Hơn nữa nếu cấp cho tình yêu này một kỳ hạn, ta hy vọng là, ‘một vạn năm’.” Lời này vừa nói ra, hai nữ tử còn lại cũng che mặt thấp khóc, tuy rằng các nàng đều biết đó là giả, hơn nữa cũng nghe không dưới ngàn lần, nhưng mỗi lần nghe, vẫn là nhin không được cảm động mà khóc, Đông Phương Tuấn Hạo nghe qua một lần, liền thờ dài một lần.

Chỉ có Ngao Quân, khi Sương nhi bắt đầu nói, tay cầm chén trà không tầm thường run một chút, hai vai cũng có ần ần áp lực run run rất nhỏ, thẳng đến Sương nhi nói xong, nàng thật sự nhin không được, trà trong miệng cứ như vậy thẳng tắp ‘Phốc.....’ Toàn bộ đều phun ra, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng ôm bụng cười ha hả.

Ngọc nhi, Sương nhi còn có hoa khôi kia đều về mặt khó hiểu nhìn Lăng công tử về mặt lạnh lùng lạnh nhạt sau khi nghe xong lời nói cảm động như thế thoát cái đã thay đổi, không để ý hình tượng hiểu được tiền phù hậu ngưỡng [**], trong lòng đều một ý tưởng: Người nọ không phải đầu óc có vấn đề a?

“Ngao Quân, ngươi..... Ngươi như thế nào vậy!” Người hồi phục tinh thần trước tiên là Đông Phương Tuấn Hạo thật sâu nhãn mi lại, về mặt lo lắng ra tiếng dò hỏi, chứ không phải là những lời này rất rung động, Ngao Quân nhất thời không tiếp thụ được nên mới có thể như vậy chăng?

“Cáp..... Tuấn Hạo..... Ha ha..... Nếu Tinh gia [ta nghĩ là Châu Tinh Trì] biết..... Biết..... Ha ha..... Hắn nhất định hội tức giận đến chết khiếp..... Ha ha..... Lời kịch kinh điển của hắn..... Ha ha..... Không được..... Ha ha.....” Ngao Quân hướng Đông Phương Tuấn Hạo đang lại gần, một bên cười loạn không hình tượng, lời nói vừa nãy không có người nào nghe hiểu được, lại nói lấp bắp thật không minh bạch.

“Ngao.....” Đông Phương Tuấn Hạo mặt mày nhăn càng sâu, chiếu theo lý giải của hắn đối với Ngao Quân, xác nhận y là người không thường cười nói vui vẻ, như thế nào đột nhiên cười thành như vậy, hơn nữa, lời y nói, hắn một chút cũng nghe không hiểu, chỉ nghe y nhắc tới gì như là Tinh gia, là loại người nào làm cho y thất thường như thế.

Chính là hắn nói còn chưa xong, cửa phòng ‘Ba’ một tiếng bị mở ra, nga, không, là bị đá văng ra, hơn nữa phồng chừng đã là lừng lẫy hy sinh, vừa tính hỏi là ai lớn gan như vậy, bỗng nhiên hoa mắt, cái tên ‘Thù phạm xấu xa’ kia đã đứng trước mặt hắn và Ngao Quân, về mặt tức giận, đau lòng nhìn chăm chăm người ở bên hắn cười đến lăn lộn, đợi hắn thấy rõ người đến là ai, không khỏi thật sâu ăn một chút kinh hoàng, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, xuất ra chiêu bài tươi cười của hắn trên thương trường, về mặt hiền lành nói: “Ta tưởng là ai đây? Nguyên lai là Cẩn vương gia a! Thật sự là xảo ngộ a! Nhưng làm sao có thể làm phiền Vương gia tự mình lại đây đây! Có gì cần phân phó, cho hạ nhân tìm đến nơi ta là được, tại hạ nhất định tùy truyền tùy đến..... Ngao Quân..... Cẩn thận, a!”

Đông Phương Tuấn Hạo nói còn chưa nói xong, chỉ thấy Ngao Quân không biết vì cái gì, đột nhiên mắt nhắm lại, bởi vì y vừa mới cười đến quá mức, nhất thời vô lực, mắt thấy y sẽ ngã sấp xuống, Đông Phương Tuấn Hạo tay mất lạnh lẽ đem y đỡ lấy, kéo lại, không nghĩ sức kéo quá lớn, hai người song song lại ngã lên trên nhuyễn tháp, mà Ngao Quân ngã đè trên người hắn, nhưng lại vẫn đang cười không ngừng, hắn liền buồn bực, rốt cuộc có chuyện gì buồn cười thế, đến bây giờ còn cười không ngừng, bất quá y ngã vào trên người hắn, mềm, cảm giác thật thoải mái a! Thật muốn cứ như vậy cả đời ôm y không buông tay, chính là, hắn không nghĩ buông tay nhưng người nào đó lại nghĩ hắn không nên và không thể không buông tay.

Cảm giác trên người một luồng khí lạnh, không hờn giận ngồi xuống, đã thấy người đệ nhất thiên hạ đó vốn ở trên người hắn bây giờ đã ở trong lòng người khác, mà người nọ lại cấp cho hắn một ánh mắt sắc bén làm hắn run sợ, lại quay đầu, về mặt tức giận đầy vẻ chét chóc nhìn chăm chăm Ngao Quân, thật không hổ là Lãnh Diện Chiến Thần, cái ánh mắt kia thật đúng là tràn ngập sát khí, chính là không rõ kia sát khí từ đâu mà đến, hắn khi nào thì đắc tội Cẩn vương gia mà không tự biết, bất quá vừa nãy Ngao Quân ngã xuống trên người hắn, lại làm cho hắn vẫn hoài nghi, gần như được xác nhận, trên người y thuộc loại nữ tử mềm mại, khoe miệng chậm rãi gọi lên một cái tươi cười thiệt tình mà ngay cả chính hắn đều không phát giác, ánh mắt si mê nhìn Ngao Quân lúc này ở trong lòng Cẩn Hiền vẫn còn đang cười.

Cẩn Hiền âm hàn hé ra mặt, không nói được lời nào ngóng nhìn người làm cho hắn vừa yêu lại vừa hận, hắn đang đợi, chờ y cười đủ, sau đó chủ động giải thích với hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 58: Sinh nhật Cẩn Hiền

Cẩn Hiền âm hàn hé ra mặt, không nói được lời nào ngóng nhìn người làm cho hắn vừa yêu lại vừa hận, hắn đang đợi, chờ y cười đủ, sau đó chủ động giải thích với hắn.....

Hôm nay khi hắn đi tìm y, lại phát hiện y căn bản không ở trong phòng, trong lúc kỳ quái khi nào y chạy đi mất, Chu bá hoang mang rối loạn vội vã chạy tới tìm hắn, nói với hắn Quân đi Yên Vũ lâu, nhất thời giống như tình thiên phích lịch [1], làm cho hắn ngay cả đứng cũng đứng không vững: Y sao có thể đợi hắn, y trước kia phong lưu như thế nào, hắn không thể quản, nhưng tại sao sau khi hắn thổ lộ với y, còn quang minh chính đại đi Yên Vũ lâu tìm hoan

mua vui như thế? Chẳng lẽ nửa tháng qua, dụng tâm hấn đối với y thế nào y đều xem nhẹ sao? Khi nghĩ đến y tã ỉn hữu ỏm [2], cùnữ tử phoնg trần Yên Vũ lầu tần tĩn hĩ hầ cười, thậm chĩ. .... Nghĩ tởi, tầm hần ầu ầu quầ, lầi vừầ đố kỵ vừầ tức gặn. .... Hần khỏnữ thể đợi được nừầ, hần nhậđịnh phầi đĩ tĩm y. ....

Lầi mặtlần nừầ đĩ vầo Yên Vũ lầu tầu xầ lầ nhữnữ lầi quẽn thườc, Cần Hiền cầm thấy trỏnữ lỏnữ trầm vự tặp trần, bĩnữ sĩnữ lần ầu ầu đặtlần nỏi yền hỏa lầ vừầ nừ tử hữu đườn vồ phậnlầi [ý kầ lầ nằnữ Tườyế đố], lầc nằy đầy lầi lầ vừầ mặtlầ “Nằm tử phoնg lừu vồ tĩnữ vồ tầm”, thậtlầ sự lầ cầm chỏc ầ!

Hần vừầ đĩ vầo, tầ bầ Vằn Nừnữ rầt nhậtlầ tĩnữ tiếp đốnlầ, khẩnữ cho hần cầm thấy đườnữ nhữ hần lầ khắch quẽn của nỏi nằy, theo lời Vằn Nừnữ biếtlầ đượclầ chổ của Quần, đầu lầm hần nĩnữ hoặclầ, Vằn Nừnữ nỏilầ ở trỏnữ phỏnữ cồnlầ cồ thần hạ đệ nhậtlầ phứ thườnữ Đỏnữ Phườnữ Tuần Hầo, mầ Quần lầ bằnữ hữu của kờ kầ. Quần kầ nằo thầ nhậtlầ thứclầ nhậtlầ vậtlầ phứ hầo nằy, chừầ tầnữ nĩnữ quầ, nhữnữ thựclầ rồ rằnữ Quần đặtlầ nhầnữ lầi tởi nỏi nằy, nhậtlầ đĩnữ lầ cồ hẹnlầ vừầ Đỏnữ Phườnữ Tuần Hầo kầ nằnữ mớilầ đểnlầ, hần tiếp cậnlầ Quần cồ mặtlầ đĩch gĩ hầy khỏnữ?

Mằnữ theo tứclầ gặn, đố kị, nĩnữ hoặclầ, hần đĩ tởi chổ của phỏnữ Quần, sỏ sầ kầ đĩ vầo nhĩnữ thấy trườnữ hỏp hần chừầ khỏnữ nỏilầ, cho nằnữ lầnữ bầi hỏilầ ở trườclầ của, thắnữ đểnlầ bằnữ trỏnữ mặtlầ ầnữ nừầ nừầ vằnữ lầnữ: “Tầnữ cồ mặtlầ tĩnữ yều chần thầnữ xầy rầ trườclầ mặtlầ tầ, tầ khỏnữ quự trỏnữ, đợi kầ mặtlầ đĩ mớilầ hỏilầ tiếclầ khỏnữ kịp, trỏnữ cuộclầ sỏnữ chừần tĩnữ thốnnữ khỏ nhậtlầ cầnữ lầm cầnữ chĩ nhữ thế nằy thầi, nừầ trầi cầo cồ thể cho tầ mặtlầ cầ hỏilầ nừầ, tầ sể đốilầ nằm nhần kầ nỏilầ bầ chừầ ‘Tầ yều nừnữ’. Hỏnữ nừầ nừầ cầp cho tĩnữ yều nằy mặtlầ kầ hằnữ, tầ hỷ vồnữ lầ, ‘mặtlầ vằn nằm’.” Nỏilầ xỏnữ cầu nằy nừ tử kầ thậtlầ lầu khỏnữ đặtlầ đầy, thắnữ trườnữ đểnlầ tiếclầ cười tồ thắtlầ thườnữ của Quần, cồnlầ cồ mặtlầ thầnữ ầm lầnữ của nằm tử, khỏnữ thể nĩnữ nừầ nừầ nỏilầ đĩnữ đĩnữ chĩnữ lầ Đỏnữ Phườnữ Tuần Hầo, hần thể nhữnữ xừnữ Quần lầ Ngầo Quần, bỏnữ hỏ đầ thầnữ thậtlầ nhữ thế sầo?

Rồtlầ cuộclầ khỏnữ chể khỏnữ đượclầ chĩnữ mĩnữ, nhữnữ vừầ tiếp vầo, quầ nhầnữ thấy đượclầ trườnữ hỏp lầm hần chừầ khỏnữ nỏilầ, khỏnữ phầi Quần cầnữ nừ tử trườ đầu, mầ lầ Quần lầi tầvầ vầo nừnữ mặtlầ nằm tử tuần mự, cười đểnlầ vừầ nhữ thế, nhậtlầ thứclầ y lầu nhữ vậylầ, hần chừầ tầnữ thấy quầ Quần cười đểnlầ sằnữ lầnữ nhữ thế. ....

“Hầ hầ. .... Cần Hiền, sầo nừnữ lầi tởi đầy?” Ngầo Quần rồtlầ cặtlầ rầilầ nừnữ cười, nhữnữ vằn cồ ý cười trỏnữ suốtlầ hỏilầ Cần Hiền, hoần tồầ khỏnữ chừầ ý tầ hần tứclầ gặn đểnlầ mặtlầ xầnữ mặtlầ.

“Tầ nhữ thế nằo đểnlầ đầy? Ầ. .... Nừnữ nỏilầ xem?” Cần Hiền mặtlầ ầm trầm, lầnữ lầnữ cười nỏilầ.

“Chẳnữ lầ nừnữ. ....” Ngầo Quần nhắtlầ mặtlầ sắtlầ mặtlầ tởilầ sằm lầi, lầm bằm nỏilầ, thế nằy mớilầ phầtlầ hiệnlầ Cần Hiền đầnữ ầm mĩnữ, mầ Tuần Hầo cầnữ đầnữ cồ chừầ đầm chừầ nhĩnữ hầi nừnữ bỏnữ hỏ, nhầnữ chỏnnữ trầnlầ khầi. Nằy Yên Vũ lầu lầ nỏi nằo, nằnữ hiệnlầ tầi thậtlầ rồ rằnữ, mầ Cần Hiền lầ mặtlầ nằm tử lầi xầtlầ hiệnlầ nỏi nằy, khỏnữ cầnữ phầi nỏilầ cầnữ biếtlầ lầ vừầ sầo mầ đểnlầ, trỏnữ lỏnữ đặtlầ nhầnữ ầu xốtlầ: Ngườnữ lầi hần cầnữ gĩnữ nhữ cầc vừầnữ tồnữ quự tồclầ khắclầ, thĩch đểnlầ nỏi yền hỏa tĩm hỏan mừầ vừầ, mặtlầ kầ đầ nhữ vậylầ, tầi sầo cồnlầ khỏ sỏ thồ lồ thầnữ tĩnữ vừầ mĩnữ nhữ thế, đốilầ xừ vừầ mĩnữ sằnữ sỏclầ tầ mĩ nhữ thế? Lầm hầi lỏnữ nằnữ tầ nằy vể sầu khỏnữ cồnlầ bĩnữ tĩnữ nừầ, lầm hầi nằnữ cầ nằy phầi gặtlầ đầu trầnữ. ....

“Đĩnữ chĩ lầnữ trườclầ của nừnữ, tầ lầ tởilầ tĩm nừnữ. Hừ. .... Tầ cầnữ khỏnữ gĩnữ nhữ nừnữ, vồ tĩnữ vồ tầm nhữ thế. ....” Cần Hiền tầ lểtlầ Ngầo Quần mặtlầ chừầ, lầnữ lầnữ cầm chỏc nỏilầ, nừầ kầi sỏ mớilầ kầi nằy thồầi mầi khỏnữ ít, thầ vể mặtlầ Ngầo Quần đầ biếtlầ y sừầ nĩnữ cầi gĩ, tầm tĩnữ cầm thấy thừ sườnữ khỏnữ ít, ngườnữ lầi y vằn để ý hần.

“Nằ, nừnữ nhữ thế nằo biếtlầ tầ ở đầy? Lầ Chừầ bầ nỏilầ vừầ nừnữ đĩ!” Ngầo Quần vừầ nĩnữ Cần Hiền nỏilầ lầ tởilầ tĩm nằnữ, đặtlầ nhầnữ ầnữ mặtlầ trỏnữ lầc đầ nhữ cồ ầnữ sằnữ, nừầ kầi xầtlầ hỏ ý lầu [3] thồầi mầi nỏilầ, cồnlầ cồ đầm nhậtlầ ngỏnữ ngầy cầ chĩnữ mĩnữ cầnữ khỏnữ phầtlầ hiệnlầ.

“Nừnữ hỏilầ xỏnữ chừầ? Đểnlầ tầ hỏilầ, nhữ thế nằo đểnlầ lầi đầ phườnữ nằy?” Cần Hiền hầi tầy ầm nừnữ lầnữ lầnữ hỏilầ, trỏnữ lỏnữ tứclầ gặn kầ thậtlầ đầ biếnlầ mặtlầ, ầi, xỏnữ y nỏilầ nhữ vậylầ, hần lầm sầo cồnlầ tứclầ gặnlầ đượclầ ầ!

“Tầ cồ hẹnlầ vừầ Tuần Hầo nằnữ đểnlầ.” Ngầo Quần chĩ tiếtlầ nỏilầ.

“Nằ, thầnữ hạ đệ nhậtlầ phứ thườnữ Đỏnữ Phườnữ sỏnữ trầnữ — trầnữ chủ Đỏnữ Phườnữ Tuần Hầo?” Cần Hiền lời nằy tầi lầ nỏilầ vừầ Ngầo Quần, nhữnữ ầnữ mặtlầ tầ nừầ chĩnữ lầ nhĩnữ cầm chầm Đỏnữ Phườnữ Tuần Hầo đầnữ ngắnlầ Ngầo Quần, hậnlầ khỏnữ thể đểm mặtlầ hần tầ cầp đầo rầ, khẩnữ cho hần khỏnữ thể nhĩnữ trỏm vể đẹp của Ngầo Quần.

“Đừnữ lầ tầi hạ.” Đỏnữ Phườnữ Tuần Hầo vể mặtlầ nhầnữ nhầ tầi đốilầ vừầ Cần Hiền vầi chầo nỏilầ, trầnữ mặtlầ lồ vể mĩnữ cười mề nừnữ, trỏnữ mặtlầ cầnữ lầ trầnữ ngắp ý cười trỏnữ suốtlầ, nhữnữ trỏnữ lầi trầnữ ngắp nĩnữ hoặclầ cồnlầ cồ hỏi hỏi chừầ xốtlầ: Cần vừầnữ gầ khỏnữ phầi yều đườnữ kĩm hoầnữ hầu sầo? Nhữ thế nằo hần khắnlầ trườnữ để ý Ngầo Quần nhữ thế? Theo hầnữ vừầ của hần, ầnữ mặtlầ của hần đầu biểtlầ tĩnữ trườnữ tĩnữ chĩnữ hữu Ngầo Quần vồ cầnữ mắnlầ lểtlầ, cồnlầ cồ đĩch ý thậtlầ sầu đốilầ vừầ tầ, tầ biểtlầ hiệnlầ của hần đốilầ vừầ Ngầo Quần, hần tầvầ hỏ yều Ngầo Quần. Chẳnữ lầ Ngầo Quần chĩnữ lầ đườnữ kĩm hoầnữ hầu? Khỏnữ, khỏnữ cồ khắ nằnữ, mặtlầ đầ nĩnữ hoầnữ hầu lầm vừầ thườnữ khỏnữ theo lầ thườnữ, nhữnữ Ngầo Quần mầ hần biếtlầ cầ tĩnữ sỏ vừầ hoầnữ hầu hoầnữ tồầ bầ đồnữ, khỏnữ cồ khắ nằnữ lầ hoầnữ hầu, vậylầ Ngầo Quần lầ lầi nừnữ nằo? Cầnữ Cần vừầnữ gầ lầ quầnữ hể gĩ? Nằnữ vừầ Cần vừầnữ gầ tầvầ hỏ cầnữ cồ. ....

“Quần kầ nằo quẽn biếtlầ đượclầ vừầ Đỏnữ Phườnữ trầnữ chủ đầi đầnữ lầnữ lầy? Tầ cầnữ khỏnữ biếtlầ.” Cần Hiền cầnữ khỏnữ thềm lểtlầ mặtlầ nhĩnữ Đỏnữ Phườnữ Tuần Hầo mặtlầ cầi, hầi trỏnữ mặtlầ ầm trầm chĩ lầnữ lầnữ nhĩnữ cầm chừầ vầo Ngầo Quần.

“Hỏnữ nằy vừầ quẽn, cho nằnữ Tuần Hầo mớilầ hẹnlầ tầ đểnlầ Yên Vũ lầu gắp mặtlầ.” Ngầo Quần hiệnlầ tầi chĩ cồ thể lầ hỏilầ mặtlầ cầu đắplầ mặtlầ cầu, bầi vừầ nằnữ cầnữ bằnữ khỏnữ biếtlầ nằnữ lầm sầi cầi gĩ? Vừầ sầo Cần Hiền ầm trầm nhĩnữ nằnữ nhữ thế, cồnlầ đốilầ vừầ Tuần Hầo trầnữ ngắp đĩch ý, chẳnữ lầ hần khỏnữ thĩch vừầ nằnữ gầo kểtlầ bằnữ hữu? Khỏnữ khỏilầ rầtlầ bầ đầo đĩ?

“Hỏnữ nằy vừầ mớilầ quẽn ? Thầy cầc nừnữ quẽn biếtlầ nhữ thế, tầ cồnlầ nĩnữ cầc nừnữ lầ lầo bằnữ hữu nhậtlầ thứclầ đầ lầu!” Cần Hiền cười lầnữ trầo phứnữ nỏilầ.

“Bằng hữu không cần nhận thức thời gian dài hay ngắn, tại hạ cùng Ngao Quân nhất kiến như cố [4], trong lòng chúng ta sớm đã nhận thức bằng hữu quen nhau từ lâu. Đứng không, Ngao Quân?” Đông Phương Tuấn Hạo nhíu mày, cười đến thập phần vô hại nói, nhưng ánh mắt nhìn về phía Cẩn Hiên cũng là tràn ngập khiêu khích. Chính hắn cũng không hiểu được là vì cái gì, làm như vậy có lẽ hội đắc tội với Cẩn vương gia dưới một người trên vạn người, nhưng là y đối với Ngao Quân giữ riết lấy khiến cho hắn thập phần khó chịu, làm cho hắn bất kể hậu quả muốn khiêu khích Cẩn vương gia, nữ nhân với hắn mà nói, chỉ cần hô một tiếng là đến, nói một tiếng là đi, hắn không đáng vì một nữ nhân mà đắc tội quyền quý, tương phản hắn có khi còn có thể đưa mỹ nhân cấp cho quyền quý này, đây là thương nhân, mà hắn là thương nhân tối thành công đương nhiên vẫn lấy ích lợi là trên hết, hôm nay cũng là ngoại lệ, vì nữ nhân mới quen biết trong một ngày này.

“Ân.” Ngao Quân do dự một chút lại chỉ phải thành thật gật đầu nhẹ, vì cái gì ngay cả Tuấn Hạo cũng có điểm là lạ đâu? Tuy rằng hắn cười đến vô hại, nhưng ánh mắt khiêu khích của hắn, nàng vẫn là thấy rõ ràng, hắn và Cẩn Hiên có phải có cừu oán từ trước không a? Như thế nào vừa thấy mặt liền một bộ gương cung bặt kiếm, vậy nàng có nên ăn ngay nói thật hay không! Cẩn Hiên có mất hứng không? Cuối cùng, vẫn là quyết định ăn ngay nói thật, bởi vì hắn nói là sự thật a! Trong lòng của nàng cũng là nghĩ như vậy.

“Hừ, khá lắm nhất kiến như cố, ta xem là ngư tử ngư, mã tử mã đi!” Cẩn Hiên sắc mặt càng âm trầm, giận dữ cười lại nói. Đông Phương Tuấn Hạo phong lưu hoa tâm, y đã sớm nổi tiếng từ lâu.

“Tại hạ không rõ ý tứ Vương gia?” Đông Phương Tuấn Hạo nhàn nhã vung bào lên hỏi. Ngư tử ngư, mã tử mã? Nói gì vậy?

“Hừ, trở về.” Cẩn Hiên không nghĩ lại để ý khiêu khích của Đông Phương Tuấn Hạo, đối với kẻ phong lưu kia hừ lạnh một tiếng, một tay kéo tay Ngao Quân, muốn đi ra ngoài, hắn sợ nếu còn tiếp tục ở lại, hắn hội không không chế được chính mình mà đánh người, hơn nữa hắn còn muốn trở về hảo hảo mà cùng Quân tính toán sổ sách!

“Đằng đẳng.” Ngao Quân nắm trụ tay Cẩn Hiên, giữ lại nói, nhận được ánh nhìn căm tức của Cẩn Hiên, thực không cốt khí rút đầu một chút, nhưng vẫn buông tay Cẩn Hiên ra, chậm rãi đi tới bên người Đông Phương Tuấn Hạo, nhưng chỉ hai bước đi này lại làm nàng cảm thấy như đi trên miếng băng mỏng, trước mặt là Đông Phương Tuấn Hạo cười đến vô hại nhưng quý dị, phía sau, mặc dù nhìn không thấy, nhưng vẫn có thể cảm giác được rất rõ ràng hai tầm mắt thúc giục, nóng rực tràn ngập tức giận.

“Tuấn Hạo, ta đi về trước.” Ngao Quân thân nhiên nói với Đông Phương Tuấn Hạo, sau đó rất nhanh liền xoay người hướng Cẩn Hiên đi đến, bởi vậy cũng không chú ý tới Đông Phương Tuấn Hạo thù hạ đôi mắt thất vọng, nhưng thấy được Cẩn Hiên ánh mắt chột lóe vui sướng.

“Ngao Quân, ta đây có thể đến Cẩn vương phủ đi tìm người hay không a?” Ngay khi Cẩn Hiên và Ngao Quân vừa muốn ra khỏi cửa, sau lưng truyền đến thanh âm sang sảng của Đông Phương Tuấn Hạo.

“Có thể a!” Ngao Quân quay đầu lại khẳng định nói, nửa điểm cũng không muốn hỏi ý tứ Cẩn Hiên, nói như thế nào hắn cũng là chủ nhân của vương phủ, hơn nữa bây giờ còn đứng ở bên người nàng nha!

Lại đi về phía trước hai bước, trong nghi hoặc của Cẩn Hiên, Ngao Quân lại đột nhiên quay đầu lại, đối với Sương nhi đã muốn ngậy người hỏi: “Sương nhi nói đi? Những lời vừa nãy kia là ai dạy ngươi nói?” Bởi vì Cẩn Hiên đột nhiên xuất hiện, làm cho nàng lập tức đã quên lời kịch kinh điển của Tinh gia, nàng thực khẳng định liền lời ấy nhất định là có người dạy cho nàng ta, hơn nữa người dạy ấy cũng là người xuyên qua mà đến như nàng, sẽ là Tuyệt sao? Nhưng Tuyệt không phải xuyên qua đến ngay tại hoàng cung sao? Mà Sương nhi là thanh lâu nữ tử, hai người tại sao có thể gặp nhau?

“A! Là hỏi ta ư? Nga, là Tiêu Vũ tỷ tỷ giáo.” Sương nhi còn đang sững sờ bên trong ngây ngốc đáp, khi nghĩ đến Tiêu Vũ tỷ tỷ đối đãi nàng vô cùng tốt, Sương nhi mặt không khỏi ảm đạm: Tiêu Vũ tỷ tỷ rốt cuộc ở đâu?

“Tiêu Vũ?” Ngao Quân có chút đăm chiêu tự hỏi tên này, đột nhiên có người lôi kéo tay mình một chút, Ngao Quân nghi hoặc nhìn về phía Cẩn Hiên sắc mặt khê biến, trong ánh mắt rõ ràng viết: Ngươi nhận thức Tiêu Vũ?

“Chúng ta đi thôi!” Cẩn Hiên lảng tránh ánh nhìn chăm chú của Ngao Quân, quay đầu lôi kéo Ngao Quân thân nhiên nói, nâng chân lên muốn đi.

“Đằng đẳng.....” Thanh âm vang lên này không phải của Ngao Quân, mà là Sương nhi, Sương nhi bước nhanh chạy đến trước mặt Cẩn Hiên, rút cục thu hết dũng khí nói: “Vương gia, người biết Tiêu Vũ tỷ tỷ ở đâu sao?”

Ngao Quân nghi hoặc nhìn Sương nhi lại nhìn Cẩn Hiên, không rõ Sương nhi vì sao hỏi Cẩn Hiên? Chẳng lẽ Cẩn Hiên nhận thức Tiêu Vũ, Tiêu Vũ? Tiêu Vũ?

“Không biết.” Cẩn Hiên lạnh lùng nói, bước nhanh về phía trước, tựa hồ còn có điểm chạy trốn chết.

“Ngươi không thể không biết, ngươi không phải cùng Tiêu Vũ tỷ tỷ rất quen thuộc sao?” Sương nhi không tin giữ chặt Cẩn Hiên vội vàng nói, Tiêu Vũ tỷ tỷ giống như là thân tỷ tỷ của nàng, tỷ ấy mất tích đã hơn một năm, nàng không lúc nào là không nhớ tới tỷ ấy.

Đối mặt vấn đề của nàng, Cẩn Hiên giải khai ống tay áo bị nàng giữ chặt, không nói được lời nào tiếp tục hướng phía trước mà đi. Mà Ngao Quân bị hắn lôi đi lại đột nhiên bứt lên một cái sáng tỏ tươi cười quý dị: Nàng nghĩ nàng biết Tiêu Vũ này là ai! Tiêu Vũ? Tiêu Vũ Tinh? Ha ha..... Tuyệt, không thể ngờ được ngươi vẫn là không thay đổi, không thể dùng tư duy bình thường để suy nghĩ tới người.....

Trên ngã tư đường yên tĩnh, hai người đồng dạng tuấn mỹ nam tử nắm tay nhau, tương đối trầm mặc tiến về phía trước, Cẩn Hiên nắm tay Ngao Quân đã có mồ hôi lạnh, hắn có dự cảm không hề tốt, Quân và hoàng tẩu sớm muộn gì sẽ hội gặp mặt, hơn nữa sẽ rất nhanh.....

~~~~~

Hôm nay Cẩn vương phủ cảnh tượng vui mừng náo nhiệt, bình thường khó có thể đi vào Cẩn vương phủ, bách quan lúc này tề tụ ở tiền viện Cẩn vương phủ, trên mặt treo đầy vẻ tươi cười nịnh nọt, hỏi hôm nay là ngày gì? Hi hi. .... Hôm nay chính là sinh nhật ‘Lãnh Diện Chiến Thần’ Cẩn vương gia bách chiến bách thắng của chúng ta. Cẩn Hiền vẫn luôn chinh chiến bên ngoài, sinh nhật năm rồi, hắn cũng không ở kinh đô, cho nên này quan viên phủ thượng muốn xu nịnh liền không chỗ xuống tay, khó có được năm nay hắn ở kinh, lại là vừa thắng trận trở về, cơ hội ngàn năm một thuở như vậy, bọn họ làm sao có thể buông tha. Bởi vậy cho dù Cẩn Hiền không nghĩ sẽ làm long trọng như vậy, cũng không có biện pháp. Vốn Cẩn vương phủ có vẻ quá mức rộng rãi, lúc này cũng là chật chội vô cùng, quan cấp nhỏ đều đứng ở ngoài cửa.

“Hôm nay là sinh nhật Vương gia, hạ quan kính Vương gia một ly.” Một quan viên dẫn đầu bưng lên chén rượu đối với Cẩn Hiền trên chủ tọa nói.

“Trương đại nhân thỉnh.” Cẩn Hiền bưng lên chén rượu thân nhiên nói, nếu hôm nay không phải sinh nhật hắn, hắn thật sự là lười xã giao với những người này, còn không bằng hồi hậu viện đi bồi Quân đâu! Không biết Quân sẽ chuẩn bị lễ vật gì cho hắn, hỏi y lại không nói, làm hại tâm hắn vẫn luôn ngứa ngáy, hắn không thể bỏ lại một đồng lớn người mặc danh kỳ diệu này, đi tìm Quân đâu! Nhưng hắn không thể làm như vậy, bởi vì hắn là Vương gia, đại biểu là hoàng tộc, hắn cũng không thể vì vài tiểu nhân đối trá này mà đánh mất mặt mũi, cũng không thể làm làm khó các trung lương thiết tình vì nước vì dân.

Bất quá điều làm hắn buồn bực là, hôm nay bách quan đến, đều là mang theo nữ nhi, chất nữ nhà mình tham dự, khiến cho hình như là hắn lấy tiệc khánh công và sinh thần của mình là danh, đến để tuyển mỹ nữ mới là thật, cái gọi là danh môn thiên kim, còn vẫn thẹn thùng nhìn lên hắn, sau đó liền cúi đầu về mặt đỏ bừng, những nữ tử làm thế, cho dù hắn trong lòng không có người cũng không thêm để ý các nàng. Hơn nữa như thế nào ngay cả Liễu lão đều mang theo nữ nhi tham dự, bất quá thực hiện nhiên nữ nhi lão tâm tư cũng không ở trên người hắn, bởi vì ánh mắt nàng vẫn mơ hồ không chừng, giống như đang tìm người nào? Cẩn Hiền trong lòng đột nhiên hiểu rõ, gọi lên một cái cười lạnh: Muốn thấy Quân? Hừ, may mắn hắn đã sớm phân phó Quân không cần đi ra, nếu không, về sau hắn lại gặp phiền phức, nghĩ đến nữ nhân giống ác lang như vậy nhìn Quân, hắn liền hận không thể đem Quân vĩnh viễn giấu đi mất, không cho người thấy được y.

Tiếp theo càng ngày càng nhiều quan viên không ngừng mà hướng Cẩn Hiền kính rượu, cũng không ngừng đem nữ nhi chính mình giới thiệu cho Cẩn Hiền, Cẩn Hiền chỉ lạnh lùng uống rượu, xem cũng không thêm xem cái gọi là mỹ nhân này.

“Hoàng Thượng giá lâm. ....” Một thanh âm thấp phần bén nhọn trong huyên não đột ngột vang lên.

Lập tức tất cả mọi người đều yên lặng, đồng loạt quỳ xuống hô: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. ....”

“Thần đệ cung nghênh Hoàng Thượng.” Cẩn Hiền vội vã nghênh đón, vội chào nói.

Chính Hiền đỡ Cẩn Hiền một chút, ôn hòa nói: “Hôm nay là sinh nhật của Cẩn đệ, không cần đa lễ.” Khoát tay chặn lại, đi qua nâng Tiêu Tề Uyên dậy nói: “Thừa tướng mau mau đứng lên, trẫm đã sớm nói, Thừa tướng là nhạc phụ của trẫm, miễn cho các nghi thức xã giao. Còn có Liễu đại nhân, trẫm cũng đã nói, nhìn thấy trẫm không cần hành lễ.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Tiêu Tề Uyên cùng Liễu Kinh Minh đứng dậy cung kính nói, tuy rằng bọn họ biết Hoàng thượng thật tâm, nhưng bọn họ luôn quan niệm quân là quân, thần là thần, cho dù Hoàng thượng là con rể hắn, là học trò hắn, bọn họ cũng không thể vượt qua.

“Các khanh bình thân.” Chính Hiền lúc này mới uy nghiêm nói với bách quan còn đang quỳ.

“Tạ Hoàng Thượng.”

“Cẩn đệ hôm nay là thọ tinh [5] của ngươi, ngươi là quan trọng nhất, đến đến, trẫm kính ngươi một ly.” Chính Hiền bưng lên ly rượu mà Lý công công đã sớm vì hắn chuẩn bị tốt đối với Cẩn Hiền vui vẻ nói.

“Tạ hoàng huynh.” Cẩn Hiền cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch.

“Hào, ha ha. ....” Chính Hiền sang sảng cười lớn, mọi người thấy Hoàng thượng cao hứng, thọ tinh công [ám chỉ Cẩn Hiền] tựa hồ cũng không lãnh khốc như bình thường, mọi người đều thả lỏng sung sướng đến trò chuyện.

Kỳ thật rất nhiều đại thần trong lòng đều có nghi vấn: Hoàng thượng và hoàng hậu như hình với bóng, như thế nào hôm nay là sinh nhật của Cẩn vương, chuyện lớn như thế, hoàng hậu lại vắng mặt, chỉ có một mình Hoàng Thượng đến tham dự, chẳng lẽ Hoàng Thượng với hoàng hậu đã xảy ra chuyện gì? Như vậy, nữ nhi bọn họ không phải lại có cơ hội tiến cung sao. ....

“Cẩn đệ, hôm nay ta muốn gặp mặt Mạc Quân một lần.” Chính Hiền nói khẽ với Cẩn Hiền, sắc mặt hơi trầm xuống, hồi tưởng lại Tình nhi mỗi ngày đều nhắc tới Mạc Quân này Mạc Quân nọ, hắn trong lòng liền ứa ra toan thủy [6], nhất là sau khi đã biết ‘Quá khứ’ của hai người bọn họ .

“Hào.” Cẩn Hiền do dự một chút, gật gật đầu nói, sắc mặt cũng trở nên không tốt lắm, suy nghĩ một chút. Lại nói: “Vũ Tinh. ....”

Chính Hiền biết hắn muốn nói gì, nói tiếp: “Nàng hiện tại hắn đã đến trong miếu dâng hương.” Hôm nay là sinh nhật Cẩn Hiền, hắn là hoàng đế nhất định phải đến, nhưng nếu Tình nhi đã ở trong cung, nhất định không thể gạt được nàng, sinh nhật Cẩn Hiền nàng nhất định sẽ đến, đến lúc đó chỉ sợ nàng sẽ gặp được Mạc Quân, vậy hắn cùng Cẩn Hiền này hơn nửa tháng cố gắng không phải oan phí hay sao? Cho nên hôm qua, hắn liền nghĩ đến cầu phúc Thái tử lừa Tình nhi đi dâng hương, mà hắn vì chính sự bận rộn nên ở lại.

“Ân.” Cẩn Hiền thế này mới yên lòng, gật gật đầu.

Một người là hoàng đế, một người là Vương gia lại lên lút thấp giọng bàn tán ‘Âm mưu’ như vậy, thấy thế nào cũng không giống là một hoàng đế hay một Vương gia.

“Hoàng Thượng, Vương gia, biểu diễn sắp bắt đầu.” Đang lúc hai người đều thấp giọng thương lượng điều gì đó, Chu bá thanh âm cung kính vang lên.

“Ân.” Hai người lúc này mới ngồi thẳng, một bộ uy nghiêm trời sinh.

Không gian phía trên tiền viện Cẩn vương phủ, lúc này có một hình thế to lớn kỳ lạ ‘Sân khấu kịch’, chúng bách quan nhìn thấy liền nổi lên từng trận nghi hoặc, lại từng trận sợ hãi than, ‘Sân khấu kịch’ có tâm ý như thế, thật đúng là thấy những điều chưa hề thấy, văn sở vị văn, rốt cuộc là người phương nào thiết kế ? Thủ hạ Vương gia quả nhiên đều là kỳ nhân! Nhưng lẫn vào mọi người, có một gã sai vặt, là người có biểu hiện không giống với mọi người, trên mặt tuyệt mỹ là khiếp sợ cùng nghi hoặc thật sâu, mắt to linh tinh mang theo ý tứ hàm súc tìm tòi nghiên cứu nhìn vũ đài vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia.

Khi mọi người sợ hãi than thở chưa xong, một tiếng sáo du dương vang lên, nháy mắt bắt được tâm thần của mọi người, tiếng sáo kia như khóc như tố, lại giống như hào hùng ngàn vạn, Ngụy Tử Tề, Triệu Chi Dương vừa múa kiếm vừa xuất trường, kiếm thế sắc bén kia cùng tiếng sáo hỗ trợ lẫn nhau, làm cho mọi người ở thị giác, thính giác đều chiếm được hưởng thụ thật lớn, hơn nữa theo tiếng sáo du dương kia, trong kiếm khí Ngụy Tử Tề và Triệu Chi Dương cùng nhau múa, nhưng lại ẩn ẩn xuất hiện bốn chữ: Sinh nhật vui vẻ.

“Cẩn đệ, ai an bài vậy ? Là ai đã thổi sáo?” Chính Hiến cũng nhìn say mê, nghe được như si như túy, hẳn rất muốn trông thấy người độc đáo như thế rốt cuộc là ai?

Biểu tình đầu tiên của Cẩn Hiến là một chút rung động thật sâu, từ trong lòng tràn ngập vui mừng thương thức, y vì hẳn chuẩn bị sinh nhật yến hội, y thật sự là cho hẳn kính hi quá lớn, nhắm mắt lại, tĩnh tế lắng nghe tấu khúc y thổi cho hẳn, làn điệu thực tân kỳ [7], chưa bao giờ nghe qua, bất quá vô cùng dễ nghe. Đắm chìm ở trong tiếng sáo du dương Cẩn Hiến vẫn chưa nghe được câu hỏi của Chính Hiến, lòng tràn đầy vui sướng làm cho hẳn hoàn toàn nghe không được ngoại giới âm ý, một lòng đắm chìm trong thế giới của hẳn và Quân, đây là lễ vật tốt nhất mà hẳn nhận được.

Tên mặc đồ gã sai vặt kia lại tuyệt không giống như gã sai vặt. Người này từ khi tiếng sáo vang lên, đã bị chấn đắc liên tục lui về phía sau vài bước, trong miệng lầm bầm nói: “Không, không có khả năng, không có khả năng. .... Vì sao người nọ biết thổi thủ khúc này? Không, không có khả năng. ....” Mọi người tâm tư đều trôi theo tiếng sáo du dương và màn múa kiếm đầy phấn khích kia, không người nào chú ý tới một gã sai vặt hành động kỳ quái, ngay cả hoàng đế và Vương gia cũng là một lòng một dạ trôi theo khúc nhạc tân kỳ kia.

Mọi người tâm theo tiếng sáo, theo trên đài hai người múa kiếm mà trầm mê thật sâu, thẳng đến tiếng sáo biến đổi, tâm mọi người cũng biến đổi theo, trên đài hai người múa kiếm cũng dừng lại, sau đó mấy chục binh lính tướng quân thân khôi giáp động tác trật tự hòa vào.

Ngụy Tử Tề cùng Triệu Chi Dương còn có tướng quân khác tiến lên trước từng bước, có tay cầm đao, có tay cầm kiếm, có tay cầm mâu, đều tự thi triển bản lĩnh giữ nước của mình, trong loạn có tự, thị giác có một loại hưởng thụ khác, hơn nữa mấy người vừa vũ vừa cùng nhau xướng lên:

大河如龙群山有虎

Đại hà như long quần sơn hữu hổ

Sông lớn có rồng, dãy núi có hổ — Ngụy Tử Tề

长啸仰天长歌当哭

Trường khiếu ngưỡng thiên trường ca đương khóc

Thét dài ngửa mặt lên trời dùng thơ văn để giải tỏa nỗi buồn — Triệu Chi Dương

龙盘虎踞有钟有鼓

Long bàn hổ cứ hữu chung hữu cổ

Rồng lượn hổ ngồi có chuông có trống — Hồng tướng quân

龙腾虎跃有文有武

Long đằng hổ dục hữu văn hữu vũ

Rồng cuốn hổ chồm có văn có võ — Bạch tướng quân

一剑花开万丈天幕

Nhất bả kiếm hoa khai vạn trượng thiên mạc

Một nhát kiếm mở ra màn che mờ ảo trên trời cao vạn trượng — Trần tướng quân

一腔血注解千秋史书

Nhất khang huyết chú giải thiên thu sử thư

Một lời máu ghi chép tri thức vào sách sử thiên thu — Ngụy Tử Tề

降大任苦心志劳筋骨

Hàng đại nhậm khổ tâm chí lao cân cốt

Gieo xuống gánh vác đầy khổ tâm quyết lao gân cốt — Triệu Chi Dương

但道义出文章展抱负

Đạo nghĩa xuất văn chương triển bão phụ

Nhưng đạo nghĩa ra văn chương chuyển thành khát vọng — Hồng tướng quân

立身堂堂男子汉壮怀凛凛大丈夫

Lập thân đường đường nam tử hán tráng hoài凛凛 đại trượng phu

Lập thân đường đường nam tử hán chí lớn凛凛 đại trượng phu — Bạch tướng quân

日月沉哥云吐好个中华名族藏龙卧虎

Nhật nguyệt trầm ca vân thổ hảo cá trung hoa dân tộc tàng long ngọa hổ

Ngày tháng chìm đắm trong văn từ ca Trung Hoa tàng long ngọa hổ- hổ — Trần tướng quân

举目江山山无数放眼流光光飞渡

Cử mục giang sơn sơn vô số phóng nhãn lưu quang quang phi độ

Đưa mắt nhìn giang sơn không thể đếm phóng nhãn lưu quang bay ra xa — hợp [hợp xướng]

日月沉哥云吐好个中华名族藏龙卧虎

Nhật nguyệt trầm ca vân thổ hảo cá trung hoa dân tộc tàng long ngọa hổ

Ngày tháng chìm đắm trong văn từ ca Trung Hoa tàng long ngọa hổ- hợp [hợp xướng]

[8]

Phía sau không sai biệt lắm khoảng hai mươi binh lính đánh một bộ quyền quân thể do Ngao Quân dạy, thật không hổ là tinh anh, đùa giỡn cũng uy vũ sinh phong, thật sự là rất đẹp mắt.

Ngụy Tử Tề và vài vị tướng quân hát xong âm tiết cuối cùng, hơn hai mươi binh lính cũng đánh xong bộ quyền, đồng loạt đứng ngay ngắn, nhìn chăm chú vào các vị tướng quân khác còn múa kiếm, tiếng sáo phụ họa, chí khí hào hùng lại vang lên:

狼烟起江山北望

Khói lửa nổi lên nơi giang sơn phía bắc

龙起卷马长嘶剑气如霜

Rồng khởi cuộn mình ngựa hí dài kiếm khí tựa sương sa

心似黄河水茫茫

Man mác tâm tư nước sông Hoàng Hà

二十年纵横间谁能相抗

Hai mươi năm tung hoành hỡi ai bì kịp

恨欲枉长刀所向

Hận vì đao kiếm cuồng trường chưa ngưng

多少手足忠魂埋骨它乡

Bao nhiêu thủ túc trung thành đã vùi xương nơi đất khách

何惜百死报家园

Há tiếc chết trăm lần để báo đền nước nhà

忍叹惜更无语血泪满眶

Không lời oán than huyết lệ tràn mi

马蹄南去人北望

Vó ngựa về nam còn ngóng người ở lại phương bắc

人北望草青黄尘飞扬

Người ở lại phương bắc cỏ xanh cát vàng trời cao

我愿守土复开疆

Tôi nguyện bảo vệ đất nước mở mang bờ cõi

堂堂龙轩要让四方

来贺

Đường đường Long Hiên há lại để bốn phương xâm phạm

[9]

Ở đây mọi người phần lớn đều là quan văn, nhưng bị áp lực tràn ngập tâm hào hùng trong lời ca ấy, trong lòng tràn ngập tràn đầy hào hùng, mắt không nháy nhìn chăm chăm trên đài, bên tai vẫn quanh quẩn tiếng sáo hào hùng.

heo tiếng sáo chậm rãi dừng lại, Ngụy Tử Tề cùng các tướng quân đều thu vũ khí trong tay lại, binh lính cũng xướng xong ca từ, nhất tề hướng mọi người phía dưới đài liềm ôm quyền, Ngụy Tử Tề tiến lên từng bước, ôm quyền nói: “Vương gia, Tử Tề đại diện cho toàn quân tướng sĩ chúc Vương gia sinh nhật vui vẻ!”

“Vương gia sinh nhật vui vẻ!” Trên đài tất cả mọi người đều ôm quyền cao giọng nói với Cẩn Hiên. Theo chúng tướng sĩ thanh âm hạ xuống, vũ đài bốn phía đột nhiên ‘Phanh’ bốn âm thanh, bốn phía lại là khói lửa đồng thời đạn hướng trên không, lập tức xuất hiện ánh sáng trong suốt, bốn chữ to vàng tươi: Sinh nhật vui vẻ!

Cẩn Hiên bá một cái từ chỗ ngồi đứng lên, biểu tình lãnh khốc bị khiếp sợ thay thế bằng biểu tình kinh hãi, trong mắt chứa đựng nhu tình thật sâu cùng yêu say đắm, nội tâm cảm xúc cuộn cuộn: Quân, người thật sự là làm cho ta rất chấn kinh rồi, người lại một lần làm cho ta biết tài hoa hơn người của người, người..... Lễ vật này thật sự làm cho ta kinh hãi, ta hiện tại thật muốn buông sở hữu người, hảo hảo mà đem người ủng trong ngực, hảo hảo mà yêu thương người! Hảo muốn ôm người, muốn tuyên bố khắp thiên hạ người là của Âu Dương Cẩn Hiên ta.....

Chính Hiên lúc này cũng đứng lên, trong lòng tràn đầy tán thưởng, nhân tài như thế, càng làm Long Hiên hoàng triều bọn họ thêm mạnh a! Một câu ‘Đường đường Long Hiên há lại để bốn phương xâm phạm’ kia thật sự là nói đúng tâm ý của hần, người này hôm nay vô luận như thế nào, hần cũng phải gặp. Trong lòng cũng có chút chua xót, có người tài tình như thế, Tinh nhi và y trước đây..... Đột nhiên trong lòng có điểm sợ, có điểm không tự tin, sợ Tinh nhi nếu tái kiến ‘Tinh nhân’ của nàng, nàng có thể vì y mà bỏ lại hần hay không?

Vốn mọi người đang chưa phục hồi tinh thần lại theo lý tưởng hào hùng vừa mới rồi, lập tức lại bị kỳ cảnh trước mắt gây chấn kinh thật sâu, miệng mỗi người không sai biệt lắm há to ngay cả cái trứng chim cũng có thể bỏ lọt vào, ngay cả danh môn thiên kim tự xưng là cười không thấy răng miệng cũng há hốc, vẻ mặt say mê, ngạc nhiên nhìn trên trời bốn chữ thật to vàng óng ánh thật lâu không tiêu tan. Mà gã sai vặt kia lúc này đã hoàn toàn hoang mang, thì thảo nhìn bốn chữ to kia, tựa hồ xuyên thấu qua bốn chữ to kia nhìn phía phương xa, nhớ lại đủ chuyện, trong mắt ần ần nước mắt xuất hiện, cũng thật sâu mê mang.....

“Hảo, hảo, rất thần kỳ.....” Tiêu Tề Uyên dẫn đầu định thần lại, liên tục tán dương, nói trái tim hần đã bị nữ nhi hành vi hành động một cách tinh quái rèn luyện đủ cường đại rồi, đối với chuyện kỳ lạ gì đó đã có thể rất nhanh tiếp nhận được rồi, nhưng hôm nay tiết mục này thật sự rất phấn khích, làm cho hần không thể lại không khiếp sợ, chính là, đây là người nào gây nên, là Tinh nhi sao? Quay đầu nhìn về phía Hoàng Thượng, lại phát hiện hần cũng là vẻ mặt khiếp sợ, thẳng tắp nhìn trên không.

Tiêu Tề Uyên vừa mở miệng, làm tất cả mọi người phục hồi tinh thần lại, đều vẻ mặt kích động mà thảo luận:

“Lão phu sống hơn nửa đời người, cũng tự nhận biết rõ những chuyện khó tin trong thiên hạ, lại chưa bao giờ thấy được tiết mục phấn khích như thế, người này vì chúc mừng Vương gia thật sự là nhọc lòng, cũng có thể thấy được người nọ nhất định tài hoa hơn người, cứ nhìn xem tân kỳ khúc kia và ca

từ lý tưởng hào hùng như thế liền biết.....” Một lão thần chòm râu hoa râm vỗ về chòm râu nhìn bốn chữ to trên không vẽ mặt sợ hãi than nói, nói còn chưa nói xong liền bị một lời nói khác tiếp theo lấn át.

“Đúng vậy! Thật không hiểu người nọ dùng biện pháp gì có thể làm cho chữ đứng ở giữa không trung?”

“Còn có, nhân hoa không phải bình thường ở buổi tối phóng sao? Không thể ngờ được ở ban ngày ban mặt cũng có thể sáng rọi chói mắt như thế, thật sự là rất thần kỳ.....”

“Thật muốn trông thấy kỳ nhân kia.....”

.....

Cả triều văn võ bá quan đều về mặt sợ hãi tham dự thảo luận, ngay cả các đại thần bình thường bất đồng đảng phái, tranh đấu gay gắt giờ này khắc này giống như hảo huynh đệ, thảo luận thập phần lửa nóng.

Chúng đại thần còn đang đắm chìm trong kinh sợ, Ngụy Tử Tề và các tướng sĩ khác đã đi đến trước mặt Cẩn Hiên, nhất tề giơ chén rượu đối với Cẩn Hiên nói: “Vương gia, thuộc hạ kính ngài một ly, chúc ngài niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triều [10]....

“Hảo, bốn vương kính chúng tướng sĩ một ly, mời.” Cẩn Hiên cũng là về mặt hào hùng nâng chén đối với chúng tướng sĩ cao giọng nói, trong lòng chưa bao giờ có một khắc giống như hiện tại tràn ngập hào hùng vô hạn, kích tình vô hạn.

“Mời.” Đám người Ngụy Tử Tề cũng cầm lấy chén rượu đối với Cẩn Hiên hào hùng nói.

“Ha ha.....” Chúng tướng sĩ và Cẩn Hiên cùng nhau cười.

Nhất thời bách quan ở đây nhìn thấy lại là ngạc nhiên: Nguyên lai Vương gia cũng cười à? Hơn nữa cười rõ lên đẹp mắt như vậy, hào hùng như vậy, không thể lại không bội phục người thiết kế tiết mục này, cũng chính là người thổi sáo kia vì sao không xuất hiện, nếu bọn họ đoán đúng, người thổi sáo kia là người thiết kế tiết mục này, bởi vì từ đầu tới cuối, các tướng sĩ đều là chiếu theo tiếng sáo tân kỳ kia mà biểu diễn.....

Mà thiên kim khuê các đang mãi mê ngắm chữ vàng lúc này tức thì bị dung nhan tươi cười này cấp đoạt phương tâm, trong lòng đập mạnh, về mặt mê trai nhìn chăm chăm Cẩn Hiên, nhưng là đang trong nhiệt huyết hào hùng Cẩn Hiên cũng không biết vì nụ cười này của hắn làm cho tâm của bao nhiêu cô gái nhảy loạn.

“Triệu tướng quân, xin hỏi, tiết mục này là ai an bài, còn người thổi sáo kia là ai thế? Vì sao nghe thấy tiếng sáo mà không thấy thân ảnh?” Có một đại thần rốt cục nhìn không được, lặng lẽ hỏi Triệu Chi Dương nói, một tiếng này mặc dù hơi nhỏ giọng, nhưng mọi người vẫn rất rõ ràng nghe được, lúc này bách quan đều nhất tề xoát xoát nhìn Triệu Chi Dương, nóng vội chờ hắn trả lời.

Triệu Chi Dương vừa nghe, về mặt lập tức thần bí nói: “Người thật sự muốn biết?” Thấy người nọ gật đầu không ngừng, Triệu Chi Dương lại về mặt tự hào nói: “Trừ bỏ thiên hạ đệ nhất quân sư, đương kim Thái phó thái tử Mạc Quân hiện nay còn có ai đâu! Các tiết mục này đều là hắn an bài, còn có bài ca rất êm tai kia cũng là do quân sư dạy bọn ta xướng.”

Không ngoài ý muốn, Triệu Chi Dương tự đắc vừa nói xong, tất cả mọi người đều hít một hơi, nguyên lai đúng là Mạc Quân công tử thần bí, bọn họ sớm nên thăm nghĩ, không thể càng gia tăng nghi ngờ rồi mọi người đều quyết tâm muốn gặp Mạc Quân công tử, nhất là các danh môn thiên kim.

“Vương gia, không biết hôm nay ta có thể trông thấy Mạc Thái phó được không?” Liễu Kính Minh vì nữ nhi luôn mãi yêu cầu muốn gặp, đối với Cẩn Hiên vãi chào nói.

“Mạc Thái phó tính thích yên tĩnh, không thích quá náo nhiệt.” Cẩn Hiên thần nhiên nói, sắc mặt hơi trầm xuống, ý tứ hàm súc cực tuyệt thập phần rõ ràng. Hắn sẽ không để người này kẻ nọ dòm ngó người ấy của hắn!

Đều là người pha trò trong quan trường, như thế nào không rõ trong nháy mắt Vương gia ẩn hiện hờn giận đâu! Tuy rằng trong lòng bất mãn, nhưng không nói gì, chỉ có thể thảo luận lẫn nhau đủ loại sự tích về Mạc Quân công tử, kỳ thật có không ít người trong lòng đều nghi hoặc: Vì sao Vương gia đem Mạc Quân công tử giấu nhanh như vậy, vì sao y không được gặp người khác, chẳng lẽ vì đồn đãi có chỗ sai lầm, kỳ thật tướng mạo Mạc Quân công tử xấu vô cùng?

Nhìn bách quan vì một Mạc Quân thảo luận không ngớt, lòng tràn đầy hưng phấn, Chính Hiên vừa muốn nói gì, đột nhiên một người trong bộ dáng gã sai vặt vọt ra, cầm áo Cẩn Hiên, vội la lên: “Mạc Quân ở đâu? Mang ta đi gặp hắn.”

Cẩn Hiên nhất thời không bắt bẻ, nhưng lại bị nắm áo vặn hỏi, định tức giận, sau khi nhìn người thanh niên nọ là ai, cả người đều thẳng tắp ngây ngẩn ra, còn bên kia Chính Hiên cũng thấy người này đột nhiên lao tới, chính là người không nên xuất hiện, hắn sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cũng không muốn quan tâm đệ đệ chính mình trên tay đối phương, xoay người định bỏ trốn..... [BB: Anh thật có nghĩa khí nha!! Chính Hiên: mạng nhỏ quan trọng hơn!][Lê Nguyệt: *Ánh mắt xem thường*]

“Âu Dương Chính Hiên, ngươi đứng lại đó cho ta.” Gã sai vặt kia gầm lên giận dữ, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chăm chăm Âu Dương Chính Hiên đầu đỏ mồ hôi lạnh.

“Khụ, Tình nhi, sao ngươi lại tới đây?” Chính Hiên tránh cũng không thể tránh, chỉ phải ngượng ngùng đi tới trước mặt gã sai vặt kia, không, là hoàng hậu hắn, ôn nhu nói.

“Ta như thế nào đến đây? Hừ, ta còn muốn hỏi ngươi, sao ngươi lại tới đây? Còn có cả triều bách quan như thế nào đến đây?” Ngao Tuyết lạnh lùng cười nhìn Chính Hiên, bách quan hoàn toàn bị ánh mắt của nàng bắn phá dọa đến choáng váng, có vài võ tướng còn vẫn duy trì tư thế muốn xông lên cứu giá.

Vừa thấy có người dám trước mặt nhiều người như vậy tập kích Vương gia, lại dám rống giận tục danh Hoàng thượng, đây chính là lúc biểu thị lòng trung, hơn nữa đối phương chính là một thiếu niên nhỏ gầy, cho nên ngay cả quan văn sợ chết cũng đều muốn xông lên cứu giá, sau lại nghe đến hoàng đế tựa như ‘cún vầy đuôi’ lấy lòng nói, tập thể người bị đông cứng lại.

“Này..... Hôm nay là sinh nhật..... sinh nhật Cần đế.....” Chính Hiên càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng cơ hồ là làm cho người ta nghe không được thanh âm của hắn, bất quá hai người đứng ở bên nghe được. Hắn là vị hoàng đế hoàn toàn bị hoàng hậu cấp ăn gấu gao, điểm ấy mọi người toàn Long Hiên đều biết.

“Sinh nhật? Hừ, sinh nhật Cần Hiên ta thân là hoàng tẩu của hắn vội tới chúc mừng hắn không đúng sao?” Ngao Tuyết ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Chính Hiên nói.

“Đừng đừng.....” Chính Hiên liên tục gật đầu nói. Xong rồi, mỗi lần Tình nhi lộ ra nụ cười này, liền tỏ vẻ hắn sẽ không hay ho, không biết lần này nàng hội trừng phạt hắn như thế nào đây. Chính Hiên chấp nhận hoàn toàn ‘Tra tấn vô nhân đạo’ của Ngao Tuyết.

“Hừ.” Ngao Tuyết lại đối với Chính Hiên lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu lạnh lùng nhìn Cần Hiên đang có ý đồ đào tẩu, thanh âm âm trầm như đáy sâu địa vực làm tất cả mọi người đều run lên: “Cần Hiên, nói lại lần nữa xem, mạng ta đi gặp Mạc Quân.” Hôm nay bất luận như thế nào, nàng cũng phải nhìn thấy Mạc Quân, y thật sự sẽ là nàng ta sao? Nhưng nàng ta làm sao có thể như nàng xuất hiện ở Long Hiên hoàng triều?

“Vũ, không, hoàng tẩu, Mạc Quân y tạm thời có việc, chỉ sợ không thể gặp được, ngày mai ta sẽ để y tiến cung, đến lúc đó hoàng tẩu có thể gặp y, được không?” Cần Hiên dưới khí thế cường lực của Ngao Tuyết bắt đầu gật đầu, nuốt khẩu khí, tuy là hỏi, nhưng ngữ khí vẫn kiên định nói, có thể tạm thời trì hoãn thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 59: Tỷ muội

“Ngày mai? Hừ, ngươi như thế nào có thể khẳng định ngày mai Mạc Quân sẽ không lại đi cái gì dạo chơi thiên hạ? Ta sẽ nhìn thấy nàng.” Ngao Tuyết cũng không phải ngu ngốc, vừa nghe chỉ biết hắn kéo dài thời gian, lạnh lùng cười nhạo nói. Nàng sẽ không làm kẻ ngu ngốc nữa, nửa tháng nay hai huynh đệ vẫn cùng nói với nàng Mạc Quân đi dạo chơi thiên hạ, hừ, dạo chơi thiên hạ? Hôm nay còn ở đây thối sao? Coi nàng là ngu ngốc?

“Khả...” Đối mặt Ngao Tuyết cường thế, Cần Hiên chỉ phải bán cái nhìn xin giúp đỡ về phía hoàng huynh, mau đến xem nương tử của ngươi, ta sắp chịu không nổi.

“Khụ, Tình nhi! Hôm nay sinh nhật Cần Hiên, hiện tại bách quan đều tại đây, trước đừng náo loạn, chuyện của nàng chúng ta chờ một chút nói sau được không?” Chính Hiên nhận được ánh mắt cầu cứu của Cần Hiên, có điểm không trâu bò chớ đi cày tháp giọng ở bên tai Ngao Tuyết ôn nhu nói. Hôm nay vô luận như thế nào đều phải trước ổn định Tình nhi, không thể làm cho Mạc Quân gặp mặt.

“Không tốt.” Ngao Tuyết trực tiếp đẩy Chính Hiên ra nói, trong mắt tràn ngập tức giận. Tiểu Hiên sinh nhật là chuyện của nàng, nàng có thể không để ý tới, nhưng hôm nay nàng mặc kệ ai sinh nhật, mặc kệ ai ở trong này, nàng đều muốn gặp Mạc Quân. Nếu trước hôm nay, nàng hội nhìn mặt mũi hoàng gia, nhìn mặt mũi tiểu Hiên tử, nhìn mặt mũi Cần Hiên nhưng giờ khắc này, khi nàng xem Mạc Quân an bài tiết mục còn nghe xong thủ khúc kia, cho dù là Thiên vương lão tử đến đây cũng vô pháp ngăn nàng gặp Mạc Quân.

“Ngươi... Tình nhi, nếu đã như vậy, ngươi đừng trách trẫm, Lý công công hoàng hậu nương nương thân thể không thoải mái thỉnh hoàng hậu nương nương về cung nghỉ ngơi trước.” Chính Hiên biến mặt thể hiện rõ uy nghiêm khí thế hoàng đế đối Lý công công bên cạnh nói. Trong lòng lại bất ổn nghĩ: Tình nhi cho trẫm mặt mũi, đi về trước! Trở về, ngươi nghĩ như thế nào đối trẫm, trẫm cũng chấp nhận.

“Đạ.” Lý công công do dự một chút, thờ dãi đi đến trước mặt Ngao Tuyết cung kính nói: “Nương nương thỉnh.” Trong lòng cũng không ngừng bị ai cho hoàng thượng của hắn: hoàng thượng người cần phải bảo trọng a! hy vọng lần này xuống tay nhẹ.

“Ta không về cung, Âu Dương Chính Hiên hôm nay không thấy được Mạc Quân ngươi mơ tưởng làm cho ta hồi cung.” Ngao Tuyết lạnh lùng nhìn thẳng Chính Hiên nói. Hào ngươi cái Âu Dương Chính Hiên, đã vậy còn đối xử ta như vậy, xem ta về sau như thế nào thu thập ngươi.

“Lý công công.” Chính Hiên tránh đi ánh mắt Ngao Tuyết, cứng rắn quyết tâm giận dữ hết. Tình nhi, ta đây là vì tương lai chúng ta, nàng chớ trách ta. Nhưng dù sao hắn vẫn lừa nàng, tổng tránh không được có điểm ấy này.

“Đạ đạ, nương nương, đừng làm cho lão nô khó xử, thỉnh hồi cung đi!” Lý công công bị Chính Hiền rống một tiếng cấp sợ tới mức chân run run, vẻ mặt đau khổ, chiến tranh, mường theo khăn cầu đôi Ngao Tuyết nói. Hoàng thượng phát hỏa không phải là nhỏ nhưng ở trong cung ai chẳng biết hoàng hậu so với hoàng thượng còn lớn hơn, lại không thể đắc tội, ai, làm thân nô tài thật là thảm! Nhất là hai chủ tử đều cáu kỉnh hằn quạ thực tựa như nhân bánh bích quy, khó xử a!

“Nói không về sẽ không về.” Ngao Tuyết đối với Chính Hiền cũng rống giận, cũng không để ý Lý công công gấp đến độ phát khóc.

“Ngươi...” Chính Hiền tức giận chỉ thẳng Ngao Tuyết, nhưng nửa câu cũng không nói lên lời. Tình nghi tính cách hằn rất hiểu, nói một không hai, hơn nữa vẫn giống như bây giờ cường ngạnh, cho dù hằn cứng rắn áp nằng cũng không khả năng mang nằng hồi cung, chẳng lẽ hôm nay thật sự ngăn cản không được nằng sao?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trầm mặc xuống, hoàng đế hoàng hậu cãi nhau, thân là thần tử đều chỉ có thể đứng trụ hô hấp lẳng lẳng đứng, còn phải sợ hai người chiến hỏa kéo chính mình vào. Chính là, hoàng thượng làm chi không chịu cho hoàng hậu gặp Mạc Quân công tử đâu? Mà hoàng hậu lại vì sao như thế thất thường thế nào cũng phải nhìn thấy Mạc Quân công tử đâu?

“Khụ... Vương gia, nghe nói trong phủ vương gia có cái kêu sân bóng tân kỳ địa phương, hạ quan đã sớm nghĩ muốn nhìn, thừa dịp hôm nay bách quan đến đông đủ, không biết có hay không có thể mang ta đi nhìn xem.” Cuối cùng vẫn là Tiêu thừa tướng đứng ra dệu đi không khí, cố ý nói sang chuyện khác. Một cái hoàng thượng là con rết hằn, một cái hoàng hậu là nữ nhi hằn, hằn không chạm đến, ai đi ra.

“Thừa tướng đại nhân nói đúng, hạ quan cũng đã sớm muốn nhìn một cái sân bóng rổ trong vương phủ, nghe nói hoàng hậu nương nương thiết kế, nương nương thật sự là tại cao!” Một vòng đại thần lập tức phụ họa nói, còn không quên vỗ mông ngựa Ngao Tuyết.

“Hạ quan cũng đã sớm muốn nhìn...”

“Vương gia, hạ quan cũng đã sớm muốn nhìn...”

“Lòng ta từ lâu đã muốn nhìn sân bóng rổ, thừa dịp hôm nay sinh nhật vương gia, khiến mọi người mở mang tầm mắt đi!”

Sau khi Tiêu Tề Uyên đề xướng, nhất thời cả triều văn võ bách quan đều hướng tới ra sân bóng rổ, giống nhau coi hoàng hậu cùng hoàng đế khắc khẩu căn bản không tồn tại.

Cẩn Hiền nhìn chu bá một chút, chu bá lập tức hiểu ý đi lên, ở bên tai Cẩn Hiền nói: “lão nô vừa mới gặp Mạc công tử đã hỏi sương phòng, cũng không ở phía sai viện.”

Cẩn Hiền thế này mới gật gật đầu, giương giọng nói: “nếu các vị đã muốn nhìn, bốn vương nào không đáp ứng, các vị đại nhân mời theo bốn vương.” Nói xong ý bảo nhìn Chính Hiền liếc mắt một cái, dẫn đầu hướng hậu viện đi tới.

“Tình nghi, chúng ta đi sân bóng rổ, đừng phá hỏng trí thừa tướng.” Chính Hiền gặp được ánh mắt Cẩn Hiền, biết Mạc Quân cũng không ở phía sau viện, cũng yên lòng, lập tức lại từ hoàng đế biến thành một lão bà nô hiểu biết, còn sợ Ngao Tuyết không đáp ứng ngay cả lão cha nằng đều mang ra. Ai, làm hoàng đế mà như hằn còn không mua khối đậu hũ đập đầu chết đi.

“hừ.” Ngao Tuyết cung tay áo, hừ lạnh một tiếng nhưng vẫn là đi theo Cẩn Hiền hướng sân bóng rổ mà đi.

Chính Hiền gặp Ngao Tuyết cuối cùng cũng nghe lời hằn, rốt cục nhẹ nhàng thờ ra cũng theo hướng sân bóng rổ mà đi, mà sở hữu tân khách gặp hoàng đế hoàng hậu đi rồi, cũng đi theo.

Chính Hiền, Ngao Tuyết, Cẩn Hiền đi tuốt đằng trước, phía sau là văn võ bách quan đoàn người chậm rãi đi tới hậu viện, vừa một bước tiến vào hậu viện, mọi người lập tức bị tình cảnh trước mắt đoạt đi tâm trí, chỉ có Cẩn Hiền nháy mắt hoảng hốt, về mặt bất an nhìn về phía Ngao Tuyết.

Nguyên lai chỉ thấy vốn sân bóng rổ trống trơn, lúc này đang có một thân trắng nõn y bào tuyệt mỹ thiếu niên trong tay vận cầu, một cú vào rổ ba điểm xinh đẹp, kia tuyệt mỹ đáng người, kia động tác lưu loát, khuôn mặt tuấn mỹ lãnh ngạo, đôi mắt đen nháy sâu không thấy đáy tràn ngập trí tuệ... không thể không làm thiên địa lâm vào thất sắc, làm cho người ta không thể không cảm thán tạo vật đã tạo ra thân công quý phủ, mà trời cao tựa hồ lại đặc biệt độc sủng cho y, đem sở hữu tốt đẹp lên người nằng, như thế thoát trần thoát tục, phảng phất lâm nhập trích tiên mà không phải người phàm.

Mà Ngao Tuyết gặp tình cảnh trước mắt, đầu tiên là như người bình thường khác, tâm trí thật sâu bị đoạt đi, tiếp theo không thể tin lui về phía sau từng bước, trong mắt đã tràn ngập nước mắt trong suốt, đầu nháy mắt trống rỗng, cái gì cũng không thể tự hỏi.

Chính Hiền cũng giống nhau, vừa một bước vào hậu viện, kia quân áo trắng tiện hằn nháy mắt đoạt đi tâm trí hằn, vừa rồi định quay đầu hỏi Cẩn Hiền lại nhìn đến vẻ bất an của Cẩn Hiền, trong lòng cả kinh mường theo điểm sợ hãi nhìn về phía Ngao Tuyết lúc này lệ đã vành trong mắt. Người nọ chính là Mạc Quân, không thể tưởng được bọn họ trăm phương nghìn kế ngăn cản hai người gặp mặt, lại cuối cùng lại làm cho các nằng gặp mặt. Nguyên bản nghĩ đến hết thấy đều trong lòng bàn tay, không nghĩ tới Tình nghi đột nhiên hội trở về, mà Mạc Quân lại hội đột nhiên xuất hiện lúc này, chẳng lẽ đây là thiên ý?

“Chu bá, đây là có chuyện gì?” CẨN HIỀN âm trầm giận dữ hỏi chu bá ngay người.

“Ách... Vương gia thứ tội, lão nô thật sự không biết Mạc công tử vì cái gì hội đột nhiên xuất hiện như thế.” Chu bá ở Cẩn Hiền tức giận mà hồi tỉnh lại, nhìn đến hoàng thượng, vương gia âm trầm mặt sợ hãi nói. Hằn rõ ràng thấy Mạc Quân công tử trở về phòng, vì cái gì hội đột nhiên xuất hiện ở sân bóng rổ đâu?

Mà cả triều văn võ đang nhìn đến thân ảnh tuyệt sắc kia tất cả đều ngây người, lúc này tái nghe nói, nguyên lai người này chính là quân sư danh trấn thiên hạ Mạc Quân công tử, lại tất cả đều mãnh hít một hơi, khoe miệng có chất lỏng khả nghi, mà tập thể các tiểu thư quan lại đều biến thành tảng đá mỹ nhân, chỉ có kia hai mắt hoa đào nguy hiểm, còn có kia hư 'lời' bàn tim đập còn biểu hiện các nàng vẫn còn sống, cũng có vài người khoa trương té xỉu.

Ngao Quân đã nghe động tĩnh phía sau ngừng lại, tay cầm bóng rổ, hướng Ngao Tuyết bọn họ đi đến, trong nháy mắt người té xỉu càng nhiều, ngay cả quan viên trẻ tuổi cũng có 'phanh' một tiếng ngã xuống.

Mà Ngao Quân đang nhìn đến nhiều người như vậy, đầu tiên là bất giác nhú mày, tiếp theo rất nhanh liền nhìn thấy trong mọi người có một gã sai vật cùng nàng có vài phần tương tự, hai mắt đắm lệ lưng tròn tuyệt sắc thiếu niên, trong lòng thật sâu run lên, trong mắt đã có điểm ướt ướt, cảm bóng rổ đi lại nhanh, hình như có thiên ngôn vạn ngữ, nhất thời nhưng lại không thể nói gì, hai người tầm mắt gặp nhau, nhất thời giống nhau xung quanh hết thấy đều không tồn tại, toàn bộ thế giới cũng chỉ có hai người bọn họ, một màn chuyện cũ hiện lên trước mắt, kích động, không thể tin, vui sướng... đủ loại cảm xúc không ngừng mà bồi hồi ở hai người trong lúc đó, thế giới các nàng không dung những kẻ khác.

"Tình nhi..."

"Quân..."

Đây cõi lòng bất an hai người nhẹ nhàng gọi ra tên người âu yếm, chính là đắm chìm ở đây cõi lòng kích động hai người căn bản là xem bọn họ như không nhìn thấy, các nàng như vậy làm cho Âu Dương huynh đệ trong lòng không khỏi đứng lên: Quân [Tình nhi] như vậy rất xa lạ, cảm giác nàng cách mình rất xa, chính mình vô luận như thế nào đều với không được các nàng, các nàng trong lúc đó nhưng lại không có chỗ cho mình chen vào, nguyên lai bọn hắn đã đứng, các nàng có phải đã thức tỉnh hay không, chính mình có phải hay không mất đi đối phương? Không, Quân [Tình nhi] không thể rời hắn, bằng không hắn hội không sống nổi. Có lẽ bây giờ còn kịp, chỉ cần mang Quân [Tình nhi] đi, không chớ các nàng gặp lại, có lẽ thời gian lâu, các nàng sẽ phai nhạt đối phương, cho dù nàng hội hận chính mình, hắn cũng không nghĩ mất đi người âu yếm.

Chính Hiền, Cẩn Hiền không hổ là hai huynh đệ, thế nhưng đều muốn đến một chỗ, thế nhưng hai người còn chưa có động tác gì, Ngao Quân cùng Ngao Tuyết đã cùng cười, Ngao Quân 'kinh thiên địa, kiếp quý thần' mỉa hoặc cười, hơn nữa Ngao Tuyết làm cho thiên địa lâm vào thất sắc tuyệt mỹ tươi cười, nhất thời yên tĩnh chỉ nghe 'phanh, phanh, phanh...' vốn đang chật ních rậm rạp đám người trong nháy mắt chỉ còn Ngao Tuyết, Ngao Quân, còn có Cẩn Hiền, Chính Hiền, Tiêu Tề Uyên, Liễu Kính Minh còn có chu bá đang hoàn toàn ngây người phía dưới mũi còn có chất lỏng màu đỏ khả nghi, vậy những người khác đâu? Lúc này chỉ cần cúi đầu liền thấy, tuyệt đối hình ảnh kinh điển của Long Hiền từ trước tới nay, kia thật sự là đồ sộ, cả triều văn võ hơn nữa sở hữu danh môn thiên kim tất cả đều thẳng tắp ngã xuống, trên mặt lộ vẻ ngây ngô cười, máu mũi như hồng thủy phá đê chảy xuống mà không biết, ánh mắt còn lóe sáng nhìn hai người như trích tiên.

Ngao Quân đôi mắt hết thấy nhìn không thấy, cười cảm bóng rổ trong tay nắm qua, Ngao Tuyết ngậm hiểu tiếp lấy chuẩn xác, thân hình chợt lóe rất nhanh vận câu đi vào rổ, bật lên một cái, một cú dunk chuẩn xác vô cùng, xoay người lại cùng Ngao Quân gần gũi, hai người trên mặt tươi cười ăn ý đồng thời biến mất, Ngao Quân lại trở nên lạnh lùng lạnh nhạt, mà Ngao Tuyết lại còn lại là vẻ mặt sát bản thẳng tắp nhìn Ngao Quân y bảo trắng nõn, cả người phát ra khí chất cao quý hồn nhiên, giống như nàng trời sinh chính một người cao cao tại thượng.

Thật vất vả hai người lấy lại tinh thần, thật không có ý tứ đem chất lỏng màu đỏ dưới mũi lau đi, mà bách quan ngã dưới đất cũng chậm chậm khôi phục lại, hai tay chống đỡ ngồi dậy nhìn đến hoàng hậu bọn họ động tác mười phần soái khí kia lại có không ít người hai mắt vừa mở lại ngé xuống, chỉ có một ý tưởng: thật đẹp, thức mê người, thật muốn mạng già bọn họ...

Mọi người ở đây đang lo lắng bọn họ hôm nay có thể hay không bởi vì chịu kích thích mà phun máu chết, lại thấy được 'đầu sỏ gây nên' rốt cục lòng từ bi chi tâm, không hề nở nụ cười, tuy rằng hai người đứng chung một chỗ vẫn là làm cho bọn họ từng trận mê muội, bất quá hoàn hảo sau khi nhìn nụ cười 'hủy thiên diệt địa' kia, hình ảnh như vậy, bọn họ còn trụ được. Đang ở thời điểm bọn họ chậm rãi quyết tâm đột nhiên lại bị khí nhiệt mãnh liệt trên sân ép tới không thể thở, ánh mặt trời chiếu xuống hai người hình như chính là trời sinh cao quý vương giả, đứng cao cao trên đỉnh núi nhìn xuống chúng sinh, là như vậy cao ngạo, lạnh như vậy ngạo, làm cho người ta không thể không thần phục các nàng.

Hoàng hậu sẽ có loại khí thế này, bọn họ không thấy kỳ quái nhưng Mạc Quân công tử chính là cái văn nhược thư sinh nhưng lại cũng có loại khí thế vương giả lĩnh thiên quân vạn mã, áp khí vương giả quần hùng? Trừ bỏ Ngụy Tử Tề và các tướng quân đã sớm biết qua khí thế này của Ngao Quân còn lại bách quan thật sâu lại một lần bị khiếp sợ, mà tiểu thư thiên kim càng sâu trầm luân.

Chính Hiền, Cẩn Hiền hai huynh đệ còn lại nghi hoặc mà vô cùng lo lắng nhìn nhau liếc mắt một cái, thật sự không rõ vì sao hai người sẽ đột nhiên thay đổi sắc mặt như vậy, các nàng bộ dáng không chút nào giống 'tình nhân' gặp lại, hiện tại các nàng càng giống là cừu nhân gặp mặt, giống nhau vừa mới thâm tình nhìn nhau là ảo giác, này... này lại là làm sao vậy, chẳng lẽ bọn họ đều sai lầm rồi các nàng là nhận thức đúng vậy, nhưng không phải 'tình nhân' mà là 'cừu nhân'? điều này sao có thể đâu? Nếu là cừu nhân trong lời nói, bọn họ lại nên làm cái gì bây giờ?

"Quân..."

"Tình nhi..."

Hai người lại cùng kêu ra tiếng cất bước hướng hai người đi qua, bọn họ cũng không biết hiện tại đi qua có thể làm cái gì, chính là nghĩ đứng bên các nàng mà thôi. Từ nhỏ mọi việc hai huynh đệ bọn họ đều nắm trong tay cho dù đối mặt loạn thần tặc tử mưu soán vị, đối mặt kẻ thù bên ngoài xâm lược, đồng dạng mặt không đổi sắc, đàm tiếu ứng đối bọn họ, hiện tại lại nửa điểm cũng biết không rõ hai người bọn họ rốt cục muốn làm cái gì, bọn họ nhưng lại một chút cũng vô pháp nắm giữ các nàng, liền ngay cả các nàng rốt cục quan hệ ra sao, đến bây giờ cũng nhìn không được, các nàng quả nhiên là khác tính hai huynh đệ bọn họ.

"Đứng lại." Ngao Quân, Ngao Tuyết đồng thời lạnh lùng lên tiếng khi hai huynh đệ muốn đến bên người các nàng.

Chính Hiền, Cẩn Hiền nhất tề tạm dừng một chút, sau đó vẫn dứt khoát kiên quyết tiếp tục hướng phía trước đi, các nàng đều là người bọn họ quý trọng nhất ai cũng không thể xảy ra chuyện, bởi vậy lần này bọn họ sẽ không nghe lời các nàng.

“Không được lại đây, đây là ân oán giữa hai chúng ta, bất luận kẻ nào cũng không được nhúng tay, không được trách ta không khách khí.” Ngao Quân, Ngao Tuyết gặp Chính Hiền, Cẩn Hiền căn bản không nghe lời các nàng nói, nhất tề quay đầu đến, lạnh giọng uy hiếp nói, vẻ mặt nghiêm túc trong mắt lại thực rõ ràng biểu đạt một ý: ai lại đây, về sau cũng đừng nghĩ gặp các nàng.

Chính Hiền cùng Cẩn Hiền đột nhiên dừng cước bộ, xem ra bọn họ chỉ có thể ở một bên góc, bởi vì bọn họ đều hiểu được các nàng tuyệt đối là nói được làm được, nhưng nếu thật sự có cái gì cho dù liều mạng sẽ làm các nàng hận cả đời bọn họ cũng sẽ xuất thủ, hai người đồng thời trong lòng nói với chính mình như vậy.

Ngao Tuyết vừa lòng quay đầu, ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm Ngao Quân y bào trắng nõn, lạnh lùng ra tiếng: “không phải thích mặc đồ trắng đã quên nó thực dễ dàng bẩn sao?”

“Hừ, ta sẽ không lại cho ngươi cơ hội này.” Ngao Quân lạnh nhạt nói một chút.

“Ngươi cho là ngươi ngăn cản được sao? Ngươi hẳn là biết chuyện ta muốn làm không có người ngăn cản được.” Ngao Tuyết ngao khí cười lạnh cất bước đi lên.

“Đứng lại, tiếp qua đến liền đừng trách ta không nhớ tình bạn cũ.” Ngao Quân hai tay khoanh trước ngực lạnh lùng quát.

“Những lời này ngươi đã nói rất nhiều lần, có thể hay không có điểm mới mẻ?” ngao Tuyết đùa cợt, cước bộ vẫn như cũ không ngừng đi tới.

“hừ, ngươi quản ta, tóm lại, hôm nay ngươi mơ tưởng thực hiện được.” Ngao Quân một bộ tự vệ tư thái theo Ngao tuyết từng bước ép sát, lui về phía sau nhìn chằm chằm Ngao Tuyết nói.

“từ điển của ta chưa bao giờ có hai chữ buông tha.” Ngao Quân ánh mắt sắc bén quang mang ngao nghệ nói, không hề lui về phía sau mà thẳng tắp đứng thẳng, một bộ chuẩn bị chiến tranh.

“Hào, một khi đã như vậy, kia xem ra chỉ có thể dùng hết biện pháp?” Ngao Tuyết tự tin cười cợt nói, giống như nói thời tiết thoải mái, tư thế đã nắm chắc chiến thắng trong tay tà nghệ nhìn Ngao Quân.

“hào, dùng biện pháp cũ.” Ngao Quân lạnh lùng lạnh nhạt nói, Ngao Tuyết có phản thoải mái, Ngao Quân tựa hồ có điểm khẩn trương, tuy rằng vẫn là ngao nghệ đứng thẳng nhưng nhanh bằng mặt, nhếch môi hơi hơi có điểm do dự, đều biểu thị nàng có điểm khẩn trương.

Nhất thời, hai người trong lúc đó nhảy lên giường cung bật kiếm, làm cho một bên người cũng thực rõ ràng cảm nhận được.

Cẩn Hiền hai tay nắm chặt, ánh mắt một khắc không rời Ngao Quân trên sân bóng rổ, hẳn cũng cảm giác được nàng khẩn trương, không tự giác từng bước bước lên phía trước, lòng tràn đầy nghi hoặc: Quân vì cái gì sợ Vũ Tinh? Hẳn biết rõ Vũ Tinh có thể nói căn bản sẽ không có võ công mà Quân mặc dù thâm tàng bất lộ nhưng võ công của nàng thực rõ ràng còn hơn hẳn, cho dù là một trận chiến, sợ cũng nên là Vũ Tinh mới đúng nha, như thế nào tất cả đều ngược lại đâu?

Chính Hiền cũng trầm thấp nghiêm mặt, mắt càng nhìn chăm chú hơn, trong mắt cũng chỉ có hình ảnh yêu thương tràn đầy ngao khí trên sân bóng rổ, đồng dạng không tự giác tiến lên trước, tuy rằng Ngao Tuyết tự tin, Ngao Quân khẩn trương đều trong mắt hẳn, nhưng hẳn vẫn lo lắng: theo Cẩn đệ nói hẳn biết Mạc Quân nhìn như vô lực sát thương kỳ thật nội lực, võ công đều quý thần khó lường, mà Tinh nhi hẳn tối rõ ràng, bất quá võ công chiêu thức kỳ quái nhưng nửa phần nội lực đều không có, như vậy nàng đối phó vài người võ công không cao còn có thể, gặp được võ công hơi có điểm cao cũng chỉ thúc thủ chịu trời. Nếu các nàng sớm nhận thức, Tinh nhi không có khả năng không biết Mạc Quân lợi hại, như thế nào còn khinh thường như thế đâu? Mà Mạc Quân khẩn trương cũng không phải giả? Vô luận như thế nào hẳn cũng không cho bất luận kẻ nào xúc phạm Tinh nhi.

Mà vẫn võ bá quan thực gian nan rốt cục có thể đứng lên đồng dạng gắt gao nhìn chằm chằm hai người giằng co, trong lòng lại cùng Chính Hiền, Cẩn Hiền nghĩ bất đồng, bởi vì không ai biết Ngao Quân có võ công, mà đương kim hoàng hậu nhưng vẫn một tính cách tình quái, hơn nữa nghe nói còn có võ công không kém, cho nên mọi người đều đem hai người phản ứng trở thành đương nhiên, sở hữu thiên kim đều vì Ngao Quân khẩn trương vô cùng, mà bách quan cũng vì ‘con rể tương lai’ chính mình đam mê, hy vọng hoàng hậu lưu tình, không cần đem nàng đánh hỏng mới tốt. Ngụy Từ Tề và các võ tướng lại về mặt lo lắng tiến lên vài bước tùy thời chuẩn bị theo mà chờ đợi hoàng hậu đến quân sư bọn họ cứu ra.

Tất cả đều bình trụ nhìn vào chăm chú vào Ngao Quân, Ngao Tuyết chậm rãi vươn tay, thời điểm mọi người nghĩ đến các nàng bắt đầu đánh mà khẩn trương vô cùng, hai thanh âm rõ to đủ để mọi người lại tập thể ngã xuống bỗng nhiên vang:

“Nhất chích tiểu ong mật, bay đến trong bụi hoa, phi a... ba ba...”

“Nhất chích tiểu ong mật, bay đến trong bụi hoa, phi a... ba ba...”

Ngao Quân, Ngao Tuyết bên đám tay biên quát, lần này ngay cả Chính Hiền, Cẩn Hiền cũng theo mọi người ngã xuống, toàn trường cũng chỉ có Ngao Quân, Ngao Tuyết còn đứng, mà lần này làm hại bọn họ chân yếu hạ không phải đáng người tuyệt mỹ các nàng mà là hành động các nàng xuất ra, tượng tượng hợp huyết tinh nhưng lại không có xuất hiện, tuy rằng bọn họ không có người biết các nàng đang làm cái gì, nhưng vừa thấy chỉ biết trò chơi tiểu hài tử, khí thế sắc bén như vậy, không khí khẩn trương như vậy, này đúng là nói?

Thật vất vả Chính Hiền, Cẩn Hiền mới đứng lên, lại nhìn đến cảnh tượng làm bọn hán nhảy mắt muốn giết người, hai người trên đầu đều gân xanh bạo mao, trên tay đều nắm ra huyết. Mà này bách quan hán một đầu mồ hôi lạnh xem hoàng thượng bọn họ liếc mắt một cái.

“Nhất chích tiểu ong mật, bay đến trong bụi hoa, phi a... ba ba...”

“Nhất chích tiểu ong mật, bay đến trong bụi hoa, phi a... ba ba...”

Nguyên lai là Ngao Quân, Ngao Tuyết bởi vì đồng thời ra quyền mà ở trong miệng đối miệng làm bộ hôn một cái, tuy rằng chính là tình thế trên, nhưng đường đường một quốc gia chi mẫu thế nhưng trước mặt vẫn vô bá quan cùng hoàng thượng cùng một cái nam tử làm ra động tác như vậy, không khỏi rất mất thể thống, này hoàng đế làm sao có thể nhịn được.

Nhưng hai người chính hăng say chưa thấy Âu Dương huynh đệ hai bên sắp bùng nổ, vẫn như cũ tự cố tự ngoạn tiểu ong mật của các nàng.

“Ngươi thua.” Ngay tại Âu Dương huynh đệ sắp khống chế không được chính mình, Ngao Tuyết hai tay khoanh trước ngực trên mặt lộ ra đắc ý tươi cười, tà nghệ vui sướng nhìn Ngao Quân nói.

“Ta biết.” Ngao Quân sắc mặt xanh mét, ánh mắt âm đạm cúi thấp đầu xuống, thất bại cúi đầu nói.

“Như vậy, chuẩn bị tốt sao?” Ngao Tuyết đột nhiên giống ác lang tham lam thêm nhỏ dãi nhìn chăm chăm Ngao Quân tiểu sơn dương, bên miệng ngăn một cái gian gian tươi cười.

“Hô đến đây đi!” Ngao Quân nhắm mắt, cúi đầu xem xét một chút y bào trắng nõn trên người, nhãn thần bất đắc dĩ thương tiếc, vừa nhắc ngẩng đầu một bộ chuẩn bị chết biểu tình, cắn răng một cái nói.

Cẩn Hiền vừa thấy Ngao Quân biểu tình như thế, một cái khăn trang phi thân qua, Chính Hiền cũng lược thân mà đi, Ngụy Tử Tề và các võ tướng cũng muốn vọt đi qua, chính là vừa động, Ngao Tuyết so với bọn hán hành động nhanh hơn, làm cho mọi người lập tức đình chỉ động tác.

“Quân...” Ngao Tuyết lấy vận tốc ánh sáng vọt qua, hung hăng ôm lấy Ngao Quân, tuy rằng Ngao Tuyết xứng lượng thập phần lớn nhưng Ngao Quân như là sớm có chuẩn bị, mặc dù vẫn là lui về phía sau hai bước nhưng cuối cùng vẫn là một cái dùng sức, thẳng tắp trụ lại, đem Ngao Tuyết gắt gao ôm lấy.

“Quân, thật là ngươi... ô ô... ta không phải đang nằm mơ đi. ô ô...” Ngao Tuyết bên khóc lớn bên nước mắt nước mũi nhấm thẳng quần áo cọ sát, rất có tư thế hoàng hạ võ đế.

“Ngươi nói đâu?” Ngao Quân xem xét đã muốn trở nên không thể nhìn chân diện mục y bào, về mặt đau lòng nói, trong lòng không ngừng mà tự trách vì cái gì mỗi lần đều ngoạn không được Tuyết, vì cái gì? Y bào đáng thương âu yếm của ta! Chủ nhân của ngươi thật vô dụng! Ngay cả ngươi cũng cứu không được, sớm biết hôm nay sẽ mặc quần áo đen, ô ô... Ngao Quân chỉ có thể trong lòng mình tự trách.

“A! đau quá!” Đang ở thời điểm Ngao Quân không ngừng mà tự trách, đột nhiên trên mặt đau xót, không khỏi kinh hô ra tiếng, nguyên lai là Ngao Tuyết nheo mắt của nàng một chút.

“Hội đau?” Ngao Tuyết ngây ngốc hỏi, nhận được một cái xem thường của Ngao Quân, cộng thêm thời điểm hai tay vừa muốn đụng tới mặt của nàng lập tức tay mất lạnh lẽo lại bỏ nhào vào trong lòng Ngao Quân, dùng tư thế so với vừa nãy còn khoa trương hơn, nước mắt nước mũi càng thêm không thể không chế toàn bộ đều chảy tới y bào trắng nõn của Ngao Quân, nga, không đúng, hiện tại phải nói là phát hoàng y bào, bên khóc lớn bên hội nói: “đau sẽ không là nằm mơ, ô ô ô... Quân thật là ngươi, ta thật sự có thể tái kiến ngươi... ô ô ô...”

“thật là ta, đừng khóc, quần áo của ta đã muốn hoàn toàn hi sinh, đầu nước rồng của ngươi có thể đóng sao?” Ngao Quân tay cương giữa không trung, vẫn là thực tự nhiên ôm Ngao Tuyết, tựa hồ có điểm bất đắc dĩ nơi. Nhưng chỉ có nàng cùng Ngao Tuyết mới biết được, này đúng vậy trong lòng nàng là cỡ nào kích động, cỡ nào hưng phấn. Chính là Tuyết cũng không khỏi lochs lâu lắm đi!

“Ta... ta rất kích động, ô ô... Ngươi làm cho ta khóc một chút thôi! Thật sự chỉ cần tái một chút thôi, ô ô... ta... Ta sẽ giúp ngươi giặt quần áo, ô ô... quần, tiểu Quân của ta... Ô ô...” “Ngao Tuyết càng khóc càng mạnh mẽ, Ngao Quân y bào trắng nõn có thể nói sớm bỏ đi, rốt cục cứu không được.

Ngao Quân rõ ràng buồn tha, làm cho nàng tẩy, hay là thôi đi! Từng kiện từng kiện quần áo âu yếm vô cùng thâm trước mặt Ngao Quân bay qua, ngươi giặt qua có người cầm quần áo tẩy có nghệ thuật như vậy sao? Không phải nơi này một lỗ hồng to chính là kia vốn đã bị nàng khóc ô ứ, xuất hiện một cái động thật to, bị nàng cắt... vẫn là trực tiếp ném nó, có vẻ không làm thất vọng cái quần áo này.

“Tuyết, Quân thật sự rất nhớ ngươi...” Ngao Quân rốt cục thì nhìn không được gắt gao ôm Ngao Tuyết thấp lằm bằm, ướt át hốc mắt chảy xuống giọt nước mắt đầu tiên kể từ khi nàng đi vào Long Hiền hoàng triều, tâm tình kích động căn bản không thể biểu đạt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 60: Âu Dương huynh đệ ăn đấm chua

Hai người rất ăn ý cùng lúc phi thân đến bên Ngao Tuyết, Ngao Quân, đem hai người lúc này đang ôm nhau khóc như mưa mỗi người kéo qua một bên.

Không có ngoài ý muốn, hai người đồng thời nhận được một ánh mắt giết người.

“Âu Dương Chính Hiền, ngươi làm gì vậy? Buông...” Ngao Tuyết mặt vẫn đầy lệ, vừa rồi hai mắt vẫn còn ướt đẫm sương mù, lúc này là hung tợn trừng mắt tên ‘Đầu sỏ gây nên’ đem nàng cùng Ngao Quân tách ra, giận dữ hét. Nàng còn đắm chìm trong niềm vui sướng khi gặp lại Quân, tiểu Hiền tử chết tiệt này vô duyên vô cớ phát bệnh thần kinh.

“Cẩn Hiền, buông.” Thoạt nhìn Ngao Quân tương đối bình tĩnh hơn Ngao Tuyết, nhưng ngữ khí lạnh lùng cự tuyệt này đã biểu hiện nàng đang cực độ không vui.

“Không buông.” Hai huynh đệ lại rất ăn ý cùng la lên, trong giọng nói cũng đậm mùi thuốc súng.

“Tĩnh nhi, ngươi nhìn xem cái bộ dạng này của ngươi còn có bộ dáng mẫu nghi thiên hạ sao?” Chính Hiền phát khí thế Hoàng đế nổi giận nói. Kỳ thật hắn cũng không muốn nói đến bộ dáng làm Hoàng hậu, chính là nàng rốt cuộc có hay không đem người trượng phu như hắn đặt ở trong lòng, trước mặt vẫn vô bá quan lại cùng một tên ‘Nam tử’ ôm ấp, còn lớn tiếng nói lên tình cảm tương tư, điều này làm sao hắn có thể chịu nổi, trong lòng nàng còn có hắn hay không?

“Quân, Vũ Tĩnh là đương kim Hoàng hậu, ngươi trước mặt mọi người ôm nàng như vậy, ngươi không muốn sống nữa có phải hay không?” Sắc mặt Cẩn Hiền âm trầm, giận dữ hét. Trong lòng chua xót không chịu nổi. Cho dù ngươi thật sự đối với Vũ Tĩnh tình thâm nghĩa trọng, cũng phải nhìn xem hiện tại là tình cảnh gì, không chỉ có mặt cả triều văn võ bá quan, hơn nữa lại làm như thế trước mặt hoàng huynh, ngươi cũng biết, hoàng huynh đã từng có sát tâm với ngươi, cho dù ngươi có thông minh tuyệt đỉnh, võ công cao tới đâu, chỉ cần hoàng huynh muốn giết ngươi, ngươi tuyệt đối không thể trốn thoát được, Quân, vì Vũ Tĩnh ngươi thật sự ngay cả mạng cũng không cần sao? Kỳ thật đáp án hắn cũng biết rất rõ ràng, nhớ ngày đó vì Vũ Tĩnh, hắn cũng không tiếc đắc tội với hoàng huynh, cũng có thể vì nàng mà ngay cả mạng cũng không màng, mà hiện tại vì Quân, đồng dạng hắn cũng có thể hy sinh tính mạng mình, đây là yêu, chỉ cần có tình yêu, ai cũng không còn lý trí, nhưng hắn cần phải nhắc nhở Quân, y làm như vậy, không chỉ có tính mạng y gặp nguy hiểm, ngay cả cuộc sống ân ái của Vũ Tĩnh với hoàng huynh cũng bị ảnh hưởng.

“Không cần ngươi quản.” Ngao Quân, Ngao Tuyết trầm miệng một lời lạnh lùng nói, khí thế ngạo nghễ của Lăng thị gia tộc được các nàng mãnh liệt phát tán ra, cho dù ngươi là Hoàng đế hay Vương gia, cũng không tránh khỏi chấn động thật sâu một chút, loại khí thế này bất đồng với uy nghiêm thiên tử của Chính Hiền, cũng không giống khí phách thâm trầm của Cẩn Hiền, nhưng có thể làm cho người ta cảm giác được các nàng là vương giả nắm giữ thiên hạ, không hiện ra ngoài mà hiện ở tâm, làm cho người ta cảm thấy áp lực từ đáy lòng.

Thừa dịp Chính Hiền, Cẩn Hiền một khắc không chú ý, đồng thời đứng dậy gây ra sự kiểm chế của hai người, động tác là ăn ý như thế, nhất trí, Chính Hiền, Cẩn Hiền lại muốn xuất thủ giữ chặt hai người, nhưng các nàng đã sớm chuẩn bị nên tránh được.

“Tĩnh nhi.” Chính Hiền nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong mắt cũng tràn ngập tơ máu, tràn ngập địch ý nhìn về phía Ngao Quân: nếu ngay từ ban đầu hắn không do dự, nếu lúc ấy hắn hạ quyết tâm giết y, hôm nay hắn cũng không dùng ánh mắt nhìn kẻ ‘Phản bội’ để nhìn Tĩnh nhi, giờ khắc này hắn giống như nhìn thấy tình cảnh Tĩnh nhi cùng Nam Cung Quân ở cùng một chỗ, là phần nợ như vậy, là tuyệt vọng, là đau lòng như vậy, chẳng qua lần này không giống như lần trước, lần này là xác xác thực thực, giữa hai người ‘Tình cảm’ là chân thật, nhưng hắn cũng không thể giống như lần trước làm tổn thương nàng, tra tấn nàng, như vậy hắn sẽ vĩnh viễn mất đi Tĩnh nhi.

Hắn chỉ có thể đem tất cả tức giận trút trên người tên ‘Gián phu’ này, hắn hiện tại chỉ muốn đánh vỡ hạnh phúc của bọn họ giết chết Mạc Quân, cho dù y có là người Cẩn đệ yêu thương, nhưng lý trí lại nói cho hắn, hắn không thể giết Mạc Quân, lấy danh tiếng hiện tại của y, nếu hắn giết y, rất có khả năng không chỉ khiến cho cả triều bách quan bất mãn, hơn nữa còn có thể khiến cho toàn bộ quốc gia rung chuyển, hắn thân là Hoàng đế, quyết không thể nào làm cho sự tình này phát sinh, hơn nữa lấy tình cảm Tĩnh nhi đối với y, nếu hắn thật sự giết y, Tĩnh nhi nhất định không có khả năng tha thứ hắn, như vậy hắn tuyệt đối sẽ mất Tĩnh nhi. Mặc dù không thể giết y, nhưng hắn cũng không để Tĩnh nhi cùng một chỗ với y, nếu đây là cuộc khảo nghiệm Tĩnh nhi giành cho hắn, hắn nguyện ý tiếp nhận, chẳng qua là Mạc Quân, đừng trách hắn...

Tuy rằng không biết hai người lúc trước vì sao tách ra, nhưng Mạc Quân, muốn trách thì trách chính ngươi, nếu ngươi đã rời đi, vì sao còn trở về tìm Tĩnh nhi, vì sao biết rõ Tĩnh nhi đã là thê tử của trẫm, là mẫu thân Thái tử, còn muốn trở về ‘Cướp đi’ Tĩnh nhi, là ngươi có lòng tin, hay là quá mức tự phụ, cho là chính mình có trí tuệ hơn người, dựa vào chính mình có thể đảo ngược Càn Khôn, dựa vào ngươi cùng Tĩnh nhi ‘Qua lại’, có thể đối kháng với trẫm sao? Vậy ngươi không khỏi rất khinh thường trẫm đi! Trẫm cũng muốn nhìn Tĩnh nhi cuối cùng là lựa chọn ngươi hay là trẫm.

“Hoàng thượng, Quân là... Ách, là bằng hữu tốt nhất của thần thiếp, chúng ta lâu lắm không gặp, nhất thời quá mức kích động!” Ngao Tuyết nhìn hoàn cảnh bách quan vây người, còn có ánh mắt lo lắng của phụ thân, lau một chút nước mắt, một bộ dáng mẫu nghi thiên hạ ôn hòa nói.

Vừa gặp lại Quân, trong lòng quá mức hưng phấn, thế cho nên đã quên, đây là cái trường hợp gì, cả triều văn võ bá quan đều ở đây, mà nàng thân là một quốc gia chi mẫu, hành động như vậy quả thực là không có thể thống, đây quả thực làm ảnh hưởng uy nghiêm tiểu Hiền tử, nàng không thể làm cho tiểu Hiền tử vì nàng mà mất mặt trước văn võ bá quan, bình thường cãi nhau âm thầm, cả triều cũng đã sớm tập thành thói quen, nhưng lần này quả thật quá mức, quan trọng nhất là câu nói của Cẩn Hiền, câu nói làm cho nàng nhớ tới, Quân lúc này đang vận trang phục nam tử, đừng nói nàng là một quốc gia chi mẫu, dù chỉ là một người thường, ở trước mặt trượng phu và mọi người lại ôm một nam tử khác như vậy, nói ra những lời tường niệm cùng tình cảm lẫn nhau, nhất định sẽ bị nhiều người chỉ trích, tuy rằng nàng có thể không để ý tới người khác nói gì về nàng, nhưng nàng không thể lấy mặt tiểu Hiền tử đi quét sân, không thể để cho hắn ở trước văn võ bá quan ngẩng đầu không được, như vậy hắn làm sao thống trị thiên hạ, như thế nào có thể cho bách

quan phục hấn? Mà xem bộ dáng tiểu Hiên tử, trong mắt hiện lên địch ý nồng đậm, hấn có địch ý với Quân? Như vậy hấn không khỏi làm cho nàng nhớ tới chuyện Nam Cung Quân, chẳng lẽ... Thì ra là thế... Vậy đừng trách chúng ta, đắc tội tỷ muội Lăng thị chúng ta, các người chờ chịu khổ đi!

Trong lòng tiểu Hiên tử vui vẻ, mặt nhu hòa hơn rất nhiều, hấn chỉ biết trong lòng Tinh nhi nhất định yêu nhất là hấn, nàng vẫn suy nghĩ cho hấn, chẳng qua hấn còn chưa vui vẻ xong, Ngao Tuyết lại mở miệng, hoàn toàn đưa hấn từ thiên đường lọt thẳng xuống địa ngục.

“Hoàng thượng, thần thiếp muốn cùng Quân hảo hảo ôn chuyện, nên xin cho thần thiếp cùng Quân cáo lui.” Ánh mắt Ngao Tuyết chợt lóe, kéo nhẹ tay Ngao Quân, mặt ngoài nhìn thực là cung kính, nhưng Hoàng đế còn chưa có mở miệng, nàng liền lôi kéo Ngao Quân bước đi.

“Quân... Hôm nay là sinh nhật bốn vương, mà bách quan lại muốn xem đánh bóng rổ như thế nào, người hãy lưu lại đi! Về phần ôn chuyện, tùy thời đều có thể a!” Cẩn Hiên tiến tới từng bước, giữ chặt ống tay áo Ngao Quân, giống như thương lượng, nhưng thanh âm lại u ám không cho cự tuyệt.

“Ngày hôm nay, ta đã chờ lâu lắm rồi, hiện tại một khắc cũng không chờ được, cáo từ.” Ngao Quân ngăn tay Cẩn Hiên, giống như thật hưng phấn, thật sốt ruột, kéo tay Ngao Tuyết, hai người nhìn nhau cười, không để ý ánh mắt giết người của hai huynh đệ, nghênh ngang mà đi. Vừa rồi trong mắt Tuyết chợt lóe tia giáo hoạt, nàng sao lại không nhìn thấy, nàng hiểu rõ Tuyết, mỗi lần Tuyết lộ ra biểu tình này, liền nhất định có mưu ma chước quỷ, mặc dù không biết nàng ta muốn làm cái gì, nhưng nàng trước sau vẫn phối hợp với nàng ta.

Nhìn Mạc Quân công tử tiêu sái bước đi, tất cả quan lại thiên kim, còn có rất nhiều quan viên trẻ tuổi, mắt như hoa đào nhìn nàng rời đi, có người còn về mặt ghen tỵ nhìn hai người đang nắm tay nhau, hấn không phải chính mình được Mạc Quân nắm tay. Ngao Quân một bên đi, một bên cảm giác được có rất nhiều ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, nhưng nàng cũng không muốn để ý, nói thật, nàng còn rất nhiều điều muốn nói với Tuyết a!

“Quân...” Cẩn Hiên không thể tin nhìn chằm chằm Ngao Quân càng lúc càng xa, thì thào kêu. Hấn không nghĩ tới Quân lại không cho một chút mặt mũi cự tuyệt hấn, cả gan làm loạn cùng đương kim Hoàng hậu rồi đi như thế, Quân, người rốt cục đem ta đặt ở chỗ nào, nếu trong lòng người thật sự không có ta, vì sao phải một lần rồi một lần cho ta kính hi, người cũng biết trải qua hôm nay, ta vĩnh viễn cũng không thể nào buông người xuống, nhưng lúc này đây, người lại cho ta một đao trí mạng, kiên quyết như thế ở trước mặt ta cùng người khác nắm tay nhau rời đi, vì sao lại là Vũ Tinh, nếu là người khác, ta còn có thể làm chút gì đó, nhưng là Vũ Tinh, ta không thể đối với ‘Tinh địch’ có bất kỳ địch ý nào, ha ha... Thế này không phải rất châm chọc đi! Người người đang yêu lại yêu người người từng yêu? Quân, đây thật sự là ông trời cho ta một màn vui đùa quá lớn đi!

“Tinh nhi, người trở về cho thăm.” Cuối cùng Chính Hiên nhìn không được, ngay lúc thân ảnh hai người hết sức thân thiết biến mất ở phía sau viện, Chính Hiên phi thân một cái, hướng phương hướng hai người biến mất thì triển khinh công bay đi, công phu trong nháy mắt người đã biến mất phía sau viện, có thể thấy được võ công hấn cao bao nhiêu.

“Bốn vương có việc cần xử lý, các vị đại nhân mời tự nhiên.” Cẩn Hiên thấy hoàng huynh phi thân bay đi, tâm vốn đang do dự, lập tức hạ quyết tâm, mặt âm trầm, lạnh lùng nói, đề khí một cái, sắp thì triển khinh công bay đi, lại đột nhiên quay đầu, về mặt uy nghiêm, ánh mắt sắc bén quét mọi người liếc mắt một cái, mọi người không khỏi rung mình thật sâu, đôi mắt đang dõi theo thân ảnh Ngao Quân gục xuống dưới, không dám ngẩng đầu lên.

“Hôm nay sinh nhật bốn vương, hôm nay bốn vương cũng thật cao hứng, điều duy nhất tiếc nuối là Hoàng hậu bận cầu phúc cho Thái tử mà không thể đến, nhưng bốn vương hy vọng các vị đại nhân có thể thừa dịp hưng phấn mà đến, đương nhiên cũng cao hứng mà về.” Cẩn Hiên vừa lòng nhìn phản ứng cả triều, vừa nói xong, liền phi thân bay đi, hấn tin tưởng bọn họ khéo đưa đẩy nhất định biết hấn đang nói cái gì.

Tất cả mọi người ngây ra một lúc, nhưng rất nhanh liền hồi phục tinh thần, trong lòng tất nhiên là hiểu được ý tứ trong lời Vương gia, nếu việc hôm nay truyền ra ngoài, vậy bọn họ cũng nên chuẩn bị hậu sự cho mình.

“Ngày hôm nay thật là phấn khích a! Hoàng hậu nương nương không đến được thật sự là đáng tiếc a!” Một người thoạt nhìn thập phần khôn khéo cao giọng nói.

Hấn vừa nói xong, chúng thần cũng rồi rít phụ họa theo:

“Đúng vậy! Bất quá Hoàng hậu nương nương không quản đường xá xa xôi đi cầu phúc cho Thái tử, thật sự là hiền lương thực đức a! Long Hiên ta có Hoàng hậu, thật sự là cả nước chi phúc!”

....

“Chu bá, Vương gia công sự bận rộn, ta cũng đã làm phiền thật lâu, trước hết cáo từ.” Tiêu Tề Uyên nói với Chu bá, ý tứ rất rõ ràng.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Thừa tướng nói đúng, hạ quan trước hết cáo từ, làm phiền tổng quản nói với Vương gia một tiếng.” Một đại thần khác phụ họa Tiêu Tề Uyên.

“Cáo từ.” Tất cả đại thần đều đứng lúc kêu lên.

“Vậy lão nô sẽ đưa cáo vị đại nhân, thỉnh đi bên này.” Chu bá cũng tiếp lời nói chúng đại thần, dẫn văn võ bá quan rời đi, nhất thời hậu viện chật chội ồn ào chợt yên tĩnh không tiếng động, trống rỗng không thấy một người, giống như chuyện huyền ảo vừa rồi không có phát sinh.

Chẳng qua sau ngày hôm nay, thiên hạ đệ nhất quân sư – Mạc Quân công tử được truyền càng thêm sinh động, có thể nói là ca ngợi hết lời, có người nói cho dù dùng những từ ngữ đẹp nhất trên đời cũng không đủ để hình dung Mạc Quân công tử thần nhân chi tử, có người nói khắp thiên hạ cũng không có ai trí tuệ cao hơn Mạc Quân công tử, có người nói cho dù Cửu Thiên huyền nữ hạ phàm cũng không xứng với Mạc Quân công tử, có người nói... Dù loại màu sắc hình dạng đồn đãi đều có.

Trong lúc Ngao Quân, Ngao Tuyết muốn vào gian phòng Ngao Quân, Chính Hiến đuổi theo, chắn trước mặt hai người, lửa giận tận trời, nói: “Tiêu Vũ Tinh, ngươi đừng quá đáng.”

“Ta quá đáng? Ta quá đáng hay là ngươi quá đáng. Âu Dương Chính Hiến, ta hỏi ngươi, vì sao lại lừa ta?” Ngao Tuyết một bụng tức giận ngữ khí không tốt bạo phát, ngoài cười nhưng trong không cười tà nghệ nói với Chính Hiến.

Ngày hôm nay nàng liền cảm thấy kỳ quái, vì cái gì tiêu Hiến từ lại vô duyên vô cớ kêu nàng đi đến miếu dâng hương, nhưng nếu là vì con nàng, nàng cũng hiểu được điều này rất tốt, cái gọi là bái thần nhiều, thì có thần phù hộ, nhưng trong lúc dâng hương, vô tình nghe được cung nữ thấp giọng nói tới Cẩn Hiến, nhất thời tò mò liền kéo lỗ tai lắng nghe, vừa nghe xong nàng không khỏi tức giận tận trời, nguyên lai hôm nay là sinh nhật Cẩn Hiến, mà Chính Hiến lại bỏ qua cô ý tách nàng ra, mặc dù không rõ tiêu Hiến từ vì sao lại làm như vậy, nhưng nàng tức giận chính là việc hấn gạt nàng, hơn nữa nếu hôm nay nàng không tới, không biết tới năm nào tháng nào nàng mới gặp lại Quân?

“Vì cái gì lại lừa ngươi? Tốt, đã đến nước này, trăm liền nói rõ cho ngươi, bởi vì trăm không muốn ngươi cùng ‘Lão tình nhân’ gặp mặt, Tiêu Vũ Tinh, ngươi cho là trăm muốn làm như vậy sao? Ngươi một chút cũng không thể thông cảm với trăm sao?” Chính Hiến một phen lời kéo Ngao Tuyết ra khỏi Ngao Quân, hai tay dùng sức nắm bả vai Ngao Tuyết, cao giọng hét lớn.

Ngao Quân vì nghe Chính Hiến nói ‘Lão tình nhân’ nhất thời không kịp phản ứng, đã bị Chính Hiến quăng ngã ra bên ngoài, may mắn trong lúc sắp cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, một đôi tay hữu lực vòng qua thắt lưng nàng, đem nàng nâng lên, sau khi nàng đứng vững, đôi tay kia nữa điễm cũng không có ý buông thả lưng nàng ra.

“Cẩn Hiến, ngươi có thể buông ta.” Ngao Quân có điễm không được tự nhiên nói với Cẩn Hiến đang nhìn nàng thật sâu, trên mặt xuất hiện nhàn nhạt ửng đỏ, ánh mắt không được tự nhiên nhìn hướng Ngao Tuyết. Từ sau khi Cẩn Hiến thổ lộ với nàng, nàng không thể giống như lúc trước, tự nhiên mà đối diện hấn, nhất là lúc hấn ôm nàng, đôi mắt thâm thúy tràn đầy tình cảm ngóng nhìn nàng. Tuy rằng được hấn ôm thật sự ấm áp, nàng cảm thấy, so với sáo ngọc còn ấm áp hơn, nàng cũng rất luyện tiếc khi rời đi, nhưng Ngao Tuyết ở đây, nàng không muốn để cho Tuyết nhận ra, như vậy nàng sẽ ngưng ngừng.

“Buông tay? Ta nói rồi, cuộc đời này ta quyết không bao giờ buông tay ngươi, cho dù ngươi có tìm được ‘Người yêu’.” Cẩn Hiến vẫn như cũ dùng ánh mắt tràn ngập tình yêu say đắm ngóng nhìn Ngao Quân, vẻ mặt kiên quyết, thật sâu ôm Ngao Quân vào trong lòng, hấn muốn dùng hành động, ngôn ngữ để tỏ rõ quyết tâm của mình.

“Người yêu? Ngươi nói Tuyết?” Ngao Quân tự động bỏ qua thâm tình của Cẩn Hiến, nghe Cẩn Hiến nói như vậy, nghi ngờ nhìn Ngao Tuyết.

“Tuyết?” Cẩn Hiến nhíu mi, lặp lại. Chẳng lẽ Quân trừ bỏ Vũ Tinh, còn có một người yêu khác tên là ‘Tuyết’, Quân sao lại có nhiều tình nhân như vậy? Có lẽ nên vô tình.

“Ách... Chính là Vũ Tinh.” Ngao Quân thế này mới giải thích, nàng thiếu chút nữa đã quên Tuyết ở Long Hiến hoàng triều gọi là Tiêu Vũ Tinh, mà không phải Lăng Ngao Tuyết. Chẳng qua nàng thật sự không rõ, vì cái gì Hoàng đế tỷ phu lại nói nàng là ‘Lão tình nhân’ của Tuyết, mà Cẩn Hiến còn nói Tuyết là ‘Người yêu’ của nàng, không phải hai huynh đệ bọn họ hiểu lầm cái gì chứ?

“Đúng vậy, chẳng lẽ hoàng tẩu không phải là người quan trọng nhất của ngươi sao? Chẳng lẽ ngươi không phải vì nàng, mới thể sống chết bảo vệ Long Hiến sao? Chẳng lẽ nàng không phải người ngươi yêu nhất sao? Chẳng lẽ ngươi không phải vì nàng mới cự tuyệt ta sao? Chẳng lẽ lần này ngươi trở về không phải vì muốn đoạt lại nàng từ tay hoàng huynh sao?” Cẩn Hiến đặt ra một đống câu hỏi, trong mắt tràn ngập thống khổ, tay vòng quanh Ngao Quân lại càng dùng sức, tựa hồ muốn nàng tiến nhập vào thân thể hấn.

“Đúng, nhưng...” Ngao Quân phun ra nuốt vào không biết nên nói cái gì, Cẩn Hiến nói rất đúng, nhưng cũng không đúng, làm cho nàng nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, đúng vậy, Tuyết là người quan trọng mà nàng nói với hấn, nàng vì Tuyết mới có thể quyết tâm đánh đuổi Liêu quốc, nhưng nói Tuyết là người nàng yêu thương nhất, hơn nữa nàng còn muốn đoạt lại Tuyết từ tay Hoàng đế tỷ phu? Lời này là từ đâu mà đến, nàng cũng không phải gì, hơn nữa như vậy cũng là loạn luân a.

“Cẩn Hiến nói không sai, Quân, ngươi cũng đừng ngưng ngừng.” Ngay tại thời điểm Ngao Quân muốn mở miệng hỏi rõ ràng, Ngao Tuyết đi tới cười đến thập phần sáng lạn, kéo Ngao Quân từ trong lòng Cẩn Hiến ra, ái muội nói, ánh mắt cố ý như vô tình quét qua Chính Hiến mặt đang xanh mét, còn có Cẩn Hiến mặt tái nhợt.

Ha ha... Có ý tứ, nguyên lai người Cẩn Hiến nói yêu thương chính là Quân a! Vậy thì tốt quá, lần này thế nào cũng phải tác hợp cho bọn họ, hi hi... Cẩn Hiến, vị trí muội phu này cũng chỉ giành cho ngươi, nhưng trước khi tác hợp các ngươi, ngươi cùng tiêu Hiến từ vẫn phải trả giá đại giới cho những hành vi đã làm, đừng cho rằng tiêu hải từ Lăng gia dễ khi dễ. Theo lời tiêu Hiến từ vừa rồi, nàng đại khái đã biết, nguyên lai tiêu Hiến từ cùng Cẩn Hiến vẫn luôn ngăn cản hai người bọn họ gặp lại.

“Quân!” Trong lòng Cẩn Hiến đau đến nói không ra lời, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt thâm tình của hấn, Quân, nhìn ta, Tinh nhi đã là thê tử hoàng huynh, ngươi buông tay được không? Xin ngươi hãy quay đầu nhìn ta, ta thật sự không thể không có ngươi. Trong lòng Cẩn Hiến không ngừng hò hét, nhưng tôn nghiêm nam tử không cho phép hấn làm như vậy.

“Tuyết, ngươi...” Ngao Quân nhìn Ngao Tuyết cười đến sáng lạn lại cảm thấy sợ hãi, thật không biết trong hồ lô nàng ta bán thuốc gì, nàng ta nói như vậy, Cẩn Hiến bọn họ nhất định sẽ hiểu lầm, nhìn Cẩn Hiến đau lòng như thế, lòng nàng cũng thắt chặt, rất muốn nói cho bọn họ biết. Tuyết chẳng qua chỉ nói giỡn, rất muốn nói cho bọn họ nàng là nữ, mà hai người là tỷ muội, nhưng lại bị ánh mắt Tuyết ngăn lại.

“Quân, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với ngươi, chúng ta vào phòng nói đi?” Ngao Tuyết thập phần ôn nhu vừa cười vừa phao mị nhãn với Ngao Quân, dịu dàng nói. Tay Chính Hiến đã nắm ra máu, bộ dáng Cẩn Hiến sắp đổ.

“Hào.” Ngạo Quân thông minh hơn người, ở trước mặt Ngạo Tuyết, kỳ thật nàng luôn luôn nghe lời, huống chi nàng thật sự rất muốn biết trong cái đầu nhỏ kia đang chứa mưu ma chước quỷ gì.

“Quân, người thật tốt!” Cả người Ngạo Tuyết đều đặt trên người Ngạo Quân, uốn éo nói.

“Vào đi thôi!” Ngạo Quân sùng nịnh cười, ôm Ngạo Tuyết xoay người đi đến gian phòng nghỉ. Có khi nàng hoài nghi rốt cuộc Tuyết là tỷ tỷ hay nàng là tỷ tỷ.

“Mạc Quân, buông Tinh nhi.” Chính Hiên rốt cuộc mất hết lý trí, mắt đỏ ngầu đánh một chưởng về phía Ngạo Quân, chưởng phong mạnh mẽ thẳng tắp đập vào mặt Ngạo Quân bay tới.

“Quân...” Cẩn Hiên thất hồn lạc phách bị chưởng phong mạnh mẽ kéo lý trí trở về, hồi phục lại tinh thần, chỉ thấy tình cảnh làm cho hô hấp hẫ hẫ lập tức ngừng lại: Chính Hiên giống như phát điên, một chưởng đánh về phía Ngạo Quân. Nhất thời Cẩn Hiên đã quên Ngạo Quân có tuyệt thế võ công, không hề nghĩ ngợi phi thân bay qua ngăn cản, chẳng qua là không kịp.

Ngạo Quân lúc Chính Hiên phát chưởng, đã cảm giác được một cỗ nội lực mạnh mẽ, trong lòng cả kinh: Không thể tưởng được Hoàng đế tỷ phu nội lực lại cường đại như thế, tựa hồ còn hơn Cẩn Hiên.

Một chưởng của Chính Hiên cũng sắp đánh trúng nàng, Ngạo Tuyết kinh hô, nàng ôm lấy Ngạo Tuyết, phi thân một cái, tránh khỏi một kích của Chính Hiên, chậm rãi hạ xuống phía sau Chính Hiên.

“Quân, người không sao chứ?” Vừa chạm đất, về mặt Ngạo Tuyết liền khẩn trương kiểm tra Ngạo Quân từ trên xuống dưới, có hơi hồi hận, nàng không nên đùa kiểu này, thiếu chút nữa hại Quân mất mạng, chẳng qua... Quân, thế nhưng Quân có thể tránh một chưởng của tiểu Hiên tử, võ công tiểu Hiên tử cao bao nhiêu nàng không phải không biết, nếu một chưởng kia thật sự đánh vào người Quân, vậy Quân có thể còn sống được sao?

“Không có việc gì.” Ngạo Quân nhẹ nhàng nói.

“Nga, người... Người biết khinh công?” Ngạo Tuyết thấy Ngạo Quân nói như vậy, tâm lập tức được buông lỏng, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Ngạo Quân giống như nhìn quái vật. Vừa rồi Quân thật sự nhẹ nhàng ôm nàng bay lên nha! Đúng vậy, là bay, lúc trước nghe tiểu Hiên tử nói, đây xác thật là khinh công cảnh giới cao nhất.

“Ừ.” Ngạo Quân cũng chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Phản ứng của Tuyết làm cho nàng nhận ra, hiện tại mới nhớ tới, ha ha... Xem ra Hoàng đế tỷ phu thật sự chăm sóc nàng ta rất tốt, làm cho nàng ta quá mức an nhàn.

Chính Hiên thấy Ngạo Quân còn ôm Ngạo Tuyết, hơn nữa Ngạo Tuyết hoàn toàn không nhìn đến hắn, một lòng chỉ quan tâm Ngạo Quân, đáng giận nhất là hai người ‘Liếc mắt đưa tình’ như ở chốn không người, lập tức huyết khí lại nhăm thẳng phía trên bay lên, tức giận muốn xuất thủ, lại bị Cẩn Hiên ngăn chặn.

“Hoàng huynh, ta không cho phép người đã thương Quân.” Thần sắc lo lắng trên mặt Cẩn Hiên không có tiêu tán, che ở trước mặt Chính Hiên, kiên quyết nói. Tuy rằng nhìn thấy màn này, hắn cũng rất khổ sở, nhưng hắn không thể để cho bất luận kẻ nào thương tổn một sợi tóc của Quân.

“Tránh ra.” Lúc này Chính Hiên làm sao còn nghe lời Cẩn Hiên nói, mặt âm trầm giận dữ hét.

“Không tránh.” Cẩn Hiên vẫn như cũ như thiên thần chắn trước mặt Chính Hiên, không để ý người trước mắt biểu tình đang khủng bố, thề sống chết bảo vệ người yêu thương của hắn.

“Vậy đừng trách trăm không khách khí.” Lúc này mắt Chính Hiên đỏ ngầu, xuất thủ công kích Cẩn Hiên, lập tức Cẩn Hiên cũng xuất thủ ‘Nghênh chiến’, nhất thời, hai huynh đệ giao đầu.

“Quân, người có thể điểm huyết hay không?” Ngạo Tuyết thấy Chính Hiên cùng Cẩn Hiên đang đánh nhau loạn xạ, lấy khuỷu tay huyết Ngạo Quân, tựa tiểu phi tiểu hoi.

“Biết.” Ngạo Quân lại thấy Ngạo Tuyết làm ra động tác quen thuộc, cảm thụ trong lòng căn bản không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, cười cười nói. Nàng ta nhất định lại có quỷ kế gì, tỷ phu, Cẩn Hiên, các người thăm rồi.

“Ha ha... Vậy là tốt rồi, điểm bọn họ hai cái.” Ngạo Tuyết cười càng thêm quỷ dị, tay còn làm ra động tác đánh đánh, sáng lạn như mặt trời nói với Ngạo Quân.

“Được.” Ngạo Quân gật gật đầu, thân hình chợt lóe, Ngạo Tuyết chỉ cảm thấy hoa mắt, vốn đang đứng ở bên người nàng, Ngạo Quân đã xuất hiện ở giữa Chính Hiên cùng Cẩn Hiên, hai tay ôm ngực nhìn nàng, mà vốn hai người vẫn duy trì động tác xuất chưởng, thẳng tắp đứng hình, chỉ có ánh mắt nhích tới nhích lui, ngay cả nói cũng không nói được.

“Oa, không phải đâu! Quân, người... Người quá lợi hại, người làm sao luyện được võ công lợi hại như vậy? Oa, người biết không, tiểu Hiên tử cùng Cẩn Hiên trong thiên hạ rất ít có đối thủ nha, người có thể nhẹ nhàng chế trụ bọn họ, oa, quá lợi hại!” Ánh mắt Ngạo Tuyết trừng thật to, chạy vội tới trước mặt Ngạo Quân, tả hữu nhìn Chính Hiên cùng Cẩn Hiên, không ngăn được sự thần phục, dựng ngón cái lên, trong miệng cả kinh có thể nhét vào một quả trứng.

“Nếu không phải toàn bộ tinh thần bọn họ đều đặt trên đối phương, không nghĩ tới ta đột nhiên xuất thủ, ta nghĩ muốn đồng thời chế trụ bọn họ, chỉ sợ không có khả năng.” Ngao Quân nói chi tiết. Tỷ phu cùng Cẩn Hiên võ công quả thật rất cao cường, nếu nàng không có trăm năm công lực của hai vị sư phó, chỉ sợ luyện mười năm nữa, cũng không thể so sánh với bọn họ.

“Nga.” Ngao Tuyết ‘Nga’ một tiếng, trong mắt vừa hiện lên một điểm sáng, một tay vén cánh tay Ngao Quân, sung sướng nói: “Rốt cuộc bọn họ cũng yên tĩnh trở lại, Quân, chúng ta đi vào trước, ta có thật nhiều lời muốn nói với người nha.” Hi hi, Quân có võ công lợi hại như vậy, nàng cũng không cần lo lắng Quân sẽ bị tiêu Hiên từ một chiêu đánh chết, kế hoạch của nàng có thể tiếp tục, hi hi, muốn nói chuyện với Quân trước, kế hoạch này, Quân là nhân vật chính nha! Mà dựa vào kinh nghiệm tình yêu của Quân, muốn tác hợp nàng ta với Cẩn Hiên, sợ là phải tốn công phu một phen. Nhưng vừa này thấy bộ dáng của nàng ta, hình như cũng có tình ý với Cẩn Hiên nha!

“Vào đi thôi!” Ngao Quân nhìn Cẩn Hiên liếc mắt một cái, kéo tay Ngao Tuyết, cười cười nói.

Hai người đi vào phòng của nàng, vừa bước vào, Ngao Tuyết liền xoay người, trước mặt hai huynh đệ Âu Dương, ‘Phanh’ một tiếng đóng chặt cửa lại, trong nháy mắt khóe miệng gợi lên một nụ cười có thể nói là tà ác. Ngày huynh đệ Âu Dương cực khổ đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 61: Tuyết kế! Quân trốn tránh!

Hai người đi vào phòng của nàng, vừa bước vào, Ngao Tuyết liền xoay người, trước mặt hai huynh đệ Âu Dương, ‘Phanh’ một tiếng đóng chặt cửa lại, trong nháy mắt khóe miệng gợi lên một nụ cười có thể nói là tà ác. Ngày huynh đệ Âu Dương cực khổ đã đến.

“Tại sao lại chinh tỷ phu? Hẳn đặc tội người?” Ngao Quân thấy Ngao Tuyết ‘Phanh’ một tiếng, cửa được đóng chắc chắn, cười cười, ngồi thẳng xuống cái ghế, rót một chén trà, vừa thưởng thức vừa nói.

“Người nói đúng, cũng không đúng.” Ngao Tuyết vẫn duy trì nụ cười tà ác, ngồi xuống bên cạnh Ngao Quân, tay đoạt lấy chén trà trong tay Ngao Quân, uống một ngụm, ra vẻ thâm trầm nói.

“Có ý gì? Uy, sao người không tự lấy? Cái đó là của ta.” Ngao Quân sẵn giọng, thân thủ muốn đoạt lấy chén trà của mình.

“Hiện tại ở trên tay ta chính là của ta, người lấy cái khác đi! Lâu như vậy không gặp, đừng dễ giận như vậy.” Ngao Tuyết lắc mình một cái, tránh thoát thân thủ Ngao Quân, về mặt vô lại nói.

“Ta không muốn, trả lại cho ta!” Ngao Quân một bộ không cảm lại chén trà không tha, đứng dậy lại hướng chén trà trên tay Ngao Tuyết công kích tới, giống như em bé nhỏ bị đoạt đi búp bê vài yêu quý.

“Ha ha... Người tới đây! Cướp được ta liền trả cho người.” Ngao Tuyết giống như vu bà tà ác chuyên đoạt đồ chơi trẻ em, vờn vàng cầm lấy chén trà, khoe khoang cười nói với Ngao Quân.

“Đứng lại.” Ngao Quân lập tức xông đến, nhắm ngay tay Ngao Tuyết tấn công đến.

“Ha ha ha... Người tới a! Đến a!...” Ngao Tuyết hướng bên cạnh chột lóe, tránh thoát thân thủ Ngao Quân, còn có thể không làm nước trong chén bắn ra, xem ra động tác này, đối với nàng mà nói, có thể nói là vô cùng thuần phục.

“Ha ha a... Lấy ra, không bắt được người, ta sẽ không họ Lăng...” Ngao Quân không chịu bỏ qua, lại xông đến, cũng không tin không đoạt chén trà trở về được.

Thoảng cái chén trà đã trở thành bánh trái thơm ngon, hai người vì một chén trà đã uống qua, người truy ta trốn hai người ở trong phòng chơi trò đuổi bắt.

Bên ngoài phòng hai người bị định trụ, mặc dù không thể cử động, không thể nói chuyện, nhưng cảm quan vẫn cảm giác được, thanh âm vui cười không dứt bên tai, làm cho bọn họ hận không thể lập tức vọt vào, đem hai người chết tiệt bóp chết, nhưng vấn đề là họ không động được. Nóng vội, phần nộ làm cho hai người trên trán không ngừng chảy ra mồ hôi, muốn dùng nội lực giải khai huyết đạo, nhưng nhất thời không thể làm được, cũng chỉ có thể lo lắng suông.

“Hu... Một mối quá a! Không được, ha ha...” Đùa giỡn một hồi, cuối cùng Ngao Tuyết cũng không chống đỡ được Ngao Quân, một mối thẳng tắp nằm trên giường, không ngừng mà thở hổn hển, vừa thở gấp vừa cười. Người luyện võ công thật là tốt a, chạy lâu như vậy, thể nhưng mặt không đỏ khi không suyền, không được, nói cái gì nói, nàng cũng phải học, hiện tại nàng cũng chỉ có chút công phu mèo quào, còn có một chút khinh công Cẩn Hiên dạy, ngay cả Quân vừa mới đến không lâu, đã học thành võ công lợi hại như vậy, nàng cũng không thể lạc hậu. Ngao Tuyết trong lòng hạ quyết tâm, chẳng qua là quyết tâm này, nàng hạ không dưới trăm lần, mỗi lần nhìn thấy võ công mà ngây ngốc, nàng lại hạ quyết tâm này, nhưng thoáng qua một cái, nàng lại quên đi, không biết, quyết tâm lần này của nàng có phải hay không cũng giống nhau.

“Quả nhiên tỷ phu chăm sóc người rất tốt, nhanh như vậy đã một thành cái dạng này, xem ra người đã lâu không có vận động? Ha ha...” Ngao Quân

vững vàng cầm lấy chén trà đã đoạt được, đứng ở bên giường, nhìn xuống Ngao Tuyết đang thờ hỏn hển, cười cười nói, còn cầm chén trà quơ quơ trước mặt Ngao Tuyết. Thời điểm ở thế kỷ 21, tuy võ công Tuyết không bằng nàng, nhưng thiên phú vận động của Tuyết rất tốt, chạy Marathon đều được, hiện tại nhanh như vậy đã mệt?

“Cất, nếu không phải ta mới sinh đứa nhỏ, ngại cho rằng đoạt được sao?” Ngao Tuyết liếc trắng Ngao Quân một cái, một bên thờ phỉ phò, một bên không phục nói, bởi vì mới vừa chơi đùa nên mặt nàng nổi ửng đỏ, dung nhan tuyệt mỹ càng thêm xinh đẹp động lòng người.

“Đừng rồi, nói đến cháu, ta còn chưa thấy qua nó a! Chỉ nghe tứ đệ Cẩm Hiền nói bộ dạng nó rất đáng yêu, có phải hay không?” Vừa nói tới đứa nhỏ, Ngao Quân buông chén trà mới vừa rồi cướp đoạt không ngừng nghỉ, đi đến nằm bên cạnh Ngao Tuyết, rất là tò mò hỏi, thật sự là đáng tiếc, nàng đến bây giờ còn chưa có gặp qua cháu của nàng đâu!

“Cục cưng của ta đương nhiên đáng yêu, ngại cũng không xem mụ mụ hần là loại người nào?” Vừa nói tới cục cưng của nàng, trong mắt nàng lóe ánh sáng từ ái, sắc mặt nhu hòa, tình mầu tử phát ra ánh sáng không gì sánh bằng, đặc ý nói. Giờ khắc này, nàng không hề nghịch ngợm phá rối, không giống như Lăng Ngao Tuyết tinh quái, không hề như đứa nhỏ chưa trưởng thành, mà là một người mẹ hết mực yêu thương con mình, một người mẹ vì cục cưng của mình mà kêu ngoạ.

“Ha ha... Không thể tưởng được Lăng Ngao Tuyết ngại cũng có thời điểm trở nên tràn ngập tình thương của mẹ như vậy, chắc chắn... Thật sự là kỳ tích a!” Ngao Quân nhìn Ngao Tuyết, trong lòng cũng thật là cao hứng, nói chuyện ngữ khí cũng tràn ngập ý cười. Sinh cục cưng, đối với nàng mà nói, vẫn chưa từng nghĩ tới, không biết làm mẹ thì có cái loại cảm giác gì?

“Tốt, ngại dám cười nhạo ta, tiếp chiêu.” Ngao Tuyết lập tức biến thành vu bà, quát to một tiếng, liền công kích Ngao Quân, nhắm ngay dưới cánh tay mà chọt lét, hi hi, đây là tử huyết của Quân nha!

“A! Ha ha... Ngươi... Ha ha... Ta...” Ngao Quân một bên thờ phỉ phò, một bên cười ha ha, Tuyết chết tiệt, biết rõ rằng nàng sợ nhất là nhột, thế nhưng còn chọt lét nàng, muốn chạy trốn, lại bị Ngao Tuyết kềm chặt, không thể đào thoát, muốn đẩy nàng ta ra nhưng nhột quá nên toàn thân vô lực, chỉ còn cách lắc lắc thân thể qua trái qua phải, mặt đỏ lên, luống cuống tay chân muốn bắt cánh tay hung ác của Ngao Tuyết, lại bị Ngao Tuyết tránh thoát rất nhanh.

“Còn dám cười nhạo ta, có nữa hay không...” Ngao Tuyết đặc ý cười lớn, động tác trên tay nữa phần cũng không có ý dừng lại.

“Không... Ha ha... Không dám, ha ha... Thật a... Ha ha... Đi! Ha ha...” Ngao Quân rốt cục nhịn không được, khóe mắt đều chảy lệ, vừa cười to vừa dứt quãng cầu xin tha thứ. Ai, ai có thể tưởng tượng Mạc Quân công tử vang danh thiên hạ nhược điểm lại là sợ nhột, ngứa một cái có thể làm cho hần cầu xin tha thứ.

“Ha ha... Tính ngại thức thời, ha ha...” Rốt cục Ngao Tuyết cũng hảo tâm buông tha Ngao Quân, một bên thờ phỉ phò một bên thuận thế ngã xuống bên người Ngao Quân, đặc ý cười lớn.

“Ha ha...” Hai người quay đầu, nhìn nhau một chút, rất ăn ý phá lên cười.

Giờ khắc này, các nàng giống như trở về thế kỷ 21, ở trước mặt người khác Ngao Quân luôn luôn lạnh lùng không vui nói cười khó thân cận, còn Ngao Tuyết tuy rằng cũng hòa hợp với các học sinh khác, nhưng trừ bỏ Tiểu Nhu, đối với những bạn học khác, nàng từ trước đến giờ vẫn luôn cao ngạo, đóng chặt trái tim, rất ít thật tình tươi cười, chỉ có lúc hai người bọn họ ở cùng nhau, các nàng mới có thể như những học sinh trung học bình thường khác cùng nhau chơi đùa, mới giống bạn cùng lứa không hề che giấu mà lại mở ra gương mặt chân thật của mình. Không, phải nói là, so với các bạn cùng lứa thì càng thêm ngây thơ, các nàng thân là thiên kim tiểu thư, có thể vì một tờ giấy mà tranh nhau, có thể vì một câu nói mà ‘Đánh nhau’... Nhưng đó chỉ là đùa mà thôi, hơn nữa mỗi lần giành nhau xong, sau khi đánh nhau, sẽ một mỗi song song ngã trên giường cười to, tiếng cười các nàng tràn ngập toàn bộ Lăng gia. Các nàng không phải tỷ muội ruột thịt, nhưng so với tỷ muội ruột còn thân hơn, cảm tình giữa các nàng không có người thứ ba chen vào, cho dù có một ngày các nàng lập gia đình, cũng muốn suốt đời ở gần nhau.

“Tuyết, cục cưng tên gọi là gì?” Ngao Quân tò mò hỏi, vẫn kêu cục cưng, hiện tại mới nhớ đến Tuyết không có nói cho nàng biết tên của cháu nàng a! Là Thái tử một quốc gia, tên này nhất định phải vừa dễ nghe lại vừa khí phách nha!

“Gọi là cục cưng a!” Ngao Tuyết nháy mắt, ngây thơ nói.

“Cái gì? Không thể nào? Tỷ phu như thế nào có thể đồng ý gọi Thái tử là cục cưng được?” Ngao Quân thiếu chút nữa nuốt nước miếng của mình, không thể tin nhìn người gọi là quốc gia chi mẫu. Thái tử tương lai chính là hoàng đế nha, kêu cục cưng? Không khỏi làm cho người ta cười rớt hàm răng đi!

“Hắn không đồng ý, nhưng hắn đặt tên, ta cũng không thích, ta đặt, hắn cũng nói không được, cho nên cuối cùng, ai cũng không chịu ai, đành phải tạm thời gọi cục cưng.” Ngao Tuyết bủn rủn, có chút buồn bực nói. Trong lòng lại đang mắng hoàng đế đáng thương của chúng ta: Tiểu Hiền tử, nói thể nào cũng không chịu theo ý ta, Tom không dễ nghe sao? Jack không tốt sao?

“Nga, vậy là từ lúc đó đến giờ chưa có đặt tên a?” Ngao Quân buồn cười nói, không nghĩ rằng cháu của nàng từ lúc sinh ra tới giờ vẫn chưa có tên. Ngẫm lại cũng biết Tuyết đặt cho Thái tử mấy cái tên quý dị, tỷ phu là người cổ đại, đồng ý mới là lạ.

“Hừ.” Ngao Tuyết hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, không nhìn tới Ngao Quân giễu cợt, nhưng bên tai vẫn truyền đến tiếng cười nhẹ của Ngao Quân. Tiểu hiền tử chết tiệt, đều bởi vì ngại, mới có thể hại nàng bị Quân giễu cợt, xem ta lần này tính sổ ‘Thù cũ hận mới’ với ngại một lần rõ ràng.

“Quân, kỳ thật ngại vốn có thể sớm thấy cháu đáng yêu của ngại, chúng ta cũng có thể gặp nhau sớm hơn.” Ngao Tuyết đột nhiên quay đầu, về mặt ai oán nói. Trong lòng cũng đang tính toán, như thế nào trừng phạt huynh đệ kia, bất quá nói sao thì người ta cũng là Hoàng đế, Vương gia, nàng cũng phải

đúng mực một chút, về phần sẽ trừng phạt bọn họ như thế nào, hi hi...

“Hà? Ý người là?” Ngao Quân nghi ngờ suy nghĩ một chút, nhú nhú mày, hỏi ngược lại. Tuy rằng kinh nghiệm tình trường của nàng là con số lẻ tẻ, nhưng chỉ số thông minh của nàng cũng thuộc loại cao nhân, trước đó nàng cũng có hoài nghi, nhưng chẳng qua là không nghĩ ra nguyên nhân tại sao bọn họ làm như vậy, cho nên cũng không có suy nghĩ tới, hiện tại Tuyết lại nói đến, rõ ràng chính là nhìn ra cái gì, hơn nữa hôm nay bọn họ có hai điều lạ, hoàn toàn không nghĩ các nàng là hai tỷ muội, lại còn nói nàng là lão tình nhân, chẳng lẽ thật là... Cái đêm khai hoàn hồi kinh, Cẩn Hiên không tiếc hạ mê dược với nàng, còn nói muốn tốt cho nàng.

“Đúng vậy, tuy rằng ta cũng không biết Mạc Quân chính là người, nhưng từ khi nghe chuyện tích Mạc Quân, ta đã đem Mạc Quân trở thành thần tượng của ta, chờ mong có thể nhìn thấy hắn, thật vất vả đợi chờ các người khai hoàn hồi kinh, nghĩ đến rốt cục có thể nhìn thấy chân diện của thần tượng, không thể tưởng được đêm đó bởi vì người thân mình không khỏe mà không đến, lúc ấy ta cũng không quá để ý, nghĩ dù sao Mạc Quân cũng ở tại Cẩn vương phủ, sớm hay muộn cũng thấy được, nhưng không quá vài ngày, khi ta yêu cầu Cẩn Hiên mang người đến gặp ta, bọn họ lại nói cho ta biết Mạc Quân công tử ra ngoài dạo chơi, rồi khỏi kinh thành, lúc ấy ta thật sự rất thất vọng, rất thương tâm a!” Ngao Tuyết có điểm tức giận đem ‘Tội ác’ hại huynh đệ nói ra.

“Thì ra là thế, đêm đó không phải thân thể ta không khỏe, từ khi ta biết nơi này là Long Hiên hoàng triều, ta rất là cao hứng, vốn nghĩ rằng cả đời cũng không gặp lại người, không thể tưởng được ông trời lại cho ta xuyên đến đây, để cho ta có thể gặp lại người. Chẳng qua lúc đó xảy ra rất nhiều chuyện, làm cho ta không thể lập tức đến gặp người, khi đến Cẩn vương phủ nhìn thấy sân bóng rổ của người, lòng ta tràn đầy vui sướng, thậm chí đã ảo tưởng vô số tình cảnh ta và người gặp lại nhau, ảo tưởng khi người nhìn thấy ta sẽ kinh hi như thế nào, nhưng không thể tưởng được, Cẩn Hiên lại hạ mê dược ta, làm ta không tiến cung được, sau khi ta nói với hắn ta muốn vào cung, hắn liền nói Hoàng đế chính sự bận rộn, không thể gặp ta, mà người thân là một quốc gia chi mẫu, lại càng không dễ dàng gặp người...” Ngao Quân càng nói mặt càng lạnh, khẩu khí càng bình tĩnh, như vậy lại càng tỏ vẻ nàng đang tức giận, Âu Dương Cẩn Hiên, nguyên lai tất cả thật sự như ta nghĩ, người dám gạt ta, đem ta cùng Tuyết hai người xoay quanh đùa giỡn?

“Tức chết ta, tiểu Hiên từ chết tiết, Cẩn Hiên chết bầm, nguyên lai bọn họ lại làm ‘Chuyện xấu’ sau lưng chúng ta nhiều như vậy, làm hại tỷ muội chúng ta hôm nay mới gặp lại, hơn nữa nếu không phải ta vừa vặn nghe được hôm nay là sinh nhật Cẩn Hiên, ta cũng sẽ không hóa trang để vào Cẩn vương phủ, cũng sẽ không nhìn thấy tiết mục phấn khích của người, còn có thủ khúc hai người chúng ta cùng nhau sáng tác. Người có biết khi ta nghe được người thổi thủ khúc kia ta đã khiếp sợ như thế nào không? Quả thực ta không thể tin lỗi tai của mình, sau nhiều màn biểu diễn phấn khích đó làm cho ta không thể không cá kinh, nhưng khi ta kêu Cẩn Hiên mang ta đi gặp người, bọn họ lại viện cớ này nọ, nếu không phải nể bọn họ là Hoàng đế, Vương gia, không muốn làm cho bọn họ mất mặt, người nghĩ rằng ta sẽ nghe lời cha ta sao, nhìn cái gì sân bóng rổ? Bất quá cũng thật may mắn, bằng không nếu bọn họ cứ ngăn cản, chúng ta không biết năm nào tháng nào mới gặp lại nhau đâu!” Ngao Tuyết xoay người một cái, ngồi xuống, càng thêm giận không thể kiềm chế mắng to huynh đệ Âu Dương.

“Hôm nay ta cũng đứng ở trong phòng, cảm thấy nhàm chán, mà Cẩn Hiên lại không cho ta đến tiền viện, cho nên ta đành phải đi đánh bóng, xem ra đây đúng là ý trời, cho dù bọn họ có ngăn cản như thế nào, cũng vô pháp ngăn cản chúng ta gặp nhau. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, cuối cùng chúng ta không phải đã gặp lại sao?” Ngao Quân cũng ngồi dậy theo, vỗ vỗ Ngao Tuyết đang bị vây trong lửa giận, thần nhiên nói. Kỳ thật nội tâm nàng cũng rất tức giận, xem ra huynh đệ bọn họ đã sớm có âm mưu.

“Thật sự là ý trời a! Hừ, bọn họ ngăn cản được chúng ta, ngăn cản không được ông trời.” Ngao Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi hừ một tiếng, đồng tử không ngừng chuyển qua chuyển lại, xem ra là đang suy nghĩ cái quỷ kế gì đó.

“Ừ, chẳng qua không biết bọn hắn làm như vậy rốt cuộc là có dụng ý gì?” Ngao Quân nhú nhú mày, giống như tự hỏi. Bởi vì Ngao Tuyết đưa lưng về phía Ngao Quân, cho nên nàng không có nhìn thấy tình quang trong mắt Ngao Tuyết.

“Dụng ý gì? Không phải nghĩ hai người chúng ta là tình nhân sao, sợ chúng ta gặp nhau rồi tình cũ phục nhiên a!” Ngao Tuyết khinh thường nhếch khóe miệng lên. Tiểu Hiên từ chết tiết không tin tưởng nàng, nghĩ nàng là dương hoa nữ tử sao? Gặp một người yêu một người, ngay cả con cũng sinh cho hắn, thế nhưng còn dám hoài nghi tình cảm của nàng.

Bất quá... A! Không đúng a! Thế nhưng bọn họ lại nghĩ hai người các nàng là một đôi, nói cách khác bọn họ cũng không biết Quân là nữ tử, vậy còn Cẩn Hiên... Không, không thể nào! Cẩn Hiên hắn... Hắn nghĩ Quân là nam tử, nhưng hắn vẫn liều lĩnh theo đuổi yêu thương Quân, trách không được đêm tiến cung đó, khi hắn nói người hắn yêu, trong lời nói lại kỳ quái như vậy, hơn nữa về mặt khẩu trang hỏi nàng: ‘Tình yêu chân chính có thể vượt qua giới tính?’ nguyên lai... Oa, xem ra Cẩn Hiên thật sự yêu thầm Quân rồi, liền ngay cả Quân là ‘Nam tử’ cũng không để ý? Hào, thấy người là một kẻ si tình, tâu tâu ta tuyệt đối sẽ giúp người sớm ngày ôm mỹ nhân về, hi hi... Thật chờ mong người nhận biết thân phận chân thật của Quân thì sẽ có cái biểu tình gì! Hi hi... Ngao Tuyết ác liệt nghĩ.

“Ha ha... Quả nhiên là như thế! Nguyên lai Cẩn Hiên nói là ý này.” Ngao Quân đột nhiên tâm tình tốt cười nói. Cẩn Hiên không chỉ một lần nói nàng có người yêu, làm hại nàng vẫn không hiểu, vốn nghĩ hắn nói là Gia Luật Ứng, lại không thể tưởng được nguyên lai hắn nói là Tuyết a! Trách không được hắn vẫn luôn để ý người quan trọng nhất trong lời nói của nàng, hơn nữa mỗi lần nàng nhắc tới Tuyết, hắn liền thành bộ dáng thương tâm muốn chết, nguyên lai hắn ăn dấm chua của Tuyết a! Ha ha... Kỳ thật cũng không thể trách hắn, ai kêu nàng không nói rõ ràng đâu! Ngao Quân nghĩ đến Cẩn Hiên làm những chuyện như vậy đều bởi vì yêu nàng, là vì ghen, cũng không cảm thấy tức giận, tựa hồ còn có chút ngọt ngào.

“Đúng vậy! Bất quá bọn họ dám đem tỷ muội chúng ta ra đùa giỡn, ta sẽ không dễ dàng buông tha huynh đệ bọn họ, hi hi...” Ngao Tuyết đột nhiên quay đầu, tà tà cười với Ngao Quân, hoàn toàn không có lửa giận vừa rồi.

Vừa rồi lúc Quân nói đến Cẩn Hiên, sự vui sướng trong giọng nói đã bị nàng nhận thấy nha! Hơn nữa một chút cũng không có tức giận như trước đó, Quan ghét nhất bị lừa gạt nhưng lại không ghét Cẩn Hiên, hi hi... Thật không hiểu Cẩn Hiên đã làm cái gì, lại có thể làm cho một người không hiểu tình thương đối với hắn không đồng nhất như thế, xem ra nàng muốn tác hợp mối lương duyên này cũng không quá khó khăn như trong tưởng tượng trước đó nha! Bất quá cho dù trong lòng Quân có Cẩn Hiên, nếu nàng không ở bên cạnh hỗ trợ, thì không biết bao giờ bọn họ mới thành một đôi đâu! Quân ngay cả thân phận nữ tử cũng không nói cho Cẩn Hiên biết, thật không biết trong lòng nàng ta suy nghĩ cái gì?

“Ngươi muốn làm thế nào?” Ngao Quân có chút sợ hãi, có thể đắc tội tiểu nhân, cũng không thể đắc tội Lăng Ngao Tuyết, ngay cả ba ba mẹ mẹ Tuyết cũng chính mồm nói, ngay cả hai người bọn họ cũng sợ thủ đoạn chính người của Tuyết, tỷ phu, Cận Hiên các người tự cầu phúc đi! Nhưng nhìn thấy nụ cười quỷ dị của Tuyết, như thế nào nàng lại cảm thấy, người nàng ta muốn chinh không phải tỷ phu hay Cận Hiên, mà chính là nàng a! Suy nghĩ nhiều, nhất định là do suy nghĩ nhiều, mình lại không có đắc tội nàng ta, nhưng trong lòng vẫn thấy lo.

“Hi hi... Nếu bọn họ đã nghĩ chúng ta từng yêu nhau, đã sai thì chúng ta theo sai luôn đi, khí khí bọn họ, hi hi... Ngươi lại đây...” Ngao Tuyết cười đến có thể nói là ‘vô hại’ a! Ghé vào tai Ngao Quân, đem kế hoạch của nàng nói ra, nói tới khúc quan trọng lại vô ý thoáng nhìn thấy bóng người chớp động ngoài cửa, đột nhiên không giữa được trọng tâm, ngã ở trên người Ngao Quân.

Ngao Quân một bên nghe kế hoạch Ngao Tuyết, mặt chậm rãi biến đen, trên đầu không ngừng toát mồ hôi lạnh, trừng phạt như vậy quá nặng đi! Tỷ phu đường đường là Hoàng đế, như thế nào có thể chịu được loại sự tình này, hơn nữa vừa nghĩ đến bộ dáng hân muốn giết nàng, nàng không kiềm được rung mình một cái, sớm muộn gì nàng cũng bị tuyết đưa chết, hơn nữa nếu làm theo kế hoạch, nhất định Cận Hiên sẽ càng thêm thương tâm, nàng không chấp nhận hân, vốn đã khiến hân chịu nhiều dày vò, hiện tại nàng lại làm hân kích thích như vậy, nàng không đành lòng a! Vừa định lên tiếng cự tuyệt kế hoạch của Tuyết, cũng không nghĩ Tuyết đột nhiên ngã xuống dưới, nàng phải chạy nhanh ôm lấy Tuyết.

Cùng lúc đó, chỉ nghe ‘Phanh’ một tiếng, cửa bị đá văng ra, liền nghe thấy hai thanh âm nổi giận: “Các người đang làm cái gì?” Tiếp theo một vầng một xanh hai thân ảnh nháy mắt đến bên cạnh các nàng, một người một bên kéo hai nàng ra.

“Lăng Ngao Quân, ta không bị thương tích đây mình, ngươi sẽ không cao hứng có phải hay không?” Một tay Cận Hiên nắm lên cổ tay mảnh khảnh của Ngao Quân, gân xanh bạo khởi giận dữ hết lớn, trong mắt tràn ngập tơ máu, vừa rồi vì phá tan huyết đạo mà trán đầy mồ hôi, thần thái điên cuồng, nửa phần cũng không có bộ dáng ‘Lãnh diện chiến thần’ Cận vương gia.

“Không phải, Cận Hiên, kỳ thật ta...” Là nữ... Ta cũng không muốn thương tổn ngươi! Ngao Quân vội vàng nói, nhưng vừa nói được một nửa, đột nhiên dừng lại, chỉ còn cách lạnh lùng quay đầu đi, sắc mặt bình tĩnh không có người biết nàng đang suy nghĩ cái gì. Không, nàng không thể nói, nếu hiện tại cho Cận Hiên biết đáp án vừa lòng, cho dù nói cho hân biết cũng có ích lợi gì đâu? Vẫn như cũ hân cũng sẽ thương tâm, nếu nàng làm vậy sẽ thương tổn hân. Có lẽ hân cứ hiểu lầm như vậy cũng tốt, bởi vì hân không chịu nổi áp lực khi yêu một người nam nhân mà sẽ buông tha cho, sẽ vì nàng có ‘Người yêu’ mà tuyệt vọng, chỉ cần hân bỏ cuộc, tuyệt vọng, hân sẽ không lại vì nàng mà thương tâm.

Nói a! Nói a! Mau thổ lộ a... Ngao Tuyết bị Cận Hiên ôm ở trong lòng, nửa điểm cũng không chú ý tới ánh mắt muốn giết người của Cận Hiên, lúc này Cận Hiên lại hơi đắm chiêu nhìn chăm chăm nàng, vẫn như trước nàng một lòng nhìn hai người trước mắt, tay nắm thành quyền, về mặt khăn trương, trong lòng không ngừng mà hét trợ uy cho Ngao Quân, nhìn thấy Cận Hiên mặt đã sẫm trắng, hiện tại cũng chỉ còn lại Quân, chỉ cần Quân nói ra mình là nữ tử, chỉ cần Quân nói ra trong lòng nàng thật sự có Cận Hiên, vậy hết thảy đều có thể hạnh phúc viên mãn, kế hoạch của nàng cũng không cần thực thi...

Chẳng qua, ngay lúc Ngao Tuyết vạn phần khăn trương mong chờ, Ngao Quân lại nói một câu làm cho Ngao Tuyết thiếu chút nữa té xỉu, hận không thể đi lên cốc đầu nàng, nhìn xem nàng thông minh rốt cuộc lại nói cái gì a!

“Kỳ thật ta cũng không muốn thương tổn ngươi, nhưng ta ‘Yêu’ là nàng, ai cũng ngăn cản không được ta.” Ngao Quân quay đầu, thẳng tắp nhìn đôi mắt tràn ngập thống khổ của Cận Hiên, kiềm nén sự đau nhức trong lòng, chỉ thẳng vào Ngao Tuyết, về mặt kiên quyết nói.

“Ngươi... Ngươi...” Cận Hiên không thể tưởng được Ngao Quân lại không để ý đến cảm giác của hân như thế, kiên quyết ở trước mặt hân nói lên tình yêu mãnh liệt của mình, đau lòng hân hiện tại hoàn toàn chết lặng, về mặt có điểm hoảng hốt chỉ vào Ngao Quân, nửa điểm cũng không nói nên lời.

Ngao Tuyết trực tiếp hai mắt trừng lớn, bắt đắc dĩ vốn có thể hảo hảo nhìn hai người thổ lộ lại biến thành trường hợp thâm trầm như thế: Quân a Quân, trước kia ngươi rất không nghe lời, hiện tại như thế nào lại nghe lời như vậy a! Hoàn toàn chiếu theo kế hoạch nàng vừa nói mà làm, rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ cái gì? Một nam nhân tốt như vậy, ngươi còn đòi hỏi cái gì a? Xem ra kế hoạch của nàng vẫn phải tiếp tục.

Động tác, về mặt Ngao Tuyết, tất cả đều thu vào trong mắt Cận Hiên, trong lòng thật là nghi hoặc: vì sao Tình nhi lại có biểu tình kỳ quái như vậy, vì sao khi Mạc Quân nói những lời này, nàng lại một bộ ‘Chỉ tiếc rên sắc không thành thếp’, chẳng lẽ... Cận Hiên đột nhiên nghĩ tới cảm giác kỳ dị khi hân vừa gặp Mạc Quân, nhìn nhìn lại thái độ Tình nhi đối đãi với nàng, về mặt lạnh lùng liếc nhìn Mạc Quân một cái, một ý tưởng trong đầu xẹt qua, thì ra là thế, trách không được... Ha ha... Tình nhi của hân thật sự là đáng yêu a!

“Tình nhi, trầm có chuyện muốn nói với ngươi, cùng trầm đi ra.” Cận Hiên cố ý nghiêm mặt, không để ý Ngao Tuyết phản đối, cứng rắn lôi Ngao Tuyết ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người đang trầm mặc, không khí quỷ dị quanh quẩn giữa hai người.

“Quân, Vũ Tình đã là thê tử hoàng huynh, ngươi không có khả năng đến với nàng, bỏ cuộc đi, được không?” Cận Hiên cố gắng giả vờ, thấp giọng hỏi. Hân đã vì Quân mà bỏ qua tôn nghiêm nam tử, hân chỉ hy vọng Quân có thể cảm nhận được tấm chân tình của hân.

“Không có khả năng, Cận Hiên, nếu có thể từ bỏ Tuyết... Có thể từ bỏ Vũ Tình, vậy thì ngươi cũng có thể buông ta ra, đừng chấp nhất nữa, buông được không?” Ngao Quân thật sự kiên quyết từ chối, nhìn đến thân ảnh đứng không vững của Cận Hiên, cuối cùng không đành lòng, nhẹ giọng khuyên.

“Không, không có khả năng, ta nói rồi, ta vĩnh viễn cũng không bỏ cuộc, vĩnh viễn vĩnh viễn... Lăng Ngao Quân, ngươi tại sao có thể tàn nhẫn như vậy, vì sao lại cứng rắn muốn ta buông ngươi, vì cái gì? Vì cái gì...” Cận Hiên nắm bả vai Ngao Quân, thần thái điên cuồng loạn choạng hết lớn vào Ngao Quân, lúc này hân đã hoàn toàn mất đi lý trí.

“Cần Hiên... Ngô... Ngô...” Ngao Quân còn muốn nói cái gì, Cần Hiên cúi đầu, che lại môi của nàng, trấn trở cần mết, động tác là mềm nhẹ như vậy, giống như nàng là bảo bối cực kỳ trân quý.

Ngao Quân thật sự đầu óc trống rỗng, tiếp theo trong lòng không ngừng mà chua xót: Cần Hiên, đối với tấm lòng của ngươi, ta thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, ta thật sự rất muốn đáp ứng ngươi, nhưng ta lại rất sợ rất sợ, ta sẽ tổn thương ngươi càng sâu, ngươi biết không? Tuyệt nói đúng, yêu thương một người vô tình vô tâm như ta, nhất định sẽ thống khổ, ngươi tại sao lại yêu ta như vậy? Vì cái gì lại giống như Gia Luật Ứng, gốc ghéech như vậy? Rốt cục ta nên làm thế nào với ngươi cùng Gia Luật Ứng bây giờ?

Kỳ thật trong lòng Ngao Quân đau so với Cần Hiên không kém, đối với nụ hôn của Cần Hiên, nàng rất muốn cự tuyệt, nhưng, nàng lại bất lực, cuối cùng lại chậm rãi đáp lại nụ hôn kia.

Vừa được Ngao Quân đáp lại, Cần Hiên mừng như điên, càng thêm ôm Ngao Quân chặt hơn, muốn hôn thật sâu, cũng không nghĩ đến đột nhiên Ngao Quân vươn tay, từ trong lòng Cần Hiên đẩy ra.

“Cần Hiên, thực xin lỗi.” Ngao Quân khàn khàn nói, đưa lưng về phía Cần Hiên, không cho hắn nhìn thấy nàng đang khóc, nói xong, không đợi Cần Hiên mở miệng, liền chạy trời chết xông thẳng ra cửa, nàng sợ nếu lưu lại, nàng thật sự sẽ đáp ứng hắn, sợ sẽ nói tất cả với hắn.

“Quân, ta nói rồi ta sẽ không từ bỏ, tốt nhất ngươi nên nhớ kỹ.” Cần Hiên hô lớn nói với Ngao Quân đang vọt đi, trong lòng kiên quyết cũng tràn ngập sự đau nhức, khiến cho người nghe phải rơi lệ, nghe thấy sẽ thương tâm.

Ngao Quân thoát ra khỏi phòng, nhưng nàng thoát được tâm của mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 62: Rời khỏi Cần vương phủ

Cần vương phủ bên cạnh ao hoa sen, một thân mình hoàng long bảo hoàng đế lôi kéo một nữ tử tuyệt sắc ăn mặc như gả sai vật, mà nữ tử tuyệt sắc kia không ngừng gầy dựa, thấy như thế nào cũng là hoàng đế bộ dáng làm chuyện xấu.

“Âu Dương Chính Hiên, ngươi làm chi! Buông.” Ngao Tuyệt tránh khỏi kiểm chế của Chính Hiên, cả giận nói. Nàng còn muốn tác hợp Cần Hiên cùng Quân, tiểu Hiên Tử làm chi kéo nàng đi, cũng không biết Quân cùng Cần Hiên hiện tại thế nào, không biết cuối cùng tiểu hải tử Quân có nói rõ ràng với Cần Hiên không...

“Không được ở trước mặt ta nghĩ người khác.” Chính Hiên không hờn giận gì Ngao Tuyệt một chút, cho dù biết thân phận Mạc Quân, nhưng hắn vẫn khó chịu Tình nhi của hắn ở trước mặt hắn thất thần nghĩ người khác.

“Ta đã nghĩ như thế nào, hừ, ta sẽ nghĩ Quân âu yếm nhất của ta, ngươi thì phải thế nào đây.” Ngao Tuyệt không sợ chết nói lại. Nhìn tiểu Hiên tử vì nàng ghen, trong lòng nàng lại vui vẻ đắc ý, hừ, trước kia hắn tam cung lục viện đều là nàng ăn dấm chua của hắn, hiện tại cũng nên làm cho hắn ăn một lần, mặc dù có điểm tính toán giống tiểu nhân nhưng ai kêu hắn thế nhưng cùng Cần Hiên liên hợp lừa nàng! Cho nên đánh chết cũng sẽ không thừa nhận kỳ thật nàng ngại ngày quá nhàm chán, không có việc gì tìm việc làm.

“Ngươi...” Chính Hiên gân xanh bạo khởi chỉ vào Ngao Tuyệt, theo sau đó lại tào nhả cười, huy vung lên ống tay áo, ở một bên tảng đá ngồi xuống, an nhàn tự tại nói: “không thể như thế nào, ngươi nếu muốn nghĩ! Vì phu tuyệt đối tôn trọng ngươi.”

“Ách? Ngươi không tức giận?” ngao Tuyệt đang đắc ý, cũng không nghĩ Chính Hiên sẽ nói như vậy, sững sờ một chút sau đó không thể tin nghi vấn hỏi.

“Không tức giận, ngươi không phải vẫn theo ta nói tự do sao? Trẫm đương nhiên tôn trọng tư tưởng tự do của ngươi.” Chính Hiên một bộ là hảo thượng phu hiểu lý lẽ, về mặt ‘ta thập phần tôn trọng ngươi’ nói.

“Ngươi... Tốt! Âu Dương Chính Hiên không hổ là Âu Dương Chính Hiên, hừ, quả nhiên là người thường xuyên ở trong đồng nữ nhân hỗn tạp, thế nhưng đều bị ngươi nhìn thấy, hừ, nói, ngươi là làm sao thấy được?” Ngao Tuyệt đầu tiên là một mạch tái chỉ Chính Hiên, sau đó về mặt khinh thường nói, khẩu khí có điểm ề ảm hời.

Nàng vốn đang làm Chính Hiên tức giận nhưng hắn bộ dáng không sao đối nàng cùng người khác, nhưng nhìn Chính Hiên tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn nàng, nhất thời hiểu được, thái độ hắn hội biến chuyển nhanh như vậy, từ phần nộ đến muốn giết người, tái đến bây giờ không sao cả, duy nhất khả năng hắn đã nhìn ra thân phận Quân. Cũng là nhớ ngày đó hắn nhưng là tam cung lục viện, nữ nhân một đồng lớn, mỗi ngày lưu luyến giữa những nữ nhân tuyệt sắc khác nhau, tuyệt không kỳ quái chính là nghĩ đến hắn từng có nhiều nữ nhân như vậy, trong lòng ề ảm thật là, vốn hắn sẽ ghen, như thế nào hiện tại phản biến thành nàng ghen!

“Ha ha.... Trẫm là loại người nào a! hội nhìn không ra, nàng nghĩ rằng ta và Cần Hiên cái kia đại ngu ngốc không gần nữ sắc giống nhau! Ha ha...”

Chính Hiền đắc ý cười lớn nói, hoàn toàn không chú ý tới Ngao Tuyết càng ngày càng đen mặt.

“Âu Dương Chính Hiền, người rất đắc ý đấy? Là khoe ra người duyệt vô số nữ nhân sao? Có phải hay không nghĩ bọn họ, thực hoài niệm đoạn thời gian kia?” Ngao Tuyết nhìn bốn phía một chút, gặp bốn phía không hề có bóng người, một phen nắm lỗ tai Chính Hiền giống cái đồ phụ hắc nghiêm mặt ép sát nói.

“Không, không, mau buông tay a! trẫm không nói, trẫm không nói còn không được sao?” chính Hiền vẻ mặt lấy lòng cầu xin tha thứ nói, bị Ngao Tuyết nói như vậy, hân thể này mới hậu tri hậu giác phát hiện chính mình phạm vào nhiều sai lầm, biết rõ Tình nhi kiêng kỵ nhất hân từng có quá đông phi tử, mà nàng cũng bởi phi tử hân mà chịu quá nhiều đại khổ, như thế nào nhất thời mau miệng nhưng lại nói lời nàng không muốn nghe đâu! Tuy rằng đây là sự thật.

“Hừ.” Ngao Tuyết hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn là buông lỏng tay ra, hai tay hoang ngực nói: “bất quá, chàng nói cũng là sự thật, nếu chàng còn không nhìn ra Quân là nữ tử, vậy chàng liền sống uống phỉ. Nhưng là, chàng khi nào thì phát hiện, ta dám khẳng định vừa mới bắt đầu, chàng còn không có phát hiện.” Nếu ngay từ đầu hân chỉ biết Quân là nữ tử hân sẽ không ở trước mặt bách quan phát hỏa lớn như vậy, cũng sẽ không đối Quân tràn ngập địch ý.

“ách! Kỳ thật vừa thấy Mạc Quân trẫm liền cảm thấy kỳ quái nhưng lại nhất thời nghĩ không ra làm sao kỳ quái, sau hai người các nàng lại... ách cho nên trẫm cũng chỉ cố ghen, hoàn toàn không có lý trí, làm sao lại đi nghĩ cảm giác kia là gì? Bất quá vừa mới ở trong phòng, nhìn đến các nàng ngã vào trên giường kia, ta mặc dù nhất thời tức giận đến muốn giết người nhưng nghĩ lại cho dù nàng cùng Mạc Quân từng là người yêu, nàng cũng không khả năng lớn mật như thế trước mặt Cẩn Hiền cùng trẫm cùng nàng... thân thiết, hơn nữa sau lại xem về mặt nàng xem Mạc Quân cùng Cẩn Hiền cùng một chỗ ta liền nhớ tới kỳ quái khi vừa gặp Mạc Quân? Mạc Quân nàng phần nam nhân quả thật rất giống, cơ hồ làm cho người ta không phân biệt được, cho nên hân ở trong quân doanh lâu như vậy cũng không có người phát hiện, nhưng nàng thủy chung là nữ nhân, tổng tránh không được động tác về mặt nữ tính, hơn nữa trên thân nàng còn có mùi thơm nam tử không có, cho nên trẫm kiên khẳng định nàng là nữ tử.” Chính Hiền nuốt hạ nước miếng, đem quá trình phát giác thân phận Ngao Quân nói ra toàn bộ. Dật Hiền nói rất đúng, không phân biệt phải trái thật sự là thiên tính nữ nhân, nhất là sua thành thân, nữ nhân đáng yêu đều hội biến thành cộp mẹ, vừa mới còn vì hân từng có quá nhiều phi tử mà có thể liếc mắt một cái nhìn ra Mạc Quân là nữ tử mà ăn đấm chua! Hiện tại lập tức nói nếu hân nhìn không ra Mạc Quân là nữ tử hân liền sống uống phỉ, thật đúng là một hồi một dạng đâu!

“Hừ, vốn đang tưởng hảo hảo mà trừng phạt các người, không nghĩ tới nhanh như vậy khiến cho chàng nhìn ra, cũng không hảo chơi.” Ngao Tuyết khế nhếch miệng bất mãn nói. Ô ô... nàng vốn đang muốn cho tiểu Hiền tử tái giận một mạch đâu! Nhanh như vậy sẽ không chơi, ô ô... kế hoạch của nàng chẳng phải là ngâm nước nóng sao? Không cần a! thật vất vả cùng Quân gặp lại, rốt cục có chuyện hảo ngoạn, hiện tại tất cả đều không chơi, tiểu Hiền tử biết thân phận Quân, ngoạn không được, mà nhìn đến Cẩn Hiền đối Quân si tình như vậy, nàng hận không thể lập tức khiến cho hân cùng Quân hai người thành thân, càng thêm không thể chơi, cho nên nàng không có biện pháp lấy lại công đạo... ô ô....

“Trừng phạt? Nàng nói nàng như vậy giận chúng ta, là vì trừng phạt chúng ta? Trẫm cùng Cẩn Hiền làm sao đắc tội nàng? Vì cái gì yếu trừng phạt chúng ta?” chính Hiền không rõ cho nên hỏi.

“Tiểu Hiền tử đồng chí nhớ thật không tốt nga! Chàng đã quên, chàng lúc trước là như thế nào theo ta nói Mạc Quân đi dạo chơi? Chàng đã quên, chàng như thế nào gạt ta rồi kinh thành? Chàng đã quên chàng cùng Cẩn Hiền hai người như thế nào ngăn cản ta cùng Quân gặp mặt?...” Ngao Tuyết tà ác một bên cười, một bên hướng Chính Hiền tới gần, Chính Hiền lui về phía sau đồ mồ hôi lạnh, hân hiện tại mới nhớ tới còn chuyện này, thật đúng hạo tử miệng mà ra a!

Rốt cục làm cho Chính Hiền không thể lui, Ngao Tuyết lập tức nổi lên tà cười, như núi lửa bùng nổ hướng về phía Chính Hiền hét lớn: “Âu Dương Chính Hiền, chàng thế nhưng không tin ta, hoài nghi tình yêu ta đối chàng, hoài nghi ta sẽ ngoại tình, ta có kỹ năng dương hoa như chàng sao? Ta là trong lòng có người còn có thể giả cho một người khác sao? Chàng không phải đã tung hoài nghi cục cung không phải con chàng? A! chàng nói a...”

Lỗ tai Chính Hiền đều bị Ngao Tuyết cấp điếc, nhưng hân còn không có thể che đi, nếu làm như vậy, kia cuối cùng bị thương nhất định không chỉ có lỗ tai hân, nhưng mặt sau lại là hồ nước, hân lui lại không được, thống khổ a! hơn nữa Ngao Tuyết tựa hồ còn không buông tha hân, một đồng câu hỏi được nàng lôi ra, hoàn toàn không cho Chính Hiền nói chuyện, nói xong lời cuối cùng thật sự không thể nghĩ được còn có cái gì có thể nói, nhưng còn không hết giận rõ ràng liền hướng Chính Hiền đá qua, Chính Hiền biết rõ động tác của nàng cũng không thể trốn, chỉ có thể ngang sinh chịu một cước của nàng.

“Tình nhi cín bót giận, trẫm sai rồi, trẫm không nên hoài nghi nàng, cín bót giận, đừng tức giận hỏng hết thân mình...” chính Hiền chịu đựng một cước kia Ngao Tuyết đá trên đùi hân đau đớn, vỗ về Ngao Tuyết tức giận không ngừng đến phía sau lưng pháp phòng, một bộ lấy lòng chân thành cười nói.

“Tránh ra!” ngao Tuyết không cảm kích đẩy Chính Hiền ra, hô, này một phen phát tiết, trong lòng ác khí giảm không ít, cả người thoải mái, cho nên nói thôi trong lòng có khí phải ra, trẫm ngàn đừng ghen, nếu không hội đem chính mình cấp ghen phá hư.

“Tình nhi, trẫm nhận sai không được sao? Trẫm hội như vậy, lúc đó chẳng phải bởi vì trẫm rất để ý nàng, sợ mất đi nàng sao? Hơn nữa ai kêu Mạc Quân vĩ đại như vậy, trẫm nhất thời không có tin tưởng, nếu đối lại là những người khác trẫm căn bản không để ý, nhưng nàng không giống vậy, nàng la Mạc Quân là cái kí người cả ngày trong miệng khen không dứt miệng gọi thân tợ, hơn nữa...” Chính Hiền vẻ mặt ủy khuất nói, hân cũng không nghĩ thời, tưởng hân thiếu niên thiên tử, cho tới bây giờ việc gì đều nắm trong tay, cũng không tưởng yêu tình nhi, lại luôn lo được lo mất, thật vất vả Tình nhi trở thành thê tử chính mình, còn vì mình sinh cái tiểu tử rất đáng yêu, cũng không tưởng phía sau xuất hiện cái Mạc Quân...

“Hơn nữa cái gì?” Ngao Tuyết tà liếc Chính Hiền một chút hỏi, nghe được Chính Hiền nói vậy, nàng trong lòng một chút tức giận còn lại cũng hết, hi hi... Quân nếu thật là nam trong lời nói, kia quả thật khắp thiên hạ nam tử đều lo lắng cho lão bà mình, ai, ai kêu tiểu hài tử Lăng gia bọn họ chính là xuất sắc như vậy đâu! Đây là chuyện không có biện pháp, vấn đề ghen, vấn đề ghen! Ha ha... [tự kỳ ing]

“hơn nữa, nàng... nàng còn nhớ rõ nàng từng trúng độc, nói qua gì sao?” Chính Hiền do dự mà nói, hân sợ Tình nhi lại nhớ chuyện thương tâm kia.

“Nói cái gì, này có liên quan sao?” Ngao Tuyết quay đầu đến, đối mặt Chính Hiền về mặt nghi hoặc nói. Vô duyên vô cớ để làm chi nhắc tới chuyện khi trùng độc?

“nàng khi đó từng nhắc tới ‘Quân’, nàng nói ‘Quân nói, ta sẽ sống thật lâu thật lâu, dài mệnh trăm tuổi. Quân nàng rất tuyệt, bát quái của nàng tính toán thực chuẩn, loi nàng chưa từng có người dám nghi ngờ, cho nên hẳn nói ta có thể sống thật lâu, ta liền nhất định có thể dài mệnh trăm tuổi’, cho nên ta biết trong lòng nàng có một người tên Quân, thế cho nên trăm mới có thể như vậy dễ dàng trúng kế Mộng phi, đơn giản là Nam Cung Quân cũng kêu ‘Quân’ cho nên. ... Tuy rằng sau lại biết cái kia không phải Nam Cung Quân nhưng trăm vẫn là đối ‘Quân’ này thực để ý, mà Mạc Quân không chỉ có kêu Quân hơn nữa Cần Hiền nói nàng không chỉ có binh pháp mưu lược hơn người, mà kỳ môn bát quái không người có thể địch, cho nên trăm thực khẳng định nàng chính là ‘Quân’ nàng nói, chính là trăm không nghĩ tới nàng dĩ nhiên là cái...” Chính Hiền càng nói thanh âm càng thấp, thỉnh thoảng lại coi phản ứng Ngao Tuyết.

“không nghĩ tới Quân là nữ tử, mà chàng lại mặc danh ki diệu ăn dấm chua lâu như vậy.” Ngao Tuyết hốc mắt có điểm hồng hồng nói tiếp. Nguyên lai tiểu Hiền từ ngay tại ‘Quân’ mà ăn dấm chua, nguyên lai tiểu Hiền tỏ đối nàng không có cảm giác an toàn như vậy, nguyên lai hẳn sợ hãi nàng có một ngày rời hẳn mà đi, mà nàng lại còn ở nơi đây cô tình gây sự.

“Tình nhi, nàng đừng khóc a! trăm sai lầm rồi, trăm không nên nhắc lại chuyện này, trăm không nên không tin nàng...” Chính Hiền gặp Ngao Tuyết hốc mắt đỏ, đem Ngao Tuyết ôm vào trong lòng, càng không ngừng tự trách nói.

“Ồ ô... Tiểu Hiền từ thực xin lỗi, là ta không nói rõ với chàng là ta không cho chàng cảm giác an toàn... ô ô .... Tiểu Hiền từ, ta yêu chàng... Ta cho tới bây giờ cũng chỉ yêu một người, chàng là nam tử đầu tiên ta yêu cũng là duy nhất...” Ngao Tuyết bỏ nhào vào trong lòng Chính Hiền, rốt cục nhìn không được chảy xuống nước mắt, một bên khóc lớn một bên tuyên thệ tình yêu chính mình với Chính Hiền.

“Tình nhi ngốc, trăm cũng yêu nàng, tuy rằng nàng không phải người trăm yêu đầu tiên nhưng là người trăm yêu nhất, cũng là người cuối cùng.” Chính Hiền động tình càng thêm ôm chặt Ngao Tuyết, nghe được Ngao Tuyết nói như vậy tâm tình hẳn thiện lương vui vẻ hạo vui vẻ nga! Thâm tình ngóng nhìn người trước mắt tràn ngập yêu say đắm nói.

“Tiểu Hiền từ...” Ngao Tuyết cũng là về mặt động tình nhìn lại Chính Hiền.

Tiểu thê tử đáng yêu như vậy, như thế nào có thể làm cho người ta không động tâm đâu? Nhất là thời điểm nàng thâm tình nhìn hẳn, quả thực là mê chết người, hảo nghĩ hôn nàng nga! Chính Hiền trong lòng vừa có ý tưởng này, lập tức hành động cúi đầu hôn xuống.

Ngao Tuyết cũng nhắm mắt lại ngênh đón, khi hai người thâm tình chuẩn bị hôn một thanh âm phá hồng phong cảnh vang lên làm cho hai người muốn hôn bản năng rất nhanh tách ra.

“Tuyết, người ở đây!” Ngao Quân một chút cũng không ý thức đến chính mình quấy rầy đến một đôi hữu tình nhân tình ý kéo dài, hữu khí vô lực kêu lên. Lòng của nàng còn đang suy nghĩ lời Cần Hiền vừa nói.

“Ách? Quân, như thế nào chỉ có người? Cần Hiền đâu?” Ngao Tuyết mặt đỏ có thể xuất huyết ngược ngừng cúi đầu nhẹ nhàng hỏi. Đáng chết thế nhưng bị Quân gặp được, không biết nàng có thể hay không cười nàng, tuy rằng nàng cùng tiểu Hiền từ đã là vợ chồng nhưng bị tỷ muội tốt nhất của mình nhìn thấy vẫn là hội thực xấu hổ.

Về mặt Chính Hiền tựa hồ như đang bắt mắt, hừ một tiếng quay đầu đi: thiếu chút nữa liền hôn đến, này Mạc Quân thực sẽ không nhìn thời điểm xuất hiện.

“Nga, hẳn còn tại trong phòng.” Ngao Quân căn bản là không có nghĩ Ngao Tuyết như vậy mà cười nhạo nàng, mà vẫn là một bộ tinh thần không phản chán nói, giống như một chết đi bộ dáng. Đừng nói nàng cảm tình ngu ngốc, tuyệt không biết nàng vừa mới phá hủy cái gì ‘chuyện tốt’, cho dù nàng biết coi tâm tình hiện tại chỉ sợ cũng không có cái tinh thần đi cười nhạo! Chính chuyện của nàng còn hồng bét đâu!

“Các người...” Ngao Tuyết cũng rốt cục ý thức được Ngao Quân không thích hợp, lo lắng hỏi. Mới gặp không bao lâu mà về mặt tự tin của Quân lại suy sút vô lực như vậy? Chẳng lẽ Cần Hiền khi dễ nàng?

“Không có việc gì, Tuyết, ta cũng có thể cùng người tiến cung a?” Ngao Quân hít sâu một hơi, thần nhiên nói. Nàng hiện tại thật sự không thể tái đối mặt Cần Hiền, nàng phải rời đi nhưng nàng trừ bỏ Cần vương phủ tựa hồ không có địa phương để đi, trừ bỏ hoàng cung, nhưng hoàng cung nghe nói cũng không phải người bình thường có thể vào, vẫn là phải hỏi Tuyết.

“Có thể a!” Ngao Tuyết thực vui vẻ kéo tay Quân lớn tiếng nói, nàng hiện tại không phải giận Chính Hiền mà là sau khi nàng nhìn thấy Ngao Quân có quyết định này, nàng rốt cục lại có thể cùng Quân ở cùng một chỗ, vạn tuế!

“Tình nhi, hậu cung ngoại thân là không thể ở lại, hơn nữa các nàng hôm nay trước mặt văn võ cả triều... Ách như vậy, hiện tại tái tiếp Mạc Quân tiến cung chỉ sợ không ổn.” Chính Hiền lập tức ra tiếng phản đối. Hay nói giỡn, tuy rằng Mạc Quân là nữ tử nhưng nếu nàng thật sự tiến cung, lấy cảm tình Tình nhi cùng nàng tốt như vậy, hai người nhất định mỗi ngày dính vào nhau, kia đến lúc đó hẳn chẳng phải thật sự thành người cô đơn, hàng đêm một mình trông phòng, hẳn mới không cần đâu! Hơn nữa nàng hiện tại thân phận là thái phó thái tử, ở hoàng cung tiểu trụ mấy ngày còn có thể, nhưng nếu dài trụ nhất định sẽ có lời nói không tốt truyền ra, đặc biệt vừa mới bọn họ hai người còn trước mặt mọi người ôm.

“Cũng đúng, Quân, người ở nơi này ở không tốt sao? Hẳn là không phải khi dễ người?” Ngao Tuyết nhìn từ trên xuống dưới Ngao Quân nói, vừa mới không phải hoàn hảo sao? Như thế nào đột nhiên muốn rời khỏi Cần vương phủ đâu? Mối của nàng? Chẳng lẽ... hi hi... thật là, biết rõ Quân mặt mỏng, Cần Hiền cứ thế gấp để làm chi? Làm hại ta bây giờ tại đây nghĩ biện pháp giúp người lưu Quân lại. Còn có tiểu Hiền từ, chàng đừng cho là ta không biết suy nghĩ của chàng? Ngao Tuyết liếc nhìn Chính Hiền một cái, trong lòng nghĩ: bất quá mặc kệ nói như thế nào nàng hiện tại là một quốc gia chi mẫu,

trên người có trách nhiệm với con dân Long Hiên, nàng không thể như trước không có ky.

“Không phải, chính là ở trong này quá rầy rầy Cẩn Hiên lâu lắm không tốt, nếu không thể ở tại trong cung, ta đây đi khách sạn ở tốt lắm, tuyệt người giúp ta thu xếp đi!” Ngao Quân quay mặt đi, lạnh nhạt nói, ánh mắt đánh giá của Tuyết làm cho nàng cảm thấy nàng giống như bị xem thấu, nàng không biết nên cùng Tuyết nói như thế nào.

“A? thật sự muốn đi? Không cần cùng Cẩn Hiên nói một chút?” Ngao Tuyết còn cố gắng giúp Cẩn Hiên, trong lòng lại gấp, Cẩn Hiên đã chạy đi đâu, Quân phải rời khỏi Cẩn vương phủ người có biết hay không, thế nhưng tại đây trọng yếu làm rửa đen rút đầu, mau hiện ra cho ta!

“Àn.” Ngao Quân chính là nhẹ nhàng mà gạt đầu một cái.

“Đã biết.” Ngao Tuyết hạ tay xuống, biau môi suy sụp nói. Lúc này, làm cho Ngao Tuyết biết nàng thật đã hạ quyết tâm phải rời khỏi, hướng đến chuyện Quân quyết định chưa từng có người nào có thể thay đổi, cho dù nàng cũng không thể.

“Vậy người mang ta đi khách sạn đi! Nơi này người có vẻ quen.” Ngao Quân thân nhiên nói sau đó xoay người ly khai, nàng hiện tại thậm chí nghĩ thoát đi nơi này càng nhanh càng tốt, nàng sợ Cẩn Hiên nếu đuổi theo nàng hội không chế không được chính mình đáp ứng hẳn.

“A? từ từ...” Ngao Tuyết gọi Ngao Quân đang rời bước đi lại, nàng vừa mới cảm thấy là lạ, hiện tại mới nhớ tới là cái gì, gặp Quân ngừng lại quay đầu đến nghi hoặc nhìn nàng, thế này mới kỳ quái hỏi: “Cho dù rời đi Cẩn vương phủ, cũng không cần đi trụ khách sạn a! không đúng, phải nói là khách sạn mới đúng, không cần đi trụ khách sạn a! Người có thể ở phủ thái phó thái tử thôi!”

“phủ thái phó thái tử? Ta không biết thái phó thái tử a!” Ngao Quân nhăn nheo, khó hiểu nói. Cái gì thái phó thái tử? Liên quan gì chuyện nàng, này thái phó thái tử là loại người nào? Nàng lại không biết, như thế nào không biết xấu hổ đi ở trong nhà người ta đâu?

“A?” Ngao Tuyết cả người đều mờ, đây là cái gì? Quân có phải hay không choáng váng? Như thế nào có người không biết chính mình.

“Ha ha...” Chính Hiên thật sự không nín được, mạnh cười to ra tiếng. Đây Mạc Quân thật đúng là rất đáng yêu, ha ha.... Xem nàng kia mơ hồ bộ dáng dĩ nhiên là quân sư trên chiến trường bày mưu tính kế, nói cũng chưa có người tin, ha ha....

“như thế nào!” Ngao Quân càng thêm không hiểu ra sao nói, này hai người như thế nào? Tuyết như thế nào đột nhiên choáng váng, nhưng lại tựa hồ ăn nhấm cái gì, mà tỷ phu cười đến khoa trương, cười đến đều nhanh muốn bò lăn lộn.

“Khụ! Không, Quân, người sẽ không còn không biết ngày đó người khai hoàn trở về, hoàng thượng đã phong người ‘thiên hạ đệ nhất quân sư’ cộng thêm thái phó thái tử, cũng ban thưởng một tòa thái phó phủ đi?” Ngao Tuyết thanh khụ một chút, chịu đựng cười hỏi ngược lại. Nàng duy nhất nghĩ đến khả năng này.

“Không biết.” Ngao Quân mày nhăn càng sâu, ăn ngay nói thật. Nguyên lai nàng chính là thái phó thái tử! Trách không được bọn họ hai người cười đến như vậy quái, nhưng vì cái gì Cẩn Hiên không nói chuyện này đâu? Nếu sớm biết rằng chính nàng còn có một tòa phủ, nàng đã sớm rời khỏi Cẩn vương phủ né tránh Cẩn Hiên, hẳn là không phải đã sớm biết ta sẽ làm như vậy cho nên cố ý giấu diếm chuyện này? Cẩn Hiên, người vì lưu lại ta, rốt cục còn bao chuyện ta không biết?

“Nga! Đây có thể là Cẩn Hiên nhất thời quên nói với người, không quan hệ, ta cùng tiểu Hiên từ hiện tại liền mang người đi xem nhà của người, kia nhưng là ta tuyển nga, lại rất đẹp, người nhất định sẽ thích.” Ngao Tuyết gặp Ngao Quân nhíu mày, nghĩ đến nàng giận Cẩn Hiên, lập tức vì Cẩn Hiên giải vây nói, lại vui vẻ kéo Ngao Quân khoe nói. Nguyên lai Cẩn Hiên thật sự không có nói cho Quân chuyện này a!

“Tĩnh nhi, đừng quên thân phận Mạc Quân hiện tại.” Chính Hiên không hề giận nhìn Ngao Tuyết kéo tay Ngao Quân, vẻ mặt nghiêm mặt nói.

“Nơi này không phải không có người sao? Yên tâm tốt lắm, vừa ra hậu viện, ta sẽ buông Quân ra!” Ngao Tuyết vẻ mặt không sao cả nói, nàng làm việc cũng có đúng mực, như vậy không tin nàng.

“Người có biết ta là nữ tử?” Ngao Quân nhìn Chính Hiên đậm hỏi, coi như hỏi chuyện căn bản cùng nàng không quan hệ, theo vừa mới nàng cảm thấy rất kỳ quái, tỷ phu không phải vẫn nghĩ đến nàng cùng Tuyết là tình nhân, một bộ hận không thể giết nàng sao? Như thế nào lại nhìn đến nàng, cũng không có nửa điểm địch ý?

“Người cùng Tĩnh nhi thật đúng là giống, nửa điểm đều không có tôn ti.” Chính Hiên sừng sốt, sau cười cười nói, cũng không có trả lời Ngao Quân. Xem bộ dáng nàng nói chuyện, nào có một chút đem hắn làm hoàng đế, thế nhưng đối hắn gọi thẳng ‘người’. Là vì nàng thật ngông cuồng đâu? Vẫn là ở quan niệm của nàng vốn không có tôn ti chi phân, tựa như Tĩnh nhi giống nhau, tuy rằng bọn họ cả người đều tản ra một loại quý tộc khí chất, nhưng bọn họ lại chưa từng làm cho người ta cảm giác là tài trí hơn người hoặc kém một bậc.

“Tuyết, người nói?” chính Hiên mặc dù không trả lời thẳng, nhưng Ngao Quân đã theo thái độ hắn nhìn ra được, quay đầu hỏi Ngao Tuyết, nàng không phải để ý Chính Hiên biết thân thế của nàng mà cảm thấy kỳ quái, Tuyết không phải nói muốn trừng phạt bọn họ, làm cho tỷ phu ăn đắng chua sao? Như thế nào hội nói cho hắn đâu?

“Không phải ta! Hừ, chính hắn nhìn ra, một cái sắc quý!” ngao Tuyết hèn mọn nhìn Chính Hiên liếc một cái nói. Chính Hiên thật sự là khóc không ra nước mắt, hắn còn nói sai lầm rồi cái gì sao? Hắn bắt kể cái gì cũng chưa nói!

“Nga, ha ha...” Ngao Quân gặp hai vợ chồng Ngao Tuyết như vậy thiệt tình nở nụ cười, Tuyết thật sự hạnh phúc, có cái trọng phụ yêu nàng như vậy.

“Mặc kệ hấn, đi thôi! Đi tới phủ thái phó thái tử nhìn xem.” Ngao Tuyết mặt có điểm đỏ lòi kéo Ngao Quân liền đi ra ngoài.

Chính Hiền chỉ có thể về mặt buồn bực theo sau bọn họ, nghe bọn họ tán gẫu một ít hấn căn bản là nghe không hiểu.

Sắp tới hậu viện, Ngao Quân đột nhiên quay đầu đối hai người nói: “Đừng nói cho Cần Hiền ta là nữ nhân.” Hiền tại tỷ phu đã biết thân phận nàng, nàng sợ bọn họ hội nói cho Cần Hiền, đến lúc đó Cần Hiền nhất định càng thêm không buông tay, nàng tạm thời còn cần thời gian lo lắng cảm giác nàng đối Cần Hiền, còn có Gia Luật Ứng.

“Quân, ngươi vì cái gì không nghĩ nói cho Cần Hiền, các ngươi là không phải đã xảy ra chuyện gì?” Ngao Tuyết vẻ mặt nghiêm túc nói. Cần Hiền đối Quân tình ý, Quân nhất định là biết bằng không nàng sẽ không khác thường như vậy, chính là vì cái gì chính nàng đối Cần Hiền cũng có tình, cũng không cần phải rời khỏi Cần vương phủ, nhưng lại không chuẩn bọn họ nói cho Cần Hiền nàng là nữ tử? Nàng vốn đang định hỏi đầu đêm thân phận Ngao Quân nói cho Cần Hiền đâu?

“Không có gì? Tuyết đáp ứng ta.” Ngao Quân rõ ràng không nghĩ đàm, chính là thân nhiên nói, nhưng ngữ khí cũng là kiên quyết.

“Ai, được rồi, ta đáp ứng ngươi, ta sẽ không theo Cần Hiền nói ngươi là nữ tử.” Ngao Tuyết nhìn Ngao Quân vẻ mặt kiên quyết phải bắt đứ dĩ đáp ứng. Quân không nghĩ nói đánh chết cũng không có khả năng làm theo yêu cầu của nàng, nhìn đến nàng kia bộ dáng vô lực vô thần, nàng cực tuyệt không được, cho nên Cần Hiền ta chỉ có thể thực xin lỗi ngươi.

Ngao Quân lại nhìn về phía Chính Hiền, Chính Hiền nhìn lại nói: “Trẫm không thể nhìn chính đệ đệ mình thống khổ.” Bởi vì chuyện Tình nhi, Cần Hiền đã muốn đủ thống khổ, nếu hấn tái mất đi Mạc Quân hấn thật sự không dám tương hấn hội biến thành như thế nào.

“Tuyết.” Ngao Quân nhìn về phía Ngao tuyết kêu lên. Nàng biết chỉ có Tuyết làm cho tỷ phu không nói cho Cần Hiền.

“Yên tâm đi! Ta sẽ thuyết phục tiểu Hiền tử không nói cho Cần Hiền.” Ngao Tuyết hiểu ý nói, muốn thuyết phục tiểu Hiền tử xem ra mất một phen công phu.

“Ân.” Ngao Quân gật đầu, tâm tình thấp phần trầm trọng đi ra hậu viện, hướng cửa lớn đi đến.

Ba người một hàng đi ra Cần vương phủ, Ngao Quân ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái Cần vương phủ ba chữ một chút, không lưu tình chút nào xoay người rời đi: Cần Hiền, làm cho chúng ta bình tĩnh tách ra một chút đi!

Nhìn thân ảnh trắng nõn trước mắt, Ngao Tuyết, Chính Hiền hai người trao đổi ánh mắt nhìn Cần vương phủ một chút, bất đắc dĩ hít một tiếng: xem ra đương tình hai người bọn họ thật khó đi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 63: Tình yêu của Đông Phương Tuấn Hạo

“A! Ta nghĩ ra rồi.” Đột nhiên nữ tử tuyết sắc nhảy dựng lên, hướng về phía công tử đang xem sách hét to một tiếng, hình ảnh xinh đẹp tiêu thất.

“Cái gì?” Ngao Quân ánh mắt vẫn như cũ nhìn quyển sách trên tay, mí mắt nâng cũng chưa nâng một chút, thân nhiên hỏi. Kỳ thật lòng của nàng đang run lên: Tuyết nàng nhất định nghĩ ra cái chủ ý gì, phủ thái phó của nàng sớm muộn cũng xong đời.

Quả nhiên! “Ai nha, sách này có gì hay.” Ngao Tuyết một tay đoạt lấy quyển sách trên tay Ngao Quân, làm cho Ngao Quân không thể không ngẩng đầu lên nhìn nàng, thế mới lại nói: “Quân, ta nghĩ đến ngọn núi phía sau phủ không phải để không sao? Chúng ta có thể ở nơi nào xây một cái sân vận động thể kỷ hai mươi mốt, nhất định ngoạn tốt lắm, đứng rồi còn có thể xây một cái biệt thự, chúng ta có thể ở bên trong, đứng rồi còn có thể....” Ngao Tuyết bùm bùm nói một đồng lớn các kiểu kiến trúc hiện đại, nàng càng nói Ngao Quân mặt càng đen, cuối cùng rốt cục không thể nhịn được nữa.

“Đừng, ngươi tưởng đem sở hữu kiến trúc thể kỷ hai mươi mốt lại đây phải không? Hơn nữa ngươi cho phía sau núi phủ ta rộng vô cùng hay sao, có thể cho ngươi lộng như vậy.” Ngao Quân thật sự nhẫn không được, lãnh nghiêm mặt thể sống chết bảo vệ phủ thái phó nói. Nàng quả nhiên nghĩ không sai, Tuyết vẫn đều có chủ ý phủ thái phó thái tử của nàng, hậu viện đã muốn chịu độc thủ của nàng, hiện tại ngay cả ngọn núi phía sau cũng không buông tha, nếu chiếu theo ý nàng xây cái gì sân vận động, biệt thự..., kia phủ của nàng hội trở thành quán triển lãm, người khắp thiên hạ nhất định sẽ lấy lý do đến thăm nàng, vậy những ngày yên tĩnh của nàng chẳng phải không còn sao.

“Hi hi... Cũng không có rồi! Vậy trước xây sân vận động còn có biệt thự, sau này nhìn kĩ hấn nói đi!” Ngao Tuyết hoàn toàn không ý thức đến người nào đó đang kịch liệt hạ nhiệt độ, vẫn như cũ chìm đắm trong ảo tưởng vui vẻ nói, hoàn hảo giống như thương lượng tốt lắm, trong đầu của nàng đã muốn bắt đầu vẽ kiểu dáng sân vận động.

“thu hồi thiên lý mã của ngươi lại, ta sẽ không tái cho ngươi dựng đến núi phía sau phủ của ta.” Ngao Quân rốt cuộc chịu không được, đội cho Ngao

Tuyệt một gáo nước lạnh, trực tiếp cự tuyệt ‘đề nghị’ Ngao Tuyệt.

“A? Từ bỏ, Quân, ngươi đáp ứng ta được không? Được không?” Ngao Tuyệt lập tức áp dụng thủ đoạn làm nũng, kéo tay Ngao Quân lắc lư nói. Không cần, đây là giấc mộng hơn một năm nay của nàng – ở Long Hiên cổ đại này xây một kiến trúc hiện đại.

“Không tốt.” Ngao Quân thản nhiên nói ra hai chữ này, một tay lấy quyển sách vừa bị Ngao Tuyệt cướp đi, một lần nữa ngồi xuống bàn đu dây xem sách.

“Quân, ngươi đừng tuyệt tình như vậy! Ta thật sự là rất tường niệm thế kỷ hai mươi mốt! Kiến trúc này chỉ có thể của tư nhân thôi, ngươi đáp ứng nguyện vọng nho nhỏ của ta đi! Được không?” Ngao Tuyệt là tiểu cường đánh không chết, sao lại dễ dàng buông tha như vậy, làm nũng không được liền lập tức chọn chiến lược đồng tình, tóm lại không đạt mục đích không bỏ qua.

“Ngươi làm chi không ở trong hoàng cung ngươi xây? Hơn nữa lão công ngươi không phải đương kim hoàng thượng sao? Thiếu gì nơi cho ngươi xây, sao phải nhìn chằm chằm phủ thái phó của ta?” Ngao Quân mí mắt nâng cũng không nâng lạnh lùng hỏi ngược lại. Trò xiếc này của Tuyệt nàng còn không rõ sao? Tường giả đáng thương, cũng không nhìn xem lão công nàng là người tôn quý lợi hại cỡ nào?

“Oa oa... ngươi không biết, các đồng chí xuyên qua như chúng ta ở cổ đại rất thảm, cổ nhân lạc hậu như vậy, cái gì cũng đều không hiểu, ô ô... Cái tiểu Hiên từ kia, ta nói với hắn muốn xây sân vận động, hắn liền hỏi a hỏi a! cái gì sân vận động? Cái gì là bể bơi? Cái gì lại là tennis? .... Ta giải thích lại không rõ ràng, hắn đã lo lắng nói, nói cái gì mấy thứ này chỉ có ta biết, nếu thật sự muốn xây ta nhất định tự mình trông coi, một quốc gia chi mẫu không thể xuất đầu lộ diện như vậy, hơn nữa cơ thể ta hội chịu không nổi cái gì nói một đồng, cuối cùng làm cho ta không thể không đánh mất ý niệm này trong đầu. Ô ô... Không thể tưởng được, rốt cục nhìn thấy ngươi, rốt cục có một người cùng xuyên qua, ngươi thể nhưng... Thế nhưng... Oa oa... Ta rất thương tâm.” Ngao Tuyệt oa một tiếng cả người bỏ nhào trên người Ngao Quân một phen nước mắt nước mũi oán giận nói, giống như thật sự đã chịu nhiều ủy khuất dường như, kỳ thật những lời này đều là thật sự, chính là không thể thâm như nàng nói mà thôi.

“Đừng khóc, đứng lên cho ta, ngươi thực bản có biết hay không?” Ngao Quân nhú nhú mày nói, dùng sức đẩy Ngao Tuyệt ý đồ hủy y bảo mới của nàng ra, nhưng là người nào đó như bạch tuộc chính là ghé vào trên người nàng, đẩy đều đẩy không xong, hơn nữa rất có thể có xu thế phá đề.

“được rồi, ta đáp ứng ngươi còn không được sao?” Vì quần áo của nàng, Ngao Quân bắt đắc dĩ chính là đáp ứng Ngao Tuyệt ‘cắt đất đền tiền’ bán phủ cầu y.

“Thật sự, ta chỉ biết Quân ngươi tốt nhất.” Ngao Tuyệt vừa nghe, cao hứng nâng lên tươi cười thập phần sáng lạn, hôn mặt Ngao Quân một chút, trên mặt sạch sẽ, một chút nước mắt đều không có.

Ngao Quân về mặt buồn bực, nàng lại bị lừa, ngọn núi phía sau đáng thương của nàng a! chủ nhân ngươi thực xin lỗi ngươi, ta rất đơn thuần!

“Tình nhi, các ngươi đang làm cái gì?” Chính Hiên đột nhiên về mặt lửa giận xuất hiện ở dưới gốc cây hoa mai, dùng thanh âm lãnh làm cho người ta phát run nói.

“Tiểu Hiên từ, ngươi đã đến rồi.” Ngao Tuyệt vui vẻ chạy tới, kéo Chính Hiên thập phần sùng sảng nói, nửa điểm cũng không để ý Chính Hiên tức giận, hi hi... Nàng rốt cục làm cho Quân đồng ý xây sân vận động, như thế nào không cao hứng đầu!

“Hừ, Tình nhi, cho dù Mạc Quân là nữ tử, ngươi cũng phải chú ý một chút, không nên hơi một tí liền hôn nhẹ, ôm một cái.” Chính Hiên nhìn Ngao Tuyệt như vậy, muốn giận cũng không giận được, chỉ có thể lại nhắc nhở nói. Khẩu khí vẫn là ê ẩm như vậy. Kỳ thật theo Tình nhi nói, hắn đã biết Mạc Quân tên thật là Lăng Ngao Quân, chính là thói quen hắn vẫn gọi là Mạc Quân.

Từ khi Mạc Quân chuyển từ Cẩn vương phủ đến thái phó phủ cũng đến nửa tháng, Tình nhi mỗi ngày đều vụng trộm chuồn ra cung, nhăm thẳng bên này chạy, làm hại hắn cũng chỉ mỗi ngày hướng bên này chạy, nàng đến còn có thể tránh người khác biết, nhưng hắn một cái hoàng đế nhất cử nhất động không có khả năng giấu diếm được mọi người, cho nên hiện tại cả triều đều truyền Mạc thái phó có bao nhiêu sủng ái, tối đáng hận là cả triều văn võ có rất nhiều người gặp qua Ngao Quân, bởi vậy thể nhưng còn có người hoài nghi hắn không hề lương tâm mê, làm hại hắn đều không thể nói rõ, này Mạc Quân cũng thật vô tình, thể nhưng nửa tháng một lần cũng không gặp Cẩn Hiên, mặc kệ Cẩn Hiên tìm nàng bao nhiêu lần, nàng mỗi lần đều tìm có không gặp, làm hại hắn cùng Tình nhi luôn luôn tại một bên suốt ruột nhưng lại không thể nói cho Cẩn Hiên thân phận nữ tử của Mạc Quân, hơn nữa không biết rốt cục Mạc Quân đang trốn tránh cái gì? Mỗi lần nhìn đến Cẩn Hiên thất hồn lạc phách, hắn liền cảm thấy không đành lòng.

“Ngươi yên tâm đi! Toàn bộ phủ thái phó trừ bỏ ta cùng Quân cũng chỉ có vài cái hạ nhân, bình thường bọn họ không đến đây.” Ngao Tuyệt không sao cả nói.

“Ngươi a!” Chính Hiên sùng nịch điểm cái mũi Ngao Tuyệt một chút, Ngao Tuyệt cẻ mặt hạnh phúc tựa vào vai hắn.

Chính Hiên quay đầu, về mặt nghiêm túc đối Ngao Quân nói: “hôm nay Cẩn đệ lại đến tìm thăm, ngươi vẫn là không chịu thấy hắn?”

“Không rảnh.” Ngao Quân lạnh lùng quay đầu nhìn chân trời xa xa thản nhiên nói. Nửa tháng nay, nàng biết Cẩn Hiên mỗi ngày đều tìm nàng, nhưng nàng vẫn không gặp. Không phải nàng không nhớ hắn, mà nàng sợ, nàng sợ cho hắn hy vọng, cuối cùng gây cho hắn càng thống khổ tuyệt vọng, cho nên ở nàng vẫn không rõ, nàng sẽ không gặp hắn, nhưng là tâm không có một giây quên hắn.

“Không rảnh? Trăm nhưng thật ra nhìn ngươi mỗi ngày nhàn rồi! Trăm không biết các ngươi đã xảy ra chuyện gì? Cũng không biết ngươi vì cái gì muốn tránh hắn, nhưng trăm tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào xúc phạm tới Cẩn Hiên.” Chính Hiên ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Ngao Quân, một cổ thiên thành hoàng giả khí thẳng tắp bức Ngao Quân, làm cho nàng nhìn không được run lên.

Ngạo Quân vẫn như cũ nhìn về phía chân trời, nhưng ánh mắt cũng là như vậy trống rỗng, đối với Chính Hiền không nói lời nào, chính là lẳng lẳng đứng giống như muốn cùng thiên địa hòa hợp một thể.

“Quân, Cẩn Hiền thật sự thật sự yêu ngươi, ta biết kỳ thật ngươi trong lòng cũng có Cẩn Hiền, bằng không lấy ngươi ngu ngốc trong tình yêu không thể kiên quyết như thế đối Cẩn Hiền, hai người đều có tình, vì cái gì còn muốn như vậy tra tấn lẫn nhau đâu! Ngươi rốt cuộc không được tự nhiên cái gì?” Ngạo Tuyết từng bước vọt tới trước mặt Ngạo Quân, đem nàng nhìn phía chân trời xa cấp trở về, đem vấn đề nửa tháng nay muốn hỏi nói ra. Nửa tháng này, nàng mỗi ngày nhìn Quân lần lượt cự tuyệt Cẩn Hiền, nàng hỏi vì cái gì cự tuyệt hẳn, câu trả lời của nàng vĩnh viễn là trăm mặc, nhưng mỗi lần Cẩn Hiền đi rồi, nàng đều thất hồn lạc phách nửa ngày, điều này đối với người phi thường lý trí như nàng thật không bình thường, rõ ràng là yêu nhưng vì cái gì muốn trốn chạy đâu? Mặc kệ nàng như thế nào nói bóng nói gió, chính là không thể từ miệng nàng biết được vấn đề mấu chốt, nàng không nói, nàng chính là nghĩ tác hợp hai người bọn họ cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, mỗi ngày nàng và tiểu Hiền từ đều nhìn bọn họ như vậy, nhất là mỗi ngày sau khi Cẩn Hiền rời đi, bọn họ luôn không ngừng thờ dài, về phần muốn coi bỏ khúc mắc chỉ sợ cản người thất nút.

“Tuyết, một chữ tình thật sự phiền, ta thật sự hy vọng ta là cái chân chính ngu ngốc trong tình yêu.” Ngạo Quân không đáp lời Ngạo Tuyết, ngược lại cười khổ tự giễu nói.

“Ngươi. ... Ai, sớm biết rằng vậy đánh chết ta cũng không đáp ứng ngươi giấu diếm Cẩn Hiền thân phận thật của ngươi, ta thủ tín như vậy làm chi!” Ngạo Tuyết nhìn Ngạo Quân như vậy, biết kỳ thật trong lòng nàng cũng khổ, không biết lại nên nói như thế nào, thờ dài, mình hồi hận nói.

“Bởi vì ngươi là Tuyết, Tuyết nhất ngôn cửu đỉnh.” Ngạo Quân cười cười nói, chính là cái cười kia thấy như thế nào chua xót, cho dù Cẩn Hiền biết, có năng lực sao, hiện tại vấn đề căn bản không phải Cẩn Hiền mà là nàng, là chính nàng tam tâm hai ý mới có thể làm cho Cẩn Hiền thống khổ như vậy, làm cho chính mình khó xử như vậy.

“Mặc Quân, tuy một chữ tình sẽ làm người thống khổ nhưng trăm vẫn hy vọng ngươi không cần tái làm cho Cẩn Hiền nhận loại thống khổ này, hần. ...” Chính Hiền lấy một bộ dáng từng trải đối Ngạo Quân khuyên nhủ, nhìn Ngạo Tuyết liếc mắt một cái, lại nói: “Năm đó Tình nhi đã làm cho hần nhận quá nhiều đau khổ, lần này đừng làm cho hần thống khổ một lần nữa, được không?” nói xong lời cuối cùng, ngữ khí lại có điểm khẩn cầu, hần hiện tại không phải lấy thân phận hoàng đế cùng Ngạo Quân nói mà là lấy thân phận nhị ca Cẩn Hiền khuyên nàng, hần biết tình yêu dùng hoàng quyền là cưỡng bức không được.

Ngạo Quân quay đầu nhìn Chính Hiền liếc mắt một cái, lại nhìn Ngạo Tuyết liếc mắt một cái, hai người đều là vẻ mặt chờ mong nhìn nàng, qua rất lâu ssau, lâu đến Ngạo Tuyết cùng Chính Hiền nghĩ rằng nàng sẽ lấy trăm mặc đáp lại, Ngạo Quân thế này mới chậm rãi thờ dài nói: “Nếu thế giới này có hai Lăng Ngạo Quân thật tốt, ta không nghĩ Cẩn Hiền thống khổ, thật sự không nghĩ, nhìn hần thống khổ tâm ta cũng rất đau, nhưng ta lại không thể làm cho một người khác thống khổ, ta sợ hần rất nhiều, nghĩ đến vẻ mặt hần thống khổ tâm ta cũng sẽ rất đau, ta không biết nên làm cái gì bây giờ? Tuyết, ngươi có thể nói cho ta biết nên làm cái gì bây giờ? Tuyết. ...” Nói xong lời cuối cùng, Ngạo Quân nhưng lại nói không thành câu, hai hàng thanh lệ chậm rãi chảy xuống, áp lực lâu như vậy rốt cuộc bạo phát, tâm là không thể ức chế đau, giờ khắc này nàng trông yếu ớt như vậy, vô lực như vậy giống cái tiểu hài tử không thể về nhà, thiên địa mờ mịt, cũng không biết nên đi về đâu.

“Quân, thì ra ngươi. ...” Ngạo Tuyết lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, đầu tiên là không thể tin tưởng lớn hai mắt nhìn Ngạo Quân, tiếp theo chỉ có thể vô lực thờ dài, đem Ngạo Quân yếu ớt ôm trong lòng, nhẹ nhàng mà vỗ về nàng, Quân, đường muội của nàng nhìn nàng cường như vậy, kỳ thật có thời điểm yếu ớt.

Thì ra đây là nguyên nhân Quân vẫn tránh Cẩn Hiền, tam giác tình yêu chết tiệt, tương tự lúc trước nàng cùng Chính Hiền, Cẩn Hiền! Không thể tưởng được Cẩn Hiền nhưng lại gặp gỡ, mà lần này đối tượng là đường muội của nàng, ha ha. ... Cờ nào chêm chọc a! thực hoài nghi Cẩn Hiền đời trước có phải hay không đắc tội tổ tiên Lăng gia, mà lần này tựa hồ Cẩn Hiền có điểm thâm hại hơn, Quân trong lòng thế nhưng đồng thời có hai người, này đối với nàng không hiểu tình cảm mà nói càng thêm loạn một đoàn, Cẩn Hiền cùng cái kia cùng yêu Quân, liên nhất định hội thống khổ, Quân nàng ai cũng không đành lòng tổn thương, đến cuối cùng nhất định ba người đều bị tổn thương, nàng lại nên như thế nào giúp bọn họ đây? Chính là hần trong miệng Quân là ai? Trong lòng Quân Cẩn Hiền cùng hần rốt cuộc ai quan trọng hơn?

Chính Hiền nhìn Ngạo Quân trong lòng Ngạo Tuyết yếu ớt như thế trong lòng cũng là không khỏi thờ dài: thiên hạ đệ nhất quân sư Mặc Quân công tử là thần nhân, vận trù màn trường, quyết thắng ngàn dặm, trí cái thiên hạ, thông kim bác cổ, trong thiên hạ không người có thể địch nhưng lại có ai ngờ, nàng kỳ thật chính là nữ tử vì tình mà yếu ớt đâu? Cẩn Hiền xem ra ngươi ở trên đường tình nhất định bị thương, chính là không biết ngươi có thể thủ vãn khai kiến nguyệt minh không?

“Quân, làm sao vậy?” ngạo Tuyết nhìn nàng đột nhiên rời đi ôm ấp, lại khôi phục vẻ mặt đậm mặc lạnh lùng nghi hoặc hỏi.

“Có người đến.” Chính Hiền thay Ngạo Quân đáp.

Quả nhiên chỉ chớp lát sau, một quân gia nhìn thập phần khôn khéo đối Chính Hiền, Ngạo Tuyết quỳ nói: “Nô tài tham kiến Hoàng thượng, hoàng hậu!”

“Đứng dậy đi!” Chính Hiền thần nhiên nói, quân gia kia từng là công công trong cung, Ngạo Tuyết thấy hần làm người khôn khéo lão luyện lại trung hậu thành thật nên cho hần đến phủ thái phó làm quân gia, Ngạo Quân cũng không biết quân công việc, trong phủ sở hữu mọi chuyện đều là hần xử lý nhưng thật ra quân lý đều tốt.

“Tạ hoàng thượng.” Quân gia đứng lên cung kính nói, lại đối Ngạo Quân nói: “Đại nhân, bên ngoài có người cầu kiến.”

“Không gặp.” Ngạo Quân thẳng tắp lạnh lùng trả lời, nhất định lại là người cầu thân, những người đó tin tức thật linh thông! Nàng vừa vào phủ thái phó ngày hôm sau lập tức còn có một đồng bà mỗi tới cửa, nói vì thiên kim tiểu thư nào đó cầu hôn, kết quả đều bị hàn khí của nàng cấp đông lạnh không dám nói thêm câu nào, ngưng ngưng chạy trời chết, nghĩ đến rốt cục có thể yên lặng, không thể tưởng được những người đó thật đúng là không đạt mục đích không từ bỏ, ngày thứ ba vẫn đến hơn nửa người đến càng nhiều, cuối cùng thế nhưng ngay cả đại thần này đều tự mình tới cửa, nhưng là trừ bỏ

ngày hôm sau nàng một lần đều không có tái xuất hiện tại trước mặt những người kia, tất cả đều cho quân gia xử lý, nhưng là những người này vẫn là mỗi ngày đứng giờ tới cửa đưa tin, bọn họ không phiền nàng đều phiền, hiện tại lại tới.

“Ách? Nhưng là người lần này tự xưng là bằng hữu đại nhân.” Quân gia bị Ngao Quân đông lạnh, run lên một chút, cuối cùng vẫn là kiên trì nói.

“Bằng hữu? Tuấn Hạo?” Ngao Quân cau mày hỏi ngược lại, chẳng lẽ là hắn?

“Àn, hắn tự xưng là Đông Phương Tuấn Hạo.” Quân gia đáp chi tiết.

“Thật là Tuấn Hạo, mời hắn tới đây.” Ngao Quân trong lòng vui vẻ, trên mặt biểu tình dịu đi không ít, bởi vì Cẩm Hiên, nàng nửa tháng chưa ra khỏi phủ nửa bước, tự nhiên không gặp lại Tuấn Hạo, không thể tưởng hắn nhưng lại tìm tới nơi này.

“ạ.” Quân gia đối Ngao Quân cung kính nói, xoay người rời đi.

“Đông Phương Tuấn Hạo? Thiên hạ đệ nhất phú thương Đông Phương sơn trang chủ Đông Phương Tuấn Hạo?” chính Hiên nhú nhú mày lắm lắm nói, người này nắm giữ toàn bộ một phần ba tài phú Long Hiên hoàng triều, là cái nhân tài hiếm có, nhưng đồng thời cũng là cái công tử cả ngày lưu luyến bụi hoa, làm người phong lưu đa tình, ‘Hắn’ trong miệng Mạc Quân sẽ không là hắn đi! Lấy thủ đoạn hắn đối nữ nhân chỉ cần hắn coi trọng nữ nhân, không có một người không yêu thương hắn.

“Quân, Đông Phương Tuấn Hạo kia sẽ không là người khác trong lòng ngươi đi?” Ngao Tuyết hỏi ra nghi hoặc trong lòng Chính Hiên.

“Không phải, hắn là bằng hữu mới của ta, Tuyết có hứng thú nhìn thấy hắn sao?” Ngao Quân cười hỏi.

Ngao Tuyết còn không có trả lời, Chính Hiên liền một phen kéo tay Ngao Tuyết nói: “Tuyết, bằng hữu Mạc Quân đến đây, chúng ta cũng không tiện quấy rầy, về cung trước đi!” nói xong, hắn cũng không muốn cho nam tử phong lưu Đông Phương Tuấn Hạo kia thấy Tình nhi.

Ngao Tuyết còn muốn nói cái gì, nhưng bị Chính Hiên đột nhiên ôm thắt lưng nhảy lên, liền biến mất trước mắt Ngao Quân.

Ngao Quân nhìn bọn họ biến mất cười: tỷ phu đối Tuyết dục vọng giữ lấy đúng thật là cường a! ha ha...

“Chuyện gì làm cho Ngao Quân cao hứng như vậy?” một thanh âm sang sảng quen thuộc bỗng dưng vang lên, lời còn chưa dứt một thân ảnh màu lam nhạt đã đi tới trước mặt Ngao Quân, ý cười trong suốt nhìn nàng, trong mắt lóe sáng.

“Bởi vì Tuấn Hạo đến a!” Ngao Quân nhìn chăm chú vào gương mặt tuấn lãng trước mắt, tâm tình thoải mái mà vui đùa, xoay người ngồi xuống bàn đũa đây, mỉm cười nhìn Đông Phương Tuấn Hạo, không biết vì cái gì, đối với tân bằng hữu chỉ thấy quá hai lần này chỉ cần hắn sang sảng cười, nhìn hắn tuấn lãng như gió, tiêu sai vô câu tâm tình sẽ thân kỳ tốt, vừa mới còn về lo lắng lập tức giống như gặp được ánh mặt trời tràn ngập, nàng thực thích ở cùng một chỗ với hắn.

Khi Ngao Quân xoay người, Đông Phương Tuấn Hạo ánh mắt tràn ngập yêu say đắm gắt gao đuổi theo nàng, nửa tháng tưởng niệm hóa thành một cái liếc mắt thật sâu.

“Hừ, người gạt người, nếu người thật sự cao hứng nhìn thấy ta, kia vì cái gì lâu như vậy đều không đến sơn trang tìm ta, thậm chí ngay cả tên thật cũng chưa nói cho ta biết?” Đông Phương Tuấn Hạo hừ lạnh một tiếng, phiết quá mặt giống như đang sinh khí ủy khuất nói, kỳ thật hắn là không nghĩ Ngao Quân nhìn đến bộ dáng đỏ mặt của hắn, nhưng tâm hắn vẫn nhìn không được mãnh liệt thoát ra, giống như muốn phá thể chui ra.

Từ sau khi từ biệt Yên Vũ lâu, lòng hắn tràn đầy thân ảnh màu trắng tuấn dật, đậm mực của nàng, tự cao tự đại, cười to thất thường của nàng, mũi của nàng, hết thấy hết thấy của nàng... như thủy triều, ngày đêm tra tấn hắn, mặc kệ hắn cùng nữ tử khác thân thiết hay ở sơn trang xử lý công vụ thân ảnh của nàng luôn khắc hiện trong đầu hắn, làm cho hắn đối chuyện gì, bất luận kẻ nào đều không khơi dậy nửa điểm hứng thú, ngay cả Yên Vũ lâu hắn thích nhất đều thật lâu không đi, bằng hữu hắn đều nói hắn nhất định bị bệnh, hắn là bị bệnh tương tư, tương tư bệnh, ha ha... Thật sự là buồn cười! Nghĩ đến trước đây hắn vô tâm chưa từng yêu nữ nhân nào, cũng không nghĩ. Từ lúc lần đầu nhìn thấy Ngao Quân một khắc kia tâm hắn đã không thuộc về hắn nữa, vì nàng hắn không thể vô tâm trên hoa nguyệt, vì nàng hắn phải trả giá bằng cách quên đi dục vọng, vì nàng hắn không hề còn là Đông Phương Tuấn Hạo phong lưu.

Nhưng hắn đợi nhiều ngày, lại thủy chung không thấy nàng đến, đi Cẩm vương phủ tìm nàng lại bị báo cho biết trong phủ cũng không có người tên Lăng Ngao Quân, nàng giống như phù dung sớm nở tối tàn không thể tìm thấy, kia hắn một khắc trong mộng, hắn cũng không biết như thế nào cho phải, cho tới bây giờ chỉ cần chuyện hắn muốn làm không có chuyện làm khó được hắn, nhưng giờ khắc này hắn hoàn toàn mất phương hướng, hắn nên đi đâu mà tìm nàng? Chẳng lẽ hắn nhất định không có bắt đầu đã thất bại sao? Không, không có khả năng, cho dù là chân trời góc bể hắn cũng nhất định phải tìm được nàng, hắn yêu nàng thật sâu yêu thương, có thể không luận hắn phải ra bao nhiêu người lại vẫn như cũ không thấy trong thiên hạ, một ngày, một ngày, hai ngày, ba ngày... Ngày một ngày trôi qua hắn một ngày thất vọng.

Ngay tại hắn nghĩ đến nàng khả năng căn bản là đã không ở kinh đô, hắn nghe được chuyện có liên quan đến Mạc Quân kia, cái kia thiên hạ đệ nhất quân sư, truyền thuyết Mạc Quân công tử áo trắng phiêu phiêu, tuấn mỹ vô song, tuyệt mỹ dung mạo làm cho thiên địa lâm vào thất sắc, truyền thuyết Mạc Quân công tử tài hoa hơn người, trí tuệ hơn người, có được khí chất thiên thần, truyền thuyết Mạc Quân công tử không thích nói cười, truyền thuyết... Sở hữu có liên quan đến Mạc Quân hết thấy đều là truyền thuyết, đều làm cho hắn bất giác cả kinh này nói không phải Mạc Quân rõ ràng là Ngao Quân thôi! Lại nghĩ tới Cẩm vương đối nàng, lại nghĩ tới nàng vẫn đều mặc nam trang. Lại nghĩ tới nàng nói nàng ở Cẩm vương phủ mà khi đó chiếu theo hắn biết khách nhân Cẩm vương phủ chỉ có một người, chẳng lẽ Ngao Quân chính là Mạc Quân... Quả nhiên, dưới sự điều tra của hắn, Ngao Quân trong lòng hắn chính là được kim thiên hạ đệ nhất quân sư Mạc Quân công tử, tin tức này làm cho hắn vừa mừng vừa sợ vừa giận lại vừa kinh, kinh là hắn tới bội phục Mạc Quân công tử nhưng lại chính là Ngao Quân là một cái nữ tử, hi là hắn rốt cuộc tìm được nàng, giận là nàng ngay cả danh

tính thật cũng không nói cho hần, sợ là thiên hạ vĩ đại như vậy trong lòng sẽ có hần sao? Hần có thể được lòng của nàng sao?

“Vậy người nghi oan cho ta, Lăng Ngạo Quân nói là tên thật của ta, mà Mạc Quân là tên giả mà thôi.” Ngạo Quân một bộ người đứng oan uổng ta biểu tình cười nói.

“Thật sự?” Đông Phương Tuấn Hạo đã điều chỉnh tâm tình, quay đầu đến không tin nhủ mảy moi. Trong lòng lại nhân những lời này mà vui vẻ không thôi.

“Thật sự.” Ngạo Quân còn gật đầu khẳng định.

“Vậy được rồi! Ta tha thứ người, ha ha.... Không thể tưởng được, ta Đông Phương Tuấn Hạo có thể cùng thiên hạ đệ nhất quân sư Mạc Quân công tử trở thành bằng hữu, thật là vinh hạnh a!” Đông Phương Tuấn Hạo khoa trương cười lớn nói, muốn làm quái động tác biểu tình, làm cho Ngạo Quân cũng cười khê ra tiếng, thanh âm như mèo con không ngừng mà gãi tâm vốn đã mẫn cảm của Đông Phương Tuấn Hạo, làm cho hần hai tay không ngừng mà nắm nhanh lại, trong cổ họng không ngừng mà nuốt khan, hạ phúc dâng lên một cỗ nhiệt lưu quen thuộc, bất giác cả kinh, âm thầm áp chế ý tưởng không nên có, trong lòng không ngừng mà mắng thầm chính mình không nên như thế với thần tiên như nàng, cho tới bây giờ bên người hần không thiếu nữ nhân, không thể tưởng được có một ngày nhưng lại vì đối với một nữ tử sinh ra dục vọng.

“Tuấn Hạo người làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Ngạo Quân nhìn Đông Phương Tuấn Hạo vẻ mặt ần ần, còn có cái trán xuất hiện mồ hôi, lo lắng hỏi, đi đến phía trước tay liền sờ trán Đông Phương Tuấn Hạo, làm bầm nói: “không phát sốt?”

“Ngạo Quân....” Đông Phương Tuấn Hạo một tay bắt lấy Ngạo Quân kéo vào lòng, thâm tình kêu, gất gao ôm Ngạo Quân, giống như phải dung nàng tiến vào cơ thể mình. Lúc Ngạo Quân tiêu sái tiến đến làm cho mùi thơm đặc hữu trên người nàng không ngừng mà đánh vào cảm quan của hần, làm cho hần cơ hồ dùng hết tinh lực đi không chế thần chí chính mình miễn cưỡng không chế chính mình muốn hung hăng ôm nàng, nói ra tình yêu tràn ngập trong lòng. Nhưng sở hữu lý trí khi bàn tay non mềm sờ lên trán hần liền hoàn toàn hồng mất, liễu lĩnh đem người yêu thương ôm lấy, tức thì trong lòng cảm thấy tràn đầy, giống như chỉ cần ôm nàng hần đã thỏa mãn.

Hần quyết định hôm nay hần sẽ cùng Ngạo Quân nói rõ, hướng nàng nói ra tình yêu của hần, chính là hần nói còn chưa nói ra, Ngạo Quân đã mở miệng trước chính là không thể tưởng được những lời này lại thiếu chút nữa làm cho một tranh niên sớm thế.

“Tuấn Hạo, có phải cảm thấy rất lạnh hay không? Như thế nào không mặc nhiều quần áo?” Ngạo Quân trong lòng Đông Phương Tuấn Hạo ngẩng đầu. Nháy mắt to, giọng có điểm trách cứ nói, ở chỗ nào đó bên ngoài xuất hiện hai tiếng ‘bang bang’, có hai cái thanh âm trọng vật ngã xuống.

“Ách?” Đông Phương Tuấn Hạo trực tiếp trợn trắng mắt, thiếu chút nữa liền té xỉu, lời muốn nói nói không nên, ngây ngốc một lúc cuối cùng lại hóa thành lắc đầu cười khổ: Nàng đây là cự tuyệt hần sao? Coi nàng thông minh, nhất định liền nhìn ra tình yêu của hần, cũng biết hần muốn nói cái gì, cho nên mới hội nói lời nói khó hiểu như vậy, theo lời nàng cười cười nói: “Đúng vậy! Có điểm lạnh, người trên người thật đúng là ấm, đều luyện tiếu không buông.” Trong lòng lại bổ sung một câu: cho dù người cự tuyệt, ta cũng sẽ không buông tay, ta sẽ khiến người yêu ta.

“Ha ha.... Bởi vì trên người ta có bảo vật nga!” Ngạo Quân giống như thực giống như giả cười nói, xoay người cầm lấy một bên áo choàng, phi trên người Đông Phương Tuấn Hạo, còn sờ sờ hần, nàng sử dĩ dám ở trời đông giá rét đứng nơi này mà không phải ở chỗ còn không phải bởi trên người nàng có ‘ấm điều hòa’ tự động kia sao, kia thật đúng là bảo vật!

Kỳ thật Đông Phương Tuấn Hạo nghĩ sai lầm rồi, Ngạo Quân là thật nghĩ đến hần như vậy đột nhiên ôm nàng là vì hần cảm thấy lạnh, hơn nữa tự giác đem hần vừa mới ần ần cho rằng là vì lạnh, nhưng lại ngưng ngừng không nói, mà luôn luôn chịu đựng không cho chính mình phát run, nàng mặc dù thông minh nhưng nàng vẫn là Ngạo Quân tình yêu ngu ngốc, đối với Cận Hiên còn có Gia Luật Ứng nàng cũng là khi bọn họ nói rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn, không hề che dấu biểu tình động tác tràn ngập yêu say đắm mới hậu tri hậu giác biết. Khi bọn họ không nhận được nữa thông báo nàng mới ý thức được thâm tình họ dành cho mình, cho nên nàng căn bản là không có khả năng theo động tác nét mặt Đông Phương Tuấn Hạo biết hần đối nàng thâm tình mà uyển chuyển cự tuyệt hần đâu?

“Bảo vật? Ha ha.... Với ta mà nói, người chính là bảo vật tốt nhất thiên hạ.” Đông Phương Tuấn Hạo lấy bộ dáng công tử phong lưu ngả ngón đối Ngạo Quân nói, nhưng nhìn chăm chú thâm tình vào đôi mắt Ngạo Quân lại biểu thị công khai những lời này chính là suy nghĩ trong lòng hần.

“ha ha.... Thật sự là miệng lưỡi trơn tru, người có phải đã lừa rất nhiều cô gái?” Ngạo Quân cười nói, cùng Tuấn Hạo cùng một chỗ nàng tựa hồ nở nụ cười rất nhiều, hần tổng có thể làm cho nàng cười.

“oan uổng! Thật sự là tháng sáu không sương a!” Đông Phương Tuấn Hạo mặt suy sụp, một bộ bị người nghi oan, khóc hô, còn thực cố gắng cho vài giọt nước mắt, thật như là bị bà bà oan uổng tiêu tức phụ, tuy rằng Quân tạm thời cự tuyệt hần, nhưng hần sẽ không tha, hần hội vẫn ở bên nàng, mang hạnh phúc cho nàng, không làm cho nàng khó xử, mất hứng, hần hội chờ, đợi cho nàng chấp nhận hần mới thôi.

“Ha ha.... Tuấn Hạo người không đi diễn trò thật sự rất đáng tiếc, ha ha....” Ngạo Quân bị Đông Phương Tuấn Hạo làm cho vui vẻ nở nụ cười, tạm thời đem Cận Hiên cùng Gia Luật Ứng ném đến sau đầu, tâm tình lập tức tốt lên, nửa tháng nay, lần đầu tiên thiết tình bật cười không mang theo một chút chua xót cười.

“Tốt! Người dám cười ta, xem ta như thế nào thu thập người....” Đông Phương Tuấn Hạo giả bộ tức giận một tay xoa thắt lưng, một tay chỉ vào Ngạo Quân hồ, rất giống mẫu dạ xoa nói xong liền hướng Ngạo Quân công kích, muốn đánh vào điểm yếu của nàng.

“ha ha....” Ngạo Quân cười chạy nhanh, không cho hần đụng tới nàng, nàng nhưng rất sợ nhột sao hần biết được? Ô ô.... Nếu hần lần nào đến đều dùng chiêu này kia nàng chẳng phải chỉ có chịu thiệt.

Đông Phương Tuấn Hạo vừa thấy Ngạo Quân né tránh, lại công đi qua sang sáng tiếng cười, cúi đầu tiếng cười tràn ngập toàn bộ phủ thái phó, trầm tĩnh

trong phủ tựa hồ trở lên sinh động.

Bên ngoài lưỡng đạo thân ảnh nhìn hai người chơi đùa, bất mãn hừ một cái xoay người biến mất trong phạm vi phủ thái phó.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 64: Tuyệt tình

Bên trong Đông cung, Ngao Tuyệt ôm cục cưng trong tay một bộ dáng mầu thân từ ái, không ngừng đùa với tiểu hài tử của nàng, mà cục cưng trong lòng nàng lại có cảm ứng đối với nàng cười ha ha, Ngao Tuyệt lại cao hứng theo cục cưng ngoạn, một bên Chính Hiền thân hoàng bào ý cười trong suốt nhìn ái tề hân cùng đứa con yêu quý, vẻ mặt hạnh phúc, tề từ như thể còn cầu gì hơn.

“Hoàng thượng, Mạc thái phó cầu kiến.” Một cái âm thanh phá hủy ảm áp mỹ mãn bên trong tâm cung, Lý công công đứng đối Chính Hiền nói.

Bị quấy rầy hoàng đế hoàng hậu không chỉ không ảo não, ngược lại nhìn nhau cười, kia tươi cười tràn ngập ý tứ hồ ly, làm cho Lý công công một cái lạnh run: âm mưu, hoàng thượng hoàng hậu tuyệt đối có âm mưu, Mạc thái phó thăm.

“Truyền” Ký công công đang vì Ngao Quân cầu nguyện, hoàng đế uy nghiêm mang theo ý tứ hàm xúc không rõ cười nói, lĩnh mệnh mà đi.

Tâm cung hoàng đế ‘phanh’ một chút đóng lại, Ngao Quân đứng ở trước mặt hoàng đế hoàng hậu thân nhiên nói: “Tìm ta có chuyện gì?” Khẩu khí hình như có điểm không tốt, còn có điểm giống như bộ dáng chưa tỉnh.

Đây là đương nhiên, Tuyệt này hai vợ chồng không biết phát điên cái gì, sáng sớm tìm người truyền nàng tiến cung, nàng còn đang ngủ đâu! Bản không nghĩ để ý, nhưng thái giám truyền chỉ nói một câu ‘hoàng hậu nương nương nói Thái phó không đi nhất định sẽ hối hận.’ Lặng Ngao Tuyệt thật đúng là hiểu nàng, biết nàng thích ngủ chính là có mồi đầu trâu cũng không dậy nhưng cho nàng một chiều này tức chết người đi được. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có phi thường không tình nguyện đứng dậy, theo cái kia tiểu công công tiến cung làm cho tâm tình vốn buồn bực càng thêm buồn bực, trước mặt hai người nhàn nhả không có việc gì làm cười gian trá với nàng.

“Hi hi... Tìm người đương nhiên có việc, đến đến, nhìn xem cháu trai người.” Ngao Tuyệt không nhìn Ngao Quân khẩu khí không tốt, mang con trai ôm đến trước mặt Ngao Quân vui cười nói. Nàng đã sớm biết Quân nhất định sẽ như vậy không cho bọn hắn sắc mặt hòa nhã, may mắn nàng sớm có chuẩn bị, quả nhiên...

“cục cưng hảo đáng yêu! Tuyệt, người xem bộ dáng thật giống người... Người xem người xem, nó cười với ta! Hảo tiểu, tiểu hài tử đẹp quá! Cục cưng... Ha ha...” Ngao Quân tay ôm cục cưng Ngao Tuyệt trong lòng, tâm tình thập phần sung sướng đùa với cháu trai của nàng, hoàn toàn đã quên không còn giận sớm bị người gọi dậy, đây là thiên tính nữ nhi, huống chi tiểu bảo bảo trong lòng này nàng đã muốn sớm nhìn thấy.

“Ha ha...” Ngao Tuyệt thập phần tự hào cười, còn cùng Ngao Quân ngoạn cục cưng, thừa dịp Ngao Quân không chú ý hướng Chính Hiền một bên nhìn các nàng nhủ thầm, ý tứ nói: xem đi! Ta đã nói có thể thu phục nàng, còn không tin!

“Tuyệt, nếu người sớm nói muốn cho ta đến xem cục cưng, ta nhất định không cần người phái người đi gọi, sớm liền chính mình lại đây, làm hại ta muộn như vậy mới nhìn thấy cháu trai, có phải hay không? Tiểu bảo bảo, ha ha... Người xem ngay cả con người đều nói vậy, ha ha... Cục cưng thực ngoạn...” Ngao Quân đầu tiên là oán trách Ngao Tuyệt nói, tiếp theo thể cùng cục cưng trong lòng nói chuyện, còn có chút chuyện lạ nói cục cưng cười chính là đồng ý lời của nàng.

“Nhất thời quên thôi! Ha ha... Xem ra cục cưng thật sự thích người nga!” Ngao Tuyệt thề lười, lập tức nói sang chuyện khác. Kỳ thật nàng là cố ý, hi hi...

“Đó là đương nhiên, hân là cháu ngoại ta đâu!” Ngao Quân đầu cũng không nâng lên, tiếp tục đùa với cục cưng trong lòng, đắc ý nói, giống như đó là con nàng kỳ thật nàng rất thích tiểu hài tử.

“Ha ha...” Ngao Tuyệt cũng cười theo, hai người cùng nhau đùa với cục cưng, khiến cục cưng cười khanh khách không ngừng. Đông cung bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười thập phần dễ nghe.

Chính Hiền nhìn cảnh ảm áp trước mặt, bất giác khóe miệng duy dương cười: không nghĩ Ngao Quân lại vẫn có mặt giống tiểu nữ tử, chính là không biết Chính Hiền nếu thấy được mặt này lại hội như thế nào đâu? Tính tình thời gian, hân cũng sắp tới đi?

Đang đùa với cục cưng, Ngao Tuyệt nhận được ánh mắt Chính Hiền, hiểu ý một bên ôm cục cưng trong lòng Ngao Quân, một bên nói: “Cục cưng đói bụng, ta trước dẫn hân đi ra ngoài, người tại đây chờ ta!”

“Nga!” Ngao Quân không tha nhìn theo Ngao Tuyệt ôm cục cưng đi ra ngoài.

“Trẫm cũng có chính sự cần xử lý, Mạc thái phó tỉnh tự nhiên.” Chính Hiền ở Ngao Tuyệt đi rồi, liền đối Ngao Quân cười nói. Theo sau vung tay áo đi ra

ngoài.

Ngạo Quân nhìn tấm cung trống rỗng liếc mắt một cái, thật không rõ vợ chồng này kêu nàng đến đây không bao lâu liền đi rồi, thật là.

Đông cung ngoài hành lang, một thân ảnh màu xanh ngạo nghệ tiêu sái, đi tới cửa cung Đông cung, trên mặt tiều tụy che kín nghi hoặc: như thế nào một thái giám cung nữ cũng không có? Hoàng huynh triệu hân đến là có chuyện gì?

Cần Hiên trên mặt nghi hoặc đẩy cửa vào, thấy tấm cung kia có thân ảnh sau hoàn toàn khiếp sợ, không thể tin, kinh hi thay thế nhất thời dường như đã mây trôi, nghi hoặc lại ở trong mộng, bình tĩnh đứng cạnh cửa động cũng không dám động, ánh mắt chớp cũng không chớp một chút, sợ vừa động người trước mắt sẽ biến mất, sợ nháy mắt hội phát hiện chính là giấc mộng.

Ngạo Quân nghe được tiếng vang đằng sau xoay người lại, trên mặt rất nhanh hiện lên khiếp sợ, tiếp theo lạnh nhạt vô ba xoay người sang chỗ khác, ngực đột nhiên nhảy lên như tùy thời đều có thể phá thể mà ra: Cần Hiên, vì sao ngươi xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ này là thiên ý sao? Cho dù ta tái như thế nào tránh đi, vẫn là không thể tránh thiên ý sao? Vì sao lúc thấy ngươi ta lại có cảm giác trong mộng, rõ ràng vẫn muốn tránh khai ngươi, vì sao lại nhìn thấy ngươi, một cổ ngọt ngào vui sướng như dòng nước ấm chảy trong nội tâm ta? Ta nên như thế nào tái đối mặt ngươi?

Ngạo Quân trong lòng chính là ngàn tư trăm chuyển, đột nhiên cảm giác phía sau một cổ cuồng phong mà đến, giây tiếp theo đã bị người từ phía sau ôm chặt lấy, Cần Hiên đầu để ở cổ nàng, nàng còn không có phản ứng thanh âm khàn khàn theo gần cổ truyền ra: “Quân? Thật là ngươi sao? Quân, ta rất nhớ ngươi, nghĩ đến tâm thật đau, thật là ngươi? Ta không phải đang nằm mơ?” hai tay càng thêm đem Ngạo Quân gắt gao ôm lấy, coi như chỉ cần hân buông lỏng tay, Ngạo Quân sẽ biến mất trước mắt hân, tràn ngập bất an.

“Cần Hiên, ngươi buông ra trước.” Ngạo Quân tận lực khống chế cảm xúc chính mình, như bình thường lạnh nhạt vô ba nói. Cần Hiên trên người phát ra bất an, thông khổ, áp lực hơi thở là mãnh liệt như vậy, thật sâu vây quanh thân nàng, đồng thời cũng chấn động lòng nàng, nàng nghĩ nói với hân: nàng cũng rất muốn hân, nhưng nói đến miệng lại hóa thành một câu vô tình này.

“Quân, sao ngươi có thể vô tình như vậy? Không chỉ một lần đối ta không nhìn thấy, hiện tại lại đối với ta lãnh đạm như thế.” Cần Hiên vẫn như cũ gắt gao ôm Ngạo Quân, nghe được lời nói Ngạo Quân hai tay nắm chặt, thông khổ lên án Ngạo Quân vô tình, nhiều ngày tưởng niệm nhưng lại đối lấy một câu: buông nàng ra!

“Cần Hiên...” Ngạo Quân nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, gờ khí lạnh nhạt lại có điểm buông lỏng, giống như bắt đắc dĩ khê thờ dài một tiếng, phía sau lưng truyền đến tiếng tim đập mạnh mẽ của Cần Hiên, cổ là hơi thở ấm áp của hân, bên tai là hân thông khổ lên án. ... Đây hết thảy hiện tại đối nàng mà nói không thể nghi ngờ là khổ hình lớn nhất, là đối nàng, cũng là đối hân, nhưng bọn hân đều đào không thoát, mà hết thảy đều là từ nàng tạo thành.

“Ha ha.... Ngươi muốn nói với ta, ngươi làm như vậy là vì ngươi trong lòng chỉ yêu Vũ Tinh, cho nên không nghĩ làm cho ta càng lún càng sâu sao? Quân, ngươi còn muốn gạt ta tới khi nào?” Cần Hiên đột nhiên ngừng đầu nói với Ngạo Quân, chuốt cười nói nhưng tay lại vẫn như cũ không chịu buông ra.

“Có ý gì?” Ngạo Quân mắt nhìn tiền phương, lạnh nhạt lạng lừng nói. Trong lòng lại bị những lời của Cần Hiên làm cho cả kinh: hân nói nàng lừa hân? Chẳng lẽ hân đã biết nàng là nữ tử, bằng không vì cái gì hội nói như vậy đâu? Nhưng hân lại như thế nào biết được? Chẳng lẽ Tuyết nói hay là tỷ phụ? Không có khả năng, Tuyết không có khả năng nuốt lời, đó là...

“Vũ Tinh đã nói cho ta.” Cần Hiên thân nhiên thả một viên đại bom xuống đầu Ngạo Quân, tạc Ngạo Quân cả người cứng nhắc, lạnh như băng, Tuyết thật sự nói cho hân? Kia nàng càng thêm không thể đối mặt hân, Ngạo Quân hận không thể lập tức biến mất ở trước mặt hân, nguyên lai nàng cũng chỉ là cái người nhu nhược mà thôi.

“Quân, ngươi làm sao vậy! Lạnh không? Ngươi không đem sáo ngọc sao?” Cần Hiên đột nhiên cảm giác được người trong lòng nhảy mắt lạnh như băng, lo lắng đem Ngạo Quân xoay lại đối mặt hân hỏi, nắm tay nàng, ôn nhu xoa xoa, thậm chí sử dụng nội lực vì nàng sưởi ấm.

“Ta không sao.” Ngạo Quân mắt tự nhiên rút tay về, không nhìn biểu tình thất vọng thương tâm của hân, đi đến bên cạnh bàn vì mình rót chén trà, cầm lấy nhắm một ngụm, thế này mới lại thân nhiên nói: “Tuyết... Vũ Tinh nói với ngươi cái gì?” nhìn như không thêm đề ý hỏi, kỳ thật có ai biết tay cầm chén hơi run run, tay kia thì gắt gao nắm thành quyền, đưa lưng về phía Cần Hiên đối mặt bốn bề dậy sóng.

“Nói cái gì? Ha ha.... Nói nàng cùng ngươi Lăng Ngạo Quân là bằng hữu tốt nhất, là tri kỷ tối hiểu biết nhưng không phải quan hệ tình nhân mà ta cùng hoàng huynh đã nghĩ, nói các ngươi sẽ không khả năng xuất hiện loại quan hệ này, mà ngươi Lăng Ngạo Quân...” Cần Hiên đột nhiên giống như điên, ha ha cười to nói, cười đến mức nước mắt đều nhanh chảy xuống, chính là tiếng cười kia lại làm cho người cảm thấy một loại tê tâm liệt phế, ngay cả khán giả rình xem cũng không cảm được nước mắt.

Ngạo Quân không nói được lời nào, yên lặng cảm thụ được bị thương của Cần Hiên, tâm cũng đau như lấy máu, nhưng nàng lại vẫn như cũ lấy lạnh lùng đối đãi, Cần Hiên đột nhiên dừng lại làm cho tay cầm chén của nàng chấn một chút, một giọt nước trà theo ngón tay mảnh khảnh rơi trên bàn ‘đinh’ một tiếng, như viên đá rơi vào tâm nàng khơi dậy tầng tầng gợn sóng thật lâu không tiêu tan.

“Ha ha.... Mà Ngươi cự tuyệt ta cũng không phải vì nàng, mà là có nguyên nhân khác...” Cần Hiên còn tiếp tục cười lớn nói.

Hân giống như nghe thấy lòng mình rỉ máu, một chút một chút chậm rãi theo trên người hân rút ra, hốc mắt một mảnh mơ hồ, chặn tầm mắt hân khiến hân không thấy Quân, tuy rằng người nọ vô tình nhưng hân vẫn như cũ lúc nào cũng nghĩ tới nàng, nhất là sau khi Vũ Tinh nói với hân ‘chân tướng’: Quân, ngươi cũng biết, khi Vũ Tinh nói cho ta biết trong lòng ta cảm thụ như thế nào, là vui hay buồn là đau là hận, vui là nguyên lai ngươi cái gọi là ‘người tối trọng yếu’ cũng không phải chỉ ý tứ kia, nguyên lai Vũ Tinh cùng ngươi đều không phải người yêu, nguyên lai ngươi nói người người yêu là Vũ Tinh là gạt

ta; buồn là mặc kệ có người hay không người đều cự tuyệt ta, thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, người thật sự liền như vậy chán ghét ta sao? Hận là người vì sao như thế tuyệt tình, chẳng lẽ ta đối với người tốt người đều không cảm nhận thấy sao? Tâm người đối với ta thật sự kinh thường sao? Ta hận người vô tình, hận người vô tâm, hận người kiên quyết nhưng ta càng hận chính mình, ta hận chính mình vì sao không thể vô tình buông người, ta hận chính mình vì cái gì biết rõ vách núi đen còn không chịu ghim ngựa, ta hận chính mình vì cái gì vô dụng như thế, đã không có người ta chuyện gì đều làm không tốt, cũng không có tâm làm. ...

Ngao Quân tam thoảng buông xuống, vốn nàng sẽ không tính phối hợp cùng Tuyết làm cho hai huynh đệ bọn họ sinh khí, cũng không tính muốn cùng Tuyết làm bộ người yêu, nàng cũng không có tư cách đi trừng phạt Cần Hiên. Hắn si tình, lại bị nàng làm thương tích đầy mình.

Ngao Quân vừa buông chén trà trong tay, thân ảnh trước mắt chợt lóe, Cần Hiên sẽ đến trước mặt nàng, hoàn toàn không có điên cuồng mới kia, có chính là vẻ mặt âm trầm, cùng thật sâu áp lực cảm xúc, thâm thúy đôi mắt giống như có hơi nước, lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, áp lực khàn khàn nói: “Nói cho ta biết nguyên nhân chân chính, cho dù muốn ta buông tha, người cũng phải cho ta rõ ràng.” Nhìn như lạnh nhạt vô ba, hai tay nắm chặt, cả người cứng nhắc, không buông tha biểu tình biến hóa Ngao Quân.

Ngao Quân bắt buộc chính mình lạnh nhạt nhìn lại hắn, bình tĩnh vô ba đôi mắt thật sâu thu liễm cảm xúc, cảm thấy làm một cái đau dài không bằng đau ngắn quyết định, cho dù tương lai nàng sẽ hối hận nhưng lúc này nàng chỉ có thể làm như vậy, hít một hơi lạnh nhạt nói: “Hào ta liền nói cho người nguyên nhân, bởi vì ta là nam tử cho nên không có khả năng hội nhận người, cái gì là vượt qua giới tính? Hừ nam tử cùng nam tử sẽ chỉ làm ta cảm thấy ghê tởm mà thôi, ta cũng không tưởng rơi vào cái kết cục ngàn người đã kích, người là vương gia có thể không cần nhưng ta để ý, ta nghĩ lưu danh sử sách suy nghĩ thành tựu công danh, ta nghĩ muốn vạn dân kính ngưỡng. Hơn nữa, cho dù ta cùng Vũ Tinh chính là bằng hữu nhưng ta là nam tử bình thường, ta yêu một người vẫn như cũ là nữ tử, ta nghĩ muốn là cưới vợ sinh con, ta nghĩ muốn là thế thiếp thành đàn, người có hiểu không?” nghĩ một đằng nói một nẻo khiến Cần Hiên đau đớn, trong lòng nàng cũng là đau đớn.

Mỗi một chữ nói ra, tâm liền nhỏ máu, nguyên lai muốn nói ra những lời này nhưng nàng lại không tưởng được còn khó hơn rất nhiều, cơ hồ dùng hết toàn lực của nàng, toàn thân suy yếu cơ hồ lập tức ngã xuống nhưng nàng không thể ngã, nàng còn phải tuyệt tình đối mặt Cần Hiên, phải biểu hiện vô cùng chán ghét.

Cần Hiên một tay ôm ngực, trên mặt hoàn toàn không có huyết sắc từng bước lui về phía sau, thẳng đến đụng vào một bên bàn trà đều không tự biết, tâm hắn đang tê tái, đau đến khiến hắn sống không bằng chết, ngạnh sinh sinh phun ra một mồm to máu tươi, nhiều ngày tưởng niệm thành cuồng, nhiều ngày com nước không màng đã làm hắn mệt mỏi không chịu nổi, một kích thích này không thể ngờ họa vô đơn chí trước mắt chậm rãi biến thành màu đen, chỉ có kia không ngừng chớp lên thân ảnh tuyệt tình, bên miệng chậm rãi cười lạnh thế giới của hắn chỉ còn màu đen hắn cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nhìn tới hắn ý thức Ngao Quân tuyệt tình, lời nói Ngao Quân như một nhát dao đâm ở tim hắn, Ngao Quân trên mặt chán ghét, trong mắt lạnh lùng.... Hắn mệt mỏi quá!

Thẳng đến Cần Hiên hoàn toàn mất đi ý thức ngã xuống, Ngao Quân rút cuộc không thể ức chế lệ rơi xuống, điên cuồng vọt mạnh qua gắt gao ôm Cần Hiên, vì hắn lau đi vết máu, một hàng thanh lệ không chịu đựng đổ rơi trên mặt Cần Hiên, nàng chỉ có thể không tiếng động ôm chặt hắn, có lẽ khi hắn tỉnh lại bọn họ không thể gặp lại, bọn họ sẽ như người xa lạ, có lẽ ánh mắt yêu say đắm hắn nhìn nàng sẽ biến thành căm hận, nàng không bao giờ có thể ôm hắn như vậy nữa....

“Cần Hiên....”

“Cần đệ...”

Theo hai người lo lắng kêu, trước mắt một thân ảnh mình hoàng chớp động một chút đem Cần Hiên trong lòng Ngao Quân đoạt lấy, một tay đẩy Ngao Quân ra, lúc này Ngao Quân đã như rối gỗ đột nhiên bị đẩy ra, thẳng tắp ngồi xuống ngẩng đầu lại nhìn về mặt tức giận Chính Hiên, trên người tản mát ra mãnh liệt sát khí, trong mắt thị huyết quang mang, trong lòng hắn là Cần Hiên đã bị nàng làm thương tích đầy mình, mà Ngao Tuyết trên mặt ngẩn lệ về mặt lo lắng nhìn nàng.

“Trẫm nói qua, người không được tổn thương Cần đệ, mà người lại khiến hắn bị thương nặng như thế, hảo, người thế nhưng vô tình như thế vậy đừng trách trẫm bất nghĩa.” Chính Hiên nhẹ nhàng mà đem Cần Hiên đặt trên giường, quay đầu cười lạnh nói, mãnh liệt sát khí làm cho Ngao Tuyết cả kinh.

Chính Hiên đột nhiên hướng Ngao Quân xuất thủ, mà Ngao Quân lại vẫn như cũ mặt không chút thay đổi nhìn Chính Hiên, khi Chính Hiên một chương đánh trúng nàng buồn bã cười, chậm rãi nhắm mắt lại, thân thể nhất thời như điều đứt dây bay ra ngoài nặng nề mà đụng vào tường, ngực từng trận phát đau, nhất thời một mồm máu tươi cứ như vậy phun tới, máu tươi từ miệng nàng phun ra, đầu từng trận phát đau nhưng thần trí là chết tiệt thanh tỉnh.

Chính Hiên còn muốn lại ra tay, đã thấy Ngao Tuyết về mặt nước mắt chắn trước Ngao Quân lau một chút nước mắt trên mặt, cao giọng nói: “Người muốn đánh chết nàng sao?”

“Hừ, nàng tránh ra, đây là nàng ta tự tìm.” Sát khí đằng đằng thẳng bức Ngao Quân, thanh âm trầm thấp giống như từ yết hầu phát ra tiếng nói.

“Ta sẽ không cho chàng giết nàng, trừ phi chàng bước qua xác ta.” Ngao Tuyết hướng về phía Chính Hiên thét lớn. lúc này nàng cái gì cũng không nghĩ, nàng chỉ biết nàng là tỷ tỷ của Quân, nàng không thể để cho nàng có chút thương tổn nào, tựa như tiểu Hiên tử, hơn nữa nàng có thể cảm giác được trong lòng của Quân kỳ thực cũng rất cực khổ, so với Cần Hiên còn khổ hơn.

Không nhìn tới Chính Hiên tức giận sắc mặt xanh mét, xoay người ngồi xuống, nàng dậy Ngao Quân miệng còn chảy máu, đau lòng nói: “Quân, người không sao chứ? Vì cái gì không né?” nàng biết lấy võ công Quân, nàng hoàn toàn có thể né tránh một chương này của tiểu Hiên tử.

“Ta.... Không có việc gì.” Ngao Quân gian nan đối Ngao Tuyết nhẹ nhàng nói, cố gắng nghĩ giờ lên một cái tươi cười làm cho Ngao Tuyết yên tâm, cũng không nghĩ ngay cả cười khi lực đều không có, kia suy yếu cười làm cho người ta nhìn càng thêm đau lòng, Ngao Tuyết nước mắt càng thêm không

chịu không chế chảy xuống.

“Quân, ngươi... Đây là tội gì chứ?” Ngao Tuyết nhìn Ngao Quân ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Cẩn Hiên hôn mê trên giường trong lòng chua xót, bắt đầu đi thờ dài một tiếng nói. Đường tình của Quân so với nàng còn gian nan hơn, nội tâm của nàng quá mức lương thiện, cũng quá nguyên tắc, lần này nói ra những lời nhảm tâm đã thương người như vậy, thương tổn Cẩn Hiên đồng thời cũng thương tổn chính mình, Quân ngươi rất choáng váng, cho dù trong lòng ngươi khó có thể lựa chọn ngươi cũng không thể lựa chọn biện pháp cực đoan như vậy, ngươi cho làm như vậy Cẩn Hiên thật sự sẽ buông ngươi, quay về cuộc sống vui vẻ trước kia sao?

“Tuyệt, ta thật sự không có biện pháp, Cẩn Hiên hẳn vĩ đại như vậy, không nên yêu kẻ hoa tâm như ta, hẳn hẳn là có rất nhiều cô gái tốt thương hẳn, hơn nữa...” Ngao Quân ánh mắt âm trầm nhìn Cẩn Hiên nhắm chặt đôi mắt buồn bã đối Ngao Tuyết nói: “hơn nữa ngươi hẳn là biết, ta tùy thời đều có thể rời đi, cho dù ta lựa chọn Cẩn Hiên, khi ta rời đi hẳn hội càng thống khổ hơn.”

Từ sau khi nàng gặp Ngao Tuyết nàng đột nhiên ý thức được nàng không phải người nơi này, nàng cùng Tuyết giống nhau là cái dị thể, mà nàng lại cùng Tuyết không giống nhau, Tuyết có thể ở lại nơi này nhưng nàng không thể, không biết khi nào thì nàng sẽ đột nhiên biến mất trở lại hiện đại, có lẽ nàng rất dễ xuyên qua cũng quá dung nạp thể giới này thể cho nên nàng đã quên nàng vốn là dị thể mà thôi, có lẽ ở trong này nàng chính là khách qua đường mà thôi, cho nên cuối cùng bất luận nàng lựa chọn Cẩn Hiên hay là Gia Luật Ứng, nàng sợ có một ngày thời điểm nàng càng lún sâu, nàng đột nhiên sẽ về thể ki hai mốt, tựa như nàng đột nhiên tới nơi này, đến lúc đó bọn họ hội thống khổ cả đời, nàng sợ hội hủy sinh mạng bọn họ, bọn họ đều là người vĩ đại như vậy, là nhân tài trên đời. Cho nên nàng vội vàng rời khỏi Cẩn vương phủ, nàng đối Cẩn Hiên tuyệt tình, tệ mà không thấy. Nếu chính là bởi vì trong lòng khó lựa chọn, chính là bởi vì nàng đối Gia Luật Ứng hứa hẹn, nàng tránh xa Cẩn Hiên nhưng nàng tuyệt đối không đối Cẩn Hiên tuyệt tình, chính là nàng không thể không như thế a!

“ta hiểu được, ta biết lòng của ngươi cũng thực khổ, bởi vì ta cũng từng trải qua.” Ngao Tuyết nhìn tiểu Hiên từ liếc mắt một cái, theo lộ về sâu thâm nói. Lúc trước nàng cũng từng gãy dựa, nhưng cùng Quân tình huống xác thực so với nàng càng phức tạp hơn, nàng cần thời gian suy nghĩ rõ ràng.

“A... tuyết, ta phải đi rồi, về sau lại đến xem cục cung.” Ngao Quân suy yếu cười nói, nhẹ nhàng mà đẩy Ngao Tuyết ra, ở Ngao Tuyết ánh mắt lo lắng chậm rãi hướng cửa tẩm cung đi đến, thời điểm ra cửa tẩm cung đột nhiên quay đầu lại tái thật sâu nhìn Cẩn Hiên nằm trên giường liếc mắt một cái, thần nhiên: “Tuyệt, tỷ phu... gọi ngươi tỷ phu ngươi đừng để ý, giúp ta chiếu cố Cẩn Hiên thật tốt, còn có...” Dừng một chút thu liễm nói: “Làm cho hẳn quên ta đi! Không cần lại tìm ta.” Nói xong, cũng không quay đầu lại ra tẩm cung, vỗ về ngực có nén một cổ huyết tình dâng lên, giống như chạy trốn chết hướng cửa cung mà đi.

Nhìn Ngao Quân thân ảnh dần biến mất, Chính Hiên vẫn như cũ lửa giận chưa tiêu tan, hướng về phía ngoài giận dữ hét: “đến, đem thái y viện đều gọi đến cho trầm, nhanh lên.” Hẳn không thể đối Tinh nhi trút giận, chỉ có thể đối thái giám cung nữ đáng thương phát giận.

Người canh giữ ngoài tẩm cung bị hẳn gầm lên giận dữ cấp sợ tới mức té đi thái y viện truyền thái y.

Ngao Tuyết biết hẳn sinh khí nàng như vậy che chở Ngao Quân nhưng lúc này nàng đã không có khí lực đi trấn an tức giận của hẳn, nhìn Cẩn Hiên trên giường liếc mắt một cái trong lòng thờ dài: Cẩn Hiên, đừng trách Quân, còn có đùm bọc tha, nàng chính là tạm thời không nghĩ ra mà thôi, liền như ta nói lúc trước kiên trì...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 65: ‘Hắn’ Đúng là nàng

Trong Cẩn vương phủ, Cẩn Hiên trầm mặc không nói ngồi bên trong thư phòng, trên tay cầm súng lục tinh xảo nhìn qua lại, giống như nghiên cứu nó nhưng tâm tư của hẳn lại hoàn toàn không ở đây: Tiên tử dưới ánh trăng, trên đời này thật sự có thần tiên sao? Nếu có, xin các người nói cho ta biết ta hẳn làm sao bây giờ, thật sự sẽ buông tay sao? Cho dù Quân nói như vậy, tâm của ta đối với nàng vẫn là không bỏ xuống được, nhưng ta không nghĩ thương tổn nàng, ta hẳn là thành toàn nàng đâu? Ta sẽ không tái bức nàng đâu? Ta biết nàng nói đều là trái lương tâm, nàng không phải ngươi như vậy, nhưng có lẽ nàng là thật không tiếp thu được cùng nam tử ở cùng một chỗ? Nếu yêu nàng đó là nên buông tay nàng, làm cho nàng muốn cuộc sống của nàng?

“Ta thật sự phóng hạ sao?” Cẩn Hiên ngẩng đầu thì thảo lắm lắm, vốn tuần mỹ khuôn mặt lúc này lại tiêu tụy, một chữ yêu thật sự đã thương người.

“Không bỏ xuống được thì đừng bỏ.” Đột nhiên một thanh âm dễ nghe như hoàng anh bỗng vang lên, cửa thư phòng lập tức bị mở ra, Chính Hiên cùng Ngao Tuyết xuất hiện ở cửa mà câu nói kia đúng là Ngao Tuyết nói, lúc này nàng chính là ý cười trong suốt nhìn Cẩn Hiên nói, bất cứ lúc nào nàng tựa hồ cũng có thể tiêu sát cười, dù sao nàng tin tưởng vững chắc thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chuyện tái gian nan luôn luôn giải quyết được.

“Hoàng huynh, Vũ Tinh, các người như thế nào đến đây? Ta đã không có việc gì.” Cẩn Hiên buông ngân thương trong tay, thần nhiên nói, trên mặt vẫn như trước lạnh mặt, trầm tĩnh làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc gì, giống như hẳn đã khôi phục thành trước kia không vui không cười, thanh tâm quả dục Cẩn vương gia, nhưng là Ngao Tuyết biết rõ hẳn nói vô lực cùng suy sụp đâu.

“đương nhiên là tới nhìn ngươi!” Ngao Tuyết đi đến, nghịch ngợm cười nói, gặp Cẩn Hiên thần sắc có điểm âm trầm, thu hồi vui đùa kiên định nói: “Cẩn Hiên, cho Quân chút thời gian, nàng hội nghĩ thông suốt.” Đã nhiều ngày, nàng cơ hồ mỗi ngày chạy hai lượt, Cẩn vương phủ Cẩn Hiên âm trầm, phu thái

phó Quân mặc dù bị trúng một chưởng của Chính Hiên nhưng rất nhanh hồi phục thương thế hảo, lập tức liền bận việc... kiến sân vận động, kỳ thật nàng là muốn làm cho chính mình bận rộn như vậy có thể tạm thời quên đi nỗi đau trong lòng, mà khi dừng lại nàng sẽ cảm cây sáo Cẩn Hiên đưa cho nàng, còn có ngọc bội hắc là người kia đưa cho nàng ngăn người, một tay cầm lấy đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

“Không có khả năng, Vũ Tình, y... y không thể vượt qua ngưỡng giới, y sẽ không chấp nhận ta, ta sợ bức y, y hội lựa chọn rồi đi.” Cẩn Hiên nhắm mắt, giờ lên cái chưa sót cười thần nhiên nói, hắc hiện tại đã hoàn toàn mê mang.

“Ai nha, kỳ thật nàng...” Ngao Tuyết quỳnh lên, nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đem thân phận Ngao Quân là nữ tử nói ra, muốn nói lại không thể nói, gấp đến độ nàng ở thư phòng đi qua đi lại: Nàng lúc trước vì cái gì hội đáp ứng Quân, vì nàng giữ bí mật đâu? nếu nàng hiện tại nói cho Cẩn Hiên, Quân nhất định hội hận chết nàng, nhưng không nói cho Cẩn Hiên chẳng lẽ nhìn hắc bởi vì Quân mà chui vào ngõ cụt, như vậy đi xuống bọn họ hội hiểu lầm lẫn nhau. Vì cái gì hai cái tiểu tử này sẽ không chui vào sừng trâu luân đi? Làm hại nàng mỗi ngày đều bỏ lại cục cung thân ái, vội tới tìm hai người làm công tác tư tưởng, nhưng là cho tới bây giờ giống như không có hiệu quả, xem ra nàng còn phải không ngừng cố gắng, nhưng nếu không nói cho Cẩn Hiên chân tướng chỉ sợ nàng làm bao công tác tư tưởng cũng không ích gì.

“Tình nhi, đừng đi nữa.” Chính Hiên thật sự hoa mắt đặt Ngao Tuyết ngồi lên ghế, liếc mắt Cẩn Hiên tiều tụy một cái, một bộ muốn nói lại thôi: đáng chết, lúc trước không nên đáp ứng Tình nhi không nói bí mật Ngao Quân.

“Có cái gì muốn nói!” Cẩn Hiên nhìn vợ chồng trước mắt muốn nói lại thôi, lạnh nhạt nói.

“Không có gì.” Chính Hiên cùng Ngao Tuyết đồng thời suy sụp cúi đầu xuống, vô lực nói, thật đúng là không hổ vợ chồng ân ái! động tác biểu tình hoàn toàn giống nhau, xem ra Chính Hiên bị Ngao Tuyết giáo huấn triệt để.

Nhìn hoàng huynh hắc tới kính trọng cùng nữ nhân hắc từng yêu đồng thời làm động tác này, Cẩn Hiên muốn cười nhưng không cười nổi, cầm lấy súng lục trên án thượng, lại lâm vào trầm tư chính mình.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào bắn vào trên khẩu súng bạc, phản xạ ra một tia sáng.

Ngao Tuyết đang cúi đầu nghĩ như thế nào không nói cho Cẩn Hiên Quân là nữ tử, mà đồng thời có thể làm cho Cẩn Hiên biết đột nhiên cảm thấy trước mắt có ánh sáng hiện lên, nghi hoặc ngẩng đầu lại đột nhiên nhìn vật Cẩn Hiên cầm trong tay, điều này sao có thể? Nâng lên hai tay xoa xoa mắt nhưng là sao nó lại ở trong tay Cẩn Hiên? Nga, chẳng lẽ là Quân đưa cho hắc?

Ngao Tuyết phản ứng, Chính Hiên đều nhìn thấy đang muốn mở miệng hỏi đã thấy Ngao Tuyết rất nhanh đi đến trước mặt Cẩn Hiên, một tay lấy khẩu súng lục trong tay hắc, nhìn nói: “Cẩn Hiên, ngươi như thế nào có cái khẩu súng lục này?”

“Nga, đây là ta ở biên cảnh nhặt được.” Cẩn Hiên nhìn khẩu súng kia, thần nhiên nói, gấp Ngao Tuyết về mặt nghi vấn nhìn hắc liền đem chuyện ngày đó gặp tiên tử dưới ánh trăng nói ra. Ngao Tuyết làm cho hắc cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ nàng nhận biết tiên tử dưới ánh trăng?

“Tiên tử dưới ánh trăng?” Ngao Tuyết cầm súng lục, lăm bắ đột nhiên trước mắt ánh sáng chợt lóe giờ lên cái thập phần vui sướng cười nói: “Cẩn Hiên, Quân biết ngươi có cái súng lục này sao?”

“Biết, nàng còn từng dùng nó cứu ta một mạng, cũng là nàng nói cho ta biết nguyên lai vật tinh xảo này gọi súng lục, cũng mới biết nó có lực sát thương như vậy.” Cẩn Hiên lâm vào nhớ lại, khoe miệng hơi hơi giờ lên, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, đây là nàng mỗi lần nghĩ tới cái ‘gian kế’ gì đều tươi cười như vậy. hi hi... Cẩn Hiên, đầu gối này bốn tiểu thư giúp ngươi.

“Nga!” Ngao Tuyết nga một tiếng, khoe miệng hơi hơi giờ lên, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, đây là nàng mỗi lần nghĩ tới cái ‘gian kế’ gì đều tươi cười như vậy. hi hi... Cẩn Hiên, đầu gối này bốn tiểu thư giúp ngươi.

“Tình nhi!” Chính Hiên nhìn Ngao Tuyết ‘khùng bố’ tươi cười, biết nàng nhất định là nghĩ tới cái gì, sùng nịch hô một tiếng.

“Cẩn Hiên, trả lại cho ngươi.” Ngao Tuyết tươi cười nhưng lại đem súng lục trả lại cho Cẩn Hiên, cầm tay Chính Hiên hướng về phía Cẩn Hiên nói: “Cẩn Hiên, nói cho ngươi một việc, cái súng lục này, khắp thiên hạ, trừ bỏ ta, cũng chỉ có chủ nhân của nó biết nó là vật gì, có tác dụng gì, cũng mới có thể dùng nó.” Hi hi... Nói như vậy, Cẩn Hiên hắc biết nàng nói cái gì chứ. Hi hi... Quân, ta cũng không nói với Cẩn Hiên ngươi là nữ tử nga, đều là chính hắc đoán được, ngươi nhưng không trách được ta nga!

Cẩn Hiên vừa nghe, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt mê mang nhìn Ngao Tuyết, run run thanh nói: “Cái gì... Có ý tứ gì?”

“Tiểu Hiên tử, chúng ta cần phải trở về, cục cung nhìn không thấy ta hội khóc.” Ngao Tuyết giống như không nghe thấy Cẩn Hiên nói, ngọt ngào đối Chính Hiên nói.

“Tốt!” Chính Hiên đã sớm ước gì nàng nói những lời này, sùng nịch cười nói, kéo Ngao Tuyết nhìn thoáng qua Cẩn Hiên hoàn toàn bị ngốc lẳng liếc mắt một cái, song song đi ra thư phòng.

Cẩn Hiên nắm nhanh nắm tay, đôi mắt thâm thúy trở nên càng sâu thẳm: chỉ có chủ nhân của nó mới biết sử dụng nó như thế nào, chỉ có chủ nhân của nó mới biết nó là vật gì, chỉ có chủ nhân của nó mới biết tác dụng của nó... chủ nhân của nó là tiên tử dưới ánh trăng, mà Quân biết nó, hội dùng nó còn hướng hắc giải thích qua, Quân, tiên tử dưới ánh trăng, tiên tử dưới ánh trăng, Quân...

Cẩn Hiên đột nhiên hoắc mắt đứng lên, một chưởng đánh trúng bàn trước mặt, bàn lập tức bị vỡ thành mảnh nhỏ, nhưng hắc lại bình tĩnh không thấy, sâu thẳm đôi mắt thâm thúy trầm xuống, khoe miệng gọi lên cái tươi cười lạnh lùng, thần nhiên lăm bắ: “Quân, ngươi nhưng lại lừa ta rất thâm! ta sẽ

không bỏ qua cho người, ta Âu Dương Cần Hiên sẽ không tin lời người nói, tóm lại người cả đời này đừng mơ tưởng thoát khỏi ta.”

Phía sau núi phủ thái phó, một đoàn lao công Long Hiên hoàng triều đang bận rộn, một đốc công bộ đáng mặt than hưng phấn mà cảm hể ra bản vẽ trần đầy hứng thú nghiên cứu: thật sự là làm cho người ta sợ hãi! Thật sự là kì diệu, hẳn cả đời xây nhà, cái hình thù kỳ quái gì đều xây qua, bắt quá suy chỉ có một lần khiếp sợ đến chết lặng đó là ở Cần vương phủ xây cái sân bóng rổ kia, cái người kêu Tiêu cô nương kia thật sự tài tình, không thể tưởng được nay hẳn lại có thể thấy một thứ tuyệt vời gọi là ‘sân vận động’, Mạc Quân công tử quả thật danh bất hư truyền, không gì không biết....

Một thân ảnh trắng nõn vừa xuất hiện ở ‘công trường’, mọi người trong nháy mắt đều dừng động tác, lẳng lẳng nhìn về phía Mạc thái phó như thần nhân giáng trần, tuy rằng nàng cho tới bây giờ đều lạnh lùng lạnh nhạt, nhưng khí chất lãnh ngạo của nàng làm cho người ta bất giác thật sâu bị hấp dẫn, thẳng đến khi quân gia nhẹ nhàng mà khụt một tiếng, mọi người mới mặt đỏ hồng tiếp tục vui đùa vào công việc, Mạc thái phó mỗi ngày đều đến trông coi, mỗi lần như vậy bọn họ như được tiếp thêm nguồn sức mạnh, cả người tràn đầy sức lực mà công trình so với mong đợi cũng đẩy nhanh tiến độ hơn, nay khả chừng đã nhìn ra hình dáng sân vận động.

“Mạc thái phó, nơi này lão phu không hiểu rõ lắm.” Đốc công cảm bản về khiêm tốn đối Ngao Quân thỉnh giáo nói.

“đây là tầng thấp phòng vệ, là bộ phận trung tâm...” Ngao Quân liếc nhìn bản vẽ kia một cái, thần nhiên giải thích. Nàng đến đây trông coi mục đích chính là giảng giải cho bọn họ những thứ khó có thể lý giải bản vẽ kiến trúc hiện đại, còn có xem bọn họ hẳn xây thế nào, vốn đối với sân vận động này, nàng đề cho Ngao Tuyết tùy ý quyết định nhưng nàng muốn cho chính mình bận một chút, cho nên nàng cơ hồ mang mọi việc gánh hết, mỗi ngày đúng giờ lại đây trông coi, chỉ có lúc này nàng tạm thời quên đi Cần Hiên, quên Gia Luật Ứng....

Đốc công còn thật sự nghe, không ngừng mà gật đầu, đối với những lời giải thích của Ngao Quân chỉ có thể lắng nghe, mặt trời chậm rãi ngã về tây, y bảo trắng nõn của Ngao Quân đã dính tro bụi, trên mặt cũng có chút tro bụi, thần sắc có điểm mệt mỏi.

“Đại nhân, trời đã tối đi về trước đi!” Quân gia đau lòng đối Ngao Quân nói. Trải qua một tháng ở chung này, hẳn biết thái phó đại nhân của thực như ngoại giới truyền lại tức trí đa mưu, trí cái thiên hạ, ‘thiên hạ đệ nhất quân sư’ danh hào hoàn toàn xứng đáng, nhưng lại có ai biết nàng chính là cái ngay cả bản thân mình đều chiếu cố không tốt thôi đâu! Nhất là từ sau khi vào hoàng cung một chuyến, mang theo một thân thương tích trở về, lại không chút nào để ý thân thể chính mình, ban ngày đi ra phía sau núi trông coi, ban đêm chính là nghiên cứu bản vẽ, như vậy đi xuống, thân mình dù làm bằng sắt cũng chịu không nổi, làm cho cao thấp hạ nhân trong phủ đều đau lòng lo lắng không thôi.

“Ân.” Ngao Quân thần nhiên gật đầu, nhìn công nhân còn đang bận rộn liếc mắt một cái, một bên đi đến phía trước, một bên lạnh nhạt nói: “mọi người cũng sớm nghỉ ngơi đi!”

Tất cả mọi người sùng sốt, tiếp theo hốc mắt đều có điểm ướt át nhìn theo thân ảnh màu trắng kia càng ngày càng đi xa, trong lòng từng trận cảm động: Mạc thái phó tuy rằng trên mặt lạnh lùng nhưng kỳ thật nội tâm của nàng thật phần thiện lương, nàng chưa bao giờ đối bọn họ hô quát, chưa bao giờ đối bọn họ thể hiện quan uy, thậm chí có thể nói nàng vẫn là coi bọn họ ngang hàng, nàng kỳ thật thực quan tâm bọn họ....

Sương mù quanh quẩn trong phòng tắm, nghĩ đến tuyệt đại mỹ nữ tựa bên cạnh ao, vài cái tóc đen mềm mại dán hai bên má, trai qua ngâm nước nóng dễ chịu vốn là vô cùng mịn màng phiến thân sắc hồng, bọt nước còn lại trên khuôn mặt tuyệt mỹ theo hai má chảy tới xương quai xanh xinh đẹp, cuối cùng trở về ao, ánh mắt khép hờ, lông mi thật dài khép lại như ẩn như hiện trong làn sương mù thần bí, thật sự là một bức mỹ nhân họa đồ tuyệt đẹp.

Này bề dục thủy là dẫn nước suối tự nhiên, hơn nữa hàng năm ấm áp, so với ôn tuyền nhân tạo hiện đại thật sự thoải mái hơn mấy trăm lần đâu! Không chịu ô nhiễm cỏ dại điểm này thật tốt. Tâm tình phiến toái ề tan biến, cái gì phiền não đều không có, thể xác và tinh thần mệt mỏi trải qua ngâm ôn tuyền sáng khoái không ít. Chính là tựa hồ thiếu cái gì? Nga, Tuyệt không có tới đây? Từ sau khi nàng làm Cần Hiên bị thương, nàng cơ hồ mỗi ngày đều lựa đúng lúc nàng ngâm trong ôn tuyền liền đột ngột xuất hiện, vui cười trong bể ép buộc hồi lâu mới chậm rãi tiến vào chủ đề chính, đây mới là mục đích chân chính – cho nàng tư tưởng, ý đồ tẩy não giúp nàng. Hừ, nàng mới mặc kệ đâu! Tuyệt nói việc của nàng, nàng nghĩ việc của nàng. Đợi cho đến khi Tuyệt nói đến khó miệng lưỡi, nàng mới có thể dừng, về mặt thất bại.

Kỳ thật lời nói của Tuyệt nàng vẫn nghe, nhưng thật là có khả năng sao? Thật sự có thể không cần thiên trường địa cửu, chỉ cần hiện tại sao? Nàng thật sự có thể theo đuôi tâm chính mình, đi đón nhận tình yêu cổ đại sao? Nàng thật sự có thể cùng Tuyệt giống nhau, ở trong này tìm được hạnh phúc của nàng sao? Lòng của nàng tựa hồ có điểm dao động, có lẽ Tuyệt nói đúng, nàng không thể thay Cần Hiên hoặc Gia Luật Ứng quyết định. Nàng không thể tự cho phép như thế tổn thương Cần Hiên, vì muốn hẳn tốt nàng không thể chắc chắn làm như vậy, khi nàng bắt đầu đi rồi đi bọn họ hội thống khổ.... Nhưng là nàng vẫn như cũ không thể thần nhiên đi đối mặt Cần Hiên, nói nàng yếu đuối cũng tốt, rủa cũng thế, có thể tránh nhất thời đối Gia Luật Ứng, nàng chỉ sợ cũng không thể cấp cho cơ hội công bằng, bởi nàng đồng dạng không thể đối mặt hẳn....

Ngao Quân một bên thoải mái từ từ nhắm mắt dưỡng thần, một bên lâm vào suy nghĩ sau xa của chính mình, nửa điểm cũng không chú ý tới hơi thở không giống phát ra tại đây, ngay cả người nọ hiện thân thẳng tắp nhìn chăm chú vào nàng, cũng chưa phát hiện, thẳng đến người nọ truyền đến thanh âm bình tĩnh làm cho người ta không nghe ra hi giận.

“Mạc thái phó hảo thích ý a!” Thanh âm thần nhiên trào phúng xuyên qua sương mù, rơi vào tai Ngao Quân đang trầm tư.

Ngao Quân đột nhiên cả kinh, ánh mắt sắc bén bắn về phía thanh âm truyền tới, lãnh đạm nói: “Ai?” là ai dám xâm nhập phủ của nàng, thậm chí đi vào phòng tắm của nàng mà nàng nhưng lại một chút cũng không phát hiện ra, cũng không biết người nọ đến bao lâu, nhưng có thể khẳng định người tới vô công tuyệt đối cao, nếu không cho dù nàng lâm vào trầm tư nàng cũng không có khả năng nửa điểm cũng không phát hiện ra. Đây thanh âm tựa hồ có điểm quan, coi như....

“Chẳng qua mấy ngày không gặp, thái phó đại nhân liền ngay cả thanh âm bốn vương cung cũng đã quên, thật đúng là vô tình a!” người tới khoe miệng khinh câu, thần nhiên châm chọc nói.

“Là người.” Ngao Quân ánh mắt chợt trừng to, không thể tin nổi, lúc này xem như chân chính bị chấn kinh, chạy nhanh đem chính mình ngâm xuống nước đến tận cằm, mới lại lạnh lùng nói: “Sao người lại tới đây, đến đây bao lâu?” Hy vọng hắn vừa tới không lâu, hơn nữa trong phòng tắm sương mù quanh quần hắn là thấy không rõ lắm, hắn là thấy không rõ nàng? Nhưng có khả năng sao? Người có nội lực, sương mù có là cái gì, nàng đều có thể thấy rõ hắn, duy nhất hy vọng hắn vừa tới không lâu, còn không có thích ứng sương mù này.

“Bỏn vương đương nhiên tới bãi phòng quân sự, nói như thế nào chúng ta cũng từng kể vai chiến đấu, không phải mới mấy ngày không thấy, liền cùng bỏn vương như người xa lạ đi! Thật sự làm cho bỏn vương thương tâm a!” Cần Hiên giống như thương tâm nói, nhưng ngữ khí trào phúng lại làm cho người nghe như thế nào không thoải mái.

“Người rốt cuộc đến đây bao lâu?” ngao Quân lại truy vấn hỏi, trong giọng nói có áp lực, thân mình ẩn trong ôn tuyền không khỏi run lên, Cần Hiên trước mặt thật sự xa lạ, chỉ thấy hắn hai tay khoanh trước ngực, khóe môi nhếch lên lạnh lùng trào phúng ý cười, thâm thúy đôi mắt làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc, nhìn như tùy ý vừa đúng nhưng cả người lại không chút che dấu khí phách vương giả, khiến cho toàn bộ phòng tắm nhất thời cảm thấy áp lực, một giây trước ôn tuyền ocnf làm cho người ta thoải mái cũng trở nên run sợ, làm cho nàng muốn thoát đi.

Cần Hiên như thế nào đột nhiên đến, lại như thế nào hội biến thành như vậy, biến thành người nàng hoàn toàn xa lạ, từ sau ngày đó hắn không tới phủ tìm nàng, nàng cũng nghĩ hắn rốt cuộc buông tha nàng, tuy rằng nội tâm rất đa nhưng không phải chính mình muốn sao? Vì làm cho chính mình có thể không lại đi nhớ hắn, nàng làm cho chính mình bận rộn, nhưng là vì cái gì, hắn hôm nay lại tới nữa, hơn nữa không hề giống như trước, quần gia đến thông báo mà như vậy không hề dự triệu xuất hiện ở phòng tắm của nàng, thực hiện nhiên hắn là không có kinh động bất luận kẻ nào trong phủ, đối nàng ngữ khí cũng lạ, hình như là cưỡng chế tức giận, hắn như vậy thật sự làm cho nàng có điểm sợ, cũng làm cho nàng xem không rõ nội tâm hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

“Vừa tới.” Cần Hiên ánh mắt thâm trầm nhìn Ngao Quân trong nước hồi lâu, thẳng nhìn đến nàng cả người không thoải mái, vốn là nước suối ấm áp khiến mặt đỏ, lúc này lại như lấy máu thoát nhìn càng thêm mình điểm động lòng người, rõ ràng thập phần lo lắng lại tại kia cổ trần đỉnh, nàng như vậy thập phần xinh đẹp đáng yêu. Bỏ qua chút hoảng hốt lúc đầu, từ tính cực phủ thân nhiên nói, bên miệng vẫn là vẻ cười lạnh như cũ.

“hồ, người trước đi ra ngoài.” Ngao Quân gặp Cần Hiên nói như vậy, không chút nghi ngờ nhẹ nhàng thở ra một hơi, tâm theo đó thả lỏng xuống, nhưng lập tức lãnh nghiêm mặt hạ lệnh thúc khách, Cần Hiên không đi ra, nàng như thế nào đứng lên? Nếu ngâm mình nơi này! Hội sinh bệnh, tuy rằng trong này thực thoải mái nhưng ngâm lâu hội lạnh, nàng cũng không muốn chết tại đây.

“đi ra ngoài? Bỏn vương nói như thế nào cũng là vương gia, thái phó đại nhân như vậy hạ lệnh thúc khách nhưng là lấy hạ phạm thương nga!” Cần Hiên một bên mang theo trào phúng cười nói, một bên thông thả bước đi đến bên cạnh bể ngồi xuống, vươn tay hoàn mỹ nghịch nước ấm áp, động tác tao nhã mê người như vậy, khuôn mặt góc cạnh hoàn mỹ đồng dạng cũng bị sương mù che lấp hơi hơi phiền hồng làm cho hắn vốn khí chất lạnh lùng có vẻ nhu hòa như vậy, nếu xem bên miệng nhẹ chút trào phúng cười thật sự là một bức duy mỹ phong cảnh! Người xem trong lòng thật sự tâm dương khó chịu a!

Ngao Quân không tự giác thật mạnh nuốt một chút nước miếng, thân thể nhảy lên một cổ khô nóng khó hiểu, hắn kia động tác nghịch nước càng như trôi nổi lòng của nàng, làm hại nàng lòng như có hàng vạn con kiến đang bò, theo bản năng lui về phía sau, tìm đập thật nhanh: Nguy rồi, ngâm lâu lắm thân thể đã xuất hiện phản ứng, phải nhanh đem thân thể ổn định bằng không nàng nhất định hội hít thở không thông mà chết.

“Hừ, vương gia? Vương gia là có thể như vậy tùy tiện xông vào nhà người khác, nhìn coi người khác tắm rửa sao?” Ngao Quân lạnh lùng trào phúng cười, ánh mắt sắc bén bắn thẳng Cần Hiên, tỏ vẻ nàng tức giận, chính là lúc này trốn trong nước một chút khí thế đều không có, khuôn mặt hồng hồng con người đen nhộn nhạo, môi đỏ mọng thấy thế nào cũng là câu dẫn Cần Hiên.

“ha ha... Như thế nào sao nói là người khác đâu? Chúng ta có cái quan hệ gì a! làm gì để ý tục lễ đâu? Có phải hay không a? Mạc Quân công tử của ta.” Cần Hiên đột nhiên như là nghe được cái chuyện gì buồn cười, ha ha nở nụ cười có điểm vô lại hướng Ngao Quân cười đến phi thường vô hại nói, một bộ chúng ta là anh em, chính là hai chữ ‘công tử’ này lại như cắn răng phát ra.

“Người là vương gia, ta là thái phó thái tử, chúng ta có quan hệ cũng chỉ là cùng hướng làm quan thôi, không phải sao? Cần vương gia. Vương gia xông vào nhà đại thần xem đại thần tắm rửa, bản quan nhưng là không có hứng thú trình trước mặt vương gia, cho nên thỉnh vương gia tự trọng, đi ra ngoài.” Ngao Quân trầm thấp nghiêm mặt, vô tình phân rõ giới hạn hai người, lạnh lùng đi vào cửa nói. Lúc này nàng chính là toàn tâm đối phó Cần Hiên hoàn toàn xa lạ, bởi vậy cũng không có nghe Cần Hiên nói Mạc công tử. Lòng của nàng la lên: nhanh đi ra ngoài đi! Cả người đều khó chịu, không phải muốn dùng phương thức này trừng phạt nàng! Kia rõ ràng lấy đao đem nàng giết còn có điểm sáng khoái, Cần Hiên như vậy thật sự làm cho nàng tiến cũng không được, lui cũng không xong.

“Nga, nguyên lai quan hệ chúng ta chính là như vậy! Thực thương tâm, bỏn vương còn tưởng rằng chúng ta ít nhất là bằng hữu đâu! Nhớ ngày đó ở biên cương, Mạc quân sư cũng không phải là như vậy đối đãi bỏn vương nga, chứ không phải đã không có giá trị lợi dụng chứ?” Cần Hiên chọn mị, đi tới dọc theo bể liền gọi lên một cái cười mê đảo chúng sinh, vẻ phản nàng nói cái gì ‘chân nhân tử’ hắn lại càng không biết là cái ý tứ gì, cũng không muốn hỏi.

Hắn đang đợi, chờ nàng khi nào chịu không nổi tự động nói với hắn hết thấy, hắn biết nàng hiện tại nhất định cả người đều rất khó chịu, hắn muốn chính là loại hiệu quả này, hắn đường đường là Cần vương gia cũng không phải dễ khi dễ, như thế nào cũng phải khiến nàng đi lên, đương nhiên nếu nàng tình nguyện chịu được loại dày vò này cũng không nguyện nói ra chân tướng, kia cũng là nàng tự tìm, tuy rằng hắn đau, nhưng hắn chính là phải bức nàng.

“Vương gia nếu nghĩ thảo luận vấn đề này, có thể hay không trước đi ra ngoài chờ ta mặc quần áo lại bàn.” Ngao Quân gặp Cần Hiên thế nhưng thông thả bước đến bên bể, không khỏi càng hoảng hốt, khẩu khí nhuyển xuống giống như thương lượng. Cần Hiên ánh mắt như muốn đem nàng nhìn thấu, làm cho nàng không khỏi kinh hãi lên, hôm nay hắn quá bất thường, hắn chưa từng lấy loại thái độ này đối nàng, nhất thời nhưng lại đối hắn không biết như nào cho phải, nàng đoán không ra.

“Vi cái gì muốn đâu? Chúng ta đều là nam tử không phải sao? Bị bốn vương thấy có gì thẹn thùng?” Cẩn Hiên đi tới chỗ Ngao Quân ngừng lại, vẻ mặt lưu manh và cười nói, nhìn đến Ngao Quân lại không ngừng lui về phía sau, bị hơi nước ẩm áp hấp hơi trên trán đã có mồ hôi giọt xuống, ánh mắt trầm xuống, rất nhanh hiện lên một tia không đành lòng, tiếp theo giọng lên cái tươi cười càng thêm vô hại: “Quân sư tắm lâu như vậy còn luyến tiếc đứng lên, xem ra bể này nhất định thực thoải mái, vừa lúc, bốn vương cong chưa tắm rửa hiện tại cả người đều khó chịu, liền mượn bể này của quân sư một chút! Quân sư hẳn là sẽ không để ý đi?” tuy hỏi, nhưng Cẩn Hiên vừa nói xong cũng đã bắt đầu động thủ cởi quần áo, một bên thoát một bên cười đến thực quý dị.

Ngao Quân bị lời nói Cẩn Hiên cấp sợ tới mức cả người cứng ngắc, sắc mặt nháy mắt một trận tái nhợt, vốn là có điểm buồn bực chổng mặt này đầu óc càng thêm mơ hồ, thất thần Cẩn Hiên đặc thoát xong quần áo đi vào bể.

Ngao Quân bên không ngừng lui về sau, bên chỉ vào Cẩn Hiên cả giận nói: “đứng lại, đi ra ngoài!” trong giọng nói không hề khả ỨC chế run run, tái làm cho hắn tiếp cận năng, thân thể nàng sẽ bị phát hiện, mà hiện tại là loại tình cảnh này nhất định thực xấu hổ. Nhìn Cẩn Hiên kia ngực rắn chắc, cánh đêm đỏ thân cận da thịt bên đầm trì thực không chịu thua kém lại hiện lên, lúc này mặt hồng đến mang tai toàn thân đều đỏ lên, chung quanh nước giống như nháy mắt đã bị nấu chín một nửa, sôi trào lên, càng ngày càng nóng toàn thân cũng càng ngày càng vô lực.

“Ân, thật sự là thoải mái! Trách không được Quân luôn luyến tiếc đứng lên, thứ tốt sẽ cùng nhau chia xẻ không phải sao? Đại quân sư của ta.” Cẩn Hiên không để ý tới Ngao Quân tức giận, neho mắt hưởng thụ nói, đột nhiên mở mắt ra, trong mắt bắn ra ánh sáng bức người, khoe miệng khinh câu bắn thẳng đến Ngao Quân, rất nhanh hướng Ngao Quân đi tới.

“Đừng tới đây, nếu không ta gọi người.” Ngao Quân bên ui về phía sau, bên vô lực nói, kia nhược nhược thanh âm nửa điểm uy hiếp đều không có, ngược lại càng như nghênh đón. Theo Cẩn Hiên tới gần, một cổ cường đại áp lực vô hình bao phủ bốn phía Ngao Quân, làm cho hồ hấp vốn càng ngày càng khó khăn lại cảm thấy không thông, thông minh tuyệt đỉnh nhất thời đều không dùng được, một chút cũng không để ý chính mình nói ra một câu ngu ngốc cỡ nào.

“Ha ha... Người cho rằng người bây giờ kêu được người sao?” Cẩn Hiên không cso sợ hãi cười lạnh nói, lúc này hắn cách Ngao Quân bất quá hai bước, hai tay hoàn ngược mắt sáng như đuốc nhìn Ngao Quân như hoa bần dung nhan.

“Người...” Ngao Quân trừng mắt đẹp, lại không nói ra lời.

Cẩn Hiên ánh mắt nóng rực, làm cho nàng cả kinh, thần chí nháy mắt khôi phục không ít, thế này mới ý thức hai người vừa mới đối thoại, đột nhiên có loại xúc động muốn cười, như thế nào cảm giác Cẩn Hiên như đang muốn đùa giỡn con gái nhà lành, mà nàng cũng vô lực hoàn thủ nhưng còn giãy dụa a! này không khỏi làm nàng nhớ tới TV thương xuyên nhìn đến một trường hợp: một thiếu nữ xinh đẹp bị một sắc lang chế trụ, lúc này sẽ nói một câu: ‘buông, bằng không ta la lên’, mà cái sắc lang kia sẽ nói một câu: ‘người kêu a! người kêu rách hòng cũng không có người đến cứu người.’ Không thể tưởng được loại tình cảnh này thế nhưng có một ngày sẽ ở trên người nàng cùng Cẩn Hiên trình diễn, thật sự là buồn cười.

Cẩn Hiên nhìn Ngao Quân đột nhiên vô duyên vô cớ nở nụ cười, ở sương mù mênh mông tươi cười của nàng có vẻ thần bí như vậy, làm cho nàng vốn tuyệt sắc liền càng thêm mình diễm động lòng người, người tuyệt sắc như vậy hắn trước kia như thế nào liền nhìn không ra nàng là nữ tử đâu? Hắn bây giờ còn nhớ rất rõ ràng: đêm đó tri đàm ngẫu ngộ, nàng tóc đen thúi lại bóng loáng mềm mại, giống dán vào tảng đá, nàng tựa trên tảng đá là như vậy tùy ý, ánh trăng sáng tỏ trên mặt nàng thành một loại sương mù nữ thần bí, bên miệng kia hơi hơi gọi lên tươi cười, là như vậy nhiếp hồn đoạt phách. Duyên dáng nộn mịm bóng loáng cổ, xương quai xanh xinh đẹp, thân mình trong suốt trên tay xúc cảm ôn nhu, còn có hương khí tự nhiên dễ ngửi trên người...

Nhìn cảnh đẹp trước mắt, trong đầu nghĩ đêm đó ôm ấp nàng trong lòng, một cổ thật sâu dục vọng đi lên, cả người từng trận nóng lên, mỗi một tế bào đều kêu gào ‘muốn nàng’, chết tiệt hắn vốn chính là trừng phạt nàng, trừng phạt nho nhỏ một chút, không thể tưởng nàng có thể dễ dàng như thế gọi lên dục vọng tiềm tàng trong hắn, làm cho hắn không tự chủ được.

Thừa dịp Cẩn Hiên thất thần, Ngao Quân trắm một cái xuống, hoàn toàn ngập trong nước, nàng phải cựa một phen, bằng không nàng tuyệt đối trốn không thoát.

Đang cùng chính dục vọng củ mình đấu tranh, Cẩn Hiên chỉ cảm thấy nước chấn động, trước mắt không thấy thiên hạ âu yếm trong lòng ảo não, vừa định cũng ấn vào trong bể, đột nhiên trước mắt tung lên phiến bọt nước, bản năng khép hờ mắt, chờ mờ mắt ra trong lúc đó trước mắt nổi lên một đạo sóng nước lớn, bóng người chột lóe khi hắn không thấy rõ cầm một bên quần áo, tùy tay mặc nháy mắt biến mất trong phòng tắm.

Nhìn phòng tắm không có bóng người, C sắc mặt âm trầm, gọi lên một cái cười lạnh: thoát được hòa thượng, trốn miếu sao? Quân... Lần này người trốn không thoát...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 66: Đêm Tâm Loạn

Ngao quân lòng còn sợ hãi về tới phòng chính mình, vừa mới vội vàng theo phòng tắm trốn thoát, nhất thời nhưng lại hoảng không chạy đúng đường đi đến hậu viện, bình tĩnh lại mới biết nguyên lai chạy sai phương hướng, thế này mới lại chậm rì rì trở về, thật là đêm nay thật sự bị cẩn hiên cấp dọa, hắn sao lại hội biến thành như vậy, chẳng lẽ là nàng tổn thương hắn quá sâu, thần chí có điểm không rõ ràng?

“Rốt cục đã trở lại.” Ngao Quân vừa tiến vào, trong bóng đêm một tiếng nói mỉa mai vang lên.

Ngao Quân cả kinh, hấn như thế nào ở đây?

Nhất thời phòng đèn sáng lên, Ngao Quân giương mắt nhìn lên, trong lúc đó Cẩn Hiên nhàn nhàn ngồi trên giường nệm, nhìn không ra hi giận, đôi mắt thâm thúy nóng rực nhìn nàng, giống như muốn đem nàng xem thấu.

“Người... Người như thế nào ở trong phòng của ta?” Ngao Quân lúc này trấn định tự nhiên, cái gì lạnh nhạt đều biến mất vô tung, vẻ mặt khiếp sợ nhìn khách nhân không mời mà đến. Cẩn Hiên đêm nay rốt cuộc là làm sao, như thế nào giống âm hồn không tiêu tan đâu?

“Chờ người a!” Cẩn Hiên đương nhiên nói, thuận tiện còn nằm trên giường. Giường Quân hào thom, quá a! cùng Quân giống nhau đều làm người ta say mê.

“Người... Người đứng lên cho ta.” Ngao Quân bước nhanh qua, một phen kéo Cẩn Hiên về mặt giận dữ nói, nàng đã không thể nhìn được nữa.

Nhưng Cẩn Hiên vẫn là nằm bất động, mặc Ngao Quân như thế nào kéo hấn, chính là không chịu đứng lên, hơn nữa rõ ràng còn bẻ khí già chết.

“Âu Dương Cẩn Hiên, người rốt cuộc muốn làm gì?” Ngao Quân rốt cuộc không thể nhẫn nhịn to lên, đêm nay nàng đã muốn bị hấn làm suy nhược thần kinh, ngay cả phòng chính mình đều đi nhầm, không thể tưởng hấn bây giờ còn không buông tha nàng, thật sự là không thể nhẫn, phật đều muốn phát hỏa.

“Làm gì? Đây phải hỏi Quân.” Cẩn Hiên đột nhiên mở mắt ra, tay lười kéo đem Ngao Quân ngã xuống, xoay người một cái đem Ngao Quân đặt dưới thân, ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến Ngao Quân thản nhiên nói.

Nổi giận, nàng rốt cuộc nổi giận, hấn còn tưởng nàng đối hấn thật sự có thể không mẫn không nhạt đâu! Quân, người cũng biết, người đối ta đậm mật thật sự làm lòng ta lạnh, vì cái gì người rõ ràng là nữ tử lại vẫn là chống cự ta đâu! Chúng ta trong đó có trưởng ngại là cái gì? Cũng mặc kệ là nhiều chương ngại, ta Âu Dương Cẩn Hiên đều khinh thường, gặp thần sát thần, ngộ phạt thí phạt, ai cũng không thể ngăn cản ta muốn tâm người.

Ngao Quân không nghĩ tới Cẩn Hiên đột nhiên làm như vậy, lại dễ dàng bị Cẩn Hiên kéo ngã còn bị hấn ngăn chặn lập tức thân thủ để ở trong ngực hấn, cường chế rung động trong lòng, lạnh lùng nói: “Đứng lên.” Tuy mạnh thu hồi cảm xúc bất an, nhưng trái tim cũng không không chế được nhảy lên.

“Nếu bốn vương không dậy thì sao?” Cẩn Hiên đã sớm dự đoán được Ngao Quân hội chống cự, một tay đặt lên thất lưng Ngao Quân, một tay bao lấy tay Ngao Quân đang để trong ngực hấn, tay hấn thật to ảm áp.

“Cẩn Hiên, người nói đi! Người rốt cuộc muốn như thế nào? Người như vậy làm ta thực bất an.” Ngao Quân vô lực nhìn Cẩn Hiên nói, nàng muốn tránh lại tránh không được hấn, đối hấn tức giận, hấn thấy lại tưởng người đang khảy đàn, đối hấn mất lạnh hấn còn làm nhiệt tình như hòa, nàng mệt chết đi, cũng không tâm tư bởi hấn tại đây đùa giỡn.

“Bất an? Quân cũng sẽ bất an, bốn vương còn tưởng rằng người căn bản là vô tâm vô phế đâu! Nguyên lai là vẫn có cảm giác.” Cẩn Hiên đối Ngao Quân lại tràn đầy trào phúng cười, hấn đêm nay tựa hồ thực thích lộ ra tươi cười như vậy.

“Đù, ngày đó ta đã muốn nói rất rõ ràng, ta là không có khả năng hội nhận một cái nam tử, người đừng lo lắng. Có chuyện gì nói, nói xong liền đi cho ta, đừng quấy nhiễu ta nghỉ ngơi.” Ngao Quân mặt thật sâu trầm xuống, cả người lập tức phát ra hàn khí, lạnh không hề cảm tình nói, trong mắt đồng thời lộ ra chán ghét, mày thật sâu nhăn lại, lại nói: “Hơn nữa ta cũng nói qua với người, người tới gần ta khiến ta ghê tởm, cho nên phiền toái người lập tức dời ta, ta cũng không tưởng đêm nay gặp ác mộng.”

Oa, yêu ghét độc trong lời nói a! nếu là chính nàng nghe được có người nói như vậy, người nọ hội ít nhất biến thành gấu mèo, nhưng Cẩn Hiên hấn sẽ không đánh nàng đi! Nàng ngày đó nói so với giờ còn đã thương người hơn, hấn cũng chưa đối nàng như vậy, cho nên hiện tại hấn cũng sẽ thực an toàn. Đầu hơi hơi bỏ qua một bên, nàng không nghĩ Cẩn Hiên trong mắt thống khổ, ngày đó Cẩn Hiên lấy ánh mắt tuyệt vọng so với đánh nàng một chút còn muốn làm cho nàng khó chịu hơn, nàng tựa hồ có thể đoán được Cẩn Hiên lại bị thương, mà lòng của nàng vừa đau, nàng hoài nghi chính mình có phải hay không cuồng tự ngược.

Cẩn Hiên lẳng lặng nhìn Ngao Quân kiên quyết quay mặt đi, không nói được lời nào nhưng là không phải như Ngao Quân nghĩ tràn ngập thống khổ cùng tuyệt vọng, mà là đôi mắt càng phát ra vẻ sâu thẳm, như hắc đàm sâu không thấy đáy nhìn không ra suy nghĩ của hấn, nhưng nắm tay Ngao Quân thật chặt: Quân, nói hiện tại người còn muốn nói như vậy sao? Ta đã biết tất cả, ta sẽ không cho người tiếp tục né tránh ta.

Hai người trong lúc đó đều lâm vào trầm tư, nhưng chỉ chốc lát sau Ngao Quân liền không chịu nổi cũng không phải hai người trong lúc đó trầm mặc làm cho nàng không chịu nổi, mà là người đè trên nặng như một tòa thái sơn ép nàng đều nhanh không thể hô hấp, hơn nữa điểm chết người ở chỗ ‘tòa thái sơn’ này còn có hô hấp, hơi thở ảm áp của hấn thẳng tắp phun trên mặt nàng, trên cổ hấn thật ngột.

Nhưng vừa định mở miệng, người kia tựa hồ cũng không nghĩ tiếp tục nghe lời nói đã thương người của nàng, hai phiến ảm áp gọi cảm bạc thân thể ép xuống dưới chặn sở hữu lời nói muốn xuất khẩu, Ngao Quân đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo kịch liệt gãy dựa hai tay dùng sức muốn đẩy người trước mắt ra nhưng lại không lay động hấn nửa phần.

Cẩn Hiên vốn chỉ là muốn ngăn chặn đôi môi phiền lòng kia, cũng không tưởng vừa đụng tới đôi môi khát vọng đã lâu kia, liền càng không thể dừng lại, nhiều ngày tưởng niệm khi biết nàng là nữ tử, vui sướng cùng tức giận hóa thành nộ hỏa này, không tự giác hôn càng sâu mang theo dò xét bên bờ, mang theo thật sâu thương tiếc, mang theo tình yêu khác cốt ghi tâm, đầu tiên là nặng nề, chà đạp môi nàng, thẳng hôn đến nàng thật sâu nhăn mày, ngăn chặn

thân hình không ngừng giãy dụa bắt lấy tay nàng không ngừng đẩy ra, chậm rãi phóng nhẹ lực đạo, trở thành ôn nhu tình tế hôn nàng, mềm nhẹ hút đứng lên, như là nhắm nháp mĩ vị bình thường.

Ngao Quân chậm rãi đắm chìm trong ôn nhu của hắn, giãy dụa thân hình chậm rãi ngừng lại hai tay vô lực dán tại trong ngực hắn, hàm răng cắn chặt khế mở, Cẩn Hiên nhân cơ hội lúc này tiến vào quần lấy cái lưỡi dính hương của nàng, đầu lưỡi hắn ẩm áp đảo qua mỗi địa phương, cùng cái lưỡi chơi trò truy đuổi.

Một cổ hơi thở ái muội chậm rãi quanh quẩn ở hai người, Ngao Quân vô lực hai tay đặt lên cổ Cẩn Hiên, mà tay Cẩn Hiên chuyển qua bên hông Ngao Quân đem nàng ôm lấy, cả hai thân hình gát gao không có nửa điểm khe hở, trong phòng độ ẩm kịch liệt bay lên, mà tình cảm hai người như núi lửa có xu hướng bùng phát.

“Quân, ta hảo yêu ngươi nga...” Cẩn Hiên thâm tình nói với Ngao Quân một tiếng, vốn là cực phủ từ tính lúc này thấp mê khàn khàn, nói không nên lời mị hoặc lòng người, ánh mắt mê ly mong mỏi lúc này vì tình dục mà càng thấy Ngao Quân thêm mê người, đôi mắt đen thui nhiễm tình dục mà phiếm hơi nước, còn có mùi thơm ngát trên người nàng vừa tắm rửa, này khiến tâm hắn vốn hồng thần chí hoàn toàn biến mất, hắn đã hôn sâu, hắn muốn càng nhiều hơn, hắn muốn nàng, hắn hiện tại nghĩ muốn nàng. ... Đôi môi vẫn như cũ không rời đôi môi ngọt của nàng, tay nhẹ mở y bào trắng nõn của nàng.

Cẩn Hiên trần ngập tình dục níu nòng động tác cời bỏ quần áo nàng khiến thần chí Ngao Quân bị hắn hôn kéo đi xa nháy mắt thanh tỉnh. Trời ạ, hắn đây là đang làm cái gì? Hắn thế nhưng cời quần áo của nàng, hắn muốn làm cái gì? Chẳng lẽ hắn. ... Nàng mặc dù không hiểu tình yêu, nhưng thân là tân nhân loại thế kỷ hai mốt nếu nàng ngay cả hiện tại là cái tình trạng gì cũng không biết, kia nàng liền sống uống phí. Cũng không, không được, không thể làm cho hắn làm như vậy, tuy rằng thân thể nàng vẫn là kịch liệt, tựa hồ muốn càng nhiều, tựa hồ cũng không nghĩ cự tuyệt Cẩn Hiên nhưng nàng khôi phục lại thần chí cũng rất tinh tường, bọn họ làm như vậy không đúng, nếu nàng đêm nay theo đuổi trái tim mình, kia về sau. ... Nàng không thể tưởng tượng.

“À!” đang ‘bận rộn’ Cẩn Hiên đột nhiên cảm thấy trên môi tê rần, một cái kinh hô ly khai Ngao Quân, một mùi máu tươi trần ngập khong miệng hắn cùng Ngao Quân, chết tiệt, nàng thế nhưng cắn hắn, nhưng lại dùng sức như vậy, đều chảy máu, thực ngoan. Nhưng đau xót này cũng làm cho hắn thanh tỉnh, nhưng hai tròng mắt thâm thúy nồng đậm tình dục còn chưa tán, cúi đầu nhìn Ngao Quân cconf thờ dốc, môi của nàng bị hắn hôn hơi sưng lên, trên mặt lại thân nhiên vết máu, đó là máu hắn, trong mắt đồng dạng còn lưu chút tình dục chưa tiêu tan, tóc đã tán loạn, rối tung trên giường, y bào trắng nõn đã bị hắn hoàn toàn cời bỏ, bên trong trung y cũng không thể che lấp hoàn toàn, vai hơi lộ ra, ngực phập phồng rõ ràng đặc tính của nữ tử, thật sự là một bức hình ảnh kiểm điểm, ánh mắt hắn nhìn xem càng thêm thâm trầm, thậm chí lại một chút rời xa hắn.

May mắn hắn vừa mới không dùng hết sức, Ngao Quân thanh âm mang theo cơn giận còn sót lại vang lên: “Âu Dương Cẩn Hiên, ta nói rồi ngươi không được tái làm chuyện này, ngươi cho lời nói của ta là phóng p có phải hay không?” tình dục nàng chưa tán, thanh âm cũng không giống bình ngflanhx, ngược lại khàn khàn trầm thấp, có thể là quá mức chột dạ, ngay cả lời nói đều thô tục, dù sao nàng vừa mới thập phần hưởng thụ nụ hôn này.

Cái này Cẩn Hiên xem như chân chính khôi phục thần chí, nhìn thiên hạ nòi giận nghe lời thô tục kia bất giác khoe miệng gọi lên cái tươi cười mê người điên đảo chúng sinh đồng dạng khàn khàn nói: “Ha ha. ... Không thể tưởng được Quân của bốn vương cũng sẽ nói lời thô tục, này cũng hình tượng Mạc Quân công tử nho nhã hoàn toàn không hợp nga! Hơn nữa Quân, ngươi cho ngươi bộ dáng hiện tại còn có thể tái nói với ta ngươi thích nữ tử, ngươi muốn là cưới vợ sinh con, ngươi chán ghét nam tử đối ngươi làm chuyện như vậy, bởi ngươi là nam tử sao? Ngươi còn có thể đứng lý hợp tình nói ngươi không thích bốn vương, là ngươi không thể tiếp nhận chuyện nam nhân cùng nam nhân yêu nhau sao? Ngươi còn có thể nói. ... Ngươi là nam tử sao?” cuối cùng một câu cũng là nhẹ nhàng mà nằm bên tai Ngao Quân nói, nói xong còn đùa dai khẽ cắn vành tai Ngao Quân, thực vừa lòng cảm giác được Ngao Quân không thể ức chế run lên.

“Ngươi...” Ngao Quân cả kinh, cúi đầu nhìn chính mình một chút, trước mắt biến sắc, giống như không muốn tin chuyện này là thật nhưng là chuyện xảy ra trước mắt, hắn rốt cuộc đã biết nhưng chuyện này trách được ai đâu? Muốn trách cũng chỉ có thể trách nàng không nên say mê nụ hôn của hắn, muốn trách thì trách chính mình một chút ý thức nguy cơ đối Cẩn Hiên cảnh giới quá kém, chưa từng nghĩ đến Cẩn Hiên trầm ôn cũng sẽ có thời điểm không khó chế được, muốn trách thì trách chính mình biết rõ hắn đêm này thực không bình thường còn muốn tiếp cận hắn. ... Không đúng hắn vì cái gì một chút biểu tình kinh ngạc đều không có, hắn vì cái gì hội như thế thân nhiên nhận nàng từ một nam nhân biến thành nữ nhân, hắn vì cái gì. ... Chẳng lẽ. ...

“Ngươi đã sớm biết, có phải hay không?” Ngao Quân trầm hạ đôi mắt hỏi, nhưng ngữ khí cũng là khẳng định. Nàng sớm nên nghĩ đến không phải sao? Hắn đêm nay bất thường trào phúng, những câu hắn vô hại nhưng đối nàng nói như châm biếm. Chẳng lẽ là bởi vì vừa mới trong bể trần trụi mới làm cho hắn nhìn ra? Không có khả năng, có lẽ hắn hội đột nhiên xuất hiện trong phủ nàng, xuất hiện trong phòng tắm của nàng là vì hắn phát hiện nàng là nữ tử, phát hiện nàng lừa hắn.

“Quân của ta thật thông minh!” Cẩn Hiên ôn nhu đem tóc mai phân tán của Ngao Quân vén lên ái muội cười, ánh mắt tỏa sáng nhìn Ngao Quân.

“Là Vũ Tinh nói cho ngươi?” Ngao Quân không khách khí chụp lấy tay Cẩn Hiên, lãnh thanh nghị vấn hỏi. Tuyệt nàng hẳn là sẽ không nuốt lời mới đúng a! nhưng trừ bỏ nàng cùng hoàng đế tỷ phụ cũng không có người biết nàng là nữ tử.

“Là ngươi nói cho ta biết.” Cẩn Hiên thần bí nở nụ cười nói, thân thủ theo trong lòng lấy ra một vật.

“Ta?” Ngao Quân hơi nhíu mày, nghi hoặc chỉ vào chính mình nói. Điều này sao có thể, nàng khi nào thì nói cho hắn? Nàng muốn gạt hắn còn không kịp đâu? Như thế nào khả năng hội nói cho hắn đâu?

Cẩn Hiên không nói lời nào, chính là cầm từ trong lòng lấy ra vật nợ quơ quơ trước mắt Ngao Quân, nhìn đến đôi mắt Ngao Quân kịch liệt co rút nhanh theo tay hắn di động, thế mới mị hoặc cười nói: “Đây là vật của ngươi sao? ‘Đồng tử’ này đặt ở chỗ ta lâu như vậy, như thế nào cũng không tới lấy? Làm hại ta luôn luôn cảm theo nó lo lắng chủ nhân của nó bị mất sẽ thương tâm đau, lấy về đi! Lại không biết ‘tiên từ dưới ánh trăng’ đi về nơi nào, cũng không tưởng nguyên lai là chủ nhân nó không cần nó, biết rõ nó ở đâu cũng không tới lấy về.”

“Ngươi như thế nào biết ta chính là chủ nhân nó?” Ngao Quân có điểm thất thần nói, Cẩn Hiên tươi cười làm cho Ngao Quân một trận vụng về, huyên,

không thể tưởng được Cẩn Hiên tươi cười cũng có thể như vậy câu hồn đoạt phách, ngay cả nàng cũng bị hấn cấp tươi cười khiến đầu óc trống rỗng.

Cẩn Hiên vừa lòng nhìn Ngao Quân bị tươi cười của hắn mê muội, giờ lên một cái tươi cười càng thêm mê người nói: “Bởi vì Vũ Tinh nói cho ta một câu, thời điểm nàng xem cây sủng này nàng nói, khắp thiên hạ này trừ bỏ nàng cũng chỉ có chủ nhân cây sủng này biết nó là vật gì. Ngươi hẳn là còn nhớ rõ ta với ngươi nói qua, chủ nhân của nó là tiên tử dưới ánh trăng, cũng có thể nhớ rõ lúc trước ngươi là như thế nào dùng nó, bức Gia Luật Ứng thả chúng ta đi?”

Ngao Quân nhắm mắt lựa chọn trầm mặc: Tuyệt, ngươi thật sự là thông minh a! ngươi mặc dù không chính mồm nói ra với hắn ta là nữ tử, nhưng này cũng không khác gì nói với hắn, trừ phi Cẩn Hiên là ngốc tử nếu không hẳn như thế nào hội nghe không hiểu ý của ngươi đâu? Ta lại không thể nói ngươi, chẳng lẽ thật sự là thiên ý, vẫn là ý tứ mù mù đâu?

“Như thế nào không nói? Nói ta hiểu lắm, nói ta xem sai rồi, nói ngươi xác thực là nam tử, như thế nào không nói?” Cẩn Hiên gặp Ngao Quân lúc này vẫn lựa chọn trầm mặc sở hữu ấn nhân lửa giận đều bạo phát, cảm hai vai nàng mặt âm trầm, lãnh thanh ép sát nói, thâm thúy đôi mắt sắc bén bắn ra lửa giận, thẳng tắp thiêu đốt Ngao Quân, một cỗ hồn nhiên khí phách ép tới Ngao Quân suyển khò thể giận nổi.

“Ta thừa nhận ta là nữ tử.” Đối mặt Cẩn Hiên lửa giận từng bước ép sát Ngao Quân bình tĩnh vô ba nói. Giờ khắc này bí mật bị phát hiện, nàng đột nhiên cảm thấy cũng không phải sợ hãi cũng không phải nghĩ nói dối mà là một loại thoải mái chưa từng có, như là trong lòng Thạch Trung Ngọc được buông xuống, trong lòng một trận thoải mái. Nói dối thật không phải người làm, báo cho mọi người: Trăm ngàn đừng nói dối, cho dù là nói dối thiện ý.

“Nữ tử? Ha ha.... Nguyên lai Quân của ta là nữ tử a! lâu như vậy, ta cũng không biết ta không phải quá mức ngu xuẩn có phải hay không là người biết cuối cùng đâu?” Cẩn Hiên cười khổ một cái, đêm nay hắn nhìn lâu lắm, hắn nghĩ đến hẳn có thể bình tĩnh đối mặt, nhưng là đối mặt bình tĩnh của nàng trong lòng hắn chưa xốt lại từng trận mở ra: Về bình thân của nàng làm hắn quá mức ngạc nhiên, nàng như thế nào có thể bình tĩnh như thế? Chẳng lẽ lòng của nàng thật sự không có hắn sao? Nàng cho tới bây giờ sẽ không để ý hắn biết nàng là nữ tử?

“Thực xin lỗi.” Ngao Quân thùy hạ đôi mắt thản nhiên nói, nàng hướng đến sẽ không xử lý việc tình yêu, nàng có thể nói chính là ba chữ này thôi, nhưng Cẩn Hiên muốn nghe không phải ba chữ này mà là ba chữ khác.

“thực xin lỗi? Quân ngươi làm sao thực xin lỗi ta, là phần nam trang lừa ta? Đây đều là lấy lý do nam tử tuyệt tình làm bị thương ta? Cũng là ngươi không thể nhận ta?” Cẩn Hiên lạnh lùng hỏi ngược lại. Hắn tối không muốn nghe chính là ba chữ này, hắn muốn nghe nàng gật đầu đáp ứng.

Ngao Quân vừa định nói ba phương diện đều có nhưng môi đỏ mọng vừa mở đã bị Cẩn Hiên kiên định cướp lời trước: “Nếu là vì hai cái trước ta tha thứ ngươi, nhưng cái thứ ba ta tuyệt không nhận, đòi đòi kiếp kiếp không nhận nhớ kỹ.”

“Cẩn Hiên cho dù ta là nữ tử, chúng ta vẫn không thể cùng nhau, ta sẽ làm ngươi bị thương, ngươi... Làm gì chấp nhất như thế. Chúng ta làm bằng hữu không tốt sao?” Ngao Quân vô lực thản nhiên nói, không thể phủ nhận, Cẩn Hiên kiên định trong lời nói quả thật đánh sâu vào nội tâm nàng, hắn khí phách mà kiên định làm cho nàng thiếu chút nữa luân hãm, tâm lại vì một câu này nổi lên từng trận ngọt ngào, chẳng lẽ lòng của nàng đã dần dần phản bội nàng, không chịu không chế của nàng? Không, không được, nàng cũng không thể theo đuổi chính mình, hôm nay nói rõ ràng đi!

“Chấp nhất? Là ngươi chấp nhất hay là ta chấp nhất? Quân ngươi vì cái gì muốn nhiều lần trốn tránh ta, trốn tránh tâm chính mình đâu? Đừng vì chính mình tìm cớ, đừng vì lấy cớ làm ta bị thương, ngươi cũng biết ta sớm đã thương tích đầy mình, chỉ có ngươi tài năng làm cho ta thương tâm, nếu ngươi thật sợ ta bị thương cũng đừng tái chạy trốn được không? Ta không có khả năng tái làm bằng hữu của ngươi, vĩnh viễn không có khả năng.” Cẩn Hiên thật sâu nhìn vào đôi mắt sâu không lường của Ngao Quân, kiên định khuyên, Quân phản ứng hắn đều nhìn thấy, tuy rằng đôi mắt nàng bình thường như hồ sâu nhìn không ra cảm xúc gì, nhưng tâm nàng kinh hoàng, hắn thật cảm nhận được, hắn tin tưởng vững chắc nàng cũng không như bề ngoài vô tâm với hắn, nàng còn không thấy rõ tâm mình.

“Cho dù là ta chấp nhất, có lẽ ngươi đúng ta là đang lẩn trốn, tâm ta thật sự có ngươi.” Ngao Quân thật sâu nhìn Cẩn Hiên bình thân vô ba nói, giống như tự thuật một việc bình thường, kỳ thật lòng nàng lại bất an không yên: Dù sao muốn bí mật trong lòng chôn dấu thật sâu trước mặt Cẩn Hiên.

Cẩn Hiên vừa nghe Ngao Quân thừa nhận trong lòng có hắn nhưng lại nhất thời cao hứng như tiểu hài tử, chi kém nhảy dựng lên hoan hô. Nhìn hắn rõ ràng vui vẻ đến chết chờ mong nhìn nàng, nàng cũng không đành lòng nói ra nhưng nàng lại ngoan tâm, nhắm mắt lại nói: “Nhưng tam của ta lại đồng thời có một người khác, ngươi nói ta hoa tâm cũng tốt, nói ta như thế nào đều được, ngay cả chính mình ta đều không rõ, huống chi ta chỉ là khách qua đường mà thôi.”

Cẩn Hiên vẻ mặt vui sướng nhảy mắt biến mất vô tung, mặt không chút thay đổi nhìn Ngao Quân từ từ nhắm hai mắt nhìn không ra lòng hắn đang nghĩ gì, hắn chính là lẳng lặng nhìn nàng tựa hồ muốn nhìn ra được cái gì.

“Cẩn Hiên...” Thật lâu đều đợi không được nửa điểm động tĩnh của Cẩn Hiên, lòng trước giận, lòng trước quở trách, lòng trước cũng xuất hiện thương tâm, này không khỏi làm Ngao Quân bất an mở mắt ra, nhẹ nhàng mà kêu. Cẩn Hiên đôi mắt thâm thúy ẩn chứa kiên định làm cho nàng kinh hãi, nàng đều nói như vậy hắn còn không buông sao?

Cẩn Hiên đột nhiên nhảy lên một cái, Ngao Quân lập tức đuổi tới, hai tay khôi động thân mình thoáng sửa sang lại chút quần áo, nghi hoặc nhìn Cẩn Hiên đang đứng bên giường không biết nghĩ gì, không rõ hẳn không nói lời nào như vậy có ý gì, hai người trong lúc đó lăm vào xấu hổ trầm mặc.

Đang khi Ngao Quân nghĩ như thế nào đánh vỡ trầm mặc, Cẩn Hiên hé ra khuôn mặt phóng đại tuần tứ đột nhiên xuất hiện trước mắt, thâm thúy đôi mắt vừa mới còn bình tĩnh vô ba lóe động ánh sáng, cương nghị khuôn mặt khí phách tản ra nhu hòa, nhếch môi tựa tiểu phi tiểu dung đặc hữu tiếng nói từ tính nói: “Quân, ta mặc kệ ngươi trong lòng còn có ai, mặc kệ ngươi như thế nào đa tình hay vô tình, cũng không quản ngươi là cái gì khách qua đường. Ta chỉ biết ngươi Lăng Ngao Quân nhất định là quân sư của ta, vương phi của ta, là ngươi ta yêu nhất, ngươi tái như thế nào trốn đều trốn không thoát, nhớ kỹ, chỉ cần là ta Âu Dương Cẩn Hiên muốn làm không có người có thể ngăn trở được, cho dù là nghịch thiên mà đi, ta cũng muốn cùng trời đất mới

trận.” Lúc này hấn giống như thiên thần bình thường, tự cao tự đại, đây là trên chiến trường không người địch lại ‘Lãnh diện chiến thần’ chỉ cần con mắt rực rỡ của hấn so với tinh quang phía chân trời còn muốn sáng ngời, làm cho người ta đui mù.

Ngao Quân thật sâu bị lời nói của hấn, vẻ mặt chấp nhứt khiến đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, môi đỏ mọng khê mở nhưng nói đúng là không nói ra lời, đôi mắt sâu không lường ba quang lưu chuyển, tim vốn đã yên tĩnh đập càng thêm lợi hại.

Cần Hiên bị biểu tình của Ngao Quân làm cho tâm tình càng thêm sung sướng, nhẹ nhàng khê hôn trên môi nàng, vờn đầu ngón tay nhẹ nhàng phủ nói: “Đây là ấn ký, ấn ký của ta Âu Dương Cần Hiên, người là của ta, ta sẽ cho người cam tâm tình nguyện làm vương phi của ta.” Nói xong đập nhẹ bước đi, lưu lại Ngao Quân trong kinh ngạc.

Hấn còn việc trọng yếu vào cung tìm Vũ Tinh đâu! Tuy rằng hiện tại đã khuya, cửa cung đã đóng nhưng không ngăn được hấn. Chỉ cần Quân trong lòng có hấn, hấn đều có cơ hội, mặc kệ nàng trong lòng còn có ai, hấn nhất định sẽ làm bọn họ hết thấy xuất ra khỏi lòng Quân, mà trận này Vũ Tinh là trọng yếu, cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, tối hiểu biết Quân phải tìm Vũ Tinh.

Khi Cần Hiên đã đi xa, Ngao Quân thế mới hồi phục tinh thần, ngờ ngác xoa miệng mình tê dại, như có dòng điện theo trên người hấn chảy tới thân thể nàng, đây là hiện trạng gì.

Ngao Quân suy sụp té xuống, lời nói Cần Hiên vẫn vang bên tai: Người Lãng Ngao Quân nhất định là quân sư của ta, là vương phi của ta, là người ta yêu nhất.... Thật sự là nhất định sao? A! ta rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

“Đừng nhảy, nhảy cái gì a! không phải là một câu sao? Đừng nhảy, tái nhảy ta giết người...” Ngao Quân thế nhưng ngây thơ hướng về tâm không chịu khống chế của mình uy hiếp nói, thật sự là điên rồi, cho dù không điên cũng cùng gốc từ không sai biệt lắm, thật sự là tâm loạn như ma a! đều là Cần Hiên làm hại.

“A!” mặc Ngao Quân thế nào uy hiếp, lòng của nàng lại không thể ức chế kinh hoàng đứng lên, loạn thành một đoàn, vô cùng hỗn loạn và bất lực, Ngao Quân hô một tiếng buồn bực tiến vào trong chăn, trong lòng nói với chính mình nói không nghĩ không nghĩ, ngủ một giấc tỉnh sẽ không có việc gì, quên, quên hết thấy sự việc phát sinh đêm nay, ngủ.

Nhưng lần qua lộn lại chính là không ngủ được, một hồi tình cảnh trần trụi trong phòng tắm hiện lên trước mắt, lắc đầu, tình cảnh làm người ta tai hồng tâm khiêu, nhưng một hình ảnh khác làm người ta mặt đỏ tim đập tự động nhảy vào đầu nàng, ngay tại trên giường bọn họ thiếu chút nữa làm chuyện không nên làm, chết tiệt, nàng vừa mới như thế nào bị hấn hôn đâu! Vì cái gì nàng mỗi lần đều không cự tuyệt hấn hôn đâu! Vì cái gì hấn cùng Gia Luật Ứng hôn, tựa hồ cảm giác không giống nhau! Bọn họ không phải đồng thời chiếm vị trí trong lòng nàng sao? Nàng không phải đồng thời yêu thương bọn họ sao? Nếu cùng là yêu, vì cái gì hội không giống nhau đâu? Chẳng lẽ là nàng nghĩ sai rồi sao? A! hảo phiền! Không nghĩ... Cũng rắn buộc chính mình không thêm nghĩ chuyện đáng ghét đó nữa, nhưng lời nói Cần hiên lại nhân cơ hội xâm chiếm tiến vào, nhiều nàng không thể an bình! Cứu mạng a!

Cứ như vậy cả đêm đều bị chuyện đáng ghét đó tra tấn không thể đi vào giấc ngủ, ngày hôm sau đến, phù thái phó của nàng liền xuất hiện quốc bảo, mà chính nàng là quốc bảo kia, hai mắt gấu mèo thật sự đem lão quan gia cấp sợ chết khiếp.

“Ta không sao! Trong phủ có phải xảy ra chuyện gì không? Như thế nào sáng sớm liền âm như vậy?” ngao Quân vô lực xoa thái dương, đối với vẻ mặt lo lắng quan gia thần nhiên nói, nhưng trong mắt lại bắn ra hần quang đông lạnh người.

Tối hôm qua bị Cần Hiên khiến cả đêm không bình tĩnh không ngủ được, không thể tưởng chừng đồng thời điểm vừa muốn ngủ lại đột nhiên bị tranh cãi âm ỉ cấp đánh thức, làm hại nàng mất gấu mèo về mặt tức giận theo trên giường đi xuống, nếu nàng biết ai sáng sớm quấy nhiễu nàng, người nọ liền thảm, không cho hấn dứt tay cũng muốn cho hấn một tháng không nói được.

Nhìn Ngao Quân trước mắt khủng bố, quan gia run lên một cái, nuốt nước miếng ấp úng nói không ra lời, sắc mặt thay đổi khóe miệng không ngừng run rẩy, hấn thật sự không biết nên nói như thế nào, hấn sống hơn phân nửa đời cái gì chưa thấy qua! Có thể nói này tuyệt đối là từ xưa chưa có, ai cũng không thể tưởng được đây là sự thật.

“Nói.” Ngao Quân nhú mày một cái quát khê, làm cho quan gia thiếu chút nữa chân nhuyển, nhìn quan gia thần sắc cổ quái, còn có hấn áp úng Ngao Quân tò mò, chuyện gì có thể làm cho quan gia hồ ly của nàng khó có thể mở miệng.

“Dạ, là Cần vương gia, hấn...” Quan gia run run thanh nói quanh co, trời như thế nào lạnh, quan gia trên đầu mồ hôi chảy xuống như hấn, xem hấn bị Ngao Quân cùng Cần Hiên cấp sợ quá mức.

“Cần Hiên? Hấn đến đây sao? Hấn làm sao vậy?” vừa nghe đến Cần Hiên, Ngao Quân mặt càng nhăn sâu, vô lực tựa đầu vào giường nói. Cho dù là Cần Hiên đến đây, cũng không lộng lớn như vậy.

“Dạ, Cần vương gia hấn sáng sớm đã tới rồi, hấn...” Quan gia cân nhắc tới Cần Hiên, sắc mặt trở nên càng quái, muốn cười lại không dám cười, quả thực không biết nên nói như thế nào. Hôm nay Cần vương gia rất quái dị, đem bọn họ cao thấp hạ nhân cấp sợ tới mức chết khiếp.

“Hấn ở đâu?” Ngao Quân vỗ trán mình một chút, thần nhiên hỏi. Không phải một cái vương gia sao? Cần như thế nào khó có thể khái khẩu sao? Thật sự là vạn ác tiện tồn ti a!

“Hấn... Hấn ở phòng bếp.” Nói hai chữ cuối cùng quan gia cơ hồ là từ trong cổ họng phát ra, thanh âm thấp đủ cho không thể thấp hơn, trên mặt vẻ mặt cũng đã đến đỉnh, tái nhợt đi xuống, nhất định hội vỡ mạch máu mà chết.

“Phòng bếp?” Ngao Quân không thể tin hỏi ngược lại, mày nhăn càng sâu, quan gia tuy nói nhỏ nhưng nàng nội lực thâm hậu nghe rất tinh tường, chính là

Cần Hiên một vương gia sáng sớm chạy đến phòng bếp trong phủ nàng làm gì?

“Dạ.” Quân gia gật đầu nói.

“Ngất, hần ở phòng bếp làm gì a!” Ngao Quân trực tiếp tường ngất xỉu đi, bán híp mắt vô lực hỏi. Gặp quân gia một bộ nói không nên lời, mặt đỏ bừng, Ngao Quân nghĩ chờ hần nói cũng không biết hần yếu nghẹn tới khi nào, khoát tay chặn lại, đứng lên nói: “Mang ta đi nhìn xem!” Nàng đến muốn nhìn một chút Cần Hiên rốt cuộc ở phòng bếp làm cái gì, làm cho quân gia một bộ muốn ôm bụng cười to lại cứng rắn nghẹn lại.

“Dạ” quân gia muốn lại đỡ Ngao Quân, lại bị Ngao Quân một cái thủ thế ngăn trở, đành phải ở phía trước dẫn Ngao Quân đi phòng bếp.

Ngao Quân về mặt buồn bực theo quân gia đi phòng bếp, như thế nào dọc đường đi không có người a! tuy rằng nàng trong phủ người không nhiều lắm nhưng là không đến mức một người cũng không nhìn thấy đi! Mọi người đi nơi nào. Gần đến phòng bếp nàng liền buồn bực, không phải là một Cần vương sao? Dùng tất cả mọi người tại đây cùng hần sao? Thật là, tra tấn nàng một buổi tối còn chưa đủ, sáng sớm còn muốn tiếp tục tra tấn. ... Kỳ thật trong lòng vẫn tò mò, hần đường đường một vương gia tiến phòng bếp làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 67: Tâm Lựa Chọn

Cần vương đâu?” Ngao Quân gặp tất cả mọi người thân dài quá cổ hướng trừu phòng xem, nửa điểm đều không có chú ý tới nàng, càng cấp âm thanh lạnh lùng khó chịu nói. Nàng tuy không thích bị người chú ý nhưng là không thích bị người bỏ qua.

Nghe thanh âm lãnh đông chết người, hạ nhân ở ngoài phòng bếp run lên, ngưng ngừng quay đầu đến, nhìn Ngao Quân mặt không chút thay đổi càng phát ra lạnh, thấp đầu nhưng chính là không có người trả lời. Chủ tử bọn họ mặc dù đợi bọn họ nhưng lấy lãnh như thế đã có thể không ngại chuyện đùa, hàn khí của nàng có thể sánh bằng ‘lãnh diện chiến thần’ Cần vương gia còn muốn làm cho người ta lãnh hơn ba phần.

“Vương gia ở ... Ở bên trong nấu ... Nấu này nọ ...” Một cái sai vật thoát nhìn khá can đảm thông minh đứng ra nói.

“Nấu này nọ?” Ngao Quân cau mày, lặp lại nói, Âu Dương Cần Hiên hội ... xuống bếp, trời ạ! Đây tuyệt đối là chuyện buồn cười nhất nàng nghe được từ lúc chào đời tới nay, một vương gia nội y đến thì vươn tay, com đến thì há mồm hội nấu này nọ, mặc kệ thấy thế nào Cần Hiên cũng không giống người có thể tiến phòng bếp, như thế nào hội đột nhiên tâm huyết dâng trào, chạy đến nhà nàng nấu này nọ đâu.

“Dạ.” Gã sai vật kia ngưng ngừng nhìn Ngao Quân không còn gian liếc mắt một cái, nhanh cúi đầu nói.

Ngao Quân ngẩng đầu nhìn phòng bếp kia một cái, sương khói nồng đậm theo bên trong phòng đi ra, sắc mặt lập tức trở nên càng xanh mét, huy phát tay làm cho tất cả mọi người đi xuống, thế này mới thông thả hướng phòng bếp thoát nhìn nguy hiểm đi tới, cũng không biết hần rốt cuộc đem phòng bếp nhà nàng cấp thành cái dạng gì, hy vọng còn có thể cứu được, thật là, không có việc gì chạy tới nhà nàng nấu cái gì vậy, xem là tới phá phòng bếp của nàng không sai biệt lắm!

“Khụ khụ...” Ngao Quân vừa tiến phòng bếp đã bị thật sâu khói cấp ho khan lên, toàn bộ phòng bếp đều bị khói khiến không nhìn rõ cái gì, nếu không phải nàng thị lực hơn người đi vào sẽ bị ngã.

“Âu Dương Cần Hiên, ngươi làm cái gì? Thiêu phòng hả?” Khi thấy rõ thân ảnh màu xanh ngời xỏm trong nhà bếp, Ngao Quân thật sự là nhần không thể nhần hết lớn. Thật là, cho dù nàng cự tuyệt hần, hần cũng không cần ngoan như vậy đến thiêu nhà nàng đi? Nhưng lại tự thân xuất mã.

“Khụ... Quân? Sao ngươi lại tới đây? Mau đi ra, nơi này khói quá nhiều ngươi sẽ bị lây, khụ...” Nghe được thanh âm Ngao Quân lau một chút mặt, lo lắng vội vàng đẩy Ngao Quân đi ra ngoài, một bên mạnh ho khan một bên nói.

“Ngươi rốt cuộc đang làm cái gì?” Ngao Quân nhìn mặt Cần Hiên lấm như mèo, thật sự muốn cười nhưng lại không muốn Cần Hiên mất mặt chỉ phải cố nén ý cười, thân nhiên hỏi, kỳ thật nàng mau nghẹn thành nội thương. Thế này còn vương gia cái gì?

“Ngươi trước đi ra ngoài, đừng vào.” Cần Hiên không đáp, ngược lại đứng lên liều mạng đem Ngao Quân hướng ngoài phòng bếp, đợi Ngao Quân hoàn toàn rời khỏi phòng bếp bình tĩnh hể ra mặt uy hiếp: “Không được tái tiến vào, nếu không ta thiêu phòng bếp của ngươi.” Nói xong lại quay thân đi tiếp tục cùng nhà bếp tác chiến, nhưng là trong bếp tựa hồ chỉ toàn khói với lửa không.

“Uy, đây là phòng bếp nhà ngươi hay là nhà ta? Ngươi có thể hay không tự tiện chiếm cứ?” Ngao Quân thật sự buồn bực, đứng ở cửa phòng bếp hướng phía bên trong hô to, cho dù là vương gia cũng không thể như vậy đi? Nào có người chiếm phòng bếp nhà người khác còn đem chủ nhân đuổi ra bên ngoài, hơn nữa hiện tại phòng bếp nhà nàng cũng đang cháy không có gì khác nhau.

“Nhà ngươi chính là nhà của ta, khụ khụ... Ở bên ngoài chờ cho ta.” Theo khói đặc lập tức truyền ra thanh âm bá đạo của Cần Hiên chính là thanh âm kia bị khói đặc cấp nghẹn lại nói nửa điểm khí lực cũng không có.

“Ngươi...” Ngao Quân nhất thời chán nản, nào có người bá đạo như vậy? Vì cái gì trước kia không phát giác đâu? Còn tưởng rằng hắn cũng những vương gia khác không giống nhau. Nhưng sau khi biết nàng là nữ tử, hắn liền ở trước mặt nàng bày ra tư thế cái gì vương gia, thật sự là tức chết người đi được. Bất quá...

“Ha ha ha...” Ngao Quân đột nhiên ôm bụng cười ha ha, nàng lại nghĩ tới mặt mèo của Cẩn Hiên kia, mặt bị một tầng đen, đen lại không ngừng mà lau, kết quả càng lau càng khó xem, hai bên còn lưu hai phiết hắc ‘râu’ chính là rất buồn cười, vương gia có tư thế như vậy vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, Cẩn Hiên như vậy thật sự đáng yêu, ha ha...

Đang thời điểm Ngao Quân không thể ức chế cười, Cẩn Hiên về mặt hưng phấn mà bụng một chén không biết cái gì đồng đồng một bên ho khan một bên theo phòng bếp đã lùn lủi hy sinh đi ra, nhìn đến Ngao Quân cười đến chảy nước mắt, ngay ngắn cả người.

“Quân...” Cẩn Hiên đi tới trước mặt Ngao Quân, vì khơi mào mi nghi hoặc hỏi.

“A! ngươi... Ha ha... Không được, ha ha...” Ngao Quân rất muốn nhin cười, nhưng vừa thấy Cẩn Hiên dạng này lại không thể ức chế hạ thấp lưng cười ha ha, cái gì hình tượng, cái gì lạnh lùng hết thấy đều đi gặp quỷ.

“Chuyện gì cười vui như vậy?” Cẩn Hiên gặp Ngao Quân cười đến thiếu chút nữa không thở nổi, chạy nhanh vỗ lưng nàng mang theo sùng nịch trách cứ nói. Vẫn lạnh lùng lạnh nhạt Quân vô duyên vô cớ cười như vậy, chứ không phải bị người điểm huyệt cười chứ?

“Ha ha... Khụ... Ngươi... Mặt của ngươi, ha ha...” Ngao Quân bên cười đến thiếu chút nữa đau sốc hông bên chỉ mặt Cẩn Hiên nói. Nếu không phải Cẩn Hiên vỗ lưng nàng giúp nàng nhuận khí nàng nhất định sẽ cười đến đau sốc hông.

“mặt của ta như thế nào?” Cẩn Hiên một bên nghi hoặc hỏi một bên sờ sờ mặt mình, tay vừa sờ lên nhưng tất cả đều là đen, có thể tưởng tượng mặt hắn có bao nhiêu khó coi, bằng không Quân sẽ không cười thành như vậy, tốt! Cũng dám cười hắn.

“Không cho phép.” Cẩn Hiên quát khê nói, sắc mặt một trận xanh một trận hồng, bất quá hiện tại nhìn không ra, lúc này thật sự là mặt mặt đi.

“khụ... Hảo, ta... A... không cười, không cười.” Nhìn đến mặt Cẩn Hiên vốn là hắc mặt hiện lên càng đen, Ngao Quân thực nể tình chậm rãi ngưng cười, bất quá còn thực nhin không được bởi vì thật sự rất buồn cười.

“Muốn cười liền cười đi! Đừng ghen.” Cẩn Hiên ôn nhu vỗ vỗ lưng Ngao Quân sùng nịch nói, hắn không thích xem nàng cứng ghen, hắn hy vọng nàng có thể muốn cười liền cười, muốn khóc liền khóc, nàng có thể tái trước mặt hắn dờ dờ sờ hữu lạnh lùng, không hề gì gánh nặng cuộc sống cho dù nàng cười đối tượng là chính mình.

“Ngươi là không phải phát sốt?” Ngao Quân bị lời nói sùng nịch của Cẩn Hiên làm cho sùng sốt, xoa trán Cẩn Hiên nói. Không chỉ có sáng sớm chạy tới khiến cho nàng ngủ không tốt, nhưng lại mặc danh kỳ diệu hủy phòng bếp nhà nàng, hiện tại nàng cười hắn, hắn còn như vậy sùng nịch kêu nàng cười đủ, nếu không phải hắn sốt, chính là nàng còn chưa tỉnh ngủ, hiện tại đang nằm mơ.

“Ta không phát sốt, đến, đem này ăn.” Cẩn Hiên buồn cười bắt tay Ngao Quân đang đặt trên trán hắn, hiện vật một chén đen sì sì cầm trong tay như của quý gì đó đưa Ngao Quân, về mặt chờ mong nhìn Ngao Quân nói.

“Đây là cái gì?” Ngao Quân nhìn một chén này không khác độc dược cho lắm, nhủ mầy nói, này sẽ không là hắn một buổi sáng nấu đi? Hắn là chế độc dược, kêu nàng ăn cái này thoát nhìn giống độc dược, rõ ràng giết nàng được, cho dù đó là cái gì trường sinh bất lão dược, thanh xuân thiện dưỡng nhan dược hay là đại la thần tiên dược nàng cũng không ăn.

“Đây là ta nấu cháo xương cho ngươi, tuy rằng thoát nhìn không được tốt lắm, nhưng ăn hắn là không tệ lắm.” Cẩn Hiên nhìn bát kia gọi cháo xương liếc mắt một cái, lòng tràn đầy hạnh phúc về mặt yêu say đắm nhìn Ngao Quân kiều ngạo nói. Không thể tưởng được hắn nấu một chén cháo nhưng lại so đánh quyền còn mệt, so với đánh giặc còn nan, bất quá vẫn là có cảm giác thành tựu, cuộc đời lần đầu tiên tiến phòng bếp lại vẫn có thể nấu ra một chén cháo, thật sự là so với đánh giặc còn làm hắn tự hào hơn, hơn nữa nguyên lai vì người hắn yêu nấu là hạnh phúc như vậy.

“Ngươi nấu? Cháo xương?” Ngao Quân miệng khiếp đảm nói, thực gian nan nuốt nước miếng, trừng lớn mắt không thể tin nói.

Nguyên lai bát đen thui này là cháo? Vẫn là cháo xương nàng thích nhất? Nàng còn tưởng rằng là cái gì độc dược đâu! Hơn nữa dĩ nhiên là tự tay Cẩn Hiên nấu, là nàng nghe nhầm hay hắn nói sai a, đường đường Cẩn vương gia tự mình vì nàng nấu cháo, biến thành chát vật như vậy chính là vì nàng nấu một chén cháo, nhìn xem hắn hiện tại thể nào còn có bộ dáng uy nghi Cẩn vương gia, thật không hiểu là nên khóc hay nên cười, trong lòng từng trận bất đắc dĩ lại nổi lên từng trận ngọt ngào, nàng từng nói với Tuyết nàng hy vọng lão công tương lai có thể mỗi ngày buổi sáng nàng tỉnh lại liền bụng lên một chén cháo xương nóng hằm hấp hắn tự nấu, không thể tưởng Cẩn Hiên thật sự ở nàng tỉnh lại liền đem nàng chén cháo hắn tự nấu, nói không cảm động tuyệt đối là giả, nói không vui hạnh phúc kia cũng tuyệt đối là giả...

“Đừng vậy! Đến ăn một chút.” Cẩn Hiên lấy thìa múc một chút đưa đến bên miệng Ngao Quân, ôn nhu nói. Kia bộ dáng quả thực chính là hảo trượng phu ôn nhu sẵn sốc mười phần, bất quá nếu lại nhìn mặt hắn còn có điểm quái dị.

“Cẩn... Cẩn Hiên, ta có thể không ăn không?” Ngao Quân về mặt thống khổ nhìn trước mắt kia cái gọi là ‘cháo xương’ nhin xuống rồi loạn trong dạ dày, giống như cầu xin nói. Đúng vậy, tuy rằng thực cảm động, cảm giác hạnh phúc nhưng nếu thật sự đem bát ‘cháo’ này ăn vào phỏng chừng nàng một tháng đều không xuống giường đi, nói không chừng còn phải trang niên sớm thế đâu!

“không thể, nhất định phải ăn.” Cẩn Hiên mặt trầm xuống âm thanh lạnh lùng nói, ôn nhu ‘trượng phu’ lập tức biến bá đạo ‘trượng phu’.

“Không cần a!” nhìn vào bên bát ‘cháo xương’ Ngạo Quân ai hồ một tiếng nhưng vẫn là vô dụng, kia chúc nhất vẫn là vào miệng của nàng.

“thế nào?” Cẩn Hiên tràn ngập chờ mong nhìn Ngạo Quân nói, mười phần giống cái học sinh tiểu học nóng lòng muốn lão sư thừa nhận. Đôi mắt thâm thúy lóe lên ánh sáng.

Nhìn Cẩn Hiên như vậy, Ngạo Quân thật sự không nghĩ phạt ý hấn vừa định trái lương tâm gât đầu, nề hà thật sự là chịu không nổi, dạ dày mãnh liệt kháng nghị, yết hầu từng đợt ghê tởm đi lên, lại nhìn Cẩn Hiên trong tay còn cầm ‘độc dược’, Ngạo Quân mắt vừa lật trực tiếp ngã xuống, thiếu chút nữa miệng liền sùi bọt mép ngã xuống tiềm thức duy nhất chính là: Cẩn Hiên tuyệt đối là cố ý, tối hôm qua tra tấn nàng một đêm không ngủ, làm hại nàng sáng sớm đứng lên đầu liền phát đau, đầu chóng váng mắt huyền, sáng ốm không chỉ có chạy tới thiêu phòng bếp nhà nàng, còn lấy một chén ‘độc dược’ cấp nàng ăn, này quả thực muốn mạng của nàng.

“Quân. Quân nguoi như thế nào? Người đầu kêu đại phu. ...” Ngạo Quân đột nhiên ngã xuống, làm cho một ‘chiến thần’ nhưng lại tay chân hoảng loạn, Cẩn Hiên vội ôm Ngạo Quân bên rất nhanh chạy vội về phía phòng bên cao giọng hô, hoàn toàn không có trấn định tự nhiên, sắc mặt không đổi.

Màn đêm buông xuống, thái phủ một ngày huyền não rối cuộc an tĩnh, tựa hồ cùng dĩ vãng không có gì bất đồng, đều tịch liêu như vậy, duy nhất bất đồng chính là chủ nhân trong phủ ngã bệnh, nguyên nhân bệnh rất đơn giản, đơn giản đến mức làm cho người ta tưởng bật cười, bởi vì đương kim Cẩn vương gia một đêm tình yêu ‘cháo xương’ nàng ngộ độc thức ăn, này nhưng sẽ làm hạ nhân cao thấp trong phủ lo lắng, cũng sẽ lo lắng Cẩn vương gia, ngay cả ngự y tốt nhất trong cung cũng bị hấn cấp lại đây, thậm chí ngay cả hoàng đế hoàng hậu đều cấp kinh động, không chỉ có tự mình giả lâm phủ thái phó nhưng còn ban rất nhiều trân quý dược liệu, cái gì thiên sơn tuyết liên a! cứu chuyển hoàn hồn đan. ... Thiên hạ thịnh truyền, thái phó Mạc Quân công tử rất được ân sủng, là tâm phúc đương kim hoàng thượng hoàng hậu, Cẩn vương gia quyền khuynh hướng dã, uy trấn thiên hạ.

“Quân, nguoi cảm thấy thế nào? Còn đau không?” Ngạo Tuyết ngồi ở đầu giường lo lắng hỏi, sắc mặt có điểm tái nhợt, suy yếu tựa vào đầu giường Ngạo Quân. Đêm nay nàng không để ý Chính Hiên mãnh liệt phản đối muốn lưu lại chiếu cố Quân, nói như thế nào nàng đều là tỷ tỷ Quân tại cái thế giới khác này, Quân là thân nhân quan hệ huyết thống duy nhất của nàng, là muội muội tối tri tâm, chiếu cố nàng là thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa nàng hội bị bệnh cũng vẫn là nàng gần tiếp quan hệ.

“Tốt hơn nhiều.” Ngạo Quân vô lực híp mắt lại thân nhiên nói. Trong lòng lại bùng bừng đến cực điểm: Kỳ thật nàng chẳng qua là ăn hồng này nọ thôi, như thế nào khiến cho nàng giống như mắc bệnh nan y, ngay cả toàn bộ thái y viện đều cấp lại đây, mỗi người nói đều giống nhau đều cấp một đồng dược, vừa thấy đến kia đen tuyền gì đó nàng đã nghĩ đến bát ‘độc dược’ kia của Cẩn Hiên kết quả phun càng thêm lợi hại, thiếu chút nữa đều loét dạ dày, đều tại Âu Dương Cẩn Hiên chết tiệt làm hại, vốn không có việc gì đều nhanh bị hấn biến thành mất nửa mạng.

“Quân, Cẩn Hiên nấu cháo kia thật sự khó ăn như vậy?” Ngạo Tuyết nhìn sắc mặt Ngạo Quân một cái thần bí hỏi. Cẩn Hiên công lực thật đúng là lợi hại, ngay cả Quân như vậy uống cháo của hấn cũng thành cái dạng này, hi hi. ... May mắn nguoi uống không phải nàng.

“Nguoi nói xem?” Ngạo Quân mở bán mị đôi mắt, trắng mắt liếc Ngạo Tuyết một cái nói. Nàng hiện tại thành cái dạng này nếu nói Cẩn Hiên là hung thủ, kia Ngạo Tuyết chính là đồng lõa, không, nên là quân sư quạt mo, Cẩn Hiên hội vô cớ chạy tới nấu cháo cấp nàng uống nhất định là tuyệt dạy hấn, nàng đòi trước có phải đắc tội thần phạt? Bằng không như thế nào có một cái tỷ tỷ như vậy, còn có như vậy một cái. ... Ách. ... Bằng hữu đâu?

“hi hi. ... Cái kia Cẩn Hiên là lần đầu tiên xuống beeps, khó ăn là tránh không khỏi lần sau, lần sau thì tốt rồi.” Ngạo Tuyết ngượng ngùng cười nói, mồ hôi lạnh chảy ròng, ánh mắt mơ hồ không dám nhìn hướng Ngạo Quân, Quân đã lãnh ngay cả nàng đều bị đông lạnh. Cẩn Hiên ta khả bị nguoi cấp hại chết, sẽ không biết nấu thì không nấu thôi! Nguoi lại chạy mất hại ta tại đây chịu gió lạnh thấu xương.

“Lần sau? Nguoi còn muốn có lần sau, nguoi muốn mạng của ta?” Ngạo Quân vừa nghe, mặt lạnh hơn vài phần có điểm nghiêng răng nghiêng lợi nói. Còn có lần sau? Trải qua lần này chỉ sợ về sau nàng ngay cả cháo xương còn không dám uống nữa, đừng nói uống, hiện tại nàng vừa nghe đến ba chữ liền cả nguoi một trận không thoải mái, trời ạ! Ta không sống nổi

“Hi hi. ... Không, không có lần sau, ta như thế nào muốn lấy mạng Quân đâu?” Ngạo Tuyết lập tức về mặt lấy lòng tươi cười đầy mặt, cái gọi là thân thủ không đánh mặt nguoi đang cười, Quân hấn không phát hàn khí nữa? Bằng không nàng không muốn bị đông chết.

“Hừ.” Ngạo Quân hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, không để ý tới về mặt chân chó Ngạo Tuyết. Kỳ thật nàng căn bản không có sinh khí, chính là cảm thấy bất đắc dĩ, Cẩn Hiên nhưng vì nàng tự mình xuống bếp, sớm như vậy đã đi vào phủ nàng nấu cháo tuy rằng kia không thể xưng cháo nhưng tâm ý hấn cho dù tái ngu ngốc cũng biết Cẩn Hiên cao ngạo như vậy, tôn quý như vậy vì nàng chắt vậ như vậy, vì nàng nổi trận lôi đình vì nàng lo lắng bất an. ... Nàng làm sao nhẫn tâm tái cự tuyệt hấn, lòng của nàng làm sao tái ngoan tồn thương hấn đâu? Nàng không thể cũng không tương, lại càng không nguyên. ...

“Quân. Vì cái gì còn muốn trốn tránh? Vì cái gì muốn hai người yêu nhau thống khổ như vậy?” Ngạo Tuyết đem Ngạo Quân cứng rắn quay trở về, về mặt nghiêm túc nói, nửa điểm cũng không có dạng vô lại vui cười vừa rồi. Nàng xem Quân đối Cẩn Hiên cũng chính là động tâm mà thôi, nàng kỳ thật sớm yêu thượng Cẩn Hiên, chính là nàng lại lần nữa trốn tránh mà thôi.

“Tuyết, đối với chuyện này, ta không phải sớm nói qua sao?” Ngạo Quân nhìn lại bất đắc dĩ nói. Bọn họ vẫn kêu nàng không cần tái trốn tránh, nàng cũng không muốn trốn chạy, ba người như vậy đều thống khổ, nhưng nàng thật sự không rõ ràng rốt cuộc chân chính lựa chọn ai, yêu ai hơn.

“Ta biết nguoi khó có thể lựa chọn, nhưng Quân cho dù khó cũng phải chọn, nguoi hiện tại nhắm mắt lại, cái gì cũng không nghĩ cái thứ nhất xuất hiện ở trong đầu nguoi là cái gì?” Ngạo Tuyết bủ môi không đồng ý lời Ngạo Quân nói. Hôm nay nàng nhất định làm cho nàng xem rõ tâm chính mình, nhìn xem lòng của nàng rốt cùng chân chính yêu ai?

“Nga!” Ngạo Quân nghe lời nhắm mắt lại, phương pháp này thật hữu hiệu sao? Cái thứ nhất xuất hiện trong đầu? Giống như nhìn đến. ...

“như thế nào? Là ai?” Ngao Tuyết về mặt khăn trương hỏi.

“Oánh nhi.” Ngao Quân về mặt đứng đắn đối Ngao Tuyết nói.

“A? Oánh nhi là ai? Chẳng lẽ... Ô ô người lựa chọn người khác? Ta không phục ta cũng không tin có người so Cần Hiên soái hơn, có khí chất như Cần Hiên, huống chi còn gọi Oánh nhi chính là tên nữ nhân, không phải người là nhân yêu. Quân người như thế nào có thể yêu thương nữ tử đâu? Không được, lần này không tính.” Ngao Tuyết vừa nghe, lập tức hé ra mặt khổ nói, kia thần sắc miên bàn có bao nhiêu sốt ruột giống như Cần Hiên là con nàng, ở trong lòng nàng Cần Hiên là người duy nhất nàng chọn, nàng mới không cần cái kia ‘Oánh nhi’ ẻo là làm muội phụ đâu! Nàng ghét nhất bị gay.

“Oánh nhi không phải ẻo là, nàng vốn là nữ nhân!” phản ứng quá mức, Ngao Quân vô cùng buồn bực khăm Ngao Tuyết một chút, thế này mới không nhanh không chậm cấp về mặt không phục Ngao Tuyết bom nguyên tử, khiến cả người nàng đều ngây ngẩn ánh mắt trừng lớn hơn nữa, nhìn Ngao Quân giống nhìn quái vật.

Nửa ngày mới tìm về thanh âm chính mình, nhảy khiêu cách Ngao Quân vài bước, run run chỉ Ngao Quân nói: “Người người... Người thế nhưng yêu thương... Yêu thương nữ nhân, trời ạ! Không, ta nhất định đang nằm mơ, làm nằm mơ, Quân như thế nào sẽ như vậy? Như thế nào hội đâu? Cần Hiên dĩ nhiên thua ở trên tay nữ nhân, Quân, người làm cho ta rất thất vọng... Người như thế nào có thể...” Làm sao bây giờ, Quân thế nhưng yêu thương nữ nhân, ô ô... Đây đều do nàng không có hảo hảo chiều cổ nàng, nàng thực xin lỗi liệt tổ liệt tông Lăng gia, thực xin lỗi thúc thúc, thăm thăm, thực xin lỗi Cần Hiên...

Ngao Quân bị lời nói Ngao Tuyết khiến mặt danh kỳ diệu ngẩn người, nửa ngày mới phản ứng lại, Tuyết nói cái gì, thật muốn hảo hảo xao tình nàng, thế nhưng nói nàng là les, nàng giống sao? May mà hiện tại một chút khí lực đều không có, giáo huấn không được nàng, thấy nàng còn tại kia không biết thì thảo cái gì, Ngao Quân thật muốn trực tiếp hôn mê, nàng như thế nào sẽ có tỷ ty ngu ngốc như vậy?

“Dừng, Oánh nhi là nghĩ muội của ta, không phải như người nghĩ.” Thật sự không chịu nổi, Ngao Quân đánh cái thủ thế vô lực giải thích, để nàng nói tiếp nàng chỉ sợ cũng không chỉ biến thành les.

“Ách? Thật sự?” còn đang chưa tỉnh Ngao Tuyết bị Ngao Quân nói một câu cấp ngây ngẩn cả người, nửa ngày ngữ khí nghi vấn hỏi.

“Thật sự.” Ngao Quân trịnh trọng gật đầu thật mạnh nói

“Ai, người sớm nói khiến ta sợ chết khiếp.” Ngao Tuyết vỗ vỗ ngực về mặt sợ hãi chưa tiêu liếc mắt một cái nói, tiếp theo lại ngồi trở về bên giường oán trách nói: “Người vô duyên vô cớ nghĩ cái gì Oánh nhi để làm chi?”

“là người bảo ta nghĩ! Ta nhắm mắt lại liền nhìn đến mxy vị Oánh nhi nấu thơm ngào ngọt đã lâu chưa nếm qua, thật nhớ” Ngao Quân về mặt thèm nhỏ dãi nói, trải qua một chén ‘cháo xương’ của Cần Hiên kia, nàng hôm nay còn chưa ăn gì, đã đói bụng lại ăn không vô, cho nên mới hội nhắm mắt lại liền xuất hiện món ngon mỹ vị Oánh nhi nấu, không ngừng mà dụ dỗ nàng càng đói bụng.

“Ta lấy, thật không biết cái đầu người rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Lúc này người thế nhưng muốn ăn, người thật tức chết ta, người là muội muội ta, Lăng Ngao Tuyết thông minh lanh lợi, như thế nào chỉ có muội muội ngu ngốc thích ăn?” Ngao Quân vừa nói xong, Ngao Tuyết thiếu chút nữa cả người ném tới giường vỗ về cái trán, đau đầu tà nghề ngứa mặt lên trời thờ dài.

“Ta ngu ngốc? Người đã quên ta là thiên hạ đệ nhất quân sư – Mạc Quân công tử, người thế nhưng nói ta ngu ngốc?” Ngao Quân không phục phản bác nói, nàng nhưng là thiên hạ trí tuệ siêu quần Mạc Quân công tử, cũng chỉ có nàng nói nàng là ngu ngốc.

“Đứng đứng, người là thiên hạ đệ nhất quân sư, người trí tuệ siêu quần.” Ngao Tuyết bắt đắc dĩ liếc trắng Ngao Quân một cái đầu hàng nói, gắp Ngao Quân đắc ý giờ lên khoe miệng, Ngao Tuyết đột nhiên về mặt đứng đắn nói: “Quân, chính là bởi người rất lý trí mới có thể làm cho Cần Hiên thống khổ. Đúng vậy, người tinh thông binh pháp, kỹ môn độn giáp, ngũ hành bát quái không gì không biết không giới, người xử sự bình tĩnh, trí tuệ, mưu kế hơn người nhưng tình yêu cũng không phải chiến trường đánh giặc, có khi quá mức lý trí ngược lại càng nhìn không rõ chính tâm mình, người trong lòng yêu ai cũng không phải từ đầu của người suy nghĩ, càng không thể đi hỏi người khác, hỏi chính tâm mình một chút, chỉ có thể mới nói cho người đáp án lựa chọn.”

“Dụng tâm?” Ngao Quân nhăn mi lại, tự hỏi lời nói Ngao Tuyết, dụng tâm? Nên như thế nào đi dụng tâm đâu? Không cần dụng đầu, như thế nào lựa chọn? Dụng tâm đi lựa chọn?

“Ta đi gọi người nấu một chén cháo cho người, một ngày chưa ăn gì đi? Trách không được đầu óc đều là mỹ vị, trước đừng nghĩ, hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Ngao Tuyết một bộ dáng tỷ tỷ chăm sóc ôn nhu, vì Ngao Quân đáp chần am hiểu nói. Gắp Ngao Quân gật đầu thế mới đi ra ngoài.

Nhưng Ngao Quân nằm trên giường lại nghĩ đến những lời Ngao Tuyết nói, không ngừng mà hỏi tâm mình: người rốt cuộc yêu ai? Người lựa chọn ai? Là Cần Hiên? Vẫn là Gia Luật Ung? Ai, tâm thật sự có thể lựa chọn sao? Tuyết người nói như vậy làm chi? Biết rõ ta sẽ không nghĩ được, làm chi không giải thích nghĩa đâu?

Đang nằm trên giường tìm hiểu ý trong lời nói Ngao Tuyết, Ngao Quân đột nhiên nhận thấy một cỗ sát khí rất mạnh tới gần phòng nàng, trong lòng cảnh giác, bất động thanh sắc vẫn như cũ nằm trên giường: hừ, ta muốn nhìn là ai dám động thủ trên đầu thái tử?

Chỉ chốc lát sau, mười mấy cái hắc y nhân nháy mắt xuất hiện trong phòng Ngao Quân, có thể thấy được thích khách cũng không phải nhân vật bình thường, một lần xuất động lớn như vậy, xem ra người nọ rất dễ mất đến nàng.

Cảm giác có mắt hắc y nhân tiếp cận nàng, một phen hàn quang thẳng tắp nàng đâm tới, xuất thủ thật ngoan, Ngao Quân trong lòng hừ lạnh một tiếng,

một cái xoay người tránh thoát một kiếm này, một cái lách mình thẳng tắp đứng phía sau hắc y nhân, ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến hắc y nhân, lạnh nhạt nói: “Ai phải các ngươi đến?”

Hắc y nhân đầu tiên là sững sờ, sợ là không nghĩ vẫn nhược thư sinh dạng như Ngao Quân có thể có võ công cao như vậy, nhưng là rất nhanh liền trấn định, một cái như đầu lĩnh hai tay chấp sau lưng hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi không có tư cách hỏi, đem vật kia giao ra đây, có lẽ chúng ta còn có thể lưu ngươi toàn thi.” Tuy rằng hắc y che mặt nhưng lộ ra đôi con ngươi lóe tinh quang nhìn Ngao Quân.

Vật kia? Cái gì vậy? Cũng không có gì khiến nàng lấy, những người này có phải hay không đầu óc có vấn đề? Hơn nữa người bị giết là nàng, thế nhưng nàng không có tư cách hỏi.

“Hừ, kia nhìn xem các ngươi có cái bản lĩnh kia.” Ngao Quân hai tay hoàn ngược, nhìn như vô hại nói nhưng cũng không chỉ là tùy ý đứng, khiến cho người ta cảm giác loại khí thế hơn người thẳng tắp ép tới bọn hắn, ép tới bọn hắn run rẩy không dám rút kiếm ra khỏi vỏ, cả người hàn khí làm cho bọn họ nhất thời giống như rơi vào hầm băng ngàn năm, tay cầm kiếm đột nhiên có tầng mờ hội lạnh.

“Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, trước giết hắn rồi tìm sau.” Hắc y đầu lĩnh cũng bị khí thế Ngao Quân khiến lui về phía sau từng bước, cường chế bất an trong lòng miễn cưỡng hạ lệnh nói. Hừ hừ cũng không tin hắn thực sự lợi hại như vậy, tuy rằng khí thế rất mạnh, thậm chí so với chủ nhân còn cường nhưng xem hắn bất quá hai mươi, hắn cũng không tin bằng một người kia có thể ngăn được bọn họ, chủ nhân cũng quá lo lắng, thế nhưng dùng toàn bộ tinh anh ám dạ các, phải biết rằng chỉ một cái trong bọn hắn chính là sát thủ khiến mọi người trên giang hồ sợ hãi, giết người chưa bao giờ thất thủ.

Theo hắc y nhân đầu lĩnh ra lệnh, mười mấy hắc y nhân rút kiếm hướng Ngao Quân đâm tới, Ngao Quân như quỷ mị bình thường thoải mái mà né tránh, mười mấy sát thủ không một cái có thể chạm đến góc áo nàng, trong lúc nhất thời trong phòng đao quang kiếm ảnh, một thân ảnh màu trắng cùng mấy chục người thân ảnh màu đen chọi cao chọi thấp, chơi trò ‘truy đuổi’. Đây sát thủ trên giang hồ cũng là nhân vật khiến người sợ hãi, khi nào giống như bây giờ vô dụng, mười mấy người ngay cả một góc áo thiếu niên đều không chạm tới, truyền ra ngoài bọn họ đều không có mặt mũi, huống chi nếu không hoàn thành nhiệm vụ kia chờ bọn họ chính là chết cũng không bằng, chủ nhân thủ đoạn đáng sợ.

Vừa nghĩ, mười mấy cái hắc y nhân xuống tay càng ngày càng ngoan, chiêu chiêu sắc bén mỗi kiếm đều nhanh chuẩn ngoan, ngay cả như vậy vẫn không gây thương tổn Ngao Quân.

Ngao Quân dù sao còn sinh bệnh, hôm nay thượng thổ hạ tả thiếu chút hư thoát, lúc này cũng không có thể lực muốn sớm chút đem những người này giải quyết. Lúc này vừa vặn một sát thủ một kiếm thẳng tắp đâm lại đây, Ngao Quân chợt lóe đồng thời xuất thủ bắt được cổ tay người nọ, dùng chút lực người nọ tay cầm kiếm chợt đứt phồng chùng bên trong xương cốt đã hoàn toàn nát, kiếm cũng đánh rơi, Ngao Quân tái đá một cước, người nọ lập tức nằm trên mặt đất rên rìe, sợ không đứng dậy. Giải quyết một người lập tức vài người khác xông lên, Ngao Quân cười lạnh một tiếng, tới vừa lúc, nhất thời chỉ nghe thấy ‘phanh’, ‘a’.... tiếng kêu rên không ngừng.

Hắc y đầu lĩnh nhìn người mang đến một đám rồi một đám ngã xuống, đầu tiên là không thể tin nhủ mắt, đột nhiên xuất thủ một chiêu hướng Ngao Quân đánh qua, lúc này hắn không dám khinh, một chiêu này có thể nói là đem hết toàn lực ra.

Ngao Quân cảm thấy sau lưng đánh úp lại một cỗ lực lượng rất mạnh, vừa muốn ngăn cản lại nhưng thân có điểm mệt mỏi, phản ứng có điểm quá chậm, mắt thấy một chiêu trí mạng kia sẽ đánh trúng nàng, đột nhiên trước mắt kiếm phong chợt lóe, thẳng tắp chọn hướng hắc y nhân đầu lĩnh, kiếm khí sắc bén cùng chiêu lực hùng hậu chạm nhau trong không trung, hai thân ảnh một xanh một đen đồng thời bị chấn bay ra ngoài, hắc y nhân thẳng tắp ngã xuống, ói ra một búng máu, mắt thấy tình hình không đúng, đảo đầu mà thân ảnh màu xanh lại vững vàng tiếp được.

“Cẩn đệ, không có việc gì đi?” Chính Hiên một thân long bào tiếp lấy Cẩm Hiên hỏi, Ngao Tuyệt về mặt sờ ruột đứng phía sau hắn.

“Không có việc gì.” Cẩm Hiên lắc lắc đầu nói, lúc này Ngao Quân về mặt tái nhợt chạy tới, Cẩm Hiên vừa định đón Ngao Quân, nhìn xem nàng có bị thương không, đột nhiên cảm giác thân mình mềm nhũn, thẳng tắp ngã xuống, tựa hồ đã sớm biết hắn hội ngã xuống. Chính Hiên tiếp được nhìn Ngao Quân bên người bọn họ cúi đầu cười quý dị.

“Cẩm Hiên, Cẩm Hiên, người thế nào?” Ngao Quân về mặt tái nhợt nhìn Cẩm Hiên tái nhợt trong lòng Chính Hiên, lo lắng hỏi, trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm bất an, rất sợ rất sợ, sợ hãi chưa bao giờ từng có.

Chính Hiên nhìn Cẩm Hiên liếc mắt một cái, hốc mắt đỏ hồng, ngữ bất thành nói: “Cẩn đệ hắn.... Bị một chiêu kia chấn khiến kinh mạch vỡ vụn, đã.... Sống không được, Cẩn đệ, vì huynh đến chậm....”

Sống không được? Sống không được? Sống không được là cái ý tứ gì, vì cái gì muốn nói sống không được đâu? Không, sẽ không....

Nhất thời giống như tình thiên phách lịch, Ngao Quân mặt vốn đã tái nhợt càng thêm không hề có chút huyết sắc, đầu óc trống rỗng, thất hồn lạc phách lui về phía sau vài bước, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Cẩm Hiên, sợ chỉ cần nháy mắt người sẽ biến mất, nắm chặt tay ngay cả móng tay cắm vào thịt máu chảy không ngừng một chút cũng chưa cảm giác, thế giới của nàng u ám, bụi, đều hồng mất, cái gì đều không có cảm giác, cái gì đều không có, chỉ có ba chữ kia ‘sống không được’, giờ khắc này nàng nghe được chính tâm mình, lòng của nàng rí máu, lòng của nàng tan nát, trống rỗng, vốn tràn đầy.... Vì cái gì? Vì cái gì? Lòng của nàng hội đột nhiên không thấy đau? Vì cái gì?

“Quân....” Ngao Tuyệt lệ rơi đầy mặt đờ lấy Ngao Quân lưng lay sắp đổ, lo lắng kêu.

“Không....” Ngao Quân thất hồn lạc phách đột nhiên rống lớn một tiếng, đẩy Ngao Tuyệt ra vật tới trước mặt Chính Hiên, theo trong lòng hắn ôm lấy Cẩm Hiên, gắt gao ôm chặt trong lòng mình, một hằng lệ không ngừng mà chảy xuống, rơi trên mặt Cẩm Hiên, Ngao Quân luống cuống lấy tay giúp hắn lau đi, nhưng là lại càng lau càng nhiều, không ngừng mà theo trên mặt nàng rơi xuống....

“Không, Cẩn Hiên ngươi đứng lên, đứng lên! Ta còn không nói cho ngươi lựa chọn của ta, ngươi còn không có nghe được ta nói chấp nhận ngươi, ngươi như thế nào có thể bỏ ta đi đâu? Ngươi như thế nào có thể né ta đâu?...” Ngao Quân ôm chặt Cẩn Hiên bên lay Cẩn Hiên bên khóc lớn nói.

Cũng mặc kệ nàng như thế nào khóc, người trong lòng nàng chính là không phản ứng vẫn như cũ lẳng lặng nằm.

Ngao Quân chậm rãi yên tĩnh, lau một chút nước mắt, lộ ra một cái tươi cười mỉa hoặc chúng sinh, nhẹ nhàng mà ở bên tai Cẩn Hiên mềm nhẹ nói: “Cẩn Hiên ta yêu ngươi nhưng ta vừa nhìn rõ tâm mình ngươi lại như vậy bỏ ta, vừa hiểu được cái gì là tâm lựa chọn liền cách ta mà đi đâu? Ngươi là trừng phạt ta sao, trừng phạt ta bây giờ mới nhìn rõ tâm chính mình có phải hay không? Nhưng ngươi nghĩ ta có thể cho ngươi rời đi sao?” lại một cái cười mỉa hoặc.

Cuối cùng thật sâu nhìn Cẩn Hiên một cái, chậm rãi nâng lên tay mình, ngay tại nàng muốn chính đầu mình đánh tới một bàn tay hữu lực bắt được tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 68: Đàm Luyện Ái! Tên Gọi!

“Quân...” Một tiếng thâm tình từ trong lòng truyền ra.

Ngao Quân không thể tin chậm rãi hướng trong lòng nhìn xuống, nàng sợ, nàng sợ chính là ảo giác, nàng sợ nàng hội thất vọng, thẳng đến thật chính mình cùng đôi mắt thâm thúy mang theo hơi nước tràn ngập thâm tình nhìn nàng, nàng mới tin, đôi mắt kia là quen thuộc cỡ nào, cỡ nào khắc cốt ghi tâm, nó đã xâm nhập cốt tủy, tâm lập tức lại đây, thập phần vui sướng khiếp sợ làm cho nàng nói không lên lời, chỉ có thể lấy thâm tình đồng dạng nhìn lại Cẩn Hiên, thật sâu vọng vào chỗ sâu nhất trong linh hồn hắc, nửa điểm cũng không rời tầm mắt, sợ sẽ phát hiện này chính là mộng mà thôi, Cẩn Hiên thật sự bỏ nàng mà đi, một tay ôm Cẩn Hiên, tay kia thì vẫn như cũ bị Cẩn Hiên cầm lấy, độ ấm theo lòng bàn tay hắc truyền đến không ngừng mà nói cho nàng đó là độ ấm của Cẩn Hiên, đó là căn cứ Cẩn Hiên còn sống, hắc đang âm áp trong lòng mình...

Thời gian một khắc đình trụ, tựa hồ toàn bộ thế giới cũng chỉ còn hai người bọn họ, bọn họ thâm tình nhìn nhau, dùng ánh mắt biểu đạt tình yêu say đắm của chính mình với đối phương, bọn họ mãnh liệt nắm tay nhau biểu đạt lời thề ‘chấp tử tay, cùng ngươi giai lão’, bọn họ ôm chặt thân hình âm áp của nhau, bọn họ trong lúc đó không có chỗ cho người thứ ba, nước mắt chảy xuống kích động, không thể lấy ngôn ngữ biểu đạt hạnh phúc, cảm động mọi người...

Hạnh phúc cảm động xong cũng nên là lúc tỉnh số, dù sao nước mắt nàng Lăng Ngao Quân cũng không phải bạch lưu tầm thường, nàng thế kỷ hai mươi mốt đường đường ‘lãnh diện thánh quân’ cũng không phải kẻ lừa, dám ngạo nàng, xem ra là ngại mệnh quá dài...

Vừa mới trong phòng còn đao quang kiếm ảnh, hiện tại tuy rằng đã không có kinh tâm động phách nhưng càng khủng bố, càng làm cho sử hữu sinh vật nhượng bộ lui binh, hơi thở băng hàn ngay cả ngoài phòng đều cảm giác được, áp khí thấp đủ cho ngay cả đỉnh núi Hy Mã Lạp Sơn đều không bằng.

Mà sử hữu khởi nguyên khủng bố, hơi thở lạnh như băng lúc này vô cùng nhân nhã ngồi trên tháp thượng một tay cầm chén trà, một tay để trên mặt bàn, đôi mắt buông xuống giống như trầm tư, lại giống như chớp mắt, thoạt nhìn một chút cũng không khủng bố a!

Nhưng hai người ngồi phía trước lại cúi đầu, mồ hôi lạnh liên tiếp chảy, xem cũng không dám liếc nhìn nàng một cái, tựa như học sinh tiểu học làm sai đang chờ lão sư trách mắng, mà hai người này cũng là đương kim thiên hạ tối quyền lực – Long Hiên hoàng triều hoàng đế cùng hoàng hậu. Mà bên kia là vương gia đang nhân nhã uống trà nhưng là chỉ cần nhìn kỹ, người sẽ phát hiện trán hắc cũng có mồ hôi khả nghi, lấy trà lên miệng uống nửa ngày cũng chưa hết, ánh mắt có ý vô tình miết hướng giai nhân áo trắng nhân nhã kia.

“Quân... Kỳ thật...” Ngao Tuyết là chịu không nổi kiên trì bên nhìn Ngao Quân bên nói quanh co.

“Àn?” Ngao Quân ngẩng đầu mặt không chút thay đổi nhìn Ngao Tuyết chờ nàng nói hết.

“Ách... Ha ha...” Ngao Tuyết bị Ngao Quân nhìn, mồ hôi lạnh chảy càng nhiều cúi đầu không dám tái nhìn nàng, chính mình xấu hổ nộ cười. Đừng tưởng rằng nàng theo cùng tiểu Quân Quân lớn lên nàng sẽ không bị hắc khí Quân cấp đông lạnh, kỳ thật nàng sợ nhất một chuyện chính là Quân tức giận, cái hậu quả kia không phải nàng không sợ trời không sợ đất có thể tiếp nhận được, chỉ sợ cũng không ai có thể chịu được, nhất là làm nàng mặt không chút thay đổi ánh mắt vô ba nhìn ngươi, nhưng cả người lại tan nát ra siêu áp lực, quả thực so với lên núi đao xuống biển lửa còn khó chịu hơn.

“nói a! ta chờ các ngươi nói.” Ngao Quân bình tĩnh vô ba thanh âm nhẹ nhàng mà dật ra, lại làm cho Cẩn Hiên tay cầm chén run lên, có điểm đồng tình nhìn tư thế hoàng đế Chính Hiên: Hoàng huynh, vì ta, làm khó ngươi.

“Quân, kỳ thật cái kia, chúng ta sở hữu làm như vậy cũng vì tốt cho ngươi! Ngươi... Ngươi cũng đừng sinh khí.” Ngao Tuyết cắn môi mạo hiểm sẽ bị đông lạnh thành băng nhân về mặt đáng thương hề hề nói. Ô ô... Không có biện pháp, vì lão công thân ái nàng chỉ có thể động than mà ra, tổng không thể làm cho lão công bị ‘hù chết’ đi! Đôi mắt Quân nàng sớm thành thói quen, còn có thể ứng phó một hai.

“Ta chỉ muốn biết vừa mới Cẩn Hiên là xảy ra chuyện gì?” Ngao Quân không để ý Ngao Tuyết có bao nhiêu đáng thương, một bên chuyển tay nắm chén trà một bên thản nhiên nói, dám giả chết? Không biết như vậy hội hủ chết người sao? Còn làm nằng thiếu chút nữa cũng tự tử theo.

“Kỳ thật, cái hắc y nhân kia một chương mặc dù trọng nhưng Cẩn đệ võ công trên hẳn nhiều, kia một chương căn bản là không gây thương tổn Cẩn đệ, nhìn đến người cứ thế cấp, trầm đột nhiên nhớ lại Tình nhi nói người là không nhìn rõ chính mình, cho nên... Cho nên trầm liền... Liên thừa dịp Cẩn Hiên nhất thời không chú ý điểm huyết hắc, cho người...” Chính Hiên một tay kéo Ngao Tuyết có điểm quanh co giải thích nói. Hắn đường đường là một hoàng đế bị Tình nhi gắt gao ăn hiếp còn chưa tính, dù sao đó là ái thể thân ái thôi! Nhưng là hiện tại ‘thần tử’ hắc cấp đông lạnh một chút bộ dáng hoàng đế đều không có, truyền ra ngoài nhất định sẽ bị cả triều cười chết.

“Làm cho ta cùng Cẩn Hiên thô lộ có phải hay không?” Ngao Quân lạnh lùng nói tiếp, ngay cả ánh mắt cũng trở nên lạnh băng, cái gì ngoạn không tốt, ngoạn này thật không ngờ một cái hoàng đế nguyên lai đúng là tiểu nhân âm hiểm, làm hại nàng chảy nhiều nước mắt như vậy, làm hại nàng tái mặt mặt như vậy.

“Này không thể trách chúng ta a! Ai kêu người rõ ràng yêu Cẩn Hiên lại còn không thấy rõ tâm mình, gọi người dùng tâm đi lựa chọn nghĩ đến người trong tình yêu ngu ngốc, sợ là cả đời đều không biết, lại vừa vặn phát sinh chuyện này ta cùng tiểu Hiên từ chỉ là tương kế tựu kế.” Ngao Tuyết trắng khỏi lá gan, một bộ ‘người chính mình vô dụng, chúng ta mới giúp người, người còn trách chúng ta’ bộ dáng cao giọng nói, nhưng nằng càng tỏ vẻ lòng của nằng càng bất an, thực sợ Ngao Quân khí lạnh tràn ra.

Ngao Quân không nói lời nào, chính là thẳng tắp nhìn Ngao Tuyết, trong lòng thờ dài: Tuyết thật đúng là hiểu nằng a! nếu thật sự không có kế này của bọn họ, sợ là không biết năm nào tháng nào nằng mới thấy rõ tâm mình, Cẩn Hiên không biết còn vì nằng thương tâm bao lâu! Chính là, cái kế dùng không tốt, có tình muốn sử dụng một chiêu tặc tử hại nằng chảy không ít nước mắt, còn tại trước mặt bọn họ mất mặt thể nhưng thô lộ với Cẩn Hiên, nói thương hắc đầu... Mặt càng nóng, chậm rãi nổi lên đỏ ửng.

Nhìn mặt Ngao Quân đột nhiên đỏ ửng, Ngao Tuyết như là đang xem người ngoài hành tinh trừng lớn mắt nhìn nằng: Quân cũng sẽ đỏ mặt? ‘Lãnh diện thánh quân’ cũng sẽ đỏ mặt thẹn thùng, trời ạ! Này thật sự là trời đổ mưa đỏ, mây ảnh đầu? Một khắc lịch sử như vậy thật sự là rất đáng giá, đây chính là cơ hội ngàn năm có một a!

“Quân, hoàng huynh cùng Vũ Tình cũng là vì tốt cho chúng ta, người đừng tái sinh khí.” Cẩn Hiên buông chén trà đi đến bên người Ngao Quân ngồi xuống, ôm Ngao Quân ôn nhu nói, lúc này hẳn cũng nên hợp thờ đi hòa giải, nhưng không phải vì hoàng huynh hoàng tẩu mà là hẳn thấy được Ngao Quân mặt đỏ bừng, biết nằng xấu hổ mới động thân mà ra.

Nhưng Cẩn Hiên nghĩ sai lầm, hẳn ôm nằng mặt Ngao Quân càng đỏ, thùy hạ đôi mắt cúi đầu, cơ hồ đều vùi vào trong lòng Cẩn Hiên, tức giận cái gì đều không có, trong phòng hàn băng lập tức giải trừ, siêu áp lực cũng giải trừ, độ âm kịch liệt bay lên, thoải mái a! Cho tới bây giờ cũng không biết nguyên lai không khí là mới mẻ như vậy, Chính Hiên cùng Ngao Tuyết hai người thật mạnh hô một hơi, hô hấp rất cực thông thuận, ả, đây chính là sức mạnh tình yêu.

“Cái kia Quân a! ta cùng tiểu Hiên từ sẽ không quấy rầy các người, chúng ta tránh trước nha!” Ngao Tuyết tựa hồ còn ngại Ngao Quân mặt không đủ hồng, không ngừng mà cố gắng chế nhạo nói, vừa lòng nhìn đến hai má Ngao Quân vốn trắng noãn có thể xuất huyết, lôi kéo Chính Hiên nhìn nhau cười bỏ chạy ra khỏi phòng, trong lòng vẫn tiếc nuối không có máy ảnh có thể đem thời khắc ‘lịch sử’ kia chụp lại.

Nhất thời trong phòng tĩnh xuống, chỉ có hai người ôm nhau Cẩn Hiên vẻ mặt hạnh phúc sùng nịch nhìn Ngao Quân mặt đỏ hồng trong lòng hẳn, trong lòng tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào, đến bây giờ hẳn cũng không dám tin Quân thật sự nói nằng thương hẳn, hẳn khổ như vậy rất cực được Quân đền đáp, Quân thế nhưng còn muốn vì hẳn tự tử, giống như đang nằm mơ, nếu thật là mộng vậy làm cho hẳn cả đời cũng không tỉnh lại.

“Quân... Nếu đây là mộng, ta đây tình nguyện cả đời không tỉnh lại.” Cẩn Hiên đem Ngao Quân gắt gao ôm vào ngực, môi hôn mái tóc đen mềm mại của nằng, hít sâu mùi thơm trên người nằng phát ra, nói nhỏ giống như lâm bảm.

“không phải mộng, Cẩn Hiên thực xin lỗi, là ta cho người chờ lâu, là ta quá trì độn.” Ngao Quân vươn hai tay gắt gao ôm Cẩn Hiên, thâm tình nói, hắc hắc... Không thể tưởng nằng Lăng Ngao Quân cũng có thời điểm thâm tình như vậy.

“Không, không, một chút cũng không chậm, cũng vĩnh viễn không cần nói xin lỗi ta.” Cẩn Hiên kích động ôm Ngao Quân càng nhanh, như là muốn tiến vào thân thể hẳn, kích động mà nói, hẳn không phải trong mộng hẳn thật sự có được Quân, quân sư của hẳn, đột nhiên một cái cúi người, ở bên tai Ngao Quân có điểm tà khí nói: “Ta nghĩ nghe là ba chữ khác, khi người ôm ta nói ba chữ kia.”

“Ba chữ nào a! ta không biết!” Ngao Quân càng cúi đầu giả ngu nói, dù sao nằng là ngu ngốc trong tình yêu, nghe không rõ là thực hợp tình lý.

“Phải không? Ta đây nói cho người biết, người nói ta yêu người...” Cẩn Hiên cũng sẽ không làm cho Quân giả bộ choáng váng, nâng đầu Ngao Quân lên ở bên tai nằng thổi khí, trong đôi mắt thâm thúy lóe quang mang chói mắt. Quân trốn tránh nhưng làm hẳn khổ nhiều lắm, nằng tuyệt tình làm cho hẳn thương tâm, hiện tại hẳn cũng sẽ không tái làm cho nằng giả ngu sung lăng.

“Ta khi nào thì nói qua ba chữ này.” Ngao Quân rõ ràng thể thốt phủ nhận, không thể tưởng được nằng cùng sở hữu nữ nhân giống nhau, ở trước mặt người yêu cũng nổi lên đùa giỡn nói không giữ lời. Cẩn Hiên làm chỉ ở bên tai nằng thổi khí biến thành nằng toàn thân tê dại, ngay cả trong lòng đều như có đàn kiến bò qua, toàn thân nhuyễn rã.

“Người... Tốt! Không thể tưởng được người cũng sẽ nói chuyện không giữ lời, xem ta như thế nào trừng phạt người...” Cẩn Hiên không dự đoán được Ngao Quân nhưng hội phủ nhận, trước gần người tiếp theo khoe miệng giường lên, một cái đem Ngao Quân đặt dưới thân, liền... Liên chọi nhẹ vào eo nằng... Xem ra Ngao Quân lại một lần nữa bị Ngao Tuyết bán đứng.

“Ha ha.... Cáp.... Ngươi nhưng lại.... Ha ha.... Không được.... Ha ha.... Tuyết.... Ta không.... Sẽ tha.... Cho ngươi.... Ha ha.... Không được.... Cần.... Hiện.... Dừng dừng.... Ha ha....” Ngao Quân một bên không khí cười lớn, còn một bên quên không được đối Ngao Tuyết phát ra ngoan nói, Cần Hiện biết nhược điểm của nàng nhất định là Lăng Ngao Tuyết bán muối cầu vinh nói cho hắn, xem nàng về sau như thế nào thu thập nàng, cả thù hận ‘cháo xương’ buổi sáng, hơn nữa hiện tại bị cừu nhân quán chế, Tuyết, ngươi chết chắc. [Tuyết chính đang ở trong lòng lão công thân ái đột nhiên đánh cái lạnh run.]

“Nói chưa a! nói chưa....” Cần Hiện nở nụ cười tàn ác, uy hiếp nói, động tác trên tay nửa điểm cũng không có ý tứ dừng lại. Hiện tại Quân mới chân chính là Quân.

“Ha ha.... Nói.... Nói.... Ha ha.... Không được.... Dừng lại.... Ha ha.... Ta” Ngao Quân lại một lần nữa khuất phục, xem ra đây đúng là điểm trí mạng của nàng! Nhưng là thật sự không được, cười đến mức nước mắt đều chảy ra, bụng cũng đau, Cần Hiện đáng chết, hắn không phải cùng bụng của nàng có cừu oán chứ. Buổi sáng một chén ‘cháo xương’ kia thiếu chút nữa muốn nàng nửa cái mạng, hiện tại có phải hay không ngay cả nửa cái mạng cuối cùng cũng muốn lấy.

“Rốt cục thừa nhận nói.” Cần Hiện vừa lòng dừng lại, vui vẻ cười nói, giúp đỡ lau nước mắt Ngao Quân, mềm nhẹ vì nàng lau đi khóe mắt trong suốt ôm nàng, hắn thật muốn cả đời cứ như vậy ôm nàng đến già.

“Hô.... Ngươi.... Ngươi nếu dám chọi ta nữa, ta liền đánh cho ngươi răng rơi đầy đất.” Ngao Quân tựa vào lòng Cần Hiện bên thở hổn hển bên ác độc nói, chính là nói nghe thế nào một chút uy hiếp đều không có a! ngược lại giống như làm nũng, lúc này nàng vẫn là cái người khiến người ta nghe danh sợ mất mật, nhưng lại là thiên hạ đệ nhất quân sư sao? Chính là một cái tiểu nữ nhân.

“ha ha....” Nhìn đến Ngao Quân ‘uy hiếp’ hắn như vậy, Cần Hiện ngửa đầu cười to, Quân của hắn thật sự là rất đáng yêu, ha ha.... Quân của hắn uy hiếp đánh hắn răng rơi đầy đất? Quân, ngươi thật sự là bảo bối a! Ta Âu Dương Cần Hiện cuộc đời này có thể có được ngươi thật không hiểu kiếp trước tích bao nhiêu phúc? Cuộc đời này xem như không uống, nguyện cùng ngươi cùng một chỗ tới chân trời góc biển, vĩnh viễn không rời xa. (đoạn này ta chém kinh)

Bên tai nghe Cần Hiện sang sang cười to, rong lòng cảm giác tim Cần Hiện cường mà hữu lực, Ngao Quân ngọt ngào cười, trong lòng vui sướng tràn đầy, đây đại khái là cảm nhận đầy đủ tình yêu mà Tuyết nói đi! Thật muốn thời gian dừng lại tại đây, nàng cùng Cần Hiện gắn bó đến già, mà nếu quả thực nàng đột nhiên trở về thế kỷ hai mốt nàng cũng sẽ không buông tay, nàng luyện tiếu cảm giác ấm áp, ngọt ngào, yêu khắc cốt ghi tâm là cho nàng rốt cục không buông tay được, trải qua đêm nay làm cho nàng thực sự hiểu sinh mệnh vô thường, chuyện gì đều có khả năng xảy ra, kia nàng cần gì phải vì chuyện không biết mà buồn lo vô cớ đâu? Không chỉ có chính mình thống khổ càng làm cho Cần Hiện nàng yêu đầu triệt tâm can, làm cho sở hữu người quan tâm nàng lo lắng khổ sở, nàng muốn quý trọng thời gian cùng Cần Hiện ở chung một chỗ, cùng Tuyết giống nhau hạnh phúc mỹ mãn, Cần Hiện cuộc đời này có ngươi là đủ rồi.

“Quân, làm vương phi của ta đi!” Cần Hiện đột nhiên thấp giọng nói tràn đầy chờ mong, Quân mặc dù đã tiếp nhận hắn rồi, mặc dù đã chọn hắn, mặc dù đã nói yêu hắn nhưng trong lòng nàng còn một người khác, hắn vẫn thực bất an, tổng cảm thấy cùng Quân một đường rất khó, tựa hồ còn có cái chướng ngại đang chờ bọn họ, chỉ có Quân làm vương phi hắn, hắn mới an tâm, mới không lo lắng tái mất đi.

“Ách?...” ngao Quân sững sốt, giống như không thể tin nhìn Cần Hiện ngờ ngác, hắn.... Hắn đây là cùng nàng cầu hôn sao? Nhưng nàng còn không có chuẩn bị tốt! Hơn nữa nàng vừa mới đáp ứng cùng hắn một chỗ, hiện tại sẽ đàm luận hôn nhân? Không phải còn đàm luận ái sao? Nàng đều không có yêu qua! Đây chính là giai đoạn cần trải qua, nàng cũng không tưởng phát triển nhanh quá, lại càng không tưởng điên đảo trình tự, kết hôn đàm luận ái.... Hơn nữa nàng còn chính là cái sinh viên, còn thực trẻ, cũng không tưởng nhanh như vậy liền bước vào phần mộ hôn nhân.

“Ngươi.... Không muốn?” Nhìn đến biểu tình Ngao Quân, lòng tràn đầy chờ mong Cần Hiện ánh mắt tối sầm lại, thấp giọng lâm lâm nói, đột nhiên một chút tinh thần đều không có.

“Không phải! Chính là.... Ta còn không chuẩn bị tốt, trong khoảng thời gian ngắn ta.... Cần Hiện, chúng ta trước đàm luận ái đi!” Ngao Quân mềm nhẹ bên xem sắc mặt Cần Hiện bên cẩn thận nói. Nàng không nghĩ nhìn hắn không vui, nàng thích nhìn hắn khí phách nắm mọi chuyện trong tay, tự cao tự đại, không thích nhìn hắn uể oải, có lẽ nàng không nghĩ nhanh như vậy đáp ứng cầu hôn Cần Hiện còn một nguyên nhân khác, một cái nàng không muốn nhắc lại, liệt vào cấm kỵ.

“Đàm luận ái?” Cần Hiện nghi hoặc lặp lại, mày giãn ra không ít, là hắn quá mau, đây là chuyện chung thân đại sự, hắn hẳn là cho Quân chuẩn bị tâm lý, chính là ‘đàm luận ái’ là cái ý tứ gì, Quân lời nói nhiều tình quái như vậy?

“A! Hắn chính là hai người yêu nhau cùng nhau ăn cơm, cùng nhau vui đùa, cùng nhau dạo phố, cùng nhau.... Ai, dù sao chính là cùng lưu lại những điều tốt đẹp làm kỉ niệm!” Ngao Quân suy tư hướng Cần Hiện giải thích cái gì đàm luận ái, kỳ thật nàng cũng là lần đầu tiên kết giao bạn trai, làm sao hiểu được, những người khác đàm luận ái chính là đi làm việc này đi! Ở hiện đại tiểu hài tử ba tuổi đều biết cái gì đàm luận ái, nào biết cô đại đúng là lạc hậu, nói cái gì đều phải giải thích một đồng! Kia về sau không phải thảm sao? Xác định sẽ bị hỏi đến chết, vẫn đi dùng ngôn ngữ hiện đại đi, may mắn vừa mới cũng không nói cái gì điện ảnh, bằng không lại bị hỏi tiếp.

“Được, chúng ta đây trước hết đàm luận ái.” Cần Hiện sùng sục vượt nhẹ cái mũi cao thẳng của Ngao Quân, ôn nhu cười nói. Tuy rằng hắn vẫn là không biết đàm luận ái là cái gì, nhưng chỉ cần cùng Quân một chỗ hắn mãn nguyện, hơn nữa Quân sớm muộn gì đều là vương phi hắn, cho dù sẽ có chướng ngại hắn cũng nhất định dọn sạch, ai cũng không thể theo hắn cướp Quân đi.

“Ân!” Ngao Quân hạnh phúc chôn đầu ở trong ngực dày rộng Cần Hiện, đây là mối tình đầu của nàng, nàng thật sự kết giao bạn trai, nàng đàm luận ái, vẫn nghĩ đến nàng cả đời này cùng luyện ái vô duyên, không thể tưởng được nhưng tại cổ đại tìm được tình yêu chân chính, ba ba mẹ mẹ.... Các người ở trên trời thấy được sao? Quân nhi hiện tại thực hạnh phúc, nam nhân này là bạn trai nữ nhi các ngươi, các ngươi sẽ thích hắn đi! Hội chúc phúc cho chúng ta!

Ngoài phòng gió lạnh run sợ, trong phòng ấm áp như xuân, hai người ôm nhau tri kỷ.

Biên cảnh Thương Liêu và Long Hiên, một người một ngựa như tia chớp, cảm y nam tử thừa lúc đêm khuya chạy như điên, gió thổi làm tóc đen của hắn bay phấp phới, tay áo tung bay, là xinh đẹp như vậy, đoạt lòng người như vậy, khỏe miệng vẫn như cũ lộ vẻ tà cười, đôi mắt màu đỏ tràn ngập mừng như điên cùng thật sâu chờ đợi nhìn thẳng con đường phía trước: kia có người hắn yêu nhất đang chờ hắn.

Trong ngự hoa viên trăm hoa đua nở, một nam tử tuấn mỹ làm thiên địa cũng lâm vào ghen tị, còn có một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành nhân nhả ngòi trong đình ngắm hoa thường thức cảnh đẹp trước mắt, làm cho cung nhân qua lại đều quay đầu nhìn, nhìn thẳng xem không phải hoa mà là người, thế gian mỹ cảnh cũng so ra kém tươi cười bọn họ.

Chính là tuấn nam mỹ nữ làm cho thiên hạ đều lâm vào ghen tị kia tựa hồ đang vì chuyện gì mà khác khẩu.

“Tình nhi, hắn là một thái tử, như thế nào đặt cái tên kỳ quái như vậy? Này sẽ bị người khắp thiên hạ nhạo báng.” Chính Hiên quần áo mình bảo hơi nhúm mị, ý đồ thuyết phục Ngao Tuyết lòng quyền, thái tử sinh ra đến nay đã nửa năm, lại không có tên gọi, mà một năm mới cũng sắp đến, đến lúc đó quốc yến nguyên đán sẽ hướng khắp thiên hạ công bố từ danh hào, đến lúc đó ngay cả ngoại quốc sứ giả cũng đến, một thái tử ngay cả tên đều không có, đây chính là nhục quốc thể, có thể tổn hại quyền uy sau này của thái tử. Nhưng Tình nhi nói cái gì cũng không chịu đồng ý tên hắn đặt, mà chính nàng đặt tên thật sự kỳ quái đến không được, thương lượng lâu như vậy, bọn họ vẫn về điểm xuất phát.

“Ai dám nói con ta tên kỳ quái, ai dám nhạo báng? Ta mặc kệ, tóm lại không cần chàng đặt tên tục như vậy.” Ngao Tuyết đối Chính hiên khinh thường, vỗ cái bàn một bộ dạng nữ vương chính.

“Còn nói không trách, cái gì Dany, Tom, đây là cái gì a! một chút khí thế đều không có, hơn nữa người nào cũng phải tên tự ba chữ.” Chính Hiên cũng không yếu thế về mặt bình tĩnh uy nghiêm nói, cái gì hắn đều có thể theo Tình nhi, nhưng chuyện liên quan đến quốc thể tuyệt đối không thể qua loa.

“Hoàng huynh, Vũ Tinh các người như thế nào liên cãi nhau?” Một thanh âm từ tính dễ nghe đang ở lúc hai người giương cung bạt kiếm vang lên. Hai người đồng thời liếc mắt một cái, không để ý tới đối phương.

Cần Hiên cùng Ngao Quân nhìn trước mắt một màn như vậy, nhìn nhau cười, tay nắm tay lập tức đi vào đình, ngồi xuống không để ý hai người đang hờn dỗi, Cần Hiên một phen lấy điểm tâm trên bàn đến bên miệng Ngao Quân, Ngao Quân hiểu ý khẽ nhếch miệng liền ăn điểm tâm trên tay hắn, tay đồng thời cũng lấy một khối điểm tâm khác dứt cho Cần Hiên ăn, hai người cứ như vậy người một ngụm ta một ngụm dứt cho đối phương, vừa ăn vừa mỉm cười hạnh phúc không coi ai ra gì, hoàn toàn đem hai người bên cạnh cấp thành vô hình, còn chiếm lấy điểm tâm bọn họ.

Hai người vẫn nổi tiếng là ‘lãnh diện chiến thần’ cùng thiên hạ đệ nhất quân sư lạnh lùng – Mạc Quân công tử chính là một đôi tiểu vợ chồng ân ái ái ái, ai dám nghĩ Cần vương gia lạnh lùng hội ôn nhu như vậy, ai dám nghĩ Mạc Quân công tử lạnh nhạt hội cười đến hạnh phúc ngọt ngào như nữ tử tân hôn bình thường, hội ánh mắt nhu tình uy đối phương ăn điểm tâm. ... Nhưng chỉ có thật sự chuyện xảy ra trước mắt lòng chân thực cũng không gạt người: Tình yêu cuồng nhiệt khiến cho mọi người đều thay đổi.

“Uy, các người đủ chưa?” Rốt cuộc hai người đang giận dỗi thật sự không chịu nổi, cảm giận quay đầu đem hờn dỗi phát tiết lên hai người bên cạnh, đồng thời hét lớn, không khí ngọt ngào ngay chỗ lửa giận không có chỗ phát, trình diễn tiết mục ân ái, này không phải lửa đỏ thêm dầu quả thực chính là muốn chết.

“Không có, đến, Quân tái ăn một miếng...” Cần Hiên xem cũng không xem vợ chồng sắp phun hỏa, vẫn như cũ ánh mắt không chuyển nhìn người mình yêu, bên cạnh lấy khối điểm tâm khác nhu tình nói, Ngao Quân ngọt ngào hể mở môi đỏ mọng một ngụm hàm trụ điểm tâm tình yêu Cần Hiên đưa lên, đồng dạng không để ý hai vợ chồng mau chóng hòa long phun lửa.

“Quân, điểm tâm có phải hay không ăn tốt lắm? A?” Ngao Tuyết đột nhiên thu hồi vẻ mặt biểu tình phun hỏa, cười đến vô cùng sáng lạn tựa vào bên người Ngao Quân ôn nhu nói, chính là cái thanh âm kia có điểm làm cho người ta cảm thấy như thế nào từng trận gió lạnh đầu.

Trong miệng chính là còn điểm tâm Ngao Quân vừa nghe người nào đó ma ám, lại nhìn đến nàng cười sáng lạn đến làm cho người ta dừng tóc gáy, nuốt một chút làm hại khối điểm tâm kia nghẹn ở cổ họng nàng, không trôi xuống làm ho khan lên, mặt đỏ bừng, Cần Hiên lập tức lo lắng lại giúp nàng vỗ lưng, đưa trà lên, nửa ngày khối điểm tâm chết tiệt kia mới trôi xuống.

Ngao Quân sinh khí trừng mắt nhìn Ngao Tuyết một cái, lãnh thanh nói: “Người nghĩ mưu sát ta?” Không bị người giết chết nhưng lại thiếu chút nữa làm cho khối điểm tâm làm nghẹn chết.

“hì hì. ... Kia không thể trách ta a! Là người chính mình nuốt miếng điểm tâm quá lớn làm chi, còn có, ai hco người tại thời điểm ta tức giận còn ở nơi này ân ái ái ái.” Ngao Tuyết đúng lý hợp tình phản bác trở lại, giống như người sai là Ngao Quân mà không phải nàng, chính là nàng vui cười biểu hiện nàng chính là tà tâm.

“Ài, ta nói người rất cục giận cái gì? Các người vợ chồng vì chuyện gì đó mặt tía tai như vậy?” Ngao Quân bắt đắc dĩ hỏi, lại bị nàng nói tiếp, không phải nàng sai lầm cũng biến thành sai lầm.

“hừ, còn không phải là vì chuyện đặt tên cho cháu người! Này tiểu Hiên tử luôn kiên trì muốn lấy cái tên rất tục, ta đều chọn tên thật dễ nghe! Toàn người phương Tây a!” Ngao Tuyết liếc Chính Hiên một chút, hừ lạnh một tiếng vừa nói chính tên mình chọn về mặt tự hào.

“Phương Tây? Trời của ta ời! Không thể lấy tên này.” Ngao Quân vỗ đầu lắc lắc đầu nói, nơi này cũng không phải thế kỷ hai mốt, mà là ở cổ đại Long Hiên hoàng triều, thế nhưng lấy tên phương Tây, tỷ phu hội đáp ứng kìa mới có quý đầu!

“Vậy người nói hẳn đặt tên gì, tóm lại đánh chết cũng không đáp ứng tên tiểu Hiên tử đặt.” Ngao Tuyết cũng lui từng bước nói, ngay cả Quân đều nói như vậy chẳng lẽ tên này thật sự kỳ quái sao?

“Ờ, ta nói lâu như vậy người cũng không nghe, nàng vừa nói người liền nghe, rốt cục ai là trọng phụ người?” Chính Hiên gặp Ngao Tuyết đối với câu nói của Ngao Quân thái độ mềm nhẹ, ngữ khí êm ái nói.

“Người nói dấm bốp?” Ngao Tuyết vẻ mặt hắc tuyến tà nghễ hỏi Chính Hiên, kỳ thật nàng nghe được hẳn nói gì, chính là cái này có tính là ghen không, giả như vậy còn thích ăn dấm chua của Quân.

“Không có, trăm chính là nói vừa vặn Cẩn đệ cùng Quân đều ở đây, nếu không chúng ta liền cùng nhau chọn tên cho thái tử.” Chính Hiên nhanh chóng phủ nhận, nói sang chuyện khác.

“Àn, tốt! Ta trước hết có một ý tưởng, vậy kêu Âu Dương... Âu Dương Tu, Âu Dương tu thế nào?” Cẩn Hiên giống như tự hỏi, cúi đầu suy nghĩ một chút nói, vẻ mặt hứng phấn giống như nói chuyện một mình, bộ dáng thực hứng thú.

“Âu Dương tu, tu thân tề gia, trị quốc bình thiên hạ, hảo Âu Dương Tu, tên này...” Chính Hiên vừa nghe hưng phấn vỗ tay nói, nhìn ra được đối tên này thực vừa lòng.

“không được.” Đang lúc hai huynh đệ vì cái tên này mà cảm thấy không sai, Ngao Quân, Ngao Tuyết hai người đầu đầy hắc tuyến thập phần kiên quyết xuất khẩu phản bác nói. Âu Dương Tu, này không phải một trong bát đại gia của thời Tống sao? Tuy rằng là danh nhân nhưng lấy nhớ tới chính con mình cảm giác tựa như kêu cái cổ nhân giống nhau.

Chính Hiên nhìn hai người vẻ mặt kỳ quái: Tinh nhi hội phản đối bọn họ không thấy kỳ quái, nhưng như thế nào ngay cả Quân cũng như vậy, tên này có cái gì không đúng?

“Vậy đổi một tên khác đi! Kêu Âu Dương Phong thế nào?” Cẩn Hiên suy tư một chút lại nói, vừa thấy Ngao Quân phản đối lập tức liền phủ nhận phụ họa đổi tên khác.

Chính Hiên muốn nói cái tên này tốt lắm vừa định đồng ý, ai ngờ hai người kia sắc mặt liền đen, đồng thời vỗ bàn nhảy dựng lên cả giận nói: “Tên này không được, tuyệt đối không được...” Âu Dương Phong? Còn là Tây Độc đầu! Này Cẩn Hiên cũng thực giỏi chọn tên, không phải Âu Dương Tu chính là Âu Dương Phong, đều hoài nghi hẳn là không phải cũng là xuyên qua, ngay cả Âu Dương Phong đều có thể bị hắn nghĩ đến, các nàng cũng không tương cục cùng đáng yêu tương lai thật sự biến thành Âu Dương Phong. Ờ, Âu Dương Phong? Làm chi không lấy Âu Dương Khắc? Thật sự là....

Các nàng trong lòng mới vừa nghĩ, Chính Hiên, Cẩn Hiên mặc dù bị các nàng phản ứng quá khích khiến sừng sốt nhưng vẫn là cảm thấy nếu các nàng không thích vậy lại đổi cái tên khác, suy nghĩ nửa ngày Chính Hiên đột nhiên ngắt đầu nói: “Nếu không kêu Âu Dương Khắc đi!”

Chỉ nghe thấy ‘phanh’ ‘phanh’ hai tiếng, Ngao Quân, Ngao Tuyết hai người đồng thời ngã xuống, trời ạ! Này hai huynh đệ cũng không tránh khỏi thật tài tình đi! Như thế nào liền đối Kim Dung đại sư cảm thấy hứng thú như vậy a! Thật đúng là kêu Âu Dương Khắc.

“cho dù thích tên này các người cũng không nên kích động như vậy đi!” Nhìn đến hai người ngã ngào, Âu Dương hai huynh đệ chạy nhanh tới nâng dậy các nàng, hơi trách cứ nói. Vốn muốn dậy, hai người vừa nghe câu này lại tái ngã xuống. Không phải thích, là bị các người tức chết....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 69: Quốc Yến.

Một nam tử quần áo cẩm ý đứng đợi trước cửa phủ thái phó, hồng mâu ẩn trong đầu lạp lóe ẩn ẩn ý cười cùng hưng phấn không thể ức chế: Đây là phủ đệ của nàng? Mật thám quả nhiên không lầm, nàng thật sự làm thái phó thái tử, nàng thật đúng là dám vào triều làm quan?

Ha ha... Hành vi của nàng quả nhiên không dùng lẽ thường đi suy đoán, liên tiếp cho hắn khiếp sợ, lúc này đây hẳn nên cấp nàng chấn kinh rồi! Không biết nàng nhìn thấy hắn trong hoàn cảnh đặc biệt này sẽ có biểu tình như thế nào? Thật sự là chờ mong a! ha ha...

“Xin hỏi có việc sao?” thủ vệ gặp nam tử mang đầu lạp nhìn chằm chằm phủ thái phó liền có lễ phép tới hỏi. Đây là quy củ trong phủ: Người ngoài cần có lễ phép, không kể người thấp kém đều lấy ngang hàng đối đãi.

“Tại hạ tìm thái phó đại nhân, đặc biệt đến bái phỏng, thỉnh thông báo một chút.” Nam tử chấp tay cười cười nói, trong giọng nói không hề bỏ qua khí phách cùng cao quý, biểu hiện thân phận hẳn không đồng nhất. Đối nàng hẳn mới có lễ phép như vậy. Trong đầu lạp khoe miệng cao cao giọng lên: Ha ha... Ngay cả hạ nhân nhà nàng đều không giống người khác, lễ phép giống một thư sĩ tử.

“thật sự xin lỗi, đại nhân nhà ta tiến cung còn chưa trở về, nếu công tử là cố nhân của đại nhân nhà ta, như vậy thỉnh đến đại sảnh trước chờ? Chờ đại nhân trở lại, ta nhất định lập tức đi báo đại nhân.

“Không cần, kia tại hạ liền ngày khác đến bái phỏng.” Nam tử cười cười giống như không sao cả nói, không đợi gã sai vật đáp lời liền xoay người tiêu sái rời đi, động tác tuần dật. Đôi mắt màu đỏ lóe lên thật sâu ý cười: Quân, ta nhất định sẽ cho ngươi một lần gặp cả đời khó quên.

Gã sai vật ngơ ngác nhìn nam tử thần bí càng lúc càng đi xa, mặc dù không thấy chân diện mục nhưng theo nhất cử nhất động của hắn liền nhìn ra hắn tuyệt ssoojs là tuyệt sắc, hắn tuy cực lực che dấu nhưng khí phách vương giả trời sinh cùng không khí tiết cao quý vẫn hiển lộ rõ ràng, loại khí phách hoàng gia này cùng đương kim hoàng thượng giống nhau làm cho người ta thấy ngưỡng mộ, nhưng trên người hắn còn có tà khí, đúng vậy tà khí. ...

Cộc cộc.... Tiếng vó ngựa truyền đến kéo suy nghĩ gã sai vật trở về, vừa quay đầu liền gặp xe ngựa đại nhân nhà mình, chạy nhanh đi lên cung kính cao giọng nói: “Đại nhân, người đã trở lại?”

Một tiếng này làm cho nam tử còn chưa đi xa nghe rõ được, trong lòng nhảy dựng lên đột nhiên xoay người lại, hai tay nắm chặt, đôi mắt màu đỏ lóe lên kích động, thẳng tắp nhìn đến xe ngựa không chút xa hoa kia: nàng ở trong xe ngựa? Người tâm tâm niệm niệm ngay tại trong xe ngựa kia, vốn nghĩ hôm nay là không thấy được, không thể tưởng được ông trời vẫn hậu đãi hắn.

Vừa bước lên từng bước rồi đột nhiên ngừng lại, tay vốn nắm thành quyền nắm càng nhanh, một giọt máu theo ngón tay thon dài chảy xuống, đôi mắt màu đỏ kinh hi càng trở nên đỏ tươi, lóe thị huyết quang mang, tà cười khoe miệng nhếch, giống như muốn cắn ra máu, mà tâm cũng thật sự rĩ máu.

Đôi mắt màu đỏ bắn thẳng qua: Cẩn Hiên trước xuống xe ngựa, dưới ánh mặt trời hé ra khuôn mặt cương nghị tuấn tú nhu hòa quang mang, mang theo ý cười hạnh phúc tay thon dài vươn ra, đồng thời một bàn tay trắng nõn hoàn mỹ trong xe khoát lên tay Cẩn Hiên đồng dạng hoàn mỹ kết hợp, Ngao Quân mang theo ý cười thần nhiên từ trong xe ngựa chui ra, đón ánh mặt trời chống lại con người đen của Cẩn Hiên, đồng dạng nhìn lại hai người nhìn nhau cười, kia cười là chói mắt như vậy, là hạnh phúc như vậy, là như vậy biểu đạt tình ý đôi lứa nhau, không che dấu chút nào như vậy.

“Vương gai, đại nhân các người đã trở lại!” Gã sai vật cung kính nói. Vì cúi đầu không dám nhìn hướng kia hai người đồng dạng chói mắt, lại sợ thất thần một lần nữa.

“Ân, Quân chúng ta vào thôi!” Cẩn Hiên gật đầu, tự nhiên kéo tay Ngao Quân ôn nhu nói, gặp Ngao Quân trên trán thùy hạ vài sợi tóc đen thân thủ khẽ vuốt ra sau nói.

“Ân.” Cẩn Hiên vô cùng thân thiết làm động tác kia làm Ngao Quân đỏ mặt lên, thoát nhìn càng thêm minh diễm động lòng người, vì cúi đầu khẽ lên tiếng, biểu tình nhu hòa như nước chảy.

Nhìn hai thân ảnh thân mật cùng nhanh đi vào phủ, nam tử đội đầu lập xoay người, một quyền đánh vào tường, máu theo tường chậm rãi chảy xuống: Vì cái gì? Vì cái gì thất tín? Vì cái gì? Rõ ràng nói phải chờ ta, rõ ràng nói ngươi sẽ không tiếp nhận bất luận kẻ nào? Vậy ngươi bây giờ là ý tứ gì? Lăng Ngao Quân, vì cái gì muốn phản bội lời thề của chúng ta lúc đó? ta không phục, vì ngươi ta thu bao nhiêu khổ, ngươi biết không? Ngươi không biết, ngươi cái gì cũng không biết? Lăng Ngao Quân ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, lần này vô luận như thế nào ta cũng không mềm lòng, ngươi chờ, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại.... (Pi: bắt đầu ghét Ưng ca.)

Hắn rời đi, mặc dù lưng thẳng kiêu hãnh nhưng quả thật cô tịch như vậy, tịch liêu cùng thật sâu đau lòng, bộ pháp trầm trọng khẳng định hắn đau triệt nội tâm, một bên trên tường còn lưu vết máu không ngừng mà chảy xuống.

Đông đi xuân đến, băng tuyết hòa tan nghênh đón gió xuân ấm áp, đón cái mới trừ cái cũ, vui vẻ nhất vì sợ rét lạnh là Ngao Quân, mặc dù có sáo ngọc Cẩn Hiên đưa cho nhưng tại gió lạnh kia vẫn là thực làm cho người ta phiền lòng, như thế nào cũng không bằng mùa xuân ấm áp ánh mặt trời.

Nhẹ nhàng ngâm xướng: Tình ca mùa xuân.

Thái dương xao tỉnh liễu trầm thụ đích bắc phương

Quang chi vũ huy ánh trử cấp quần đích si bàng

Tái dã an nại bất trụ súc tích dĩ cửu đích xung động

Quý tiết chi hà vô khả nại hà

Thời gian chi lộ giả mẫn liễu đích kiêu lương

Băng tăng băng liệt

Phong hóa chi tường tại khoảnh khắc gian hóa vì ô hữu

Ngư nhi được xuất khổ nan đích hải diện

Vũ trụ gian phi tường trử nhất tao tự do đích thuyền

Một hữu nhân năng trở chi ý niệm đích cước bộ

Tuyên lưu tông thị tại trọng hạ phanh nhiên phún xuất

Hữu nhất chúng thanh âm hô hoán trừ tổ tiên đích danh dự

Son đích thanh âm

Thủy đích thanh âm

Đồng danh cấp nhân dĩ lãng đích xung động triều đích cổ vũ

Giá nhất hiệp khinh chu

Hoặc khóa thượng mã bối

Lộ tại tiền phương toàn do nhĩ tự kỉ tuyến trạch

Thụ đích hình tượng

Tại giá nhất khắc tối bất dung bị nhân hốt thị

Trực chỉ thiên không thị đại đại đích khoái ý

Giá ứng thị nhất cá hoàn toàn khả lộ

Hào bát yểm sức đích

Mỗi nhất thốn cơ phu

Đô thị nhất phiến sung mãn sanh cơ đích thổ địa

Đậu đồng độc bất đồng đô vô quan hệ

Ngã bất năng tương tự kỉ

Tại giá cá quý tiết hải trí vu triều lưu chỉ ngoại

Ngã thị xuân thiên ngách đầu thượng nhất khóa vi tiểu đích thủy châu nhi

Đối vu thời đại thi nhân đích lực lượng thật tại hữu hạn

Ngã chỉ năng chánh thị tự kỉ đích tồn tại

Tĩnh dụng sinh mệnh doanh hạ tuế nguyệt đích lí ngân.

Ngao Quân như vừa tỉnh sau ngủ đông, tràn ngập thanh xuân vui sướng, ngay cả vốn không thích náo nhiệt nàng cũng vui vẻ đồng ý tham gia quốc yến tổ chức trong hoàng cung, đương nhiên còn có một nguyên nhân trọng yếu quan trọng, đêm nay cũng là thời khắc giới thiệu cháu của nàng cho các quốc gia, a di của nó không thể thiếu...

Trong hoàng cung giăng đèn kết hoa, vui sướng sinh cơ dào dạt, lìm bích huy hoàng càng làm biểu hiện tôn quý cùng xa xỉ của bậc đế vương, hoàng đế về mặt uy nghiêm ngồi trên kết ý khê mỉm cười, nhìn ra được tâm tình thực sung sướng, bên cạnh hoàng hậu xinh đẹp ngồi đoan trang đồng dạng tâm tình sung sướng, hoàng hậu cùng hoàng đế ngồi chung cùng một long ý này coi như cho tới bây giờ đều không có, lại theo này mặc hoàng hậu phá lệ.

Ngồi bên phải phía dưới là đương kim Cản vương gia, tiếp theo là đương kim thiên hạ đệ nhất quân sư thái phó thái tử, tái tiếp là võ tướng Ngụy Tử Tề, mà bên trái là đương kim quốc cử kiêm thượng thư Tiêu Tề Uyên, còn có các sứ thần quốc gia nhưng lại thiếu Thương Liêu quốc, vốn thái phó hẳn ngồi bên trái nhưng này mặc cho thái phó có điểm đặc thù nàng đây chiến công cho nên hoàng đế có ý an bài nàng cùng võ tướng ngồi chung bên phải, kỳ thật chân chính nội tình, hi hi... Chỉ có bốn người bọn hắn biết.

Lý công công truyền ý hoàng đế, triển khai đọc thánh chỉ, cao giọng nói: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: Đại hoàng tử Âu Dương Lăng thuận phác thiện lương, nhân tâm nhân đức nay phong làm thái tử, khâm thủ.” Lý công công vừa đọc xong tất cả mọi người quỳ xuống hô: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế, thái tử thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế...”

Mà đồng dạng Ngao Quân quỳ gối cũng là vô cùng buồn bực: tiểu Âu Dương Lăng còn không đến một tuổi có thể biết hắn thuận phác thiện lương, nhân tâm nhân đức? Này cũng quá lợi hại đi! Hơn nữa nào có cháu chính mình được phong, ta còn phải quỳ hắn a! Bất quá buồn bực thì buồn bực, hình thức vẫn phải làm, nàng vốn đã đủ chú ý rồi, cũng không muốn càng thêm nổi bật đi.

Kỳ thật chính là thủ tục thôi, hoàng thượng cũng chỉ có một hoàng hậu, hoàng hậu sinh ra không phải nói đương nhiên là thái tử, cho nên đối đại hoàng tử phong thái tử liền không cảm thấy kỳ quái.

Kế tiếp đương nhiên chính là các đại thần nhân cơ hội nói nghìn lời hoa văn chúc mừng thái tử, Ngao Quân, Ngao Tuyết hai tỷ muội luôn không kiên nhẫn vùng chồm ngáp, Ngao Tuyết hoàn hảo một chút không chỉ có ngồi phía trên, còn được sử thần ngoại quốc khen ngợi nhưng là Ngao Quân không giống, nàng vốn là vô tâm vô phế thực không khách khí mãnh liệt ngáp, đương nhiên người khác xem thật không tao nhã, Âu Dương hai huynh đệ cũng căn bản vô tâm đi nghe đại thần vỗ mông ngựa, toàn bộ tâm tư đều ở trên người yêu nhìn đến các nàng động tác trẻ con như thế đều nhìn nhau cười: người yêu bọn họ thật sự đáng yêu!

Rốt cục thời khắc khó nhất cũng trôi qua, kế tiếp chính là tiết mục biểu diễn, tuy rằng cũng thực nhàm chán nhưng tổng so với nghe thứ không dinh dưỡng gì đó còn hơn.

Mà khi thời điểm tiết mục muốn bắt đầu, một thái giám chạy vào, cao giọng nói: “Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, Trung vô vương gia cùng Vũ Doanh quận chúa tiến đến chúc mừng ngô hoàng, chúc mừng thái tử.”

“Cái gì? Trung vô vương? Mau truyền.” Chính Hiến vừa nghe hơi hơi lấp bắp kinh hãi nhưng vẫn là rất nhanh định thần, vẫn như cũ bộ dáng uy nghiêm hoàng quyền hơi cười nói, nhưng trong ý cười không che dấu được sự kích động cùng vui sướng.

Một hòn đá làm cả hồ gợn sóng, nhất thời toàn bộ đại điện giống như nổ tung, ngay cả Cẩn Hiến cũng hy vọng, trên mặt lộ ra nhiệt tình tươi cười cùng thật sâu kính ngưỡng.

Này hết thấy đều bị hai tỷ muội Ngao Quân thu vào mắt, Ngao Tuyết theo hoàng đế cũng nghe đến Trung Vô vương bởi vậy hơi lấp bắp kinh hãi cũng không có phản ứng gì quá lớn, chính là trong lòng cũng đối Trung Vô vương đại danh lừng lẫy này cảm thấy hứng thú, nghe tiểu Hiến từ nói: Trung Vô vương vốn tên Thành Vô, năm đó theo tổ tiên nam chinh bắc chinh, lập hạ chiến công hiển hách, được gọi ‘chiến thần’ cả đời chưa bao giờ không bách chiến, hơn nữa Cẩn Hiến là một tay hãn mang đi, cũng có thể nói là sư phó Cẩn Hiến, là người Cẩn Hiến tối kính nể, tối ngưỡng mộ, là thần tượng hai huynh đệ bọn họ. Ngao Tuyết thường thức hãn không màng danh lợi, công thành lập tức lui thân, được hoàng đế phong Trung Vô vương liền mang theo gia quyến ẩn cư Giang Nam, rất ít hồi kinh, không thể tưởng được lần này nhưng lại hội tiến đến, trách không được hai huynh đệ tiểu Hiến từ kích động như vậy.

Một phen xôn xao này là Ngao Quân tỉnh lại, phản ứng Cẩn Hiến làm nàng cảm thấy kỳ quái, không biết Trung Vô vương này là ai, đáng giá Cẩn Hiến luôn chấn định kích động như thế sao?

Mọi người đều thực hy vọng, một trung niên nam tử bộ pháp thành thực trầm ổn nhẹ nhàng bước vào điện, phía sau là một đại mỹ nữ, nhất thời mọi thanh âm đều tiêu thất, mắt không chớp nhìn trung niên nam tử giống hoàng đế đi đến.

“Thần Thành Vô tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu cát tường.” Thanh âm trung khí mười phần quanh quẩn trong đại điện, một chút cũng không nhìn ra là nam tử quá bốn mươi.

“Vũ Doanh tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.” Thanh âm tuyệt vời như chim hoàng oanh nhu nhược vang lên, nháy mắt cướp lấy ánh mắt mọi người, ngay cả Ngao Quân, Ngao Tuyết cũng không kim được nhìn về phía nữ tử xưng Vũ Doanh, đó là một mỹ nhân a! tay mềm mại như cỏ non, da trắng nõn như nhộng non, khuôn mặt trắng nõn, nhu tình ngàn vạn, chính một cái bộ dáng làm muội muội khiến các nàng lo lắng có hay không có thể bị gió thổi ngã, mỹ nữ như vậy hẳn khiến nam tử có ý muốn bảo hộ đi!

“Lão vương gia mau mời ngồi, Vũ Doanh cũng mau mau đứng lên.” Chính Hiến thần sắc liền khuynh, cường chế kích động cười đến xuân phong nói.

“Tạ hoàng thượng.” Trung Vô vương gia vái chào nói, mang theo ái nữ ngồi gần Cẩn Hiến, chính là Cẩn Hiến yêu cầu, vốn nghĩ ngồi dưới Cẩn Hiến nhưng Cẩn Hiến đều tôn vương gia làm thầy bởi vậy kiên trì muốn lão vương gia ngồi trên, lão vương gia cũng là người hào sảng, cũng không nhẫn nại đối Cẩn Hiến nở nụ cười vừa lòng, chớp động đôi mắt nhìn ra được đối Cẩn Hiến thập phần vừa lòng.

Ừ đây trừ bỏ đại thần tuổi già, sở hữu nam tử đều thẳng tắp nhìn chăm chăm mỹ nhân tay áo phiêu phiêu, tay vừa nhấc phát ra một cổ mùi thơm hoàn toàn say mê, đây không tính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Vũ Doanh quận chúa tuổi còn nhỏ dùng một khúc ‘phi thiên vũ’ danh chấn thiên hạ, cầu thân không dứt, mà thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là đương kim hoàng hậu, hay phù dung som nở tới tàn hoa khỏi Tiêu Vũ cũng xếp sau.

Đương nhiên trên đại điện vẫn có hai người ngoại lệ, đó là Âu Dương hai huynh đệ, bọn họ rất nhanh đã đem ánh mắt quay lại trên người yêu, nhưng người bọn họ yêu lại thập phần hứng thú nhìn chăm chăm Vũ Doanh, này cùng nam tử ánh mắt thật giống nhau, ha ha... Thật đúng là kỳ lạ a! vẻ đẹp của nàng không bằng một phần ngàn các nàng đâu!

“Tam ca ca, Vũ Doanh hữu lễ.” Một thanh âm nhu nhược đột nhiên vang lên, thanh âm rất nhỏ chính là mấy người ở bên mới nghe được, chỉ thấy Vũ Doanh ý cười trong suốt thẹn thùng nhìn Cẩn Hiến, mặt đỏ hồng nói.

Tam ca ca? Ngao Tuyết trong lòng giật mình một cái, quận chúa này thích Cẩn Hiến? Mà Cẩn Hiến kia lại? Chính là vô tâm vô phế liếc nhìn Cẩn Hiến một cái, lại nhìn Vũ Doanh liếc mắt một cái nghĩ rằng: Nữ tử cổ đại thật sự dễ đỏ mặt, nói một câu đều có thể hồng thành như vậy.

“Vũ Doanh đã lâu không gặp, tiểu muội muội trước kia giờ đã lớn như vậy.” Cẩn Hiến cười cười nói, ngữ khí lại có điểm ôn nhu hiếm thấy, này đối Cẩn vương gia không gần nữ sắc có chút không bình thường.

“Tam ca ca giấu cợt Vũ Doanh.” Vũ Doanh thẹn thùng cúi đầu, giọng nhẹ như muỗi kêu, thanh âm làm cho người ta hưởng thụ nhưng cũng nghe thấy ngữ khí thật sâu vui sướng, mặt lại hồng như vậy thỉnh thoảng vùng trộm nhìn về phía Cẩn Hiến, ái mộ chi tâm rõ ràng như vậy.

Cẩn Hiến chính là cười cho qua, quay đầu nhìn về phía Ngao Quân ôn nhu nói: “Quân, ta giới thiệu với nàng một chút, vị này là sư phó cả đời ta kính trọng, trung vô lão vương gia, vị này là ái nữ vương gia – Vũ Doanh quận chúa.”

Ngao Quân gật gật đầu còn chưa nói chuyện, lão vương gia liền hào sảng mở miệng trước: “Cẩn Hiên, nhiều năm không thấy nhưng thành tựu của ngươi thật sự là làm cho bốn vương mặc cảm, hai chữ sư phó ta không dám nhận.”

“Tam ca ca, vị này là?” Vũ Doanh ánh mắt nhợt nhạt nhìn đến người Cẩn Hiên, gặp Cẩn Hiên đột ngột cúi đầu đối người bên cạnh nói chuyện, thế mới chú ý tới Ngao Quân ngồi bên cạnh Cẩn Hiên, vừa thấy không khỏi làm nằng cả kinh: trời ạ! Trên đời này lại có nam tử tuấn mỹ như vậy, so với nữ tử còn hơn, so với... Nàng còn đẹp hơn vài phần, hướng đến tâm cao khí ngạo nàng cho tới bây giờ đối với mỹ mạo của chính mình thập phần tự phụ, giờ khắc này nàng mới phát hiện mình là ếch ngồi đáy giếng, cùng người này ở cùng một chỗ nàng tựa như một ánh sao lóe ánh sáng yếu ớt bên cạnh ánh trăng, hào quang của hắn rất sáng, người kia là ai? Tối trọng yếu là vì sao hắn ở bên người tam ca ca, vì cái gì tam ca ca đối hắn nói chuyện ôn nhu như vậy, trong mắt cũng là lóe qua nhu tình nàng chưa bao giờ thấy? Lòng chua xót, ghen tị, hạo ghen tị cho dù hắn là nam tử, nhưng trên mặt nàng không biểu hiện gì cả.

“Nga, bốn vương đã quên, lão vương gia đây là tân phong thái phó thái tử Mạc Quân công tử.” Cẩn Hiên thực sự hào nhìn Ngao Quân nhẹ giọng nói giống như bạn trai thực sự hào giới thiệu với thân nhân bạn gái chính mình.

“Cái gì? Hắn chính là thiên hạ đệ nhất quân sư – Mạc Quân công tử?” trung võ vương gia cơ trí ánh mắt đầu tiên là tràn ngập không thể tin được đánh giá Ngao Quân nói, nhưng rất nhanh liền tiếp nhận cười một chút vuốt cằm râu nói: “Ha ha... Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, Mạc thái phó đại danh bốn vương ở Giang Nam đã ngưỡng mộ rất lâu, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền, ha ha... Long Hiên ta có Mạc thái phó cùng Cẩn Hiên xem kẻ nào dám xâm phạm, ha ha... Giang sơn luôn có người tài được sinh ra, thế hệ mới thay thế thế hệ cũ, lão phu già rồi, hiện tại thiên hạ là của người trẻ tuổi các ngươi...” Trong mắt là tràn đầy tán thưởng đối Ngao Quân, hắn nhưng mà cả đời trừ bỏ tiên hoàng cùng Cẩn Hiên chưa bao giờ bội phục bất luận kẻ nào, thư sinh văn nhược trước mắt cũng là người đầu tiên, hơn nữa hắn hoàn toàn xứng đáng, đối chuyện của hắn, hắn nhưng là cảm thấy thực hứng thú, lần này vào kinh trừ bỏ là vì hôn sự cả đời của Doãn Nhi chính là muốn nhìn thấy thiên hạ đệ nhất quân sư, quả nhiên không làm cho hắn thất vọng, hắn tuy chỉ là tùy ý ngồi xuống nhưng khí thế ngạo thị thiên hạ, ánh mắt nhẹ nhàng lạnh lùng lạnh nhạt cũng không một người có thể sánh bằng.

Vũ Doanh nhẹ nhàng đối Ngao Quân hữu lễ nhưng trong lòng thật sâu trấn động: hắn xem bất quá chính là hai mươi tuổi nhưng lại được phụ vương khen ngợi không thôi Mạc Quân công tử, cùng tam ca ca cùng nhau kề vai chiến đấu, một trận chiến vang danh thiên cổ? Hắn cùng tam ca ca ngồi cùng nhau nhưng lại làm cho nàng cảm thấy xúng, không, không, như thế nào lại có ý nghĩ này đâu? Hắn cùng tam ca ca cùng là nam tử a! nhưng là tam ca ca vẫn làm cho nàng cảm thấy từng trận bất an.

“Lão vương gia quá khen.” Ngao Quân lạnh nhạt lên tiếng, tuy là lạnh nhạt nhưng lại như nước suối trong suốt làm cho người ta thoải mái, một chút cũng không cảm thấy bất kính. Hắn là sư phó Cẩn Hiên nàng cũng nên lễ phép chút, huống chi nhìn qua cũng có hảo cảm, lại đối Vũ Doanh nói: “Vũ Doanh hảo.”

Chào hỏi như vậy hắn là đúng a! Vì sao ánh mắt mọi người đều kỳ quái như vậy! Trên mặt có cái gì sao? Nhìn nhìn Cẩn Hiên, mà hắn lại chính là sùng nịnh nhìn nàng, đôi mắt tràn ngập ý cười.

“Ách? Mạc... Mạc thái phó nhĩ hảo.” Vũ Doanh bị Ngao Quân càn rỡ trong lời nói cấp cả kinh không biết nói gì cho phải, nửa ngày mới quanh co lễ phép nói. Nội tam lại cực độ bất bình: Nổi tiếng thiên hạ Mạc Quân công tử nguyên lai là cái đẳng đồ tử, cũng có cuồng vọng, nàng đường đường là quận chúa dám tai trước mặt nhiều người như vậy thẳng hô tặc danh của nàng, mà tam ca ca thể nhưng một chút cũng không trách tội hắn, không biết vì cái gì đầu tiên nhìn thấy hắn liền thập phần không thích, trong tiềm thức nàng cảm thấy hắn sẽ là chướng ngại của nàng cùng tam ca ca.

Nguyên vọng nhỏ của nàng là gả cho tam ca ca, tam ca ca luôn lạnh như băng nhưng đối mặt nàng tam ca ca sẽ thực ôn nhu, cho nên lòng của nàng để ý tam ca ca, hiện tại tam ca ca anh tuấn phiêu dật như vậy, tam ca ca lại đối nàng ôn nhu như vậy, hắn chính là của nàng, từ nhỏ nàng đã nghĩ như vậy, cho nên tam ca ca chính là của nàng không ai có thể cướp đi.

“Ha ha... Vũ Doanh đừng trách móc a! Mạc thái phó trời sanh tính tình hiền hòa, cũng không có ý tứ gì đặc biệt.” Chính Hiên thấy như vậy cười ha ha nói, kỳ thật hắn vẫn chú ý tình huống bên này, Vũ Doanh từ nhỏ đã thích Cẩn Hiên hắn đã sớm biết, nhưng là Cẩn Hiên lại đem nàng làm muối muối, lão vương gia hội đột nhiên mang theo nữ nhi đến kinh, rõ ràng là cùng Cẩn Hiên có liên quan, mà Cẩn Hiên mới cùng Quân định rồi nhưng mong là không xảy ra chuyện gì. Nhiều năm không thấy tựa tựa hồ có điểm không giống, thoạt nhìn vẫn bộ dáng ôn nhu nhược nhưng hắn vừa thấy rõ ràng mắt nàng chợt lóe qua chán ghét, ghen tị còn rất mạnh mẽ, tuy rằng che dấu rất kín nhưng không thể thoát mắt hắn.

“Hoàng thượng nói đùa, Vũ Doanh cũng không có nghĩ ý tứ thái phó đại nhân, có thể được một câu ‘Vũ Doanh’ kia Vũ Doanh liền thấy vinh hạnh.” Vũ Doanh cười yếu ớt nói, lời nói có tình có lý tự nhiên hào phóng, càng được nhiều người khen ngợi.

Chính Hiên lại cười ha ha, gọi thẳng tên Vũ Doanh? Đáng khen cho trung võ vương có cách dạy con, tiết mục kế tiếp bắt đầu.

Từ đầu tới cuối Ngao Tuyệt đều một bộ dáng đắm chiêu nhìn Vũ Doanh: người này không đơn giản, nàng cũng không giống mặt ngoài giả bộ nhu nhược như vậy, đôi mắt lóe sáng, bảo thủ, còn có xem Quân ngoan quyết cùng ghen tị, nếu không nhìn kỹ thật sự sẽ bị nàng lừa gạt, vừa rồi tiểu Hiên từ hội nói như vậy rõ ràng cũng là nhìn ra cái gì, cũng chỉ có đương sự hai người kia còn mặt mày đưa tình cái gì cũng không biết. Trong lòng luôn luôn cảm thấy bất an, Quân hội cùng nàng mà phát sinh chuyện gì!

Ngao Quân kỳ thật vẫn chú ý Vũ Doanh, nàng cũng biết nàng đối mặt chính mình cũng không có hảo cảm hơn nữa loại cảm giác này cùng Xích Ngao kia giống nhau, ý tưởng này làm trong lòng nàng cả kinh, chẳng lẽ nàng thích Cẩn Hiên? Nhìn nàng, trong lòng luôn cảm thấy bất an, nhưng cụ thể là cái gì? Cũng không thật sáng tỏ...

Cẩn Hiên không nghĩ nhiều như vậy, dù sao hắn vẫn đem Vũ Doanh trở thành muối muối của mình, hắn hiện tại toàn tâm toàn ý chỉ có người hắn yêu nhất thiên hạ khi nào thì đáp ứng làm vương phi hắn.

Ngao Quân cùng mọi người nhìn qua tường đang chuyên tâm xem tiết mục trên điện nhưng kì thật đang biểu diễn gì họ cũng không biết.

Tiết mục vừa mới chuẩn bị kết thúc, thái giám kia lại vào cung kính đối Chính Hiền nói: “Hoàng thượng, sứ giả Thương Liêu yết kiến, đang chờ ngoài điện.”

“Nga, truyền.” Chính Hiền ngồi trên long ý nhú mày nói. Rốt cuộc đến đây, Thương Liêu chậm chạp trăm còn tưởng rằng không đến đâu? Không biết sứ giả lần này là ai?

Thời điểm Chính Hiền đang đoán, một tuyệt mỹ nam tử thân vận cảm y đi vào đại điện, nhất thời đại điện sở hữu thanh âm đều ngừng lại, đây như thể nào một mỹ nam tử a! Hắn mỹ bất đồng hoàng thượng cùng vương gia cương mỹ, mà là một cái âm nhu mỹ nhưng cùng hoàng thượng có khí thế vương giả làm cho người ta cảm thấy khí chất cao quý hơn người, hắn còn mang theo một loại thực tà khí làm cho người ta vừa thấy hắn liền từ trong lòng phát run, nhất là đôi mắt màu đỏ của hắn kia, còn có dây tơ hồng buộc tóc kia được gió thổi tung lên làm cho người ta muốn nhìn mà không dám nhìn.

Hôm nay thật sự là tốt ngày a! Thật sự làm cho bọn họ tầm mắt được mở rộng! Cơ hồ tuần nam mỹ nữ khắp thiên hạ đều tề tụ ở đây.

Thương Liêu sứ giả mang theo tươi cười chậm rãi hướng hoàng đế Long Hiền đang ngồi đi đến, nhưng ánh mắt xem cũng là thân ảnh màu trắng duy nhất trong điện kia, nàng thật đúng là thích màu trắng a! Ngày nào cũng mặc một thân màu trắng như vậy. Trong đôi mắt màu đỏ khuôn mặt nàng tái nhợt không chút huyết sắc, còn có ánh mắt không ngừng trốn tránh: Ha ha.... Xem ra còn không có quên ta a! ta đây có phải hay không nên thật cao hứng đâu! Như thế nào, thiện hạ đệ nhất quân sư thế nhưng không dám nhìn thẳng ta, ngồi đuổi lý đi? Thế nhưng vì cái gì còn muốn làm đâu? Vì cái gì còn muốn ngồi bên người kia? Người phải ở bên ta.

Là hắn, hắn đến đây, hắn thật sự đến đây. Nhìn thân ảnh quen thuộc kia bước vào đại điện, Ngao Quân khuôn mặt bỗng tái nhợt không chút huyết sắc, đầu một trận đau, duy nhất một ý nghĩ là: Hắn đến đây, thật sự đến. Nhìn đến ánh mắt nóng bỏng của hắn, nàng theo bản năng trốn tránh, nàng không dám đối diện với hắn, nàng hiện tại hận không thể có cái động nào chui xuống, kia nàng có thể không cần đối mặt với hắn, đôi mắt màu đỏ kia sợ với kiếm khí còn lợi hại hơn, so với lúc đối mặt Huyết hồn thiên can bát quái trận còn làm nàng sợ hãi hơn.

“Thương Liêu sứ thần Gia Luật Ứng bái kiến Long Hiền bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, chúc mừng hoàng hậu nương nương, chúc mừng thái tử.” Gia Luật Ứng cũng không có quý xuống mà chính là vái chào, giơ giọng nói, trong thanh âm như cũ vẫn chứa ý cười.

“Nguyên lai là Gia Luật Ứng hoàng tử, lại nói hoàng tử cùng trăm có quen biết đâu! Không cần đa lễ, mau đứng dậy, hoàng tử tự mình đi sứ trăm nhất định là chủ nhà tốt làm cho hoàng tử cao hứng khi trở về.” Chính Hiền vẫn như cũ ôn hòa cười nói, thể hiện sự tiếp đãi nhiệt tình. Không thể tưởng được lần này đến là thái tử tiền phế Gia Luật Ứng, lần này đến hắn lại muốn làm cái gì đâu?

“Tạ Long Hiền bệ hạ.” Gia Luật Ứng cười cười nói, liếc xuống phía dưới khu vực quan văn ngồi, vừa lúc cùng Ngao Quân đối diện, không cần lại trốn, người trốn không xong.

“Mặc quân sư, đã lâu không gặp, như thế nào giống như không muốn nhìn bốn hoàng tử?” Gia Luật Ứng tà tà cười đối diện Ngao Quân ‘hữu hảo’ nói, tay dưới bàn nắm chặt, đôi mắt màu đỏ thẳng tập nhìn chằm chằm Ngao Quân.

“Ta.... Cũng không có cái ý tứ kia.” Ngao Quân vẫn như cũ không dám nhìn về phía Gia Luật Ứng, hơi hơi quay đầu thanh âm có điểm nhọc nói.

Cho dù nàng tưởng quên ước định kia, cho dù nàng vẫn nghĩ quên Gia Luật Ứng, cho dù nàng luôn tưởng cùng Cẩm Hiền một chỗ nhưng nàng vẫn là không quên được, nàng nghĩ đến nàng đã quên nghĩ đến nàng buông xuống, thẳng đến một khắc kia nhìn thấy hắn nàng mới hoàn toàn tỉnh ngộ nàng vẫn chưa quên, nàng đều nhớ rõ, cái ước định kia thật sâu khắc vào lòng nàng, một khắc cũng quên không được, cự tuyệt Cẩm Hiền cầu hôn cho dù nàng không thừa nhận nhưng cũng là sự thà táj, Gia Luật Ứng là một nguyên nhân trọng yếu, nàng không thể thoái mái cùng Cẩm Hiền một chỗ bởi vì ánh mắt thống khổ của Gia Luật Ứng vẫn xuất hiện trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 70: Thỉnh Cầu Tứ Hôn

“Nga, đó là ta hiểu lầm người? Ha ha.... Chính là Mặc quân sư vì sao không dám nhìn ta đâu? Có phải hay không làm chuyện gì đuổi lý?” Gia Luật Ứng tà tà cười nhún mày nói, nghiêm nhiên chính là đối thoại với người quen, chính là hồng mâu nhưng lại không có nửa điểm ý cười.

“Người hiểu lầm, Mặc quân sư làm việc quang minh, cũng không làm gì đuổi lý, lại như thế nào không dám nhìn Gia Luật hoàng tử đâu?” Ngao Quân ngẩng đầu nhìn thẳng Gia Luật Ứng lạnh nhạt nói, trong lòng nhưng một lần đối chính mình nói: Nếu đã lựa chọn sẽ không thể trốn tránh, Gia Luật Ứng som muốn gì đều phải đối mặt, không thể tái trốn tránh, muốn dừng cảm đối mặt tái buông xuống, bằng không Gia Luật Ứng hội thống khổ, Cẩm Hiền cũng sẽ hiểu lầm. Chính là trong lòng nghĩ vậy, nàng mới có dũng khí tại đây thân nhiên khuôn mặt tươi cười đối Gia Luật Ứng.

“ha ha... Kia thật sự ta hiểu lầm, xin hỏi quân sư thông kim bác cổ một chút, không tuân thủ ước định phản bội lời hứa có tính là làm việc đuoai lý không, có tính là kẻ hành sự ngay ngắn không?” Gia Luật Ứng một bộ khiêm tốn thỉnh giáo thập phần chân thành đối Ngao Quân nói nhưng ngữ khí cũng là từng bước ép sát Ngao Quân, nhất là đôi mắt màu đỏ kia làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Trong lòng hảo hận a! Ngươi cũng biết khi ta lòng tràn đầy chờ mong tới tìm ngươi, lại nhìn đến ngươi cùng Âu Dương Cẩn Hiên một chỗ lòng có điểm đau, co bao nhiêu hận, hận ngươi vô tình, hận ngươi không tuân thủ chữ tín, hận ngươi ngay cả một cơ hội cũng không cho ta, yển hội đêm nay ta thma dự cũng chính là muốn nhìn ngươi phản ứng thế nào? Nhìn đến ánh mắt ngươi lóe ra ta không ngừng nói cho chính mình lòng của ngươi vẫn có ta, ngươi còn nhớ rõ ước định kia, ngươi còn không quên ta, ta còn có cơ hội không phải sao? Quân, Gia Luật Ứng ta cho tới bây giờ sẽ không hội nhận thua, đối với ngươi lại càng không.

Một câu nói đơn giản khiến cho Ngao Quân đang cố tỏ ra mạnh mẽ bị thất thế, mặc dù vẫn như cũ là mặt không chút thay đổi lạnh lùng nhìn Gia Luật Ứng nhưng bàn tay đặt dưới bàn không khỏi run lên một chút, tâm lại không thể ức chế run run: Đôi mắt hấn khí thể bức người, thật vất vả đề suất đứng khí lại không có, kệt ta làm như thế nào vẫn làm bị thương hấn, một người yêu ta, ta không nghĩ làm bị thương bất luận kẻ nào, thật sự không nghĩ, Gia Luật Ứng nếu có khả năng ta thật sự tình nguyện để ngươi giết ta cũng không muốn ngươi thương tâm. ...

“Gia Luật hoàng tử nói đùa, vấn đề này trong lòng hoàng tử rất rõ, làm sao hỏi Quân đâu?” Cẩn Hiên vron tay, ở dưới bàn cầm tay Ngao Quân không ngừng phát run, lễ phép mà xa cách nói.

Theo Gia Luật Ứng vừa tiến vào hấn liền phát hiện Ngao Quân thực không thích hợp, vì cái gì nằng hình như rất sợ nhìn thấy Gia Luật Ứng, trên chiến trường hai quân đối trận nằng bày mưu nghĩ kế, lần lượt đã bại Gia Luật Ứng, uy danh khinh sợ Thương Liêu, không lý do hội sợ Gia Luật Ứng, trừ phi. .... Gia Luật Ứng chính là người khác trong lòng nằng, Gia Luật Ứng thích Quân này ở chiến trường hấn đã biết, nhưng Quân lại là khi nào thì trong lòng có Gia Luật Ứng? Bọn họ cũng không có tiếp xúc nhiều khi nào thì hai người họ xuất hiện thâm tình như thế? Chẳng lẽ là khi Quân bị Gia Luật Ứng bị nhốt kia? Rốt cuộc khi đó đã xảy ra chuyện gì? Mà cái gọi là lời hứa kia lại là cái gì? Cẩn Hiên lúc này mới phát hiện Quân còn rất nhiều chuyện gạt hấn, trong lòng có điểm ề ảm.

“Ha ha...” Gia Luật Ứng cười không nói nhìn chăm chăm hai người dựa vào thật sự gần, khoe miệng tà cười càng sâu, không biết vì cái gì hấn chính là cảm thấy tay bọn họ ở dướ bàn nắm chặt, đôi mắt màu đỏ càng thêm sâu thẳm.

Ha ha.... Quân ngươi còn phũ còn cảm thấy thương ta không đủ, còn muốn ở trước mắt ta biểu diễn ngươi cùng Âu Dương Cẩn Hiên ân ái! Nếu ta vì ngươi buông tha hết thảy mà ngươi lại đối ta như vậy, vậy đừng trách ta không khách khí, vì có được ngươi ta không tiếc trả giá dùng hết thủ đoạn. ..

Đôi mắt Gia Luật Ứng có ý tứ khác ta cười, còn có tầm mắt nóng rực làm cho nằng ngồi không yên giống như muốn xuyên thấu cái bàn che trước mắt bọn họ, thẳng nhìn tay nằng cùng tay Cẩn Hiên nắm chặt, theo bản năng Ngao Quân giống như bị thiêu đốt tránh đi bàn tay Cẩn Hiên đang nắm tay nằng bung lên chén rượu cúi đầu uống tránh tầm mắt Gia Luật Ứng còn có ánh mắt giống như đang phun hỏa của Cẩn Hiên, ai , Tuyệt nói thật đúng, nằng thật sự là cái người ngu ngốc, nhất là khi gặp chuyện tình cảm, nằng liền loạn thành một đoàn chỉ biết làm con rùa rút đầu.

“Tam ca ca, người này thật kì quái! Ánh mắt như thế nào là màu đỏ đâu?” Vũ Doanh giống như thiên chân hỏi, sóng mắt nhộn nhạo tò mò nhìn Gia Luật Ứng, lại tựa hồ không tự giác dựa vào gần Cẩn Hiên. Nằng ngồi bên người tam ca ca tất nhiên là nhìn thấy hấn cầm tay Mạc Quân, trong lòng lại là khiếp sợ không thể tin, tam ca ca luôn luôn thanh tâm quả dục thể nhưng đối Mạc Quân biểu hiện dục vọng chiếm giữ như vậy, còn có đối Gia Luật Ứng kia địch ý lớn như vậy, điểm này cũng không giống tam ca ca, chẳng lẽ.... Không, không có khả năng, Mạc Quân là nam a!

“Hấn chính là Thương Liêu ‘phệ điểm tà quân’ hồng mâu là trời sinh.” Cẩn Hiên dỗi xoay người ôn nhu đối Vũ Doanh giải thích nói.

“Nga, ta nghe phụ vương đề cập qua. Kia hấn vì cái gì vẫn nhìn Mạc thái phó a?” Vũ Doanh giọng nói êm ái.

“Hừ.” Cẩn Hiên không đáp, chính là hừ lạnh một tiếng, trong lòng tức giận càng sâu, bọn họ coi hấn không ở đây, không phải sao, có tất yếu làm rõ ràng như vậy? Ngay cả Vũ Doanh cũng nhìn ra được.

Trung vũ vương gia vừa lòng nhìn hai người nói chuyện, trong lòng lại cảm thấy tình yêu của bọn họ, xem ra yển hội xong hấn là có thể hướng hoàng thượng thỉnh cầu tứ hôn, ha ha....

Trên long ý, Chính Hiên cùng Ngao Tuyệt hai người liếc mắt nhìn nhau, mãnh liệt đào sâu, bọn họ hai người ngoài cuộc nhìn xem tới rõ ràng, trong mắt đều ý tứ: Gia Luật Ứng chính là người khác trong lòng Quân, mà Vũ Doanh xem ra cũng không phải người đơn giản, nằng giống như vô tình hời nhưng ám chỉ Cẩn Hiên: Quân cùng Gia Luật Ứng trong lúc đó gọn sóng tình. Ai, sự tình càng ngày càng phức tạp, Vũ Doanh yêu Cẩn Hiên, Cẩn Hiên yêu Quân, Quân yêu Cẩn Hiên đồng thời lại đề ý Gia Luật Ứng, Gia Luật Ứng cũng yêu Quân, quả thực là loạn thành một đoàn. ..

Ngao Quân nhìn Cẩn Hiên cùng Vũ Doanh nhẹ giọng tán gẫu thập phần khoái trs, trong lòng rầu rĩ, cũng ề ảm, Gia Luật Ứng thương thường truyền đến ánh mắt nóng rực, khoe miệng kia rõ ràng là tà ác cười ở nằng xem cũng là cô tịch như vậy, chua sót như vậy, tâm cũng có tư vị không phải, tại đây hai bên áp tới quả thực là ‘như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than’ a! Hấn không thể chạy nhanh rồi đi nơi này làm người ta hít thở không thông.

Gia Luật Ứng ngửa đầu uống một chén rượu, bên miệng ý cười càng sâu, nhìn đến Âu Dương Cẩn Hiên cùng nữ nhân khác cùng một chỗ ngươi không thoải mái? Ha ha.... Kỳ thật Âu Dương Cẩn Hiên cùng nữ nhân kia cũng xứng, không phải sao? Nằng cũng không phải cái người đơn giản, có lẽ bọn họ có thể là minh hữu! Ha ha....

Tiết mục tiếp tục, trên bầu trời nổ rộ ánh sao sáng lạn, tỏ rõ một năm mới lại đến, mọi người tại đây chúc mừng, thiện hạ vài người xuất sắc nhất tề tụ tại hoàng cung đại điện tối quyền uy này, lại hoài tâm tư không người có tâm đi thương thức tiết mục, không có người có tâm đi cảm giác năm mới, bọn họ đều dự cảm năm mới này sẽ không yên bình.

Sau hội nguyên đán, Ngao Quân liền ở trong hoàng cung, bởi vì nàng không biết nên như thế nào đối mặt Cẩn Hiên, đối mặt Gia Luật Ứng, mà ở trong hoàng cung Ngao Tuyết có thể giải thích nghi hoặc cho nàng, cho nên hai người cơ hồ mỗi ngày cùng một chỗ, nhưng là người nào đó có điểm mất hứng, hần hàng đêm một mình trông phòng, ngay cả ban ngày nghỉ cùng thê tử hần ầu yếm một chỗ đều vọng tưởng.

“Tuyết, ngươi làm chi vô duyên vô cớ bắt ta mặc thành như vậy?” Ngao Quân mặc một thân nữ trang từ sau bình phong đi ra, hé ra hắc mặt nói. Tuy rằng nàng là nữ tử nhưng sau khi đến cổ đại đều vẫn mặc nam trang, đột nhiên mặc nữ trang vào thật sự không quen! Tha kéo dài, rất không thoải mái! Vẫn là mặc nam trang tiện hơn, thoải mái hơn.

Nhất thời tâm cung phát ra tiếng hút không khí ‘phanh’ ‘phanh’... Vài cái cung nữ bên cạnh hoàng hậu trên tay cầm gì đó tất cả đều tròn mắt, miệng há to có thể bỏ lọt vài quả trứng, cho dù thân ở hậu cung nhiều năm, xem đủ mọi loại mỹ nhân cũng không cảm được hóa thạch tập thể, trời ạ! Thiên hạ lại có mỹ nữ như vậy, cùng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hoàng hậu nương nương quả thực chính là không kịp sánh! Đó là một loại khác cùng hoàng hậu nương nương lĩnh động mỹ nhưng là trong treo lạnh lùng...

Khuôn mặt tròn bóng trắng nõn hoàn mỹ, lông mi thật dài, thật dày như ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời đêm, đôi mắt to đen thui, trong suốt sáng ngời mà lại bình tĩnh làm cho người ta nhìn không thấu, có vẻ như sâu không lường được, lại làm cho người ta không tự giác hăm sâu vào, bên dưới là chiếc mũi thẳng, đôi môi hồng tự nhiên giống cánh hoa làm cho người ta không tự giác muốn cắn thử, da thịt trắng nõn như trứng chim vừa bóc vỏ, tóc trong gió tùy ý phát phối, đẹp quá a! da thịt như tuyết trắng, eo thon, răng trắng như ngọc, nhất là quần áo màu trắng như mây khói thích hợp với nàng, làm cho nàng càng giống tiên tử lâm nhập nhân gian, không thuộc nhân gian khói lửa... Nàng mặc nam trang, tuấn mỹ anh khí, mặc nữ trang kiều mỹ không xương, nhất là khi cười rung động lòng người, tươi mát thanh nhã không trang điểm mà nhan sắc như ánh bình minh.

Nhìn tất cả mọi người xem mình như quái vật, Ngao Quân cảm thấy có điểm bất an, đi đến trước mặt Ngao Tuyết quơ quơ tay, đem Ngao Tuyết thất thân kéo trở về, hơi nhủ mi nói: “Tuyết, ta mặc như vậy có phải hay không rất quái lạ? Ta đây vẫn là đi đổi lại.” Nói xong xoay người đi vào bình phong đổi nam trang.

Ngao Tuyết chạy nhanh giữ chặt Ngao Quân, vội la lên: “Đừng đổi! Chắc chắn...”

Ngao Quân bị Ngao Tuyết đánh giá, cả người không thoải mái vừa muốn mở miệng đã bị Ngao Tuyết cấp đánh gãy, liền tiếp khê ngợi: “Đẹp quá a! Phương bác có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập, nhất có khuynh thành, tái có khuynh quốc. Lê nào không biết khuynh quốc cùng khuynh thành rất khó gặp, Quân, ta cho tới bây giờ cũng không biết nguyên lai người đẹp như vậy, trời ạ! Tây Thi, Hằng Nga bắt quả cũng như thế thôi! Thật đẹp, thật đẹp... Quân, nếu người đi Trung Quốc cổ đại cái gì tứ đại mỹ nữ tất cả đều bỏ qua một bên, thật đẹp...” Ngao Tuyết không ngừng đi xung quanh Ngao Quân, chặc chặc tán dương, nắn nắn kinh diễm, cuối cùng đứng trước mặt Ngao Quân trách cứ nói: “Mĩ nhân như vậy làm chi cả ngày mặc nam trang, thật sự lãng phí a!”

Hi hi... Không biết Cẩn Hiên nhìn đến Quân như vậy còn có thể tìm được hồn không, muốn hay không trước đem ngự y gọi tới làm công tác chuẩn bị cấp cứu! Quân như vậy, nếu đi ra ngoài phỏng chừng đem đại phu cả nước gọi tới đều không cứu được nhiều người như vậy, hi hi... Lãng gia chúng ta chính là ghen tốt, đều là tuyệt sắc đại mỹ nữ. [tự ky ing]

“Không kỳ quái sao? Mặc thế này rất phiền a! ta mới không cần đâu! Vẫn là mặc nguyên như vừa rồi lại có điểm thoải mái.” Ngao Quân nhìn váy dài trên người, nhủ hạ mi nói ra ý tưởng chân thật trong lòng mình. Có hay không Tuyết nói khoe trương như vậy? Thế nhưng lấy nàng cùng tứ đại mỹ nữ so sánh.

“Người không phải nữ nhân a? này như thế nào hội quái đầu? Thật không biết tốt xấu! Nào có nữ nhân nào như người, cả ngày mặc nam trang muốn làm nam nhân như vậy a! thật là, mặc kệ, về sau người sẽ mặc quần áo nữ nhân, không được tái mặc đồ xú nam nhân kia.” Ngao Tuyết có điểm bất mãn nói, một bộ dáng đại tỷ mệnh lệnh.

“Ta không cần.” Ngao Quân bừm môi kháng nghị nói, muốn nàng về sau đều mặc nữ trang phiền toái này, không bằng giết nàng luôn, hơn nữa nàng hiện tại thân là thái phó thái tử, nếu cả ngày mặc nữ trang người khác không hiểu còn tưởng rằng nàng là điên đầu! Còn có quân doanh huynh đệ nhất định bị nàng hù chết, như vậy thực phiền toái, nàng mới không cần đâu!

“Không phải do người quyết định, ít vô nghĩa đi, thời gian không sai biệt lắm trước đi theo ta.” Ngao Tuyết cường ngạnh nói, cũng không quản Ngao Quân còn tại kia than thở kháng nghị, một phen kéo tay nàng bước đi ra ngoài.

Thật sự là rất bá đạo, Ngao Quân bị lôi kéo, dứt đầu dứt không ra, chỉ có thể bắt mắt trong lòng.

Đằng sau vài cung nữ che miệng cười trộm, lạnh lùng lãnh khốc Mặc thái phó chỉ có ở trước mặt hoàng hậu nương nương mới có thể hiện ra tính trẻ con như vậy, hơn nữa vẫn bị hoàng hậu nương nương bắt nạt, hoàn toàn không có biện pháp, hi hi... Bọn họ là cung nữ bên người hoàng hậu nương nương cũng là tâm phúc, bởi vậy mới biết được nguyên lai thiên hạ nổi tiếng Mặc Quân công tử đúng là thân nữ nhi, một phương tâm đều tan nát, Mặc Quân công tử nhưng là tình nhân trong mộng của bọn họ, hiện tại... Ô ô... Bất quá nhờ hoàng hậu nương nương khai sáng cũng liền thoải mái, nguyên lai ái mộ biến thành sùng bái.

Trong ngự thư phòng hoàng đế, Ngao Quân, Ngao Tuyết nấp trong bình phong, Chính Hiên ngồi trên long ý cúi đầu phê diệt tấu chương nhưng là tâm tư rõ ràng không ở đây, nên đến đây! Quả nhiên...

Lý công công đi vào ngự thư phòng cung kính nói: “Hoàng thượng, trung vũ vương gia cùng Vũ Doanh quận chúa cầu kiến.”

“Truyền.” Chính Hiên rất nhanh ngắt đầu buông bút cười nói. Cẩn Hiên cũng nên đến đi.

“Thần [Vũ Doanh] tham kiến hoàng thượng.” Một thanh âm uy vũ cùng nhu nhược đồng thời cung kính vang lên.

“Mau, mau miễn lễ, ban ngồi.” Chính Hiền đi đến phía trước trung vũ vương nâng dậy nói.

“Tạ hoàng thượng.” Trung vũ vương cùng Vũ Doanh đứng lên.

“Lão vương gia lần này tiến cung không biết có chuyện gì?” chính Hiền ôn hòa hỏi, cũng không giống hoàng đế đang hỏi thần tử, ngược lại giống một văn bối lễ độ nho nhã.

“Thần lần này tiến cung là có chuyện muốn xin hoàng thượng ân chuẩn.” Trung vũ vương đôi mắt cơ trí lóe tinh quang, nhìn Chính Hiền nói. Một bên Vũ Doanh mặt đỏ hồng cúi đầu.

“Lão vương gia quá khách khí, lão vương gia là tiền bối của trẫm. Có việc gì mời nói! Trẫm có thể làm nhất định sẽ đáp ứng.” Chính Hiền vô cùng thành khẩn nói. Trong lòng bổ sung: Cẩn Hiền âu yếm, sẽ không là trong khả năng của trẫm, cho nên, trẫm cũng là bất lực.

“Tạ hoàng thượng, nói vậy hoàng thượng cũng đã som nhìn ra nha đầu này từ nhỏ liền đối Cẩn vương sinh ái mộ, Cẩn vương cũng đối Vũ Doanh trân trọng có thừa, lão thần cũng vẫn có ý tứ muốn bọn họ cùng một chỗ, nhưng này khi bọn họ còn quá nhỏ cũng sẽ không được, hiện tại bọn họ đều trưởng thành bởi vậy thần muốn mời hoàng thượng vì Cẩn vương và tiểu nữ tử hôn, làm cho bọn họ thành thân.” Trung vũ vương một hơi nói nhất thanh nhị sở, thật không hổ xuất thân võ tướng nói chuyện thẳng thắn, không giống quan văn một câu nói cả buổi làm cho người ta không nghe ra được ý.

Ngao Quân nấp sau bình phong nhíu mi một chút: ngày đó nàng chỉ biết Vũ Doanh thích Cẩn Hiền, không thể tưởng được nhanh như vậy thỉnh tỷ phụ tử hôn, hữu tình nhân? Là chỉ Cẩn Hiền cùng Vũ Doanh? Kia ý tứ Cẩn Hiền đâu?

Ngao Tuyết thân thủ vuốt lên mày Ngao Quân nhíu chặt, nàng cũng không thích nhìn đến muội của nàng luôn nhíu mày, cấp cho nàng một cái yên tâm tươi cười quay đầu nhìn bên ngoài Vũ Doanh mặt hồng lên, lạnh lùng nở nụ cười một chút: Động tác nhanh như vậy, xem ra nàng cũng nhìn ra được Cẩn Hiền trong lòng có người, cũng ý thức được nguy cơ, ha ha... Nhưng người động tác mau nữa cũng vô dụng, lão cha người cũng vô dụng...

Chính Hiền vừa nghe giống như khó xử nói: “Trẫm tuy là hoàng đế nhưng hôn nhân đại sự trẫm vẫn là tôn trọng ý tứ Cẩn đệ.” Ý tứ Cẩn đệ hẳn tối rõ ràng bất quá, hi hi... “Lão thần hiểu được, nhưng lão thần nghĩ Cẩn vương cũng sẽ vui vẻ chấp nhận hôn sự này, lão thần tin Cẩn vương đối Vũ Doanh cũng là ý này.” Trung vũ vương tin tưởng tràn đầy nói, trong mắt hẳn hai tiểu bối này vẫn đều đối đối phương tồn tại tình yêu, hướng chỉ lần này trở về Cẩn Hiền rõ ràng cùng trước kìa bất đồng, không hề cả ngày một bộ dạng trừ bỏ võ công binh pháp cảm thấy hứng thú, liền đối chuyện gì đều là một bộ lạnh lùng, hẳn như vậy cùng lúc trước hẳn yêu thương nương Vũ Doanh quả thực giống nhau như đúc, lo được lo mất chính là chứng minh hẳn rơi vào bể tình, này còn không phải Doanh nhi cố ý, mà Doanh nhi liền lại càng không cần nói.

Chính Hiền cùng Ngao Tuyết đồng thời trong lòng một trận buồn cười: Không khỏi quá mức tự tin đi! Cẩn Hiền vội đáp ứng hôn sự này, trừ phi hẳn thần chỉ không rõ ràng.

Chính Hiền còn chưa nói chuyện, Lý công công lại tiến vào, đối Chính Hiền cung kính nói: “Hoàng thượng, Cẩn vương cầu kiến.”

“Truyền.” Chính Hiền khoát tay chặn lại, cười đến có thâm ý nói. Tối thật đúng lúc.

Vũ Doanh vừa nghe Cẩn Hiền đến, hai tay khăn trương nắm chặt góc áo chính mình, mặt đỏ hồng như quả cà chua, người khác không biết lại tưởng nàng đã làm tân nương.

Sau bình phong Ngao Quân nắm chặt quyền đầu, trong lòng cũng không khỏi khăn trương nhưng rốt cuộc đang khăn trương cái gì nàng cũng không biết, nàng tin tưởng Cẩn Hiền sẽ không đáp ứng hôn sự này nhưng cũng không biết vì cái gì giống như đang chờ đợi tuyên án, tâm khăn trương đến toát mồ hôi lạnh.

Ngao Tuyết nhìn ra Ngao Quân khăn trương, kinh hãi nắm thân nàng nói: “Yên tâm.” Một câu giống như là thuốc an thần, khiến tâm nàng hơi buông xuống, quyền đầu cũng hơi lỏng ra.

“Thần đệ bái kiến hoàng huynh.” Cẩn Hiền tiến vào giữa ba đạo minh quang, hai đạo ám quang nhìn chăm chú đối Chính Hiền chào nói, nhìn đến trung vũ vương đã ở ngự thư phòng có lẽ nói: “Lão vương gia cùng Vũ Doanh đã ở đây!” Hoàng huynh vô duyên vô cớ gọi hắn đến, nói đến sẽ có điều tốt cho hắn, mà lão vương gia bọn họ đã ở đây, chẳng lẽ chuyện này theo bọn họ có liên quan.

“Tam ca ca.” Vũ Doanh đối Cẩn Hiền ánh nhìn trong suốt cúi đầu, thẹn thùng kêu một tiếng, thanh âm thực sự làm cho người ta tê dại a! lập tức Ngao Tuyết nấp sau bình phong khoa trương song trường chà xát chính mình, thấp giọng nói: “Nồi da gà đi.”

“Cẩn đệ, người tới vừa đúng lúc, lão vương gia đây thỉnh trẫm tử hôn cho người cùng Vũ Doanh quận chúa, không biết ý của người thế nào?” Chính Hiền một bộ ‘ta thập phần tôn trọng ý nguyện của người’ cười đến thập phần chân thành nói.

Cẩn Hiền không nghĩ tới Chính Hiền gọi hắn tới vì nói chuyện này, nhất thời cả kinh, hắn vốn tưởng rằng hoàng huynh gọi hắn giúp hắn cùng Quân, không thể tưởng được đúng là muốn hắn thú Vũ Doanh, ý tứ của hắn là gì? Hắn cũng không tin hoàng huynh hội không biết hắn có bao nhiêu yêu Quân, đã nhiều ngày Quân lại tránh mặt hắn, làm cho hắn có bao nhiêu âm thầm thần thương, Gia Luật Ứng lại vẫn không đi, hại hắn vẫn đều bất an... Hắn là không có khả năng hội thú Vũ Doanh, cuộc đời này trừ bỏ Quân hắn sẽ không thú một nữ tử khác.

Nhìn thoáng qua Vũ Doanh khăn trương không biết làm sao, Cẩn Hiền hạ quyết định: Quân, không phải ta nghĩ bức nàng, nhưng ta thật không muốn mất đi nàng, Gia Luật Ứng vừa xuất hiện có thể cho nàng dao động quyết tâm theo ta cùng một chỗ, ta sợ, ta sợ nàng hội thay đổi chủ ý rời xa ta, cho nên ta chỉ có thể làm như vậy.

Ngao Quân, Vũ Doanh đều thập phần khẩn trương nhìn Cẩn Hiên lâm vào trầm tư, trong lòng ý tưởng không đồng nhất, Ngao Quân bất mãn nghĩ: cần nghĩ lâu như vậy sao? Chẳng lẽ người thật sự đối Vũ Doanh có ý tứ. Vũ Doanh một lòng đề thật cao, goác áo đều nhanh bị nàng giảo phá: Tam ca ca, mau đáp ứng a! Vũ Doanh từ nhỏ liền như vậy yêu người, mau đáp ứng.

Ở tất cả mọi người về mặt khẩn trương chờ quyết định cuối cùng của Cẩn Hiên, Cẩn Hiên đột nhiên đối Chính Hiên quỳ xuống vô cùng thật sự nói: “Thần đệ thỉnh hoàng thượng tứ hôn.”

Một hòn đá tạo thành một làn sóng lớn, một câu chấn đắc Ngao Quân sắc mặt tái nhợt không ngừng mà lui về phía sau, ý nghĩ một trận trống rỗng, chỉ có một câu kia ‘thần đệ thỉnh hoàng thượng tứ hôn’ tứ hôn? Hắn thật sự muốn kết hôn với Thành Vũ Doanh, hắn thật sự yêu Thành Vũ Doanh, một khi đã như vậy, kia vì cái gì còn muốn nói yêu mình, vì cái gì sẽ đối nàng bộ dáng thâm tình như vậy, là đùa nàng sao? Tâm thật sự đau quá đau quá! Đau đến nàng hảo muốn chết để quên đi, tâm một chút giống như bị vết đi sạch sẽ, trời lập tức sụp đổ, nguyên lai bị người ầu yếm phản bội là loại cảm giác này a! loại cảm giác này thật sự không chịu nổi, tâm như là bị người xé mở hít thở không thông, Gia Luật Ung khi biết ta phản bội ước định có phải hay không cũng là loại cảm giác này? Nàng hôm nay rốt cuộc được thưởng thức đến, ha ha.... Đây có tính là báo ứng không a! nàng làm cho người yêu nàng Gia Luật Ung bị loại đau này, hôm nay người nàng yêu khiến nàng cũng chịu loại đau này....

Ngao Tuyết lo lắng nhìn Quân lung lay sắp đổ, sắc mặt cũng không tốt, nàng không nghĩ Cẩn Hiên thế nhưng hội đáp ứng hôn sự này, này khả năng nàng cơ hồ ngay cả nghĩ đều không có nghĩ, này căn bản là không có khả năng thôi, Cẩn Hiên căn bản không phải loại người như vậy a! nhưng nàng thật sự nghe được Cẩn Hiên thỉnh tiểu Hiên từ từ tứ hôn, chẳng lẽ hắn thật sự vài ngày ngắn ngủn liền thay đổi? Không, nàng vẫn là không tin....

“Tam ca ca....” Vũ Doanh vẻ mặt kích động thâm tình kêu, nàng thật là vui, rất cao hứng, lòng của nàng như muốn bay lên, nếu không phải là nữ nhi rụt rè, nàng nhất định chạy tới hung hăng ôm tam ca ca nàng yêu, trời a! Nàng không phải đang nằm mơ đi! Tam ca ca thật sự đáp ứng muốn kết hôn với nàng? Còn thỉnh hoàng thượng tứ hôn, nàng thật sự sắp trở thành tân nương tam ca ca? đây là nguyện vọng từ nhỏ của nàng, thật sự được thực hiện, mấy ngày nay tam ca ca lãnh đạm hại nàng bất an, thực không biết mùi vị, ngủ bất an, nàng thật sự là khẩn trương vô cùng.... Nguyên lai nàng hiểu lầm tam ca ca, tam ca ca vẫn là yêu nàng, về phần cái kia Mạc Quân, hắn chính là hảo bằng hữu tam ca ca ca đi! Nàng đã nói rồi, tam ca ca như thế nào sẽ thích thượng nam tử đâu! Tam ca ca vẫn là của nàng, không có người có thể đoạt đi, hảo vui về a!

“Cẩn đệ, người.... Người lặp lại lần nữa? Trẫm nghe không rõ lắm.” Chính Hiên vẻ mặt không thể tin nói, hắn nhất định là nghe nhầm, Cẩn đệ như thế nào khả năng hội đối hắn nói những lời này?

“Hoàng thượng, nếu Cẩn vương đã đồng ý, như vậy....” Trung vũ vương vừa nghe Cẩn Hiên đáp ứng rồi, nét mặt vốn vui vẻ nay càng thêm tỏa sáng sáng láng, cực kỳ giống hắn chính mình kết hôn, kích động nói. Bất quá hoàng thượng phản ứng như thế nào có điểm kỳ quái, cũng không giống như nghĩ Cẩn Hiên thú Doanh nhi.

Trung vũ vương còn chưa nói hoàn, Cẩn Hiên liền tiếp tục nói xong lời nói chưa hoàn, đối Chính Hiên vô cùng chân thành nói: “Thỉnh hoàng thượng vì thần đệ tứ hôn cùng Mạc Quân.” Quân tên thật có ít người biết, cho nên đối với người ngoài hắn vẫn là xưng Mạc Quân.

“oanh....” Cẩn Hiên lại hạ một quả bom nguyên tử, tất cả mọi người ở đây lại bị tác tập thể sững sờ, chẳng qua tâm tình có điểm quay lại mà thôi.

Ngao Quân thật vui vẻ bị lời nói cấp chấn đắc hoàn toàn ngây người, không rõ trong lòng là tư vị gì, cái loại tư vị từ địa ngục thăng lên thiên đường đại khái chính là như vậy đi! Nguyên lai hắn thỉnh cầu tỷ phu tứ hôn đối tượng là chính mình a! là nàng hiểu lầm hắn, nàng như thế nào có thể hiểu lầm Cẩn Hiên thâm tình đâu? Trong lòng là mừng như điên, là không thể tin được hít thở không thông, tâm một chút sáng lên, thiên địa lập tức sáng lên, nói không rõ nói không rõ, chỉ cảm giác trên mặt ẩm ướt, hình như có cái gì tràn mi mà ra.

Một đôi tay non mềm nhẹ lau mặt Ngao Quân, trước mắt là Ngao Tuyết cười tươi như hoa, trong mắt nàng ý cười trong suốt chiếu ra nàng mặt vừa cười vừa khóc, người này là nàng sao? Ha ha.... Tình yêu quả nhiên làm cho người ta trở nên không giống mình, tuy rằng chặt vật nhưng cảm giác lo sợ, tâm vui sướng đều qua hết thảy.

Vũ Doanh trên mặt tươi cười cứng lại, vốn mặt tái nhợt càng trở nên không huyết sắc, mắt trừng thật to, một bộ không thể tin nhìn chằm chằm Cẩn Hiên, không tự giác lui về phía sau vài bước, nếu không phải trung vũ vương nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, nhất định hội ngã xuống, quả thực là một bộ dáng sắp ngã, ngực không ngừng mà phập phồng, tay mảnh khảnh nhan che ngực: Không, điều đó không có khả năng. Nhất định là nghe nhầm, nhất định là nghe nhầm, tam ca ca không có khả năng nói như vậy, Mạc Quân, Mạc Quân là nam tử, tam ca ca như thế nào khả năng thỉnh cầu hoàng thượng vì hắn tứ hôn cùng một nam tử đâu? Hắn như thế nào hội như thế cự tuyệt đâu? Hắn như thế nào có thể tổn thương lòng của nàng đâu? Hắn thật sự không yêu nàng sao? Liền vì cái hồ ly bất nam bất nữ đó, tam ca ca, ta hảo hận....

“Cẩn vương, người.... Mạc Quân là nam tử người đang nói mê dăng cái gì, người như vậy làm cho Doanh nhi thương tổn, người biết không!” trung vũ vương vẻ mặt tức giận hướng Cẩn Hiên nói, Doanh nhi là nữ nhi hắn thương nhất, nhìn nàng như vậy không hề huyết sắc nằm trong lòng hắn, hắn thật sự đau lòng vô cùng, càng làm cho hắn đau lòng là Cẩn vương hắn tối thường thức thể nhưng yêu thương một nam nhân, còn như thế nào không để ý thể tục muốn hoàng thượng tứ hôn, vì người kia như vậy làm Doanh nhi thương tâm, này vẫn là Cẩn Hiên ôn nhu đãi Doanh nhi sao?

“Thỉnh hoàng thượng tứ hôn.” Cẩn Hiên hiện tại quyết tâm, không để ý Thành Vũ Doanh sắp ngã xuống cùng trung vũ vương trọn mắt trách cứ hắn, lại kiên định nói. Hiện tại chuyện gì, bất luận kẻ nào đều không ngăn được hắn.

“Ha ha.... Cẩn đệ khó được hướng trẫm đưa yêu cầu, trẫm chẳng nhẽ không đáp ứng, mau mau đứng lên đi!” Chính Hiên bước nhanh đi lên, nâng Cẩn Hiên dậy vui vẻ cười nói, quả thực chính là một cái bộ dáng hoàng đế anh minh, hi hi hắn đợi lâu như vậy, chờ hắn một câu này, rốt cục nói ra, hô, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, vừa mới thật sự bị hắn hù chết.

“Thần đệ tạ hoàng thượng.” Cẩn Hiên mặt lộ sắc mặt vui mừng nói, bất quá nhìn đến hoàng huynh cười đến như hồ ly như thế nào cảm giác chính mình bị

người thiết kế đầu.

“hoàng thượng, người... Người như thế nào có thể đáp ứng cho hai nam tử thành thân đâu?” trung vũ vương đôi mắt cơ trí mờ lớn, thanh âm run run không thể tin chất vấn nói, dù là tái kiến nhiều kiến thức, tái cơ trí anh minh hần cũng không dám tin chuyện trước mắt, Cẩn vương yêu thượng ‘nam tử’ đã đủ làm hần ăn không tiêu, không thể tưởng được hoàng thượng còn bộ dáng vui vẻ thành toàn, không có lẽ nên nói hoàng thượng hận Cẩn vương không sớm nói ra câu này, bởi vì hần sâu sắc cảm giác được thời điểm Cẩn vương nói ra những lời này hoàng thượng thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì sự tình hội biến thành như vậy, tình cảm kinh hãi thế tục hoàng thượng còn như vậy duy trì, là hần già đi theo không kịp người trẻ tuổi sao?

“Trung vũ vương sai lầm rồi, hoàng thượng cũng không có đáp ứng cho hai nam tử thành thân.” Một thanh âm thanh thúy dễ nghe theo sau bình phong truyền ra, tất cả mọi người nhìn hướng thanh âm phát ra, không xem hoàn hảo cũng không được, này vừa thấy cũng không được a! hai cái tuyệt sắc đại mỹ nữ từ sau bình phong đi ra....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 71: Bảo Tổ Trào Dâng

“Quân...” Cẩn Hiền cẩn thận kêu đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành đứng sau Ngao Tuyết, trời ạ! Người trước mắt thật là Quân sao? Nguyên lai nàng mặc nữ trang vào lại kiếp người như vậy.... Ách... Trên đời dùng từ đẹp cũng không đủ hình dung.

“Thần tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương vừa mới nói hoàng thượng cũng không đáp ứng? Nhưng là hoàng thượng rõ ràng...” Trung vũ vương hồi phục tinh thần lại, đối Ngao Tuyết cung kính mà nói, mới gặp đại mỹ nữ tuyệt sắc trước mắt có thoáng thất thần, tổng cảm thấy đã gặp ở đâu nhưng nhất thời nghĩ không ra! Nữ tử tuyệt sắc như vậy, hần nếu nhìn qua không cso khả năng hội không ấn tượng a!

Ngao Tuyết cười khẽ một chút, uyển chuyển hàm xúc nói: “Hoàng thượng vừa mới là đáp ứng vì Cẩn vương cùng Quân tử hôn, nhưng cũng không có đáp ứng cho hai nam tử thành thân!” Nhìn trung vũ vương cùng Vũ Doanh nghi hoặc biểu tình, cùng Chính Hiền liếc mắt một cái, đem Ngao Quân kéo đến trước mắt, cười đến càng hoan nói: “Lão vương gia, người cho rằng người trước mắt là nam hay là nữ?”

Vũ Doanh vừa nghe lại vừa thấy, nhảy mắt liền hiểu được trong lòng cả kinh: là nàng, nàng đúng là nữ tử.

Trung vũ vương lại nhìn người trước mắt liếc một cái càng thêm nghi hoặc nói: “Nàng đương nhiên là nữ, nương nương đây là...”

Ngao Tuyết che miệng cười nói: “Trung vũ vương nói đúng, một khi đã như vậy hoàng thượng tứ hôn Cẩn hiền cùng nàng có gì không đúng?” tiếp tục lấy cái hồ cho người nhảy vào, xem nữ nhi của người so với người thông minh a! nàng đã sớm nhìn ra, điều này làm nàng càng thêm khẳng định, nàng tuyệt đối không nhu nhược như mặt ngoài thể hiện, tương phản nàng rất tâm cơ, rất xảo quyết cũng hội diễn thực tốt, nàng cũng không phải người tâm cơ muội muội nga!

“Đúng vậy a!” Trung vũ vương theo trong lời nói Ngao Tuyết gật đầu, đông, rơi vào cạm bẫy đi! Bất quá trung vũ vương danh hào cũng không phải trâu lừa, vừa nói hoàn chợt nghe xảy ra vấn đề mấu chốt, trừng mắt cứng lườm nhìn thoáng qua biểu tình Cẩn vương nhìn đại mỹ nữ, kia khí chất lạnh lùng mang theo ngạo thị thiên hạ hần chỉ tại trên một người nhìn thấy.

“Nàng... Nàng chính là Mạc thái phó? Thiên hạ nói tiếng Mạc Quân công tử là... Là nữ tử.” Này thật sự là làm cho người ta khó có thể tin, này rốt cục là nữ tử thế nào. Ngay cả hần nhưng mà cả đời nghe được nàng trong quân doanh ba tháng nội bày mưu tính kế đánh thắng một hồi, kì mưu kinh người, thực hiện lời hứa khi nàng vào quân doanh, bày trận ngay cả hần đều không bằng, nàng cao hơn hần không chỉ một hai đầu! Không chỉ có thế, còn có thể hiểu kỳ môn độn giáp, phá Huyết Hồn thiên can bát quái trận tà ác, cứu vớt thiên hạ, ngũ hành bát quái vốn là một môn thập phần cao siêu, trên đời người biết rất ít, mà nàng cũng là như thế tinh thông, này quả thực làm cho hần không thể tin được trên đời này lại có người như thế, vẫn muốn tìm cơ hội hướng nàng lãnh giáo. Nhưng hiện tại lại nói cho hần Mạc Quân là nữ nhi? Toàn doanh từ trên xuống dưới kính ngưỡng thần minh thiên hạ đệ nhất quân sư là nữ tử, điều này làm cho hần nhất thời không tiếp nhận được.

“Đúng.” Ngao Tuyết gật đầu cho đáp án khẳng định.

“Nhưng nàng là nữ tử sao có thể vào triều làm quan, sao có thể là thái phó thái tử?” trung vũ vương vẫn là không thể tin nói, một nữ tử hoàng thượng như thế nào khả năng làm cho nàng vào triều làm quan đâu!

“Lão vương gia, Mạc Quân tài năng mọi người đều biết, trẫm sẽ không vì nàng là nữ nhi mà mai một nàng, đừng nói nàng thân phận nữ tử không có người biết, chính là khắp thiên hạ đều biết nói ‘Mạc Quân công tử’ là nữ nhân trẫm vẫn như cũ sẽ phong nàng làm thái phó thái tử, nàng vẫn như cũ là thiên hạ đệ nhất quân sư, không có người thay đổi, nhưng trẫm cũng tin tưởng, vô luận nàng là nam hay nữ cũng không hội ảnh hưởng cảm nhận của người trong thiên hạ đối nàng.” Chính Hiền khẳng định nói, trong mắt là đối Ngao Quân đầy tán thưởng.

“Nữ tử đồng dạng có thể ngạo thị thiên hạ, đồng dạng có thể như nam tử bình thường thành tựu và công danh, nữ tử cũng có thể có thiên hạ chính mình.”

Ngao Tuyết thu hồi ý cười, ngao nghệ nói, một cổ thiên thành ngao khí hồn nhiên phát ra, ở cổ đại nam tôn nữ ti xã hội phong kiến, nữ tử cho tới bây giờ đã bị giáo dục thành tam tòng tứ đức, cho dù lại có tài văn chương cũng trốn không thoát gông xiềng này, ngôn luận một phen như vậy có thể nói là kinh thể chỉ loạn.

Nhưng thân là hoàng đế Chính Hiền cùng vương gia Cẩn Hiền lại đối lời ấy không thể không gật đầu tán thành.

“Thần hiểu được.” Trung vũ vương duy nghĩ một chút, gật đầu nói, hoàng thượng nói đúng vậy, mà hần thân là võ tướng cũng không giống văn nhân cổ hủ, cũng chưa từng cho rằng nữ tử cũng chỉ có thể ở trong đại môn, nhị môn không ra ngoài, hần vẫn đều cho rằng nữ tử cũng có thể lập công danh bình thường như nam tử, huống chi hoàng hậu khí thể ngao nghệ cũng thật sâu khiến hần kinh ngạc, hoàng hậu quả nhiên như lời đồn là nữ tử kì lạ.

“Lão vương gia quả nhiên thâm minh đại nghĩa, kia trăm đã xuống chỉ vì Cẩn vương cùng Mạc Quân tử hôn.” Chính Hiền quay đầu về mặt ý cười đối Cẩn Hiền cùng Ngao Quân nói.

Cẩn Hiền vừa định tạ ơn, Ngao Quân lại mở miệng trước một bước: “Từ đã...”

Tất cả mọi người nghi hoặc nhìn nàng, Vũ Doanh cường chế trong lòng phần nộ, trong suốt nhìn về phía Cẩn Hiền, thật sự là ta thấy rất giả tạo! Mà Cẩn Hiền lại cũng chưa liếc mắt một cái, chính là nắm chặt quyền đầu nhìn Ngao Quân, nhìn ra được hần thực khẩn trương.

“Cẩn Hiền cho ta thời gian.” Ngao Quân biểu tình kiên định đối Cẩn Hiền nói, ánh mắt sáng quắc thật sâu vọng vào đôi mắt thâm thúy của Cẩn Hiền. Giờ khắc này nàng đã quyết định tốt lắm cũng càng thêm hiểu được tâm chính mình, nhất thời tâm sáng lên, nguyên lai lòng của nàng thủy chung vẫn như cũ.

“Quân...” Cẩn Hiền có điểm hoán giận một tiếng, đến giờ khắc này Quân, nàng còn muốn cự tuyệt sao? Vì Gia Luật Ứng, nàng một lần lại một lần cự tuyệt ta, ngay cả ta cùng hoàng huynh thỉnh cầu tử hôn nàng vẫn muốn cự tuyệt, chẳng lẽ ở trong lòng nàng, nàng càng yêu Gia Luật Ứng sao?

Ngao Quân không nhìn Cẩn Hiền tức giận, ôn nhu nở nụ cười một chút, cầm tay Cẩn Hiền lại kiên định nói: “Tin tưởng ta.” Nàng hiện tại chính là cần thời gian cùng Gia Luật Ứng nói rõ ràng.

“Hào.” Cẩn Hiền thật sâu nhìn Ngao Quân một cái, hít khẩu nói. Vừa thấy ánh mắt nàng hần căn bản là cự tuyệt không được, huống chi nàng còn ôn nhu như vậy đối hần cười, cười đến quyến rũ như vậy, đây là chưa từng có hần sẽ tin tưởng nàng, hần sẽ kiên định tin tưởng nàng, yêu một người sẽ tin tưởng nàng.

“Cẩn Hiền ngươi yên tâm đi! Quân đã nghĩ thông suốt.” Ngao Tuyết cười đến thập phần thả lỏng nói, cùng Ngao Quân hai người nhìn nhau hiểu ý cười, đây là ẩn ý của bọn họ, một ánh mắt có thể hiểu đối phương nghĩ gì. Ha ha... Người làm bà mai nàng thật đúng là thành công! Hi hi...

“Ân.” Cẩn Hiền gật đầu, cầm lại tay Ngao Quân, gặt gao cầm, hần nên tin tưởng nàng. ...

“Tam ca ca...” vũ Doanh hai mắt đầm lệ đi đến phía trước Cẩn Hiền nhu nhược kêu, mỗi bước đi tùy thời như đều có thể ngã xuống.

“Vũ Doanh.” Cẩn Hiền có điểm áy náy trả lời, hần từ nhỏ đều coi Vũ Doanh là muội muội, cũng không có suy nghĩ Vũ Doanh sẽ thích hần, thẳng đến hôm nay hần mới biết được nhưng quả thật hần không thể nhận nàng, hần biết hần thương tổn nàng, làm cho nàng khổ sở.

“A... tam ca ca chúc mừng ngươi tìm được người âu yếm, về sau Doanh nhi còn... Có thể hay không tìm tam ca ca ngoạn? Mạc... Tỷ tỷ, được không?” Vũ Doanh hít sâu một hơi, như là dùng khí lực rất lớn để nói, giọng lên ním cười sáng lạn, hình như có điểm sợ hãi nói. Chính là cái loại miễn cưỡng này lại làm cho người ta cảm thấy nàng càng thêm nhu nhược, cảm có người muốn bảo hộ, cũng càng làm cho Cẩn Hiền áy náy không thôi.

“Đương nhiên, nha đầu ngốc.” Cẩn Hiền có điểm không đành lòng vỗ vỗ đầu Vũ Doanh ôn nhu nói.

Gặp Vũ Doanh vẫn nhìn nàng, Cẩn Hiền cũng nhìn nàng, Ngao Quân gật đầu, Vũ Doanh vừa thấy lập tức nín khóc mỉm cười, nhìn trung vũ vương hốc mắt ủng đỏ, trong lòng thở dài: Thật sự là thiện lương, đứa nhỏ đơn thuần! Tình nguyện chính mình khổ cũng suy nghĩ cho người khác.

“Hoàng thượng, thần cáo lui trước.” Trung vũ vương một bên kéo tay Vũ Doanh một bên đối Chính Hiền cung kính nói. Nơi này không có chuyện bọn họ, này hết thấy đều ở trong lòng bàn tay hoàng thượng, hoàng hậu, một màn này từ lúc bọn họ đoán ra mục đích của hần cùng Doanh nhi. Gặp hoàng thượng gật đầu mang theo Vũ Doanh liền ra khỏi ngự thư phòng, Vũ Doanh còn một bộ yếu nan nhìn lại Cẩn Hiền, trên mặt ần ần tái nhợt, hàm răng cắn chặt thực làm cho người ta đau lòng.

“Doanh nhi, vì phụ biết ngươi trong lòng khổ sở, ngươi muốn khóc liền khóc đi, đừng chịu đựng vì phụ vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi.” Vừa ly khai ngự thư phòng, trung vũ vương liền ôm nữ nhi hần bất đắc dĩ thở dài nói, tưởng cho nữ nhi hần sức mạnh, nếu khả năng hần tình nguyện đau thay nữ nhi, ai, thật sự là đáng thương.

“Ô ô... Phụ vương... Doanh nhi thật sự thực yêu tam ca ca, ô ô... Làm sao bây giờ? Doanh nhi không thể không có tam ca ca! ô ô... Phụ vương...” Vũ Doanh tựa vào vai trung vũ vương như cái đập chứa nước khóc như đứt từng khúc ruột! Không ngừng mà thút thút khóc nói.

“Ai, Doanh nhi, tình cảm ngươi đối Cẩn Hiền vì phụ tối rõ ràng, nhưng ngươi kiếp này cùng Cẩn Hiền là vô duyên, buông tay đi!” Trung vũ vương hốc mắt cũng đỏ hồng, tái thật sâu thở dài an ủi nói. Vũ Doanh mỗi tiếng khóc tâm hần liền đau một lần nhưng chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng.

“phụ vương...” Vũ Doanh toàn bộ đầu đều chôn trong lòng trung vũ vương, sửa nhỏ giọng cúi đầu khóc. Tay ẩn trong áo đã nắm chặt: Vô duyên? Buông tay? Hừ đây quyết không có khả năng, Mạc Quân chẳng qua là cái bình dân nho nhỏ mà thôi, còn cùng cái Gia Luật Ứng kia không minh bạch, thể nào xứng đôi tam ca ca, chỉ có nàng, Vũ Doanh quyết không buông tay đứng ở bên người tam ca ca, mới xứng trở thành thể tử tam ca ca. Mạc Quân là

ngươi không biết lượng sức câu dẫn tam ca ca, vậy đừng trách bản quận chúa tâm ngoan, ha ha...

Một chiếc xu ngựa đứng trước cửa phủ thái phó, quân gia biết là chủ tử nhà mình đã trở về lập tức nghênh đón, lại bị người trên xe cấp sợ tới mức thẳng tắp đứng tại chỗ động cũng không dám động.

“Quân gia, quân gia, ngươi không sao chứ!” Ngao Quân lấy tay quơ quơ trước mặt quân gia nghi hoặc kêu to. Như thế nào đột nhiên liền sững sờ đầu?

“Đại... Đại nhân, ngươi là đại nhân?” Quân gia thực gian nan mới hồi phục tinh thần lại, nuốt nuốt nước miếng không ngừng mà đánh giá đại mỹ nữ khuyên thành trước mắt, dư kinh run run nói. Chủ tử hần ở hoàng cung vài ngày liền từ mỹ nam tử biến thành đại mỹ nữ?

“Có cái gì không đúng sao?” Ngao Quân gật đầu đương nhiên hỏi ngược lại.

“Không không... Đại nhân, mau vào đi! Gia Luật...” Quân gia gặp Ngao Quân đương nhiên như thế ngược lại không biết nên nói cái gì, phun ra nuốt vào nói, lại nghĩ tới mấy ngày nay người đáng sợ kia vẫn ở trong phủ, vội hỏi.

“Ta đã biết.” Ngao Quân khoát tay áo, mặt không chút thay đổi đi vào trong phủ, Cẩn Hiên nhìn quân gia ngốc lăng liếc mắt một cái, cũng theo đi vào, nhìn Ngao Quân quần áo nữ trang sừng sững cười: Cái dạng này đi vào không hù chết người trong phủ mới lạ, mà nàng một chút vẫn chưa cmar giác, này không biết nên nói nàng tùy ý? Hay là vô tâm vô phế...

Đội cho Ngao Quân cùng Cẩn Hiên đều vào phủ, quân gia thật sâu mới hồi phục tinh thần lại, thế này mới nhớ tới còn có một việc quan trọng không cùng đại nhân nói, chạy nhanh đuổi theo nhưng đã chậm.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, dọc theo đường đi, phủ thái phó mọi người tất cả đều hóa thạch, một đám bộ dáng sắp đứng không vững mà người nào đó lại giống như không phát hiện, lập tức đi về phía hậu viện.

Vừa mới một bước tiến hậu viện, một thân ảnh liền bay lại đây, Ngao Quân còn không có phản ứng lại đã bị ôm vào lòng một người, dùng ngón chân cũng biết người kia là ai, Ngao Quân cũng không có gãy dựa, nhâm người tới gắt gao ôm nằng, cảm giác trái tim hần cường hữu nhảy lên, trong lòng một trận chua xót: thực xin lỗi, ta có thể làm cùng chỉ có vậy mà thôi.

Nhưng rất nhanh một thân ảnh màu xanh chợt lóe, cánh tay ôm nằng mạnh mẽ bị ngăn lại, Cẩn Hiên vẻ mặt tức giận đối về mặt cười ta Gia Luật Ứng lạnh lùng nói: “Gia Luật hoang tử làm như vậy còn ra thể thống gì?”

“Thể thống? Ha ha... Ta ôm nữ nhân ta yêu có cái gì không ra thể thống? Ngươi nói đi! Quân...” Gia Luật Ứng cười nhạo nhìn về phía Ngao Quân nói, này vừa thấy không khỏi ngáy ngáy cả người, đôi mắt màu đỏ tràn đầy kinh diễm hần vừa nghe Quân trở về, liền lập tức đánh tới cũng chưa nhìn kỹ, trách không được vừa thấy liền cảm giác không đúng, nguyên lai... Quân mặc nữ trang, cùng tướng tượng của hần giống nhau, xinh đẹp không thể tưởng, thanh linh như tiên nữ, làm cho người ta tự biết xấu hổ, người như vậy hần nhất định phải có được.

Nhưng nàng vì cái gì hội đột nhiên mặc nữ trang, nàng vì ai, là vì Âu Dương Cẩn Hiên sao? Đôi mắt màu đỏ kinh diễm bị ghen tị, ngoan lịch, thị huyết thay thế.

“Người yêu? Các hạ nói sai rồi! Quân là vương phi bổn vương, Gia Luật hoàng tử như thế nào nói vậy, mặt mũi bổn vương để chỗ nào?” Cẩn Hiên vừa nghe Gia Luật Ứng nói nữ nhân âu yếm, con tức càng sâu nói ra lời nói cũng là lạnh đến cực điểm, Gia Luật Ứng vốn không có biểu hiện gì nay cả người tàn mát ra hần băng có thể đông chết người, hơn nữa khí phách vương giả hình thành một cỗ áp suất thập phần bức người.

“Vương phi tương lai?” Gia Luật Ứng nghiêng răng nghiêng lợi nhắc lại bốn chữ này, màu đỏ đôi mắt có thể phun hỏa, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt đen thui của Ngao Quân, nghĩ đến nàng hội lại trốn tránh nhưng là lần này hần sai lầm rồi, đôi mắt sâu không lường được của Ngao Quân thẳng tắp nghênh thị hần, lóe kiến định quang mang. Nàng như vậy nhưng lại làm cho hần đột nhiên không tin tưởng, đột nhiên sợ hãi, trong lòng bất an càng lúc càng lớn...

“Đúng vậy, cho nên tình Gia Luật hoàng tử tự trọng, đối bổn vương phi yếu tị hiềm.” Cẩn Hiên thân thủ đem Ngao Quân ôm vào trong lòng, biểu thị công khai quyền sở hữu lãnh đạm nói.

“Ha ha... Nếu tại hạ vừa nghe không sai, Cẩn vương gia nói là vương phi tương lai, kia có thể hay không trở thành Cẩn vương phi liền vẫn là chưa biết, không phải sao? Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, tại hạ đối Quân tâm sinh ái mộ có gì không đúng? Làm sao cần tự trọng đâu? Nói không chừng, Quân sẽ là vương phi tại hạ, đến lúc đó người nên tự trọng là vương gia đi!” Gia Luật Ứng ha ha cười, sai bước tiến từng bước, cùng Cẩn Hiên giằng co, tà ác mà tự tin cười nói, cả người tàn mát khí thế vương giả, dây buộc tóc màu đỏ nhạt theo gió bay lên, màu đỏ đôi mắt như hừng hực liệt hỏa thiêu đốt, hình thành một đoàn thập phần chói mắt hỏa diễm, cùng Cẩn Hiên băng hàn mãnh liệt đối lập.

Gia Luật Ứng nói làm đôi mắt thâm thúy của Cẩn Hiên nguy hiểm mang theo sát khí, Gia Luật Ứng cũng không yếu thế, nháy mắt hóa thân thành tu la địa ngục, âm trầm khủng bố sát khí vờn quanh bốn phía, hai người trong lúc đó sóng gió nổi lên.

Nhất thời hậu viện sở uxsinh vật tất cả đều biến mất vô tung, thật sự không thể chịu đựng bằng hòa lương trọng thiện hạ, còn có nồng đậm sát khí làm người ta hít thở không thông.

Đương nhiên là có một người ngoại lệ, không phải nàng không chịu ảnh hưởng mà là nàng không thể trốn, trận này gọn sóng là từ nàng dựng lên, cũng chỉ có nàng có thể ngăn cản trận này, ai, bọn họ thật đúng là không uống ‘Lãnh Diện Chiến Thần’ cùng ‘Phệ Diễm Tà Quân’.

“Gia Luật Ứng, ta có lời muốn nói với ngươi, Cẩn Hiên, chàng đi về trước đi!” Ngao Quân mạo hiểm sẽ bị đóng băng chết, bị hỏa thiêu cứng rắn lạnh nhạt nói.

“Đừng nóng vội, du sao chúng ta có nhiều thời gian tán gẫu, kế tiếp mấy ngày này còn phải làm phiên ‘thái phó đại nhân’ chiều cổ nhiều hơn.” Gia Luật Ứng nháy mắt thu hồi sát khí, tà cười nói. Hắn có loại dự cảm, Quân hội nói với hắn cái gì nhưng hắn sẽ không cấp nòng cơ hội nói, xem ra kế hoạch trước tiên, Quân đây là nòng bức ta, đừng trách ta.

“Có ý tứ gì?” Ngao Quân lạnh lùng mà xa cách hỏi. Nàng biết Gia Luật Ứng đang trốn tránh, nhưng nàng không thể lại cho Gia Luật Ứng hy vọng, bằng không hắn hội càng thống khổ, Tuyệt nói đúng, đau dài không bằng đau ngắn, nếu hiểu rõ quyết định sẽ không do dự nữa.

“Chính là ý tứ này, quý quốc bệ hạ đã đáp ứng tại hạ đến lãnh thổ quý quốc liền làm chủ cho ta địa phương, cũng đáp ứng rồi cho tại hạ tự do lựa chọn đại thần ‘tướng bồi’, nhìn chung cả triều văn võ liền Quân tối thích hợp cho nên mấy ngày này sẽ phiên tới ‘thái phó đại nhân’, mà mấy ngày này tại hạ cũng sẽ ở tại phủ thái phó, Quân hẳn là sẽ không không chào đón đi!” Gia Luật Ứng tà cười giải thích nói, nói được lý do đường hoàng, nghĩ thôi đều thôi không được, bỏ qua giao tình hai quốc trong lúc đó, cùng tư tình không quan hệ, ngay cả Cẩn Hiến cũng không thể nói gì.

“Hoanh nghênh tới.” Ngao Quân lãnh mặt nói, khách khí trong lời nói đem nàng cùng Gia Luật Ứng vạch ranh giới rõ ràng, nàng chính là chủ nhà Long Hiến hoàng triều thái phó đại nhân, mà hắn là Thương Liêu sứ giả.

“A... thái phó đại nhân khách khí.” Gia Luật Ứng vẫn như cũ tà cười, chính là ý cười kia cũng không tới mắt, tay nắm chặt một cổ hận ý đột nhiên sinh ra.

“Bổn vương thân là vương gia Long Hiến hoàng triều, cũng phải tận tình làm chủ, liền cùng Quân chiêu đãi thương Liêu sứ giả.” Cẩn Hiến trầm thấp mà kiên định nói, hắn cũng sẽ không cho họ hại người cùng một chỗ.

Gia Luật Ứng chính là cười không đáp giống như đã dự đoán được Cẩn Hiến hội nói như vậy, mà Ngao Quân vừa muốn nói gì, một tiếng kích động thanh âm bỗng nhiên tới khiến cho ba người trong viện chú ý quay đầu, một thân ảnh phản hồng kích động chạy về phía bọn họ.

“Ca...” thân ảnh phản hồng kia vừa chạy vừa nghẹn ngào kêu, lại đang nhìn Ngao Quân bỗng nhiên ngừng lại, không ngừng mà lau mắt khó có thể tin nhìn chăm chăm Ngao Quân.

“Oánh nhi, ngươi như thế nào ở đây?” Ngao Quân nhìn người tới kích động nói, vui vẻ cười nghênh đón. Oánh nhi như thế nào đến, thật tốt quá đã lâu không thấy nàng, thật đúng là nhớ nàng.

“Không, không có khả năng, không...” Nguyệt Oánh nghe được Ngao Quân kích động kêu to, nhìn đến Ngao Quân chào đón thất hồn lạc phách lâm bẩm nói, không ngừng lui về phía sau. Ca, ca như thế nào hội biến thành nữ nhân, như thế nào hội, không không, này không phải ca, ca đường đường là nam tử, vì cái gì...

“Oánh nhi, ngươi làm sao vậy? Ngươi không sao chứ?” Ngao Quân lo lắng đỡ lấy Nguyệt Oánh hỏi, không rõ Oánh nhi vừa mới còn cao hứng như vậy, như thế nào đột nhiên thất hồn lạc phách đâu?

“Không, đừng đụng ta... Ngươi không phải ca, ca là nam tử, ngươi không phải, ngươi không phải...” Nguyệt Oánh dùng sức bỏ tay Ngao Quân đang đỡ ra, giống như điên cuồng mà hét.

“Oánh nhi.” Ngao Quân bắt hai vai Nguyệt Oánh đang điên cuồng, hét lớn, một rống này khiến Nguyệt Oánh điên cuồng chăm rãi bình tĩnh xuống, mờ mịt nhìn tuyệt sắc dung nhan trước mắt, gặp Nguyệt Oánh bình tĩnh xuống, Ngao Quân thở dài, nhẹ giọng nói: “Oánh nhi, thực xin lỗi ta không nên dối gạt ngươi, nhưng lúc ấy yếu nhập quân doanh, ta chỉ có thể giả nam trang, kỳ thật ta vốn là nữ tử, cha mẹ đều biết ta là tỷ tỷ ngươi, cũng không phải ca ca.” từ một cái ca ca biến thành tỷ tỷ, Oánh nhi nhất thời khó có thể chấp nhận đi.

“Tỷ tỷ? Không, ta không có tỷ tỷ, ta chỉ có ca ca, chỉ yêu ca ca, ca ca...” nguyệt Oánh ánh mắt trống rỗng kúi về sau lầm bẩm nói.

Đã kích này quá lớn, nàng không thể nhận, ca, nàng yêu nam tử, giấc mộng của nàng dĩ nhiên là cái nữ tử, nàng yêu thương nữ tử, thật sự là châm chọc! Ca ca, nàng cảm nhận thể nhưng đùa nàng, lừa nàng, nàng hận, hảo hận! Hận nữ nhân trước mắt, hận nàng, hận không thể giết nàng...

“Oánh nhi, ngươi...” Ngao Quân không thể tin trừng lớn mắt, nhìn ánh mắt trống rỗng Nguyệt Oánh nói, Oánh nhi vừa mới nói cái gì? Nàng nói nàng yêu ca ca? chẳng lẽ nàng... Vẫn đều yêu nữ phần nam trang nàng, không thể nào! Ngao Quân thể này mới bắt chi bắt giác nhớ tới biểu tình trong quá khứ của Nguyệt Oánh, còn có ánh mắt nóng rực kia, trong lòng cả kinh, nàng nhưng lại một chút cũng không biết.

“ngươi không phải ca ta, ta hận ngươi...” Nguyệt Oánh không biết không khí lực đẩy Ngao Quân ra, giống như điên rồi gào chạy ra ngoài hét lớn, còn đâm vào quần gia ngã xuống đất, sau đó không quan tâm chạy ra khỏi phủ.

Ngao Quân nhất thời không nghĩ tới Oánh nhi hội đột nhiên dùng sức đẩy nàng, còn ở trong khiếp sợ bị nàng đẩy lui về phía sau vài bước, sẽ ngã xuống đột nhiên hai bóng người chột lóe, Cẩn Hiến cùng Gia Luật Ứng hai người một tả một hữu đỡ lấy nàng, đồng thời lo lắng nói: “Quân, ngươi không sao chứ?”

“ta không sao. Oánh nhi, không được, ta muốn đi tìm Oánh nhi.” Ngao Quân vội vàng bỏ Cẩn Hiến cùng Gia Luật Ứng ra, nói xong sẽ lao ra ngoài, Oánh nhi như vậy đi ra ngoài nàng lo lắng, trong lòng thực bất an.

“Ta đi cùng ngươi.” Cẩn Hiến cùng Gia Luật Ứng lại cùng nói, nói xong đối với đối phương hừ lạnh một tiếng: làm chi học ta!

Ngao Quân cũng không quản hai người lúc đó nổi sóng, phân phó quần gia đem người tông phủ đi ra ngoài, chính là bên người vẫn hai người theo đuôi.

Nguyệt Oánh chạy như điên cũng không biết muốn chạy nơi nào, nàng thầm nghĩ rời xa người kia, nàng không nghĩ nhìn đến người kia, nàng không biết nàng muốn chạy tới nơi nào, chỉ có chạy như vậy mới phát tiết đau lòng, hận trong lòng.

Rốt cục mệt mỏi, Nguyệt Oánh ngồi xuống gốc đại thụ, tràn ngập đưa hận tại đây một khắc phát tiết, khóc lớn đối trời nói: “A... vì cái gì như vậy đối ta? Vì cái gì... Mạc Quân... Ta hận ngươi, ngươi lừa ta, ta hận ngươi, hận ngươi... Mạc Quân, ngươi đem ca trả lại cho ta, ca... a...”

Nhất thời vạn điều trong rừng đều bay lên, yên tĩnh trong rừng rối loạn không thôi.

Mệt mỏi, kêu mệt cả người như bị tháo nước ngã ngồi bên thụ, trong mắt vẫn như cũ lóe hận ý, khăn khăn thanh âm vẫn như cũ thì thào: “Ta hận ngươi, ta hận ngươi.”

“Hận, nói là vô dụng, hận sẽ trả thù...” Một thanh âm như quý mỵ vang lên sau lưng Nguyệt Oánh mang theo mê hoặc.

Nguyệt Oánh nâng dậy đôi mắt phần hận, quay đầu chỗ bóng cây, một người cao lớn cho bóng đứng, hai tay chấp sau lưng, thấy không rõ diện mạo như ẩn như hiện chỉ nhìn đến bên miệng một chút tươi cười tàn nhẫn, làm cho người ta thấy khủng bố, hơi thở áp bách.

Nguyệt Oánh lẳng lẳng nhìn người trước mắt tàn ra hơi thở quý dị, vốn hẳn là sợ hãi lại một chút cảm giác cũng không có, trong đầu chỉ có một câu: ‘hận, sẽ trả thù, trả thù...’ trong mắt hận ý càng sâu, bên miệng bứt lên một cái cười lạnh.

Nguyệt hắc phong cao, bên cạnh vách núi một lục y nữ tử đón gió mà đứng, gió thổi nổi lên mái tóc đen mềm mại, khuôn mặt tái nhợt thân thể nhu nhược như không xương, giống nhau gió thổi sẽ ngã, thật sự nhu nhược làm cho người ta nhìn không được tưởng đến ôm lấy nàng, hảo hảo mà yêu thương nàng nhưng hận ý lóe trong con ngươi ngoan lịch tại đem lạnh lại khủng bố như vậy, thị huyết như vậy.

“Tìm ta đến có chuyện gì?” một thanh âm trầm thấp mang theo mê hoặc vang lên đằng sau, mang theo ẩn ẩn ý cười cùng tàn nhẫn.

“Giúp ta giết một người.” Lục y nữ tử vẫn như cũ nhìn thiên không thị huyết nói, trong lời nói khắc sâu hận ý như vậy.

“Mạc Quân.” Người tới hiểu rõ cười nói, tự hắc ám đi ra một thân hắc y cao lớn, mặc dù không rõ mặt lại có thể nhìn đến miệng hắn mang theo ý cười tàn nhẫn, nánh mắt không chớp nhìn chăm chăm người trước mắt, trong mắt có ôn nhu chính mình cũng chưa nhận thấy, tuy chỉ chột lóe mà qua.

“Hừ, không hổ là thất sát lâu lâu chủ, như thế nào, có đáp ứng hay không?” lục y nữ tử hừ lạnh một tiếng, quay đầu mặt không chút thay đổi nhìn hắc y cao lớn trước mắt.

“Ta giết không được.” Hắc y nam tử nhún vai chỉ tiết nói, trong mắt cũng óe thật sâu hận ý: Mạc Quân.

“Nga, giết không được? Trên đời này có người thất sát lâu chủ giết không được? Hừ chẳng qua là một cái văn nhược thư sinh, lâu chủ cũng không tránh khỏi rất không tự tin đi?” Lục y nữ tử cười lạnh trào phúng nói, ánh mắt khinh thường nhìn nam tử trước mắt, nàng vô tình cứu nam tử này, đáp ứng vì nàng làm một chuyện.

“Ha ha... Văn nhược thư sinh? Không thể tưởng được Mạc Quân thật đúng là đã lừa gạt mọi người, ngươi cho rằng một văn nhược thư sinh có thể diệt toàn bộ ám dạ các tinh anh của ta?” hắc y nhân ha ha cười lạnh nói, kia tiếng cười tại vách núi đen có vẻ như địa ngục, giống như đèn từ địa ngục. Nếu không phải nàng cứu hắn một mạng, bằng thái độ của nàng đã sớm thi cốt vô tồn, trong mắt sát ý đột nhiên khởi: Nếu không phải Mạc Quân, hôm nay hẳn đã là thiên hạ bá chủ, lại như thế nào hội trở thành lâu chủ thất sát lâu đâu?

“Cái gì? Ý ngươi là ngươi sớm phái sát thủ đi giết Mạc Quân hơn nữa phái tất cả tinh anh ám dạ các nhưng...” Lục y nữ tử khiếp sợ nhìn hắc y nhân nói, trong mắt có không thể tin cùng nghi hoặc: ám dạ các là tổ chức giết người bên trong toàn tinh anh, nàng rất rõ ràng, thế nhưng còn giết không được Mạc Quân, chẳng lẽ Mạc Quân võ công thật sự lợi hại như vậy, nàng xem hắn một chút võ công cũng không có! Hẳn vì cái gì hội phái người đi giết Mạc Quân, hơn nữa một lần nhưng lại xuất động toàn bộ tinh anh ám dạ các, hẳn cùng Mạc Quân có thù hận?

“Toàn quân bị diệt.” Hắc y nam tử nói tiếp, bên miệng vẫn như cũ lộ vẻ cười tàn nhẫn, giống như có thuật độc tâm nói: “ngươi đoán đúng ta nhận thức Mạc Quân, hơn nữa cùng nàng có thâm cừu đại hận, nàng là chướng ngại lớn nhất trên đường xưng bá của ta, nhưng ta lại giết không được nàng, ta từng cùng Mạc Quân giao thủ, võ công của nàng bí hiểm, không có người biết nàng hội có võ công cao bao nhiêu, thực lực của nàng còn rất mạnh, nàng đáng sợ...”

“ngay cả ngươi đều giết không được nàng, chẳng lẽ ta thật sự nhận thua sao? Thật sự không động được nàng?” lục y nữ tử lui về sau từng bước suy sụp nói, trong lòng càng hận: vì cái gì, vì cái gì ngươi vĩ đại như vậy, vì cái gì? Ta không cam lòng... Ta không cam lòng a!

“Không, ở võ công chúng ta giết không được nàng, nhưng có một người giết được nàng.” Hắc y nhân đột nhiên quý dị cười rộ lên nói, cả người tàn mất một loại âm mưu.

“là ai? Người nọ võ công trấn cao sao, thật sự giết được nàng?” lục y nữ tử lập tức lại giống như thấy được hy vọng, kích động bắt lấy ống tay áo hắc y nam tử vội vàng nói.

“người nọ sẽ không có võ công, nhưng nàng tuyệt đối giết được Mạc Quân.” Hắc y nam tử giờ lên một cái thập phần tàn khốc thị huyết cười, tự tin tràn đầy nói.

“Ha ha... Ta tin tưởng ngươi, mặc kệ người nọ là ai, chỉ cần có thể giết được Mạc Quân là được.” Lục y nữ tử tàn nhẫn cười lớn mang theo hận ý lóe

lẻ, gọi lên một cái cười lạnh nói: “thế nhưng có vương bài này, Mạc Quân cũng sẽ không cần vội vã giết, có lẽ ta có thể đáp ứng người kia, cùng hân hợp tác, ha ha. ... Mạc Quân lộ huyết ở phía trước, ta nên hảo hảo mà lợi dụng người, được điều ta muốn, ta cũng hảo hảo cho người ném thử cái gì gọi sống không bằng chết, ha ha...”

Vốn tái nhợt khuôn mặt giờ phút này như quý địa ngục, đôi mắt gọn nước lóe thị huyết âm mưu, tiếng cười tại đây khủng bố như vậy. ... Hắc y nhân gọi lên một cái tàn nhẫn thị huyết tươi cười, cũng theo cất tiếng cười to. ... Kia hai tiếng cười thật sự làm cho địa ngục còn khiếp sợ.

Ngao Quân đang vì tìm được Nguyệt Oánh mà vui vẻ không thôi cũng không biết sóng gió đã nổi lên, âm mưu làm cho nàng khó có thể thừa nhận đang yên lặng tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 72: Trúng Kế.

Thái phó phủ phía sau núi, Ngao Quân quần áo trắng trước ‘sân vận động’, rốt cục xây xong, vì cấp Cẩn Hiên ngạc nhiên mấy ngày này vẫn vội vàng, cuối cùng hoàn thành, cũng chưa gấp lại Cẩn Hiên giờ phải đi tìm hân, hi hi. ... Ngao Quân cười ngọt ngào.

“Suy nghĩ cái gì? Vui vẻ như vậy?” Gia Luật Ứng đột nhiên không biết từ nơi nào nhảy ra, về mặt tà cười nói. Đôi mắt màu đỏ đã ẩn ẩn giận: hừ, lại suy nghĩ Âu Dương Cẩn Hiên, mỗi lần nghĩ đến hân nàng đều lộ ra tươi cười hạnh phúc ngọt ngào, hân nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng quả thật tâm muốn tê liệt, nàng chỉ có thể vì hân mà cười. ...

“Không có gì, Gia Luật Ứng, ta có việc muốn nói với người.” Ngao Quân xoay người lại, về mặt nghiêm mặt nói, hôm nay vô luận thế nào nhất định phải nói rõ ràng.

“Quân, người gọi cái này là ‘sân vận động’ đã xây xong? Người mấy ngày nay liên vì cái ‘sân vận động’ vẫn không để ý tới ta, ta đồ muốn nhìn rốt cục nó là vật gì.” Gia Luật Ứng giống như không nghe thấy Ngao Quân nói, một bộ hướng về ‘sân vận động’ phía trước. Thực cảm thấy hứng thú nhưng bộ dáng lại thật bất mãn nói.

“Gia Luật Ứng, đừng nói sang chuyện khác, hôm nay chúng ta liền đem hết thấy mọi chuyện nói rõ ràng đi!” Ngao Quân đóng mắt kiên định nói, đã nhiều ngày Gia Luật Ứng mỗi ngày ở bên người nàng nhưng mỗi lần nàng muốn nói rõ với hân, hân liền có biện pháp mang đề tài cấp dẫn nơi khác, làm cho nàng không mở miệng được, hôm nay nàng sẽ không làm cho hân tái đem đề tài này rời đi sở hữu chuyện, hôm nay sẽ giải quyết hết đi! Đau dài không bằng đau ngắn, tuy rằng nhìn hân thương tâm, tâm vẫn là hội đau nhưng chính mình hiện tại đã một mảnh rõ ràng, không hề mơ hồ, cho nên quyết tâm phải ngoan.

“Quân, chúng ta vào xem đi!” Gia Luật Ứng vẫn như cũ làm như không nghe đến lời Ngao Quân, tiếp tục nói xong lời nói chính mình, nắm tay Ngao Quân hướng sân vận động đi đến. Quân, ta đây là cấp người cơ hội, nếu người vẫn như cũ tuyệt tình thì không thể trách ta.

Ngao Quân cầm lại tay Gia Luật Ứng thờ dài, cường chế không đành lòng trong lòng, ngoan nhẫn tâm nói: “Gia Luật Ứng. ...”

Gia Luật Ứng đôi mắt màu đỏ chợt lóe, thân hình chợt lóe hung hăng ôm lấy Ngao Quân, Ngao Quân vừa định giãy dụa, Gia Luật Ứng đem đầu vùi vào cổ Ngao Quân nói: “Quân, đừng nhúc nhích, ta biết người muốn nói gì, ôm ta được không? Một chút là tốt rồi.”

Ngao Quân chậm rãi vươn tay, ôm lại Gia Luật Ứng, khép hờ mắt trong lòng từng trận bất đắc dĩ: Thông minh như hân, hân là sớm biết ý tưởng của nàng đi? Lại luôn luôn tại trước mặt nàng miễn cưỡng cười vui, hân như vậy làm cho nàng thật sự không đành lòng.

Hai người hữu tâm ôm nhau nhưng người bên ngoài xem hai người cũng là kim lòng không đầu muốn ôm, hồn nhiên vô song, ngay cả người khác đến cũng chưa phát hiện, cho nên người nọ giận dữ rời đi. [vô si, hừ hừ. ...]

Gia Luật Ứng nhìn Cẩn Hiên đi xa tà ác cười, Âu Dương Cẩn Hiên thế này chỉ là mới bắt đầu.

Cẩn Hiên về mặt tức giận về tới Cẩn vương phủ, phiên toái cầm kiếm đánh lên, nhưng kiếm pháp lại lộn xộn, tâm tư của hân hoàn toàn không ở trên thân kiếm, trong lòng không ngừng mà nói với chính mình: kia chính là hiểu lầm, chính là hiểu lầm, Quân sẽ không phản bội hân, hân phải tin tưởng nàng, không nghĩ, không cần suy nghĩ. Nhưng trong đầu lại lần nữa hiện lên hình ảnh kia, hai người ôm nhau, Gia Luật Ứng biểu tình sung sướng say mê, Quân khép hờ mắt nắm thắt lưng hân, ‘thâm tình’ như vậy. ... Không, không nghĩ, đó là hiểu lầm.

Trong phiên toái Cẩn Hiên cũng không có phát hiện có người chậm rãi tiến lại gần, kiếm phong thẳng tắp hướng người tới, cả kinh, chạy nhanh khai kiếm phong, hiểm hiểm địa xẹt qua khuôn mặt, người tới về mặt trắng bệch ngã ngồi trên mặt đất, trên mặt hoảng sợ muôn dạng.

“Vũ Doanh, muội không sao chứ?” Cẩn Hiên dừng kiếm nâng Vũ Doanh bị dọa ngốc dậy, khẩn trương hỏi. Ngầm bực chính mình nhưng lại thiếu chút nữa thất thủ làm bị thương Vũ Doanh, nhất là nhìn đến nàng mặt trắng bệch.

“Tam ca ca...” Vũ Doanh nâng lên khuôn mặt kinh hồn nhò nhẩn, hai mắt đắm lệ nhìn Cẩn Hiên nhọc nhọc nói, khuôn mặt còn hạ hai hàng lệ.

“Vũ Doanh thực xin lỗi, dọa đến muối.” Cẩn Hiên đau lòng nhẹ giọng nói.

“Tam ca ca hù chết Vũ Doanh, Vũ Doanh nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại người, ô ô...” Vũ Doanh nhân cơ hội nhào vào lòng Cẩn Hiên thấp giọng khóc, bộ dáng yếu đuối lạnh run, tham lam hít đặc hữu nam tính dương cương khí trên người Cẩn Hiên.

“Vũ Doanh ngoan, đừng khóc, là Tam ca ca không tốt, đến, bên ngoài lạnh lẽo, chúng ta đi vào trước.” Cẩn Hiên nhẹ nhàng mà chà lau khô mát nước mắt, đem nàng phù chính sẵn sóc nói. Không biết Vũ Doanh chờ chính là những lời này.

“Àn.” Vũ Doanh ôn nhu gập đầu, khuôn mặt tái nhợt còn tồn tại hoảng sợ, cả người nhu nhược không xương tựa vào trên người Cẩn Hiên, thời điểm Cẩn Hiên không chú ý quý dị cười, cả người như u mị.

“Ca, đi mau a!” Nguyệt Oánh sôi nổi chạy phía trước, đối Ngao Quân phía sau thúc dục, về mặt hưng phấn.

“Biết, Oánh nhi người như thế nào so với ta còn hưng phấn hơn a!” Ngao Quân sùng sục nhìn Nguyệt Oánh sung sướng hoa chân múa tay cười nói.

Đối Oánh nhi nhanh như vậy liền tha thứ nàng, thực làm cho nàng vui vẻ, Oánh nhi mất tích làm nàng lo lắng không thôi, nàng nghĩ đến nàng hội mất muối muối đáng yêu này, nghĩ đến cả đời nàng cũng không tha thứ nàng nhưng là không thể tưởng được, đêm đó nàng chính mình trở lại, về mặt nghĩ thông suốt bộ dáng đối nàng nói, nàng đã muốn nghĩ thông, tha thứ nàng nhưng nàng có thói quen kêu ca, cho nên vẫn là kêu ca, nàng lại là cái muối muối đáng yêu sẵn sóc, bọn họ lại nhớ tới từ trước mỗi ngày nàng trong ổ chăn đứng lên, trong lòng đều là một loại hạnh phúc đã lâu này lên.

“Đó là đương nhiên, thật muốn biết vương gia nhìn đến ‘sân vận động’ có thể hay không giống ta bị kinh hách, có thể hay không giống ta mất mặt như vậy?” Nguyệt Oánh cười đến vô cùng sáng lạn kéo tay Ngao Quân, nghịch ngợm nói, đột nhiên về mặt ái muội tựa vào bên tai Ngao Quân nói: “Tôi trọng yếu là vương gia đến lúc đó nhất định hội thâm tình chân thành ôm chặt ca, ôn nhu nói: ‘Quân, nàng thật sự làm cho ta rất ngạc nhiên’, oa cơ nào cảm động! Ha ha...”

“Tốt! Người dám trêu ta, xem ta không dám đánh người.” Ngao Quân bị Nguyệt Oánh vừa nói, mặt nhất thời hồng như nấu chín, oán trách nói, nói xong làm bộ sẽ đánh Nguyệt Oánh.

Nguyệt Oánh giống như đã sớm dự đoán được, ha ha nờ nự cười nói: “Ha ha... Ca đỏ mặt, ca thẹn thùng, đến a, đến đánh ta!” trong lòng lại một trận cười lạnh: Tương cùng người âu yếm cùng một chỗ, nằm mơ... Ta sẽ không cho người.

“Người đừng chạy.” Ngao Quân đuổi theo, mặt càng hồng nói. Ai không nghĩ thiên hạ đệ nhất quân sư da mặt lại mỏng như vậy đâu.

Hai người người truy ta đuổi vui đùa âm ỉ đi vào Cẩn vương phủ, ngựa quen đường cũ đến phòng Cẩn Hiên, có điểm kỳ quái vì cái gì một đường đi, cũng chưa nhìn thấy người nào?

Ngao Quân mang theo mỉm cười ngọt ngào ý định đi vào, lại nghe bên trong truyền ra một cái nhọc nhọc thanh âm: “Tam ca ca, người thật sự đáp ứng ta không ly khai ta?” trong thanh âm mang theo bất an còn có thoáng vui mừng.

Ngao Quân trên mặt tươi cười cứng lại, chậm rãi tới gần phòng, cửa phòng khép hờ, theo trong phòng vừa vặn thấy Vũ Doanh mềm mại không xương tựa vào trên người Cẩn Hiên, mà Cẩn Hiên một tay hoàn trên lưng nàng, một tay ôn nhu đem sợi tóc trên trán phủ đến sau tai, động tác là mềm nhẹ như vậy, cẩn thận như vậy, tựa như đối đãi bảo bối chân quý, thấy không rõ biểu tình trên mặt, ghê tởm hơn là hai người thể nhưng ngồi trên giường, rõ như ban ngày bọn họ như thế nào có thể... Thoạt nhìn như đôi vợ chồng ân ái, không, nàng hẳn nên tin Cẩn Hiên, hẳn chính là đem nàng làm muối muối, bọn họ không có gì, phải tin tưởng Cẩn Hiên, hẳn không phải người như vậy.

Nhưng lúc này lại nghe Cẩn Hiên mở miệng nói: “Àn, tam ca ca đáp ứng người, không ly khai người, bồi bên cạnh người.” Thanh âm là ôn nhu như vậy, khẳng định như vậy.

Ngao Quân quyền đầu nắm chặt, trên mặt thoạt xanh thoạt trắng, đôi mắt sâu không lường được nhìn không ra cảm xúc gì.

Xoay người vung áo bào lên, cước bộ trầm trọng không chút do dự ly khai, này một màn, thật sâu làm nàng đau đớn. Nàng rất muốn tin tưởng Cẩn Hiên rất muốn nói cho chính mình kia chính là hiểu lầm, Cẩn Hiên sẽ không phản bội nàng, Cẩn Hiên là dạng người gì nàng tới rõ ràng, không phải sao? Hẳn yêu nàng như vậy, vì nàng bị nhiều khổ sở như vậy, bọn họ thật vất vả mới cùng một chỗ, tại đây Cẩn Hiên sẽ không thay đổi.

Nhưng trong đầu vẫn không chịu chấp nhận hiện lên một màn kia, nàng về mặt hạnh phúc tựa vào trong lòng Cẩn Hiên, mà Cẩn Hiên không có đẩy nàng ra, ngược lại nhanh ôm nàng, động tác nhiệt nhu như vậy, như vậy sợ làm bị thương nàng, hẳn vì nàng khẽ vuốt tóc, động tác thân thiết vô cùng, hẳn nhưng lại làm như đương nhiên, giống như là động tác thường xuyên, bên tai không ngừng vang lên giọng Thanh Vũ Doanh hỏi lại vừa sợ vừa hi, mà Cẩn Hiên lời hứa hẹn kiên định... Nàng không nghĩ, không muốn nghe, nhưng hình ảnh kia, thanh âm kia nhưng vẫn như quý mỵ dây dưa nàng.

“Hừ, ca, người như thế nào nhẫn được? Vương gia hẳn... Hẳn hơi quá đáng.” Nguyệt Oánh đột nhiên về mặt tức giận vọt tới trước Ngao Quân nổi giận dùm dùm nói, tay nhỏ bé nắm chặt chẽ, một bộ dáng muốn đánh người.

“Đây chính là hiểu lầm, Cẩn Hiên hẳn không phải người như thế.” Ngao Quân suy nghĩ rồi xa bị kéo lại, nắm chặt quyền đầu khẳng định nói, kia kiên định biểu tình tựa như thuyết phục Nguyệt Oánh nhưng càng như đang nói chính mình.

“Cái gì hiểu lầm? Hừ ta đã sớm biết bọn họ có vấn đề, chỉ có ca, người mới ngày ngốc tin tưởng hần, hừ, nam nhân đều hoa tâm, gặp một cái yêu một cái, nghĩ đến vương gia cùng nam nhân khác không giống nhau, không thể tưởng vẫn là một cái đức hạnh, nhìn đến mỹ nữ nhu nhược tâm liền ngứa....” Nguyệt Oánh một bộ ta đã sớm biết bùm bùm lên án nam nhân, người khác không biết còn tưởng rằng nàng bị nam nhân lừa có bao nhiêu thảm.

“Oánh nhi, đừng nói lung tung, Cẩn Hiên hần cùng nam nhân khác không giống nhau, hần sẽ không hoa tâm.” Ngao Quân uống trụ Nguyệt Oánh, bỏ qua một bên đầu thân nhiên nói nhưng ngữ khí vẫn là khẳng định, Tuyết nói qua Cẩn Hiên là cái nam tử si tình tuyệt chủng, mà thời gian ở cùng Cẩn Hiên nàng cũng đồng ý với Tuyết, Cẩn Hiên hần không giống với các vương tôn quý tộc khác, hần đối cảm tình chuyên nhất, quyết không hội chán chừ, sẽ không gặp một cái yêu một cái, sẽ không, sẽ không....

“Muội nói lung tung, việc này tất cả mọi người đều biết, vương gia mấy ngày này, mỗi ngày cùng cái nữ nhân kia cùng nhau du hồ, cùng nhau du ngoạn, cùng nhau cưỡi ngựa, cùng nhau ngắm hoa cơ hồ mỗi thời khắc đều ở cùng một chỗ, mà cái nữ nhân kia cũng trụ đến căn vương phủ, ngay tại phòng cách vách vương gia, hơn nữa vương gia còn mang nàng đi quân doanh, cái nữ nhân kia trước mặt mọi người ôn nhu vì vương gia lau mặt, trong doanh huynh đệ đều nói bọn họ hai người rất xứng đôi, nói cái nữ nhân kia nhất định sẽ là vương phi, bởi vì vương gia thực thích nàng, đi đường sợ nàng ngã, uống nước sợ nàng nghẹn, gặp gió sợ nàng cảm lạnh quả thực là sủng ở trong lòng bàn tay cũng thấy đau, này đều là Triệu Chi Dương nói ta biết, không tin người đi hỏi bọn họ, toàn doanh huynh đệ đều có thể làm chứng.” Nguyệt Oánh tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng, đếm ngược tội trạng Cẩn Hiên, còn sợ Ngao Quân không tin ngay cả toàn bộ quân doanh huynh đệ cũng nói ra.

“Oánh nhi nói là thật sự?” Ngao Quân đóng nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt nói, đau lòng lợi hại. Tâm vẫn tin tưởng vững chắc bị động, bởi vì nàng tin tưởng Oánh nhi sẽ không lừa nàng, kia hết thảy đều là sự thật. Nhưng nàng không biết, hiện tại Oánh nhi đã không phải cái kia thiên tà vô chân ngày trước, một lòng chỉ yêu nàng Oánh nhi, nàng hiện tại một lòng muốn trả thù.

“Ca, người không sao chứ! Tuy rằng đây là sự thật nhưng Oánh nhi không nên nói cho ca, biết rõ ca sẽ bị thương tâm nhưng Oánh nhi không nghĩ lừa ca, đối tượng lại sẽ hối hận, ca hội trách Oánh nhi.” Nguyệt Oánh vẻ mặt lo lắng đỡ lấy Ngao Quân, một bộ không nên nói cho người biểu tình, kia nói nhìn như đơn thuần lại càng thêm khẳng định độ tin cậy lời nàng lúc trước.

“Ta không sao, Oánh nhi chúng ta đi thôi!” Ngao Quân kéo Nguyệt Oánh cho nàng an tâm cười, nhưng cười kia cũng là đẹp như thế, đau lòng như thế, chua xót như thế.

Nguyệt Oánh bị Ngao Quân kéo ra Căn vương phủ, nhìn Ngao Quân phía trước lôi kéo nàng bước nhanh về phía trước trong lòng từng trận khoái cảm trả thù. Mặc Quân, ta sẽ đem sở hữu đau đến ngàn lần trả lại cho người, cho người cũng thử một lần loại cảm giác bị người mình yêu lừa gạt, phản bội, ha ha.... Người mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng tâm người đã dao động, tâm người đã tin ta nói.... Ha ha....

Ngao Quân rời đi, Cẩn Hiên trong phòng buồng Vũ Doanh ra nói: “Mau ngủ đi! Người vừa bị dọa không nhẹ, nghỉ ngơi một chút, tam ca ca đáp ứng người ở trong này cùng người, sẽ không rời đi, người an tâm ngủ.”

Nhìn Vũ Doanh hô hấp trở nên đều đều, Cẩn Hiên nhẹ nhàng thở ra, nhẹ nhàng mà đi ra khỏi phòng, tay Vũ Doanh run run lôi kéo hần không để hần đi, kia bộ dáng khiến hần không đành lòng chỉ phải ngồi bên giường an ủi nàng, làm cho nàng an tâm nghỉ ngơi. Ai ngờ, hần vừa ly khai phòng, người trong phòng ánh mắt nhắm chặt nháy mắt mở, lạnh lùng cười, hần cùng Ngao Quân đều đã lọt vào bẫy.

Ngao Quân cùng Nguyệt Oánh vừa ra Căn vương phủ, liền đón nhận vẻ mặt trung vũ vương vui mừng, trung vũ vương vừa thấy bọn họ đầu tiên là cả kinh, sắc mặt thay đổi, mà Ngao Quân hiện tại căn bản là không để ý, cũng không muốn nhìn đến người có liên quan cùng Thành Vũ Doanh, lôi kéo Nguyệt Oánh làm như không thấy lướt qua trung vũ vương.

“mặc thái phó xin dừng bước.” Đang lúc Ngao Quân nghênh ngang mà đi, trung vũ vương lại đột nhiên xoay người kêu lại.

Ngao Quân dừng cước bộ, đứng tại chỗ nhưng không có xoay người, cũng không nói, nàng đang chờ hần nói, tuy rằng không thích Thành Vũ Doanh nhưng đối trung vũ vương nàng vẫn là kính trọng, huống chi hần vẫn là sư phó Cẩn Hiên.

“mặc thái phó có không tìm chỗ nói chuyện.” Trung vũ vương ngồi vào bên người Ngao Quân nhìn không ra cảm xúc nói.

Ngao Quân không nói, chính là cất bước về phía trước đi, nói chuyện? Bọn họ có thể có cái gì để nói?

Từ lâu lâu hai trong sương phòng, Ngao Quân mặt không chút thay đổi ngồi, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì, trung vũ vương nhìn sừng mặt tuyệt mỹ Ngao Quân vẻ mặt trầm tư đồng dạng không biết suy nghĩ cái gì, chỉ có Nguyệt Oánh vẻ mặt tò mò nhìn Ngao Quân, nhìn sang trung vũ vương, mắt to vụt sáng. Không khí quý dị như vậy....

“Mặc thái phó người biết lão phu tìm người có chuyện gì đi?” trung vũ vương rốt cục đánh vỡ quỷ dị, quan sát phản ứng Ngao Quân nói.

“Không biết.” Trong trầm mặc Ngao Quân xem cũng chưa xem trung vũ vương, vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ, thân nhiên nói, nghe không ra cảm xúc gì.

“Chẳng lẽ Căn vương không nói với người sao?” trung vũ vương một bộ chán kinh biểu tình hỏi ngược lại nhưng rất nhanh liền bình tĩnh, vỗ chòm râu không biết đang suy nghĩ gì, nếu có chút giống như vô thần khí.

“Nói cái gì?” Ngao Quân rốt cục quay đầu, đôi mắt sâu không lường được bắn thẳng đến trung vũ vương lạnh nhạt nói. Thanh âm vẫn như cũ không có gì pháp phòng, tựa hồ muốn nói cùng nàng không quan hệ, nhưng quyền đầu nắm chặt lại biểu hiện nàng thực khẩn trương.

“Căn vương ngày hôm qua đột nhiên hướng lão phu cầu thân, nói hần muốn kết hôn Doanh nhi, hơn nữa hội chiếu cố nàng cả đời, lão nhân ta thực sinh

khí, đương trường là đem Cẩn vương tức giận mắng một trận, mắng hấn một khí đã như vậy vì sao lúc trước lão phu hướng hoàng thượng cầu thân lại cự tuyệt như vậy, làm hại Doanh nhi thương tâm không thôi.” Trung vũ vương tựa hồ còn tức giận vỗ bàn nói, đôi mắt cơ trí lại không lúc nào rời Ngao Quân.

“Sao lại đâu?” Ngao Quân vẫn như cũ động cũng chưa động thanh âm bình thản không có tí gợn sóng nói, làm người ta nghĩ đến nàng căn bản là không cần, trung vũ vương nói lời nói căn bản là đôi nàng không hề ảnh hưởng, nhưng chỉ cần nhìn mặt nàng không hề có huyết sắc liền biết những lời này có ảnh hưởng thế nào tới nàng, móng tay cắm vào bàn tay chảy ra máu tươi, lại hồn nhiên chưa thấy. Nàng chịu đựng, cố gắng không chế suy nghĩ chính mình, nàng muốn biết sự tình rốt cục vì sao lại thế này?

“Ai, sau lại hấn cùng Doanh nhi cùng nhau quỹ xuống cầu lão phu, hướng lão phu nói cội lòng hấn thật sự yêu người, muốn cho người làm vương phi hấn, cho nên mới hội làm như vậy nhưng trải qua mấy ngày ở chung hấn phát hiện hấn càng ngày càng không bỏ Doanh nhi xuống được, hơn nữa bọn họ lại vẫn có vợ chồng chi thân, cho nên hấn thỉnh lão phu đem Doanh nhi gả cho hấn, cùng người đồng thời gả cho hấn.” Trung vũ vương giống như bắt đắc đi thờ dài, nhìn đến Quân ân nhần thần sắc, đôi mắt cơ trí rất nhanh hiện lên tia không đành lòng, nhưng đã bị che dấu.

Ngao Quân cố không chế suy nghĩ tại đây một khắc hồng mắt, lòng vỡ thành từng mảnh từng mảnh, nhỏ máu, tay che trái tim đang chảy máu, đôi mắt sâu không lường được trở nên tan rã, bên tai không ngừng vọng tiếng: ‘bọn họ lại có vợ chồng chi thật...’, Âu Dương Cẩn Hiên, chàng thật sự phản bội ta? Chàng hiện tại thật sự cùng Thành Vũ Doanh một chỗ.

“Mặc thái phó, người không sao chứ?” Trung vũ vương lo lắng đứng dậy, về mặt khăn trương muốn tiến lên đỡ Ngao Quân nói, hấn là thật sự lo lắng, trong lòng từng trận không đành lòng nhìn đến Ngao Quân như vậy, không ngừng hỏi chính mình: Làm như vậy có đúng không?

“không có việc gì, sau lại sao?” Ngao Quân ngăn cản trung vũ vương muốn tiến lên đỡ mình, cắn răng lạnh lùng lạnh nhạt nói. Nàng còn muốn tiếp tục nghe.

“Ai, lão phu lúc ấy tức giận đến đánh hấn một chưởng, nhưng hấn vẫn là không để ý, Doanh nhi cũng cầu lão phu, làm cho bọn họ cùng một chỗ, nói nàng nguyện ý cùng người công thị nhất phu, nàng nguyện ý là thiếp chỉ cầu có thể cùng Cẩn vương cùng một chỗ. Lão phu già rồi, chỉ cần Doanh nhi có thể hạnh phúc, lão phu sẽ không quản, cho nên lão phu đã đáp ứng bọn họ, hiện tại lão phu muốn cầu người một việc.” Trung vũ vương nhắm mắt giống như bắt đắc đi thờ dài nói, hấn nhắm mắt bởi vì không nghĩ nhìn đến người trước mắt rõ ràng thương tâm muốn chết lại còn giả dạng kiên cường.

“Chuyện gì?” Ngao Quân thanh âm đã biến thành vô lực nói.

“Về sau Doanh nhi nếu có chút không đúng, mời người thông cảm cho, hy vọng các người có thể hảo hảo ở chung.” Trung vũ vương về mặt thành khẩn nói. Lời này giống như thực giống như giả.

Ngao Quân bất trí nhất tữ, gian nan đứng lên, ở trong mắt Nguyệt Oánh cùng trung vũ vương lo lắng gian nan đi ra ngoài, nàng hiện tại đầu óc một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn không thể tự hồi, đau lòng khiến không còn cảm giác, hình như có cái gì muốn nảy lên bình thường.

Nàng không biết nàng như thế nào trở lại phủ thái phó, một khắc nhìn thấy Gia Luật Ứng kia nàng muốn cười nhưng lại cười không nổi, yết hầu nhất ngọt, một cổ huyết tinh đi lên, ở trong ánh mắt lo lắng của Gia Luật Ứng văng ra một mồm máu tươi, kiên cường liền hồng mắt, lâm vào bóng tối.

Trong bóng đêm, nàng nhìn thấy Cẩn Hiên cùng Thành Vũ Doanh ân ái ôm nhau, thấy được Cẩn Hiên ôn nhu săn sóc đối Thành Vũ Doanh hỏi han ân cần, thấy được Thành Vũ Doanh hoài lứa nhỏ của Cẩn Hiên, Cẩn Hiên về mặt hạnh phúc dán tại bụng nàng nghe thanh âm lứa nhỏ, mà nàng lại chính là cái người dư thừa, Cẩn Hiên không nhìn nàng, ngẫu nhiên ngoái đầu nhìn nàng liếc một cái, cũng không tái là thâm tình mà là áy náy cùng lạnh lùng, không, Cẩn Hiên, chàng không thể đối ta như vậy.... Không...

“Không...” Ngao Quân trong lúc ngủ mơ hồ khóc tỉnh lại, hai hàng thanh lệ theo hai má chảy xuống dưới, nàng tựa hồ trở nên yếu khóc.

“Quân, nàng tỉnh?” ngồi trước giường Gia Luật Ứng về mặt thả lỏng ôm Ngao Quân vui vẻ nói, Quân rốt cục tỉnh, tuy rằng đại phu nói nàng chính là khó thở công tâm không có gì trở ngại nhưng hấn vẫn lo lắng, hấn phải canh giữ bên người nàng.

“Gia Luật Ứng, người như thế nào ở đây?” Ngao Quân ánh mắt tan rã dần dần có tiêu điểm, nâng lên ánh mắt nghi hoặc nói.

“Nàng đột nhiên học máu té xỉu, làm ta giật cả mình, Quân đừng làm ta sợ nữa, được không?” Gia Luật Ứng gắt gao cầm tay Ngao Quân khăn trương hỏi, coi như Ngao Quân tùy thời đều rời đi hấn.

“Ta không sao.” Ngao Quân phiết qua đi, không nhìn tới Gia Luật Ứng thâm tình mà lo lắng, xem qua một màn ở Cẩn vương phủ, nghe được hết thấy, Oánh nhi nói, lão vương gia nói, một màn tựa như đèn kéo quan lại lần nữa hiện ra trong đầu nàng, tra tấn nàng, nàng không nghĩ làm cho Gia Luật Ứng nhìn đến nàng yếu đuối, không nghĩ hấn nhìn đến nàng chật vật như thế, trước mặt hấn nàng hấn là ngao thị thiên hạ Mạc Quân.

“Quân, đừng né theo ta đi! Nếu là Âu Dương Cẩn Hiên thực có lỗi với nàng, nàng làm sao còn lưu luyến đâu?” Gia Luật Ứng đem mặt Ngao Quân quay lại, định trụ thâm tình nói, ánh mắt sáng quắc giống như đem nàng nhìn thấu.

“Ta không biết người đang nói cái gì?” Ngao Quân thề thốt phủ nhận nói, trốn tránh ánh mắt Gia Luật Ứng, nàng như vậy làm thương tâm Gia Luật Ứng, vì cái gì hấn còn muốn thâm tình đối đãi nàng như thế?

“Đừng tránh ta, Mạc Nguyệt Oánh đã nói cho ta, Âu Dương Cẩn Hiên thật quá đáng, Quân, ta vốn đã nghĩ tốt lắm, nếu nàng thật sự yêu hấn như vậy, mà hấn thật sự có thể cho nàng hạnh phúc ta nguyện ý buông tay, nhưng hiện tại hấn lại phản bội nàng, nam nhân như vậy không cần, Quân theo ta đi! Ta Gia Luật Ứng xin thề cả đời chỉ yêu nàng tuyệt đối hội không lại có nữ nhân khác, ta cũng không hội hoàng cung Thương Liễu, chúng ta tìm một thế ngoại

đào viên sống ẩn cư, cuộc sống hạnh phúc được không?” Gia Luật Ứng không hề tà cười, mà là chân thành cười, kiên định cười, thâm tình cười nhìn Ngao Quân tựa hồ say mê.

“Gia Luật Ứng người. ... Người tội gì đâu? Ta Lăng Ngao Quân có đức gì có thể cho người thâm tình như thế đối đãi?” Ngao Quân mắt ứa lệ động tình nói.

Không thể phủ nhận giờ khắc này, hoàn cảnh này Gia Luật Ứng lời nói thật sâu đã động nằng, đối với nam tử nằng cô phụ này nằng rối loạn, nằng hiểu được tâm chính mình, Cần Hiên là người nằng yêu nhưng hấn lại phản bội nằng, Gia Luật Ứng bị nằng phản bội lại vẫn như cũ cuồng dại dứt khoát nằng rớt cục nên làm gì đây? Nằng là tuyệt đối không thể cùng Thành Vũ Doanh thờ chung một chồng, cũng không khả năng tro mắt nhìn Cần Hiên trong lòng nữ nhân khác, nếu là như vậy nằng nhất định hội lựa chọn không chút lưu tình rời đi, thật sự muốn cùng Gia Luật Ứng sao?

“Bởi vì nằng đáng giá, bởi vì ta yêu nằng thật sâu yêu nằng, không thể kiềm chế đã xâm nhập cốt tủy.” Gia Luật Ứng chậm rãi tới gần Ngao Quân, đôi mắt màu đỏ thâm tình nhìn chăm chú nằng ngừ khí kiên định nói.

Ngao Quân nhìn khuôn mặt tuấn mỹ chậm rãi tới gần nằng biết hấn muốn gì nhưng nằng cũng không nghĩ cự tuyệt hấn, Gia Luật Ứng làm cho nằng bất đắc dĩ lại là nam tử si tình.

Gặp Ngao Quân không cự tuyệt Gia Luật Ứng trong lòng một trận mừng như điên, kêu gọi lên đôi môi phấn nộn như cánh hoa hồng mà hấn ước mơ đã lâu, mềm nhẹ hoàn mỹ nhẹ nhàng mà nhắm nháp, Ngao Quân động tình đáp lại, trong lòng từng trận chua xót, trong lòng nằng vẫn tưởng là Cần Hiên, nằng thật sự là không có thuốc chữa.

Được Ngao Quân đáp lại, Gia Luật Ứng lại kích động không thôi, vừa muốn hôn sâu, một tiếng giận liên vang lên.

“Các người đang làm gì?” Cần Hiên cả người tản ra hàn băng, nhưng đôi mắt thâm thúy lại đầy lửa giận, nổi giận lên nhìn thẳng đôi nam nữ hôn nhau cùng một chỗ, trong lòng từng trận đau lòng.

Hai người trên giường nghe tiếng lập tức tách ra nhưng không có kinh hoàng, Ngao Quân lạnh lùng nhìn Cần Hiên liếc mắt một cái, phớt qua đi không nghĩ nhìn người trước mắt, Gia Luật Ứng tà cười đứng lên, cùng Cần Hiên đối diện khẽ liếm môi một chút, giống như hồi tưởng về cái hôn kia.

“Quân, nằng không theo ta giải thích gì sao?” Cần Hiên hít sâu một hơi, hàn thanh hỏi. Vì cái gì nằng có thể lạnh lùng như thế? Vì cái gì không nói lời nào? Chẳng lẽ là chột dạ sao? Chỉ cần nằng giải thích ta liền tin tưởng, ta có thể nói cho chính mình này chính là hiểu lầm.

“Không có gì giải thích.” Ngao Quân vẫn như cũ không nhìn về phía Cần Hiên, lạnh lùng trả lời. Nằng vì cái gì cần giải thích, nên giải thích là hấn, là hấn phản bội nằng trước, hấn đã cùng Thành Vũ Doanh có vợ chồng chi thật, hiện tại lại đến chất vấn nằng cùng nam nhân khác hôn môi, hử, này có tính là chỉ cho phép quan quân phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn! Hử nằng cũng không phải là nữ tử cổ đại tam tòng tứ đức, huống chi vừa rồi là nằng cam tâm tình nguyện, càng không có gì giải thích.

“Nằng. ...” Cần Hiên không nghĩ tới Ngao Quân thế nhưng hội lạnh lùng trả lời hấn như vậy, thẳng tắp nhìn nằng, thật sự nghĩ không hiểu vì cái gì nằng hội đột nhiên biến thành như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Vừa muốn lướt qua Gia Luật Ứng hướng Ngao Quân đi đến hỏi rõ ràng, lại bị Gia Luật Ứng ngăn cản.

“Vương gia, không biết đến đây có chuyện gì?” Gia Luật Ứng tà ác cười nói, một bộ hấn là chủ nhân.

“Tránh ra.” Cần Hiên xem cũng không xem Gia Luật Ứng, ánh mắt cũng không chớp không rời Ngao Quân, lạnh lùng nói. Hấn đó là thái độ gì? Giống như hấn là trưởng phu của Quân, thực thiên kinh địa nghĩa mà hấn một cái nam tử đem khuya đến phòng nữ tử còn làm chuyện như vậy, hấn không chất vấn hấn, hấn ngược lại đến chất vấn hấn. ... Trong đầu không chịu không thể nhớ tới tình cảnh hai người ôm nhau sáng nay, còn vừa mới hôn sâu, tức giận càng sâu.

Nhưng Gia Luật Ứng từng bước cũng không đi, tà cười nhìn Cần Hiên khiêu khích, hai người giằng co. [vô sỉ, siêu cấp vô sỉ. ... A, tội nghiệp Hiên ca của ta.]

“Vương gia đến có chuyện gì sao?” lúc này Ngao Quân ra tiếng hỏi, này một tiếng vương gia phân rõ giới hạn hai người. Ngao Quân chậm rãi xuống giường, lạnh lùng nhìn thẳng Cần Hiên nói. Nằng đã quyết định đối mặt, nếu Cần Hiên thật sự không bỏ xuống được Thành Vũ Doanh, như vậy nằng nguyện ý buông tay thành toàn cho bọn họ, nhưng muốn nằng cùng nữ nhân khác chia sẻ nam nhân, chia sẻ tình yêu, đó là tuyệt đối không có khả năng, thả làm ngọc vỡ không làm ngôi lành.

“Vương gia? Chuyện gì? Lăng Ngao Quân, bốn vương đồ muốn biết đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì mới vài ngày không thấy đã đối ta lãnh đạm như thế, người cho nam tử xa lạ lưu lại trong phòng vì cái gì. ... Vì cái gì người nhưng lại cùng hấn làm chuyện như vậy? Vì cái gì phản bội ta?” Cần Hiên bị một tiếng ‘vương gia’ này cấp sinh khí, tức giận tới đỉnh điểm lướt qua sự ngăn cản Gia Luật Ứng vọt tới trước mặt Ngao Quân tức giận quát. Chết tiệt, hai người khẩu khí như thế giống nhau, ngược lại hấn thật sự cảm thấy như khách không mời mà đến, hồng hào sự của bọn họ.

Ngao Quân nhìn Cần Hiên thịnh nộ, trong lòng cười lạnh, lạnh lùng nhẹ nhàng mà nói ra. ...

Q.2 - Chương 73: Thành Thân.

“Không phát sinh chuyện gì, cũng không phải bản quan tị mà không thấy, mà công vụ bận rộn, Gia Luật hoang tử mới tới Long Hiên bản quan nếu làm ‘tướng bồi’ đương nhiên làm hết phận sự, vì cái gì đối người lãnh đạm? Bản quan xưa nay đa như vậy, không có cái gì gọi là lãnh đạm, hơn nữa Gia Luật hoàng tử đối bản quan mà nói cũng không phải người xa lạ, đêm khuya lúc này bản quan cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, về phần phản bội lại không biết vương gia từ đâu nói lên, bản quan làm chuyện gì vương gia tựa hồ không nên xen vào đi!” Ngao Quân không sợ nhìn lại Cẩn Hiên, lạnh lùng mà xa cách, hoàn toàn xem Cẩn Hiên trở thành người xa lạ.

“Bản quan? Quân... Người có biết người đang nói gì không?” Cẩn Hiên không thể tin lui về phía sau từng bước nhưng vẫn là nắm chặt hai vai Ngao Quân, câu mày hỏi. Rốt cuộc phát sinh cái gì? Vì cái gì mọi chuyện lại như vậy, Quân vì cái gì đột nhiên xa lạ như vậy?

“Ta biết.” Ngao Quân vẫn như cũ lạnh lùng nói.

“Vương gia ta nghe được, cho nên người là có thể dời đi, trong phủ hân là có người đang chờ người đi?” Gia Luật Ứng tà cười tựa vào một bên tường, đồ thêm dầu vào lửa.

“Vương gia thỉnh hỏi.” Ngao Quân bỏ tay Cẩn Hiên ra, kiên quyết xoay người sang chỗ khác, thanh âm lạnh lùng nói. Âu Dương Cẩn Hiên ta thành toàn chàng...

“Ha ha... Thì ra là thế, nguyên lai chân tướng là như vậy, nguyên lai sở hữu hết thảy đều là giả, nguyên lai Ngao Quân nàng là người lãnh như vậy...” Cẩn Hiên đột nhiên ha ha cười, tần một ít mạc danh kì diệu trong lời nói.

Nhìn đến hai người ăn ý như thế, buổi sáng thâm tình ôm nhau, còn có vừa mới hân đến Mạc Nguyệt Oánh tìm mọi cách quấy nhiễu không cho hân vào, thời điểm như vậy hân không có tiện tiến vào, ngay cả quân gia cũng nói quanh co quấy rầy hân, lại nguyên lai là vì vậy a! xem ra bọn họ là thường xuyên như vậy sau lưng hân, bọn họ hai cái sớm... Ha ha nguyên lai hân chính là đứa ngốc.

Ngao Quân xoay người lại, nhú mày, mạc danh kì diệu...

Nhìn đến Ngao Quân nhú mày, Cẩn Hiên đình chỉ cười to, gọi lên một cái cười lạnh nói: “Như thế nào, ta nói không đúng sao? Nguyên lai ta cho tới bây giờ sẽ không nhìn nhầm nàng, vô luận là nam hay nữ đều chân chủ, hoa tâm vô tình, Gia Luật Ứng không ở đây nàng liền theo ta cùng một chỗ, hiện tại hân đã trở lại nàng liền hướng hân dựa vào, có phải hay không? Hừ nói cái gì muốn ta tin tưởng nàng, nói cái gì cho nàng thời gian, theo nàng một lần lại một lần cự tuyệt theo ta thành thân ta nên rõ ràng không phải sao? Theo nàng ở đại điện nhìn về mặt Gia Luật Ứng ta nên tính ngộ không phải sao?”

“Vương gia người như thế nào có thể nói như vậy đâu, như vậy không phải đang nói Quân là cái nữ tử thủy tính dương hoa sao?” Gia Luật Ứng đi đến giữa Ngao Quân cùng Cẩn Hiên một tay ôm Ngao Quân nói. [đồ khổn...]

“Chẳng lẽ bốn vương nói sai rồi sao? Người Lăng Ngao Quân chính là người như vậy, còn luôn tại trước mặt giả trang thanh cao?” Cẩn Hiên đôi mắt như mũi tên nhọn bắn thẳng đến tay Gia Luật Ứng nắm tay Ngao Quân cười lạnh nói lời vô tình. Ngao Quân đôi cái ôm của Gia Luật Ứng hoàn toàn không né tránh, này càng sâu kích thích hân, liền nói những lời không suy nghĩ.

‘Ba’ một tiếng, trên mặt Cẩn Hiên in năm ngón tay.

Ngao Quân lạnh lùng nhìn Cẩn Hiên cắn răng nói: “Âu Dương Cẩn Hiên người dựa vào cái gì nói ta, người cho là chính mình tốt sao? Ta thủy tính dương hoa, đúng vậy, ta chính là gặp một người yêu một người nhưng ta tới bây giờ vốn không có che giấu trong lòng ta có hai người đâu? Hừ, luôn miệng nói chỉ yêu ta đối ta bao nhiêu tình, nhưng quay người lại, lại cùng Thành Vũ Doanh thông đồng, bây giờ còn ở đây kêu. Âu Dương Cẩn Hiên ta mới xem như thấy rõ người.” Lời nói của Cẩn Hiên thật làm nàng đau đớn, nguyên lai trong cảm nhận của hân nàng đúng là người như vậy.

“Im miệng, không được nói Vũ Doanh như vậy.” Cẩn Hiên lớn tiếng quát, tay ôm mặt, đôi mắt thâm thúy sắc bén nhìn Ngao Quân. Thông đồng? Hừ Quân không thể tưởng được lời này nhưng lại là nàng nói.

“Không được? Như thế nào? Đau lòng? Nói thông đồng còn dễ nghe đâu?” Ngao Quân trào phúng cười nói. Tâm lại đau: Người liền như vậy để ý nàng, ngay cả nói một câu nàng không phải người liền đau lòng, mà đối với ta trong lòng người thành thủy tính dương hoa.

“Vũ Doanh đơn thuần thiện lương, thuần khiết không tỳ vết, đừng tưởng rằng tất cả mọi người với người giống nhau.” đôi mắt Ngao Quân trào phúng cười, Cẩn Hiên lãnh đạm nói. Vũ Doanh theo từ nhỏ là thiên chân thiện lương, ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, nhưng hân lại phụ bạc nàng, này vẫn đều làm hân thực áy náy.

“Một khi đã như vậy, vậy người không đi tìm Vũ Doanh muội muội không tỳ vết của người, tới tìm ta thủy tính dương hoa này làm gì? Chớ không phải là bị coi thường?” Ngao Quân khoe miệng trào phúng ý tứ hàm xúc càng sâu, ánh mắt lạnh lùng không chút độ ấm.

Đơn thuần thiện lương? Ngay cả ta đều nhìn ra được nàng tâm cơ sâu đậm, không phải người đơn giản, cũng không tin người đường đường Cẩn vương gia nhìn không ra, nếu nhìn không ra cũng chỉ có một khả năng là yêu, Tuyệt nói yêu có thể làm cho người ta trở nên mù quáng, tái người thông minh cũng

sẽ bị mộng tể, chỉ nhìn đến đối phương tốt, hẳn yêu thương Thành Vũ Doanh.

“Đúng vậy, ta chính là bị coi thường mới có thể vì người mà cô phụ Vũ Doanh tốt như vậy.” Cẩn Hiên lạnh lùng cười nói, không biết là trào phúng Quân hay trào phúng chính mình.

“Hồi hận đã yêu ta ? hồi hận trước mặt hoàng thượng cự tuyệt Thành Vũ Doanh?” Ngao Quân lạnh lùng nói, sắc mặt từng đợt tái nhợt, tuy rằng từ sau khi nghe xong lời của trung vũ vương, trong lòng liền biết như thế nhưng chính tai nghe được hẳn nói như vậy tâm vẫn là khó chịu không nổi.

“Đúng vậy! Hồi hận, thập phần hồi hận.” Cẩn Hiên cũng không biết chính mình vì cái gì sẽ nói như vậy, trái lời nói lương tâm nhưng cứ như vậy thốt ra, nhìn đến mặt Ngao Quân nháy mắt trắng bệch hẳn liền hồi hận, hận không thể thu hồi lời vừa nói.

“Hảo, tốt lắm, hiện tại hồi hận còn kịp không phải sao? Dù sao chúng ta còn không có thành thân, Âu Dương Cẩn Hiên ta thành toàn người, chúc người cùng Thành Vũ Doanh bạch đầu giai lão, con cháu cả sảnh.” Ngao Quân ngao nghe ngẩng đầu, lạnh lùng nói. Tuy rằng nghe được Cẩn Hiên nói như vậy nháy mắt cảm thấy thiên địa xoay chuyển, có cái gì muốn nảy lên hốc mắt nhưng nằng ngao khí, tự tôn của nằng không cho phép nằng tỏ ra yếu đuối, nhất là ở trước mặt hẳn nằng phải thẳng lưng.

“Vây đa tạ người chúc phúc, bỗ vương cũng chúc phúc người cùng Gia Luật Ứng.” Cẩn Hiên mặt âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói, thanh bào vung lên, hừ một tiếng kiên quyết rời đi.

Từng bước bước đi liền cảm giác hẳn cùng Quân khoảng cách càng xa, vì cái gì hẳn cùng Quân hội đi đến bước đường như ngày hôm nay, mấy hôm trước rõ ràng hoàn hảo, nằng rõ ràng nói nằng hội cùng Gia Luật Ứng nói rõ ràng, trí cái thiên hạ thiên hạ đệ nhất quân sư không nên là người như vậy, Quân càng không phải là người như thế! Vì cái gì nằng hội biến thành người như vậy, chính là ta căn bản không hiểu nằng! Nhìn sao trên trời, nội tâm hò hét, hai hàng thanh lệ không tiếng động lưu lại, ai nói nam nhi không có nước mắt chính là chưa tới lúc thương tâm mà thôi.

Nhìn Cẩn Hiên gian nan rời khỏi phủ thái phó, Nguyệt Oánh ẩn trong chỗ tối bên khố miệng phẩm cười lạnh, cầm trong tay giấy tề thành bị xé thành từng mảnh nhỏ tung lên trời như những tàn hoa rơi xuống đất, liền bị gió thổi đi, trên giấy viết: Giữ kế hoạch, thu vòng!

Trong phong Ngao Quân khi Cẩn Hiên rời đi, vẫn thẳng lưng nhất thời suy sụp xuống ngồi trên giường, lệ cũng không thanh chảy xuống nhanh cảm lấy giuòn, tay nắm chặt đều nhanh chảy máu.

“Quân theo ta đi.” Gia Luật Ứng ngồi bên người Ngao Quân, cầm máu giúp nằng, ánh mắt đau lòng kiên định nói. Nhìn đến Ngao Quân thống khổ như thế, tâm hẳn cũng đau, hẳn muốn làm cho nằng hạnh phúc làm cho nằng vui vẻ nhưng hạnh phúc của nằng phải là từ hẳn mang tới, nằng không thể vì nam nhân khác mà thương tâm như thế, cảm xúc của nằng chỉ có thể vì hẳn mà thay đổi.

“Gia Luật Ứng, thực xin lỗi ta không thể đi theo người.” Ngao Quân xoay người, đưa lưng về phía Gia Luật Ứng thân nhiên nói. Không biết vì cái gì Cẩn Hiên tuyệt tình đi rồi, thân chí của nằng cũng là thanh tình chưa từng có, tựa hồ khai phá tình yêu, đối tình yêu nhìn càng rõ ràng, cũng kính ngộ không hề ngày thơ không biết.

“Quân...” Gia Luật Ứng sao nghĩ đến giờ này Quân lại vẫn cự tuyệt hẳn như thế, hẳn nghĩ đến Quân khi bị Âu Dương Cẩn Hiên làm thương tâm như thế hội tuyệt vọng đi theo hẳn, chẳng lẽ hẳn nghĩ sai lầm sao?

“Trước đừng nói, hãy nghe ta nói. Gia Luật Ứng ta thừa nhận ta quả thật thích người, trong lòng ta vẫn đều có vị trí của người nhưng ta yêu là Cẩn Hiên, cho tới bây giờ đều như vậy, ta là cái người tuân thủ hứa hẹn bởi vì một lời hứa với người ta hoàn toàn đem người cùng Cẩn Hiên tình cảm lẫn lộn, ta không biết nên lựa chọn bên nào. Nhưng một kế của Tuyệt là ta nghĩ đến Cẩn Hiên đã chết kia, ta hiểu được trong lòng ta đã lựa chọn, một khắc kia ta từ bỏ hứa hẹn ta vẫn giữ, một khắc kia ta nhìn rõ tâm chính mình. Gia Luật Ứng đối với người ta chỉ có thể thật xin lỗi, kỳ thật lúc ở doanh quân Thương Liễu ta làm người bị thương, tâm liền lựa chọn, ta yêu Cẩn Hiên thực yêu, thực yêu, cho nên dù hẳn phản bội ta, phản bội tình yêu, ta cũng không thể quên hẳn, ta còn yêu hẳn. Ta như vậy là không có khả năng tái nhận một đoạn tình cảm khác, người hiểu không?” Ngao Quân một hơi đem lời nói trong lòng nói hết ra, nhất thời cảm thấy thoải mái không ít, nằng có phải hay không thực ngốc? Thế nhưng thật sự yêu thương một nam nhân không đáng để nằng yêu, lại cự tuyệt một nam tử si tình như vậy.

“Không, vì cái gì không thể nhận, chẳng lẽ người còn đối Âu Dương Cẩn Hiên tồn tại hy vọng sao?” Gia Luật Ứng xoay thân mình Ngao Quân, không ngừng mà lay thân thể nằng, có điểm điên cuồng nói. Ngao Quân nói làm cho hẳn chịu đã kích, hẳn không tin hẳn làm nhiều như vậy hao hết tam tư, dùng hết thủ đoạn, chiếm được kết quả, kia hẳn sở hết thấy còn có ý nghĩa gì.

“Không, đối hẳn trải qua hôm nay ta tuyệt vọng, nhưng ta biết ta cả đời này không có khả năng quên hẳn, nhân sinh không phải chỉ có tình yêu mà thôi cho nên dù không có tình yêu, ta cũng có thể sống được tốt lắm. Từ hôm nay trở đi, ta Lăng Ngao Quân phải tung hoành trên chiến trường, bày mưu tính kế tiêu sai tùy ý Mạc Quân công tử sẽ không khổ sở vì tình.” Ngao Quân bỗng nhiên thông suốt đứng lên, đối với Gia Luật Ứng cũng là đối chính mình kiên định nói. Đào qua về lo lắng vừa rồi hoàn toàn là khuôn mặt lóc từ tin cùng ngao khí.

Ngao Quân chói mắt như vậy làm Gia Luật Ứng nháy mắt thấy có lỗi, nằng căn bản là không thích hợp làm người phạm trần, nằng vốn là tiên tử, là hẳn cùng Âu Dương Cẩn Hiên cứng rắn kéo nằng vào trần thế này, buộc nằng trải qua thất tình lục dục, bẻ gãy cánh của nằng, hẳn có điểm dao động, hẳn là không làm sai....

“Quân, vì cái gì đối ta như vậy...” Cẩn Hiên sợi tóc hỗn độn ngồi dưới đất, trong tay cầm cái bầu rượu, bên hương miệng đổ vào liền ngửa mặt lên trời hét lớn, thanh âm là bi thương cùng tuyệt vọng như thế, bên là bầu rượu nắm lẫn dưới đất, tất cả đều là hẳn uống.

“vương gia, người đừng uống nữa.” Y Thiên, Y Hàn một bên ý đồ lấy bầu rượu trên tay Cẩn Hiên, bên khuyên nhủ.

Bọn họ mới rời đi không bao lâu, không thể tưởng được liền xảy ra nhiều chuyện như vậy, chán đặc bọn họ thật lâu, ngơ ngác trước mắt vẫn là ‘lãnh diện chiến thần’ uy trấn thiên hạ ngày xưa. Cần vương gia sao? Cùng cái tửu quỹ không sai biệt lắm, đã muốn uống một ngày một đêm, còn tại càn không ngừng uống, cầm bầu rượu đã phát run, này thân mình sao chịu đựng! Luận bọn họ khuyên thế nào, vương gia căn bản nửa điểm đều không nghe vào.

“Ta còn muốn uống, uống rượu là có thể cái gì cũng không cần suy nghĩ.... Nhưng vì cái gì càng uống càng thanh tỉnh đầu? Nhất định là uống không đủ, đi, lại mang rượu tới cho ta, đi đi!” Cần Hiên lại uống một ngụm, mắt lơ lơ nhìn Y Thiên, Y Hàn, một hồi ngây ngô cười, một hồi quát.

“Không được đi, bốn vương không nghĩ.... Không nghĩ đến nàng, đã tình tổng vô tình, ha ha....” Cần Hiên đối Y Thiên Y Hàn muốn ly khai quát, hắc không nghĩ nhìn thấy nàng, không nghĩ, không nghĩ.... Lại không có lúc nào không nhớ nàng, nhớ cái nhàn nhàn cười của nàng, nhớ nàng trầm tư lập kế hoạch, nhớ bộ dáng phá trận của nàng, nhớ nàng bộ dáng kiều mỵ thẹn thùng.... Nghĩ đến tâm đầu đau tưởng chết lặng, hắc nghĩ quên nhưng không thể quên được.... Chỉ có thể mượn rượu giả sầu, nhưng sầu lại càng sầu.

Y Hàn ngừng lại nhìn vương gia còn ngây ngô cười cùng Y Thiên nhìn nhau, con người sắt đá như bọn họ mắt có điểm đỏ hồng, vì vương gia bọn họ đau lòng, vì quan sư đau lòng, vì tình yêu bọn họ đau lòng, rõ ràng là hai người nên hạnh phúc vì cái gì thành như vậy, rốt cục lỗi do ai đâu? Chuyện hoàng hậu năm đó cũng không làm cho vương gia suy sụp đến vậy, xem ra vương gia bọn họ thật là yêu quân sư.

“Vương gia.... Vương gia, Mạc cô nương đến.” Chu bá vội vàng chạy vào, còn chưa có vào cửa liền kêu, có lẽ vương gia bọn họ được cứu rồi, hy vọng Mạc cô nương có thể mang đến tin tức tốt.

Nhìn đến Cần Hiên nằm nghiêng trên đất, Chu bá lão lệ tung hoành nghẹn ngào nói: “Mạc cô nương mời vào.” Sau đó ý bảo Y Thiên Y Hàn rời đi.

Nguyệt Oánh một bước bước vào gian phòng liền nhíu mày, nhìn bầu rượu đầy đất, một cước liền đá vào bầu rượu, Nguyệt Oánh cả kinh: Trời ạ! Đây đều là vương gia uống, hắc rốt cục uống bao nhiêu a? theo đây rượu trên mặt đất xem qua, Nguyệt Oánh run sợ đi lên, ở trong ấn tượng của nàng Cần vương gia lãnh khốc tự tin thông lĩnh thiên quân vạn mã giờ này lại giống con ma men tóc tai hỗn độn, vẻ mặt tiêu tụy, ánh mắt tan rã, trống rỗng, mỗi cương nghĩ mình hẳn lúc này đang ngây ngô cười, nói mê sáng, trên người quần áo rộng mở, mặt trên đầy rượu, hắc không chịu nổi, trên người tản ra từng trận mùi rượu.... Đột nhiên tâm sinh không đành lòng, ca kỳ thật đối nàng tốt lắm.... Không không, nàng muốn trả thù, nàng không thể nhân từ nương tay, là Mạc Quân phụ nàng, là Mạc Quân phải xin lỗi nàng....

Như vậy không ngừng mà nói với chính mình, Nguyệt Oánh không nhìn tiếp theo nguyên kế hoạch làm việc, chậm rãi đi đến bên người Cần Hiên, ngồi xổm xuống bắt lấy bầu rượu trong tay Cần Hiên, mang theo điểm khốc lóc nói: “Vương gia người đừng uống nữa, nếu bị ca nhìn thấy người như vậy, nàng sẽ đau.”

Cần Hiên cố gắng nghĩ mở đôi mắt phủ nước, thấy rõ người tới như là nghe được chuyện tốt cười ha ha: “Đau lòng? Ha ha ha....” Cười đến nước mắt đều chảy ra.

“Người hiểu lầm ca, ca nàng chưa từng phản bội người, nàng cùng Gia Luật Ứng không có gì, ngày đó ngăn cản người không vào, là vì.... Ca nàng hiểu lầm người cùng Thành Vũ Doanh, tức giận đến học máu, chúng ta sợ người đi vào, sẽ kích thích đến nàng, cho nên mới ngăn cản người đi vào.” Nguyệt Oánh bên khóc bên thuật nói, hình như là nàng bị nhiều tội khuất.

“Cái gì? Người nói Quân nàng.... Nàng học máu, đây là chuyện gì?” Nguyệt Oánh nói làm Cần Hiên trong men say tỉnh không ít, khiếp sợ nói.

Nguyệt Oánh đem chuyện ngày đó cùng Ngao Quân nhìn đến tình cảnh nói ra, đương nhiên tự động tỉnh lược nàng cùng trung vũ vương nói chuyện, còn có Ngao Quân trở lại thái phó phủ học máu hôn mê sở hữu nói ra, mang theo nước nỡ nói: “Ca nàng hai ngày qua thật sự khổ, nàng mỗi ngày đều nghĩ đến vương gia, ca....” nói xong còn vụng trộm tà nhìn Cần Hiên toàn thân ngây người.

“Chết tiết Âu Dương Cần Hiên, người rốt cuộc làm cái gì?” Cần Hiên mạnh đánh đầu một cái, vẻ mặt hối hận đột nhiên lại giống như nhớ tới cái gì, nghiêng ngả lão đảo đứng lên, bên hướng cửa phòng đi ra, bên lẩm bẩm nói: “Quân.... Không được, ta muốn đi tìm Quân, ta muốn.... Nàng tha thứ cho ta nói lời vô tình.... Quân....”

“Từ đã, người như bây giờ không phải càng làm ca sinh khí sao? Nàng bây giờ còn nổi nóng, nói cái gì đều không nghe, nàng sẽ không muốn gặp người.” Nguyệt Oánh giữ chặt Cần Hiên nói.

“Kia làm sao bây giờ? Quân....” Cần Hiên suy sụp tựa vào tường lẩm bẩm nói, giống cái tiểu hài tử bị lạc hoàn toàn không tìm thấy phương hướng, ánh mắt là mê mang như vậy. Hắc ngày đó thật sự là giận quá mất khôn, như thế nào có thể hiểu lầm Quân, như thế nào có thể hoài nghi nàng, như thế nào có thể nói ra lời như vậy, Quân, nàng nhất định bị hắc làm thương tâm, nàng nhất định rất hận hắc, nhưng là nàng như thế nào hoài nghi ta đối nàng không yêu đâu? Hoài nghi ta cùng Vũ Doanh đâu? Quân....

Nguyệt Oánh giống như tự hỏi một chút, đột nhiên vui vẻ nói: “Vương gia, người có thể viết thư a! ta đưa cho ca xem, nếu nàng còn không chịu tha thứ người, người liền viết nhiều vài lần, viết đến nàng phải gặp người, phải tha thứ mới thôi.”

Cần Hiên nhất thời như thể thoát khỏi men say, đột nhiên tỉnh ngộ lại, bay nhanh vọt tới bàn, đem bầu rượu trên mặt bàn quét xuống đất. Hết sức chuyên chú viết, vẻ mặt nhu tình hắc cũng không có chú ý tới Nguyệt Oánh một bên không ngừng cười lạnh.

Cầm thư Cần Hiên viết, Nguyệt Oánh vừa ra Cần vương phủ nhìn một chút, cười lạnh một tiếng, đem thư xé thành mảnh nhỏ, hừ, nhập ngã tương tư môn, tri ngã tương tư khổ, trường tương tư hề trường tương tư ý, đoản tương tư hề vô cùng cực....

Liên tục vài ngày, Cần Hiên mỗi ngày cấp Ngao Quân viết thư, cũng có thể nói là tình hình thực tế, đáng tiếc a! Ngao Quân một phong thư cũng không gửi đến, mà Cần Hiên lại mỗi ngày khổ chờ hồi âm Ngao Quân.

Rốt cục làm cho hấn chờ được.....

“Vương gia...” Nguyệt Oánh chưa tới thanh âm đã tới trước.

Ngồi phía trên cửa sổ, đối liễu tương tư, Cẩn Hiên hoắc mắt đứng lên, thân hình chợt lóe liền vọt tới trước mặt Nguyệt Oánh, thiếu chút nữa dọa nàng nhảy dựng, nhưng Cẩn Hiên lúc này lại quân không được nhiều như vậy, cầm trụ hai vai nàng vội la lên: “Thế nào? Quân vẫn là không có hồi âm sao?”

“Ân!” Nguyệt Oánh khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp xuống, gật đầu.

Cẩn Hiên suy sụp buông tay xuống, thất vọng xoay người sẽ đi viết phong thư mới.

“Lừa gạt nguoi nha! Ca mặc dù không hồi âm, bắt quá có lời nhắn nguoi.” Nguyệt Oánh âm thầm lập tức sáng rọi nghịch ngợm cười nói.

“Thật sự, Quân nói cái gì?” Cẩn Hiên đột nhiên xoay người một cái, kích động nắm bả vai Nguyệt Oánh vội la lên, trong lòng bất ổn không yên, vẻ mặt khẩn trương.

“Ca nói: Ngày cưới phi mộng.” Nguyệt Oánh vui vẻ thuật lại lời nói ‘Ngạo Quân’.

“Ngày cưới phi mộng? Ha ha.... Thật sự là ngày cưới phi mộng, thật tốt quá, rất tốt, Nguyệt Oánh, Quân, nàng thật sự nói như vậy, nàng thật sự đáp ứng rồi? Ha ha....” Cẩn Hiên trước mắt sáng ngời, sang sảng nói to, giống tiểu hài tử hoa chân múa tay vui sướng, tâm hấn chưa bao giờ vui vẻ thỏa mãn như thế, nghĩ đến thật sự muốn từ này về sau mất đi Quân, không thể tưởng được đúng là mất rồi lấy lại, ha ha....

“Nguoi không tin ta nói, hừ....” Nguyệt Oánh giả bộ cá giận nói.

“Không không, nguoi là người Quân tối tín nhiệm, bốn vương sao lại không tin, bốn vương là rất cao hứng.” Cẩn Hiên chạy nhanh chịu tội nói. Mặc Nguyệt Oánh giúp hấn cùng Quân như vậy, cũng là người Quân tối tín nhiệm, lời của nàng hấn sao lại hoài nghi.

“Hừ bắt quá, nhưng lời này là có ý tứ gì?” Nguyệt Oánh cẻ mặt ngây thơ không biết nói.

“Ha ha.... Bốn vương cấp cho Quân: Nhu tình như nước, ngày cưới như mộng. Mà Quân hồi là ngày cưới phi mộng, ha ha.... Nàng đáp ứng gả cho bốn vương, ha ha.... Bốn vương muốn đi thấy nàng.” Cẩn Hiên bên vui vẻ cười nói, bên muốn ra bên ngoài phóng đi, hấn hiện tại hận không thể ngay lập tức bay đến phủ thái phó hưng hăng ôm Quân, hảo hảo mà yêu thương một phen.

“Thì ra là thế.” Nguyệt Oánh bưng tỉnh đại ngộ nói, gặp Cẩn Hiên muốn ra bên ngoài, vội vàng ngăn lại nói: “Từ từ, ca không tự mình tới gặp nguoi mà để cho ta tới truyền lời, ta nghĩ tới nay nàng còn không tha thứ cho người hoàn toàn, thứ hai, nguoi cũng biết da mặt nàng mỏng hội thẹn thùng, nguoi hiện tại đi qua nói không chừng nàng một mạch liền đổi ý đâu!” Hừ nếu cho các người gặp lại, kia sở hữu kế hoạch không phải đều lộ sao?

“nguoi nói đúng, kia bốn vương nên làm cái gì bây giờ?” Cẩn Hiên cúi đầu suy nghĩ một chút giống như đang hỏi Nguyệt Oánh, cũng giống như hỏi lại chính mình, ở tình yêu hấn tựa như cái thiếu niên ngây ngô bình thường, không hề thấy rõ tự tin, lãnh khốc Cẩn vương gia.

“Cấp nàng một kinh hi hôn lễ.” Một cái nhu nhược tăng thanh nũng nịu vang lên. Một nữ tử nhu nhược đi tới.

“Vũ Doanh sao nguoi lại tới đâu?” Cẩn Hiên nghênh đón, vui vẻ nói.

“Vội tới bày mưu tính kế tam ca ca a!” Vũ Doanh ý cười dịu dàng nói, thần thái có điểm nghịch ngợm kỳ thật dấu điểm hung cơ.

“Bày mưu tính kế?” Cẩn Hiên nghi hoặc hỏi lại.

“đúng vậy! Vũ Doanh vừa mới nghe được tam ca ca cùng Mạc cô nương đối thoại, trước chúc mừng tam ca ca rốt cục mây mù gặp ánh trăng sáng tỏ.” Vũ Doanh như tiểu thư khuê các cúi đầu chúc mừng Cẩn Hiên, vừa cười dịu dàng vừa nói: “Tam ca ca, huynh là ‘chiến thần’ trên chiến trường đánh đâu thắng đó nhưng đối tâm sự nữ nhi huynh sẽ không hiểu. Mạc cô nương nói đúng, huynh như vậy chạy tới nói không chừng còn lộng xào đâu? Huynh hiện tại phải làm chính là hảo hảo đem chính mình đường càng thêm tuần lã, đến lúc đó làm một cái chú rể tuần mỷ nhất thiên hạ, về phần chuẩn bị hôn lễ, huynh cũng không hiểu, còn ta cùng Mạc cô nương đến giúp huynh như vậy được không?” nói cong thực cẩn thận không chê vào đâu được!

“Xem ta cao hứng, vũ Doanh nói đúng, vậy phiền toái muội cùng Nguyệt Oánh.” Cẩn Hiên nhìn một chút chính mình bộ dáng lồi thối ngược ngừng cười, chân thành đối Thành Vũ Doanh cùng Nguyệt Oánh cảm kích nói. Ai ngờ hấn cảm kích hai người chính là đào cạm bẫy cho hấn nhảy vào.

“Tam ca ca còn khách khí với chúng ta?” Vũ Doanh cá giận nói. Nhìn đến Cẩn Hiên như vậy nàng cảm thấy ề ảm, nhưng càng nhiều hận ý, Mạc Quân liền thật sự tốt như vậy, đáng giá huynh như vậy, hừ tương cùng nàng thành thân? Huynh rất nhanh sẽ là của ta, vị trí Cẩn vương phi chỉ có thể là của ta.

“Đúng vậy! Vương gia không khỏi cũng quá khách khí đi! Điều nhanh là tỷ phụ của ta, nga, không phải đại tẩu ta, ha ha....” Nguyệt Oánh phụ họa Vũ Doanh nói, nhìn đến sắc mặt Cẩn Hiên ửng đỏ không khỏi a dua nói theo.

Cẩn Hiên nghi hoặc nhìn Nguyệt Oánh, một bộ ta không rõ ràng.

Nhìn Thành Vũ Doanh che miệng cười trộm, Nguyệt Oánh bên cất tiếng cười to bên nói: “Nguoi mau cùng ca thành thân, ta không gọi nguoi đại tẩu gọi nguoi cái gì? Ha ha....”

Bị vây trong cực độ sung sướng, đầu tiên là sùng sốt tiếp theo cũng cười ha ha lên: “Ha ha... Nguyệt Oánh nói đúng, mặc kệ là tỷ phu hay đại tẩu chỉ cần có thể cùng Quân một chỗ, bản vương cũng không để ý, ha ha ha... Bản vương là nam nhân hạnh phúc nhất trên đời, là nam nhân tối hạnh phúc...”

Hắn sang sảng cười to, khiến cho khuôn mặt hắn vốn là cương nghị hoàn mỹ tan mát ra nhu hòa quang mang đắm chìm trong ánh mặt trời là như vậy làm cho người ta lóa mắt, Thành Vũ Doanh nhanh si mê nhìn chăm chăm Cận Hiên khuôn mặt tuấn mỹ, hai tay nắm chặt, tam ca ca huynh là của ta, chỉ ta mới cứng đối với huynh.

Tin tức Cận vương gia muốn thành thân nhất thời nổ tung toàn bộ kinh thành, đi đến đâu đều nghe có người thảo luận, nhất thời bao nhiêu cô gái tan nát cõi lòng, nhưng là vì bọn họ cảm nhận hắn tìm được thiên nữ trong vận mệnh của hắn mà vui vẻ, càng nhiều người thảo luận vương gia cùng quận chúa là như thế nào xứng đôi, như thế nào yêu nhau, đều vì bọn họ chúc phúc. Đúng vậy là quận chúa, thiên hạ đều biết, Cận vương gia muốn kết hôn là tiểu nữ nhi trung vũ vương, đại mỹ nhân nổi tiếng thiên hạ Vũ Doanh quận chúa, ngay cả thiệp cưới đều phát ra.

Buồn cười cũng chỉ chú rể còn không biết, còn tưởng hắn muốn kết hôn là Quân âu yếm của hắn, mà Cận vương phủ từ trên xuống dưới cũng đều biết vương gia bọn họ muốn kết hôn quận chúa, Y Thiên Y Hàn cũng biết, mặc dù tục giận khó hiểu như chuyện chủ tử bọn họ không quyền hỏi, huống chi sở hữu hôn sự đều Vũ Doanh quận chúa xử lý, này đúng là thật sao?

Ngao Quân cầm sách, nhàn nhã ngồi ở bàn đu dây nhìn, trên mặt vẫn đậm phong khinh tựa hồ hoàn toàn siêu thoát thế tục, không chịu ảnh hưởng ngoại giới, ánh mắt yên tĩnh.

“Ca, ngươi còn đọc sách, xảy ra chuyện lớn rồi.” Nguyệt Oánh vẻ mặt tức giận cướp sách trên tay Ngao Quân hét lớn nói, đánh vỡ yên tĩnh.

“Oánh nhi, như thế nào như vậy, ao khi dễ ngươi?” Ngao Quân vẻ mặt sùng mịch nhìn Nguyệt Oánh cười nói, cầm lại quyển sách trên tay Nguyệt Oánh lại xem.

“Không phải khi dễ ta, là khi dễ ngươi, chính ngươi xem.” Nguyệt Oánh tức giận nói, đem hồng thiệp hé ra đưa cho Ngao Quân.

Ngao Quân lấy qua biến sắc, nhưng nháy mắt liền khôi phục vẫn đậm phong khinh cười nói: “Người ta thành thân, Oánh nhi để làm chi sinh khí như vậy?”

Nguyệt Oánh bị Ngao Quân vẫn đậm phong khinh cấp biến thành sùng sốt, này hoàn toàn vượt qua dự kiến nàng! Một phen lấu thiệp kia, vội la lên: “Ca ngươi xem rõ ràng là vương gia muốn cùng cái Thành Vũ Doanh kia thành thân! Ngươi như thế nào một chút phản ứng cũng không có?”

Ngao Quân cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục nhìn sách nói: “Ta hẳn là muốn phản ứng gì? Đến cận vương phủ đại náo hôn lễ? Hết thầy kết cục đã định, ta cùng Âu Dương Cận Hiên đã đi qua.” Ánh mắt vẫn dừng lại tại kia, nửa ngày cũng chưa dời quá, lòng của nàng hoàn toàn không trên trang sách.

“Nhưng...” Nguyệt Oánh không để khí còn muốn nói cái gì, lại bị Ngao Quân đánh gãy.

Ngao Quân đứng lên, vỗ một chút Nguyệt Oánh kiên định nói: “Oánh nhi, bỏ đi bốn vô thụ, mình kính diệt phi nhai, bốn lai vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai...” Nói xong thân nhiên rời đi. Lời này là nói cho Nguyệt Oánh nghe cũng là nói chính mình nghe, nàng không thể phủ nhận nàng nhìn đến thiệp cưới vẫn là có cảm giác, nàng còn không có được cảnh giới như vậy, nàng không thật sự tiêu sái tâm vẫn là hội đau, hẳn thật sự muốn cùng Thành Vũ Doanh thành thân...

Xem ra nàng ly khai đáng tiếc không thể tái kiến Tuyết, không biết nàng cùng tỷ phu hiện tại ở nơi nào vì hành.

Nàng thật sự không thêm để ý, thật sự có thể nhanh như vậy buông xuống, nàng rốt cuộc có hay không yêu vương gia? Cảm tình có thể nói buông xuống liền buông? Nguyệt Oánh nhìn Ngao Quân rời đi nghi hoặc nghĩ.

Đột nhiên trên bàn hé ra giấy, kia hẳn là thư vừa mới rơi trong sách ra! Nhìn lên trên giấy viết một bài thơ:

Xuân quang sơ lai quân tức khứ,

cảnh xuân đến nhưng Quân lại rời đi,

tịch liêu thiên nhai,

chân trời cô quạnh tịch mịch

trù trưởng chỉ nan kì,

một mình sầu khổ gửi thân gian khó.

Vô tình hựu tương phương thảo lục.

Vô tình lại mang theo mùi thơm cỏ xanh.

Dục độ giai tiết sầu nan ức,

Mong muốn trải qua mùa tươi đẹp để quên nỗi buồn đau.

Bà tửu ngôn hoan,

Nâng cốc nói lời vui vẻ.

Nại hà chung vô tự.

Kham chịu sao để kết thúc mối tơ này.

Thanh lệ chỉ than năng kỉ hứa,

Nước mắt cô đơn thờ dài còn mấy phần đây.

Thử duyên duy tác trường tương ước.

Duyên này duy chỉ là trường tương ước.

Cười lạnh một chút lắm lắm nói: “Mạc Quân, ta còn nghĩ ngươi là thánh nhân đâu? Hừ...”

Ngao Quân lại không biết trận hôn lễ này chính là truy mệnh nàng. ...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 74: Ly hôn

Hôm nay đầu đường cuối phố trong vạn dặm vắng tanh, tại sao vậy? Hôm nay là ngày cần vương gia anh minh thân võ của chúng ta cùng Vũ Doanh quận chúa thành thân, tất cả mọi người chạy tới xem náo nhiệt, nghe nói hoàng thượng cũng sẽ tham dự, nói không chừng còn có thể nhìn thấy hoàng thượng đâu!

“Vương gia, chúc mừng, chúc mừng...” Một đồng quan viên tất cả đều chúc mừng Cần Hiến.

“Cùng vui cùng vui...” Luôn luôn mặt lạnh Cần vương gia ngoài dự kiến của mọi người, đối mỗi người đều lộ ra một cái tươi cười đón chào, liên tiếp đáp lễ nói, một thân đồ thẩm hi bảo trên mặt tràn đầy hạnh phúc tươi cười, khuôn mặt ngàn năm hàn băng bị đánh vỡ, kia ý cười ôn nhu như gió xuân làm cho người ta lóa mắt, ngày gần đây là chủ nhật tuần mỹ nhất thiên hạ.

Đại thần chịu quá tướng đài lãnh khốc của cần vương gia tất cả đều thụ sủng nhược kinh, nói một đồng lời khen tặng, đối làm bình thường nếu ai đối Cần Hiến nói ra những lời này đã sớm bị hần hần băng cấp đông chết, nhưng hôm nay bọn họ hưởng thụ đến như xuân phong, thật sự là quá cảm động. Duy nhất đáng tiếc là Mạc thái phó không có tới, vốn tưởng rằng hôm nay lại có thể nhìn thấy tuyệt mỹ nam tử kia, lại thất vọng rồi...

Trái ngược chủ nhật hạnh phúc, hạ nhân trong phủ về mặt đều quái dị vô cùng, mỗi người đều giống như ai thiếu bọn họ trăm vạn lượng vậy, người người đều nghiêm mặt hắc tuyến, cùng Cần vương gia về mặt có vẻ không hợp nhau như vậy, ngay cả sở hữu tướng lĩnh cùng Cần vương gia kề vai chiến đấu cũng đều về mặt tức giận, một bộ giận mà không dám nói, buồn ngồi một bên, Cần Hiến mặc dù cũng thấy kỳ quái nhưng hần vui sướng quá mức cũng không có cái tâm tư đi quản này nọ, một lòng một dạ chỉ tại kiêu hoa chậm chạp kia.

“Tức chết ta, vương gia như thế nào có thể phản bội quân sư, thú cái quận chúa kia?” Triệu Chi Dương gặp Cần Hiến cười đến như hoa, xem phần nộ nói. Bọn họ tất cả đều biết quân sư tối trí tuệ của bọn họ là nữ tử, không chỉ có chút không ảnh hưởng tình cảm kính nể của bọn họ ngược lại càng thêm sùng bái, khiến bọn họ là nam tử cũng xấu hổ.

“Chi Dương, đừng nói nữa.” Ngụy Tử Tề thấp giọng quát. Chuyện Vương gia không phải bọn họ có thể nói, tuy rằng vì Quân tôn thương mà bất bình, nhưng bọn họ lại không làm gì được. Quân, người cũng biết Tử Tề cũng từng thích người, lại vì thân phận nam tử của người mà không bước tiếp, thật không thể tưởng người là nữ nhi, vốn tưởng rằng vương gia có thể cho người hạnh phúc lại không thể tưởng hội thành như ngày hôm nay....

“Cần đệ...” Một thân hoàng bào Chính Hiến ngồi trên chính đường, về mặt lo lắng đối Cần Hiến kêu.

“Hoàng huynh.” Cần Hiến bên miệng mỉm cười, trầm ổn mà nhẹ nhàng đi vào trước mặt Chính Hiến vái chào.

“Cần đệ, người... Người thật sự muốn thành thân? Thật sự không hối hận, hiện tại hối hận còn kịp...” Chính Hiến cẩn thận quan sát Cần Hiến, mang theo chút hy vọng hỏi.

Hắn cùng Tinh nhi thấy hai người bọn họ đều ‘tu thành chính quả’ thế này mới buông tâm đi du lãm thiên hạ một phen, nào biết hôm qua hồi kinh liền nghe nói Cẩn đệ cùng Vũ Doanh quận chúa muốn thành hôn, Tinh nhi tức giận đến ra roi thúc ngựa gấp trở về, lại quả nhiên gặp cẩu vương phủ đang hấp tấp chuẩn bị hôn lễ, theo trong miệng quân gia xác nhận chuyện này, lúc này hai người ngay cả cửa Cẩn vương phủ đều không tiến vào liền tức giận phát tay áo hồi cung, làm hại Tinh nhi ở trong cung một hồi đại hòa, tâm cung sở hữu vật đều bị nàng ném hết, đến phủ thái phó muốn an ủi Quân lại bị nữ nhi tự xưng Mạc Nguyệt Oánh kia báo cho biết Quân cùng Gia Luật Ứng ra ngoài du ngoạn, nhiều lần không gặp này rốt cục xảy ra chuyện gì! Như thế nào hia người đang tốt, một cái chính cùng nữ nhân khác thành thân, một cái cùng nam tử khác ra ngoài du ngoạn? Quân lại không đến, Cẩn đệ, Tinh nhi đè nén tức giận không muốn gặp hắn, cho nên đến bây giờ hắn cũng không biết rốt cục xảy ra chuyện gì, hy vọng Cẩn đệ chính là nhất thời xúc động, có lẽ có thể vẫn hồi.

“Hoàng huynh vì sao hỏi như vậy?” Cẩn Hiền không rõ cho nên hỏi, hoàng huynh cùng Tinh nhi không phải vẫn hy vọng hắn cùng Quân cùng một chỗ sao? Như thế nào hôm nay hắn rốt cục cùng Quân thành thân, hoàng huynh nhưng vẫn hỏi hắn hỏi hận không? Mà hoàng tẩu nhưng không có đến.

“Ách, không có gì, chỉ sợ ngươi nhất thời xúc động mà thôi.” Chính Hiền bị hỏi ngược lại, không biết nên nói thế nào, bỏ qua một bên.

“Thần đệ đương nhiên sẽ không hối hận, một ngày này thần đệ chờ lâu lắm rồi...” Cẩn Hiền ngẩng mặt kiên định mà hạnh phúc nói, cùng Quân thành thân vẫn là giấc mộng của hắn, là mục tiêu duy nhất của hắn.

“Kia tùy ngươi đi!” Chính Hiền vung tay áo, cảm giận ngồi xuống, hắc nghiêm mặt. Như vậy tưởng cùng Thành Vũ Doanh thành thân, kia ngày đó làm chi còn thỉnh cầu hắn vì hắn cùng Quân tứ hôn? Mạc danh kỳ diệu thôi.

“hoàng huynh, Vũ Tinh vì cái gì không có tới?” Cẩn Hiền hỏi ra vấn đề muốn hỏi, vừa mới hắn gặp hoàng huynh liền cảm thấy kỳ quái: Trước đừng nói giao tình hắn cùng Vũ Tinh, đã nói Vũ Tinh cùng Quân tình cảm so với tỷ muội còn thân hơn, như thế nào hôm nay hắn cùng Quân thành thân nàng hội không tới đâu?

“không thoải mái.” Chính Hiền quay mặt đi, có điểm tức giận nói. Còn dám nhắc tới Tinh nhi, nàng không lấy dao trực tiếp giết ngươi, còn muốn nàng đến làm chủ hôn, nếu không phải cẩn đệ cùng trung vô vương đánh chết hắn cũng dễ không đến, Tinh nhi hiện tại ở trong cung cũng không biết biến thành bộ dáng gì?

“Không có việc gì đi?” Cẩn Hiền vui mừng trên mặt hiện ra lo lắng nói. Vũ Tinh bị bệnh sao? Trách không được hoàng huynh sắc mặt vẫn không tốt.

“Không có việc gì.” Chính Hiền có điểm nghi ngờ nghiêng lợi nói, không có việc gì mới là lạ? Không biết bị ngươi làm cho tức giận thành bộ dạng gì rồi, hắn đã nghĩ không thông, cẩn đệ như thế nào hội vô duyên vô cớ muốn kết hôn cùng Thành Vũ Doanh đâu?

“Ai, cẩn đệ ngươi cùng Quân...” Rốt cục đã xảy ra cái gì? Chính Hiền vừa định hỏi rõ ràng bên ngoài đột nhiên xôn xao đi lên.

“Tân nương tử đến, tân nương tử đến...” Bên ngoài không biết là ai hô một câu, tân khách đến chúc mừng đều vọt tới cửa nhìn.

“Đến đây...” Cẩn Hiền hưng phấn mà chà xát tay nói, bên hô to bên chạy ra ngoài.

Chính Hiền hít một tiếng, lắc lắc đầu cũng không xem nào nhiệt, cũng không hỏi lại Cẩn Hiền, này không phải rõ ràng sao?

“Vương gia chúc mừng.” Đang ở Cẩn Hiền muốn bước ra cửa, Gia Luật Ứng ta thanh đột nhiên vang lên.

“Cùng vui.” Cẩn Hiền như thế nào cũng không nghĩ đến Gia Luật Ứng sẽ xuất hiện, vui mừng mặt hơi trầm xuống lạnh nhạt nói, trong lòng cảnh linh nổi lên: Quân phải gả cho hắn, lấy Gia Luật Ứng đối Quân cuồng đại, như thế nào khả năng lại xuất hiện tại hôn lễ bọn họ, nhưng lại chúc mừng hắn, nhìn dáng vẻ của hắn không giống như là miễn cưỡng vui cười, lại càng như là đắc ý, không đúng không đúng, này trong đó nhất định có vấn đề.

Ngay tại Cẩn Hiền sắp bắt lấy vấn đề, bà mỗi thúc giục đánh gãy ý nghĩ Cẩn Hiền, khi nghĩ tới trong kiệu hoa Quân còn chờ hắn, liền tự động xem nhẹ bất an trong lòng, lướt qua Gia Luật Ứng hướng kiệu hoa đi đến.

Cẩu vương phủ nào nhiệt phi phạm, phủ thái phó lại thê lương như thế, sở hữu hạ nhân đều vì chủ tử bọn họ tức giận không thôi, hận không thể đem vương gia vô tình vô nghĩa kia đánh một trận, nhưng bộ dáng chủ tử bọn họ lại giống như không liên quan tới mình, vẫn như cũ vững như thái sơn, ngồi ở thư phòng luyện chữ, một chút cũng không chịu ảnh hưởng.

Kỳ thật Ngao Quân cũng không như bọn họ cho rằng một chút không chịu ảnh hưởng, nàng ngồi trên bàn, cầm lấy sáo ngọc Cẩn Hiền đưa, vẻ mặt nhu tình tình tế đoan trang tựa hồ lâm vào tường niệm, cuối cùng hóa thành thờ dài, chấp cầm bút, trên giấy tuyên thành trắng nõn múa bút:

“Bắc phong lâm, như kiếm thương, tiêu điều hoàng hiệp bạn nhập miên, sắt sắt bị phong xuy chầm tịch, ngọc dịch y cựu ôn như tích, cổ nhân tức dĩ bất phục tại. Yên phân phi, tình do tại. Trương lang phú quý ân nghĩa tuyệt, bất tác oanh oanh huyết lệ thủy. Dục ý huy kiếm trăm tình tị, nại hà tương tư dĩ thành tai.”

Buông bút tự giễu nở nụ cười, nàng càng ngày càng giống cổ nhân, bây giờ cũng học cổ nhân đề ý trong thơ, bị Tuyệt biết không bị nàng cười chết mới là lạ, ha ha.... Tuyệt tái kiến, Cẩn Hiền... Tái kiến.

Nghĩ nghĩ cuối cùng cầm lấy sáo ngọc trên bàn, đẩy cửa mà ra, đã gần đến giữa trưa, bọn họ cũng sắp bãi đường rồi? Như vậy nàng cũng nên ly khai... Nhìn một chút sáo ngọc trên tay, lại tự giễu cười: Vẫn là không bỏ xuống được.

“Oánh nhi ở trong này sao?” Ngao Quân đẩy cửa phòng Nguyệt Oánh ra kêu lên, nàng phải rời khỏi, muốn cùng Oánh nhi nói một tiếng, hỏi một chút

nàng muốn cùng nàng đi không, vừa vào cửa lại ngửi thấy một cỗ mùi thơm, nàng biết Oánh nhi lại nghiên cứu ra món mới gì đây.

“Ca người đã đến rồi, ta vừa định đi gọi người.” Nguyệt Oánh vừa thấy Ngao Quân đi vào giống con chim nhỏ vui vẻ nhảy đến bên người Ngao Quân, tự nhiên khoát tay nàng về mặt hưng phấn nói. Đến vừa lúc nàng vừa định đi tìm nàng đâu!

“Oánh nhi vừa tiến vào đã ngửi thấy mùi thơm, có phải hay không đâu cái gì?” Ngao Quân về mặt sùng nịch vỗ nhẹ đầu Nguyệt Oánh cười nói, vừa thấy bộ dáng Nguyệt Oánh nghịch ngợm nàng liền cảm thấy tâm tình tốt hơn.

“Cái mùi của người thật linh da, bất quá thứ tốt cũng là vì ca chuẩn bị.” Nguyệt Oánh vừa nói vừa lôi kéo Ngao Quân đi đến bên bàn, vì Ngao Quân rót một chén rượu.

“Oánh nhi đối ca thật tốt.” Ngao Quân bên nhìn chén rượu bên cười nói.

“Kia đương nhiên, người là ca ca tốt thân ái của ta a!” Nguyệt Oánh cầm lấy chén rượu đưa đến trước mặt Ngao Quân tươi cười nói. Chỉ cần người uống chén rượu này sở hữu chuyện tình không thể vẫn hồi rồi, người nhất định hội thông khổ cả đời, nhưng ta thật sự muốn cho người thông khổ sao? Vì cái gì giờ khắc này ta lại do dự đâu, sở hữu kế hoạch đều thuận lợi hiện tại cũng sắp thành công, vì cái gì ta lại do dự đâu?

“Người cũng là muội muội tốt thân ái của ta.” Ngao Quân cầm chén rượu, đôi mắt sâu không lường được thẳng tắp nhìn Nguyệt Oánh. Có Tuyết cùng Oánh nhi là đủ.

Nguyệt Oánh bị Ngao Quân nhìn chột dạ nhìn đi chỗ khác, ca vì cái gì nhìn nàng như vậy, có phải hay không nàng đã nhìn ra cái gì?

Bưng chén rượu uống một hơi cạn sạch, ân, rượu này nhập mùi thơm ngát, không sai. ...

“Ca. ...” nguyệt Oánh gặp Ngao Quân đem chén rượu uống hết, kinh hô một tiếng, bản năng ngăn cản, tuy rằng chén này không phải rượu độc nhưng có thể hủy hạnh phúc cả đời của ca.

“làm sao vậy? Ca rất đói a! để cho ta tới nhìn xem Oánh nhi nấu cái gì?” Ngao Quân buống chén rượu xuống cười nói, về mặt khảm trương cầm lấy chiếc đĩa chuẩn bị ăn, ân, ăn ngon, Ngao Quân neho mắt lại, hương vị vẫn như cũ.

Nguyệt Oánh hốc mắt ửng đỏ, hình ảnh quen thuộc như vậy! Lúc trước thời điểm ở quân doanh, ca mỗi lần ăn nàng nấu gì đó đều biểu hiện như vậy, các nàng tựa hồ nhớ lại khoảng thời gian khoái hoạt đó.

“Oánh nhi người làm sao vậy, hốc mắt hồng hồng.” Ngao Quân nhìn Nguyệt Oánh hốc mắt hồng hồng buông đĩa hỏi.

“Không có việc gì, có hạt cát bay vào mắt.” Nguyệt Oánh nhu nhu mắt cười nói. Rượu đã uống không thể vẫn hồi rồi.

“làm sao mỗi người đều lấy cớ này? Ha ha. ... Người. ...” Ngao Quân sùng nịch cười nói, nàng mới không tin cớ sứt sẹo như vậy! Vừa định đi qua hỏi rõ ràng, ai ngờ vừa đứng lên, đầu liền một trận mất hoa, cả người tựa hồ vô lực, điều này là sao?

“Ca. ...” Nguyệt Oánh thật cẩn thận nhìn Ngao Quân kêu lên nhưng không có tiến lên đỡ nàng.

“Đầu hảo đau, hảo khó khăn. ... Này rượu. ...” Ngao Quân ngồi lại trên ghế gian nan nói, không chỉ có choáng váng đầu hơn nữa cả người khó chịu, này không giống như bệnh trạng sinh bệnh, trong đầu linh quang chột lóe cầm lấy chén rượu, không thể tin nhìn Oánh nhi nói, không có khả năng Oánh nhi sẽ không hại nàng, sẽ không đối nàng hạ độc?

“Ca, thực xin lỗi, đây là người nợ ta.” Nguyệt Oánh đứng lên lạnh lùng nói, không hề là một tiểu cô nương đơn thuần vô tà, Nguyệt Oánh xa lạ như vậy.

“Oánh nhi, người. ... Người cho tới giờ còn không tha thứ cho ta, có phải hay không?” Ngao Quân đóng nhắm mắt bình tĩnh nói.

“Tha thứ người? Hừ người có biết khi ta biết người ta yêu gạt ta, khi ta biết ta yêu nữ tử lòng ta có bao nhiêu đau, có bao nhiêu hận sao?” Nguyệt Oánh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt oán hận nói. Nàng muốn khóc, hảo hảo muốn khóc, ca, người có biết không?

“Thì ra là thế, nguyên lai ta làm người bị thương nặng như thế, ha ha. ... Kỳ thật ta. ... Som nên nhìn ra được, là ta tin tưởng người, nếu không, mặc kệ như thế nào người đều không che giấu được. ... Tránh thoát ánh mắt của ta, Oánh nhi người vốn là cái tiểu cô nương đáng yêu vì cái gì hội. ... Biến thành bộ dáng ngày hôm nay?” Ngao Quân giống như tự giễu giống như đau lòng cười nói, vì cái gì? Liền bởi nàng không nói cho nàng biết thân phận chân thật của nàng, Oánh nhi người khi nào thì trở nên ngoan như vậy.

“Vì cái gì hội biến thành cái dạng này? Người còn hỏi ta vì cái gì, là người, làm cho ta trở thành chuyện cười lớn nhất, là người, mộng của ta bị hủy, là người làm cho ta biến thành cái dạng ngày hôm nay, ta hận người, ta cũng muốn người ném thứ loại cảm giác bị người yêu phản bội toàn tâm chí đau, ha ha. ... Người vĩnh viễn cũng không có khả năng cùng vương gia người yêu cùng một chỗ, người ngăn cản không được, ha ha. ...” Nguyệt Oánh giống như điên cuồng mà đối Ngao Quân hét lớn, nhưng nước mắt cũng không chịu chảy xuống, vì cái gì? Giờ khắc này nàng một chút cũng chưa cảm thấy khoái cảm trả thù, thậm chí cảm thấy hối hận, hối hận. ...

“Hận ta? Cẩn Hiên căn bản là không có phản bội ta, tất cả đều là người cùng Thành Vũ Doanh âm mưu ? Không, Gia Luật Ứng cũng có phần, phải hay không ?” Ngao Quân thân nhiên hỏi, nhưng ngữ khí là khẳng định.

Hiểu được, tất cả đều hiểu được, Cẩn Hiên căn bản là không phản bội nàng, sở hữu hết thảy đều là Oánh nhi, thành Vũ Doanh, Gia Luật Ứng tự biên tự

đạo diễn tuồng kịch mà thôi, bọn họ theo trong lời nói đều là giả, ha ha ha... Không thể tưởng được tự xưng là mưu kế hơn người, tính toán không chút sơ hở nhưng lại hội trúng một kẻ thấp kém như vậy, hiểu lầm Cẩn Hiên, tự tay đem Cẩn Hiên đẩy ra xa, năng bây giờ còn mặt mũi nào đi gặp Cẩn Hiên, đi gần Cẩn Hiên...

“Đúng.” Nguyệt Oánh thấp giọng nói. Nàng quả nhiên thông minh lập tức có thể suy nghĩ cẩn thận sở hữu mọi chuyện, nếu người lừa nàng không phải người nàng tối tin nhiệm chỉ sợ trên đời này không có người tính kế được nàng, là tình cảm che mắt nàng, bọn họ thực hiện được là lợi dụng tình cảm của nàng...

“Ha ha ha... Không thể tưởng được, ta Lăng Ngao Quân làm người thất bại như vậy, người thân tối tin nhiệm nhưng lại liên hợp lại đối phó ta, từng bước đào hố chờ ta rơi xuống, ha ha... Mà ta còn tin tưởng các người như vậy, làm bị thương người ta yêu nhất... Hảo, hảo, thật sự... Hảo thật sự...” Ngao Quân nhắm mắt lại, cười ha ha bên miệng lộ vẻ cười lạnh nói, năng không nghĩ làm cho Nguyệt Oánh nhìn đến năng tuyệt vọng thương tâm, đây là bảo tồn tồn nghiêm cuối cùng của năng, nhưng khoé mắt lưu lại nước mắt trong suốt lại bán đứng năng.

Ngao Quân nói làm cho Nguyệt Oánh cũng rơi lệ theo, Ngao Quân tuyệt vọng thất sâu làm năng đau đớn, Ngao Quân đối với năng tốt, đối năng ôn nhu, toàn bộ đều hiện lên, ca không cần! Oánh nhi không nghĩ làm tổn thương người, thật sự không nghĩ, ca, Oánh nhi có phải hay không làm sai rồi? Ca....

Oánh nhi vừa định đứng lên dìu Ngao Quân, có lẽ còn kịp, không nghĩ Ngao Quân lại thẳng tắp phun ra một ngụm máu, độc đã phát tác....

Ngao Quân nhìn máu đen trên bàn nọ nụ cười, nụ cười mỉa hoặc như hoa mai nở rộ trong tuyết, cao thượng như vậy, không thể xâm phạm như vậy, thiên địa lập tức không có màu sắc, chỉ có năng, tuyệt mỹ dung nhan, mỉa hoặc tươi cười, đôi mắt sâu không lường được mà lại bình thản vô ba...

“Ca...” nguyệt Oánh kinh hô một tiếng, cả người hoàn toàn ngây ngẩn, vì cái gì hội phun ra máu đen, cha năng là đại phu cơ tiếng, năng đương nhiên cũng hiểu được y thuật, này rõ ràng là trúng độc, nhưng người nọ nói rõ ràng cho năng kia chính là được làm người ta hôn mê thôi, vì cái gì hội biến thành cự độc? Người nọ lừa năng, lừa năng...

Ngao Quân nắm chặt mặt bàn gãy dựa đứng lên, năng muốn đi gặp Tuyết, năng muốn gặp Tuyết lần cuối, năng muốn nhìn Cẩn Hiên một cái, một cái liền đủ rồi, nhưng bên miệng không ngừng mà trào ra máu đen to rõ lợi hại của độc kia, hơ dù năng nội lực thâm hậu cũng áp chế không được, vài sợi tóc rơi xuống trước mắt, năng không thể tin bắt lấy sợi tóc kia, đầu bạc, tái nhợt xuống mấy sợi, đầu bạc, chẳng lẽ... đây là phong viêm du ký ghi lại ‘Bì bạch’ đã thất truyền từ lâu thiên hạ không giải được, ha ha... Xem ra thật đúng là muốn dồn năng vào chỗ chết.

Nhìn Ngao Quân thùy hạ vài sợi tóc bạc, Nguyệt Oánh sợ hãi lui về phía sau vài bước, giống như phát điên lao ra ngoài, năng muốn đi tìm người kia, năng muốn lấy giải được cứu ca ca, ca người chờ ta, người không thể có chuyện gì a!

Ngao Quân vô lực ngã xuống trên ghế, Mạc Nguyệt Oánh người thật đúng là ngoan a! ‘Bì bạch’ đầu bạc đáng thương a! Năng không thấy được Tuyết lần cuối, không thấy được Cẩn Hiên! Hôm nay hội rơi vào kết cục thế này, tất cả đều bởi năng tin tưởng Oánh nhỏ, tin tưởng Gia Luật Ứng, tin tưởng cảm tình... bằng hữu bán đứng, người thân lại một đao chí mạng, quả nhiên đúng vậy, năng còn dám tin ai? Ngay cả tự xưng đối năng cuồng đại Gia Luật Ứng còn muốn ngoan tâm lấy mạng năng, năng còn có thể tin ai?

Sau khi chết, năng làm sao? Là trở lại thế kỉ hai mốt? Là lên thiên đường hay là xuống địa ngục? Năng thế nào cũng không muốn đi, thậm chí hóa làm u hồn vĩnh viễn làm bạn bên cạnh Cẩn Hiên...

Trong căn vương phủ tiếp tục vui mừng, không có người nào biết thái phó phủ phát sinh chuyện gì, Cẩn Hiên giúp đỡ tân nương về mặt hạnh phúc đi vào hi đường, chính là tâm đột nhiên ‘nhói’ một chút, trong lòng tựa hồ có cái gì đang rì rì, không...

“nhất bá thiên địa...” lễ quan vui sướng thanh âm trên hi đường vang lên, Cẩn Hiên thu hồi suy nghĩ sâu xa, quay đầu nhìn hi khăn tân nương tử, tự giễu cười, Quân ngay tại bên người hẳn còn có cái gì trọng yếu hơn có thể mất.

Chính Hiên làm như người chứng hôn ngồi vị trí chủ thượng, vẻ mặt âm trầm, người khác không biết còn tưởng rằng có tang sự đâu! Mà trung vũ vương làm chủ hôn chính là cùng Chính Hiên song song mà ngồi, cười đến vô cùng vui vẻ, thật sự là đối lập. Vì cái gì trung vũ vương ngồi chỗ này, Cẩn Hiên sẽ không cảm thấy kì quái đâu? Nguyên nhân chính là trung vũ vương nói cho hẳn, Ngao Quân không có nhà mẹ đã nhận hẳn làm nghĩa phụ, Cẩn Hiên kính trọng trung vũ vương đương nhiên sẽ không nghi ngờ.

Người mới vừa muốn bá thiên địa một tiếng ồn ào theo đại môn truyền đến: “Không thể bá thiên đường.”

Tươi cười trên mặt mọi người cứng đờ, hướng nơi phát ra thanh âm nhìn qua, là ai dám ở hôn lễ Cẩn vương gia nháo sự? Chỉ thấy thân ảnh phản hồng khéo léo hấp tấp chạy vào cầm tay tân nương tử về mặt nước mắt, bộ mặt dự tợn hét lớn: “Đem giải được ra đây.”

Tân nương tử thân mình run lên nhưng vẫn chưa nói chuyện, Cẩn Hiên sắc mặt trầm xuống, kéo Nguyệt Oánh qua không hôn gần nói: “Nguyệt Oánh, người làm gì vậy? Hiện tại không phải thời điểm người hồ nháo?” Nguyệt Oánh là muội muội Quân như thế nào chạy tới đây hồ nháo?

“Buông, ta muốn cứu ca, ca sắp chết, ta muốn cứu ca...” Nguyệt Oánh liều mạng muốn thoát khỏi kiềm chế của Cẩn Hiên, nhưng không cách nào buông được gấp đến độ nói năng không rõ khóc lớn lên.

“người nói bây giờ gì đó? Quân không phải đang tốt tại đây sao? Quân...” Cẩn Hiên giận dữ quát, lại đột nhiên dừng lại, hẳn tựa hồ bắt được cái gì, từng bước sai tới một phen xả xuống hi khăn của tân nương, động tác lưu loát liền mạch, làm cho người ta còn không có phản ứng kịp, hi khăn liền trong tay Cẩn Hiên.

Nhìn đến khuôn mặt nhu nhược hé ra kia, Cẩn Hiên khó có thể tin lui về sau từng bước, lắp bắp nói: “Vũ... Vũ Doanh, như thế nào lại là người?”

không đúng không đúng, hôm nay không phải hán cùng Quân thành thân sao? Như thế nào hội biến

“Nàng nói là không phải sự thật? Vì cái gì tấn nương tử là người, mà không phải Quân? Người là không thật sự đối Quân hạ độc, bốn vương muốn nghe nói thật.” Cẩn Hiền xoay người, hung hăng nắm tay Vũ Doanh tuyệt không thương hương tiếc ngọc, ánh mắt sắc bén nói.

“Tam ca ca... đau quá! Buông tay... buông tay...” Thành Vũ Doanh bên chụp tay Cẩn Hiền bên khóc nói, nhìn tam ca ca luôn luôn sẵn sàng ôn nhu đối nàng lập tức nổi giận giống sư tử, cả người tản mát hơi thở làm cho người ta sợ hãi, nàng thật sự sợ, tam ca ca như vậy hào xa lạ.

Nhưng Cẩn Hiền đối lời nàng nói như không nghe thấy, tái tăng thêm lực đạo, theo hán nhìn đến Quân cùng Gia Luật Ưng ôm nhau, sở hữu chuyện đều liên hệ với nhau, hán phát hiện khắp nơi đều lộ ra khả nghi, mà người trước mắt chính là chủ mưu.

“Cẩn vương, buông ra, hôm nay là ngày tốt người cùng Doanh nhi, như vậy còn ra thể thống gì nữa, giờ lành sắp qua, có chuyện gì bái đường xong nói tiếp.” Trung vũ vương tiến lên ngăn Cẩn Hiền, đưa nữ nhi hán âu yếm hộ phía sau, uy nghiêm nói. Hán chỉ biết sự tình sẽ không thuận lợi như vậy, nhưng hán vẫn là không tin Doanh nhi hội hạ độc thái phó, này hết thấy có thể hay không là nữ tử Mạc Nguyệt Oánh giả trò quỷ? Hiện tại Cẩn Hiền biết tấn nương là Doanh nhi hy vọng hán hội nhìn mặt mũi Doanh nhi trước bái đường rồi nói sau.

“Bái đường? Hừ, bái đường với ai? Trung vũ vương, uống phí bốn vương kính trọng người như vậy, vẫn tôn người vì sư, đối người rất tín nhiệm, không thể ngờ được lại bị các người coi thành đứa ngốc vui đùa.” Cẩn Hiền mặt lạnh nhìn trung vũ vương mặt âm trầm cười lạnh nói.

“Cẩn vương, lão phu thừa nhận chúng ta lừa người, nhưng Doanh nhi thật sự yêu người, hiện tại việc đã đến nước này nhìn mặt mũi lão phu, người cùng Doanh nhi trước hết bái đường, muốn thế nào lão phu một mình gánh vác.” Trung vũ vương đối Cẩn Hiền ăn nói khép nép này hán nhận ra được Cẩn Hiền thật sự tức giận.

“Không có khả năng, Cẩn vương phi của bốn vương chỉ có thể là Quân.” Cẩn Hiền vẻ mặt kiên định nói, đối mặt thâm thúy âm trầm thẳng tắp nhìn Vũ Doanh lạnh lùng nói: “Thành Vũ Doanh đem giải được ra, chuyện trước kia bốn vương có thể bỏ qua.” Hán sẽ không lại bị bề ngoài nhu nhược của nàng lừa, nguyên lai Quân đã sớm nhìn ra nàng không phải người đơn giản, chỉ có hán bị nàng lừa, lừa thâm như vậy.

“Ta không biết người nói cái gì?” Nguyệt Oánh đột nhiên như diên vọt đi qua, dật tóc Vũ Doanh oán hận nói.

“Lớn mặt.” Trung vũ vương cả giận nói, xả quá tay Nguyệt Oánh ném qua một bên, Nguyệt Oánh bị hất mạnh ngã xuống, may mắn có Triệu Chi Dương tiếp được.

Trung vũ vương vừa muốn mở miệng, trước mắt hai bóng người vừa động, Gia Luật Ưng chắn trước mặt hán, Cẩn Hiền lướt qua hán khắp ở cổ Thành Vũ Doanh, đôi mắt thâm thúy lóe lên thị huyết làm người ta sợ hãi âm trầm nói: “Đừng để boont vương nói lần thứ ba, đem giải được giao ra đi, nếu không bốn vương liền bề gãy cổ người.” Nói xong tăng thêm lực đạo, Quân, nàng phải đợi ta, ta nhất định lấy giải được đến cứu nàng.

Trung vũ vương nghĩ tới cứu nữ nhi chính mình nhưng bị Gia Luật Ưng giữ lấy, hồng mâu lóe thị huyết quang mang giống tu la địa ngục, ngay cả hán thân kinh bách chiến đều kinh hãi, võ tướng ở đây cũng đại khái đoán được chuyện gì, tất cả đều vây quanh trung vũ vương, người người vẻ mặt đờ đờ sát khí, mà Chính Hiền lâu không lên tiếng cũng là cùng mặt sát khí bắn thẳng đến nữ nhi của hán, hán cũng hiểu được phát sinh chuyện gì.

Thấy một màn như vậy, Thành Vũ Doanh tuyệt vọng nàng biết rốt cục vẫn hồi không được, bộ mặt nhu nhược lập tức trở nên dữ tợn, ha ha: “Ha ha... Âu Dương Cẩn Hiền, người thực vô tình, khụ... Uông ta yêu người như vậy, người thể nhưng nghĩ... giết ta, ha ha... khụ khụ... Ta chết cũng muốn lời theo Mạc Quân... Khụ kHụ... độc kia căn bản không có thuốc giải... khụ khụ... thiên hạ vô giải được... ha ha... Phỏng chừng nàng hiện tại sớm đi gặp diêm vương... Khụ khụ...”

Hô hấp của nàng ngày càng khó khăn, lời của nàng hoàn toàn làm cho Cẩn Hiền mất lí trí, trong mắt tràn ngập tơ máu, không ngừng mà tăng thêm lực đạo, hét lớn: “Cầm miệng...” Hán trong đầu vẫn vọng tiếng ‘không giải được’....

“Cẩn vương lão phu van cầu người, thả Doanh nhi đi! Đây là lão phu có lỗi, muốn giết cứ giết lão phu đi, Cẩn Hiền...” Trung vũ vương lão lệ tung hoành quỷ xuống, khẩn cầu nói, hầu như thế nào cũng không tin người trước mắt là nữ nhi thiện lương của hán, nàng thật sự đối thái phó hạ độc? Nhưng vô luận thế nào hán cũng không thể làm cho nàng xảy ra chuyện, muốn báo ứng liền trên người hán đi! Là hán giáo dưỡng không nghiêm.

Nhưng Cẩn Hiền nửa điểm cũng không vào, mắt thấy Thành Vũ Doanh sẽ chết trong tay hán, đột nhiên một bóng đen chợt lóe, hiện lên một màn khói, Cẩn Hiền cùng hán đánh nhau một chưởng, sương khói tan đi đã không thấy bóng dáng Thành Vũ Doanh đâu.

“Thành Vũ Doanh...” Cẩn Hiền ngửa mặt lên trời rống to, mang theo nồng đậm hận ý, hán không tin không có giải được, giải được nhất định trên người Thành Vũ Doanh.

“Không tốt, bên kia cháy.” Đột nhiên không biết ai trong đám người hô to một tiếng, mọi người đều nhìn qua.

“không tốt, là phu thái phó.” Chính Hiền nhìn thoáng qua, trong lòng cả kinh, lập tức chạy đi, đã có hai đạo thân ảnh nhanh hơn phi thân mà đi.

Trong phủ thái phó, Nguyệt Oánh ở bên ngoài phòng lửa cháy hừng hực, sở hữu hạ nhân đều cứu hỏa.

“Ca, ca ở bên trong...” Nguyệt Oánh vừa thấy chính phòng mình cháy liền liều mạng hướng bên trong chạy, Triệu Chi Dương cũng không giữ được nàng, nàng cũng điên rồi, Triệu Chi Dương bắt đắc dĩ phải đánh ngắt nàng.

Sở hữu mọi người giúp đỡ cứu hỏa, lửa thế cũng rất nhanh dập tắt, nhưng trận lửa này quá lớn trong phòng sở hữu vật gì đó đều biến thành tro bụi, đột

nhiên theo bên trong nhảy ra hai đạo bóng người.

Cần Hiên trên tay ôm một khối thi thể cháy sạch không rõ mặt, trên mặt mặt không chút thay đổi, Gia Luật Ung hai tay nắm chặt, đôi mắt màu đỏ không còn màu đỏ tươi thị huyết, hai người trong lúc đó hình thành một cỗ hơi thở khủng bố.

“A! quân...” Cần Hiên nhanh ôm thi thể vào lòng, ngửa mặt lên trời rống to, thanh âm là như vậy tuyệt vọng, đau tận xương tủy, tất cả mọi người lệ đều chảy xuống, bầu trời dường như thông thấu nỗi bi thương của Cần Hiên mà động dung, chảy lệ xuống, từ mưa phùn chậm rãi biến thành mưa to tầm tã, một giọt một giọt chờ khách tuyệt vọng trên người, lại rửa sạch không được vết thương lòng vĩnh viễn của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 75: Trường Tương Tư

Trong phòng thanh nhã mà sạch sẽ, nam tử quần áo trắng lười nhác tà tựa vào tháp thượng, đôi mắt khép hờ, trên mặt mang theo cái khăn che mặt màu trắng, trên trán thùy hạ vài sợi tóc bạc theo gió bay lên, tựa hồ tùy thời sẽ hóa thành cánh tiên bay đi, người ở một bên nhìn xem một trận kinh hãi.

“Môn chủ, thất sát lâu lại diệt một nhà Giang thị lang.” Một tranh y nam tử ngồi xuống ghé gọi lên một cái tươi cười mê người nói, kia ngữ khí không sao cả, rất giống như là đang nói chuyện thời tiết.

Người được xưng là môn chủ áo trắng ngay cả mí mắt cũng chưa nâng một chút, vẫn đạm phong khinh nói nhỏ: “Lần này lại là vì sao?”

Tranh y nam tử khoe miệng ý cười càng sâu, mắt anh đào lóe lóe, thân khởi chính tay thon dài thoỉ thoỉ móng tay, vẫn ngữ khí không sao cả nói: “Nguyên nhân giống nhau, Giang công tử ở trong tửu lâu cùng bằng hữu uống rượu nói tới Mạc Quân công tử, khen ngợi vài câu.” Nói xong, mắt hoa đào có ý tứ hàm xúc khác nhìn cái thiên hạ kia chớp mắt, sẽ không là vẫn thờ ơ ư? Đều đã muốn nhiều như vậy, cũng nên tỏ vẻ một chút đi!

Đáng tiếc hắn thất vọng rồi, người áo trắng vẫn là bộ dáng nhàn nhã, ngay cả tròng mắt cũng chưa chuyển một chút.

“Thực vô tình.” Tranh y nam tử về mặt chờ mong chuyển sang thất vọng, bất mãn bĩu môi, lẩm bẩm nói.

“Ai vô tình.” Một thanh âm to rõ vang lên.

“Thánh thanh, ngươi tới để làm gì?” Tranh y nam tử về mặt đề phòng nhìn chằm chằm cô gái quần áo xanh cười đến thập phần vô hại thiên chân, thanh âm không giống vừa mới ngả ngớn, không sao cả mà là có điểm hơi hơi phát run.

“Ồi, nhìn ngươi nói những lời này liền nói Thánh Tranh ngươi đến, ta sẽ không thể đến sao, sợ như vậy làm gì? Có phải hay không làm chuyện gì xấu?” nữ tử được xưng là Thánh Thanh đôi mắt vô tà lóe trong suốt, bán đẩy một chút Thánh Tranh nghịch ngợm nói.

“Ai... Ai làm chuyện đồi lý? Ngươi lần trước gần nhất liền lừa đi ta một viên châu ngàn năm, rốt cuộc là ai làm chuyện xấu.” Thánh Tranh ủy khuất phàn bác nói, tựa hồ con vì trăn châu ngàn năm của hắn mà đau lòng, nhưng nói lên lại không có khí thế.

“Cái gì lừa? Đừng nói khó nghe như vậy, kia ẩn theo môn chủ nói tên là... Đầu tư, đúng, đầu tư, đầu tư biết không, đầu tư thất bại đây là chuyện thường a! Chẳng qua là vận ngươi đen đủi thôi, lần sau liền nhất định có thể kiếm lớn.” Thánh Thanh một bộ người là ‘nông dân’ không hiểu, ta xem Thánh Tranh nói, đem trách nhiệm của mình phui sạch sẽ, thuận tiện lại dụ dỗ.

“Đầu tư? Như thế nào không nói ngươi gian trá, thật không hổ là bản tính thương nhân. Còn muốn có lần sau, ta đã học ngoan, đừng nghĩ cách nữa, ta sẽ không lại bị ngươi lừa.” Thánh Tranh đối Thánh Thanh nói nhọt nhọt, về mặt đề phòng, hắn thề hắn sẽ không lại bị nàng lừa gạt, cùng Thánh Thanh buôn bán tuyệt đối là không có hồi lại.

“Thiết, mỗi lần đều nói như vậy, có thể có điểm mới mẻ hay không?” Thánh Thanh tùy tiện ngồi đối diện Thánh Tranh khinh thường nói, hiển nhiên không tin Thánh Tranh lời thề ‘kiến định’, bởi vì Thánh Tranh thông minh mỗi lần phát hiện hắn bị lừa đều nói những lời này, nhưng lần sau vẫn là không cưỡng lại được, ngoan ngoãn mắc mưu.

“ngươi...” Thánh Tranh tức giận đối Thánh thanh chỉ thẳng, nói không được, ai kêu người ta nói là sự thật đâu? Thật sự là hồ ly.

Thánh Thanh đắc ý nhìn Thánh Tranh kinh ngạc, ai kêu hắn luôn một bộ dáng yêu nhân nhìn không thích, hừ.

Rất cực yên tĩnh, môn chủ thề mới từ trên tháp thượng từ từ nói: “Có việc sao?” vẫn như cũ duy trì nguyên lai bộ dáng, động cũng chưa động qua.

“Hi hi, hình thức cũ đưa thất bại liên tiếp đến đây.” Thánh Thanh biết môn chủ đối nàng nói chuyện, lập tức hiển vật quý xuất ra một cái hộp, tiến đến trước mặt môn chủ ái muội nói.

Môn chủ áo trắng lập tức liền mở đôi mắt, sóng mắt bình thân vô ba câu hồn đoạt phách, thân thù lấy quá cái hộp kia, cũng không để ý thánh Thanh tề mi lộng nhân, mở ra hộp kia, theo trong hòm lập tức tàn mát ra thất thái quang mang, tựa như thất thái sắc bình thương, mỉa làm cho người ta ghé mắt.

Thánh Thanh đặc ý nhìn thánh Tranh một cái: xem đi! Ta chỉ nói một câu, có thể làm cho môn chủ có phản ứng, người đâu? Hừ vô dụng.

Thánh Tranh hồi trừng mắt nhìn một cái: tóm cái gì tóm, đây đều là bởi vì Đông Phương cũng không phải công lao của người.

“hắn đâu?” Ngay tại Thánh Tranh cùng Thánh Thanh hai người ‘mắt qua mây lại’ môn chủ áo trắng thanh âm vân đạm phong khinh chậm rãi truyền tới.

“Vì môn chủ tìm kiếm một đóa thất thái liên khác.” Thánh Thanh cười cười nói nhưng trong giọng lại hơi cảm động cùng bất đắc dĩ, môn chủ thật đúng là ngoan a! Người ta đều vì nàng làm nhiều như vậy, còn đối hắn cự tuyệt không gặp.

Áo trắng môn chủ đôi mắt thấp liễm, không nói một lời, trong đôi mắt sau thăm không nhìn ra cảm xúc gì, tựa hồ theo như chuyện cùng nàng không quan hệ, chính là tay cầm hộp gấm kia nắm chặt còn thể hiện nàng đang nghe Thánh Thanh nói.

Thánh Tranh cùng Thánh Thanh bất tri bất giác lại bị đôi mắt như nam châm của môn chủ bọn họ hút vào, cả người đều ngây ngẩn, nhân vật như vậy cũng khó trách tiêu tử Đông Phương kia không thể kiềm chế. Nhìn trên trán môn chủ thủy hạ vài sợi tóc trắng như tuyết, không khỏi cảm thán một chút: Nếu không phải tiêu tử Đông Phương kia mỗi tháng không tiếc nhân lực vật lực, mặc kệ nguy hiểm bản thân lên đỉnh Tuyệt Sơn tìm thất thái liên thể gian khó tìm, phỏng chừng môn chủ này một đầu tóc đen đã sớm toàn tóc trắng, đến lúc đó liền... Ai, nhưng thất thái liên hữu hạn, nếu không tìm ra biện pháp môn chủ chỉ sợ... ..

Trên bầu trời bỗng xuất hiện một con bò câu trắng đưa tin lượn vòng, đánh vỡ yên tĩnh yêu mị, Thánh Tranh yêu mị cười lắc mông đi ra ngoài, xuất ra cái còi thổi, thổi bò câu thổi một chút, bò câu lập tức dừng trên cánh tay hắn, Thánh Tranh bắt tín dưới chân bò câu, bò câu liền bay đi.

Thánh Tranh cảm tin nhìn một chút, cười đến càng thêm yêu diễm, cũng không nói cái gì, nói đưa cho môn chủ xem, nhìn đến môn chủ đôi mắt bình tĩnh tựa hồ có cái gì dao động, đặc ý nghĩ lúc này sẽ không chỉ lo thân mình đi!

Thánh Thanh nhìn đến môn chủ thần sắc không bình thường, lôi kéo Thánh Tranh nghi hoặc hỏi: “Thư viết cái gì?” hướng đến trừ bỏ Đông Phương còn cái gì kia ở kinh đô, ngoài ra không còn chuyện gì có thể ảnh hưởng đến môn chủ, chính là nếu trời có sập xuống phỏng chừng môn chủ mắt cũng không hội nâng, có khi thực hoài nghi hắn căn bản chính là một cái không muốn vô cớ tiên nhân.

“Hi hi... Thánh Tiên sơn yên bình xem ra sắp bị đánh vỡ.” Thánh Tranh bắn một chút tro bụi căn bản không tồn tại ý vị thâm trường cười, gặp Thánh Thanh lại không hiểu ý ra sao, đặc ý một chút mới nói: “Phỏng chừng không lâu nữa, giang hồ các phái sẽ tụ tập đến thánh tiên sơn, hơn nữa triều đình hẳn là cũng sẽ có người đến.”

“bọn họ muốn làm gì?” Thánh Thanh đối Thánh Tranh bất mãn nhều mày nói, liền không quen nhìn hắn một bộ dáng tiểu nhân đặc ý, không phải là có điểm thu thập tình báo lợi hại thôi sao.

“Ha ha... Trong chốn giang hồ nhiều môn phái bị thất sát lâu tàn nhẫn diệt, toàn bộ giang hồ đều hoảng sợ, thất sát lâu thực hiện so năm đó Thánh Xích còn muốn hơn chứ không có kém, các môn phái đều phái ra tinh anh tưởng diệt thất sát lâu, nhưng đều không một người còn sống, vô lâm minh chủ vừa mới quyết định muốn liên hợp các phái lên thánh tiên môn, cầu môn chủ rời núi, vì vô lâm trừ hại.” Thánh Tranh nhều mày đặc ý nhìn về phía Thánh Thanh nói. Xem đi! Minh chủ mới vừa nói hắn lập tức liền biết, lợi hại đi!

“thu hồi nốt hoa đào của người lại, hừ chúng ta thánh tiên sơn tuy là giang hồ đệ nhất môn phái nhưng luôn không để ý tới chuyện giang hồ, huống chi trải qua chuyện Thánh Xích, bọn họ không phải sớm đem thánh tiên sơn trở thành đường ngang ngõ tắt sao?” Thánh Thanh trừng mắt nhìn Thánh Tranh một cái, khí tức nói. Này tiểu nhân, Thánh Xích muốn giết nàng, muốn xưng bá vô lâm, nhìn nàng cái gì? Làm hại nàng sinh khí xuống dốc không phanh, tức chết nàng.

“Xin bớt giận, xin bớt giận, ta biết ta tiểu nhân, không cần xen vào bọn họ.” Thánh Tranh sẵn sàng đưa lên một ly trà nói, chính là tươi cười kia thoạt nhìn cũng là vui sướng khi người gặp họa.

“không có hảo tâm... Kia triều đình sao lại thế? Chuyện giang hồ liên quan gì bọn họ?” Thánh Thanh liếc trắng mắt một cái, đẩy ly trà của hắn ra, sửa sang lại tâm tình nói.

Thánh Tranh cũng không để ý cười đến càng vui vẻ, cố ý vô tình hướng môn chủ vững như thái sơn nói: “Triều đình trừ bỏ quan viên nhỏ của Mạc Quân công tử bị giết ra, còn có không ít đại thần lần lượt bị giết, tất cả đều là chức vị quan trọng, không chỉ có cả nhà bị giết chính yếu là hồ phù trên tay họ đều bị đánh cắp, vừa mới lại truyền đến tin tức, triều đình mười vạn bạc trắng còn có hơn mười vạn lượng thực bị cướp, quan binh không một người sống sót, thủ pháp cùng thất sát lâu giống nhau như đúc.” Triều đình nhất định sẽ có động tác, mà nếu đối phó thất sát lâu cũng chỉ xin thánh tiên môn giúp đỡ, chính là không biết triều đình hội phái ai tới?

“Thất sát lâu rốt cuộc muốn làm gì? Xem ra thất sát lâu chủ đã tâm không chỉ muốn xưng bá vô lâm...” Thánh Thanh nhều mày, bên lâm vào trầm tư bên lâm bầm. Đùng tưởng rằng nàng là vì thiên hạ lo lắng, nàng là ở sinh ý lo lắng, thiên hạ nào động tổn thất của nàng hội rất lớn.

Bạch y môn chủ vung lên y bào trắng thuần thân nhiên nói: “Đi xuống đi!” nàng bình tĩnh lâu như vậy lòng có điểm rối loạn, nàng cần yên lặng một chút.

“Dạ.” Thánh Tranh cùng Thánh Thanh thất vọng vãi chào nói, các nàng nói nhiều như vậy môn chủ như thế nào vẫn là không một chút phản ứng, chẳng lẽ hắn không quan tâm triều đình hội phái ai tới, nói không chừng là hắn nha! Nhưng là giống như không có khả năng, dù sao người kia hiện tại... Ai,

không đề cập tới.

Ngay tại Thánh Tranh, Thánh Thanh xoay người đi, thanh âm bình thản vô ba lại vang lên: “Thất sát lâu hết thầy tư liệu hôm nay đưa lên cho ta.”

“Dạ.” Thánh Tranh tinh thần rung lên, giọng nói, cùng Thánh Thanh nhìn nhau cười, đạp nhẹ nhàng bước chân ly khai, hào chờ mong ngày kế tiếp.

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, bạch y môn chủ ngồi dậy, khép lại thất thái liên, từ từ thở dài, tội gì đâu? Nàng sớm biết tâm ý Đông Phương đối nàng, nàng thật sự hiểu được.

Ngoài phòng mưa lại rơi giống ngưng mao, giống hoa chìm, giống tế ti mật mật tà chức, tích tí tách rơi xuống trong lòng nàng, lúc trước cũng là cảnh mưa như vậy, chính là cảnh vật như trước, nhưng người đã không còn, người thật sự không trở lại sao? Chẳng phải đã buông rồi sao?

Tự giễu cợt, buông, nói dễ hơn làm, chính mình cũng không có buông được sao? ‘y lâu nghe mưa gió, đậm xem giang hồ lộ’, khi nào thì mới có thể cùng người đậm xem giang hồ lộ? Sợ là vĩnh viễn không thể đi? Lần này người trở về sao?

Trường tương tư, trường tương tư, nếu hỏi ước hẹn tương tư từ khi gặp lại. Trường tương tư, trường tương tư, nguyện vọng đem tương tư nói cùng ai, người cạ tình không thể biết được.

Mưa còn tiếp tục làm ướt nam tử nằm trước mộ, hất đầu tóc tán loạn, mưa theo tóc hất chảy xuống, râu đầy mặt, trên mặt dính bụi đất, y bào bẩn loạn không chịu nổi, cùng khất cái bên đường không khác gì nhau, chính là hất ánh mắt chuyên chú cùng ngón tay thon dài hoàn mỹ, biểu hiện hất cũng không phải thường nhân.

“Bác phong lâm, như kiếm thương, tiêu điều hoàng hiệp bạn nhập miên, sát sát bị phong xuy chầm tịch, ngọc dịch y cựu noãn như tích, cố nhân tức đi bất phục tại. Yên phân phi, tình do tại. Trương lang phú quý ân nghĩa tuyệt, bất tác oanh oanh huyết lệ thủy. Dục ý huy kiếm trầm tình tị, nại hà tương tư đi thành tại.” Khất cái đem mặt trần đầy bụi đất dán tại trên mộ, ngón tay thon dài ôn nhu vuốt ve bia mộ, ánh mắt chuyên chú nhìn như trước mặt có người, thần nhiên thì thào. Đây là bài thơ Quân lưu lại cho hất, lúc trước nàng làm bài thơ này trong lòng nhất định hội thực tuyệt vọng, thực thương tâm đi!

Đột nhiên cười rộ lên, giống như nói chuyện phiếm, giống như oán hận nói: “Ha ha... quân, nàng là không phải còn trách ta chứ? Cho nên nửa năm qua nàng một lần cũng không chịu đến trong mộ của ta, cùng ta gặp lại a! quân... Nàng thật nhẫn tâm! Nàng cũng biết ta nhớ nàng thật khổ. Nhưng Quân, ta tuyệt đối không hối hận cùng nàng quen biết, hiểu nhau, yêu nhau, chỉ cần nàng có thể vào mộ của ta một lần thì tốt rồi, làm cho ta nhìn nàng, ta thật sự nhớ nàng, Quân...” Trên mặt ướt át không biết là nước mắt hay là mưa.

Đúng vậy, khất cái này chính là đương kim Cẩn vương gia Âu Dương Cẩn Hiên, mộ bia có khắc: Ái thiê Lăng Ngao Quân chi mộ, phu quân Âu Dương Cẩn Hiên lập.

Mưa vô tình đánh vào trên mặt hất, lại đánh không tan tươi cười trên mặt hất, đánh không tan hất thâm tình kêu gọi...

Cách đó không xa, Y Thiên Y Hàn sắc mặt động dung, siết chặt kiếm, mưa đánh trên mặt bọn họ, trên quần áo mà bọn họ lại giống như bất tri bất giác, hốc mắt ướt át nhìn vương gia sa đọa không phân chân trước mộ: Nếu lúc trước không phải hoàng hậu nương nương nói một câu ‘nếu người đi rồi, trên đời còn ai nhớ kỹ Quân, chứng minh nàng đã tồn tại trên đời này, chỉ cần người còn sống nàng liền sống,’ Vương gia sợ là sớm cùng quân sư mà đi, nhưng là nửa năm thời gian cũng không ngắn, vương gia một bước cũng không chịu rời nơi này, một bước cũng không chịu rời quân sư, chẳng lẽ vương gia thật sự nghĩ cả đời như vậy sao?

“Y Thiên Y Hàn...” Đang lúc bọn họ vì vương gia, quân sư khổ sở, một tiếng uy nghiêm mang theo vô lực vang lên.

“Hoàng thượng.” Y Thiên Y Hàn nghe tiếng, quay đầu hít sâu một hơi định quý xuống nói.

“không cần hành lễ.” Chính Hiên ngăn lại, thần nhiên nói, ánh mắt lại một khắc cũng không rời người trước mộ kia, một màn này cho dù nhìn nhiều như vậy nhưng mỗi lần vẫn là thật sâu đau đớn mắt hất.

Lướt qua Y Thiên Y Hàn bộ pháp trầm trọng, chau mày hướng Cẩn Hiên đi tới, này nửa năm qua hất mày chưa bao giờ giãn ra.... Hất không bùng dù cho dù hất là hoàng đế, mưa vẫn là vô tình đánh vào mặt hất.

“Cẩn đệ...” Chính Hiên ngồi xổm trước mặt Cẩn Hiên, hô một tiếng nhưng Cẩn Hiên không chút nào phản ứng, vẫn như cũ đối bia mộ tán gẫu.

“Âu Dương Cẩn Hiên người tỉnh lại đi! Thiên hạ sắp rối loạn rồi, người không thể như vậy nữa.” Chính Hiên cầm áo Cẩn Hiên hét lớn, nửa năm qua áp lực tất cả đều bộc phát, thiên hạ muốn rối loạn, hất thân là hoàng đế không thể không quản, tâm Cẩn Hiên hất tới rõ ràng, nhưng hất thân là vương gia đối thiên hạ có trách nhiệm, hất không thể không quản, cho dù hất tâm đã chết.

“Hoàng huynh, người đã tới rồi, Quân, hoàng huynh đến thăm chúng ta.” Cẩn Hiên giống như hiện tại mới phát hiện Chính Hiên đã đến, liền ôn nhu vỗ về mộ bia lạnh như băng nói. Về phần Chính Hiên nói cái gì thiên hạ đại loạn hất tựa hồ nửa điểm cũng không nghe đến.

“Lăng Ngao Quân đã muốn chết mà người Âu Dương Cẩn Hiên còn sống, còn sống sẽ có trách nhiệm, người thân là người Âu Dương gia, thân là đương kim Cẩn vương, đối thiên hạ dân chúng có trách nhiệm, người phải bảo vệ bọn họ.” Chính Hiên phần nộ đẩy Cẩn Hiên ra, chỉ vào bia mộ hét lớn, hy vọng có thể sống dậy tinh thần trách nhiệm đánh thức hất, Cẩn đệ từ nhỏ đến lớn đều là người có trách nhiệm nhất trong bốn huynh đệ bọn họ, tuy rằng mặt ngoài lãnh khốc nhưng lòng mang thiên hạ, bị thiên mắc nhân.

“Nói vậy, Vũ Tinh nói chỉ cần ta còn sống, Quân liền còn sống, nàng không có chết, nàng ngay tại bên người ta. Về phần cái gì thiên hạ thương sinh, cùng ta không quan hệ.” Cẩn Hiên ôm mặt bìa mộ lạnh như băng, coi như là Quân bình thường, đối Chính Hiên rống trở về, hắn không muốn nghe có người nói Quân đã chết, không nghĩ, không nghĩ như vậy hắn còn có thể tiếp tục dùng lời nói của Vũ Tinh lừa gạt chính mình, huống chi hắn ngay cả nữ nhân tối yêu thương đều không bảo hộ được, còn nói cái gì bảo hộ thiên hạ thương sinh?

“Hào, hào, Lăng Ngao Quân không chết, nàng còn sống, nhưng nàng hiện tại ‘sống’ uất ọcs, ‘sống’ không thể gặp người, đường đường thiên hạ đệ nhất quân sư thành trở thành người truy mệnh, Âu Dương Cẩn Hiên, người thật sự muốn cho Quân tiếp tục lưng đeo nhiều mệnh như vậy, lưng đeo nhiều tội nghiệt như vậy sao?” Chính Hiên giống như không tin Cẩn Hiên sẽ nói ra như vậy, lui về phía sau từng bước, một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nghiêng răng nghiêng lợi nói. Này nửa năm qua hắn thử qua vô số loại phương pháp, chính là không thể làm Cẩn Hiên đứng lên. Hiện tại xem ra trừ bỏ Lăng Ngao Quân, chuyện gì cũng không thể vào tâm hắn, hy vọng vì Quân hắn có thể đứng lên.

“Có ý tứ gì?” Cẩn Hiên mắt nháy mị lên, lóe nguy hiểm quang mang, cho dù chặt vật như hắc khí phách vương giả trời sinh vẫn là triển lộ không sót.

“Giang thị lang toàn môn bị diệt, nguyên nhân là Gianh công tử khen ngợi Mạc Quân công tử. Không chỉ Gianh thị lang, Lí học sĩ, Trần huyện lệnh. . . Thậm chí là binh dân dân chúng, chỉ cần ai nhắc đến Mạc Quân công tử đêm đó toàn môn bị diệt, không một người có thể sống sót, thù đoạn tàn nhẫn.” Chính Hiên sắc mặt xanh mét âm trầm nói, nhớ tới không ngừng báo án diệt môn hắn liền giận không thể nhẫn người diệt thất sát lâu, đáng tiếc rất ít người biết chỗ thất sát lâu, cho dù biết cũng vào không được, địa phương kia thật sự quỷ dị.

“Người nào làm?” Cẩn Hiên trong mắt tràn ngập thị huyết, cương nghị nhếch môi, trầm thấp thanh âm giống như từ trong cổ họng đi ra, là ai cùng Quân có thù hận lớn như vậy.

“Thất sát lâu.” Chính Hiên nhẹ thở ra ba chữ, đôi mắt đồng dạng toát ra thị huyết, hắc tuyệt đối không cho phép có người làm tổn thương dân chúng.

“Thất sát lâu? Vì sao?” Cẩn Hiên thì thào lặp lại, lạnh giọng hỏi. Thất sát lâu, thời điểm hắc hòi kinh liên nổi lên một tổ chức giết người quỷ dị, đồn đãi môn chủ thất sát lâu võ công sâu không lường được, quỷ dị khó dò, mà người thất sát lâu phần lớn đều là sát nhân từng làm loạn giang hồ. Lúc trước ám sát Quân đó là tinh anh ám dạ các, thất sát lâu cùng Quân có thâm thù đại hận gì? Dùng sát thủ xuống tay ngoan như vậy?

“trẫm nghĩ cùng Thành Vũ Doanh có liên quan, chỉ có nàng mới hận Quân nhất, mà lúc trước cái người cướp Thành Vũ Doanh đi nói vậy chính là thất sát lâu lâu chủ.” Chính Hiên âm trầm nói. Quả nhiên chỉ có Quân mới có tài năng làm cho Cẩn Hiên có phản ứng.

“Thành Vũ Doanh! Thất sát lâu.” Cẩn Hiên hai tay nắm chặt lòng tràn đầy cừu hận nói. Thành Vũ Doanh, ta không tìm người báo thù người ngược lại còn muốn đến gây chuyện ta, quấy rầy cuộc sống yên bình của Quân, làm cho nàng ‘ngủ’ không an ổn, Quân một người lương thiện như vậy, nhiều người vì nàng chết như vậy nàng nhất định hội thực thương tâm, trách không được nàng không đến gặp ta.

“Ta không giết bá nhân, bá nhân lại muốn giết ta, Cẩn đệ, người không thể tiếp tục suy sụp như thế, Quân hội khổ sở.” Chính Hiên ý vị thâm trường khuyên nhủ.

Cẩn Hiên mặt lại âm trầm, không nói lời nào, đôi mắt thâm thúy nhìn không ra cảm xúc gì.

“Cẩn đệ, người đã quên, lúc trước Quân là vì người mà lên chiến trường sao? Tâm nguyện của nàng người phải giúp nàng hoàn thành, thiên hạ thái bình, Quân mới ‘ngủ’ an ổn.” Chính Hiên vỗ vỗ bả vai Cẩn Hiên đầu ngửa lên trời nói. Quân, nếu người thật sự trên trời có linh thiêng, liền làm cho Cẩn Hiên đứng lên, làm cho hắc trở lại làm Cẩn vương gia, ngăn cản thất sát lâu.

“Quân. . .” Cẩn Hiên đứng lên, hướng về phía chân trời hét lớn, mưa đánh vào mặt hắc, Quân, nàng yên tâm, ta nhất định mang thù cấp Vũ Doanh về đây hướng nàng bồi tội, nhất định hội diệt thất sát lâu báo thù cho nàng. . .

Chính Hiên nhú chặt mày, giãn ra một chút, hắc biết Cẩn Hiên đã muốn đứng lên, vì Quân, hắc đứng lên. Cẩn đệ, chúng ta liền thủ lại bảo vệ Long Hiên hoàng triều, bảo vệ thiên hạ Âu Dương gia, bảo hộ thiên hạ thương sinh.

Đối phó thất sát lâu chỉ có thánh tiên sơn. . .

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 76: Đi Thánh Tiên Sơn Trước.

Trên đường lớn cát vàng cuộn cuộn, bốn con ngựa chạy nhanh cuộn cuộn nổi lên từng trận cát bụi.

“Nhất định trước khi trời tối phải tới Định Dương Thành, mục tiêu kế tiếp thất sát lâu vô cùng có khả năng là tướng quân thủ thành Định Dương Thành.” Một nam tử áo xanh đôi mắt sắc bén thẳng đến phía trước trầm giọng nói.

“Đạ, vương gia.” Phía sau ba nam tử khác cùng kêu đáp, dùng sức kẹp bụng ngựa, lập tức như cung tên chạy đi về phía trước, lại nổi lên cát vàng cuộn cuộn hơn nữa.

Này một hàng bốn người, cầm đầu đứng là Cẩn vương gia Âu Dương Cẩn Hiên nửa năm suy sút vừa mới tỉnh lại, còn có Y Thiên Y Hàn, cùng với Ngụy Tử Tề cùng với thánh tiên môn coi như có quan hệ sâu xa.

Trải qua phân tích của Chính Hiên, bọn họ đều nhất trí cho rằng thất sát lâu mục tiêu tiếp theo sẽ là Định Dương thành, cho nên Cẩn Hiên thế này mới dẫn Y Thiên Y Hàn chạy tới Định Dương thành, nhưng bởi vì thất sát lâu quá mức quý dị, phần đông đều là võ lâm cao thủ, Cẩn Hiên cảm thấy việc này nhưng khả năng cần thánh tiên môn tương trợ, Ngụy Tử Tề xưng phong nhận việc đi trước, dù sao hắn cùng Hoàng Anh có vẻ thân thuộc.

Rốt cục lúc mặt trời ngả về tây, chạy tới tướng quân phủ, tướng quân nghe Cẩn vương đã đến chạy nhanh ra phủ vái chào.

Cẩn Hiên tiến phủ tướng quân liền phát hiện thủ vệ quý phủ sâm nghiêm, thủ binh người người tinh thần chấn hưng, xem ra Vu Liệt này cũng là kẻ mạnh.

Màn đêm buông xuống, tướng quân phủ một mảng yên tĩnh, đột nhiên từ trên trời giáng xuống mười mấy hắc y nhân, vừa rời xuống đất liền lẩn một vòng, mỗi người đều lặng yên không tiếng động đi vào phía sau thủ binh, che miệng, cắt cổ, động tác lưu loát liền mạch chỉ trong vài giây thời gian, tướng quân phủ hơn mười cái thủ vệ liền đều đi gặp diêm vương.

Hắc y nhân thân hình chợt lóe, thẳng hướng phòng ngủ Vu Liệt mà đi, vừa muốn tiếp cận mục tiêu, bốn phía đột nhiên sáng lên, một đoàn binh lính đuốc sáng trưng đem hắc y nhân vây quanh, theo trong tối đi ra một bóng người, Vu Liệt một thân khôi giáp tướng quân, thân đeo bảo kiếm về mặt nghiêm túc.

“Thất sát lâu? Hừ, bản tướng quân sẽ thành oan hồn vô tội chết trên tay các người, hướng các người lấy mạng.” Vu Liệt đối hắc y nhân khinh thường oán giận nói, vung tay lên, binh lính vây xung quanh liền công đi lên.

Đổi mặt nhiều binh lính như vậy, hắc y nhân không chỉ không có hiện lộ ra nửa điểm sợ hãi, ngược lại tất cả đều lộ khinh thường tà ngễ nhìn Vu Liệt, ản cho cái khăn đen khoe miệng khinh câu, kiếm quang chợt lóe công đi lên tất cả phong hầu binh lính, về châu nhà ma.

Binh lính máu tươi chảy xuống tựa hồ kích thích hắc y nhân, mỗi người trong mắt đều lóe hung phấn cùng thị huyết, xem tâm thần Vu Liệt e ngại, binh lính vây quanh bốn phía lại không người nào dám tiến lên.

Nhưng hắc y nhân thị huyết đã bị kích phát, cầm trong tay lợi kiếm, hướng binh lính vây quanh tiến lên, xuất thủ mau, ngoan, chuẩn, binh lính chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe còn không có phản ứng gì yết hầu liền bị cắt đứt, một người tiếp một người chỉ chốc lát sau, trên mặt đất đầy thi thể binh lính, Vu Liệt từ lâu gia nhập vòng chiến, tuy rằng thắng vài hắc y nhân nhưng thân chính mình cũng bị đâm bài kiếm, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, lại không rảnh bận tâm.

Không hổ là thất sát lâu làm triều đình, võ lâm, người trong thiên hạ tâm hoảng sợ, mấy trăm danh sĩ binh lính nhưng lại đối bọn họ mà nói dễ dàng như bóp chết một con kiến, ngay cả Vu Liệt thân kinh bách chiến như vậy đều bị khiến lui về phía sau, nếu là một chọi một đánh, sợ là trong vòng ba trăm chiêu tất bại, bọn họ võ công vừa cao vừa ngoan, hoàn toàn không có nhân tính.

Mắt thấy hắc y nhân sẽ thẳng kiếm đâm vào yết hầu, đột nhiên hai bên sườn bay ra hai bóng người, một người cầm kiếm mở kiếm phong hắc y nhân, một người đối hắc y nhân đâm tới, hắc y nhân nhất thời phản ứng không kịp, mắt mờ lóe ngã xuống đất mà chết, hết thấy giai đoạn phát sinh như điện quang hỏa thạch, người tới phối hợp ăn ý.

Này đồng bọn bị giết nhưng hắc y nhân một chút cảm giác cũng không có, coi như người bị giết căn bản là người bọn hắn không biết, đôi mắt thị huyết nhanh nhìn chăm chăm hai người đột nhiên xuất hiện, trên người sát khí càng đậm, tựa hồ đã sớm không bình thường, kiếm phong vung lên, chung quang binh lính đều ngã xuống, phi thân nhảy, tất cả đều hướng hai người xuất thủ.

Mà hai người này đúng là Y Thiên Y Hàn, bọn họ thân là hộ vệ vương gia, võ công cũng là nhất đẳng, trong chốn giang hồ coi như là cao thủ, đối phó một hai hắc y nhân không thành vấn đề, nhưng đối phó mười mấy người có điểm có hết sức.

Cẩn Hiên ẩn trong chỗ tối, đôi mắt thâm thúy phát ra hàn khí lạnh thấu xương, môi nhếch, không giận tự uy: Hào một cái thất sát lâu, vốn tưởng rằng Vu Liệt som chuẩn bị, vừa vặn như con ba ba rơi vào vại, không thể tưởng được mấy trăm danh sĩ nhưng lại không chút gây thương tổn bọn họ, hết thấy liền phát sinh tại thời gian ngắn, ngay cả Y Thiên Y Hàn đều không kịp xuất thủ cứu giúp, thất sát lâu, nên là một cái tổ chức đáng sợ thế nào, vô tình, lãnh huyết, thị sát. ...

Đúng lúc, tay vừa gio, cung thủ lập tức từ chỗ tối hiện thân, nhất thời mấy trăm tên nhắm hắc y nhân bắn thẳng tới, hắc y nhân cùng bị trận vũ tiễn làm bất ngờ, một đám trúng tên ngã xuống, có mấy hắc y nhân thuận tay trao thân thể đồng bọn ngăn tên lại.

Vũ tiễn qua đi, mười mấy cái hắc y nhân duy còn lại ba tên, hai tên thân đã trúng tên, mặc dù còn không mất mạng nhưng đã mất năng lực phản kháng, bị binh lính dùng đao đứng lên, một hắc y nhân cầm đầu, võ công cũng là tối cao, lúc này đối diện Y Thiên Y Hàn đối tri.

Vũ Liệt vừa đi gần hai hắc y nhân kia, hai người kia đột nhiên cúi đầu máu theo khoe miệng chảy ra, không cần phải nói, nhất định là cần lưỡi tự sát, này cũng trong dự đoán của Cẩn Hiên, muốn tin tức tốt không nhất định phải từ miệng hắn lấy được.

Cùng Y Thiên Y Hàn đối tri hắc y nhân gặp bại cục đã định, ra một hư chiêu thừa dịp Y Thiên Y Hàn trở lại ngăn cản phi thân dựng lên, nháy mắt biến mất.

Cần Hiên khước miệng nhất câu, nháy mắt cũng biến mất trong bóng tối, bên cạnh Ngụy Tử Tề cũng phi thân đi theo.

“Vu tướng quân, nơi này liền giao cho người.” Y Thiên Y Hàn thu hồi kiếm, đối Vu Liệt nói, không chờ Vu Liệt trả lời thân hình chợt lóe, cũng biến mất trong bóng tối.

Hắc y nhân mặc dù khinh công cao, so với Cần Hiên vẫn là gặp sự phụ, Cần Hiên võ công ở trên giang hồ tuyệt đối là cao thủ đứng đầu, người có thể đánh thắng được hắn rất ít ỏi.

Đi theo hắc y nhân kia tới rừng rậm, liền nháy mắt mất tung tích hẳn, Cần Hiên lại thi triển khinh công đuổi theo về phía trước, lại vẫn như cũ không thấy được bóng người, điều này sao có thể? Hắn không có khả năng để mất dấu, chẳng lẽ người nọ phát hiện có người theo dõi, không có khả năng, hắn tự nhận che dấu tốt lắm, người nọ võ công tuyệt đối không có khả năng phát hiện hắn.

“Vương gia.” Y Thiên Y Hàn, Ngụy Tử Tề cũng đuổi theo, đối Cần Hiên cung kính nói.

“rừng rậm này có điểm kỳ quái.” Đôi mắt thâm thúy của Cần Hiên quét bốn phía liếc mắt một cái, lập tức phát hiện vấn đề, cũng không phải hắn theo không kịp người kia, mà là rừng rậm này quái lạ.

Y Thiên Y Hàn, Ngụy Tử Tề cũng cẩn thận quan sát chung quanh một chút, rừng rậm này đều là đại thụ che trời, mỗi cây đều không sai biệt lắm, nói chưa dứt lời, vừa nói liền cảm giác trong rừng từng trận gió, còn có sương mù mờ mờ, quý dị không thể tả, da đầu người ta run lên.

Đột nhiên bốn phía hình như có động tĩnh gì, hơi thở nguy hiểm cách bọn họ ngày càng gần, xuất phát từ cảm tính người luyện võ, Cần Hiên một hàng lác nhìn một cái, thấy chỗ bọn họ vừa đứng cảm thấy quang tên, liền nhiên mũi tên đều tâm độc, thân thể còn chưa trạm định theo bốn phía lại bay qua rất nhiều lợi khí xoay tròn (cùng loại với huyết trích tử), Cần Hiên vội vàng bên trốn tránh, bên cầm kiếm ngăn cản, một bên đại thụ bị lợi khí cắt qua liền đổ xuống, nếu như người mà bị cắt trúng tuyệt đối là thân thủ dị chỗ, liên tục không ngừng công kích, làm cho đám người Cần Hiên có điểm ứng phó không nổi nhưng nửa điểm cũng không có khả năng thả lỏng, bởi vì mỗi một phiến công kích vũ khí đều là cực độc.

Cần Hiên tránh đi một đường, bốn phía rốt cục yên tĩnh xuống, nhưng bọn họ biết bọn họ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, rừng rậm này khắp nơi lộ ra nguy cơ trí mạng, ngửa mặt lên trời nhìn một chút Cần Hiên rút ra long ngâm kiếm, trên thân cây vạch một nhất, liền hướng phía trước đi đến, đi một lúc lâu còn chưa ra khỏi rừng rậm, cũng không phải rừng rậm quá lớn mà là bọn họ giống như giẫm chân tại chỗ, nhưng là không đứng, bọn họ mỗi vài bước liền gặp tập kích, nhưng khóa đại thụ trước mắt này rõ ràng là chỗ bọn họ vừa trạm, mặt trên còn có đánh dấu của Cần Hiên hai chữ: quý dị.

“Vương gia, vì cái gì chúng ta vẫn là đi phía trước hiện tại lại hội trở lại chỗ cũ?” Ngụy Tử Tề nhìn bốn phía liếc mắt một cái, giống như trăm tư khó hiểu nhìn Cần Hiên hỏi.

“Bốn vương nghĩ chúng ta là vào trong trận.” Cần Hiên quét mắt cây cối đang không ngừng di động một cái, trầm giọng nói, xoay người sang trái ngược hướng mà đi, Quân từng dạy hắn một chút về ngũ hành bát quái, hy vọng hữu dụng, Quân nếu nằng ở đây thì tốt rồi, Quân. ...

Ngụy Tử Tề xoay người đuổi kịp bộ pháp Cần Hiên, nhìn đến mặt Cần Hiên âm u bọn họ biết vương gia lại đang nhớ Quân, bọn họ cũng rất muốn, nếu quân sư tại đây, rừng rậm quý dị này căn bản là không cần nói.

Rốt cục trên trời xuất hiện ánh mặt trời bọn họ cũng nặng nề mà ra khỏi rừng rậm quý dị, hồi đầu nhìn rừng rậm không khác bình thường kia một cái, Cần Hiên rốt cục hiểu vì cái gì thất sát lâu hội càn rỡ như vậy, nơi này vốn là nơi ẩn nấp khó có thể tìm được, cho dù biết nơi này là thất sát lâu cũng căn bản ngay cả rừng rậm đều không qua được, cũng không biết có bao nhiêu người trong giang hồ, triều đình căn bản không thấy được thất sát lâu, tất cả đều bỏ mạng trong rừng rậm.

Hắn dám khẳng định phía sau rừng là thất sát lâu, Thành Vũ Doanh đã ở bên trong, nhưng hắn lại liên tiếp không tới gần được thất sát lâu, không khỏi tự giễu cười, bọn họ có thể đi ra khỏi rừng rậm hoàn toàn là nhờ vận khí, đối ngũ hành bát quái hắn chính là lược biết da lông, hoàn toàn không đủ để đối phó rừng rậm quý dị này, nếu thật muốn thông qua rừng rậm này xem ra thật sự phải mượn sức thánh tiên môn.

“Tử Tề, cũng biết thánh tiên sơn ở đâu?” Cần Hiên ánh mắt nhìn chằm chằm vào rừng rậm, trầm giọng hỏi.

“Vương gia, mặt tướng không biết, thánh tiên sơn ẩn nấp phi thường, trên đời ít có người biết chỗ đó, mặt tướng mặc dù cùng Hoàng Anh quen biết nhưng Hoàng Anh vẫn chưa báo cho biết.” Tử Tề ánh mắt tối sầm nói, Hoàng Anh nàng bây giờ còn giận hắn không? Lúc trước khai hoàn trở về, nàng. ... Ai, không nghĩ cũng thế.

“Đi thôi!” Cần Hiên suy tư một chút, xoay người rời đi địa phương quý dị này, xem ra vẫn là vận dụng thế lực giang hồ, tìm được chỗ thánh tiên môn, hoàng huynh đem chuyện này giao cho hắn phụ trách đại khái cũng là sớm biết rằng lấy thế lực triều đình tuyệt đối không đối phó được thất sát lâu, mà hắn tuy là vương gia nhưng trong chốn giang hồ thế lực cũng không nhỏ, tỷ như đương kim minh chủ Đoạn Chính Phi liền cùng hắn quen biết.

Trong phủ minh chủ, bát đại môn phái trên giang hồ tất cả đều tụ tập lại đây, thương thảo như thế nào lên thánh tiên sơn thánh tiên môn môn chủ xuống núi.

“Các vị chường môn, thất sát lâu không có nhân tính, khinh thường giang hồ, ta thân là võ lâm chính phái, có chi chức bảo vệ võ lâm, thất sát lâu tất diệt đề võ lâm chính nghĩa an bình.” Chính giữa đại đường, một trung niên nam tử lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc nói, hai mắt sáng ngời hữu thần, một tay vỗ về chòm râu, liếc mắt những người ở đây một cái.

“Đoạn minh chủ nói đúng, duy bộ võ lâm chính nghĩa là trách nhiệm của chúng ta, nhưng thất sát lâu quý thần khó lường, thần kiếm môn ta vì thế tồn thất không ít tinh anh, nhưng đến nay lại ngay cả thất sát lâu bóng dáng cũng chưa nhìn thấy.” Thần kiếm môn môn chủ phụ họa Đoạn Chính Phi nói, theo

trong ánh mắt buồn bã, sợ là nhớ tới đệ tử chết thảm, trong đó có đại đệ tử của hắn.

“Ta không quyền phái cũng vì thế mà chết vô số.” Không quyền phái chương môn cũng vì môn hạ đệ tử của hắn mà đau lòng không thôi, ngược lại phần hận nói: “lão phu thề tất diệt thất sát lâu.”

“Tất diệt thất sát lâu...”

Bát đại môn phái tất cả đều về mặt tức giận nói cùng chung một thù hờ to.

“Thiện tai, thiện tai... Thất sát lâu làm việc, ngay cả phát đều phát hỏa, chính là lực lượng ta có hạn chỉ sợ cũng không thể động được thất sát lâu, mình chủ lần này bảo ta đến, có phải hay không có biện pháp?”

“Trí linh phương trượng nói rất đúng, đối phó thất sát lâu là không thể không nhờ thánh tiên môn xuất mã, lão phu lần này thỉnh các chương môn đến chủ yếu là thương thảo thể nào thỉnh thánh tiên môn hỗ trợ?” Đoạn Chính Phi vỗ về chòm râu bên suy tư nói, hắn sớm đã muốn quyết định thỉnh thánh tiên môn xuất thủ, chính là hắn tuy là võ lâm minh chủ nhưng minh chủ này đối cửa thánh tiên môn mà nói cái gì cũng không đúng, sợ hắn một cái nhân tình cũng không mời được thánh tiên môn rồi nui, thế này mới liên hợp bát đại môn phái thương thảo.

“Thánh tiên môn? Bọn họ chịu ra tay sao? Lần trước bởi vì Thánh Xích không ngừng giết hại võ lâm đồng đạo, bát đại môn phái đã cùng thánh tiên môn trở mặt, thánh tiên môn đã tuyên bố từ nay về sau chuyện cổ quái trên giang hồ không liên quan tới họ, cùng các võ lâm chính phái cũng không quan hệ, chỉ sợ lần này cũng sẽ không xuất thủ.” Chương môn phái thiết thủ nói tiếp. Đối thánh tiên môn ra tay không hy vọng.

“Việc này lão phu cũng nghĩ đến, nhưng đây không chỉ là việc võ lâm, là chuyện người trong thiên hạ, thất sát lâu đã có dã tâm xưng bá thiên hạ, mà thánh tiên môn là thiên hạ đệ nhất môn phái, nhất định là mục tiêu lớn nhất của thất sát lâu, chỉ cần ta đi thánh tiên môn phân tích sự tình, tin tưởng Thánh Quân sẽ không ngồi yên không lo đến?” Đoạn Chính Phi vỗ về chòm râu gật đầu phân tích nói, nhưng đối với việc thỉnh thánh tiên môn ngự khí vẫn là thực không chắc chắn, đối với vị thánh tiên môn môn chủ tân nhiệm này hắn một chút đều không có nắm chắc, Thánh Quân thần bí khó lường, lại làm người ta khôn đoán.

“Thánh Quân? Thánh tiên môn đương nhiệm môn chủ? Giang hồ đồn đãi thánh tiên môn môn chủ tiền nhiệm vì bị Thánh Xích giết chết, các các chủ không phục Thánh Xích, hơn nữa Thánh Xích đã tâm bưng bưng giết hại võ lâm đồng đạo, bị võ lâm phản khởi công chi, nội bộ thánh tiên môn cũng là tứ ngũ phân liệt, tuy rằng sau lại truyền ra tin Thánh Xích đã bị giết nhưng vị trí môn chủ vẫn trống, chỉ vì các các chủ đều là tâm cao khí ngạo, ai cũng không phục ai, chính yếu là tín vật truyền ngôi thánh tiên môn, cũng là trấn môn chi bảo theo lão môn chủ qua đời liền mất tích, hướng đến mỗi môn chủ đều phải giữ tín vật truyền ngôi mới có thể trở thành tân môn chủ.” Bách Hiểu Sinh một đôi mắt nhỏ lóe tinh quang, khoa khoa mà nói, gặp các vị ở đây đều dài lỗ tai mà nghe liền càng thêm đắc ý, bọn họ Bách Hiểu môn cũng không phải hư danh, chuyện giang hồ không có một việc gì là bọn hắn không biết, ngay cả thánh tiên môn thần bí nhất đều trốn không quá ‘lòng bàn tay’ hắn.

Ho nhẹ một tiếng tiếp tục nói: “Năm trước, đang lúc thánh tiên môn vì vị trí môn chủ mà tranh chấp, nghe đồn Thánh Quân cầm tín vật truyền ngôi thánh tiên môn xuất hiện, lên làm môn chủ nhưng Lục, Thanh, Lam, Từ các các chủ vẫn là không phục, có thể nói ngoài Tranh, Hoàng hai các các chủ ra thánh tiên môn trên dưới cao thấp đều không phục, dù sao Thánh Quân là loại người nào cho tới giờ vốn không có người nghe nói qua, mà Thánh Quân đúng là Tranh, Hoàng hai các chủ tìm trở về, sở hữu các các chủ khác liền không phục, hiện tại, thánh tiên môn trên dưới đều đối vị tân môn chủ này cung kính quỳ bái, chỉ cần hắn nói một câu cho dù không hợp lý cỡ nào cũng không ai dám nói một từ, các các chủ cũng cam tâm tình nguyện phụng sự, phục tùng hết thảy mệnh lệnh của hắn.”

“Nga? Đây Thánh Quân rốt cuộc là người như thế nào, lại làm chuyện gì, có thể chỉ trong thời gian ngắn ngủi năm thu phục các các chủ tâm cao khí ngạo, ngay cả lão môn chủ cũng không thể khống chế.” Thần kiếm môn môn chủ tò mò hỏi. Nói thật hắn đúng là không tin trên đời có người có bản lĩnh như vậy, có thể thu phục thánh tiên môn ngay cả hoàng đế cũng không để vào mắt, thậm chí là các các chủ cuồng vọng.

Bách Hiểu môn môn chủ bị hỏi, đắc ý chuyển sang buồn bã, ngượng ngừng lắc đầu, nói quanh co nửa ngày cũng không nói được một câu, lúc mọi người tràn ngao chờ mong thúc giục, thế này mới lấy biểu tình trắng sỉ hít sâu một hơi thành thật nói: “Này... Tại hạ cũng không biết, Thánh Quân rất thần bí, ngoài các các chủ ra không có người biết Thánh Quân là loại người nào, cũng không có người gặp qua hắn, cho dù là người thánh tiên môn cũng không có người gặp qua hắn, nhưng có đồn đãi Thánh Quân võ công sâu không lường được, trí tuệ có thể sánh bằng Mạc Quân công tử. Thánh Quân chỉ sợ là thất bại lớn nhất cuộc đời Bách Hiểu Sinh, tư liệu về hắn có thể nói là trống rỗng.

“Thánh Quân thật sự thần bí như thế?” Không quyền phái chương môn vỗ về chòm râu, hí mắt nói.

“bách môn chủ nói vậy, Thánh Quân rất thần bí, hắn chưa bao giờ xuất hiện quá, hết thảy đối với hắn cũng chỉ là đồn đãi mà thôi, nhưng mặc kệ thật giả thế nào, Thánh Quân là thánh tiên môn môn chủ đương nhiệm, điểm này là khẳng định, cho nên chúng ta phải lên thánh tiên sơn thỉnh Thánh Quân rồi nui, mới có thể ngăn cản thất sát lâu, cứu vớt giang hồ.” Đoạn Chính Phi nói tiếp.

“thánh tiên sơn ở nơi nào, ta cũng không biết, càng không nói đến thỉnh Thánh Quân rồi nui.” Trí Linh phương trượng đưa ra vấn đề mấu chốt.

“thánh tiên sơn ở nơi nào cũng chỉ xem Bách môn chủ.” Đoạn Chính Phi đôi mắt sáng ngời lóe tinh quang nhìn Bách Hiểu Sinh nói.

“Đoạn minh chủ quá khen, tại hạ cũng chỉ là ngẫu nhiên có cơ hội biết được.” Lời tuy nói như thế nhưng Bách Hiểu Sinh thần sắc đắc ý sẽ không là ý tứ này.

“Nếu Bách môn chủ biết, ta đây thấy việc không nên chậm trễ, nhanh chóng lên thánh tiên sơn đi!” tính tình chương môn phái thiết thủ có vẻ cấp lập tức nói, mộ bộ hận hiện tại không thể đến thánh tiên sơn.

“Viên chương môn dừng vội, các vị chương môn giai trần mệt mỏi, trước tiên nghỉ ở tề xá này một đêm, ta chờ sáng ngày mai tái đi cùng được.” Đoạn Chính Phi vung tay áo đứng lên nói. Tái gọi người hầu mang các vị chương môn đi xuống tạm nghỉ.

“Ta chờ nghe theo phân phó của minh chủ.” Các chương môn đối Đoạn Chính Phi vái chào nói, liền theo hạ nhân đi xuống. Quả thật, chuyện lên thánh tiên sơn không thể gấp gáp.

“Minh chủ, vương gia đến.” Các chương môn vừa đi một chút, quản gia Đoạn phủ liền bên tai Đoạn Chính Phi nói nhỏ.

“Vương gia?” Đoạn Chính Phi hơi nhíu mi một chút, suy tư nói, chẳng lẽ là....

Trong sự ngạc nhiên của quản gia, Đoạn Chính Phi đã biến mất ở đại đường.

Đoạn Chính Phi bay nhanh đi tới hậu viện, chỉ thấy dưới tàng cây hòe nam tử áo xanh đưa lưng về phía hắn, nhưng hần trên người có khí chất cao quý hồn nhiên, lại vô tình khuếch tán đến toàn bộ sân, làm cho người ta không dám ngưỡng mộ, nhất là hần trên người đặc hữu hơi thở lãnh khí lại làm cho người ta trong lòng kính sợ.

“Đoạn Chính Phi bái kiến vương gia.” Đoạn Chính Phi bay nhanh chạy qua, đối Cẩn Hiên cung kính vái chào nói. Cẩn vương gia từng là ân nhân cứu mạng hắn, nếu không có Cẩn vương gia vốn không có hần ngày hôm nay, Đoạn minh chủ.

“Đoạn huynh không cần đa lễ.” Cẩn Hiên xoay người lại, nâng Đoạn Chính Phi dậy nói. Đối với Đoạn Chính Phi hắn vẫn rất có hảo cảm, là hần tử làm việc quang minh chính đại.

“Tạ vương gia.” Đoạn Chính Phi đứng thẳng thân mình nói, hành động khom người lễ phép của hắn chỉ xuất hiện trước mặt hoàng thượng cùng vương gia mà thôi.

“Đoạn huynh, bốn vương nghĩ muốn đến thánh tiên sơn.” Cẩn Hiên thân nhiên nói thẳng ý đồ đến đây.

“Ách? Là vì thất sát lâu?” Đoạn Chính Phi bị Cẩn Hiên nói đầu tiên là sững sốt, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, vẻ mặt đầy nghiêm túc hỏi, ngay cả Cẩn vương đều tự thân xuất mã, thất sát lâu tuyệt khó thoát, hần cả đời tối phục nhất chính là Cẩn vương.

“Ân.” Cẩn Hiên gật đầu nói.

“Chính Phi cũng không biết chỗ thánh tiên sơn.” Đoạn Chính Phi chưa nói hoàn, chỉ thấy Cẩn Hiên cau mày, chạy nhanh nói tiếp: “Tuy rằng Chính Phi không biết chỗ thánh tiên sơn, nhưng Bách Hiểu Sinh biết, Chính Phi đem bát đại môn phái thương lượng tốt lắm, ngày mai lập tức khởi hành đi thánh tiên sơn, thỉnh Thánh Quân rời núi.” Đoạn Chính Phi mặc dù so với Cẩn Hiên lớn hơn nhiều nhưng ở trước mặt Cẩn Hiên hắn vẫn là tự xưng Chính Phi, đã hiển đối Cẩn Hiên tôn trọng.

Cẩn Hiên mặt nhăn lập tức bị Thánh Quân hấp dẫn, lạnh nhạt nói: “Thánh Quân?” Thánh Quân vốn là thần bí, hơn nửa năm qua hắn có thể nói căn bản chính là một cái hoạt nhân, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng cùng Quân tâm sự, bởi vậy hắn tuy biết thánh tiên môn có tân môn chủ, lại không biết là loại người nào, mà Thánh Quân này hắn lại chưa từng nghe qua.

“Vương gia không biết?” Đoạn Chính Phi không thể tin hỏi lại, lập tức ý thức được chính mình thất thố, lập tức giải thích nói: “Thánh Quân là tân môn chủ thánh tiên môn, hần...” Dem lời nói Bách Hiểu Sinh nói hết cho Cẩn Hiên nghe, gặp Cẩn Hiên vẫn như cũ không chút thay đổi nhưng không khí so với xung quanh vừa mới lạnh hơn, nghĩ đến hần làm cho Cẩn Hiên thương tâm, trong lòng không khỏi hối hận.

Chuyện vương gia, hắn cũng nghe qua, cũng như người trong thiên hạ bình thường vì vương gia cùng Mạc Quân công tử một đôi hữu tình nhân khổ sở, vì vương gia si tình cảm động, vì Mạc Quân công tử cách thế tiếc hận, càng thống hận Thành Vũ Doanh nữ tử độc ác, nửa năm trước hôn lễ làm thiên hạ khiếp sợ, trong cảm nhận mọi người chuyện như vừa phát sinh hôm qua, ai có thể tưởng thiên hạ đệ nhất quân sư Mạc Quân công tử đứng là nữ nhi, ai có thể biết Vũ Doanh quận chúa nhu nhược đứng là cái tâm cơ sâu đậm, tâm địa ngoan độc rắn rết, ai từng nghĩ Cẩn vương gia lãnh khốc nguyên lai là yêu Mạc Quân công tử, đối Mạc Quân công tử si tình cảm động thiên địa, có thể sánh bằng hoàng thượng năm đó đối hoàng hậu nương nương thâm tình, lại lạc cái âm dương chia cách bi thảm như vậy, vương gia lại từ nay về sau không đứng lên được, hôm nay có thể nhìn đến vương gia, cũng thực làm cho hắn giật mình, là cái gì làm cho hắn đứng lên? Chẳng lẽ vì chuyện người thất sát lâu nhằm vào Mạc Quân công tử?

Nửa năm trước, người thiên hạ đương theo tin tức Mạc Quân công tử là trang nữ nhi làm khiếp sợ tình lại, liền lại nghe nói Mạc Quân công tử nhưng bị Thành Vũ Doanh giết chết, trong lòng không phải đối Mạc Quân công tử khinh thường, đối hắn lừa gạt tức giận, có khi càng sâu kính nể phục cùng sùng bái, thiên hạ nữ tử ai có thể như thế, năng mặc dù cách thế nhưng năng vĩnh viễn ở lại trong lòng bọn họ, năng vẫn là thiên hạ đệ nhất quân sư trong cảm nhận của mọi người, mà nữ tử trong thiên hạ lúc trước lấy Mạc Quân công tử làm tình nhân trong mộng đều lấy Mạc Quân công tử làm tấm gương, quyết chí tự cường, tạo lên một làn sóng nữ tử học văn tập võ tăng võ, thế không giết Thành Vũ Doanh không thôi, Thành Vũ Doanh trở thành kẻ địch của tất cả nữ tử trong thiên hạ, nhưng nửa năm qua cũng đều có không ít người vì đàm luận Mạc Quân công tử mà cả nài bị giết, khiến thiên hạ nhân tâm hoảng sợ, chỉ dám trong lòng tưởng niệm Mạc Quân công tử, cũng không dám nói ra miệng, này trừ bỏ chính là thất sát lâu làm vương gia hần cũng là vì vậy mà đến đi!

“Đoạn huynh...” Cẩn Hiên kêu gọi, đem Đoạn Chính Phi suy nghĩ đi xa cấp kéo lại.

Đoạn Chính Phi ngưng ngưng vái chào nói: “Chính Phi thất thố, vương gia vừa nói gì?”

“ngày mai bốn vương cùng các người lên thánh tiên sơn.” Cẩn Hiên khoanh tay phía sau, sắc mặt ác liệt nói, đôi mắt thâm thúy bình thân vô ba, nhìn không ra cảm xúc gì.

“Dạ, vương gia.” Đoạn Chính Phi tinh thần rung lên nói, có vương gia ở đây, muốn thỉnh Thánh Quân rời núi liền có phần thắng, hần tin tưởng thiên hạ không có chuyện vương gia không làm được.

Tâm như tro tàn lại đối Thánh Quân có tò mò, có loại cảm giác mãnh liệt muốn nhìn thấy hần. Cẩn Hiên xoay người từ từ nhìn phía chân trời: Thánh Quân?

Ngày hôm sau Cẩn Hiên, Ngụy Tử Tề, Y Thiên Y Hân bốn người cùng Đoạn Chính Phi, chương môn bát đại môn phái một hàng mười ba người phòng trần mệt mỏi chạy tới thánh tiên sơn...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 77: Thánh Quân Rời Núi.

Rốt cục đến giữa trưa tới thánh tiên sơn, cảnh vật trước mắt làm cho bọn họ miệng há to nhưng còn không định thần trở lại.

Trời à! Bọn họ là tới tiên cảnh sao? Mây mù vây quang lãng sơn, núi cao mỹ cảnh tầng tầng lớp lớp, núi cao và dốc, thung lũng hang hốc bao phủ, thiên hình vạn trạng. Phía bắc có suối trong chảy ra, phía nam có thung lũng uốn khúc, khe cắt sâu thẳm, xung quanh ba mặt tất cả đều đặc biệt nguy hiểm không ai dám tới gần. ... Thật không hổ là thánh tiên sơn, này không phải nơi phạm trần, rõ ràng là bọn hần đến tiên nhân động phủ.

“Người nào tới, dám cả gan sấm thiện thánh tiên sơn.” Trong đỉnh núi thanh thoát lượn lờ truyền tới thanh âm quát chói tai, không thấy người chỉ nghe thấy tiếng, lại như là ở bên người nói, có thể thấy được người nói chuyện nội lực thâm hậu.

“Tại hạ Đoạn Chính Phi dẫn dắt bát đại môn phái cầu kiến Thánh môn chủ.” Đoạn Chính Phi đối sơn động trống tron lễ nói, thanh âm đồng dạng hùng hậu, không thấy hần nói có bao nhiêu lớn nhưng thanh âm trong ngọn núi thật lâu quay về, một thân có thể thấy nội lực cũng là thập phần thâm hậu.

“nội lực không sai! Môn chủ sự vụ bận rộn không rảnh gặp ai, mình chủ vẫn là mời trở về đi!” thanh âm trên thánh tiên sơn lại truyền đến nhưng ngữ khí không giống vừa sắc bén mà là tán thưởng, nhưng vẫn là hạ lệnh trực khách.

“ngươi không đi thông báo, như thế nào biết môn chủ các ngươi không rảnh gặp, rõ ràng chính là nói cho có lệ.” Chương môn phái thiết thủ tính tình thẳng thắn, bất mãn quát, trừ bỏ hần các chương môn khác cũng là về mặt bất mãn, nhưng đều có vẻ trầm tư chính là ghen trong lòng mà thôi, bọn họ đều là tông sư tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ, đường đường là người bát đại môn phái khi nào bị khi dễ kiểu này.

“thánh tiên môn không phải nơi các ngươi có thể giương oai, đều cúi cho ta.” Thanh âm tức giận truyền tới, làm tâm tư các chương môn nhất loạn, đều dùng nội lực chống lại, Đoạn Chính Phi cùng Ngụy Tử Tề, Y Thiên, Y Hân cũng vội vàng dùng nội lực bảo vệ tâm mạch, chỉ có Cẩn Hiên như không thấy, chính là nhanh nhìn chăm chăm tiên khí thánh tiên sơn. Thật không hổ là thánh tiên môn, tính tình quả nhiên đủ cổ quái, một khắc trước đều có lễ, lập tức rộng giận tựa như muốn lấy mạng người.

“Các hạ thỉnh không cần sinh khí, Viên chương môn hướng đến nhanh mồm nhanh miệng, cũng không phải có ý đối các hạ bất kính, thỉnh thông báo Thánh môn chủ một tiếng, tại hạ chờ thật sự có chuyện trọng yếu cần gặp Thánh môn chủ.” Đoạn Chính Phi hơi thở có điểm không xong giải thích ra tiếng nói, thánh tiên môn quả nhiên danh bất hư truyền.

“Nghe không hiểu tiếng người có phải hay không? Chạy nhanh cho ta, nếu không đừng trách ta vô lễ.” Một Xích y lão giả xuất hiện trên ngọn núi, chòm râu thật dài phiêu phiêu, y bào màu đỏ cung lên, không kiên nhẫn quát.

Đối với Xích y lão giả đột nhiên xuất hiện này mọi người lại ngẩn ngơ, đầu bạc phiêu phiêu, tay áo tung bay có điểm tiên phong đạo cốt, nhất là hần xuất quỷ nhập thần càng có vẻ hần không phải phạm nhân, bọn họ càng ngày càng hoài nghi bọn họ đi tới tiên giới.

“Lão giả, Thánh Quân, tại hạ thật không thể không gặp.” Trong tiếng nói lạnh lùng mang theo uy nghiêm không thể cự tuyệt vang lên, Xích y lão nhân liếc mắt một cái trông đến lục y nam tử, tuy rằng hần từ đầu tới cuối cũng chưa nói chuyện nhiều nhưng hần cả người khí chất cao quý cùng tự cao tự đại khí phách, lại như thế nào cũng không che dấu được, hần mới chính là nhân vật chính.

“Vị công tử này, lão phu vừa mới nói rất rõ ràng, môn chủ sẽ không gặp các ngươi, đi nhanh đi!” Xích y lão giả không tự giác thu hồi ngạo khí cùng không kiên nhẫn, vẻ mặt ôn hòa nói, nói vừa nói hoàn liền nháy mắt tiêu thất, coi như cho tới bây giờ cũng không xuất hiện, chính là mây mù lượn lờ trên ngọn núi còn truyền đến một câu ‘mau rời đi’, biểu hiện hần từng xuất hiện. Ngay cả chính hần cũng không hiểu được, trên người lục y nam tử có một loại ngạo khí làm cho người ta không thể uy nghiêm, xem ra hần cũng không phải người bình thường trên giang hồ, vẫn là đi về bẩm báo lục các chủ một chút...

“Ai, ngươi đừng đi!” Viên chương môn hướng về phía chân trời đã không thấy bóng người hô, trả lời hần chỉ có tiếng gió sà sạt, bất mãn nhỏ giọng oán hận nói: “như thế nào khác biệt lớn như vậy! Hần khẩu khí so với ta còn kiêu ngạo, như thế nào liền đối ta rộng to, đối hần liền về mặt ôn hòa.” Nói xong

còn liếc mắt Cẩn Hiên một cái, nhưng vừa tiếp xúc với khuôn mặt tuấn tú, còn có đôi mắt thâm thúy lạnh như băng lập tức trong lòng rung mình một cái, tự động điều khai ánh mắt, nghĩ hần đường đường là môn chủ thiết thù môn chưa bao giờ sợ quá ai, đối với lục y nam tử không biết danh tính này lại sợ hãi tự đáy lòng, hần khí thế quá mạnh.

Cẩn Hiên đối Viên chương môn trong lời nói đều không nghe thấy, xoay người theo đường cũ đi xuống, hần dám khẳng định chuyện hôm nay Thánh Quân nhất định sẽ biết, hơn nữa hần có loại cảm giác mãnh liệt hần cùng Thánh Quân thần bí này tất hội gặp lại, chính là hôm nay sợ là không thấy được, kia hần cũng không lãng phí thời gian. Cẩn Hiên vừa đi, Ngụy Tử Tề, Y Thiên Y Hân cũng theo rồi đi.

“Các vị chương môn, chỉ sợ hôm nay không gặp được Thánh Quân, ta vẫn là xuống núi trước đi!” Đoạn Chính Phi gặp Cẩn Hiên đã đi, lập tức nói liền xoay người đuổi kịp Cẩn Hiên.

“Lăng công tử này rốt cuộc là loại người nào? Minh chủ vì sao kính trọng hần như thế.” Thần kiếm môn môn chủ nhìn bóng Cẩn Hiên đi xa, nghi hoặc nói, quay đầu nhìn hướng Bách Hiểu Sinh. Khí thế bức người như thế cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt, nhưng không nghĩ ra được trên võ lâm còn có nhân vật như vậy.

“Không biết, trong trấn giang hồ chưa bao giờ gặp qua nhân vật này, hần hần không phải người giang hồ.” Bách Hiểu Sinh bên nói bên suy tư đáp, hần tuyệt không thừa nhận trong trấn giang hồ trừ bỏ Thánh Quân còn có người hần không biết, huống chi là người làm người ta không thể bỏ qua.

“Vừa mới cái Xích y lão giả kia sư tử hồng thâm hậu đối với hần nhưng lại không có ảnh hưởng, có thể thấy hần nội lực thâm hậu, ta chờ phía trên còn có ba người bên người hần kia, công lực cũng là nhất đẳng, hần chính là không phải người thường.” Lâu chưa ra tiếng Thiên nhật môn chương môn hùng hậu lập tức nhận ra vấn đề, một đôi mắt khôn khéo bắn thẳng đến lục y nam tử đã đi xa.

“Thiện tai, thiện tai. . . Mọi người đều có bí mật của chính mình, ta cũng không nên tái chấp nhất, xuống núi thôi!” Trí Linh phương trượng hợp thời bình tĩnh nói.

“Trí Linh phương trượng nói phải, ta vẫn là nhanh xuống núi thôi, thương lượng như thế nào cầu kiến Thánh Quân, mới là thượng sách.” Huyền Chân phái thanh đạo nhân gật đầu, phụ họa Trí Linh phương trượng nói, phát tu phiều phiều, cùng Trí Linh phương trượng sóng vai xuống núi.

Trí Linh phương trượng cùng huyền thanh đạo xuống núi nói như vậy, bọn họ còn có thể nói gì, đều mang về mặt nghi hoặc cùng thất vọng xuống núi.

Cẩn Hiên cũng không có lấy thân phận chính mình, mà là lấy danh nghĩa bằng hữu Đoạn Chính Phi xuất hiện, như vậy có thể giảm bớt phiền toái, lại làm cho các chương môn ở trong này đoán già đoán non không ngừng.

Trên ngọn núi một nữ tử cười đến như hồ ly, hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm hướng thân ảnh màu xanh đi xuống núi” Quả nhiên đến đây, xem ra môn chủ là xuống núi đi.

Căn phòng kỳ lạ mà thanh nhã, Tranh y nam tử tà ngồi trên ghế nhân nhả thổi chính móng tay mình, một đôi mắt hoa đào như câu dẫn người liền tiếp hướng phía trong thất, đối diện thanh y nữ tử ý cười trong suốt cầm trên tay ngọc bội trong sáng, nhưng ánh mắt đã có ý vô tình nhìn chăm chú vào trong nội thất, lục y nữ tử ngồi bên cạnh thanh y nữ tử lấy tau phẩy nhẹ mặt bàn một chút, gấp không nửa điểm tro bụi vừa lòng gật đầu đứng lên, vòng quanh phòng đi một vòng, không ngừng mà sờ nơi này chà xát nơi kia, lại càng chạy càng tiếp cận nội thất, lam y nam tử mặt không chút thay đổi đứng bên cửa sổ, trên tay nắm kiếm, gait gao nắm mắt lộ hàn băng, không có nửa điểm cảm xúc, thẳng tắp nhìn nội thất môi nhếch.

“Mọi người đều ở đây!” Theo ‘linh linh’ thanh âm vang lên, từ y nữ tử tay mang chuông xuất hiện trong phòng, nghịch ngợm cười nói, trong ý cười trong suốt đã có quấy rầy không thể phát hiện.

“Thánh tử, lại đi làm chuyện xấu gì rồi?” Tranh y nam tử Thánh Tranh gọi lên mắt hoa đào nhìn về phía từ y nữ tử nói.

“Cái gì chuyện xấu? Người ta đó là đi làm chuyện đứng đắn, giống như người cũng không có việc gì phải đi rình coi người ta.” Thánh Tử bắt mắt bĩu môi nói, cái oa nhi mặt thoạt nhìn chính là tiểu hài tử bình thường. Đừng tưởng rằng nàng về mặt thiên chân tiểu cô nương, nhưng cả người nàng từ trên xuống dưới tất cả đều là độc, bị nàng chạm vào người không chết cũng là lột da, nàng chính là thánh tiên môn tử các chủ Thánh Tử.

“ngươi cho là độc nữ người đi nơi nào làm chuyện tốt, về sau cũng không ai dám lấy.” Thánh Tranh nhún vai, cung lên y bào cười nói.

“Hừ, độc nữ thì như thế nào? Ngươi nghĩ rằng ta giống ngươi ai đều để ý? Muốn kết hôn với ta, ta còn không cần đâu! Ta muốn gả cho môn chủ.” Thánh Tử khinh thường đối Thánh Tranh hừ lạnh một tiếng, sau đó về mặt hạnh phúc nâng lên mặt oa nhi của nàng, cười đến thập phần vui vẻ nói.

“Muốn làm môn chủ phụ nhân, người còn kém xa lắm? Phải làm cũng là ta làm.” Thánh Thanh theo nhìn ngọc bội của nàng ngẩng đầu lên, ý cười trong suốt đối Thánh Tử khiêu khích nói.

“Ngươi, hừ, môn chủ thích là ta.” Thánh Tử không phục phản bác trở về, giọng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đắc ý nói.

“Môn chủ thích là ta. . .”

“Là ta. . .”

.....

“Bằng hai cái các người, thế nào xứng đôi môn chủ? Xứng lão nhân liền tốt lắm, hi hi. . .” Theo một tiếng già mà không kinh tiếng cười, từ trong thất lóe

ra một hoàng y đầu bạc lão nhân.

Tuy là vẻ mặt hi cười nhưng trên trán lại chảy ra mồ hôi lạnh, có vẻ thập phần mệt mỏi, mặc kệ trong phòng người nhanh theo dõi hẩn, thẳng đi đến bên cạnh bàn, ngồi xuống, vì chính mình rót ly trà thỏa mãn hít một hơi.

Theo hoàng y lão đầu vừa ra tới, Thánh Tranh, Thánh Lục, Thánh Thanh, Thánh Lam, Thánh Tử tất cả đều về mặt khăn trương nhìn hẩn, thấy hẩn ngồi xuống liền theo tự động vây đến bên người hẩn, Thánh Thanh, Thánh tử đối hẩn vô lễ cũng không để ý, chính là ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm lão nhân này.

“Từ lão nhân, ngươi mau nói! Môn chủ thế nào?” tuổi ít nhất Thánh Tử cuối cùng không nhịn được hỏi ra tiếng.

Mỗi tháng độc môn chủ sẽ phát tác một lần, độc phát tác đau đớn cũng không người nào có khả năng chịu được, không chỉ thân thể chịu tra tấn cực hạn, đáng sợ nhất là tra tấn tâm hồn, mà bọn họ lại chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng không thôi, một chút đều không thể mang giúp, cho tới bây giờ bọn họ tâm cao khí ngạo lần đầu tiên cảm thấy mình vô dụng.

“Có ta thiên hạ đệ nhất thần y ở đây, có cái gì lo lắng.” Hoàng y lão đầu giờ lên về mặt đắc ý nói, lập tức lại đột nhiên tối sầm lại, từ một lão ngoan đồng liền nghiêm túc trở lại, về mặt lo lắng nói: “Thất thái liên mặc dù trợ môn chủ vượt qua một kiếp này, nhưng thất thái liên trong thiên hạ chỉ có bảy đóa, môn chủ đã ăn xong sáu đóa, cho dù có thể tìm được đóa thứ bảy nhiều nhất cũng chỉ duy trì được một tháng, một tháng sau nếu còn tìm không được giải độc môn chủ chỉ sợ...” Hẩn thật sự là uống thiên hạ đệ nhất thần y, thế nhưng cứu không được môn chủ.

“Ngươi nói là, môn chủ nàng... Không không có khả năng.” Thánh Lục sắc mặt trắng nhợt lắm bẩm nói, mặc dù sớm có chuẩn bị nhưng nghe đến thánh Hoàng lão đầu nói như vậy, vẫn là không thể tin, người làm cho thiên hạ động dung, ông trời vì cái gì đối hẩn tàn nhẫn như vậy?

“ngươi không phải tự xưng thiên hạ đệ nhất thần y sao? Vì cái gì suốt nửa năm người một chút biện pháp đều không có, vì cái gì? Nếu không phải thất thái liên vẫn áp chế độc môn chủ, hiện tại chúng ta sớm nhìn không được môn chủ, ngươi nói dùng người làm gì.” Thánh Tranh sửa lại bộ dáng nhàn nhã vỗ lại ban đầu, tức giận đến đỏ mặt nắm áo hoàng lão hét lớn. Không phải hẩn không tôn trọng lão nhân mà hẩn thật sự không tiếp thụ được chuyện này, đừng nói là hẩn, thánh tiên môn các các chủ mặt ngoài thoạt nhìn không có gì, vẫn như cũ nhàn nhã như vậy nhưng không ai biết tâm bọn họ nửa năm qua vẫn sợ hãi, sợ môn chủ tùy thời rời bọn họ mà đi.

“Thánh Tranh, người đừng xúc động như vậy, hoàng lão tâm nhất định không khác chúng ta.” Thánh Lục bỏ tay Thánh Tranh ra về mặt lo lắng nói.

“Thánh Tranh nói đúng, cứu không được môn chủ lão nhân ta còn làm thiên hạ đệ nhất thần y làm cái gì? Cho dù không ăn không uống, lão nhân ta cũng muốn tại đây trong một tháng tìm được giải dược.” Thánh Hoàng đứng lên sắc mặt nghiêm túc nói ánh mắt kiên định thẳng nhìn trời thề nói.

“đúng, hiện tại chúng ta ở trong này nói cũng vô dụng, lão nhân ngươi yên tâm, Thánh Tử ta theo từ nhỏ liền cùng độc lớn lên, ta cũng không tin, ta không đối phó được cái gì ‘bì bạch’ này. Thánh Tử về mặt oa nhi hai tay nắm chặt ánh mắt kiên định nói, chính là trong lòng nàng cũng là một điểm nắm chắc cũng không có, dù sao, nửa năm nay nàng đi khắp nơi đại giang nam bắc, xâm nhập các rừng độc chính là tìm không ra phương pháp giải độc.

Lập tức tất cả mọi người trầm mặc xuống, về mặt lo lắng, bọn họ đều rõ ràng, lời tuy là nói như thế nhưng trong thiên hạ thần y lợi hại nhất cùng cao thủ dùng độc đều tại đây, lại nửa năm thời gian còn tìm không ra giải dược, hiện tại chỉ có một tháng hy vọng thật sự thực xa vời, chỉ mong có kỳ tích xuất hiện.

“Môn chủ.” Vẫn chưa mở miệng Thánh Lam đột nhiên nói ra tiếng.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy từ trong thất đi ra một vị khí chất cao nhã, đoạt lòng người bạch y nam tử, hẩn mặc dù mặt mang khăn che mặt nhưng hình dáng này mơ hồ có thể thấy được tuyệt đại phong hoa, mắt đen nhánh sâu không lường được lạnh nhạt vô ba lại sắc bén làm người ta biết rõ hội tổn thương do giá rét lại vẫn bất tri bất giác bị hấp dẫn vào, nhất là trên trán thủy hạ vài sợi tóc bạc làm cho cả người hẩn thoạt nhìn càng thêm lãnh khốc, vô tình không thể thân cận.

“môn chủ.” Tranh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử lập tức lại biến thành bộ dạng nhất quán, hành lễ với môn chủ thánh tiên môn Thánh Quân.

Thánh Quân lập tức đi đến trên ghế lười nhấc ngồi xuống, huy huy y bào thần sắc vô lực lạnh nhạt nói: “Không cần tái vì độc của ta mà lo lắng, sinh tử có mệnh...”

Thánh Quân còn chưa nói hoàn, Thánh Lục liền vội vàng nói tiếp: “Môn chủ nói cũng không thể nói như vậy, tuy rằng sinh tử có mệnh không thể cưỡng cầu nhưng chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết, người ta nói nhân sinh mệnh chỉ có một, muốn quý trọng không thể xem thường buông tha, tặc ngữ nói...” Nàng lại bắt đầu đóng vai ‘bà mẹ quân gia’, trừ bỏ Thánh Quân cùng Thánh Lam tất cả đều cách nàng mười bước, thật không hổ là quân gia thánh tiên môn, cái gì đại sự đều niệm kinh một chút.

“Lục, ngươi yên tâm cho dù đến cuối cùng thật sự không giải được, ta cũng sẽ không buông tay, ta thánh Quân cho tới bây giờ đều tin tưởng vững chắc nhân nhất định thắng thiên.” Thánh Quân chạy nhanh nói tiếp lời nói chính mình chưa nói xong, đôi mắt sâu không lường được lộ ra kiên định vô cùng. Thánh Lục so với Đường Tăng còn lợi hại hơn, ngay cả hẩn đều chịu không được, nhưng là thực ảm áp, lâu rồi không ai tại bên người nhắc chính mình như vậy?

“Môn chủ nghĩ như vậy là tốt rồi, ngươi yên tâm khắp thiên hạ người có bản lĩnh đều ở trong này, ngay cả diêm vương đều sang một bên.” Thánh Lục vừa lòng gật đầu, tự đại nói, một bộ trẻ nhỏ dễ dạy.

“thánh Lục nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, cuối cùng cũng nói ra lời người khác.” Thánh Tranh nháy mắt hoa đào, đem thùy tóc trước ngực vung về phía

sau hi cười nói.

“ngươi những lời này là có ý gì? Ngươi...” Thánh Lục nghe Thánh Tranh nói như vậy, đầu tiên là gạt đầu sau phát hiện không đúng, lập tức hai tay chống nạnh, một bộ dáng mầu dạ xoa chỉ Thánh Tranh khai mắg.

“Mọi người đều đến?” Thánh Quân thần nhiên nói một câu, lập tức làm cho Thánh Lục muốn khai mắg lập tức ngừng lại, bắt đầu thương lượng chính sự.

“Đoạn Chính Phi cùng bát đại môn phái đều đến đây, bất quá có thêm bốn người.” Thánh Thanh gian trá cười nói, tràn đầy ý cười nhìn Thánh Quân. Chờ Thánh Quân hỏi nhưng là nàng thất vọng, Thánh Quân vẫn như cũ lười nhác ngồi, tựa hồ đối bốn người kia là dạng người gì nửa điểm hứng thú cũng không có.

“Hắn đến đây.” Chính mình không thú vị nói tiếp, bất quá trong mắt ý cười không giảm, hi hi... Cũng không tin ngươi còn không có phản ứng.

“Thật sự đến đây?” Thánh Quân đôi mắt bình thần vô ba nháy mắt dâng lên gon sóng, nhẹ nhàng mà lảm bảm nói. Hắn rốt cục tỉnh lại, tâm bình tĩnh nổi lên từng gợn sóng.

“hắn là vì Mạc Quân công tử mà đứng lên, hắn muốn báo thù, muốn tiêu diệt thất sát lâu, hắn hiện tại dùng tên giả là Lăng Hiên.” Thánh Tranh một bộ cái gì đều không trốn thoát hiểu biết của hắn, đắc ý cười nói.

“Lăng – Hiên?” Thánh Quân giống như nghe không hiểu hai chữ này, càng không ngừng thì thảo lập lại, trong lòng không biết là cái tư vị gì, Lăng Hiên? Lăng trong Lăng Ngạo Quân, Hiên trong Âu Dương Cần Hiên.

“Hi hi... Môn chủ gặp vẫn là không gặp?” Thánh Tranh mắt hoa đào lóe lên, ái muội cười hi hi nói.

“Vô nghĩa, đương nhiên là gặp, môn chủ nhỉ?” Thánh Thanh liếc trắng mắt Thánh Tranh một cái, đối Thánh Quân ý cười dịu dàng nói.

“Bọn họ đâu?” Thánh Quân không đáp, chính là thần nhiên hỏi.

“Tạm thời xuống núi, sáng mai hội trở lên.” Thánh Lục hồi đáp, lục các chủ phụ trách sở hữu sự vụ hàng ngày thánh tiên môn, phạm là chuyện phát sinh trong thánh tiên môn không có việc gì qua mắt được nàng.

“Môn chủ, xuống núi?” Thánh Thanh y cười trong suốt đối Thánh Quân trừng mắt nhìn nói, nàng tựa hồ đối chuyện này thập phần ham thích, vẫn can đảm thôi thúc Thánh Quân rời núi.

Những người khác cũng là vẻ mặt chờ mong đáp án Thánh Quân, Thánh Thanh khinh thường liếc mắt một cái: rõ ràng tâm tư giống nhau còn luôn muốn nàng xuất khẩu trước, làm chìm đi đầu, thật sự là giáo hoạt, còn nói nàng gian trá, có lẽ một tháng sau môn chủ thật sự hội... Nếu thật sự không thể vẫn hỏi, bọn họ chỉ hy vọng một tháng này, môn chủ có thể vui vẻ cùng người mình yêu sống những ngày ngắn ngủi, làm những gì bọn họ muốn, ý nguyện của bọn họ.

“ngày mai rồi nói sau!” Đợi hồi lâu, thánh Quân không nhẹ không nặng tung ra một câu, thiếu chút nữa làm bọn họ té ngã. Bất quá bọn họ sẽ không nản lòng, bởi vì ánh mắt môn chủ không bình lặng như nước.

Sáng sớm ngày hôm sau, đoàn người Cần Hiên lại đi vào trong núi.

Bọn họ vừa tới, một cái ý cười trong suốt xuất hiện: “Tới cũng thật sớm a?” Thánh Thanh vận y phục thanh sắc một chút bộ dáng nữ tử cũng không có, tà ngồi một đại thụ phụ cận, hoành chân, vẻ mặt tính toán nhìn chăm chăm Cần Hiên.

“Cô nương tại hạ Đoạn Chính Phi mang theo các vị bằng hữu đến cầu kiến môn chủ quý phái, chẳng biết có được thông báo một tiếng không.” Đoạn Chính Phi có lễ đối Thánh Thanh nói, hắn nhìn ra được nữ tử này không phải người thường, xem nàng vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh bọn họ mà còn không hay biết.

“Người gọi Lăng Hiên? Lăng hơn nữa Hiên, rất xứng a” Thánh Thanh không để ý tới Đoạn Chính Phi vẫn như cũ nhìn chăm chăm Cần Hiên nói. Khuôn mặt tuấn mỹ, lộ ra góc cạnh rõ ràng lãnh tuấn, bên dưới nòng đậm hai hàng lông mày là đôi mắt thâm thúy, mũi cao thẳng, môi nhếch kiên nghị tuyệt mỹ, thân hình cao lớn, cả người tràn ngập khí phách vương giả, cao quý cùng tao nhã làm cho người ta thấy áp lực cường đại vô hình, ân, không sai, quả nhiên nhân trung long phượng.

“Đa tạ khách lệ, Thánh Quân đáp ứng gấp ta?” Cần Hiên đôi mắt thâm thúy lóe lên một chút liền khôi phục bình tĩnh, lạnh nhạt nói. Lời của nàng làm cho hắn tâm không tự giác nhảy lên một chút, lời nói của nàng chẳng lẽ nàng biết hắn là ai, lấy năng lực thánh tiên môn biết hắn không là kỳ quái, khả năng... Ít có người biết, là trùng hợp vẫn là có huyền cơ khác.

Thánh Thanh vừa định nói chuyện, một cái tiếng cười mang theo kiêu ngạo bỗng vang lên: “Muốn gặp môn chủ chúng ta, trước tiên nói lý do, nói cho cùng ta khiến cho các người đi gặp môn chủ.”

Mọi người cả kinh quay đầu, phát hiện bên người bọn họ trên một cái cây khác, không biết khi nào xuất hiện một mỹ nam tử y bào màu cam, hắn ja vào thân cây dừa bốn chính sợi tóc mình, ánh mắt hoa đào câu dẫn người cùng thanh y nữ tử chính là nhìn chăm chăm Cần Hiên.

Bát đại chương môn đều vẻ mặt tức giận nhìn chăm chăm nam tử vô lễ trước mắt này, nhưng có giáo huấn ngày hôm qua, bọn họ cũng không dám nói

chuyện, dù sao thỉnh Thánh Quân rồi núi mới là chuyện quan trọng.

“Công tử, thất sát lâu làm hại vô lâm, mất hết nhân tính, ra tay cả với phụ nữ trẻ nhỏ, thậm chí sát hại mệnh quan triều đình, ngay cả dân chúng bình thường cũng giết sạch, thủ đoạn tàn nhẫn, hoàn toàn không đem người trong thiên hạ để vào mắt, dã tâm rất rõ ràng, trừ ma vệ đạo là trách nhiệm của chúng ta, vô lâm đồng đạo nhiều lần đối thất sát lâu phản kích, nề hà bọn họ làm việc quý dị, vô công thập phần cao cường, ta chờ không chỉ vô lực ngăn cản lại vì thế mà chết vô số. Thánh tiên môn là thiện hạ đệ nhất môn phái, kỳ nhân dị sĩ nhiều, bởi vậy ta cả gan lên núi thỉnh Thánh Quân rồi núi dẫn dắt vô lâm đồng đạo diệt trừ thất sát lâu, giúp vô lâm an bình.” Đoạn Chính Phi cũng không để ý Thánh Tranh không coi ai ra gì, thẳng thắn nghĩa khí nói.

“Rốt cục nói xong, ta đều nhanh buồn ngủ, một đại nam nhân như thế nào dài dòng như vậy? So với Lục gà mẹ còn phiền hơn.” Đoạn Chính Phi vừa nói hoàn một thanh âm nghịch ngợm liền vang lên.

Mọi người lại tiếp tục cả kinh, chỉ thấy bên cạnh thanh y nữ tử từ khi nào thì xuất hiện một tử y tiểu cô nương, vừa mới nói câu kia chính là nàng, oa nhi trên mặt còn có thật sâu khốn y.

Đoạn Chính Phi trên mặt một trận xanh một trận hồng, nói như thế nào hẳn cũng là vô lâm minh chủ, hôm nay bị một cái tiểu cô nương nói như vậy hẳn mặt mũi mất hết, nhưng hẳn phát tác không được, bởi vì nàng hiện tại đang cầm một tiểu xà ngoạn, vừa thấy chỉ biết xả kia độc vô cùng, trời ạ! Thánh tiên môn này đều là quái nhân a!

“Từ độc nữ, ngươi nói ai gà mẹ?” mọi người còn đang cả kinh chưa tiêu, phía trước đột nhiên lại xuất hiện một nữ tử hung hãn chống nạch chỉ tử y nữ tử gầm lên.

Có mấy chương môn đã bị dọa lui về sau mấy bước, thiếu chút nữa ngã té trên mặt đất, không ngừng mà vỗ ngực chính mình: Má ơi! Người thánh tiên môn như thế nào đều giống quỷ, vô thanh vô tức liền xuất hiện.

“Các vị, tại hạ lúc này không rảnh nghe các người giỡn, Thánh Quân...” Cẩn Hiên nhú mày nói, đột nhiên ngừng lại như là cảm giác được cái gì, ngẩng đầu hướng ngọn núi nhìn lại, chỉ thấy mây mù lượn lờ bạch y nam tử đón gió mà đứng, trên đầu thủy hạ vài sợi tóc bạc theo gió bay lên, trên mặt mang theo khăn che, thấy không rõ bộ dáng, nhưng hẳn khí chất xuất thần như vậy, như thần tiên. Tâm không thể ức chế kinh hoàng đứng lên, không biết nguyên nhân chỉ cảm thấy thân ảnh màu trắng kia quen thuộc, tuyệt sắc thân ảnh khắc cốt ghi tâm trong lòng.

Tất cả mọi người ngơ ngác ngửa đầu nhìn bóng người trước mắt, trực giác bọn họ như nhìn thấy tiên nhân, làm cho thiên địa vạn vật đều thất sắc.

“Môn chủ...” Thánh Tranh, Thánh Thanh, Thánh Lục, Thánh Từ nhìn nhau cười nhạt mắt liền đứng bên người Thánh Quân cùng thanh nói.

Một tiếng này làm cho tất cả mọi người phục hồi tinh thần, trời ạ! Đây là môn chủ thần bí Thánh Quân, bọn họ rốt cục gặp được, tâm tình quả thực chính là.... Chính là không cách nào hình dung.

“Thánh Quân, tại hạ muốn mời ngươi rời núi.” Cẩn Hiên thu hồi suy nghĩ không hiểu, tiến lên từng bước bình tĩnh ngửa đầu nhìn thẳng lên Thánh Quân trên đỉnh núi, gọng gàng dứt khoát nói, giống như nhiều lời một chữ cũng không nguyên ý, chỉ có chính hắn biết, hẳn lòng có bao nhiêu loạn.

Thánh Quân đứng trên ngọn núi, đôi mắt sâu không lường được lóe ẩn ẩn sương mù, tay đặt phía sau đã nhanh chóng siết lại, tâm bình tĩnh hồi lâu như muốn nhảy ra ngoài, đột nhiên nhảy lên, nàng không nói một lời, sợ mở miệng sẽ tiết lộ cảm xúc chính mình, cũng sẽ bị hắn phát hiện ra.

“Môn chủ chúng ta đã đáp ứng xuống núi, bất quá các ngươi phải đáp ứng vài điều kiện, thứ nhất không cho phép tiếp cận môn chủ; thứ hai mệnh lệnh môn chủ các ngươi phải phục tùng; thứ ba, hành tung môn chủ không thể lộ ra...” Thánh Lục lập tức bên người Thánh Quân giương giọng nói.

Nàng mỗi lời nói sắc mặt bất đại môn phái liền kém đi vài phần, cũng không thể phát tác, ai kêu bọn họ có việc cầu người ta?

“Nghe rõ rồi chứ?” Thánh Lục rốt cục nói xong, hít một hơi thật sâu lớn tiếng nói.

“Rõ rồi.” Bất đại môn phái như trận sương trắng quán quýt, hữu khí vô lực nói, Đoạn Chính Phi tuy rằng sắc mặt cũng không tốt nhưng so với chương môn bất đại môn phái tốt hơn nhiều, mà Cẩn Hiên từ đầu tới cuối đều vẫn nhìn Thánh Quân, ngay cả chính hắn cũng không hiểu được hắn đang nhìn gì, còn thông qua người đó nhìn thấy người trong lòng kia, Y Thiên, Y Hàn, Ngụy Từ Tề cũng là nhìn chằm chằm Thánh Quân, hẳn cho bọn họ cảm giác rất quen thuộc.

“Hi hi... Môn chủ, môn chủ...” Nhìn đến bất đại môn phái bình thường điều vô dương oai một bộ cảm điếc ăn hoàng liên, có khổ không nói nên lời, Thánh Tranh tâm tình sung sướng cười, vừa muốn nói gì lại phát hiện môn chủ bọn họ như mất hồn, không biết suy nghĩ cái gì kêu vài câu cũng không phản ứng.

“Môn chủ đang nhìn cái gì? Nhìn nhập thần như vậy, Thánh Tranh kêu nhiều như vậy cũng chưa nghe thấy.” Thánh Thanh e sợ thiên hạ chưa đủ loạn lập tức ám muội dựa sát bên người Thánh Quân ý cười trong suốt nói.

“Không có gì? Đi thôi!” Thánh Quân đột nhiên phục hồi tinh thần lại, ẩn trong cái khăn che mặt kia mặt đỏ hồng, trấn định nói, thân hình chợt lóe liền biến mất trên ngọn núi.

“Ta nhìn thấy, ta vừa nhìn thấy môn chủ hắn đỏ mặt! Thật sợ a! oa thật đáng yêu, ha ha...” Thánh Thanh nhìn môn chủ bọn họ như chạy trốn sững sờ một chút mới phục hồi tinh thần lại, xem giống kỳ quan thế giới oa oa kêu to.

“Đã biết, đi nhanh đi! Bằng không theo không kịp môn chủ.” Thánh Tranh, Thánh Lục, Thánh Từ liếc trắng mắt nàng một cái khinh thường đối nàng nói,

liền tùy theo phương Thánh Quân biến mất mà đi, kỳ thật bọn họ là không phục, vì cái gì một màn kinh điển kia bọn họ sẽ không thấy, đều do môn chủ chạy trốn quá nhanh.

“Hừ ghen tị cứ việc nói thẳng đi! Từ đã.” Thánh Thanh bĩu môi, hừ lạnh nói, phát hiện chỉ còn nàng một người liền vội vàng đuổi theo.

Đám người Cần Hiên không biết phát sinh chuyện gì, chỉ nhìn thấy Thánh Quân phi thân mà đi, nháy mắt cũng đã đến dưới núi, mà cái thanh y nữ tử hô to kêu cái gì mặt đỏ, sau đó tất cả mọi người nháy mắt lược thân mà đi, thánh tiên môn quả nhiên quái, võ công những cũng thật sự rất cao.

“Như thế nào không thấy?” chương môn bát đại môn phái trường lớn mắt, không thể tin nhìn một màn trước mắt, cao giọng kinh hô.

Đoạn Chính Phi cũng cả kinh nói không ra lời, Thánh Quân võ công nên cao như thế nào! Trừ bỏ vương gia, hẳn chưa gặp qua ai có kinh công cao như thế, tuy rằng tính tình cổ quái nhưng lần này có thể có thánh tiên môn tương trợ, thất sát lâu không còn đáng sợ rồi?

Thánh Quân? Cần Hiên nháy mắt lược thân rồi đi, đuổi theo Thánh Quân...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 78: Đồng Hướng Thất Sát Lâu.

Trong sương phòng Đoạn phủ, Thánh Quân hai tay chấp sau người, bình thần vô ba nhìn ra ngoài cửa sổ, hai sợi tóc bạc theo gió bay bay giống như thường thức cảnh đẹp bên ngoài.

“Khẩu khẩu...” Vài tiếng đập cửa vang lên, Thánh Quân xoay lại không hề phát ra tiếng động nói một tiếng: “Vào đi.”

‘chỉ’ một tiếng cửa mở ra, Thánh Thanh cười hi hi đi đến, ai muội hướng Thánh Quân đứng cửa sổ tề hạ mắt cố ý dương cao giọng nói: “Môn chủ, Lăng công tử đến đây.” Tuy rằng Thánh Quân nhìn nàng nhưng nàng vẫn tề mi tề nhạc điệu.

“Cho hẳn vào đi!” bình tĩnh lại một chút, Thánh Quân để ý cảm xúc lạnh nhạt nói.

Bọn họ từ khi tiến vào Đoạn phủ, Cần Hiên liền yêu cầu gặp nàng một mình, do dự cuối cùng đáp ứng gấp, chính là trong lòng không yên bất an, hẳn là nhìn ra được điều gì?

“Dạ.” Thánh Thanh vui vẻ lên tiếng, lập tức cho Cần Hiên tiến vào, mà chính mình nhìn hai người cười cười, liền lui ra ngoài.

“Thánh Quân.” Cần Hiên đi vào đến liền bị thân ảnh màu trắng lạnh nhạt xa cách cấp hấp dẫn, thanh âm thiếu lãnh ý, hơn điểm cảm xúc nói. Vừa thấy đến Thánh Quân trong lòng hẳn luôn hiện lên ánh mắt lạnh nhạt kia.

“Lăng công tử, thỉnh.” Thánh Quân xoay người lại, y bào vung lên, lạnh nhạt nói. Một câu ‘Thánh Quân’ làm tâm nàng buông xuống không ít, hẳn hẳn là không có khả năng đoán được, dù sao nàng đã là người chết. Thanh âm của nàng cũng cố ý trở nên trầm thấp, hẳn liền càng không thể nhận ra.

“Thánh Quân, chúng ta trước kia có hay không gặp qua?” Cần Hiên ngồi xuống, lạnh lùng sắc mặt hoàn hảo, nhũ mày nói. Thấy không rõ bộ dáng hẳn, nhưng cảm giác quen thuộc này...

“Không có.” Thánh Quân ở trước mặt Cần Hiên ngồi xuống, trực tiếp phủ định nói. Hẳn tìm đến nàng chẳng lẽ vì muốn hỏi bọn họ đã hay không gặp qua?

“Tại hạ lần này đến, là muốn cùng Thánh Quân thương lượng một chút, đối phó thất sát lâu.” Cần Hiên cũng không tái chấp nhất nói thẳng ý đồ mình đến.

Hắn cũng không hiểu được, hẳn hiện tại vì cái gì còn tâm tư đi quan tâm vấn đề này, đối với hẳn hiện tại mà nói diệt trừ thất sát lâu là chuyện duy nhất hẳn muốn làm, chuyện này cùng hẳn không quan hệ, hẳn không quan tâm chính là Thánh Quân này căn bản lại làm cho hẳn không bỏ qua được, nhất là hai sợi tóc bạc trên trán hẳn làm hẳn không hiểu đau lòng, thoe đáng người hẳn cùng thân thái liên biết hẳn tuổi cũng không lớn, là cái gì? Kia hẳn thành thiếu niên đầu bạc?

“Vì sao tránh mọi người, một mình cùng ta đàm chuyện?” Thánh Quân thân nhiên nói, thân thủ đùa nghịch trà cụ trên bàn, đôi mắt buông xuống.

“Tại hạ từng theo dõi sát thủ thất sát lâu nhưng thiếu chút nữa bị nhốt bên trong rừng rậm, bên trong sát khí thật mạnh, tại hạ nghĩ đến nhiều người ngược lại tiết lộ hành tung, làm cho thất sát lâu sớm có chuẩn bị, đến lúc đó chết hội càng nhiều.” Cần Hiên nhanh nhìn chăm chăm tay Thánh Quân thanh âm hơi trầm xuống nói, ngữ khí nửa điểm gọn sóng cũng không có.

Thánh Quân giống như không có nghe đến lời nói Cần Hiên, vẫn như cũ cúi đầu nghịch trà cụ, Cần Hiên cũng không cấp, chính là lẳng lẳng nhìn động tác

hắn, là tao nhả như vậy, phong lưu nói không nên lời, giống tiên nhân không chịu nhiều loạn ngoại giới, làm cho Cẩn Hiên nháy mắt thấy hắn thân thể phẩm nhân có thể hay không hội bản tiên thể hắn.

Nửa ngày, trong sương phòng trà ngập mùi thơm ngát, xoa dịu lòng người, Thánh Quân chậm rãi ngã một ly, nhất thời từng đợt sương mù mỏng phát ra nhẹ nhàng mà quanh quẩn chung quanh Thánh Quân, như mộng như ảo tựa hồ tùy thời đều có thể biến mất, Cẩn Hiên nhìn xem từng trận kinh hải, rất muốn tiến lên giữ chặt lấy hắn, hia nắm tay không tự giác nắm chặt, thẳng đến một đôi tay trắng nõn đưa một ly trà đến trước mặt tâm mới không tự giác buông lỏng, tiếp nhận trà thơm, ngửi một chút chỉ cảm thấy mùi thơm ngát phác mũi, chưa uống liền cảm thấy thần thanh khí sảng, tinh tế thâm nhi thường thức, vừa vào miệng hương vị lưu luyến, mùi hương ngọt ngào chỉ lạnh nhạt, tựa hồ vô vị uống qua sau vô vị chi vị, thậm chí có ý vị. ...

Này rõ ràng chính là Long Tinh trà bình thường, vì sao qua tay hắn lại mùi thơm ngát như thế, ngay cả trà trong cung cũng khó so, thật là hảo trà, hảo thủ nghệ, tâm trí một chút thông minh chưa bao giờ có bình tĩnh như vậy.

Thánh Quân cũng vì chính mình ngã một ly, cảm lấy tinh tế ngửi một chút, đôi mắt khép hờ thiên địa lập tức yên tĩnh chỉ có hai người cẩn thận phẩm trà cùng hương trà bốn phía.

Thánh Quân bưng trà vẫn chưa uống chính là thần nhiên cử chớp mũi, liền buông xuống, thần nhiên nói: “Đó là trận pháp?” tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí là khẳng định. Thánh Tranh đưa tư liệu cũng chỉ đến cái rừng rậm kia, ngay cả thất sát lâu cũng chưa nhìn thấy, ngay cả Tranh các điều không thể xem xét, chỉ có thể nói cái rừng rậm quý dị kia là cái trận pháp lợi hại, người trong tranh các hội ngũ hành bát quái không nhiều lắm, càng đừng nói tinh thông, mà Cẩn Hiên đến còn không thể phân lại, càng thêm khẳng định ý nghĩ của hắn, nếu không lấy năng lực Cẩn Hiên thế nhưng có thể biết được chỗ thất sát lâu, liền không có khả năng còn cần trợ giúp.

“Tại hạ nghĩ vậy.” Cẩn Hiên điểm điểm nói, hai trông mắt nhìn chăm chú vào chén trà thơm, về sau sợ uống đến Long Tinh trà thơm như vậy sợ là vô vọng đi!

“Diệt thất sát lâu xong, Lăng công tử nếu có chút rảnh rồi bọn họ tái mời công tử uống trà.” Thánh Quân giống như nhìn thấu suy nghĩ Cẩn Hiên nói.

“Đến lúc đó tại hạ sợ làm phiền.” Cẩn Hiên lại nhấp một ngụm trà, bên giống như trở về chỗ cũ bên nói, sắc mặt nhu hòa, ngữ khí cũng giống như hài hước hơn.

Thánh Quân lắc lắc đầu, đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, khỏe miệng ẩn trong cái khăn che mặt gọi lên một chút ý cười, tài cán vì Cẩn Hiên pha trà, an tường cùng hắn phẩm trà đạo, cảm thụ tìm đập bình ổn, nghe thấy hắn thỏa mãn thán uy, nàng còn có cái gì chưa đủ đâu? Nếu thật là đoạn đường cuối cùng mỗi ngày có thể cùng hắn tán phiếm, đốt cảm luận đạo, cho dù ngày đêm như nước đối nàng nhưng cũng cam lòng, chính là ngày hiện tại như vậy đối hắn mà nói là mộng tưởng, thất sát lâu không bị diệt bọn họ một ngày không an bình.

“Mặt trời đã hạ, chúng ta cũng nên xuất phát.” Thánh Quân hai tay chấp phía sau nhìn trời một chút, thần nhiên nói. Ánh mặt trời đẹp vô hạn, chính là gần hoàng hôn, sinh mệnh nàng hay không cũng gần hoàng hôn?

“Ân.” Cẩn Hiên nhìn bóng dáng nàng gật đầu, hắn hiểu được ý tứ của hắn, màu nắng hoàng hôn đang bao lấy thân ảnh trắng nõn ấy, là chói mắt như vậy lại cho hắn hơi thở tịch mịch bi thương.

Hai đạo thân ảnh nhất loạt, trong sương phòng trà hương bốn phía đều không thấy bóng người.

“Hi hi ... Môn chủ pha trà thật sự thơm! Đáng tiếc chúng ta không phải người đó không có loại phúc khí này.” Thánh Tranh nằm trên thân cây giống như tiếc hận nói, trên mặt mang theo ý cười co quắp, nhìn thoáng qua về mặt ý cười Thánh Thanh, lấy khừ tay đẩy đẩy nàng nói: “Thanh gian trá, ngươi nói Cẩn vương cùng môn chủ một mình ra ngoài, ‘hoa tiền dưới ánh trăng’ có thể hay không có chuyện gì phát sinh?”

“Thu hồi tư tưởng dơ bẩn của ngươi lại.” Thánh Thanh khinh thường liếc trắng mắt một cái nói, tiếp theo giống như lâm vào trầm tư về mặt say mê mộng đẹp nói: “Môn chủ cùng Cẩn Hiên nhất định hội phối hợp ăn ý, đem cái thất sát lâu kia tiêu diệt, trong quá trình Cẩn vương liền phát hiện chân tướng sự tình, sau đó hai người liền. ...”

“Thánh Thanh tỷ tỷ ...” Thánh Thanh còn chưa nói hoàn, một cái thanh âm tinh quái vang lên đánh gãy lời nói Thánh Thanh, cũng đáng gãy ảo tưởng của nàng.

“Ai?” Thánh Thanh sinh khí rống giận một tiếng, ai không có hình tượng như vậy, nàng đang ảo tưởng hình ảnh tuyệt vời kia một tiếng đánh gãy nàng, hại hình ảnh Cẩn vương cùng môn chủ thâm tình cùng đưa tình bị đánh vỡ, xem ta như thế nào thu thập ngươi? Vừa chuyển quá, thấy thân ảnh màu vàng kia, lập tức thu hồi tức giận giờ lên khuôn mặt tươi cười nói: “Nguyên lai là ngươi! Tiểu Anh Anh ngươi như thế nào đến?” nói xong phi thân xuống.

“Đều theo như ngươi nói, đừng cùng sư phó giống nhau gọi ta Tiểu Anh Anh, ta bất quá so với ngươi nhỏ hơn vài tuổi mà thôi.” Hoàng Anh bất mãn kháng nghị nói.

“Hào hảo ... Anh muội muội, sao ngươi lại tới đây?” Thánh Thanh vỗ đầu Hoàng Anh cười nói. Đối với muội muội y thuật hơn người này nàng nhưng là yêu thích! Đừng nhìn nàng tuổi không lớn nhưng là chân truyền của Hoàng lão, là thiên hạ đệ nhất nữ thần y nga! Tính cách cũng là chân truyền Hoàng lão, tính tình cổ quái, bất quá, từ khi đi một chuyến biên cảnh về liền cả ngày một người phát ngốc, một hồi cười một hồi buồn, đã lâu không thấy nàng cổ quái như vậy, thật đúng là tưởng niệm.

“Sư phó bảo ta tới chiếu cố môn chủ, chính hắn không thể phân thân.” Hoàng Anh vẽ mặt hung phấn nói, đối với môn chủ thần bí này nàng nhưng là tò mò, sùng bái thật sự, chính là mặc kệ nàng như thế nào lấy lòng lão nhân kia, hắn chính là không dẫn nàng đi gặp môn chủ, hiện tại nàng rốt cục có thể nhìn thấy môn chủ, ngấm lại sẽ lại khản trương lại hưng phấn.

“Người tạm thời không gặp được, môn chủ có việc đi ra ngoài.” Nhìn đến ánh mắt Hoàng Anh lóe sáng, Thánh Thanh sao lại không biết nàng suy nghĩ cái gì, mang theo tức hận cười nói. Môn chủ mị lực chính là lớn, ngay cả Tiểu Anh Anh chưa thấy qua mặt đều sùng bái như vậy. Xem ra Hoàng lão là tìm phương pháp giải độc sợ môn chủ lúc này độc hội phát tác hoặc có cái gì nguy hiểm, cho nên phái Hoàng Anh tới để ngừa vạn nhất.

“Nga, ta đây khi nào thì được gặp môn chủ?” Hoàng Anh thất vọng gục đầu xuống, lẩm bẩm nói.

“Người sẽ có cơ hội nhìn thấy, bất quá, Thanh gian trá chúng ta nên đi, có người đến tìm Tiểu Anh Anh.” Thánh Thanh bị người xem nhẹ không chịu cô đơn vừa vận nhìn đến có người hướng bên này tới, phi thân xuống dưới ám muội cười nói. Tiểu Anh Anh thất thường hẳn nhưng là đi thăm dò quá nga. Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, hi hi... Tiểu Anh Anh đã lớn.

“Nga! Hiểu được, Tiểu Anh Anh chúng ta đi a!” Thánh Thanh mặc dù không thấy được người nhưng là cảm giác có một cỗ hơi thở thuộc loại nam tính hướng bên này đi tới, lại nhìn đến Thánh Thanh ái muội cười, nháy mắt liền hiểu được, đồng dạng ái muội cười ối, ở Hoàng Anh còn không có phản ứng lại đây liền cùng Thánh Thanh phi thân rồi đi.

“Hoàng Anh? Thật sự là nàng?” Một thư sinh giống Ngụy Tử Tề thanh âm mang theo khăn trương bỗng nhiên vang lên phía sau Hoàng Anh.

“Ngụy Tử Tề? Người như thế nào ở nơi này?” Hoàng Anh nghe thanh âm, bỗng nhiên xoay người sắc mặt đỏ hồng mãnh liệt hết lớn, giống như là nhìn thấy cừu nhân nàng.

“Ta theo vương gia đến.” Ngụy Tử Tề đứng cách Hoàng Anh vài bước ngừng lại, mặt lộ vẻ xấu hổ nhẹ nhàng nói.

“Cần vương cũng đến đây?” Hoàng Anh giống như đang hỏi Ngụy Tử Tề cũng giống như lẩm bẩm, không thấy được môn chủ tâm buồn bức sau liền nhìn thấy Ngụy Tử Tề càng thêm rối loạn, hừ lạnh một tiếng xoay người bước đi.

Ngụy Tử Tề do dự một chút liền đuổi theo....

Trong rừng rậm quý dị, một thân ảnh màu xanh một màu trắng hai tay chấp đằng sau giống như tùy ý bước chậm, rừng rậm nguy hiểm đối bọn họ giống như không hề ảnh hưởng.

“Tý ẩn chứa quý – thủy. Ngọ ẩn chứa đình – hỏa. Sửu ẩn chứa quý thổ, tân kim...” Thánh Quân đôi mắt tinh tế sâu không lường được quan sát bốn phía, vừa đi vừa nói, trong lòng cũng có chỗ giật mình: Lấy địa chi làm trận? Thất sát lâu như thế nào hội có trận pháp này, lấy địa chi làm trận mặc dù không phải là chi trận bát trạch của Thánh Tiên Môn, nhưng là chi trận Thánh Tiên Môn tự nghĩ ra, từ trước trừ bỏ các các chủ cùng môn chủ, hộ pháp, ngoại nhân bình thường không có khả năng biết được trận đồ này, thất sát lâu thế nhưng bày ra trận này, chẳng lẽ trong Thất Sát lâu có người của Thánh Tiên Môn? Hay là...

“Thánh Quân có nghĩ ra điều gì không?” Cần Hiên gặp Thánh Quân vẫn thì thảo tự hỏi. Đôi mắt thâm thúy bắn ra quang mang nóng rực, giống như muốn xuyên thấu một tầng sa mỏng kia nhìn đến chân diện mục của hắn. Hắn thì thảo tự nói, bộ đáng trầm mặc, hắn đối ngũ hành bát quái tinh thông cùng nàng đúng là không sai biệt, thân ảnh bọn họ trong lòng hắn luôn giống nhau, là hắn vẫn nhớ nàng, hay là nàng là Thánh Quân....

“Đây là lấy rừng làm trận, là... Trận pháp Thánh Tiên Môn.” Thánh Quân do dự một chút, ánh mắt rừng mình lạnh lùng nói.

“Xem ra sự tình cũng không phải đơn giản như vậy.” Cần Hiên nhíu nhíu mày, trầm giọng nói. Thất Sát lâu nhưng lại có liên quan đến Thánh Tiên Môn, nếu ngay cả người của Thánh Tiên Môn đều cấu kết với Thất Sát lâu như trong lời nói, chỉ sợ đối phó Thất Sát lâu càng khó khăn, dù sao lần này cần đối phó Thất Sát lâu thì Thánh Tiên Môn là mấu chốt.

“Cẩn thận.” Thánh Quân đột nhiên giữ chặt tay Cần Hiên, thanh âm tăng cao nhắc nhở, ngăn cản Cần Hiên đi tới.

Cần Hiên quay đầu lại, nhanh nhìn chăm chăm tay hắn, tay Thánh Quân mang theo lạnh lẽo, tại mùa hạ khô nóng nắm tay như vậy thực thoải mái, chính là không rõ lấy hắn vô công cao cường như vậy vì cái gì ở mùa hạ hai tay còn lạnh như băng đâu? Liền như Quân... Bình thường nếu không phải biết tay này là của Thánh Quân hẳn thật nghĩ là Quân kéo tay hắn, vì cái gì? Ngay cả lời kéo hắn cảm giác đều giống nhau.

Thánh Quân gặp Cần Hiên nhìn chăm chăm vào tay hai người, không biết suy nghĩ cái gì, thế này mới ý thức được chính mình vừa mới trong tình thế cấp bách liền kéo tay hắn lại, lập tức như bị điện giật rút tay về chuyển đầu thần nhiên nói: “Đi một bước liền có nguy hiểm.” Tâm lại mãnh liệt nhảy lên, thật vô dụng, chẳng qua là cầm tay một chút người khiêu cái gì mà khiêu?

“Nơi này lần trước ta đã tới, cũng không có nguy hiểm.” Cần Hiên gặp Thánh Quân rất nhanh rút tay về trong lòng một trận hự hửng, quay đầu nhìn khóa đại thụ lần trước hắn nhìn thấy nghi hoặc nói. Lần trước bọn họ chính là thối lui đến đây mới an toàn, nơi này cũng không có cơ quan, như thế nào hội nguy hiểm đâu?

“Lấy rừng cây làm trận lợi hại nhất ở chỗ đó, trừ bỏ nó thần bí quý dị, khắp nơi đều sát khí, còn có một đặc điểm đó là nó hội tùy thời mà không ngừng chuyển biến, lần trước người tới khả năng nơi này an toàn nhưng lần này nó còn có thể là nơi nguy hiểm nhất, nơi tối trí mạng.” Thánh Quân đã điều chỉnh tốt cảm xúc chính mình, quay đầu lại nói, theo ánh mắt Cần Hiên xem qua, liền biết hắn lần trước dùng ký hiệu này, nơi này lần trước cũng không nguy hiểm.

“Chúng ta đây nên đi thế nào?” Cần Hiên gật đầu hỏi. Ngũ hành bát quái quả nhiên quý dị thần bí khó lường, biến ảo vô cùng, là đòi hỏi học vấn rất cao thâm.

Thánh Quân ngẩng đầu nhìn một chút phía chân trời đã đen, lại nhìn bốn phía một chút vươn tay bấm đốt ngón tay liền lẩm bẩm. . .

Cần Hiên thất thần nhìn Thánh Quân chuyên chú, thân ảnh màu trắng của y lại trông giống như thân ảnh Quân lúc phá thiên can bát quái trận lúc trước, Quân cũng là chuyên chú như vậy, hoa mắt như vậy, tự tin ngạo nghễ như vậy.

Tay run run vươn ra, thì thào kêu: “Quân. . .”

“Đi bên này.” Thánh Quân đột nhiên ngẩng đầu, bước nhanh như chạy xa Cần Hiên, hướng một bên đi đến, cước bộ rối loạn biểu hiện hấn tâm loạn, một tiếng thì thào ‘Quân’ như một thanh đao bình thường làm tâm nàng đau đớn thật sâu, động vào tâm giả trang kiên cường của nàng.

Cần Hiên cũng là như ở trong mộng mới tỉnh lại thu hồi tay, ngẫm bực chính mình như thế nào hội đem Quân cùng Thánh Quân lẫn lộn đâu? Cho dù giống nhau, hấn dù sao cũng không phải là nàng, nàng là người độc nhất vô nhị trong lòng hấn, mà Thánh Quân chẳng qua là nam tử có bóng dáng Quân mà thôi, Quân. . . Ngửa mặt lên trời hít một hơi, đuổi kịp cước bộ Thánh Quân.

Bởi vì có Thánh Quân nên dọc đường đi tuy là rẽ trái rẽ phải, đi lên lại lui về phía sau nhưng vẫn chưa bị tập kích, chính là dọc theo đường đi hai người không nói gì, không khí so với rừng rậm còn muốn quý dị hơn ba phần.

Rốt cục đi được thời gian khoảng ba nén hương, bọn họ ra khỏi rừng rậm, chính là cảnh tượng trước mắt lại hoàn toàn ngoài dự kiến của bọn họ: chỉ thấy xuyên qua rừng rậm không phải thất sát lâu hùng vĩ đồ sộ hoặc quý dị âm trầm, có thể nói căn bản ngay cả một phòng nhỏ đều không thấy được, chỉ có cảnh hoang phế vô cùng, chung quanh cỏ dại mọc lan tràn tựa hồ như trải dài đến chân trời.

“Thánh Quân, đây là trận pháp?” Cần Hiên quay đầu nhìn Thánh Quân về mặt trầm tư hỏi, nhìn đến một màn trước mắt này, Cần Hiên nghĩ đến duy nhất chỉ có một khả năng này, hấn thập phần tự tin nơi này tuyệt đối là chỗ của thất sát lâu, nếu không sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện cái gì ‘địa chi lâm trận’, nhưng ra khỏi rừng rậm đúng là một mảnh hoang tàn, ngay cả bóng dáng thất sát lâu cũng chưa nhìn thấy.

“Không.” Thánh Quân ngẩng đầu lên, trong đôi mắt sâu không lường được mang theo lãnh ý, khẳng định nói, gọi lên một chút cười lạnh: “Nơi này đối thất sát lâu mà nói thật sự là tốt nhất, trước khi động thủ bọn họ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, nghĩ đối sách tốt lắm, cho dù các ngươi có thể tìm được cách phá trận pháp của Thánh Tiên Môn cũng vô pháp tìm ra vị trí chính xác của bọn họ, nơi này khắp nơi mờ mịt, cho dù không đi nhằm phương hướng cũng trong cảnh không hề có gì che lấp, dịch ở trong tối ta ở ngoài sáng, cơ hồ khó thắng, huống chi không biết Thất Sát lâu đặt ở nơi nào.” Thất Sát lâu này từng bước phòng bị chính là Thánh Tiên Môn, xem ra Thất Sát lâu đối Thánh Tiên Môn thực hiểu biết, hấn rốt cuộc là ai?

“Hào một cái Thất Sát lâu.” Cần Hiên oán hận nói, lập tức gọi lên một chút cười lạnh, đối với Thánh Quân nói: “Thánh Quân, ngươi cũng mệt mỏi rồi, không bằng trước nghỉ ngơi một chút, tại hạ đi đánh mấy con thú, đi lâu như vậy cũng đói bụng.”

Thánh Quân hiểu rõ gật đầu, sau cái khăn che mặt hiện lên ý cười thản nhiên gật đầu. Đã lâu không có dã ngoại thiêu nướng, đêm nay gió lạnh, nơi này lại có nhiều thú hoang lui tới, đúng là nên chuẩn bị mọi chuyện.

Cần Hiên một cái lược thân liền biến mất ở trước mặt Thánh Quân, chỉ chốc lát sau liền mang theo hai con thỏ trở về, cười đến vui vẻ như tiểu hài đồng khoe ra trước mặt Thánh Quân.

Sau khăn che mặt Thánh Quân ý cười càng sâu, lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề thật nghiêm trọng: Hấn căn bản là sẽ không biết nướng, mỗi lần đều là người khác thiêu đưa cho hấn ăn, chính nàng cũng từng thử qua một lần, kết quả không phải đốt trọi chính là thiêu rụi, toàn bộ đều là mồi cho lửa, còn kém chút nữa gây ra hỏa hoạn, sau không ai dám để nàng thiêu nướng nữa. Mà Cần Hiên đường đường một vương gia, ngay cả nấu cháo đều có thể thiếu chút nữa đem phòng bếp thiêu cháy, như thế nào có thể trông cậy vào hấn hội biết thiêu nướng đâu? Thật sự là thất sách.

“Thánh Quân ngươi làm sao vậy?” Cần Hiên gấp Thánh Quân nhìn chăm chăm vào hai con thỏ hoang ngăn người khó hiểu hỏi.

“Cần. . . Lãng công tử, bọn tọa không biết nướng cái này.” Thánh Quân phục hồi tinh thần lại, ngược ngừng nói, sau khăn che mặt mặt đỏ hồng, may mắn có khăn che lại, lại ở trong đêm đen cũng không có bị Cần Hiên nhìn thấy.

Cần Hiên trong nháy mắt muốn cười, nguyên lai là vì cái này! Ha ha. . . . Thánh Quân này thật đúng là thú vị.

Thánh Quân nghi hoặc nhìn Cần Hiên mang theo thỏ hoang đi đến một bên thuần thực đốt lửa, làm một cái giá đỡ, lột da thỏ, dùng cây xuyên qua hai con thỏ rồi đặt lên, động tác hành văn liền mạch lưu loát tựa hồ sớm làm mấy trăm lần.

Thánh Quân đơn giản không thể tin được hai mắt của mình, ngời trước mắt này là một vương gia sao? Như thế nào cảm giác càng như một gã thợ săn, chẳng lẽ nói hấn thường xuyên dã ngoại thiêu nướng cho nên mới hội thuần thực như vậy, nguyên lai hấn còn có thú vui này?

“Ngươi rất quen thuộc ư?” Thánh Quân đi đến bên người Cần Hiên ngồi xuống, nghi hoặc nói.

“Thật lâu không có dã ngoại chính mình động thủ săn thú, có điểm mới lạ.” Cần Hiên nhìn chăm chăm lửa cháy hừng hực, thản nhiên nói, sau lại giống như lâm vào trầm tư nhớ lại nói: “Nhớ rõ khi còn trẻ, sư phó của ta magn theo ta ra ngoài săn thú, đó là ta lần đầu tiên săn thú, hưng phấn cả đêm mất ngủ, đến khi săn thú liền phát hiện săn thú không dễ dàng như ta nghĩ, rõ ràng ngắm thật sự chuẩn lại luôn bắn không trúng, tức giận đến nghĩ buông tha nó, là sư phó cầm tay dạy ta, giáo dục ta chỉ cần kiên nhẫn trong thiên hạ không có gì là không làm được, cuối cùng ta thật sự bắn được một con gà rừng lấy làm chiến lợi phẩm, hưng phấn mà cảm cho sư phó xem, sư phó tán thưởng gật đầu, ta cao hứng không cách nào hình dung, từ nhỏ sư phó chính là tấm gương của ta, trong lòng ta sư phó là anh hùng, ta cố gắng tập luyện võ nghệ đó là vì muốn hấn thừa nhận. Vì thường cho ta, đêm đó chúng ta cũng không trở về mà là ngồi đất sư phó dạy ta dã ngoại nhóm lửa, đem gà rừng ta bắt được nướng lên, chỉ chốc lát sau bốn phía mùi thơm gà rừng truyền ra, nhớ rõ khi đó ta như đói bụng vài ngày chưa ăn đối gà rừng điên cuồng cắn, sư phó ngồi ở một bên sùng nịch nhìn ta, ý vị thâm trường nói: ‘Đây là kỷ

năng sống, cường giả chân chính ở điều kiện ác liệt thế nào đều có thể sinh tồn.’ Khi đó trên mặt hắn đảo đạt tự tin cùng chính khí, cả đời đều khắc sâu vào tâm trí của ta, lời nói của hắn với ta là thánh chỉ, là chân lý, ta chưa từng hoài nghi lời nói của hắn.”

Cần Hiên bình thần tự thuật như là đang nói chuyện của người khác, nhưng trong đôi mắt bình tĩnh lúc này là kiên định cùng sùng bái. Tâm Thánh Quân liền nhói lên, nàng biết hắn nói sư phó là ai?

Cần Hiên trong đôi mắt kiên định lóe lên buồn bã, kẻo lên chưa xót cầm lấy một nhánh cây gạt lấy những cành cây chưa kịp cháy, lửa cháy chiếu trên mặt hắn lúc sáng lúc tối, nửa ngày mới tiếp tục bình thần nói: “Theo từ nhỏ ngưỡng mộ không thể tưởng được một ngày hắn vì nữ nhi lợi dụng tín nhiệm của ta đối hắn, cho ta một đòn chí mạng, cùng nữ nhi hắn liên hợp đoạt đi người ta yêu thương nhất.”

Cần Hiên biểu hiện bị thương thật sâu đánh vào tâm Thánh Quân, nàng có thể cảm nhận được hắn khổ, hắn đau, hắn tuyệt vọng, bị chính người thân của mình phản bội, so với nàng càng khổ hơn, người trong lòng tối sùng bái tín nhiệm có một ngày lại phản bội hắn, nhân sinh tín nhiệm lập tức biến mất.

Vươn tay muốn an ủi hắn là cuối cùng chỉ có thể chậm rãi hạ xuống, nàng lại nên nói cái gì đây? Lấy thân phận gì nói? Trong lòng đồng dạng chua xót, ‘gần nhau gang tấc mà cách xa vạn dặm’ đại khái là nói cảm giác này đi?

Cần Hiên giống như ý thức được đêm nay hắn nói nhiều lời lắm, đối nam tử mới nhận thức một ngày này hắn nhưng lại không hề phòng bị nói ra những đề nặng đau xót trong lòng, xem ra cảnh giới của hắn đã mất nhiều, tự giễu cười nói: “Ta cũng không biết đêm nay vì cái gì hội nói với người chuyện này, quên đi! Mau nướng tốt lắm, thử xem xem.” Nói xong bẻ một chân thỏ đưa cho Thánh Quân, có lẽ hắn hội nói cho hắn là vì hắn cảm giác cùng Quân tương tự đi! Bất giác biến hắn trở thành Quân đang nghe hắn kể chuyện.

“Cảm ơn, rất thơm.” Thánh Quân tiếp nhận chân thỏ Cần Hiên đưa qua, ngửi một chút chân thành nói. Nàng biết Cần Hiên muốn nói sang chuyện khác, kia nàng liền theo hắn nói sang chuyện khác, bất quá ngửi lên thật sự rất thơm, so với thỏ nướng hắn từng nếm qua còn thơm hơn, ăn một miếng mùi hương thơm ngát khâu vị lập tức đại khai.

“Ngươi cũng pha trà cho ta, chúng ta huề nhau.” Cần Hiên khoe miệng khinh xả nói, nghe được lời tán thưởng của hắn nhất thời nhưng lại làm cho hắn vui mừng, nhìn đến biểu tình thỏa mãn của hắn lại có loại cảm giác hạnh phúc.

Hai người lẳng lặng ăn thỏ hoang, ai cũng không nói thêm câu nào nữa, đột nhiên hai người đồng thời buống thỏ hoang trong tay, nhìn nhau đứng lên.

“Con mồi chân chính xuất hiện.” Cần Hiên đôi mắt thâm thúy sắc bén bắn thẳng đến hướng đông, hai tay chấp sau gọi lên một chút cười lạnh, thần nhiên nói.

Thánh Quân đồng dạng nhìn địa phương kia, không nói một lời, đôi mắt bình thần vô ba sâu không lường được đồng dạng gọi lên chút cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 79: Tiêu Diệt Thất Sát Lâu.

Ngọn lửa vẫn cháy như cũ nhưng người đã không thấy bóng dáng.

“Người đâu?” đối với Cần Hiên cùng Thánh Quân đồng thời biến mất, hai hắc y nhân từ hướng đông chạy tới đứng chỗ Cần Hiên cùng Thánh Quân vừa mới đứng, một hắc y nhân nghi hoặc hỏi.

Một hắc y nhân khác lắc đầu, chưa nói chuyện liền cảm giác sau lưng truyền đến một trận lãnh ý, vừa định quay đầu liền chỉ cảm thấy kiếm phong trước mắt chợt lóe, yết hầu liền bị cắt đứt, người đã ngã xuống, một hắc y nhân khác tay vừa động đến đao chính mình liền vô thanh vô tức ngã xuống, không thể tin tưởng lớn mắt đến chết, hắn cũng không biết nam tử áo trắng trước mắt như thế nào xuất thủ, lại là lấy cái gì giết hắn? Quá nhanh, đáng sợ...

Cần Hiên cùng Thánh Quân trao đổi một ánh mắt, liền tiến lên lấy quần áo bọn họ mặc vào.

Chỉ chốc lát sau, hai hắc y nhân liền lược thân nhắm hướng đông mà đi.

Hai hắc y nhân không bao lâu liền xuất hiện ở một tòa thành âm trầm hùng vĩ giống như Thất Sát lâu, thật đúng là to lớn.

Nhìn chằm chằm cửa lâu, Cần Hiên cùng Thánh Quân chính là lẳng lặng đứng, bọn họ đang đợi. ...

“Người đâu? Như thế nào đã trở lại?” Quả nhiên một lúc sau, một thanh âm lãnh khốc liền vang lên, một bóng đen chợt lóe lên, một hắc y nhân cao lớn liền xuất hiện trước mắt bọn họ.

“Đã chết.” Cần Hiên cố ý hạ giọng lạnh lùng nói, không cần giả trang, hắn thanh âm liền đủ lạnh lùng lãnh khốc.

“Có thể xông qua lâm trận, có thể dễ dàng giải quyết như vậy?” Thanh âm lãnh khốc mang theo hoài nghi nói.

Cần Hiên cùng Thánh Quân bảo trì trăm mạch, không nói một từ, canh gác thật nghiêm ngặt, không hổ là Thất Sát lâu, một cái đầu mục cũng nhanh như vậy liền phát giác, tuy rằng bọn họ là cố ý nhưng có thể trong thời gian ngắn như vậy phát hiện bọn họ không thích hợp cũng có thể thấy được Thất Sát lâu thực là một tổ chức đáng sợ, ngay cả tiêu đầu mục đều lợi hại như vậy.

“Hừ, có thể đi vào Thất Sát lâu xem ra các ngươi cũng có bản lĩnh?” tiêu đầu mục hắc y nhân khinh thường hừ ạnh nói, hắn đã sớm phát hiện hai người kia không hề đúng, thân là sát thủ trên người bọn họ hơi thở không đúng.

Kỳ thật theo bọn họ vừa tiến vào rừng rậm, đã bị thủ vệ trận nghiêm mật theo dõi, nhất cử nhất động đều trốn không khỏi mắt bọn họ, hai người trước mắt này là người duy nhất từ trước đến nay có thể thông qua lâm trận, chính là không thể tưởng được bọn họ có thể giết thủ vệ lâm trận đi vào nơi này? Bọn họ rốt cuộc là như thế nào trong thời gian ngắn như vậy hội tìm tới nơi này, hơn nữa giết thủ vệ lâm trận? Giám thị hai người bọn họ đã bị giết, không ai có thể trả lời vấn đề này của hắn, hắn vĩnh viễn không biết.

Lập tức đẩy lên tinh thần vạn phần cảnh giác, hai người này không dễ dàng đối phó, hắc y nhân tay vung lên, phía sau liền xuất hiện vài cái hắc y nhân, cầm trong tay đại đao, thẳng tắp hướng Cần Hiên cùng Thánh Quân bổ qua, chiêu chiêu đều nhắm vào điểm chí mạng, võ công tuyệt đối so với sát thủ ám sát ngày đó cao hơn nhiều, dù sao cũng là thủ vệ cao thủ Thất Sát lâu.

Cần Hiên cùng Thánh Quân lại động cũng không động, đợi khi bọn họ tới trước mắt, Cần Hiên thân hình chợt lóe đi ra sau phía hắc y nhân thứ nhất Long Ngâm kiếm vừa ra lập tức thấy máu, Thánh Quân thân hình động cũng không động, ngay khi đao trước mắt, hai tay kẹp lại vận nội lực, đao kia lập tức gãy đoạn, hắc y nhân thẳng tắp ohun một mồm máu to về phía trước ngã xuống đất mà chết.

Nháy mắt Cần Hiên, Thánh Quân cùng mười mấy hắc y nhân dây dưa qua lại cùng một chỗ, nhất thời đao quang kiếm ảnh không ngừng có hắc y nhân ngã xuống đất, Cần Hiên vung Long Ngâm kiếm, kiếm kiếm huyết, thân như du long làm cho người ta hoa cả mắt, mà Thánh Quân như quý mị lướt qua hắc y nhân, hắc y nhân trong lúc đó liền không tiếng động ngã xuống, bọn hắn căn bản không cách nào nhìn hắn xuất thủ, thậm chí tay hắn căn bản không có vũ khí, ngay cả chính bọn họ chết như thế nào cũng không biết.

Hắc y nhân đầu mục thấy đánh không lại, liền lác mình vào Thất Sát lâu, Cần Hiên đã giải quyết hắc y nhân cuối cùng, cùng Thánh Quân liếc mắt nhìn nhau, một chút liền coi hắc y trên người trở lại bộ mặt vốn có, cánh cửa vừa khép lại, hai người cũng qua cửa tiến vào Thất Sát lâu.

Lập tức liền theo đến trước mặt hắc y đầu mục, hắc y đầu mục cả kinh lập tức xuất kiếm công hướng Cần Hiên, vừa mới nhìn đến thân thủ thần bí của bọn họ, hắc y đầu mục tuyệt không dám thả lỏng, dùng hết toàn lực vừa ra tay liền xuất tuyệt chiêu lợi hại nhất, phi thân nhảy lên giữa không trung đột nhiên xuất hiện hai cái đầu mục hắc y nhân, Cần Hiên biết trong hai có một là ảo ảnh nhưng trong khoảnh thời gian ngắn lại không phân biệt được thật giả, đây là tuyệt học phân thân ảo ảnh giang hồ, trong nháy mắt liền có thể lấy mệnh người, cao thủ so chiêu vốn là trong nháy mắt liền quyết định sinh tử, chính là hắc y đầu mục này phân thân ảo ảnh rõ ràng chưa có thể lĩnh ngộ hết, sơ hở chông chốt, Cần Hiên lạnh lùng nhìn hắc y nhân đầu mục tiến công, long ngâm vừa ra kiếm phong chợt lóe, huyết như trụ dừng, hắc y đầu mục ngã xuống đất chết, ngay cả rên rỉ một tiếng đều không có.

Cần Hiên cùng Thánh Quân nhìn cũng chưa nhìn hắc y nhân kia, xoay người hướng bên trong đi vào, đối loại người giết người như ma này ngay cả người gia cũng không tha, cuồng ma sát nhân, bọn họ không cần đồng tình càng không cần không đánh lòng.

Vừa mới bước ra vài bước liền theo bốn phía trào ra nhiều hắc y nhân, bọn họ dùng vũ khí không giống nhau, có kiếm có đao.... Nhưng người người mất lộ tinh quang, lóe thị huyết quang mang, thập phần có ăn ý công hướng Cần Hiên cùng Thánh Quân, hắc y nhân này không dễ đối phó như bên ngoài, bọn họ mỗi người đều có võ công tuyệt học chính mình, đều là tuyệt học thật truyền giang hồ, hoặc thành danh giang hồ.

Cần Hiên cũng nâng cao tinh thần, cùng hắc y nhân triển đấu đứng lên, vừa giải quyết một hắc y nhân cầm kiếm, bên trái một phen đại đao liền thẳng tắp bổ xuống, Cần Hiên lập tức lác mình né tránh, ai biết chính là hư chiêu hắc y nhân một cái phản thủ, đao phong đã cấp vây lấy Cần Hiên, Cần Hiên không thể né tránh chỉ xuất kiếm ngăn cản, nhất thời ‘đỉnh’ một tiếng đao kiếm đụng chạm, ma sát lửa lóe lên, dù là nội lực thâm hậu Cần Hiên cùng hắc y nhân cũng bị chấn đắc lui về phía sau từng bước, còn chưa đứng vững chiêu phong mang theo huyết tinh liền theo phía sau tập kích lại, Cần Hiên một tay xoay người Long ngâm kiếm trên tay cũng đâm tới, hắc y nhân mặc dù vội vagn tránh thoát nhưng cũng vẫn là trốn không thoát kiếm khí Long Ngâm kiếm, Cần Hiên chỉ nghe ‘tê tê...’ vài tiếng, xiêm y hắc y nhân rách nát, máu tuôn không ngừng ngã xuống đất mà chết.

Mà Thánh Quân bên này, bạch y cùng hắc y hình thành hai thế đối lập, mọi người chỉ thấy trong hắc y một thân ảnh bạch y chợt lóe, căn bản không nhìn rõ người, hắn lấy chưởng làm đao, chưởng phong lướt qua, hắc y nhân mất lộ e ngại, trên mặt cái khăn rách nát, yết hầu cũng nứt ra, tất cả hắc y nhân còn lại đều lộ ra sợ hãi, xuất thủ lại ngoan độc, ám khí kịch độc phóng ra như mưa, hướng Thánh Quân bắn qua, Thánh Quân y bào trắng nổi lên, lẳng không lui về phía sau đánh úp về phía trước ám khí đều phản xạ trở lại, hắc y nhân cả kinh vội vàng lác mình nhưng vẫn là trúng mấy cái ám khí, mặt lập tức đen thối khiêu đỏ máu mà chết, có thể thấy được độc kia có bao nhiêu lợi hại, chỉ có hai hắc y nhân cầm kiếm chắn rớt ám khí, nhưng vẫn làm bị sở hữu nội lực ám khí mang theo cấp lui vài bước, hot thở rối loạn, theo trong khăn che mặt nhò ra vài giọt máu, còn chưa ổn định liền hai mắt nhìn nhau, hai kiếm bọn họ va chạm trên không trung bắn ra hòa hoa lóe sáng, làm cho Thánh Quân khép hờ đôi mắt, hắc y nhân thừa dịp lúc này nhanh như thiểm điện hướng Thánh Quân đánh tới, chỉ là bọn hắn mau Thánh Quân còn mau hơn, lác mình đi vào giữa hai người, hai người một kiếm đâm ra, phát hiện rõ ràng hắn là đứng ở kia đột nhiên không thấy bóng dáng, cong chưa phản ứng lại tay cầm kiếm đã bị bắt lấy, kiếm không hề chịu khổng chế chính mình, phản thủ hướng về chính mình trừng mắt ngã xuống, bọn họ chết không nhắm mắt, không thể tưởng bọn họ thế nhưng chết dưới kiếm chính mình.

Cần Hiên cũng đem hắc y nhân giải quyết xong, vừa định đi hướng Thánh Quân lập tức lại tràn qua một đám hắc y nhân, song phương lại hỗn chiến, cũng không khác biệt lắm, hắc y nhân một người đến một người chết, trong Thất Sát lâu ánh đầy máu đỏ, máu chảy thành sông, thanh y của Cần Hiên cũng nhiễm thương máu nhất thời giết không biết trời đất, trên chiến trường lẫn lộn bản chất khát máu đã thấm vào xương tủy. Cần Hiên xuất thủ càng lúc càng ngoan, đôi mắt thâm thúy tràn ngập thị huyết, mọi nhếch như thiên thần báo thù chói mắt, đáng sợ.

Thánh Quân lại từ đầu tới đuôi đều là một bộ dáng lạnh lùng lạnh nhạt, đôi mắt sâu không lường được bình thân vô ba, tựa hồ hắc cũng không phải đang giao chiến, dưới đất đầy thi thể cùng máu tươi hoàn toàn không ảnh hưởng đến hắn, hắn vẫn như cũ giống tiên nhân thuần khiết bình thường, thoát trần cùng hơi thở trần ngập huyết tinh Thất Sát lâu là không hợp như thế, cho dù là thời điểm xuất thủ, hắc sắc mặt vẫn như cũ vân đạm phong khinh, trên trán hai sợi tóc bạc theo gió dựng lên, tăng thêm lãnh khốc vô tình, hắc y nhân tay cầm vũ khí run lên, bọn họ không dám nhìn hướng hắn, nhất là đôi mắt bình thân vô ba lại sắc bén cùng hai sợi tóc bạc quý dị, hắn so với cuồng ma thị huyết càng khủng bố hơn, bởi hắn vô tình, vô tâm. ...

Toàn bộ Thất Sát lâu đều quét qua một lượt, đã không thấy nửa người còn sống, chỉ có thi thể chất đầy đất, lại không thấy thất sát cùng Thành Vũ Doanh đầu.

“Thánh Quân, thất sát lâu có điểm cổ quái?” Cần Hiên nhìn bốn phía một chút, lập tức liền phát hiện không đúng, đối với Thánh Quân hỏi, thất sát lâu mặc dù không khác, kỳ thật hắn là dấu điểm huyền cơ.

“Àn, Thất Sát lâu là án theo ngũ hành thuật mà xây dựng, chúng ta chính là ở mặt ngoài, vẫn chưa tới bên trong.” Thánh Quân bên bước đi hướng đại đường tọa ý đi qua, bên thân nhiên nói, theo khi tiến vào Thất Sát lâu năng liền phát hiện Thất Sát lâu khắp nơi lộ ra ngũ hành bất quái huyền cơ, trong lòng lại bất an, Thất Sát lâu cho năng cảm giác cùng Thánh Tiên Môn có điểm tương tự...

Thánh Quân đối tọa ý sau tường không biết làm cái gì, đại đường hết thấy lập tức đều thay đổi, xuất hiện trước mặt Cần Hiên cùng Thánh Quân là một u đạo âm u, Cần Hiên lại thêm một lần được kiến thức chỗ huyền diệu của kỳ môn độn giáp.

Cần thận đi qua con đường dài u ám này, Cần Hiên nắm tay thật chặt hán đội chính là thời khắc này: Thất Sát lâu đang ở trong đó, Thành Vũ Doanh đang ở trong đó.

Xuyên qua con đường dài, bức tường phía trước mặt liền chắn ngang con đường đi của bọn họ, Thánh Quân dường như thuộc đường quen lối, giơ tay đối với cục gạch trái phải mà ấn, bức tường trước mặt ‘oanh’ một tiếng, nâng lên phía trên, một trận ánh sáng chói mắt từ phía sau bức tường chiếu ra, chiếu sáng cả con đường u ám.

Cần Hiên vừa bước vào trong, cung điện nguy nga huy hoàng làm hắn chói mắt, phía trước bày ra kim hoàng long ý, bên tường là một tấm đồ long ‘đăng phi’, trong lòng một trận cười lạnh: Thất Sát lâu cũng thật mong muốn so sánh với hoàng cung, dã tâm của thất sát cũng thật lớn đi, muốn làm hoàng đế ư? Hừ...

Thánh Quân ngược lại một chút cảm giác cũng không có, chỉ cảm thấy phiền, làm hoàng đế có gì tốt? Chỉ vì long ý tranh sống đoạt chết, còn lại rất nhiều người vô tội như thế đáng sao?

“Ha ha.... Cần vương gia đích thân giả lâm Thất Sát lâu, Thất Sát lâu quả là vinh hạnh.” Cùng với tiếng cười cuồng vọng, một kẻ đồng dạng hắc y liền xuất hiện tại long ý, bên người có bốn hắc y nhân đứng cầm bảo kiếm bên cạnh, chỉ là kẻ ngồi trên long ý khác hơn nhiều so với hắc y nhân còn lại, hắc y của hắn có thêm một con hoàng long cuộn cuộn bay, trên người hắn còn khoác thêm một thứ có liên quan đến hoàng sắc.

Kỳ thật chỉ cần quan sát tỉ mỉ có thể phát hiện, mỗi hắc y nhân tuy là đều giống nhau, tựa hồ không thể phân biệt nhưng thất lưng bọn chúng đều có một kí hiệu nhỏ, chắc chắn là đại diện cho thân phận của bọn họ.

“Thất Sát lâu chủ?” Cần Hiên lạnh nhạt nói, tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí lại là khẳng định. Nhìn thấy những hắc y nhân khác đối hắn bày ra bộ dạng sợ hãi như vậy, trên người hắn còn có thêm bá khí mà những hắc y khác không có được, sát khí mãnh liệt và lãnh khốc đó cũng không phải những hắc y khác có thể so sánh được, hắn chính là Thất Sát lâu chủ.

Chuyển đầu nhìn Thánh Quân, thấy hắn không có phản ứng gì, Cần Hiên trong lòng liền hiểu rõ, Thánh Quân đã sớm biết hắn là vương gia, làm sao có thể kinh ngạc được kia chứ?

“Không hổ là Cần vương gia, vừa đoán liền biết.” Thất Sát lâu chủ một tay gõ lên long ý, nghiêng người ngồi xuống, mắt lộ vẻ lãnh khốc nói, lời nói tuy là tán thưởng nhưng ngữ khí lại không phải, căn bản là không để bọn người Cần Hiên vào mắt.

Đây cần phải đoán sao? Cũng đã ngồi trên long ý rồi.

Cần Hiên tay cầm kiếm thật chặt, nhãn mâu thâm túy nhìn không ra bất kì tâm tình gì, chỉ là toàn thân tản ra sát khí càng lúc càng nặng, cả một cung điện đều bao trùm lên một vẻ khủng bố quý dị khiến toàn bộ không khí trong phòng đều bị đè nén xuống thấp.

Nhưng Thất Sát lâu chủ lại như không hề bị ảnh hưởng, vẫn cứ thờ ơ như không có gì mà nhìn xéo xuống hai thân ảnh một thanh một trắng, tán thưởng nói: “Hay cho một chiều phản khách thành chủ, không hề biết được vị trí Thất Sát lâu, nên lấy lừa dụ người của Thất Sát lâu, lại lần theo đó mà tìm được đến đây, hai vị quả là rất tài trí, rất hiểu nhau!” Trong nội viện của Thất Sát lâu không có việc gì là trốn thoát cặp mắt của hắn, Cần vương gia, Thánh Quân quả là danh bất hư truyền.

“Thất Sát, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.” Cần Hiên cũng không muốn nghe những lời dư thừa của y, trực tiếp cầm kiếm chia vò y, khuôn mặt âm trầm lạnh lùng nói. Trừ Thành Vũ Doanh ra, Thất Sát chính là người mà hắn muốn giết nhất, thiên hạ của Âu Dương gia hắn há có thể để loại người này mưu toan chiếm đoạt.

“Có thể đến được đây, Lãnh Diện chiến thần quả nhiên danh bất hư truyền, dù lạnh lùng nhưng mà muốn giết được ta, cũng cần xem ngươi có bản lĩnh gì?” Thất Sát nhếch lên một nụ cười lãnh khốc, mắt lộ vẻ thị huyết không đáng nói, dòi tằm mắt lạnh nhạt qua thân ảnh màu trắng quan sát, ánh mắt lạnh buốt nói: “Thánh Quân rất nhân rồi a! Có sự giúp đỡ của Thánh Quân chẳng trách vương gia có thể qua được lâm trận, thậm chí là đến được đây, chỉ là từ hôm nay về sau, Cần vương gia cùng Thánh Quân đều sắp trở thành quá khứ giang sơn cũng nên đổi họ rồi.” Nhãn mâu lãnh huyết vừa chớp, hai hắc

y ánh mắt không động liền tới trước mặt Cẩn Hiên cùng Thánh Quân.

“hừ, vọng tưởng.” Cẩn Hiên hừ lạnh một tiếng liền xuất thủ, Long Ngâm kiếm vừa xuất liền tục nhắm vào hắc y nhân trước mắt mà công kích, chỉ là hai hắc y nhân này giống như vô chi vô giác, động cũng không động. Long Ngâm kiếm cũng đã đâm vào nội tạng của bọn họ, kiếm vừa rút ra máu từ trên người hắt chảy xuống nhưng hắc y nhân cũng không động, rên một tiếng cũng không.

“Có phải vọng tưởng hay không, một lát sẽ biết.” Thất Sát hừ lạnh một tiếng, từ sau lưng lấy ra một cây tiêu được biệt thổi lên.

Dựa vào tiếng tiêu, ánh mắt của hai tên hắc y nhân trở nên hung tợn hiểm độc, không cần mạng cảm kiếm mà công kích thẳng vào Cẩn Hiên Thánh Quân, tên hắc y nhân lúc này bị Cẩn Hiên đánh trúng giờ giống như không hề bị gì, xuất thủ nhanh hiểm, chuẩn, võ công tuy không cao nhưng lại càng khó đối phó hơn.

Vô luận là Cẩn Hiên chém trung tim hay là cổ họng của hắn hoặc bất kỳ điểm yếu nào, hắc y nhân vẫn cứ đứng trơ trơ như thế, máu không ngừng chảy xuống từ trên người hắn, hắc y nhuộm máu tươi nhưng hắn vẫn cứ cứng nhắc mà tấn công Cẩn Hiên.

Phía bên kia Thánh Quân cũng y như vậy, vô luận Thánh Quân ra tay như thế nào, hắc y nhân đều một lần ngã xuống lại một lần đứng lên, căn bản là giết không chết.

Cẩn Hiên, Thánh Quân bị bức đến cùng một chỗ, thần sắc lộ vẻ khốn đốn, đôi mắt nghiêm nghị dán chặt vào kẻ ‘huyết nhân’ dị thường khủng bố trước mắt, bọn chúng căn bản không hề biết đau, không có tư tưởng lại càng không có cảm giác.

“Chẳng lẽ... Đây là phê hồn thuật tà ác.” Cẩn Hiên hơi thở có điểm không ổn kinh ngạc nói, nhãn mâu thâm thúy lộ rõ vẻ không thể tin, trong sử sách hoàng gia cũng không có ghi chép cách thi triển loại tà thuật này, Thất Sát lại có thể sử dụng?

Phê hồn thuật, đây chính là pháp thuật nuốt linh hồn, thi triển thuật này bắt lấy người có võ công cao cường, nuốt chửng hồn phách của họ, cho họ uống loại thuốc đặc biệt, người bị trúng thuật tuy sớm đã chết nhưng bọn họ vẫn có thể động, vẫn có thể di chuyển nói chính xác là bọn họ giống như người sống, bọn họ hoàn toàn có thể nghe lệnh người thi pháp, người thi pháp có thể dùng sáo, dùng cầm cũng như dùng tiêu điều khiển không chế bọn họ. Chỉ cần người thi pháp hạ mệnh lệnh, bọn chúng không đạt được mục đích liền không từ bỏ, vĩnh viễn cũng không chết, cho dù đem đầu chúng chặt xuống, bọn chúng cũng vẫn cứ tấn công, quá đáng sợ rồi.

“Đây chính là phê hồn thuật.” Thánh Quân cũng kinh ngạc, trong cuốn ‘phong viêm du ký’ phê hồn thuật cũng được ghi chép rất ít, chỉ ghi: pháp thuật này từ ba trăm năm trước, khiến thiên hạ thất kinh vì tranh đoạt ngôi vị đế vương mà hình thành, lúc đó nhị hoàng tử vì muốn đoạt vị mà từ chỗ miếu tộc thuật sĩ học được thứ pháp thuật bị liệt vào loại cấm kỵ này, thành công mà công nhập vào hoàng cung giết được hoàng đế, ngồi lên hoàng vị nhưng lúc sau không biết xảy ra chuyện gì bị thái tử trấn áp, pháp thuật này từ đó mà biến mất trong nhân gian, pháp thuật cụ thể như thế nào ngay cả ‘phong viêm du ký’ cũng không ghi chép lại, nghĩ không ra ba trăm năm sau pháp thuật này lại một lần nữa xuất hiện trong nhân gian, chẳng trách Thất Sát lâu lại vượt trội đáng sợ như vậy, phê hồn thuật so với huyết hồn thiên can bất quá trần chi có hơn chứ không kém.

“Hoàng gia bí sử có ghi, muốn phá giải trận chỉ duy nhất giết người thi pháp.” Nhãn mâu thâm thúy của Cẩn Hiên ánh lên hàn quang, nhắm thẳng đến Thất Sát âm trầm nói.

“Àn.” Thánh Quân như đã biết gậy đầu, tiến lên phía trước ngăn cản hai tên hắc y nhân, Cẩn Hiên phi thân lướt qua hai tên hắc y nhân hướng Thất Sát mà tấn công.

Thất Sát lạnh lùng nhìn Cẩn Hiên phi thân tới, vẫn là như cũ ngồi trên long ý thổi tiêu, không chế hai hắc y nhân đang đối chọi với Thánh Quân, nửa điểm cũng không để Cẩn Hiên vào mắt.

Cẩn Hiên còn chưa tiếp cận được Thất Sát từ đại hộ pháp đứng đằng sau Thất Sát chớp mắt một cái liền đứng chắn ở phía trước Thất Sát cùng Cẩn Hiên đánh đến trời đất u tối.

Hai toán người đánh nhau đến khó phân thắng bại, duy chỉ có Thất Sát giống như đang xem kịch vui nhàn nhã mà thổi tiêu, Thánh Quân mắt thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, năng và Cẩn Hiên còn chưa kịp giao thủ với Thất Sát đã mệt đứt hơi mà chết dưới tay phê hồn giả, nhãn quang chợt lóe, lấy từ phía sau lưng ra một cây sáo, một khúc nhạc thanh thoát liền từ từ truyền ra, âm thanh của sáo ngọc trong trẻo, khúc nhạc càng khiến cho người cảm thấy thư thái thấm vào ruột gan, một lúc sau đã làm nhiễu loạn tiếng tiêu của Thất Sát, phê hồn giả chợt đứng yên động cũng không động, nhân cơ hội đó Thánh Quân liền phi thân, thân ảnh chớp mắt đã đến trước mặt Thất Sát.

Thánh Quân biết năng chỉ có chút khoảnh khắc cơ hội này thôi, tiếng sáo chỉ nhất thời nhiễu loạn tiếng tiêu, rất nhanh Thất Sát sẽ có thể không chế trở lại, cho nên nhất định phải trước lúc Thất Sát hồi thần, ngăn cản hắn lần nữa không chế phê hồn giả, bọn họ mới có hy vọng thắng.

Thất Sát vừa muốn lần nữa không chế phê hồn giả một cổ lãnh khí từ trước mặt truyền tới, Thất Sát nhanh chóng tránh né, tránh khỏi chiêu đoạt mạng của Thánh Quân nhưng Thánh Quân không thả lỏng, lần nữa xuất chiêu, sáo ngọc chỉ thẳng vào Thất Sát, năng không để Thất Sát có cơ hội nghỉ ngơi, nếu không phê hồn giả lần nữa thanh tỉnh, năng và Cẩn Hiên e rằng hôm nay nhất định sẽ chết tại đây.

Võ công của Thất Sát cũng cực kỳ cao, nội công cũng cực kỳ thâm hậu nhưng rõ ràng hắn không phải đối thủ của Thánh Quân, tuy rằng có thể tránh được sát chiêu của Thánh Quân, cùng Thánh Quân giao chiến nhưng lại bị bức đến nỗi không thể không chế phê hồn giả.

Thất Sát một lúc né tránh muốn thoát khỏi ma chướng của Thánh Quân, nhưng ý đồ của hắn đã sớm bị Thánh Quân nhìn thấu, tương kế tựu kế dựa vào một chướng của Thất Sát liền xoay người, Thất Sát vui mừng lần nữa lấy ra cây tiêu vừa có ý định thổi lên, nào biết được Thánh Quân chính là đang đợi thời khắc này, Thất Sát còn chưa tẩu lên, Thánh Quân vốn dĩ đã xoay người đột nhiên cầm ra cây sáo ngọc, từ dưới xoay lên đánh vào tay Thất Sát nơi

lực thâm hậu chấn động, chuyển thân định chạy, tiêu của THẮT SẮT liền bay ra khỏi tay rơi trong không trung, Thánh Quân nhanh tay hướng cây tiêu xuất ra một chưởng, chỉ nghe ‘phanh’ một tiếng, cây tiêu liền nát thành bột vụn.

THẮT SẮT ánh mắt hiểm độc rống to một tiếng mãnh liệt xuất chưởng hướng Thánh Quân, một chưởng nghiêm lạnh đến cực hạn, Thánh Quân ép nội lực vào sáo ngọc vừa đỡ liền lùi lại trên không trung, giống như kinh hồng tiên tử, bạch y nhẹ bay ngược trên không, tập trung nội lực dồn vào sáo ngọc xuất chưởng, như một luồng kiếm khí cường mạnh công kích tới THẮT SẮT, THẮT SẮT nhanh tay xuất chưởng nghênh tiếp nhưng không thể đỡ được nội lực như quỷ thần của Thánh Quân, liền liền tiếp lùi lại vài bước, nhưng cổ kiếm khí cường mạnh vẫn liên tiếp trúng lồng ngực hắn, khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, chân khụy xuống, một tay chống đất một tay ôm ngực, máu từ tấm khăn mặt của hắn từng giọt từng giọt nhiều xuống.

Thánh Quân hướng THẮT SẮT công kích, muốn một chiêu đoạt mạng không ngờ THẮT SẮT đột nhiên lấy ra một bao phấn độc Thánh Quân hai mắt nhắm nghiền, THẮT SẮT nhân cơ hội đo phi thân li khai, Thánh Quân nhìn Cẩn Hiên còn đang bị đám hắc y nhân quần lấy, bốn hắc y nhân hiện giờ chỉ còn hai, đối phó với họ Cẩn Hiên dư sức, cùng Cẩn Hiên trao đổi ánh mắt phi thân truy kích THẮT SẮT.

Trời đã sáng, ánh mặt trời cũng từ hướng đông nhô lên....

Nghi không được tên THẮT SẮT này đã bị thương khinh công vẫn ghê gớm như vậy, một mạch chạy thẳng đến mật lâm, Thánh Quân đuổi theo đến mật lâm, phát hiện trên cây có rất nhiều mũi tên độc, rõ ràng đã có người khởi động cơ quan, trong lòng có cái gì thoáng qua, nhanh đến không nắm bắt được, hướng hồ trước mắt truy kích THẮT SẮT mới là việc quan trọng nhất, ném đi nghi hoặc trong lòng thi triển khinh công, nhanh chóng ra khỏi mật lâm, nhìn thấy thân ảnh THẮT SẮT.

THẮT SẮT vừa mới ra khỏi lâm trăn, đột nhiên thân ảnh lập tức ngưng lại, bởi vì trước mắt hắn một thân ảnh màu trắng đang khoanh tay đứng đó, ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn, hai mảnh tóc trắng tùy gió mà bay loạn, y bào tung bay khăn mặt màu trắng che đi khuôn mặt thật của y.

“Thánh Quân.” Hai chữ này giống như từ trong bụng hắn phát ra, đem theo ánh mắt hiểm độc nội lực hùng hậu, nếu trước mặt là kẻ giang hồ bình thường có lẽ đã bị dọa đến nhún chân, nhưng trước mặt lại là Thánh Quân, hừ, trước mặt quan công chơi đùa đại đao.

Thánh Quân chỉ đứng đó, THẮT SẮT cũng biết là đường cùng hắn trốn không thoát, chỉ là ‘chó cùng dứt giậu’. THẮT SẮT sợ cũng sẽ liều mạng một phen! Quả nhiên....

THẮT SẮT từ sau lưng lấy ra một thanh kiếm nhọn dùng toàn bộ khí lạnh bức Thánh Quân, Thánh Quân bay lên không trung, THẮT SẮT cũng theo đó mà bay lên, trong không trung một thân ảnh trắng một đen quần lấy nhau, đánh đến khó phân biệt, nhưng chỉ một lúc sau....

“A” một tiếng, ‘phanh’ thân ảnh màu đen rất nặng thẳng rơi từ trên không xuống, hai mắt THẮT SẮT tròn tròn lên, nhãn mâu còn lưu lại tia hiểm độc không thể nào tin, trút ra hơi thở cuối cùng chỉ vào Thánh Quân nói: “Ngươi....” Lời còn chưa nói xong hơi thở cuối cùng đã tắt.

Thánh Quân nhẹ nhàng đáp xuống, thu hồi sáo ngọc lần nữa để lại trên lưng.

Lúc này Cẩn Hiên cũng phi thân tới, liếc mắt nhìn THẮT SẮT một cái, mắt lộ vẻ ưu tư: “Thánh Quân ngươi không sao chứ?”

Thánh Quân lắc đầu mắt đem theo nghi hoặc nhìn Cẩn Hiên muốn hỏi “Sao mà lâu thế? Hai tên hắc y nhân kia không thể làm ngươi đối phó lâu như vậy.” Định mở miệng hỏi nhưng cuối cùng cũng không thể xuất khẩu.

“Giải quyết xong hắc y nhân, ta đi vòng THẮT SẮT lâu, cũng không tìm thấy Thành Vũ Doanh.” Cẩn Hiên bình thản giải thích.

Từ ánh mắt của Thánh Quân hắn biết y muốn hỏi cái gì? Bọn họ mới chỉ quen biết có hai ngày, nhưng tại sao hắn từ một ánh mắt một động tác liền có thể biết y đang nghĩ gì, y muốn làm gì? Và Thánh Quân cũng như vậy, cảm giác tâm linh tương thông này hắn và y cùng nhau ở càng lâu thì càng mãnh liệt.

“Àn.” Đối với giải thích của Cẩn Hiên, Thánh Quân chỉ bình thản gật đầu, đi đến bên cạnh THẮT SẮT, tháo đi khăn che mặt của hắn.

Một nam tử xa lạ, vừa nhìn đã biết là một con người âm hiểm.

Thánh Quân chau mày, đôi mắt sâu không lường được chợt lóe sáng, tự mình lầm bầm: “Tại sao không phải là hắn?” cảm giác kì lạ ở lâm trăn lần nữa xuất hiện: THẮT SẮT lâu có thật đã diệt?

Cẩn Hiên nhìn được mặt thật của THẮT SẮT trong lòng có điểm không cho là đã diệt được THẮT SẮT lâu, giải được nguy hiểm cho thiên hạ, ngược lại dấy lên một trận bất an và quái dị, hắn rốt cuộc là bất an ở đâu, quái dị ở đâu, nhất thời không nói lên lời, chung quy cảm giác được sự việc THẮT SẮT lâu vẫn chưa thật sự giải quyết xong.

Hắn lúc này nhìn vào trong mắt Thánh Quân, đem toàn bộ tâm tư dồn vào Thánh Quân, từ lần đầu nhìn thấy y hắn luôn cảm thấy đôi mắt sâu không lường được ấy rất giống với Quân, có lẽ có thể nói đó là đôi mắt của Quân, y và Quân phải chăng là có quan hệ gì? Cẩn Hiên đột nhiên có một cách nghĩ hoang đường, Thánh Quân có phải là huynh đệ của Quân, nếu không cảm giác bọn họ đem đến cho hắn lại giống nhau như vậy? Quân cũng chưa từng nói qua với hắn về gia đình nàng, Quân có huynh đệ cũng không kỳ lạ.

Cẩn Hiên vừa muốn mở miệng hỏi nghi hoặc trong lòng, một âm thanh vội vàng đột nhiên vọng lên đánh gãy lời chưa kịp xuất của hắn.

“Vương.... Lăng công tử, người không sao chứ?” Đoạn Chính Phi lập tức chạy đến, trên dưới mà nhìn Cẩn Hiên khẩn trương hỏi.

Sáng sớm hôm nay, hắn cùng bát đại chưởng môn nghĩ cách đi tìm Thánh Quân, mới biết rằng tối hôm qua, vương gia cùng Thánh Quân đã đi đến THẮT

Sát lâu trước, sợ vương gia có nguy hiểm gì, liền nhanh chóng cùng bát đại chương môn đến đây.

“Môn chủ.” Thánh Tranh, Thánh Lục, Thánh Thanh, Thánh Tử nhìn lướt qua hắc y nhân nằm trên mặt đất cười cười hướng Thánh Quân cung kính nói.

“Đây là Thất Sát?” Bách Hiểu Sinh nhìn hắc y nhân dưới đất không thể tin mà trừng mắt thật to kinh ngạc nói. Một Thánh Quân cùng một người gọi là Lăng Hiên diệt toàn bộ Thất Sát lâu? Trời ạ! Võ công của bọn họ khủng bố như thế nào?

“Lăng công tử, Thất Sát đã diệt?” Đoạn Chính Phi nhìn Cận Hiên sắc mặt không tốt, không trả lời câu hỏi của Bách Hiểu Sinh, Thánh Quân cũng y như vậy, tránh làm Bách Hiểu Sinh lung tung liền mở miệng hỏi Cận Hiên.

“Àn.” Cận Hiên gật đầu nhân mâu thâm thúy vẫn như cũ nhìn Thánh Quân.

“Thật sao, quá tốt rồi, giang hồ cuối cùng cũng yên ổn, thiên hạ có thể thái bình rồi, Lăng công tử, Thánh Quân, Đoạn Chính Phi thay mặt vô lâm đồng đạo hướng hai người quý xuống, đa tạ đã giúp vô lâm trừ hại.” Đoạn Chính Phi kích động đối Cận Hiên, Thánh Quân quý xuống, thành tâm nói.

“Đoạn huynh nhanh đứng lên.” Cận Hiên lên trước dìu Đoạn Chính Phi bình thân nói. Vô lâm có thật yên ổn? Thiên hạ thật sự thái bình?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 80: Đoạt Bảo.

Nơi nào đó trong rừng đào, y bào thanh sắc đón gió mà đứng, áo trước tung bay, sừng sững giữa đất trời, dáng người tuấn dật mấy ngày liền đều lâm vào thất sắc, rừng hoa đào lại ảm đạm thất sắc.

“Vương gia, Đoạn minh chủ muốn thuộc hạ bẩm báo với vương gia, bát đại chương môn muốn bãi khánh công yến, thỉnh vương gia cùng Thánh Quân tham dự.” Y Thiên chấp tay cung kính nói.

“Thánh Quân đâu?” Cận Hiên thân nhiên trả lời, như vậy cái gọi là khánh công yến hẳn nửa phần cũng không hứng thú, cũng không biết cái người đậm mặt thần bí kia sẽ có phản ứng gì, đại khái để ý cũng không muốn để ý? Ha ha. ...

Đột nhiên phát giác hắc ý nghĩ đầu tiên đúng là muốn biết phản ứng của Thánh Quân, hồi tưởng lại trích tiên xuất trần thoát tục kia, tâm như mặt nước tĩnh lặng cuối cùng cũng sẽ sung sướng như vậy, rất muốn tùy thời đều nhìn đến hắn, cùng hắn đàm luận thiên hạ, diệt Thất Sát lâu tuy rằng hung hiểm nhưng là từ sau khi Quân rời hắn, chỉ vui vẻ một đêm, cùng hắn một chỗ tâm luôn có thể yên tĩnh, tìm được nơi thuộc về mình. Không, không nên như vậy, loại cảm giác này chỉ có cùng Quân cùng một chỗ mới có, vì cái gì Thánh Quân có thể làm cho hắn có cảm giác như vậy đâu? Tâm mê mang đi. ...

“đi rồi.” Y Thiên còn chưa trả lời, Ngụy Tử Tề đã đi tới, thân nhiên nói, ngữ khí có che dấu không được mất mát. Thánh Quân đi rồi cũng liền đại biểu người nào đó cũng đi rồi.

“Đi rồi?” Vẫn đưa lưng về phía họ Cận Hiên đột nhiên xoay người lại, không tự giác đề cao âm lượng nói. Trong lòng một trận mất mát. ...

“Ách?... vừa mới rời đi, không kinh động bát luận kẻ nào, Đoạn minh chủ cũng không biết.” Ngụy Tử Tề bị phản ứng của Cận Hiên làm hoảng sợ, kinh ngạc một chút mới chậm rãi nói. Vương gia phản ứng như thế nào so với hắn còn muốn kích động hơn, Hoàng Anh đi rồi hắn từng đột mất mát, kia vương gia lại là vì ai đâu? Thánh Quân sao? Ài, Thánh Quaan mặc dù cùng Quân cảm giác rất giống nhưng hắn dù sao không phải nàng? Vương gia có lẽ đã xem Thánh Quân trở thành bóng dáng Quân, nhưng bóng dáng dù sao cũng là bóng dáng.

“Đi.” Cận Hiên không cần nghĩ ngợi, trầm giọng nói, xoay người rời đi, hắn không nghĩ đi tìm tòi nghiên cứu hắn vì cái gì muốn đuổi theo Thánh Quân, hắn thậm chí dựa vào cảm giác, cảm giác nói cho hắn biết nếu lần này không truy đi, hắn sẽ hối hận cả đời.

“Vương gia. ...” Y Thiên, Ngụy Tử Tề đều nhanh thanh hô, bắt đắc dĩ nhìn Cận Hiên đã đi xa, bắt đắc dĩ hít một tiếng, hai cái người chính yếu đều đi không từ giả, không biết Đoạn minh chủ cùng bát đại chương môn sắc mặt sẽ khó coi như thế nào, Đoạn minh chủ nói bát đại chương môn trừ bỏ Trí Linh phương trượng cùng Huyền Thanh chân nhân đều là người lòng dạ hẹp hòi, sợ là lại hội phát sinh nhiều chuyện.

Ngụy Tử Tề hướng Y Thiên ý bảo một chút, phi thân đuổi theo Cận Hiên, kỳ thật hắn nội tâm cũng là rất muốn đuổi theo, dù sao nàng cũng ở kia.

Y Thiên bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, được chỉ có hắn là người rảnh rỗi nhất, Đoạn minh chủ bên kia vẫn là từ hắn đi cáo từ đi! Dù sao cũng là bằng hữu của vương gia, tổng không nói một tiếng rồi đi cũng là không tốt.

Trong sương phòng tử lâu, thân bạch, Tranh, Hoàng, Lục, Thanh, Tử sáu người hình dạng ngồi khác nhau, bọn họ đúng là bọn người Thánh Tiên Môn đi không từ giả đang muốn quay lại Thánh Tiên Môn, lúc này dừng chân tại tử lâu nghỉ ngơi, bởi vì bọn họ thật sự thu hút sự chú ý của người khác, liền thuê vài gian sương phòng theo cửa sổ nhìn xuống, có thể nhìn chung quanh phố là cái vị trí tuyệt hảo. Kỳ thật gian tử lâu này cũng là sản nghiệp Thánh

Tiền Môn, lão bản phía sau đó là gian thương Thánh Thanh, lão bản tái phía sau chính là Thánh Quân.

Thánh Quân áo trắng ngồi trên cửa sổ, đôi mắt lạnh nhạt nhìn phía chân trời xa, nhìn mây chậm rãi cuộn vào nhau trên bầu trời, hai sợi tóc bạc theo gió nhẹ quơ quơ càng tăng thêm một loại cảm giác hư ảo, giống như đã thoát khỏi hồng trần, tùy thời hội theo mây mà bay đi.

Hoàng Anh cúi đầu giống như đang nghĩ cái gì nhưng luôn vụng trộm nâng lên đôi mắt nhìn về phía Thánh Quân ngồi phía trước: Oa, thật sự là một trích tiên hoàn mỹ! Đó là môn chủ thần bí à? hảo kích động! Nàng rốt cục nhìn thấy hần, còn cùng hần ngồi ở cùng cái phòng, thật sự là rất hạnh phúc, hần vừa mới còn nói, thanh âm hảo dễ nghe nhưng tổng vẫn cảm thấy nghe qua ở nơi nào, có thể hay không! Nàng chưa từng gặp qua môn chủ, người hấp dẫn ánh mắt người khác như vậy, trừ bỏ Mạc Quân trong thiên hạ không tìm thấy người thứ hai, chính là Mạc Quân cũng là hồng nhan bạc mệnh! Một người trí cái thiên hạ như vậy, phong thần tuần dật như vậy lại bị Thành Vũ Doanh tâm địa ác độc nên bị thiên đạo vạn quả kia hại chết, thật thật giận, hừ, nếu có một ngày Thành Vũ Doanh rơi vào tay nàng, nàng tuyệt đối sẽ làm nàng sống không bằng chết, nàng luyện tân dược còn thiếu người thí nghiệm đây, sẽ để lại cho Thành Vũ Doanh, hừ hừ....

“Tiểu Anh Anh, biểu tình của ngươi thật khủng bố! Ai đắc tội ngươi? Sẽ không là tiểu Ngụy Ngụy đi?” Thánh Tranh mắt hoa đào lờ lờ ái muội tới gần Hoàng Anh, cười cười nói.

Tiểu Anh Anh biểu tình cũng thật khủng bố da! Đừng tưởng rằng nàng là thần y chỉ biết cứu người, người chưa bị nàng chinh qua không biết tư vị trong đó, nếu vừa vặn vượt qua thời điểm nàng luyện dược, vốn chỉ là chút vết thương nhỏ qua tay nàng nhất định hội sống không bằng chết, vết thương nhỏ biến trọng thương, cùng Thánh Từ độc nữ kia không sai biệt lắm.

“Tiểu Ngụy Ngụy? Hừ, hần.... Hần mới không dám đắc tội ta đâu!” Hoàng Anh đầu tiên là sừng sốt, ngậy ngốc nghi vấn một tiếng, vừa thấy đến Thánh Tranh cười đến run rẩy cả người, nháy mắt hiểu được, bá một chút mặt đỏ thấy máu giống như hung ác hừ lạnh nói, chính là ngữ khí có chút động lại, hơn nữa mặt hồng thêu thoát nhìn càng như đang then thùng chốt dạn.

“Ngạ! Tiểu Anh Anh lợi hại như vậy a! bắt quá rất hung dữ nhưng hội đem tiểu Ngụy Ngụy cấp dọa sợ chạy nga!” Thánh Tranh một phen triển khai chiết phiến trong tay, phẩy phẩy, một bộ lão trầm cho ngươi lời khuyên, cười cười nói, nhưng bộ đáng ngả ngón kia căn bản là không hề có lực thuyết phục.

“Hừ, ngươi cho là ngươi a! nhát gan như vậy, nếu dễ dàng bị Tiểu Anh Anh dọa như vậy, như thế nào xứng đôi Tiểu Anh Anh?” Thánh Thanh đối Thánh Tranh khinh thường hừ lạnh nói.

“Cấp.... Ta nhát gan? Ta Thánh Tranh nhưng là có tiếng thận trọng gan lớn.” Thánh Tranh đem chiết phiến thu lại chỉ vào cái mũi của mình, ưỡn ngực nói.

“Thận trọng gan lớn....”

....

Ai, Thánh Tranh, Thánh Thanh hai người thật sự là trời sinh oan gia một đôi, vốn chuyện căn bản là cùng bọn họ không quan hệ cũng có thể dẫn tới bọn họ sào một trận, thật sự là.... Không lời nào để nói, ở đây trừ bỏ Thánh Quân tất cả mọi người đều lắc đầu thờ dài một tiếng, mà trận này ‘đại khắc khẩu’ lại căn bản là quấy nhiễu không đến Thánh Quân, nàng vẫn như cũ duy trì nguyên lai bộ dáng, nhìn phía xa chân trời, tĩnh mà làm người ta không thể bỏ qua.

“Dừng, các ngươi không phiền sao? Một chuyện nhỏ cũng có thể cãi nhau, tục ngữ nói ‘mọi chuyện dĩ hòa vi quý’ cãi nhau không chỉ gây tổn thương hòa khí hơn nữa đối sức khỏe cũng là không nên, loại tai hại vô ích này đối thể xác và tinh thần đều có hại, Thánh nhân....” Không cần phải nói, người nói chuyện so với Đường Tăng còn hơn, nhất là khi có cơ hội lại bắt đầu niệm kinh của nàng.

Mọi người vừa nghe đến Thánh Lục mở miệng sắc mặt lập tức đen, cái trán bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, Thánh Từ, Hoàng Anh đều trừng mắt nhìn khiến cho Thanh ‘tai họa’ Thánh Tranh, Thánh Thanh liếc mắt một cái: đều tại các ngươi! Cái này lại không biết muốn niệm đến bao giờ? Thánh Tranh, Thánh Thanh lau một chút mồ hôi lạnh, không khỏi hồi hận: Đúng vậy! Làm chi muốn cãi loại chuyện không có dinh đường này đâu? Cái này không biết lại chịu bao lâu.

Theo từ ngoài sương phòng đột nhiên truyền tới tiếng nói chuyện, làm cho bốn người chịu không nổi mà ‘tự sát’ lập tức như sống lại, rất nhanh liếc mắt nhìn nhau.

Thánh Tranh rất nhanh mở miệng lớn tiếng nói: “Bên ngoài có người nói chuyện Mạc Quân!”

Thánh Lục nói mới nói một nửa đã bị đánh gãy, không còn giận nghĩ phát tác, lại nghe rõ lời nói Thánh Tranh lập tức nín thở ngưng thần lắng nghe, quả nhiên trong đại đường từ lâu tựa hồ lập tức náo nhiệt lên, đều đang nói về Mạc Quân. Kỳ thật từ lâu này cách âm rất tốt nhưng đang ngồi ở đây đều là các cao thủ nội lực thâm hậu, chỉ cần ninh thần lắng nghe liền có thể tĩnh tường nghe được nói chuyện ngoài đại đường.

Một cái thanh âm vẫn nhả vang lên: “Mạc Quân công tử tuy là nữ nhi nhưng thần cơ diệu toán người trong thiên hạ không người có thể địch, thiên hạ đệ nhất quân sư thật danh xứng với thực, trí tuệ không người nào có thể so sánh, tại hạ khâm phục, nhất là chuyện tình yêu vui buồn lẫn lộn giữa nàng cùng Cẩn vương thật sự là làm cho thiên địa động dung! Người phong lưu như thế nhưng lại rơi vào cảnh trắng niền sớm thế, chẳng phải làm cho người ta tiếc hận sao?”

Một thanh âm trong trẻo khác phụ họa nói: “Đúng vậy! Ngày đó tại hạ may mắn trên con đường đại nhân hội thành, có thể một lần nhìn thấy thần nhân Mạc Quân công tử liền thấy cuộc đời đã không còn gì đáng tiếc, Long Hiên ta có người này thật đúng là có phúc! Đáng tiếc trời cao bất nhân, nghe thấy Mạc Quân công tử cách thế tại hạ hảo thương tâm một thời gian, nghĩ tới phong thái thần nhân ngày đó bị lụ mờ không khỏi nước mắt thấm đẫm thanh

sam”

Lập tức im lặng, mọi người tựa hồ là vì Mạc Quân công tử sầu não, còn có thể nghe được tiếng khóc nức nở, bên trong sương phòng mọi người biết chân tướng lại có ý tứ hàm xúc khác liếc nhìn Thánh Quân một cái, cùng gọi lên chút quý dị tươi cười: Cách nửa năm người trong thiên hạ lại vẫn vì Mạc Quân công tử thương tâm rơi lệ, có thể thấy được Mạc Quân ở trong lòng người thiên hạ có địa vị ra sao.

Trầm mặc trong đại đường đột nhiên xuất hiện một thanh âm tục tũn, tức giận nói: “Mụ nội nó, đều là cái tiện nhân chết tiệt Thành Vũ Doanh kia, thế nhưng đối Mạc Quân công tử nhân vật như vậy cũng hạ thủ được, hừ, bằng năng cũng nghĩ gả cho Cẩn vương gia, trong thiên hạ chỉ Mạc Quân công tử mới xứng đôi Cẩn vương gia, cũng chỉ có Cẩn vương gia mới xứng đôi Mạc Quân công tử, bọn họ tài năng trời đất tạo một đôi, Thành Vũ Doanh nghịch thiên mà đi, thật thật đáng chết, năng sớm muộn gì cũng sẽ có báo ứng.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều phụ họa, đại đường vang lên tiếng mắng, tất cả đều là nhằm vào Thành Vũ Doanh, cái gì khó nghe đều nói ra, chỉ riêng nước miếng cũng có thể đem Thành Vũ Doanh cấp chết đuối.

Ở trong tiếng mắng, một thanh âm già nua mang theo đồng dạng tức giận nói: “Thật giận còn có Thất Sát lâu, Mạc Quân công tử làm tội gì họ sao, ngay cả năng đã không ở nhân thế còn không buông tha, nhưng lại không cho người trong thiên hạ nói đến Mạc Quân công tử, còn sát hại người vô tội nhiều như vậy, thực nên đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh. Mạc Quân công tử là quân sư trong lòng người thiên hạ, muốn chúng ta ngầm miệng không nói chuyện Mạc Quân công tử, quên Mạc Quân công tử, trừ phi đem người trong thiên hạ đều giết hết.”

“Trần lão nói đúng, Thất Sát lâu đã sớm muốn xuống địa ngục, hôm nay ta chờ nói ra mấy lời trong lòng, thương tiếc Mạc Quân công tử, không cần tái giống như miếng băng mỏng nữa, đây đều là Thánh Tiên môn môn chủ Thánh Quân ban tặng, là hấn cùng Lăng công tử diệt Thất Sát lâu, còn cho thiên hạ thái bình.” Thanh âm thanh nhã vừa mới lại vang lên, ngữ khí có loại cảm giác thả lỏng.

“nghe đồn Thánh Quân võ công cao chưa từng thấy, văn sở vị văn, không có người biết thực lực hấn mạnh thế nào, quý thần khó lường, quả thật là người cô kim đệ nhất, nhưng cũng thần bí phi thường, rất ít có người gặp qua hấn.” Một thanh âm dương dương tự đắc theo thanh âm thanh nhã nói tiếp, giống như khoe ra tin tức hấn linh thông.

“Thánh Quân cùng Mạc Quân công tử giống nhau đều là thiên hạ anh hùng.” Thương lão thanh âm lại tiếp nói.

“Đúng vậy! Đúng vậy.... Mạc Quân công tử....”

“Thánh Quân hấn....”

Toàn bộ đại đường đều như sắp nổ tung, liên thảo luận về Mạc Quân công tử cùng Thánh Quân đến khí thế ngất trời, càng ngày càng có nhiều người ra nhập đàm luận của bọn họ.

Có một bàn ngoại lệ, ở phía sau đại đường nam tử một thân hắc bào, đầu mang đầu lạp màu đen từ đầu tới cuối chính là lẳng lẳng mà nghe, đùa bốn cái chén trên tay, nghe dân chúng thảo luận, chính là cười, ẩn trong đầu lạp bên mỗi gọn chút tươi cười tàn khốc, chỉ chớp lát sau hắc y nam tử đã không thấy tăm hơi, chỉ có cái chén nát.

Người trong sương phòng nghe lên ý cười càng sâu, xem ra người trong thiên hạ vẫn là thực duy trì Mạc Quân công tử cùng vương gia thôi.

“Tranh, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?” Thánh Quân không để ý biểu tình ái muội của mọi người, đôi mắt bình thản vô ba theo phía chân trời quay trở lại đường cái náo nhiệt.

“Chuyện gì?” Thánh Tranh thần sắc ái muội lập tức chuyển nghi hoặc, theo ánh mắt Thánh Quân nhìn xuống ngoài cửa sổ, nháy mắt nhú mày khó hiểu cả kinh nói: “Đa! Như thế nào đến nhiều người như vậy? Thất Sát lâu đã bị diệt, hiện tại nhiều người như vậy rốt cục muốn làm cái gì?”

Mọi người nhìn nhau liếc mắt một cái, theo cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy ngã tư đường phồn hoa trở nên chật chội, huyên náo, hơn rất nhiều người trong tay cầm bảo kiếm, đại đao, các loại vũ khí người giang hồ, cơ hồ các môn phái đều đến đông đủ, chớ không phải là muốn khai mạc đại hội võ lâm chứ....

“Thánh Tranh, người này là Tranh các chủ là như thế nào làm? Thế nhưng không biết phát sinh chuyện gì?” Thánh Tranh thần sắc có điểm ngưng trọng trách cứ Thánh Tranh nói. Nhất định là đã xảy ra chuyện gì? Cảm giác cực kỳ bất an....

“Ta.... Môn chủ, thuộc hạ cái này đi thăm dò nguyên nhân.” Thánh Tranh cũng là khó được không cãi lại Thánh Tranh, đứng đắn nói với Thánh Quân.

“Ân, đêm nay nghỉ tạm một đêm.” Thánh Quân trầm mặc một chút gạt đầu nói. Ý thật cũng không phải năng đối xảy ra chuyện gì thật cảm thấy hứng thú mà là ở sâu trong nội tâm luôn luôn có âm thanh gọi năng lưu lại, có lẽ hấn hội đuổi theo.

Đêm càng tĩnh, đêm nay không trăng không sao, trong đêm tối luôn luôn khôn bình tĩnh.

Thánh Quân nằm nghiêng trên giường, không ngủ, tâm tư không biết sớm bay đến đâu! Đột nhiên một trận mùi thơm tràn ngập phòng, ngoài phòng dường như có hơi thở khác tồn tại.

Quả nhiên là một đêm không yên. Thánh Quân khép hờ hai mắt lẳng lẳng nằm....

Chỉ chớp lát sau có người khiêu mở cửa phòng, đi đến bên giường năng.

“Đây là Thánh Quân? Như thế nào là lão nhân đầu bạc?” một thanh âm cố ý dè dặt nghi hoặc lắm lắm.

“Người quân hấn bạc đầu làm gì, lấy bí kíp mới là trọng yếu.” Một thanh âm khác mang theo trách cứ nói.

“Đứng đứng... Đại sư huynh nói đúng, vẫn là đại sư huynh lợi hại, ngay cả Thánh Quân đều ở trong tay đại sư huynh.” Thanh âm nghi hoặc kia liền chuyển thành nịch nộ.

“Hừ, ta nhưng là thật vất vả mới lấy được thiên hạ đệ nhất nhuyễn gân tán, dù người võ công cao tới đâu chỉ cần hít phải một hơi toàn thân đều vô lực.” Người được xưng là đại sư huynh đắc ý dương dương tự đắc hừ lạnh nói.

“Thật lợi hại! Chỉ cần được đến bí kíp cùng bảo đồ, đại sư huynh đến lúc đó chính là thiên hạ đệ nhất võ công, là người giàu nhất trên đời, tiểu lục tử nhất định sẽ sống chết đi theo đại sư huynh...” Người tự xưng tiểu lục tử sùng bái nói.

“Ít nói nhảm, mau tìm bí kíp.” Đại sư huynh lại trách cứ nói, nhưng trong giọng lại tràn ngập cao hứng.

“Dạ dạ...” Tiểu lục tử liên tục gật đầu, nhìn qua Thánh Quân đang nằm trên giường, Thánh Quân vừa định động đột nhiên ngoài phòng có tiếng vang lên.

“Có người, trước trốn đi.” Người tự xưng đại sư huynh cảnh giác nói, cùng tiểu lục tử liền trốn phía sau giường.

Thánh Quân nằm trên giường trong lòng cười lạnh: Đêm nay thật đúng là náo nhiệt! Chỉ là bọn họ muốn tìm bí kíp, bảo tàng gì?

Lại là mê ương, những người này sẽ không có điểm mới mẻ sao?

Một trận mùi hương vừa rồi rồi không sai biệt lắm theo trạc giấy ngoài cửa sổ tiến vào, phía sau tường hai người lập tức che miệng lại. Người ngoài đợi nửa ngày gặp trong phòng không động tĩnh liền lắc mình mà vào, đi tới bên giường nhìn Thánh Quân một chút, thân thủ sẽ đánh úp về phía Thánh Quân, Thánh Quân còn chưa động có người so với nàng còn chó không kịp, ra tay trước.

Nấp trong phía sau tường người gọi là đại sư huynh, tiểu lục tử thấy người sắp đụng tới Thánh Quân cũng xuất thủ, công hướng người tới hiển nhiên người tới cũng là hai người, phát hiện phía sau giường lại vẫn có người trong lòng cả kinh, nghĩ đến bị phát hiện vội vàng nghênh chiến, hai bên ngay trước mặt Thánh Quân đã khởi, ngay cả Thánh Quân mở mắt ra đều tức nhìn bọn họ còn không tự biết.

“Võ công phái Thương Hải? Thương Chính?” sau khi đánh người được gọi đại sư huynh lạnh lùng ra tiếng nói. Miếng thịt béo tới miệng nhưng lại bị hấn cấp đoạt, muốn chết, sát khí đằng đằng dâng lên.

“Thái gia quyền? Thái giang?” người tự xưng Thương Chính cũng nhìn ra chiêu thức đối phương, nhận ra người trước mặt bình tĩnh nói. Nguy hiểm thật thiếu chút nữa làm cho hấn nhanh chân đến trước.

A... hiển nhiên vẫn là nhận thức, hãy nhìn bọn họ bộ dáng đều là liều mạng không biết còn tưởng rằng bọn họ có thù giết cha đâu.

Hai bên đánh nhau khí thế ngất trời, trên mặt mỗi người đều có vết thương, bị thương không lớn cũng không nhỏ, thừa dịp hai bên lưỡng bại câu thương, một kẻ khác từ khi Thái Giang xuất hiện liền đi tới lập tức xuất thủ, thừa dịp không người đánh úp về Thánh Quân, lại bị hai người khác đuổi theo chặn lại, ba bên liền đánh loạn thành một đoàn.

Thánh Quân thật muốn trực tiếp ngắt xiêu quần đi, phòng hấn đổ thành chiến trường, năm nam nhân thật không nhìn mặt chủ nhân là nàng tồn tại, cứ như vậy hỗn chiến cũng không biết phải nào đánh phải nào, chiêu đấu pháp bọn họ đánh tới hừng đông đều đánh không ra kết quả gì.

Đột nhiên trong phòng sáng bừng lên, năm nam nhân đánh thành một đoàn lập tức ngừng lại, cùng nhìn về phía người vốn nằm trên giường không thể nhúc nhích mà giờ phút này lại tà tựa bên giường, Thánh Quân đôi mắt lạnh nhạt sâu không lòng được nhìn bọn họ, còn có vẻ mặt cười gian trá của nữ tử áo xanh, lục y nữ tử cau mày chơi đùa với từ xà, tất cả đều là đại mỹ nhân, hảo... Thật là hình ảnh đáng sợ.

“A... Chưởng môn phái Thương Hải Thương Chính, Thái gia quyền đệ tử đích truyền Thái Giang, võ hoa võ trung phái chưởng môn, trang chủ Chính Khí sơn trang Chân Hách Sở, ngay cả đảo chủ Ngọc Yên đảo Ngọc Yên tiên tử cũng đến đây, thật sự là khách đến không ít nha.” Thánh Thanh đảo mắt liếc chừng mười hai người trước mắt một cái, ngoài cười nhưng trong không cười trào phúng nói. Còn nói cái gì danh môn đâu? Thế nhưng làm tặc đến đây, hừ....

Mười hai người nghe lời nói của Thánh Thanh sùng sốt, trong lòng từng trận lạnh run hai chân không được phát run, nhất là nhìn đến Thánh Quân trên trán bay bay hai sợi tóc bạc, đôi mắt sắc bén lạnh nhạt vô ba, tựa hồ hoàn toàn đặt mình ngoài chuyện này lại làm cho bọn họ cảm thấy hít thở không thông.

“Rút.” Ngọc Tiên tử phục hồi tinh thần lại trước tiên hạ lệnh nói.

Một tiếng này làm cho những người khác nháy mắt phục hồi tinh thần lại mang theo tâm lý may mắn xoay người muốn chạy trốn đi ra ngoài.

Thánh Quân đôi mắt khẽ nâng, tay phải vung lên, mười hai người có ý đồ đào tẩu lập tức cảm thấy sau lưng một cỗ hấp lực mạnh đưa bọn họ hút tới phía Thánh Quân, thân thể bọn họ hoàn toàn không chịu chính mình khống chế, cỗ hấp lực kia đưa bọn họ thẳng hấp đến cách Thánh Quân vài bước liền ngừng, thẳng tấp quỳ xuống, thân mình như gió thu cuốn hết lá vàng run run không ngừng, trên trán mồ hôi mãnh liệt chảy xuống, cúi đầu nhìn cũng không dám nhìn Thánh Quân một cái.

“Ý đồ đến?” hai chữ lạnh nhạt chậm rãi theo bên miệng Thánh Quân dật ra, ngay cả nhiều lời một chữ cũng lười nói.

Mười hai người quý run run liếc mắt nhìn nhau, không biết Thánh Quân có ý tứ gì? Vốn liền sợ tới mức hồn phi phách tán sao có thể nghe được lời nói đơn giản của Thánh Quân rõ ràng hỏi ngay chỗ trọng yếu.

“Thật vô dụng, các người đêm khuya đến thăm có phải có cái gì cần làm sao?” thánh Thanh khinh thường liếc bọn họ một cái, thân cúi xuống cười cười nói. Cái gì chương môn, đạo chủ! Hừ, toàn kẻ nhát gan, thật vô dụng.

“Thánh Quân tha mạng! Ta chỉ là nhất thời hồ đồ mới mạo phạm Thánh Quân, Thánh Quân tha mạng! Ta cũng không dám nữa, tha mạng a...” Thái Giang mạnh dõng Thánh Quân dập đầu cầu xin tha thứ nói, đầu nhưng là ‘bang, bang’ vang lên, một phen nước mắt nước mũi một phen khóc lớn hồ.

“Thật vô dụng, hừ, Thánh Quân bị người bắt, tính chúng ta không hay ho muốn giết muốn phạt xin cứ tự nhiên.” Trang chủ Chính Khí son trang Chân Hách Sở khinh thường liếc Thái Giang một cái, ngẩng đầu rất cốt khí nhìn Thánh Quân nói thẳng.

“Yêu... Thật là có cốt khí! Không hổ là Chính Khí son trang thật đúng là chính khí nghiêm nghị!” Thánh Thanh cùng Thánh Lục, Thánh Tử cười cười liếc nhau, quay đầu thân thấp cười đến vẻ mặt vô hại nói, nhìn thoáng qua Chân Hách Sở gồng lưng, hai tay cũng không ngừng phát run, hai má mỗ hôi như mưa cười lạnh một tiếng, đứng lên lạnh lùng nói: “Chân trang chủ thật sự là lợi hại a! Ngay cả làm tặc đều có thể làm được ‘chính khí’ như vậy, đúng tình hợp lý như vậy, bội phục bội phục.” Còn có ý tăng thâm lực hai chữ ‘làm tặc’, tôi không quen nhìn loại người dối trá gọi là ‘quân tử’ này, so với Thái Giang kia còn đáng chết hơn.

Chân Hách Sở trên mặt một trận thanh một trận trắng, trong mắt tràn ngập khủng bố, Thánh Thanh xoay người một cái ống tay áo vung lên, Chân Hách Sở lập tức giống như đứt dây đứt vào trên bàn ói ra một nôm to máu, đệ tử hân thể nhưng ngay cả diu hân cũng không dám, tất cả đều run rẩy lợi hại hơn.

“Nói, các người lên vào phòng môn chủ làm gì?” Thánh Tử không kiên nhẫn trên tay quán quít lấy tiểu xà tử, chỉ vào cái gọi là danh môn quý trên mặt đất sắp té xỉu, phần nộ quát. Tiểu xà của nàng cũng là thật lâu không uống máu người gần nhất nhưng là có điểm thiếu dinh dưỡng.

“Thánh Quân... Dù... Tha mạng a! Ta chờ chính là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, mới có thể... Tiến đến đoạt bảo... Tiểu nhân đáng chết... Đáng chết...” Vô hoa phái chương môn nhìn đến Thánh Thanh chính là nhẹ nhàng vung tay áo liền đem Chân Hách Sở đánh cho bay lên lại sợ mồm miệng không rõ run run nói, càng không ngừng dập đầu, trên trán đều nhanh chảy xuống máu.

“Cút.” Thánh Quân nhìn trán không ngừng chảy máu kia nhíu nhíu mày, lạnh đạm nói. Nàng nhận được giáo dục nhất định nàng vĩnh viễn cũng không tiếp thụ được có người ở trước mặt nàng quỳ xuống dập đầu, cho dù là người nàng ghét, nhìn đến bọn họ liền cảm thấy phiền, cái gì danh môn chính phái? Hừ, từ trước đến nay một dạng. Dù sao muốn hiểu biết chân tướng cũng không tất theo bọn họ biết được, Thánh Thanh cũng nên trở lại đi.

“A? dạ dạ... Đa tạ Thánh Quân không giết, ngày khác nhất định tương báo.” Người quý đầu tiên là không hiểu, làm như không thể tin được Thánh Quân hội dễ dàng bỏ qua như vậy, nhưng nhìn đến Thánh Quân không kiên nhẫn vội vàng bên liên tục nói cảm kích bên cửa té chạy.

“bồn tọa vĩnh viễn cũng không nghĩ muốn nhìn thấy các người.” Khi mọi người chạy ra ngoài phòng, thanh âm của Thánh Quân thân nhiên vang lên bên tai bọn họ như là ngay tại bên tai họ nói, dưới chân lao đảo một cái liên tục gập đầu, bật khai bỏ chạy giống như đằng sau có quỷ truy đuổi họ. Trải qua chuyện này, chính là nói Thánh Quân muốn đưa bí kíp cho bọn họ, bọn họ cũng không dám nhận, nghe thấy đến tên Thánh Quân đều có thể làm cho bọn họ run lên.

“Thật vô dụng, môn chủ, như thế nào khinh địch như vậy bỏ qua cho lũ tiểu nhân đó?” Thánh Thanh khinh thường cười cười, bất mãn bĩu môi nói. Kỳ thật kết quả như vậy nàng cũng đoán được, môn chủ rất thiện lương.

“Không buông tha lại như thế nào? Giết bọn họ sao? Nếu Thanh nghi như vậy bồn tọa không phản đối, hiện tại tìm lại được không?” Thánh Quân không nặng không nhẹ tung những lời này, nhất thời muốn xem Thánh Thanh không lời nào để nói. Kỳ thật Thánh Thanh bọn họ tuy rằng tính tình cổ quái nhưng là tâm đều thiện lương.

“Môn chủ đều nói buông tha họ, thuộc hạ cũng không dám tự chủ trương.” Thanh gian trá cũng không phải để kêu chơi, ý cười dịu dàng nói, còn giả dạng cung kính cúi đầu nói.

Trong khăn che mặt Thánh Quân gọi lên chút ý cười vì lắc đầu, đột nhiên đôi mắt lạnh nhạt rung mình thân nhiên nói: “Tranh như thế nào?” Nếu nói vừa mới bắt đầu làm cho Thánh Tranh đi thăm dò hoàn toàn là cấp chính mình cái cơ lưu lại, như vậy trải qua chuyện vừa rồi nàng liền không thể lại không quan tâm đến, cho dù nàng nghĩ muốn người giang hồ cũng sẽ không để nàng bình an, chuyện đêm nay nhất định chính là cái bắt đầu, bọn họ hẳn là đều nhắm vào nàng mà đến.

Thánh Quân vừa dứt lời, Thánh Tranh liền xuất hiện ở trước mặt mọi người, trên mặt đã không còn ngả ngón dĩ vãng ngược lại trầm trọng cùng lo lắng, nhìn đến hân thần sắc như vậy, Thánh Lục, Thánh Thanh, Thánh Tử cũng đều thu hồi biểu tình cười hi hi, vẻ mặt thận trọng ngồi vào bên Thánh Quân chờ kết quả điều tra của Thánh Tranh.

“Môn chủ sở dĩ đột nhiên nhiều người giang hồ tụ tập như vậy đều là... đều là vì môn chủ mà đến, có lẽ xác thực nói là vì trên người môn chủ có thứ gì đó mà tới.” Thánh Tranh vẻ mặt chính sắc nói, vẫn quan sát biểu tình Thánh Quân.

“Bí kíp, tàng bảo đồ?” Thánh Quân cũng không có nhiều phản ứng, thân nhiên hỏi ngược lại ngữ khí cũng là thực khẳng định.

“Môn chủ biết?” Thánh Tranh một cái kinh ngạc, kinh hô lại liếc mắt nhìn bốn phía, nơi nơi đều là đồ nát lụp tụp liền hiểu được vừa rồi đã có người đến qua.

Chinh lại cảm xúc một chút, tiếp tục nói: “Môn chủ nói đúng, hiện tại toàn bộ giang hồ đều lưu truyền trên người môn chủ có mang tuyệt thế võ công chỉ cần ai lấy được bí kíp này liền có thể trở thành thiên hạ đệ nhất võ công, hơn nữa môn chủ diệt Thất Sát lâu còn tìm được tàng bảo đồ, có được bảo đồ liền có thể được tài phú thật lớn, trở thành thiên hạ đệ nhất tài phú, vượt qua Đông Phương son trang. Ghê tởm hơn là người thả tin tức ra còn hướng toàn người trong võ lâm lộ ra hành tung môn chủ, cho nên cơ hồ sở hữu người giang hồ tất cả đều tụ tập như thế vì chính là ‘đoạt bảo’. Nói xong tức giận một phen, trong phòng cái bàn duy nhất lụp tụp biến thành bột phấn.

Thánh Quân đôi mắt buông xuống, có một chút không lên tiếng như đang suy nghĩ.

Nhưng thật ra Thánh Tử nhin không được rống to lên: “Là ai thiếu đạo đức như vậy! Loại chuyện bịa đặt này cũng nói ra được, còn có cái gì giang hồ danh môn chính phái, tất cả đều là lũ tiểu nhân vong ân bội nghĩa, đối phó Thất Sát lâu chỉ biết thỉnh môn chủ rồi núi hiện tạ môn chủ diệt Thất Sát lâu còn cho võ lâm bình an, cứu bọn họ, bọn họ liền vì cái bí kíp giả dối kia đối môn chủ xuống tay, cái gì mê hương cũng dùng tới, thật sự là vô tình vô nghĩa, ích kỷ ta muốn đi giết bọn họ.” Thánh Tử càng nói càng giận, đột nhiên đứng lên về mặt đằng đằng sát khí tiểu xà từ trên vai ‘tì ti...’ phun độc, tựa hồ thực tán thành chủ nó.

“Ừ, đừng xúc động, Thánh Tranh, là ai có ý truyền ra tin tức như vậy?” Thánh Thanh sắc mặt ngưng trọng, một phen giữ chặt Thánh Tử kích động, hỏi Thánh Tranh đôi mắt tràn ngập tín nhiệm.

Thánh Tranh gặp ánh mắt Thánh Thanh coi trọng trong lòng một trận cảm động cuối cùng hóa ra một câu than thở: “Ài, hoàn toàn không tra được, chính là mơ hồ có một cỗ lực lượng rất mạnh đang âm thầm đối phó môn chủ, mà cỗ lực lượng này thần bí tựa hồ đối Thánh Tiên Môn rất quen thuộc, tối thiểu đối Tranh các làm việc rất quen thuộc, tổng có thể tránh Tranh các truy ra.” Nhìn về phía Thánh Quân đôi mắt tràn ngập lo lắng.

“Cái gì? Lại có chuyện như vậy, chẳng lẽ là người trong Thánh Tiên môn?” Thánh Lục một trận kinh ngạc không khỏi đoán nói.

Thánh Tranh, Thánh Thanh, Thánh Tử một trận trầm mặc, trong lòng bọn họ cũng có ý tưởng này chính là, là ai đâu?

“Bỏ tọa tín tưởng, bên người bỏ tọa tuyệt không có nội gian.” Thánh Quân vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng kiên định nói, nhìn về phía bọn họ ánh mắt tràn đầy tín nhiệm.

“Môn chủ...” Bốn người mang vẻ mặt cảm động nhìn về phía Thánh Quân, có thể được môn chủ tín nhiệm như vậy muốn bọn họ chết bọn họ cũng không tiếc.

Thánh Quân y bảo vung lên, đánh gãy lời nói bọn họ, tao nhả đứng lên, đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ nghênh đón ánh bình minh ngày mới đi vào, trời đã sáng.

“Một ngày mới, cuộc chiến giang hồ giờ mới chính thức bắt đầu.” Thánh Quân neho mắt lại, ngửa đầu đón ánh mặt trời lạnh nhạt nói. Một trận gió nhẹ thổi qua, thổi bay vài sợi tóc bạc của hắn, có vẻ như mị như huyền, nhu hòa mang theo lãnh khốc vô tình...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 81: Thánh Quân Là Quân?

Bên trong trúc viện, Thánh Quân quần áo màu trắng nhàn nhã nằm nghiêng trên ghế dài, cầm trong tay quyển sách nhìn lên hoàn toàn không để ý tới bốn phía đang tranh cãi ầm ĩ.

Bên ngoài trúc viện, đao quang kiếm ảnh giang hồ các môn phái đeo khăn đen cùng các Các chủ Thánh Tiên Môn triển đấu, bọn họ tuy nhiều người nhưng thế nào so được với đám người Thánh Tranh. Đánh không được một hồi tất cả đều bị ném ra ngoài, đám người Thánh Tranh thế này mới vỗ vỗ tay trở về trúc viện.

“Môn chủ, thật đúng là gặp biến không sợ hãi.” Thánh Tranh cười cười đi đến trước mặt Thánh Quân ngồi xuống nói. Tựa hồ một hồi đánh nhau kia với hắn căn bản không tham dự.

“Không phải có các người sao?” Thánh Quân vẫn như cũ nhìn sách cũng không ngẩng đầu lên lạnh nhạt nói.

“Những người này thực phiền, mỗi ngày đều phải đến mấy lần như vậy, dọa người đều phiền đầu, nếu không phải môn chủ có lệnh không thể tùy ý giết người, ta nhất định làm cho bọn họ nếm thử tân luyện ‘bách độc tán’ làm cho bọn họ chết không toàn thây, ngay cả cái ngày bình an đều không có được, tức chết ta.” Thánh Tử thở phì phì hung hăng nói.

“Từ nói đúng, môn chủ người làm chi không để ta giết vài người rần trăm người, xem những người này còn dám tới không? Dọc theo đường đi cứ như vậy bị bọn họ quấy nhiễu, làm hại chúng ta bây giờ còn không đến Thánh Tiên sơn đâu, hơn nữa mặc kệ chúng ta thế nào, bọn họ tổng có thể tìm được chúng ta, cái gì hạ lưu vô sỉ đều dùng ra...” Thánh Lục cũng là vẻ mặt tức giận nói, bất quá lúc này Thánh Tranh bọn họ không có cảm thấy phiền, bởi vì Thánh Lục nói cũng là bọn họ muốn nói.

“Này người giảng hồ chính là tiểu nhân, giết bọn họ cũng vô dụng, màn độc thủ chân chính ở phía sau còn chưa xuất hiện.” Thánh Quân vân đạm phong thanh một câu, liền làm cho Thánh Lục tự động ngừng lại, nhìn Thánh Quân vẫn như cũ không động không rõ môn chủ nói màn độc thủ phía sau là ai, nhưng thấy môn chủ đôi mắt tự tin, liền biết hết thấy đều ở trong lòng bàn tay môn chủ, bọn họ hẳn là tin tưởng môn chủ.

“Môn chủ, màn độc thủ phía sau có phải hay không là người Thánh Tiên Môn? Nếu không vì cái gì đối Tranh các quen thuộc như thế, ngay cả những nơi bí mật đều biết.” Thánh Thanh cau mày hỏi ra vấn đề vẫn muốn hỏi.

Theo ngày ấy ở tửu lâu xảy ra đoạt bảo bọn họ liền rời đi, trụ đến phủ đệ Thánh Tiên Môn ẩn nấp, đêm đó liền có người giảng hồ tiến đến tập kích, cơ hồ là thời điểm bọn họ tiến phủ còn có người đưa hành tung bọn họ để lộ ra, tán tìn tức rõ ràng đối Tranh các rõ như lòng bàn tay.

“Có lẽ đi!” Thánh Quân gọi lên chút ý cười mơ hồ dưới khăn che mặt nói.

Mấy người Thánh Tranh hai mặt nhìn nhau một chút, lắc đầu thật sự không biết rốt cục môn chủ có ý gì, hẳn căn bản là có năng lực dễ dàng giải quyết chuyện này.

“Lại có người đến.” Thánh Tranh đột nhiên cười nói, như vậy liền tới một phe khác? Kỳ quái một chút cũng không cảm thụ đến địch ý.

“Môn chủ, Cẩn vương đến đây.” Hoàng Anh chạy tới có điểm thờ hồn hèn nói, mặt đỏ toàn bộ, không biết là vì chạy trốn quá nhanh hay vẫn là vì nguyên nhân khác.

“Nga, rốt cục tìm đến đây.” Thánh Tranh ái muội tươi cười, trộm liếc môn chủ nghiêm nghiêm rốt cục bình tĩnh không được, hướng những người khác giao chút ánh mắt, Thánh Thanh đột nhiên gật đầu tất cả đều đứng dậy liền hướng ngoại viện đi.

“Tiểu Anh Anh người còn đứng làm gì? Nhanh đi tỉnh Cẩn vương.” Thánh Tranh ánh mắt hoa đào chột lóe, co quắp cười về mặt sừng sờ của Hoàng Anh nói.

“Nga nga...” Hoàng Anh thế này mới phục hồi tinh thần nghi hoặc đi ra ngoài, Cẩn vương đến đây, Thánh Thanh tỷ tỷ bọn họ làm chi phải đi? Hơn nữa môn chủ còn giống như không nói gì thêm đâu?

Chỉ chớp lát sau, thanh y nam tử liền xuất hiện trước mặt Thánh Quân, lúc này Thánh Quân đã buông sách xuống, ngồi dậy, thẳng tắp nhìn Cẩn Hiên, đôi mắt bình thản vô ba có cái gì chột lóe qua.

“Thánh Quân, vì sao đi không từ giả?” Cẩn Hiên liền trực tiếp chất vấn, giọng nói bình thản vô ba có ẩn nhẫn tức giận.

“Có việc.” Thánh Quân cúi thấp mắt nói, không nghĩ làm cho Cẩn Hiên nhìn đến thần sắc phức tạp trong mắt nàng, vấn đề này nàng không thể trả lời hẳn.

“Chuyện gì?” Cẩn Hiên trực tiếp ở trước mặt Thánh Quân ngồi xuống, bình tĩnh nói.

“Vương gia tựa hồ quản quá rộng đi?” Thánh Quân nâng lên đôi mắt đạm mạc xa cách nói.

“Người... Xem ra thật đúng là bồn vương nhiều lời chớ mồm vào.” Cẩn Hiên bị Thánh Quân xa cách cấp tức giận đến thiếu chút nữa nổi giận đứng lên, nhưng vừa tiếp xúc mắt kia cùng Quân giống nhau lúc này như bị kín một tầng băng lập tức khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng đến bụng, cũng là cho hắn nhảy mất tinh táo lại lạnh lùng trả lời, hẳn có cái tư cách gì sinh khí đâu? Hẳn lại ở đây tức giận cái gì? Hẳn không phải Quân, bọn họ chẳng qua mới nhận thức vài ngày, ngay cả bằng hữu đều không được tính.

“Vương gia đuổi theo là vì chất vấn Thánh Quân không từ giả sao?” Thánh Quân quay đầu sang một bên lạnh lùng nói, nàng không muốn từ trong mắt Cẩn Hiên nhìn thấy cảm xúc dao động của chính mình.

“Đúng... Không, bồn vương là vì tin đồn gần đây trên giang hồ mà đến.” Cẩn Hiên nói một từ ‘đúng’ đến bên miệng lập tức ngừng lại, tìm cái cớ nói, lời đồn này kỳ thật là hắn đuổi theo mới nghe thấy, trong lòng liền không khỏi lo lắng, dù sao hiện tại toàn bộ giang hồ đều đối cái gì ‘bảo vật’ trên người Thánh Quân muốn lấy, cho dù Thánh Quân võ công cao tới đâu nhưng một người không thể chống lại hết.

“Dùng cái gì khẳng định là lời đồn?” Thánh Quân ẩn trong cái khăn che mặt hạ một câu ý tứ hàm xúc tươi cười, hỏi ngược lại nàng biết chính là hắn lấy cớ mà thôi.

“Đi Thất Sát lâu, ta cùng với người đồng hành cũng không có cái gì tàng bảo đồ! Nay nhất định là có người cố ý truyền ra, về phần bí kíp...” Cẩn Hiên đôi mắt thâm thúy thẳng tắp nhìn Thánh Quân làm như mang ý cười trầm ổn nói, đôi mắt như vậy rất dụ hoặc liền như Quân bình thường.

“Về phần bí kíp là thật, bí kíp mới là mục đích chân chính, tàng bảo đồ chính là cái sương khói, dẫn càng nhiều người tiến đến đoạt bảo.” Thánh Quân đôi mắt sâu không lường được lóe tự tin cùng quang mang, vân đạm phong thanh nói.

“Xem ra hết thấy đều ở trong lòng bàn tay Thánh Quân có biết người phía sau hay không?” Cẩn Hiên nhẹ nhàng mà câu một chút ý cười lạnh nhạt hỏi,

đôi mắt thâm thúy tràn ngập thương thức.

“Là ai cũng không quan trọng, quan trọng là người thắng cuối cùng.” Thánh Quân huy vùng lên y bào trắng nõn, đồng dạng lạnh nhạt nói, coi như bọn họ nói chuyện nội dung chính là đối thoại bình thường.

Cần Hiên chỉ cảm thấy trước mắt rất sáng, thực chói mắt, tự tin tràn đầy như vậy, mọi chuyện đều trong lòng bàn tay Thánh Quân thực sự chói mắt, giống như thiên hạ phải vì tôn hân, đặt mình ở ngoài hồng trần, ngạo nghễ cùng thiên địa nhìn xuống chúng sinh.

“Nói đúng, huống hồ còn có nhân vật thần bí tương trợ.” Cần Hiên đột nhiên gọi lên tươi cười thâm ý, lạnh nhạt nói.

“Người thần bí?” Thánh Quân nhú mày lặp lại nói.

“Ngày hôm trước, có người bắn một cái phi tiêu đến phòng ta, trên phi tiêu có hẻ ra tờ giấy, khi đuổi theo thì người đã không thấy bóng dáng, có thể thấy khinh công người này cao cũng không bình thường.” Cần Hiên bên từ trong lòng lấy ra từ giấy bên nói.

Thánh Quân tiếp nhận từ giấy kia nhìn nhìn chữ trên đó, đôi mắt bình thần vô ba mang theo ý cười giống như đã sớm dự đoán được nói: “Quả nhiên không ngoài sở liệu.”

“Thánh Quân cho rằng người này có mục đích gì?” Cần Hiên cũng một bộ hiểu rõ cười hỏi.

“Vương gia vừa mới không phải đã nói người này là tới tương trợ sao? Nếu là bạn không phải địch, làm sao chấp nhất mục đích của hắn đâu?” Thánh Quân vẫn đậm phong thanh trả lời.

“Thánh Quân cao kiến.” Cần Hiên đối Thánh Quân vái chào, cười nói một bộ đáng thụ giáo.

“Vương gia khách khí.” Nhìn đến cái dạng này của Cần Hiên Thánh Quân không thể ọc chế khế cười ra tiếng nói. Hắn thật lâu chưa có thả lỏng thể xác thoải mái như vậy, thật lâu không có cùng Cần Hiên nói chuyện phiếm đầu.

Cần Hiên đôi mắt thâm thúy đột nhiên trầm xuống, thanh âm hỏi: “Thánh Quân hay không nhận thức Lăng Ngạo Quân hoặc là Mạc Quân.” Vì cái gì ngay cả tiếng cười đều cùng Quân tương tự như thế?

“Không biết.” Thánh Quân cười khẽ thanh âm có điểm khàn khàn, đôi mắt buồn bã đứng lên, bồi thân đi qua so với vừa rồi lại lạnh hơn xa cách nói, hắn là hoài nghi cái gì?

“Thật sự không biết sao?” Cần Hiên đồng dạng đứng lên giống như không tin hỏi ngược lại, thanh âm làm cho Thánh Quân sợ hãi.

“Vương gia nếu không tin làm sao cần hỏi đâu?” Thánh Quân vẫn như cũ đưa lưng về phía Cần Hiên, đậm mạc nói ần ần có tức giận.

Cần Hiên không nói nữa chính là đôi mắt thâm thúy lóe thần sắc phức tạp, thẳng tắp nhìn bóng dáng màu trắng giống như Quân, trong lòng loạn như ma: Thánh Quân rõ ràng chính là đang muốn trốn tránh, nhưng hắn đang trốn tránh cái gì? Lại vì sao mà trốn tránh?... Cho dù thật sự là huynh đệ tỷ muội cũng không khả năng hai người tương tự như một? Có lẽ.... Nhưng là thật sự có khả năng sao?

Trúc viện, một thân ảnh màu xanh, một màu trắng đứng đầy tâm sự giống như muốn đứng dài đằng đẳng.

Ngự thư phòng trong hoàng cung, Chính Hiên ngồi trên long ý vui đầu đang phê duyệt tấu chương, nhưng phê suốt một buổi sáng lại không phê xong một cái, bởi vì đại bộ phận thời gian hắn đều ngăn người, một bên Lý công công thờ dài: Nương nương một ngày không thoát khỏi bóng ma thương tâm đối chuyện Thái Phó cách thể, Hoàng thượng sợ là một ngày cũng không an tâm đi? Còn phải vì Cần vương gia lo lắng, Hoàng thượng kỳ thật cũng là khó chịu lại còn phải ngày ngày xử lý quốc sự, ai nói làm hoàng đế là hưởng phúc, đó là hôn quân, giống như hoàng thượng là minh quân, thật sự là chi phúc của Long Hiên.

“Hoàng thượng.” Trong ngự thư phòng đột nhiên thêm một người, thị vệ bên người hoàng đế Trần Hàn cung kính đối Chính Hiên vái chào nói.

“Trần Hàn người như thế ào trở lại? Cần đệ có phải hay không đã hồi kinh?” Chính Hiên vừa thấy là Trần Hàn cả kinh vội vàng đứng lên hỏi.

Cần Hiên vừa ra kinh đô Chính Hiên liền phái Trần Hàn theo đuôi mà đi, sợ Cần Hiên xảy ra chuyện, nếu là trước kia cũng không cần làm như vậy, tài năng Cần Hiên là thực yên tâm, giang hồ tuyệt không có người phía trên hắn, nhưng tình huống hiện tại không giống trước, Quân qua đời đối Cần Hiên là đã kích quá lớn mà lần này đối phó Thất Sát lâu hoặc nhiều hoặc ít đều cùng Quân có liên quan, chỉ sợ Cần Hiên hăm sâu trong cuộc mà không thể dùng lý trí đi làm mọi chuyện.

Mà Trần Hàn mấy ngày hôm trước truyền đến tin tức nói Cần Hiên cùng môn chủ Thánh Tiên Môn đã hợp lực diệt Thất Sát lâu, nhưng lâu không thấy Cần Hiên hồi kinh điều này làm cho hắn tâm càng ngày càng bất an, cứ theo lẽ thường để ý mà nói sự tình xong xuôi Cần Hiên đáng ra nên hội ra rồi thúc ngựa hồi kinh mới đúng! Dù sao Quân còn tại ‘nơi này’, là chuyện gì có thể làm cho hắn lưu lại đây?

“Cần vương cũng không có hồi kinh, Trần Hàn vô năng đã bị Cần vương phát hiện, Cần vương làm cho thuộc hạ hồi kinh cũng chuyển cáo hoàng thượng, làm cho hoàng thượng không cần tái lo lắng.” Trần Hàn quỳ xuống âm đạm nói.

“Đứng lên đi! Đây không trách người, lấy võ công Cần Hiên muốn phát hiện người cũng không khó.” Chính Hiên ổng long bào vùng lên vô lực nói, ánh mắt đột nhiên rùng mình, thanh âm hơi trầm xuống nói: “Chuyện gì làm cho Cần vương lưu lại mà không trở về kinh?”

“Thánh Quân.” Trần Hàn đứng lên, trả lời.

“Thánh Tiên Môn tân nhiệm môn chủ?” Chính Hiền nhướn mày, giống như trầm tư lắm lắm, bên xao long án bên hơi trầm xuống nói: “Thánh Quân là một người như thế nào? Cần đệ vì sao vì hắn mà lưu lại?”

Thánh Quân, người thần bí khó dò kia, cho dù vận dụng hết thầy lực lượng hoàng thất cũng tra không ra hắn từ đâu mà đến, giống Quân lúc trước, có lẽ chỉ có Tinh nhi mới biết được Quân rốt cục từ đâu đến?

“Trần Hàn vẫn chưa gặp qua Thánh Quân, hắn quá mức thần bí, phần đông ngóif bên người điều tài ba dị sĩ, căn bản là không thể tiếp cận hắn, trừ phi hắn nguyện ý nhưng hắn cũng không cùng người kết giao, ở tại trong Đoạn phủ cũng không thấy tiếp bất luận kẻ nào ngoại trừ người Thánh Tiên Môn, ngay cả Đoạn Chính Phi cũng không thấy được hắn, nhưng hắn lại duy độc gặp vương gia, còn cùng vương gia một mình đi trước tiêu diệt Thất Sát lâu, nghe vương gia nói nếu không có Thánh Quân căn bản là không có người chân chính tìm được chỗ Thất Sát lâu, cũng là không giết được Thất Sát, sau khi diệt Thất Sát lâu Thánh Quân cũng không từ mà đi, vương gia biết liền đuổi theo....” Trần Hàn như tự thuật nói, không mang theo cảm xúc gì, nhưng rõ ràng hắn che giấu cái gì đó.

“Nga, không còn gì sao?” Chính Hiền nhíu mày không uy cả giận nói, Trần Hàn theo hắn nhiều năm như vậy, hắn sao lại không biết hắn còn chuyện không nói, hơn nữa là chuyện tối trọng yếu. Thánh Quân thật sự thần bí như vậy? Lợi hại như vậy? Là cố tình đối Cần đệ không đồng nhất là trùng hợp hay là cố ý, Cần Hiền vì sao hội đột nhiên đuổi theo?

“Ách? Y Thiên nói cho thuộc hạ nói Thánh Quân...” Trần Hàn vẫn là do dự nhìn về phía Chính Hiền nói không nên lời, gặp Chính Hiền đã ăn không hề bình tĩnh căn rằng một cái nên hay là muốn nói, thanh âm nhỏ nói: “Y Thiên nói cho thuộc hạ nói Thánh Quân rất giống Thái phó đại nhân, tuy rằng che mặt thấy không rõ bộ dáng hơn nữa chỉ gặp một lần nhưng...” Hắn cấp Y Thiên cảm giác rất giống Thái phó, nhất là vương gia lại thường xuyên đem Thánh Quân trở thành Thái phó, nhất là diệt Thất Sát lâu xong vương gia liền trở nên không giống thường, thường ngăn người, đổi chuyện Thánh Quân lại nắm cầm, thuộc hạ nghĩ Cần vương đó là bởi vậy mới lưu lại nhiều ngày, thậm chí đuổi theo Thánh Quân mà đi.” Một hơi nói xong, Trần Hàn đầu cúi đủ thấp không dám nhìn hướng hoàng đế đại nhân.

Chính Hiền đôi mắt sắc bén hip lại lóe tinh quang, bỗng nhiên đứng lên bên xao long án liền đi quanh long án, khuôn mặt tuấn mỹ không nhìn ra cảm xúc, ngực thư phòng không khí trở nên áp lực, yên lặng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng gõ long án của hoàng đế.

Thánh Quân? Hắn thật sự giống Quân sao? Vẫn là có âm mưu gì? Là cố ý mê hoặc Cần đệ sao? Cái gọi là đi không từ giả cũng là vì dẫn Cần đệ truy qua sao? Thánh Quân hắn rốt cục là loại người nào? Muốn làm gì?

Trong tâm cung hoàng đế, đương kim hoàng hậu Tiêu Vũ Tinh cũng chính là Lăng Ngạo Tuyết sắc mặt âm trầm, mặt cười luôn luôn tràn ngập ánh sáng, đôi mắt trong suốt đã chứa đầy hơi nước, tay đang cầm một bộ y bào trắng noãn thì thảo tự nói, lại không biết đang nói cái gì. Nói xong nói xong, một giọt hai giọt nước mắt rơi trên y bào, chậm rãi khuếch tán ra, tựa như lòng nặng đau vậy, càng khóc càng lớn, càng lâu càng đau, thật sự đau quá! Quân....

“Quân... Người ở nơi nào? Người là không phải hận ta rất vô dụng cho nên không tới gặp ta? Tỷ tỷ thực vô dụng bảo hộ không được người, ta thực xin lỗi thúc thúc, thăm thăm, Quân... Người ở trên trời có tốt không? Nhìn thấy thúc thúc, thăm thăm sao? Có hay không nói xấu ta?... người như thế nào lại nhẫn tâm như vậy, bỏ lại Cần Hiền, bỏ lại ta, bỏ lại cháu người bước đi đâu? Người là thái phó thái tử a! người còn muốn dạy cháu người ngũ hành bát quái, binh pháp mưu lược đâu! Người... Người như thế nào có thể bỏ lại chúng ta đâu? Quân... Ô ô... Quân...” Ngạo Tuyết lại nhin không được toàn bộ vui đầu tại y bào trắng noãn nói năng lớn xộn khóc lên, khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

Một bên cung nữ cũng thấp giọng khóc lên, mãnh liệt rơi nước mắt, có người đã muốn khóc thành tiếng.

“Hoàng hậu đừng khóc, hội khóc sẽ phá hư thân thể.” Cung nữ Lâm nhi tới thân thiết bên người Ngạo Tuyết trên mặt lộ hai hàng thanh lệ ngồi xổm bên người Ngạo Tuyết nhẹ giọng trấn an.

Nhưng Ngạo Tuyết giống như không có nghe thấy vẫn như cũ vui đầu khóc lên, Lâm nhi chính mình cũng khóc nức lên, như thế nào an ủi Ngạo Tuyết đâu?

Các cung nữ cũng đã muốn ôm nhau khóc, vì thái phó đại nhân qua đời mà thương tâm, vì hoàng hậu thương tâm mà khổ sở, nửa năm qua tình huống như vậy cơ hồ là mỗi ngày đều trình diễn, hoàng hậu mỗi ngày đều cảm quần áo thái phó đại nhân lưu lại cảm động nhớ nhưng, hơn nữa thương nhin không được khóc lên, hoàng hậu là người thích cười, tìm nhiều cách tinh quái tựa hồ chưa bao giờ ưu sầu, là loại người trời có sập xuống cũng lạc quan, nhưng từ khi thái phó đại nhân mất hoàng hậu nương nương cũng không cười nữa, toàn bộ hoàng cung một mảnh không khí trầm lắng, rốt cục nghe không được tiếng cười ấm ỉ của hoàng hậu nương nương, cũng nhìn không tới thân ảnh hoàng hậu nhảy lên hoàng thượng.

Chính Hiền tiến tâm cung liền thấy được tình cảnh mỗi ngày, trong lòng tê rần, như vậy thân thể Tinh nhi như thế nào chịu được?

“Hoàng...” Cung nữ phát hiện Chính Hiền, lập tức hai mắt đầm lệ quỳ xuống hành lễ, lại bị Chính hiền cấp ngăn trở, vung tay áo ý bảo các nàng đều lui ra.

Lâm nhi cùng một đám cung nữ lui ra sau, Chính Hiền đi đến bên người Ngạo Tuyết ngồi xuống, đem nàng nhẹ nhàng ôm vào lòng, làm cho nàng có chỗ tựa, cấp nàng an ủi.

“Tiêu Hiền Từ... Ô ô...” Ngạo Tuyết ôm lấy Chính Hiền lớn tiếng phát tiết ra.

Chính Hiền không nói chuyện, chính là lẳng lặng vỗ lưng Ngao Tuyết, về mặt bi thiết, Tình nhi, Cẩn Hiền đều là người tối trọng yếu của hắn, nhìn đến bọn họ khó chịu tâm hắn cũng rất đau, rất muốn rống lên.

Khóc một hồi, gào khóc chậm rãi chuyển thành nức nở, trong tâm cung lập tức yên tĩnh xuống chỉ có tiếng nức nở của Ngao Tuyết.

“Tình nhi, Quân đã muốn đi nửa năm rồi, đừng thương tâm nữa, trầm nghĩ Quân cũng không muốn nhìn đến nàng như vậy.” Chính Hiền nâng Ngao Tuyết dậy mềm nhẹ vì nàng lau đi nước mắt đau lòng nói.

“Tiểu Hiền tử, thực xin lỗi cho chàng lo lắng, đối với chàng thật sự rất khó! Ta không tiếp thụ được Quân vĩnh viễn ra đi, Quân lợi hại như vậy, thiện lương như vậy, ông trời vì sao đối nàng tàn nhẫn? Tiểu Hiền tử...” Ngao Tuyết bên nức nở bên nói, nàng biết nửa năm nay Tiểu Hiền tử muốn chiều cổ Cẩn Hiền, vừa chiều cổ nàng, lo lắng nàng, thể xác và tinh thần lao lực quá độ, nàng thật sự xem nhẹ tiểu Hiền tử. Nhưng nghĩ đến Quân bị chết thảm như vậy, nàng liền không thể không được chính mình.

Từ khi lựa chọn vĩnh viễn ở lại Long Hiền nàng liền biết nàng cả đời sẽ không còn được gặp lại ba ba, mẹ mẹ, Quân, nhưng tối thiểu biết bọn họ ở thế kỉ hai mốt có cuộc sống tốt lắm, cũng an tâm nhưng nàng chưa từng nghĩ tới Quân hội vĩnh viễn rời nàng, Long Hiền không có Quân, thế kỉ hai mốt cũng không có Quân....

“Tình nhi đừng cùng trầm nghĩ điều đó, trầm nghĩ nàng cùng Quân tình cảm rất tốt, biết nàng đau lòng, Quân tuy rằng đi rồi nhưng nàng vĩnh viễn là thái phó Lăng nhi, đem phủ thái phó của nàng vĩnh viễn giữ lại, liền như nàng còn sống bình thường.” Chính Hiền lại đem Ngao Tuyết ôm vào lòng, ôn nhu mà bi thương nói. Quân qua đời hắn cũng thực đau lòng, Cẩn Hiền mất đi vương phi, Tình nhi mất đi hảo tỷ muội, Long Hiền hoàng triều mất đi một vị quân sư, đại thần.

“Tình nhi, phủ thái phó bị hỏa thiêu, đã hoàn toàn khôi phục lại nguyên dạng, nàng muốn nhìn không.” Chính Hiền giống đột nhiên nghĩ đến nói với Ngao Tuyết, hắn đã hạ lệnh tu sửa lại phủ thái phó, hiện đã xong, kỳ thật hắn cũng không phải muốn Tình nhi đi phủ thái phó, chỉ hy vọng mạng Tình nhi đi ra ngoài một chút, tán giải sầu, có lẽ Tình nhi sẽ không hội cả ngày bị thương.

“Không, ta sợ vừa đi, sẽ nhớ Quân như thế nào bị lửa thiêu chết, ô ô... Quân nói qua nàng ghét nhất bị thiêu chết, không thể tưởng được.... Ô ô... Đáng giận... Quân như thế nào ngốc như vậy... Ô ô...” Thật vất vả ngưng lại chảy xuống, Ngao Tuyết chui đầu vào lòng Chính Hiền lại nói năng lộn xộn khóc lên, Quân nói bị hỏa thiêu chết là kiểu chết tối ghê tởm, nàng ghét nhất không thể tưởng được.... Ở trong đầu lại hiện ra cảnh cùng Quân ở thế kỉ hai mốt: Lúc ấy các nàng đều còn học sơ trung, có một ngày các nàng ngồi xem TV, TV công chiếu tin tức, là một người con trai bị bệnh nan y chịu không được ma bệnh tra tấn mà liền chính trong nhà mình nhóm lửa tự thiêu, bị cháy hoàn toàn thay đổi, thi thể cocj kỳ khủng bố, lúc ấy Quân còn về mặt chán ghét nói: “Cho dù thật sự mất hết can đảm tuyệt vọng ta cũng không hội lựa chọn phương pháp tự thiêu kết liễu sinh mệnh, đều bị đốt thành than, ghét nhất bộ dáng toàn bộ đen thui.” Đương nhiên nàng còn cười, nàng biết Quân luôn luôn thích sạch sẽ.

Ô ô... Quân, không thể ngờ đến cuối cùng người thế nhưng vẫn là... Không, không đúng....

“Tiểu Hiền tử, Quân quả nhiên nhóm lửa tự thiêu sao?” Đang khóc nức nở Ngao Tuyết đột nhiên nghĩ tới cái gì, cả kinh thất kinh hỏi, nàng lúc ấy không ở hiện trường, sở hữu chuyện đều là tiểu Hiền tử nói cho nàng.

“Tình nhi nàng sao vậy?” Chính Hiền bị Ngao Tuyết dọa lo lắng hỏi, Tình nhi như thế nào còn nói vấn đề này?

“Trước đừng hỏi, mau nói cho ta biết, lúc ấy phát hiện chuyện lặp lại một lần nữa.” Ngao Tuyết về mặt khẩn trương nhanh nhìn chăm chăm Chính Hiền vội la lên, nàng tựa hồ bắt được cái gì?

“Lúc ấy chúng ta biết chân tướng lập tức chạy tới phủ thái phó lại phát hiện phòng Mạc Nguyệt Oánh hùng hực đại hòa, hạ nhân trong phủ đều nói Quân ở bên trong, cực lực cứu hỏa nhưng lửa lớn quá, Mạc Nguyệt Oánh cũng nói Quân ở bên trong, Cẩn Hiền cùng Gia Luật Ứng theo trong đại hòa ôm ra thi thể đã cháy đen hoàn toàn thay đổi, Thành Vũ Doanh nói qua Quân trúng độc căn bản không thuốc giải, Quân là ở tuyệt vọng nhóm lửa tự thiêu. Tình nhi nàng...” Chính Hiền mặc dù nghi hoặc nhưng vẫn là đem chuyện nửa năm trước nói lại lần nữa.

“Không đúng, không đúng, Quân không có khả năng hội nhóm lửa tự thiêu, cho dù nàng thật sự tuyệt vọng nàng cũng sẽ không nhóm lửa tự thiêu.” Ngao Tuyết về mặt thất hồn lạc phách bên lắc đầu bên lẩm bẩm nói.

“Tình nhi nàng làm sao vậy? Nàng đang làm ta sợ, Quân là Cẩn Hiền tự mình trong đám cháy ôm ra, không có sai, Tình nhi...” Chính Hiền trong lòng khủng bố, ôm chặt Ngao Tuyết sốt ruột nói. Hắn nghĩ đến Tình nhi chịu không nổi đã kích rất cực vẫn là hồng mắt, trong lòng thật sự sợ, ngay cả hoàng đế cũng không dùng.

Ngao Tuyết một phen đẩy Chính Hiền ra, sắc mặt lộ vui mừng, lớn tiếng nói: “Không phải, chàng không rõ, Quân nói qua nàng cho dù tái tuyệt vọng cũng sẽ không lựa chọn nhóm lửa tự thiêu, loại chết này, chàng cũng nói qua Quân nàng võ công thập phần cao cường tùy tiện hướng chính mình đánh một chương đều có thể chấm dứt sinh mạng, nàng lại như vậy chọn loại làm cho nàng tối chán ghét đâu? Tuyệt đối không có khả năng.” Quân có lẽ cũng chưa chết, ý tưởng này làm cho Ngao Tuyết trong lòng tràn ngập hy vọng.

“Đúng lúc thật sự như vậy có lẽ là Thành Vũ Doanh phái người phóng hỏa?” Chính Hiền suy tư một chút phân tích nói, hắn cũng hy vọng Tình nhi nói là thật, mà nếu quả thật không phải Quân, là ai? Mà Quân lại ở đâu? Chiều cách nói Mạc Nguyệt Oánh Quân lúc ấy thân thể trúng kịch độc, căn bản không có khả năng tự rời đi, mà không có bất luận kẻ nào biết?”

“Không có khả năng, chiều theo cách nói của chàng, Thành Vũ Doanh nếu lừa Mạc Nguyệt Oánh đối Quân hạ cự độc, nàng làm sao làm việc thừa, mạo hiểm bị người phát hiện nguy hiểm, phái người lên vào phủ thái phó, phóng hỏa Quân vốn đã không sống được? Hơn nữa Cẩn Hiền ôm người hoàn toàn không rõ nhân diện mục, như thế nào khẳng định là Quân đâu? Còn có một cái trọng yếu là sáo ngọc Cẩn Hiền đưa Quân đâu, chàng đã nói sáo ngọc

nước lửa không xâm, nhưng tràng đại hòa ngày đó sáo ngọc liền không cánh mà bay, ở trên người Quân không tìm thấy, lấy tình cảm Quân đối Cẩn Hiên nàng nhất định lúc nào cũng mang bên người, cho nên... Thi thể kia căn bản không phải Quân...” Ngao Tuyết kích động lên, càng nghĩ càng phát giác sự tình không thích hợp, càng nghĩ càng khẳng định thi thể kia không phải Quân, nói như vậy có lẽ Quân không chết....

“nàng nói có lý, có lẽ thật sự không phải Quân.” Chính Hiên cũng hiểu được Ngao Tuyết nói, bên vệ mặt trầm tư bên lẩm bẩm nói, Tinh nhi nói như vậy hẳn cũng càng ngày càng cảm thấy có kỳ lạ, khi đó Cẩn Hiên ôm thi thể kia ra đã nhìn không ra tướng mạo, là bọn hắn cho rằng thi thể kia là Quân, về phần sáo ngọc Cẩn Hiên lúc ấy căn bản là hoàn toàn hồng mắt, mà hắn mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng sau lại xảy ra nhiều chuyện làm cho hắn không rảnh suy nghĩ, hơn nữa hết thấy đều thuận lý không ai hội hoài nghi thi thể kia không phải Quân.

“Chàng cũng nói là đúng! Ha ha... Quân còn chưa chết, Quân còn sống...” Ngao Tuyết vừa được Chính Hiên ‘khẳng định’ vui vẻ cười ha ha, qua nửa năm lo lắng, tươi cười lại về trên mặt nàng.

Nhìn Ngao Tuyết tươi cười Chính Hiên cảm thấy thoáng như mộng, trong lòng từng trận kích động, hắn không nghĩ đánh vỡ hình ảnh xinh đẹp trước mặt, không nghĩ đánh vỡ khuôn mặt tươi cười sáng lạn như hoa của Tinh nhi, nhưng vẫn là làm cho Tinh nhi chuẩn bị tâm lý, nếu không đến lúc đó hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, Tinh nhi sẽ càng thương tâm hơn.

“Tinh nhi, Quân lúc ấy đã trúng cự độc cho dù cái thi thể kia không phải Quân, Quân cũng...” Chính Hiên thật sự không nghĩ tắt cho Ngao Tuyết nước lạnh nhưng đây là sự thật.

“Không, chỉ cần không chân chính thấy thi thể Quân, ta cũng không hội tin tưởng Quân thật sự đã chết, mọi chuyện đều có khả năng không phải sao?” Ngao Tuyết ngẩng đầu vững chắc nói. Ngay cả các nàng tỷ muội đều có thể đến đây, yêu thương huynh đệ bọn họ, còn có cái gì không có khả năng, huống chi chính là cự độc nói không có thuộc giải kia.

“Tinh nhi nói đúng, trăm cũng là không tin tưởng nhân vật như thế nhưng lại rơi vào cái trảng niên sớm thế.” Chính Hiên cũng triển khai một cái tươi cười phụ họa nói theo.

“Ân, nhưng chuyện này trước không cần nói cho Cẩn Hiên, ta sợ nếu Quân thật sự... Cẩn Hiên nhất định sẽ chịu không nổi đã kích.” Ngao Tuyết nhìn Chính Hiên còn thật sự nói, gấp Chính Hiên gạt đầu nắm tay Chính Hiên lại kiên định nói: “Tiểu Hiên tử, ta muốn ra cung tìm Quân, chàng đừng ngăn ta được không?”

“Ai, trăm không ngăn cản nàng, nhưng trăm muốn đi cùng nàng, chuyện triều đình tạm thời giao thừa tướng phụ trách.” Chính Hiên than nhẹ, vén sợi tóc Ngao Tuyết ra sau dùng ngón khí không kháng cự nói, hắn chỉ biết Tinh nhi nhất định hội đưa ra yêu cầu này, hắn cũng biết hắn ngăn cản không được, nhưng hắn sẽ không để Tinh nhi một mình ra ngoài, Thất Sát lâu đã diệt cục diện chính trị đã ổn định, hắn có thể yên tâm rời kinh.

“Tiểu Hiên tử chàng thật tốt, chúng ta đi thôi.” Ngao Tuyết hạnh phúc cười nói, nàng hiện tại là một khắc cũng không chờ được.

“Từ đây...” Chính Hiên đột nhiên nghĩ đến cái gì, giữ chặt Ngao Tuyết nói, gấp Ngao Tuyết về mặt nghi hoặc nhìn hắn liền đem hồi báo Trần Hàn nói ra, nếu đúng như Tinh nhi nói, Quân thật sự không chết có thể hay không Thánh Quân chính là....

“Thánh Tiên Môn tân nhậm môn chủ Thánh Quân? Thánh Quân?” Ngao Tuyết bên tự hỏi bên lẩm bẩm nói, đột nhiên mắt sáng ngời, kích động lôi kéo Chính Hiên hưng phấn nói: “Nhất định là đúng, Thánh Quân nhất định là Quân, Thánh Quân? Lãnh Diện Thánh Quân? Ha ha... Nhất định đúng, Quân thật sự không chết, ha ha...”

“Lãnh diện Thánh Quân?” Chính Hiên nghi hoặc nhìn Ngao Tuyết không hiểu có chút mặc danh kì diệu, không rõ vì sao Ngao Tuyết vô duyên vô cớ sẽ nói ra cái gì lãnh diện Thánh Quân.

Gặp Chính Hiên về mặt nghi hoặc, Ngao Tuyết vui vẻ cười lớn giải thích: “Lãnh Diện Thánh Quân, Quân trước kia có ngoại hiệu này, hiện tại giải thích với chàng cũng không rõ, chúng ta vẫn là nhanh đi tìm Thánh Quân đi.”

Một ngày này Chính Hiên cùng Ngao Tuyết hai người mang theo Trần Hàn ba người khoái mã ra kinh, hướng chỗ Quân mà chạy như điên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 82: Ván Cờ.

Trước một tòa phủ đệ ẩn mật, một chiếc xe tuần mã cùng năm con ngựa dừng lại, đương kim minh chủ võ lâm Đoạn Chính Phi cầm đầu, hắn giờ phút này lại bồi hồi ở trước cửa, thân muốn gõ cửa lại đột nhiên thả xuống có vẻ do dự.

“Minh chủ, vẫn là tại hạ đến đi.” Môn chủ Thần kiếm môn đợi hồi lâu cũng không thấy minh chủ hành động, có vẻ có điểm không kiên nhẫn nói. Trong lòng một trận phi báng: còn võ lâm minh chủ cái gì? Làm việc lè mè như vậy.

“từ đã... Các vị chương môn mặc dù đều là hảo ý nhưng Thánh Quân là người ra sao? Hẳn vị tất nhờ ta tương trợ, tùy tiện đến như thế sợ là...” Đoạn Chính Phi tay gõ cửa nghĩ nghĩ nói, hẳn vẫn là cảm thấy tùy tiện đến quá rầy Thánh Quân quá mức đường đột, tuy rằng bọn họ là muốn đến tương trợ, nhưng lấy tính cách đăm mực thần bí của Thánh Quân, nghĩ đến ngay cả gặp mặt cũng khó, huống chi hẳn trong lòng luôn cảm thấy bất an, nhưng cũng không nói rõ nguyên nhân.

“Minh chủ, Thánh Quân có lẽ thật sự không cần ta tương trợ nhưng Thánh Quân cứu thiên hạ vô lâm, chúng ta thân là bát đại chương môn có thể nào khi Thánh Quân gặp nạn, lợi dụng Thánh Quân không cần ta tương trợ mà chẳng quan tâm đâu? Đây không phải là để người trong thiên hạ chê cười sao?” chương môn phải không quên một bộ lão trầm cần thận vỗ về chòm râu nói.

“Không chương môn nói đúng, minh chủ thỉnh không cần tái do dự.” Môn chủ Thiên Nhật môn thanh âm trầm thấp nói, khuôn mặt cương nghị không chút thay đổi.

“Minh chủ, theo tại hạ biết vừa không lâu lại có một đám có ý đồ đoạt bảo tiến đến đánh lên Thánh Quân, hơn nữa đã có càng ngày càng nhiều giang hồ nhân sĩ hướng nơi này mà đến, Thánh Quânan tái lợi hại cũng là hai đám nan địch bốn tay!” Bách Hiếu Sinh cũng khuyên nhủ, một đôi mắt lóe tinh quang.

“Được rồi!” Đoạn Chính Phi nhìn tứ đại chương môn một chút cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, mọi người đều nói như vậy hẳn cũng chỉ đành đồng ý, dù sao mọi người đều vì muốn tốt cho Thánh Quân.

Thần kiếm môn môn chủ lập tức tiến lên gõ cửa, chích gõ vài cái đại môn liền mở, Thánh Tranh, Thánh Thanh cùng về mặt ý cười xuất hiện trước mặt mọi người.

“Nga, không biết Đoạn minh chủ cùng các vị chương môn có gì phải làm sao?” Thánh Tranh tà cười tựa vào một bên cột cửa bốn tóc chính mình, cười nói.

“Chớ không phải cũng là cùng những người khác giống nhau?” Thánh Thanh mắt lễ khinh thường liếc bọn họ một cái, cười đến vẻ mặt gian trá nói.

“Tranh các chủ, Thanh các chủ thỉnh không cần hiểu lầm, tại hạ cùng các vị chương môn chính là đứng về phía Thánh Quân, giúp Thánh Quân.” Đoạn chính Phi tiến lên nói với Thánh Tranh, Thánh Thanh.

“Hảo ý các vị Thánh Tiên Môn tâm linh, các người vẫn là mời trở về đi.” Thánh Tranh đùa cợt cười huy vung ống tay áo khinh miệt nói, xoay người muốn đi, hừ, hẳn mới không tin cái gọi là môn chủ có tâm tốt như vậy, rõ ràng chính là chồn chúc tết gà, tâm bất chính.

“Từ đã, Tranh các chủ tại hạ biết Thánh Tiên Môn không sợ giang hồ đạo chích nhưng như thế lại quấy nhiễu thanh tịnh của Thánh Quân, bát đại chương môn ở trong chốn giang hồ coi như có điểm mặt mũi, hơn nữa Đoạn minh chủ thù là vô lâm minh chủ đức cao vọng trọng, có lẽ có thể giúp Thánh Quân một tay, còn Thánh Quân có thể thanh tịnh.” Bách Hiếu Sinh vội vàng gọi Thánh Tranh lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nói được thật đúng là không chê vài đầu, thiên y vô phùng.

“Bách môn chủ nói thật hữu lý, các vị môn chủ hữu tình.” Thánh Tranh, Thánh Thanh vừa định pháp chỉ đem những người này bắn ra ngoài phía sau lại truyền đến tiếng Thánh Lục, vừa nói hoàn cũng không thèm nhìn người tới xoay người bước đi, thực không hiểu tại sao môn chủ lại để ý những người này?

“Làm phiền.” Đoạn Chính Phi lại vãi chào nói, minh chủ này tu dưỡng thật là tốt.

“Hừ.” Người nào đó tu dưỡng sẽ không thật quá tốt, Thánh Tranh, Thánh Thanh hừ lạnh một tiếng, phát tay áo xoay người tự cổ tự tùy Thánh Lục đi vào.

Các chương môn tựa hồ đã sớm thấy nhưng không thể trách, trên mặt đều là vẻ mặt vui mừng, cũng không để ý đám người Thánh Tranh vô lễ, theo đuôi mà vào.

“Vũ cô nương, chúng ta cũng vào thôi.” Bách Hiếu Sinh xoay người đối người trong xe ngựa ôn nhu nói.

“Ân.” Sau một lúc lâu, trong xe truyền ra thanh âm nhu nhược không xương, Bách Hiếu Sinh nghe được toàn thân tê dại, ngay cả chân đều nhuyển.

Bách Hiếu Sinh nuốt nuốt nước miếng thân thủ xốc lên màn xe ngựa, theo trong xe liền đi ra một vị mỹ nữ doanh anh nhu nhược, sống mắt lưu chuyển, thoát nhìn thật sự là cảm thấy thương tiếc, rất muốn đi lên bảo hộ nàng, nhất là nàng còn một bộ dáng bệnh yếu, ngay cả đi đường đều phải toạ vào trên người Bách Hiếu Sinh, từ Bách Hiếu Sinh giúp đỡ nàng, bằng không tùy thời đều có thể đổ không dậy nổi.

Bên trong trúc viện, bạch y cùng thanh y chính là yên tĩnh đánh cờ, tâm thần của bọn họ phần lớn đều tập trung trên bàn cờ, chỉ cần đi sai một nước liền thua, nhất là hai người bọn họ đều là kỹ phùng địch thủ càng phải cẩn thận, cẩn trọng.

“Hảo kì, Thánh Quân một chiêu này thực kỳ diệu.” Cờ của Thánh Quân vừa hạ xuống, Cẩn Hiên lập tức vỗ tay khen, đôi mắt thâm thúy tràn đầy tán thưởng nhìn bàn cờ, chiêu này gây ông đập lưng ông thật sự là khéo, lập tức không chỉ hủy bài bố của hắn còn ăn một phiến quân lớn, nhưng không thể tuyệt chỗ phùng sinh, Cẩn Hiên chậm rãi gọi lên chút tươi cười nhắc lên một con cờ nhẹ nhàng đặt xuống, lập tức liền xoay bại cục, cười nói: “Tất cả mọi thứ hai tay đều phải chuẩn bị sẵn sàng, đây mới chân chính là sát chiêu.”

Thánh Quân nhìn ván cờ liếc mắt một cái, vốn tất thắng nhưng hiện tại lại thất bại, lại vẫn như cũ trấn định tự nhiên, cầm lên một quân cờ vẫn chưa hạ xuống, đôi mắt sâu không lường được mang theo tự tin, lóe ý cười nhìn Cẩn Hiên vân đạm phong khinh nói: “Nhân sinh như ván cờ, quá mức để ý ngược

lại hội hãm thân trong cục mà thất bại thảm hại.” Nói xong nặng nề mà hạ xuống, một con cờ này như cuồng phong khiến lá rụng hết, đem cờ đen của Cần Hiên hoàn toàn quét hết, một con cũng không còn.

“Này...” Cần Hiên có điểm ghen hờn nhìn trần trời bàn cờ đã không hề có con đen, hình như có điểm không thể tin được, hẳn rõ ràng đã xoay bại cục vì sao đột nhiên trong lúc đó hội bị toàn quân bị diệt.

“Một nước đi sai, vương gia sai liền không nên hạ sát chiêu, ngược lại bại lỗ thực lực người che dấu, làm cho tại hạ có thể tiêu diệt.” Thánh Quân thần nhiên giải thích nói, thân thủ thu hồi cờ trắng trên bàn, chuẩn bị bắt đầu ván mới, mưu lược Cần Hiên cũng không thua năng, nhưng hẳn đối với thế cờ trắng của hắn quá mức tự tin đến nỗi thân trọng, ngược lại làm cho tự thân hãm trong cục mà thất bại thảm hại.

“Ha ha.... Thánh Quân giáo huấn bốn vương nhận thua.” Cần Hiên nháy mắt liền hiểu được, hẳn thua ở nơi đó, sang sảng cười lớn nói, đôi mắt thâm thúy lộ ra ánh nhìn nóng cháy Thánh Quân như thấu rõ tiên cơ.

“Muốn hay không lại chơi một ván?” Thánh Quân quay đầu tránh đi đôi mắt nóng rực của Cần Hiên, tâm lại kinh hoàng lên, Cần Hiên có phải hay không nhìn ra cái gì? Vì sao hắn đã nhiều ngày luôn dùng loại ánh mắt này nhìn nàng?

“Môn chủ, vì cái gì muốn những người đó tiến vào?” Cần Hiên vừa định mở miệng nói chuyện, liền truyền đến thanh âm to vù vù của Thánh Thanh.

Thánh Quân ngừng đầu nhìn Thánh Tranh, Thánh Thanh, Thánh Lục, Thánh Tử tức giận trước mắt ngược lại nở nụ cười nói: “Người ta là có ý tốt đến tương trợ, bốn tọa lại há có thể cự tuyệt người ngàn dặm xa xôi đâu?” kỳ thật nàng cảm tạ bọn Thánh Thanh đột nhiên đi vào, đánh vỡ không khí quý dị của nàng cùng Cần Hiên lúc đó.

“Cái gì hảo tâm, ta xem bọn họ căn bản chính là không có hảo ý.” Thánh Tử bữu môi bất mãn than thở nói, này cái gọi là vô lâm chính phái, nói một đằng làm một nẻo, mặt ngoài như là chính nhân quân tử bình thường sau lưng lại làm nhiều chuyện so với đạo chích còn không bằng, còn muốn lưu lại, môn chủ như thế nào không rõ sắc mặt những người này đâu?

“Lục, Đoạn Chính Phi, Thần kiếm môn, không quyền phái, thiên nhật môn, bách hiểu môn các chương môn đều an bài tốt sao?” Thánh Quân làm bộ như không có nghe thấy lời nói Thánh Tử, bên cúi đầu nghịch ván cờ mới bên đàm mạc hỏi, giống như sở hữu chuyện đều không liên quan tới nàng.

“Ân, bất quá hơn một bữa tử có vẻ bệnh, là Bách Hiểu Sinh mang đến, kêu nàng cái gì Vũ cô nương, thuộc hạ đã an bài ở cách vách Bách Hiểu Sinh.” Thánh Lục không quá cao hứng đáp, tựa hồ không nghĩ đang nói chuyện, nhưng cuối cùng vẫn là nhìn không được mở miệng nói: “Môn...”

Nói còn chưa bắt đầu Cần Hiên tay lấy quân cờ dừng lại, nhủ nhủ mày lầm bầm nói: “Nữ tử? Vũ cô nương?” trong lòng không khỏi dâng lên một trận cảm xúc không hiểu, lại chính là chợt lóe mà qua, cũng không có bắt kịp nhưng trực giác hẳn, nàng không đơn giản.

Thánh Quân cũng dừng ván cờ một chút, đôi mắt bình thân vô ba nhíu lại, lộ ra hơi thở nguy hiểm đài ngừng đầu lên, lại bộ dáng vẫn đạm phong khinh giống như đối một nữ tử không để ý.

“Hi hi... Là một đại mỹ nữ nga, mặc dù thấy không rõ mặt nhưng xem dáng người kia, bộ dáng nhu nhược thật sự làm cho người ta nhìn không được mà muốn bảo hộ nàng, người xem cũng ngứa tâm.” Thánh Tranh ánh mắt hoa đào chợt lóe, một bộ dáng mê đắm nói.

“Sắc quý! Ta xem, cái gì Vũ cô nương kia cũng không phải thứ gì tốt, vừa nhìn đến nàng đã nghĩ tới Thành Vũ Doanh, đều là một mặt hàng, mất hết mặt mũi nữ nhân.” Thánh Thanh và nghe liếc Thánh Tranh nói, nghe được Thánh Tranh nói như vậy vốn là khó chịu lại nổi lên lửa giận.

“Thành Vũ Doanh!” Vừa nghe đến tên này, Cần Hiên mặt không chút thay đổi tràn ngập sát khí, vẻ mặt hận thấu xương, đám người Thánh Tranh nhìn xem một trận kinh hãi, ‘Lãnh Diện Chiến Thần’ quả nhiên danh bất hư truyền, thực khủng bố.

“Ừ, nếu Vũ cô nương thân mình yếu như thế còn có người cùng Hoàng Anh cùng đi chiếu cố nàng đi.” Thánh Quân thần nhiên nhìn Thánh Tử còn sinh khí nói, đôi mắt sâu không lường được lóe lên nguy hiểm, nàng mặc dù lạnh lùng lạnh nhạt nhưng đặc tội người của nàng, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Ách? Thuộc hạ đã biết.” Thánh Tử kinh ngạc ngừng đầu nhìn Thánh Quân bộ dáng nguy hiểm, lảng lảng gạt đầu nói, ý tứ môn chủ nàng sao lại không biết, chính là không rõ môn chủ vì sao lại chích nhằm vào nữ tử không rõ lai lịch kia đâu?

“Môn chủ, thuộc hạ có thể hay không cũng đi chiếu cố?” Thánh Tranh vẻ mặt nịnh nọt tới gần Thánh Quân kiêu mỹ kêu một tiếng nói.

“Yêu đáng ghét! Thánh Tranh người là không phải cố ý muốn cho ta đem cơm ăn hôm trước nôn ra à?” Thánh Thanh khoa trương chà xát cánh tay chính mình, vẻ mặt ghê tởm liếc Thánh Tranh một cái nói.

“Người ghen tị Vũ cô nương người ta, người nói xem! Xem người ta, kia mới là nữ tử, người nhìn người đi thật lo lắng người về sau như thế nào gả ra ngoài?” Thánh Tranh vênh vênh miệng, khinh miệt đánh giá Thánh Thanh một chút, lắc đầu nói.

“Hừ không nhọc người lo lắng, nói không chừng không qua lâu nữa người có thể đến uống rượu mừng bốn cô nương đâu!” Thánh Thanh khinh thường hừ lạnh một tiếng, đắc ý dào dạt nói, chân tướng như là tân nương sắp gả vậy.

“Là ai?” Thánh Tranh lại đột nhiên biến sắc, thanh âm đề cao hỏi, ý thức được mọi người đều nhìn mình kỳ quái lại khôi phục đến một bộ cò lơ phát phơ buông tay nói tiếp: “Là ai không may như vậy? Ngay cả Thanh gian trả đều dám thú, không sợ đến lúc đó phá sản sao?”

“Hừ...” Thánh Thanh lại không tái tranh luận, chính là hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, hơi hơi gọi lên một cái tươi cười thiết tình, không rõ nguyên nhân gì đột nhiên vui vẻ lên.

“Tốt lắm, Tranh, Thanh, hai người các người đi chiêu đãi Đoạn minh chủ cùng ngũ đại chương môn, người tới đều là khách thiết không thể chậm trễ.” Thánh Quân có ý điều chỉnh lại lạnh nhạt nói.

Thánh Tranh, Thánh Thanh hai cái khẩu khí oan gia liếc mắt một cái hiểu rõ cười, cùng kêu nói: “Dạ.” Nguyên lai môn chủ sớm có mưu kế, đã nói sao? Lấy trí tuệ môn chủ cao như vậy như thế nào khả năng không nhìn ra chuyện của bọn họ?

“Lục về phần bọn đạo chích này liền người phụ trách đi, đừng làm cho bọn họ đến phủ nữa.” Thánh Quân phân phối nhiệm vụ nói.

Thánh Lục vừa mở miệng nói chuyện, Thánh Quân lập tức vung tay áo, làm cho bọn họ đều đi xuống, trong trúc viện duy còn lại nàng cùng Cẩm Hiền lúc này tâm thần không yên.

“Vương gia, ván cờ chân chính sắp phân thắng bại, không biết vương gia chuẩn bị như thế nào rồi?” Thánh Quân lại lần nữa nhìn lên ván cờ, bên nói chuyện.

“Thánh Quân mới là kỳ giả chân chính, bốn vương chỉ có thể làm người trong cục.” Cẩm Hiền thu hồi tâm tư nhìn đôi mắt sâu không lường được của Thánh Quân ẩn chứa tự tin cùng trí tuệ vô hạn, buông quân cờ xuống cười nói.

“Bốn tọa vừa nói qua, thân hãm trong cục ngược lại hội thất bại, người cùng bốn tọa đánh cờ đã hạ sát chiêu mà vương gia cũng là mấu chốt, thật không xứng trong ván cờ.” Thánh Quân cầm lấy quân cờ trắng phóng tới trong tay Cẩm Hiền, có thâm ý khác cười nói.

Cẩm Hiền cầm lấy quân cờ trắng cười, đôi mắt thâm thúy ẩn chứa đầy ý cười cùng trí tuệ, không chút do dự đem cờ hạ xuống, làm bàn cờ hình thành một thế.

Thánh Quân lại cười đồng dạng cầm lấy cờ trên bàn cờ hạ xuống, hai khóa bạch tử hỗ trợ lẫn nhau thiếu một thứ cũng không được, vững vàng đã không chế ván cờ, giống như thiên địa địa võng vây toàn bộ quân đen, không còn đường trốn.

Khi ánh mặt trời giờ ngọ chiếu xuống rực rỡ, đôi mắt Thánh Quân bình thản bỏ ba nỗi lên cơn nước trong suốt, bên dưới khăn che mặt thần nhiên cười yếu ớt làm cho thiên địa lâm vào thất sắc, trên trán hai sợi tóc bạc nhu hòa ngân quang, theo gió bay làm tăng thêm một loại mờ mịt, mọi chuyện như đều nằm trong tay.

Cẩm Hiền lặng lẽ nhìn hân, đôi mắt thâm thúy lóe ánh sáng cương nghị, khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị ở dưới ánh mặt trời nhu hòa như vậy, chói mắt như vậy, môi hơi gọi lên tươi cười, là tự tin như vậy, khí phách như vậy, khí thế không thể kháng cự chậm rãi khuếch tán ra.

Thiên hạ nháy mắt mất đi nhan sắc, chỉ có một thân ảnh màu trắng, một thân ảnh màu xanh làm hoa mắt...

Đêm càng khuya, trong phòng Bách Hiểu Sinh một ánh nến mỏng manh, giống như đang mờ mờ bí mật gì, thần kiếm môn chủ nhẹ nhàng mở cửa nhìn bốn phía một chút cũng không phát hiện cái gì khác thường, liền quay đầu đóng cửa, đối những người trong phòng nhìn hân lắc đầu, ý bảo cũng không không ổn, mọi người thế này mới yên tâm về mặt nghiêm túc.

“Ta giờ đã tiếp cận Thánh Quân, kế tiếp có giữ nguyên kế hoạch hay không?” Không quyền phái chương môn ngồi sau môn chủ thần kiếm môn liền vượt chòm râu đối mọi người hỏi.

“Nếu đã đi đến bước này liền làm tiếp đi.” Bách Hiểu Sinh mắt lộ hung quang, từ trong lòng lấy ra một bình sứ, cười lạnh nói: “Còn đây là ‘bách hoa nhiều cân tán’ vô sắc vô vị, chỉ cần ngửi một chút liền nháy mắt toàn thân vô lực, dùng người vô công cao đến đâu cũng không xong.”

“Thánh Tiên Môn phần đông là kỳ nhân, Thánh Tử độc thuật thiên hạ đệ nhất mà thiên hạ đệ nhất nữ thần y cũng ở đây, sợ là ‘bách hoa nhuyển cân tán’ này cân bản không đối phó được Thánh Tiên Môn.” Thần kiếm môn chủ mắt lộ hoài nghi.

“Bách hoa nhuyển cân tán là độc môn chi bảo của Bách Hiểu môn ta, người trong giang hồ cũng không biết uy lực chân chính của nó, trừ bỏ giải được độc môn Bách Hiểu môn ra mặc cho ai cũng giải không được, cho dù Thánh Tử, Hoàng Anh trúng cũng vô lực giải.” Bách Hiểu Sinh tự hào nói, hân đối thần kiếm môn chủ nghi ngờ thực bất mãn, bách hoa nhuyển cân tán là chi bảo hân tối đắc ý.

“Một khi đã như vậy, ngày mai tiến hành.” Chương môn không quyền phái vội về chòm râu đối mắt nhỏ lóe ánh sáng nói.

“Tại hạ nghĩ không thể, mặc dù có bách hoa nhuyển cân tán nhưng chúng ta đến này không thấy Thánh Quân, hơn nữa phủ đệ này nhìn đơn giản kì thực quý dị không thể hành động thiếu suy nghĩ.” Môn chủ thiên nhật môn hơi trầm thanh nói, đôi mắt sắc bén lóe tinh quang nhất định.

“Thiên môn chủ nói đúng, hướng chi bí kíp có ở trên người Thánh Quân hay không không thể biết, vạn nhất đã thảo kinh xà bị Thánh Quân phát hiện, ta sợ sẽ chết không chỗ chôn chôn.” Thần kiếm môn chủ mắt lộ sợ hãi.

Thánh Quân hân tuy chỉ là xa xa gặp qua một lần như vậy, nhưng trong lòng e ngại lại sợ hân, hân quá mức thần bí, người như vậy thực đáng sợ, bởi vì người cân bản không có biện pháp biết hân mạnh bao nhiêu, thực lực hân rốt cục thế nào, hân có nhược điểm gì, hình ảnh thần bí kia đủ làm cho người ta trong lòng phát run, hướng chi còn có tuyệt thế võ công cùng trí tuệ khôn lường.

“Hừ chi cần chờ ta lấy được bí kíp, còn sợ Thánh Quân đầu bạc kia sao?” Không quyền phái chương môn về mặt khinh thường hừ lạnh một tiếng, đôi

mắt nhỏ khôn khéo lóe ánh sáng tham lam.

“Không chừng môn nói đúng, chỉ cần ta chờ được đến bí kíp, tập thần công còn sợ Thánh Tiên Môn sao? Hừ, chẳng qua một Thánh Tiên Môn nhỏ nhỏ liền dám không đem bát đại môn phái chúng ta để vào mắt sao, thật ngông cuồng, không giáo huấn một chút thiên hạ còn tưởng rằng chúng ta vô năng đâu?” Bách Hiểu Sinh đôi mắt thông minh lóe tinh quang nói, tinh quang đồng dạng chứa đầy tham lam.

“Các vị chương môn nói rất đúng, tuy rằng hành vi này có không quân tử nhưng vì mặt mũi bát đại môn phái, vì an bình võ lâm liền theo lời Trí Linh phương trượng ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, vô luận thế nào không thể làm Thánh Tiên Môn toàn bộ nắm võ lâm, như vậy nhất định hội có mầm mống tại họa.” Thần kiếm môn chủ vẻ mặt vì võ lâm chính nghĩa không tiếc xuống địa ngục ngắt đầu nói.

“Hừ, cái gì không phải quân tử, chúng ta đây là gậy ông đập lưng ông, Thánh Tiên Môn có thể ngông cuồng như vậy đều chỉ vì Thánh Quân có tuyệt thế võ công, chỉ cần Thánh Quân vừa chết, Thánh Tiên Môn liền như rắn mất đầu, đến lúc đó ta lấy lý do báo thù rửa hận Thánh Xích diệt Thánh Tiên Môn, về phần bí kíp đến lúc đó chúng ta bát đại môn phái cùng luyện tập, kiếm chế nhau, vì võ lâm cố gắng.” Bách Hiểu Sinh nghĩa chính nghiêm trang nói, trong lòng lại một trận cười lạnh: Cùng luyện tập? Một núi không thể có hai hổ hưởng chỉ tám hổ đâu?

“Bách môn chủ nói thật đúng ý lão phu, lão phu hiện tại chỉ sợ mình chủ biết hội trách ta tự chủ trương.” Không quyền phái môn chủ ánh mắt khôn khéo tính kế, mặt lộ lo lắng nói, hẳn sao lại không biết Bách Hiểu Sinh trong lòng nghĩ gì.

“Ai, nề hà Trí Linh phương trượng cùng Huyền Thanh chân nhân trong môn có việc, đi trước rồi đi mà Đoạn minh chủ lại quá mức yếu đuối, việc này chỉ có thể gạt mình chủ, chờ mọi chuyện thành công đi giải thích đi.” Thiên nhật môn chủ giống như bắt đắc di thời dài nói, đôi mắt trầm ổn lóe tính kế tham lam.

“Ân, chúng ta kế tiếp nên như thế nào?” thần kiếm môn chủ mở miệng hỏi, hiển nhiên hẳn là tới sốt ruột rồi, coi như là tới ‘đơn thuần’.

Tất cả mọi người cúi đầu giống như đang trầm tư như thế nào thực thi mưu lược bọn họ gọi là chính nghĩa.

Trong phòng nhất thời im lặng, từng cái gọi là chính nhân quân tử mặt lộ tham lam cùng tính kế, mang ý xấu nói là đường hoàng, ai không nghĩ độc chiếm bí kíp cùng bảo đồ? Ai trong lòng nghĩ không phải trở thành thiên hạ chí tôn? Ai ngờ không phải lấy bí kíp giết mọi người trước mắt thế nào?

“Các vị chương môn, hiện tại tình huống còn chưa rõ, chúng ta hiện tại xem thế nào, thăm dò chỗ bí kíp đi rồi tính.” Thiên nhật môn chủ dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc nói.

“Ân, nhưng phải nhanh một chút, đã muộn, sợ Thánh Quân nghi ngờ.” Không quyền phái chương môn phủ chòm râu gậy đầu nói.

Trong phòng toàn chuyện đen tối, bốn người đầu tựa vào nhau lại bắt đầu mưu đồ bí mật của mình, lại không biết trên nóc nhà Thanh cùng Tranh hai người tà cười, ý cười trong suốt nhìn phòng tràn ngập hương vị âm mưu.

“Thanh gian trá đây gọi là danh môn chính phái? A...” thánh Tranh chậm chọc cười, nhìn một bên mặt Thánh Thanh tắm trong ánh trăng cười gian trá, lại trong nháy mắt thất thần.

“Ha ha... Ta hiện tại cuối cùng biết cái gì gọi là vô sỉ, rõ ràng liền chính mình muốn xưng bá võ lâm còn nói như thế đường hoàng, đã sớm biết bọn họ cũng vì bí kíp cùng bảo tàng mà đến, không thể ngờ được còn muốn giết môn chủ, diệt Thánh Tiên Môn, thật sự là vọng tưởng.” Thánh Thanh một chút cũng không chú ý tới Thánh Tranh nhìn nàng ánh mắt nóng rực, tiểu lí tăng đao nói, rõ ràng hận không thể vọt vào giết hết bọn hắn lại còn cười đến vẻ mặt sáng lạn, đây là bản sự Thanh gian trá.

“Cái này Từ đã hiểu được phải chơi thế nào, bằng vài cái tiểu nhân vật đã nghĩ động đến môn chủ, đến lúc đó ngay cả chết như thế nào cũng không biết.” Thánh Tranh nằm ra sau, giống như vô vị nói, cả người tản mát ra sát khí mãnh liệt, những người này đã bước một bước vào quỷ môn quan.

“A...” đột nhiên theo phòng cách vách Bách Hiểu Sinh truyền đến tiếng kêu sợ hãi tê tâm liệt phế, đánh vỡ đêm yên tĩnh, cũng nhiễu loạn mưu đồ bí mật.

“Là Vũ cô nương.” Bách Hiểu Sinh vừa nghe tiếng kêu sợ hãi lập tức lao ra phòng, hướng cách vách mà đi, còn ba chương môn còn lại cũng đang đuổi theo.

“A... Trò chơi bắt đầu, không biết lần này Từ dùng chiêu gì với vị Vũ cô nương này?” Thánh Thanh nhìn xuống hỗn loạn phía dưới, giống như đang tò mò cười nói, gặp người bên không có phản ứng gì lấy khẩu tay đụng Thánh Tranh ái muội cười nói: “Tình nhân của ngươi gặp nạn, như thế nào cũng không đi tò về anh hùng cứu mỹ nhân, nói không chừng mỹ nhân còn có thể lấy thân báo đáp đâu?”

“Ai, bản nhân cũng nghĩ! Đây không phải là sợ người nào đó ghen sao?” Thánh Tranh mặt hoa đào chột lóe hướng Thánh Thanh phao cái mị nhãn, giống như tiếc hận nói.

“Ghen? Cáp... Ngươi cũng quá tự đại đi! Ai hội ăn dấm chua của ngươi? Người nọ nhất định là không có mắt.” Thánh Thanh nghe được chê cười, liếc mắt Thánh Tranh một cái, nói móc chính là ánh mắt trốn tránh kia mang theo diễm hư tâm.

Thánh Tranh không thèm nhắc lại, chính là tâm tình thực khoái trá nhìn Thánh Thanh bộ dáng hoảng hốt, hẳn thực thích nhìn nàng vì hắn hoảng hốt, nàng như vậy thực đáng yêu, về phần cái gì Vũ cô nương kia, ha ha... Nàng có lẽ so với cái gọi là chương môn lợi hại hơn, nhưng cũng đâu không lại môn chủ thần cơ diệu toán.

“Vũ cô nương, nàng không sao chứ?” Bách Hiểu Sinh lúc này cũng không cố kị gì nam nữ thụ thụ bất thân một chút phá cửa vọt tiến vào, vội hỏi.

Một màn trước mắt làm cho hắn bỗng nhiên dừng lại, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, cũng rốt cục không dám tiến lên, mặt hoàn toàn trắng bệch, còn ba cái chuông môn cũng theo tiến vào phản ứng cùng Bách Hiểu Sinh giống nhau như đúc.

Chỉ thấy một nữ tử nhu nhược tê liệt ngã xuống bên giường, đôi mắt trong suốt tràn đầy sợ hãi, chứa đầy nước mắt đầm đìa đáng yêu nhìn bọn họ, mà tay nàng chính là độc hạt tử, độc hạt tử đang ở trên cánh tay trắng nõn của nàng chính là không chịu rời đi, chỗ bị độc hạt tử kia cần có máu đen chảy ra, có thể thấy nàng đã trúng độc.

Ai cũng không biết độc hạt tử kia có độc tính bao nhiêu? Bởi vậy luôn mồm nên vì vô lâm lên núi đao xuống biển lửa, cái gọi là ‘chính nghi chi sĩ’ đối mặt một thiếu nữ đang ở hiểm cảnh nhưng lại không có một người vươn tay cứu viện, thậm chí nghĩ bỏ đi thấy chết không cứu.

“Bách môn chủ, cứu cứu mạng.” Vũ cô nương vươn tay ra, mang theo khóc nức nở nhu nhược nói, môi đã biến sắc gắt gao cắn, mang theo hận ý cùng ảm đạm, trong lòng như có vạn xà cắn, lại lại dương đầu, đau đến nàng quả muốn đập đầu, cũng không dám động, sợ vừa động độc tính hội xâm nhập ngũ tạng của nàng, vừa động độc hạt tử hội lại tiến công nàng.

“Vũ... Vũ cô nương, này... Đây là có chuyện gì?” Bách Hiểu Sinh dĩ nhiên đứng tại chỗ bất động, mắt khôn khéo lộ ý sợ hãi, thanh âm run run hỏi.

“Không... Không biết... Ta sợ a! thật là khó chịu!... Ta... Ta...” Vũ cô nương đôi mắt buông xuống cúi đầu khóc lên, trên trán mồ hôi một giọt một giọt nhỏ xuống, mày gắt gao nhăn lại, tràn ngập sợ hãi rên rỉ, tiếp tục thật sự là khiến tâm các nam tử thật sự là không đành lòng.

Nhưng Bách Hiểu Sinh dám người mặc dù đau lòng nhưng là không nghĩ vì một nữ tử mà đánh mất mạng, bọn họ còn muốn xưng bá thiên hạ, trở thành người đứng đầu đầu! Đến lúc đó còn sợ không có nữ nhân.

Vũ cô nương lúc này thần chí bắt đầu tan rã, chậm rãi hạ tay xuống, ản trong ống tay áo gắt gao nắm lại, móng tay thật sâu cắm vào thịt, kéo lại thần chí tan rã, đôi mắt buông xuống lộ ra nồng đậm hận ý cùng không cam lòng, nàng không cam lòng a! kế hoạch của nàng còn không có thực thi, nàng còn có nguyện vọng không thực hiện, nàng còn muốn cùng người nàng âu yếm sống đến đầu bạc... Trên đời này có rất nhiều chuyện nàng không bỏ được, chỉ cần giúp hắn hoàn thành chuyện này, nàng có thể được ở bên người nàng yêu, vì cái gì ông trời đối nàng tàn nhẫn như vậy? Vì cái gì? Ta hận, ta hào hận... Bách Hiểu Sinh, hừ, trên đời này nam nhân đều là như vậy, luôn miệng nói yêu người, nguyện ý vì người mà chết, nhưng kết quả đâu? Ha ha... Đầu chính là lời ngon tiếng ngọt, một câu nói suông mà thôi, trên đời này có mấy nam tử có thể cùng hắn so sánh?

Ngay tại nàng đau đến sắp không chịu nổi, mà chuẩn bị muốn chết thoi điểm, một cái thanh âm kinh hô liên vang lên: “Ai nha! Tiểu quái quái của ta như thế nào chạy đến nơi này, chân thật dài làm ta tìm lâu như vậy.”

Theo thanh âm vang lên, Thánh Tử một cái lác mình liền đi vào trước mặt Vũ cô nương, nhìn cũng chưa nhìn Vũ cô nương liếc mắt một cái, tay duỗi ra, chích hạt tử kia liền tới tay nàng. Thánh Tử dùng tay kia chỉ nó một chút, trách cứ nói: “Người a! Bao người đừng chạy loạn luôn không nghe lời, đều nói với người bên ngoài người xấu rất nhiều, rất nguy hiểm nếu bị bắt phải làm sao bây giờ? Người nói có phải hay không? Tiểu tử từ...” Tiểu xà trên vai lập tức ‘tì tì’ phun ra đầu lưỡi làm như đồng ý chủ nhân nói.

Một màn nói chuyện quỷ dị này làm đám người Bách Hiểu Sinh da đầu run lên, trong mắt e ngại càng đậm, ngay cả hai chân đều có điểm không thể khống chế phát run, trong đầu có một ý nghĩ: Độc nữ là danh bất hư truyền, thật là khủng khiếp! Về sau cách xa nàng một chút.

“Từ các chủ, Vũ cô nương trúng độc hạt tử, mời người mau cấp thuốc giải độc, nàng sắp không được.” Phục hồi tinh thần lại Bách Hiểu Sinh gấp hiện tại đã an toàn, liền về mặt lo lắng nâng dậy Vũ cô nương, thành khẩn nói.

“Ngà! Nguyên lai người đã muốn ăn no, trách không được ngoan như vậy đâu!” Thánh Tử vẫn như cũ không nhìn bọn họ một cái, sùng nịch điểm nhẹ đầu tiểu quái quái của nàng nói. Trong lòng một trận khinh bỉ: A, hiện tại sẽ sốt ruột, để biểu hiện người có bao nhiêu yêu thương cái gọi là Vũ cô nương, vừa mới phản ứng như thế nào liền không còn?

“Từ... Từ các... Chủ, cứu mạng...” Vũ cô nương toạ vào trên vai Bách Hiểu Sinh hơi thở mong manh nói, nàng sắp không chịu nổi rồi. Nhưng nàng không thể nhận thua, chỉ cần có một tia hy vọng nàng đều phải kiên trì, nàng muốn cho tất cả những người có lỗi với nàng sống không bằng chết, bao gồm cả Thánh Tử trước mắt này.

“Vũ cô nương bản các chủ cũng rất muốn cứu mạng người bất quá! Bản các chủ chỉ biết chế độc sẽ không giải độc, cho nên chỉ có thể thực xin lỗi người, xem như người hy sinh chính mình cho tiểu quái quái của ta, sau này ta nhất định hội đem người chôn cất nơi phong cảnh đẹp, người cứ yên tâm đi nhé.” Thánh Tử vì nâng mắt, liếc Vũ cô nương sắp vào quỹ môn quan một cái, giống như vô hạn có lỗi nói, một bộ người cứ yên tâm đi đi, ta thực nghĩa khí.

Vũ cô nương thừa lại hơi thở cuối cùng, về mặt phần hận trừng mắt nhìn Thánh Tử cùng tiểu sủng vật của nàng nói chuyện, nếu ánh mắt có thể giết người Thánh Tử sớm đã vạn tiền xuyên tâm mà chết: Hừ, sẽ không giải độc, người nọ nói rõ ràng Thánh Tử công phu giải độc cũng không kém so chế độc, huống chi là độc vật nàng nuôi, nàng hội không hiểu giải, nàng rõ ràng chính là muốn ta chết sao? Nàng làm sao đắc tội nàng?

“A! ta nhớ ra rồi, tiểu Anh Anh nàng nhưng là thiên hạ đệ nhất nữ thần y, nàng có thể cứu người, ta đi gọi nàng.” Thánh Tử như đột nhiên nhớ tới, bên sợ hãi kêu bên lao ra cửa đi gọi người, xoay người nháy mắt gọi lên một cái tươi cười tà ác: Hi hi... Tiểu Anh Anh gần nhất giống như nghiền cứu cái gì tân được, còn không có người thí nghiệm đâu?

“Vũ cô nương không cần lo lắng, có Hoàng Anh ở đây người không có việc gì.” Bách Hiểu Sinh ôn nhu giúp đỡ Vũ cô nương nằm xuống, vì nàng lau đi trán đầm mồ hôi, về mặt đau lòng lo lắng nói.

“Ân.” Vũ cô nương lúc này hai mắt nhắm nghiền, vô ý thức điểm nhẹ đầu, môi gắt gao cắn đều cắn ra máu, nàng muốn bảo trì thanh tĩnh, nàng không thể có việc, kế hoạch của nàng còn chưa có thực thi. ... Nhưng không được một hồi nàng liền không duy trì nổi.

“Ai trúng độc?” Hoàng Anh về mặt không kiên nhẫn đi đến, buồn ngủ mông lung nói, còn vẫn ngập hiển nhiên vươaf bị người trong ổ chặn đào ra.

“Hoàng thần y người tới vừa đúng lúc, Vũ cô nương nàng bị hạt tử của Từ các chủ cắn, người mau giúp nàng giải độc, nàng giống như khó chịu!” Bách Hiểu Sinh vừa thấy Hoàng Anh tiến vào, lập tức mặt lộ vui mừng vội vàng nói, mày thật sâu nhăn lại coi như đau lòng nói, nếu không phải vừa một màn kia, hoàn toàn thấy rõ miệng lưỡi hắn còn tưởng rằng hắn có bao nhiêu si tình, bao tình sâu đâu?

“Không phải là bị hạt tử cắn thôi sao? Có cái gì ngạc nhiên? Sẽ không có thể đợi ngày mai sao? Thế nào phải nửa đêm gọi ta rời giường. ...” Hoàng Anh vung tay áo không kiên nhẫn nói, về mặt ‘liên việc nhỏ này các người liên hại ta mất ngủ’ thực đáng giận.

“Đừng đứng. ... Quấy rầy Hoàng cô nương là chúng ta không đúng, nhưng thỉnh phiến toái vì Vũ cô nương giải chút độc.” Bách Hiểu Sinh nhăn tức giận ôn tồn nói. Ngày mai? Vũ cô nương trúng độc sợ tái một khắc sẽ ngọc vẫn hương tiêu, còn chờ ngày mai? Thánh Tiên Môn quả nhiên như người ta truyền, hừ, tà môn ma đạo, sao có thể lưu hậu thế? Hắn lại vì chính mình tìm có tốt.

“Tránh ra.” Hoàng Anh cuối cùng vẫn là đi đến bên giường, thô lỗ đẩy Bách Hiểu Sinh ra xem mạch Vũ cô nương một chút, vừa đúng lúc còn một hơi thở cuối cùng, xoay người xuất ra tân dược mới luyện cùng kim khâu, mắt đang buồn ngủ lập tức lóe tinh quang, lộ ra tà ý cười, gọi lên một chút tươi cười lạnh lùng. ...

Chỉ chớp lát sau, trong thân vốn kịch độc suy yếu sắp chết đột nhiên bộc phát ra một trận thanh hô đất trời rung chuyển, thanh âm thẳng tận trời xanh, là thể lương như vậy, thống khổ như vậy, tê tâm liệt phế như vậy, phạm vi trăm dặm sở hữu sinh vật đều lắng tránh, thật sự không đáng lòng nghe, đúng như tiếng kêu từ mười tám tầng địa ngục. ... Vang suốt một đêm.

“Vũ cô nương này thật đúng là nhân vật lợi hại, thống khổ như vậy một cái thiếu nữ từ có thể chịu đựng được?” Thánh Thanh vẫn như cũ ngồi trên nóc nhà trào phúng cười nói.

“Ha ha. ... Tiểu Anh Anh lần này đã hạ thủ công thực nặng, về sau vẫn là nên ít gây rối tốt hơn, nàng có thể sánh bằng độc nữ a.” thánh Thanh mang theo ý cười co quắp về mặt ta sợ nói.

Trên nóc nhà hai người một Tranh một thanh ý cười trong suốt nghe tiếng kêu cực kỳ bi thảm kia, không biết còn tưởng rằng đang thưởng thức âm nhạc gì đâu?

Đêm đen mông lung, tiếng kêu cực kì bi thảm vẫn tiếp tục. ...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 83: Gặp Lại Thành Vũ Doanh.

Sáng sớm mặt trời chiếu trên đất mang theo một ngày tươi mát, chim hót trùng kêu thật sự là một cảnh tượng hài hòa, không khí cỡ nào tươi mát, thế giới cỡ nào tốt đẹp, ai có thể nghĩ đến ngày hôm qua nhân gian đã xảy ra sự kiện cực kỳ bi thảm đâu?

Một nữ tử nhu nhược đứng bên hồ sen một bên mặt sưng phù một bên mặt tràn đầy châm không, mái tóc vốn mềm mại giờ rồi không chịu nổi thật sự là khủng bố, đôi mắt đẹp tràn đầy phần hân, đôi tay nhỏ bé non mềm gắt gao nắm lại, ngay cả móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay cũng không hề phát giác, môi nhếch mang theo nồng đậm cừ hận cùng âm ngoan: Thánh Từ, Hoàng Anh, các người làm cho ta chịu khổ, ta nhất định hoàn trả lại các người, cho các người biết cái gì mới là chân chính sống không bằng chết! Còn có Thánh Quân, hừ, Thánh Từ, Hoàng Anh nhất định là chịu sai bảo của hắn mới có thể nhắm vào nàng, chờ sau này ta nhất định sẽ làm người chết không có chỗ chôn.

Xa xa một thân ảnh đang đến, nữ tử si mê nhìn chăm chăm thân ảnh làm cho nàng nhớ thương, môi nhếch lên một chút cười lạnh: Đến đây.

Đột nhiên thân mình khéo léo ngã về phía trước, thẳng tắp hướng hồ sen nhảy xuống lại ở thời điểm mình chỉ treo chuông, thân ảnh màu xanh chột lóe, một tay bắt lấy thân ảnh mảnh mai của nàng, như chuẩn chuẩn lướt nước nhảy lên, vững vàng đứng bên cạnh hồ sen.

“Cô nương, vì sao lại phí hoài mạng sống của mình?” Cẩn Hiên buông nàng ra bình thần vô ba hỏi. Trong lòng không khỏi kỳ quái: Nơi này trừ bỏ Thánh Quân, ngay cả hạ nhân đều không có, như thế nào sẽ có một nữ tử suy nhược lảo đảo trong này đâu? Chẳng lẽ là cùng Đoạn huynh tiến đến cái gì gọi Vũ cô nương?

“Ách? ...” nữ tử vốn cúi đầu khóc nghe Cẩn Hiên nói sau lập tức về mặt kinh ngạc ngẩng đầu lên, giống như khó có thể tin mà vừa mừng vừa sợ nhìn Cẩn Hiên.

“Ngươi...” Cẩn Hiên vừa thấy ‘chân diện mục’ của nàng, dù tái trần định hấn cũng không thể không giật mình: Mặt của nàng quả thực không chỗ nào hoàn hảo, tràn đầy đều là châm không, một bên mặt còn thũng lợi hai thấy không rõ bộ dáng, chính là đôi mắt mỹ lệ kia thoạt nhìn thật sự rất quen thuộc....

“Ô ô ô...” Xấu nữ kia giờ phút này như phát giác mặt mình căn bản là không có mặt mũi nào gặp người lập tức lấy tay áo che mặt bên tinh tế khóc liền xoay người hướng hồ nhảy xuống, lại bị Cẩn Hiên tay mắt lạnh lẽo đỡ lấy.

“Ngươi... Ngươi buông, ô ô...” Nữ tử mảnh liệt gãy dựa bên khóc nói. Thanh âm yếu ớt úy khuất mà lại tuyệt vọng ngay cả Cẩn Hiên đều cảm thấy chính mình là đang đùa giỡn con gái nhà lành chứ không phải cứu người.

“Ngươi là... Thành Vũ Doanh.” Vừa nghe đến thanh âm nữ tử Cẩn Hiên đôi mắt thâm thúy nhanh co rút, tay chợt tăng thêm lực đạo đem nữ tử bóp chặt lấy, một chữ một chữ âm ngoan nói, thanh âm kia giống như là từ trong bụng phát ra tràn ngập cừu hận, bộ mặt biểu tình lập tức trở nên băng hàn âm trầm, môi nhếch tăn mắt ra âm hàn cùng sát khí mãnh liệt, lời kéo nữ tử nhanh, giống như phải bóp nát nữ tử. Thanh âm nhu nhược quen thuộc như thế hấn cả đôi cũng không quên được, chính vì nhu nhược đáng thương như vậy làm cho người ta đau lòng, hấn mới có thể mất đi người hấn yêu nhất, bởi vì hấn tin tưởng thanh âm nhu nhược chân thành này sẽ không lừa hấn, bởi vì hấn rất tin tưởng thanh âm mềm mại nhu thuận này.... Cho dù nàng có hóa ra tro hấn cũng sẽ không quên....

“Đau, đau.... Ô ô.... Đau đau....” Thành Vũ Doanh bên dùng sức nghĩ bỏ tay bắt lấy nàng của Cẩn Hiên ra bên mang theo khóc nức nở thật lớn, hai hàng thanh lệ chảy xuống, là đáng yêu đầm đậm như vậy, làm cho người ta tâm sinh không đành lòng như vậy.

“Hừ đau cái gì?” Cẩn Hiên không chỉ có không buông tay ngược lại càng dùng sức lạnh lùng cười nói, vẻ mặt trả thù khoái cảm, cũng chỉ kém nói: “Không biết vì cái gì? Ngươi càng đau ta càng vui vẻ, hảo vui vẻ.”

Một câu tam ca ca càng đẩy lên lửa giận của hấn, tình cảnh của Quân lại hiện lên trước mắt hấn.

“Ô ô.... Tam ca ca.... buông tay. Thật sợ đau quá! Ô ô.... Tam ca ca.... tay Vũ Doanh đau quá.” Thành Vũ Doanh càng khóc lớn, tay thì liều mạng muốn đẩy tay Cẩn Hiên ra, lại thủy chung không động đậy được, hĩa mắt đầm lệ sợ hãi nhìn Cẩn Hiên nói.

Xương cổ tay nàng đã muốn đứt, một tiếng thanh thúy như vậy thẳng tắp tiến vào lòng nàng, thật sự rất đau, nhưng cũng không đau bằng tâm bị xé rách kia, Cẩn Hiên khoái cảm trả thù, cười lạnh vô tình, cánh tay bị bóp đau, lòng của nàng đều khó chịu so với lợi kiếm đâm thủng còn đau hơn, trên tay đau không quan trọng gì bởi tâm đã đau đến mất tri giác: Tam ca ca, ta yêu ngươi như vậy, vì ngươi ta mất đi phụ vương ta yêu nhất, mất đi gia đình mỹ mãn, mất đi danh dự, mất đi hết thảy, chịu người trong thiên hạ thóa mạ, chịu người trong thiên hạ nguyên rủa, thậm chí đem linh hồn bán cho người kia.... Đối với ngươi tuyệt không hối hận, ta cái gì cũng không để ý, ta chỉ để ý ngươi, nhưng ngươi vì cái gì còn muốn đối ta như vậy, suốt nửa năm ngươi vẫn là vì nữ nhân kia hận ta! Hết thảy đều bởi vì Mạc Quân, nếu không phải nàng ngươi nhất định hội thủ ta, Tam ca ca....

“Tam ca ca?... a....” Cẩn Hiên đột nhiên mà cười một chút nói, tựa hồ bị ba chữ ‘tam ca ca’ thật sâu làm xúc động, hấn rút cục buông Thành Vũ Doanh ra. Ba chữ này quả thật làm hấn xúc động, chính là ba chữ này đã hủy hoại Quân, hủy hoại hấn....

Ngay tại thời điểm trong lòng Thành Vũ Doanh tràn đầy vui mừng, nghĩ đến Cẩn Hiên rút cục nhớ tới hai người ‘tình cũ’ mà buông tha nàng, đối nàng không đành lòng, Cẩn Hiên lại đột nhiên xuất thủ hung hăng hướng mặt nàng đánh qua, máu lập tức theo khoe miệng chảy ra còn không kịp kinh hô, một tay khác của Cẩn Hiên đã bóp cổ nàng, chậm rãi hướng lên trên, đôi mắt thâm thúy trở nên đỏ bừng, so với Gia Luật Ứng còn hồng hơn, hận ý mãnh liệt nhìn Thành Vũ Doanh từng trận khinh bỉ, khuôn mặt tuấn mỹ vạn vẻ cực độ, tóc đen theo gió phiêu khởi, ở trong không trung bay loạn.... Cẩn Hiên như vậy là chưa từng thấy qua, giờ khắc này hấn không phải Cẩn vương gia, không phải Âu Dương Cẩn Hiên, hấn là ma quỷ, ma quỷ báo thù đến từ địa ngục.

“Tam ca.... khụ.... Khụ....” Thành Vũ Doanh lập tức cảm thấy hít thở không thông, hai mắt trừng thật to, hai chân đã cách mặt đất càng không ngừng đá loạn xạ, liều mạng nghĩ muốn thoát khỏi tay Cẩn Hiên, móng tay thật dài trên mu bàn tay Cẩn Hiên để lại vết thương màu đỏ, Cẩn Hiên lại không hề búng tỉnh, không ngừng mà tăng thêm lực đạo. Nàng thật không ngờ tam ca ca của nàng lại hội đối nàng như vậy, nàng nghĩ đến lúc tam ca ca chính là nhất thời thịnh nộ mới có thể uy hiếp muốn giết nàng, hiện tại thật sự cách nửa năm tam ca ca mặt dù nhất định sẽ không cấp nàng hòa nhã, nhưng là cũng sẽ không đối nàng như thế nữa, dù sao năm đó hai người cùng nhau lớn lên, là thanh mai trúc mã, cũng không nghĩ đến tam ca ca lại vẫn như cũ muốn giết nàng, thậm chí so với lúc ấy càng khủng bố hơn....

Ngay tại lúc hai mắt Thành Vũ Doanh đã bắt đầu tan dã, dần dần mất hô hấp, một thân ảnh màu trắng chợt lóe che giữa hai người, bắt được tay Cẩn Hiên bóp cổ Thành Vũ Doanh, dùng một chút lực liền từ trong tay Cẩn Hiên cứu ra Thành Vũ Doanh chỉ còn lại một hơi cuối cùng.

Theo ma chường Cẩn Hiên thoát ra, Thành Vũ Doanh lập tức xui lơ trên mặt đất, không ngừng mà ho khan, mặt đỏ bừng không hề có một chút hình tượng thực nữ, hơn nữa mặt mày thật sự làm cho người ta ngán.

Cẩn Hiên lúc này đã không hề có lý trí, đôi mắt đỏ bừng đầy cừu hận bắn thẳng đến Thành Vũ Doanh, tiến về phía Thành Vũ Doanh thêm một bước, như tẩu hỏa nhập ma nghĩ muốn giết Thành Vũ Doanh. Nhưng hấn vừa tiến thêm một bước Thánh Quân liền chắn trước mặt ngăn cản Cẩn Hiên tái tiếp cận Thành Vũ Doanh.

“Tránh ra.” Cẩn Hiên ngẩng đầu lên lạnh lùng nói. Thân ảnh màu trắng quen thuộc kia rút cục làm cho thần trí Cẩn Hiên kéo lại không ít, nhưng vẫn như cũ ngăn cản không được hấn muốn giết Thành Vũ Doanh.

“Bồn tọa mặt kệ các ngươi trong lúc đó có ân oán nhưng Vũ cô nương là khách của ta, bồn tọa há có thể để vương gia giết?” Thánh Quân lạnh nhạt lại kiên quyết nói, đôi mắt sâu không lường được chợt lóe qua một tia phức tạp, rất nhanh liền khôi phục bình thản vô ba.

“Người thật muốn che chở nàng?” Cần Hiên rút cục đem cừu hận nhìn về phía Thánh Quân, lửa giận hùng lực, mặt âm trầm nói. Thánh Quân trong lời nói như gạo nước lạnh đổ xuống đầu hắn, đưa lý trí hắn tất cả đều kéo lại, nhưng mặc kệ mất đi lý trí hay không giết Thành Vũ Doanh vẫn là giống nhau.

“Đúng.” Thánh Quân đôi mắt bình thản vô ba nhìn lại Cần Hiên, kiên định nói, một bộ thê sống chết bảo hộ Thành Vũ Doanh.

“Được, một khi đã như vậy đừng trách bốn vương không khách khí.” Cần Hiên lạnh lùng nở nụ cười một chút, bên lui về sau bên trầm giọng nói. Đôi mắt thâm thúy lóe bi thương cùng bi thống: Vì cái gì? Người vì cái gì muốn ngăn cản ta giết nàng? Chẳng lẽ ta thật sự đoán sai sao? Người cùng Quân tương tự mà thôi sao? Hết thấy đều là trung hợp thôi sao? Hết thấy chính là ta si tâm vọng tưởng thôi sao?

Trong mắt Cần Hiên đau xót thật sâu đánh vào trong lòng Thánh Quân, nàng cũng không phải thật sự muốn cứu Thành Vũ Doanh, nhưng nàng chính là một quân cờ, cờ giả chân chính chưa xuất hiện nàng còn có giá trị, Cần Hiên chẳng đã nói muốn cùng ta đánh ván cờ này, vì sao lại hăm thân trong cục, trở thành quân cờ trong cục, mà thiếu chút nữa hủy hết bố trí của ta đâu?

“Thành Vũ Doanh chịu chết đi.” Cần Hiên nổi giận gầm lên một tiếng, phi thân dựng lên, một cái lác mình lướt qua Thánh Quân, chích hướng kia đánh một chưởng, một chưởng này mang theo nội lực chính là người giang hồ bình thường cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, huống chi là Thành Vũ Doanh này không hề có võ công đâu?

Thánh Quân khi Cần Hiên vừa hành động liền biết ý tưởng của hắn, khi một chưởng của Cần Hiên sắp đánh trúng Thành Vũ Doanh thân hình chợt lóe, đột nhiên xuất thủ cùng chưởng lực của Cần Hiên đánh nhau, nhất kích này là cho hai người lui từng bước, Cần Hiên đã sớm dự đoán Thánh Quân sẽ ra tay, vừa đứng định thân hình xoay tròn bốn phía lập tức mang theo một cỗ khí mãnh mẽ, nghĩ thừa dịp Thánh Quân còn chưa phản ứng lại giết Thành Vũ Doanh.

Thánh Quân cả kinh, y bào trắng noãn vung lên, lập tức đem Thành Vũ Doanh cả người cuốn lên, tránh được công kích Cần Hiên, hướng không trung ném đi, Thành Vũ Doanh lập tức như chỉ rơi xuống, thảng thốt ngã ở trên cỏ ‘phanh’ một tiếng, tuy không có chết nhưng phỏng chừng cả người xương cốt tất cả đều mau gãy, nàng đau nước mắt chảy ròng ròng, hơn nửa toàn bộ chính là nằm uos sấp, vừa nhấc khỏi mặt đất miếng toàn bần, so le thêm vài cây cỏ, miễn bàn có bao nhiêu chặt vật, phỏng chừng từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ không hay ho như thế, chặt vật quá.

Cần Hiên thấy Thành Vũ Doanh lại chạy thoát khỏi tay mình lần nữa giữa mặt lên trời thét một tiếng, tựa như phát điên không thèm để ý tới sự cản trở của Thánh Quân mà lần nữa công kích mãnh liệt về phía Thành Vũ Doanh, đương nhiên là Thánh Quân vẫn ra tay ‘giúp đỡ’.

Một người muốn giết một người muốn cứu, hai người đương nhiên là sẽ đánh nhau, Cần Hiên mỗi lần xuất chiêu đều bị Thánh Quân ngăn lại, hắn phi thân lên thánh Quân cũng bay lên theo, hai người lại giao chiến trên không trung.

Sự xuất hiện của Thành Vũ Doanh, sự cứu giúp của Thánh Quân hi vọng bị dập tắt, khiến cho Cần Hiên không màng đến tất cả mọi thứ mà xuất toàn lực công kích Thánh Quân. Nếu y thật sự không phải nàng, thế thì hà tất hắn phải hạ thủ lưu tình? Ngăn hắn giết Thành Vũ Doanh thì phải chết! Ra tay càng độc, càng quyết liệt hơn....

Thánh Quân né tránh, nàng thật sự không muốn ra tay với Cần Hiên, nhưng Cần Hiên ra tay ngày càng nhanh, ngày càng lợi hại, nàng sắp không tiếp chiêu nổi nữa, chỉ đành ra tay ứng chiến mà thôi.

Một thân ảnh trắng một xanh thoát lên thoát xuống, một người ra tay mãnh liệt, thế như chớp nhoáng động tác đầy uy lực, một người thì phiêu dật như mây trôi nước chảy, tựa như không động thân hình lại không ngừng biến ảo, ra tay nhanh như chớp, hai người tỷ võ mà cứ như đang múa, thật sự là đặc sắc, nội công hình thành hai cỗ khí lưu cường liệt xung quanh, làm người khác không thể đến gần.

Hai người đang đối chiến nháy mắt mà đã qua không dưới trăm chiêu nhưng hai người vẫn không hề hấn gì, mà Thành Vũ Doanh dưới sự bảo vệ của Thánh Quân thì lại thương tích đầy mình, trước không nói đến vì bị nội công của hai đại cao thủ chèn ép đến lực phủ ngũ tạng suy nửa thì đảo lộn, chỉ riêng mỗi chiêu mà Cần Hiên xuất ra sự ra tay tương trợ của Thánh Quân cũng đủ khiến nàng ta té nghiêng té ngã rồi, có thể nói là toàn thân trên dưới chẳng có chỗ nào lành lặn, tuy không chết nhưng cũng mất nửa cái mạng.

Hai người Cần Hiên, Thánh Quân từ trên cây đánh đến trên hồ, từ trên hồ lại đánh trở lại bên bờ hồ, bỗng Thánh Quân phát tay áo một cái, bàn tay giấu dưới tay áo đồng thời công kích về phía Cần Hiên lát sau đã điểm được vào huyệt của Cần Hiên, đem kẻ đang phần nộ là hắn trấn định lại.

“Thánh Quân mau thả ta ra.” Thân thể Cần Hiên không thể động đậy, chỉ có thể tức giận la hét, lửa giận bắn về phía Thánh Quân, không khí chung quanh lạnh xuống âm độ, tuy chịu sự chi phối của Thánh Quân nhưng lại toát lên bá khí vương giả, khí thế ngùn ngụt làm cho người ta chịu một loạt áp lực vô hình, phảng phất như hắn không phải một người đang chịu khống chế mà là một bậc vương giả tôn quý ngạo kiêu chúng sinh.

“Ừ, Hoàng Anh đưa Vũ cô nương nghỉ ngơi.” Thánh Quân tựa như không nghe thấy tiếng hét giận dữ của Cần Hiên xoay người lại hai tay chấp sau đầu nhiên phân phó.

Thánh Từ, Hoàng Anh lập tức cười tùm tùm đến bên cạnh đi, cười tà ác đi về phía Thành Vũ Doanh cả người nhếch nhác đang bò dưới đất, trong mắt lóe sáng có nhìn thế nào đi nữa cũng thấy giống như hồi lang đang săn thú.

Thành Vũ Doanh sắp chỉ còn nửa cái mạng nhưng khi nhìn thấy hai con lang kia, không không.... Là Thánh Từ, Hoàng Anh cười độc địa đi về phía mình không biết lấy sức lực từ đâu lại có thể giả vờ mà lùi về sau, nước mắt đầm đìa đầy về sợ hãi, đặc biệt là tia sáng như đang trông thấy con mồi trong mắt mấy nàng khiến nàng ta sợ hãi đến bần rùn toàn thân, cứ như thế ác quỷ đang muốn đến ăn thịt nàng, đối diện với sự giết chóc của Cần Hiên nàng ta cũng chưa từng sợ thế này....

“Ây da, Vũ cô nương sao cô lại thành ra thế này, còn run rẩy lợi hại thế kia? Chắc bị thương không nhẹ đâu nhỉ! Không sao, chỉ cần ta giúp cô châm vài cái đũa bảo cô sẽ khỏe như rồng như hổ ngay lập tức, phục hồi lại mỹ mạo.” Hoàng Anh bước lên trước một bước, đưa tay ‘diu’ Thành Vũ Doanh dậy, ‘đau lòng’ nói, cười đến rất chi là đáng yêu vô hại.

“Không sai, có Anh Anh ở đây, cô không cần sợ có đúng hay không? Tiểu quái quái...” Một tay Thánh Từ đặt trên vai Thành Vũ Doanh, vẻ mặt ‘cô cứ yên tâm’ đưa một tay khác ra, một con bò cạp nhỏ đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay nàng, đưa đến trước mặt Thành Vũ Doanh cười nói.

“Hu hu...” Thành Vũ Doanh vốn đã sắc mặt trắng bệch, trong chốc lát thì cắt không còn giọt máu, ngay đến sức nói chuyện cũng không có, duy chỉ có tiếng khóc vô lực mà thôi, da đầu tê dại, muốn chạy nhưng lại không động đậy được, hai chân mềm nhũn nếu không phải hai người Hoàng Anh, Thánh Từ diu dắt nàng, thì nàng đã té ra đất rồi, toàn thân run rẩy không ngừng tựa như gió thu làm rụng lá, thật là đáng thương. Bây giờ ngay đến ý nghĩ muốn chế nằng cũng đã có, vừa nhìn thấy con bò cạp độc kia, nàng lại nhớ đến tối qua đi dạo một vòng quanh quý môn quan, vừa nghĩ đến kim châm của Hoàng Anh nàng lại nhớ đến chuyện bị thăm sau khi đi dạo một vòng quý môn quan trở về, sự đau khổ sống không bằng chết đó đến giờ vẫn đang dày vò nàng...

Thánh Từ, Hoàng Anh mặc kệ nàng đáng thương thế nào! Đỡ nàng ta về phòng ‘chữa trị’, hừ, vốn tưởng rằng nàng ta chỉ là nữ tử cùng hợp mưu với Bách Hiên Sinh mà thôi, không ngờ lại là Thành Vũ Doanh mà các nàng hận nhất, hừ hừ.... Thật không ngờ hôm nay nàng ta lại rơi vào trong tay các nàng, tối qua thật sự là quá dễ dãi cho nàng ta rồi, sớm biết thì đã chinh nàng ta tới chết, để nàng ta biết cái gì gọi là ‘không phải không báo, là thời gian chưa tới mà thôi’ nhưng bây giờ cũng chưa muộn mà. Hi hi....

“Giúp Vũ cô nương trị thương cho tốt, bốn tọa không muốn thấu Vũ cô nương lại bị thêm bất kì thương tích nào nữa.” Ngay lúc Thánh Từ, Hoàng Anh đang chuẩn bị đưa Thành Vũ Doanh đi chuẩn bị chiêu đãi cô ta, thì lời nói có thâm ý khác của Thánh Quân nhàn nhạt truyền đến tai của Thánh Từ Hoàng Anh.

Nhìn bộ dáng của mấy nàng, Thành Vũ Doanh này chỉ sợ đi vào mà không ra được. Bây giờ nàng ta chưa thể chết được, trò chơi mới có thể tiếp tục, ván cờ mới có thể đi tiếp.

Lời của Thánh Quân khiến cho ánh mắt tuyệt vọng của Thành Vũ Doanh như sáng trở lại, rốt cục thì nàng cũng thoát được một kiếp, nhưng lại không biết kiếp nạn thực sự của nàng chỉ mới bắt đầu.

“Môn chủ.” Thánh Từ, Hoàng Anh bất mãn kêu một tiếng, nhưng lại bị một thế tay của Thánh Quân ngăn lại, giận dỗi đi Thành Vũ Doanh rời đi.

Người biết chân tướng là Thánh Từ thật sự không thể hiểu nổi: Hôm qua môn chủ hạ lệnh rõ ràng sớm đã biết người được gọi là Vũ cô nương chính là Thành Vũ Doanh nhưng sao hôm nay bỗng dung lại đối xử tốt với Thành Vũ Doanh như vậy, không chỉ khắp nơi ngăn cản Căn vương gia giết nữ nhân này, còn ngăn cản hai người các nàng chơi chết nàng ta. Lấy ân oán của môn chủ và Thành Vũ Doanh sao có thể đối xử tốt với Thành Vũ Doanh như vậy? Hay là môn chủ có dự tính khác?

“Đừng đi, Thánh Quân, bốn vương lệnh cho người giải huyết đạo cho bốn vương ngay lập tức.” Nhìn thân ảnh dần biến mất khỏi tầm nhìn của hắn, Căn Hiên không khỏi tức giận mà thét lên, phần hận nhìn thẳng người trước mắt, thủ hạ thông huyết đạo nhưng phát hiện căn bản không thể đã thông, thủ phát điểm huyết của y quả thực kỳ lạ.

“Vương gia, ngài còn nhớ tình cảnh chúng ra đánh ván cờ hôm qua chứ?” Thánh Quân đưa mắt tiễn ba người rời khỏi, rồi mới đi đến bên người Căn Hiên nhưng lại không nghe lời Căn Hiên giải huyết đạo cho hắn, mà nhìn sâu vào mắt Căn Hiên nhàn nhạt nói.

“Ván cờ?” Ánh mắt phần nộ của Căn Hiên trầm tĩnh lại, tựa như nhớ ra mà lẩm bẩm nói. Tình cảnh ván cờ ngày hôm qua hiện rõ trước mắt, lời ẩn trong lời, bọn họ đã nói phải cùng nhau đánh xong ván cờ này, chẳng lẽ... Thánh Quân sớm đã biết nàng ta chính là Thành Vũ Doanh, cho nên mới....

“Xem ra vương gia đã nhớ ra rồi.” Thấy con giận của Căn Hiên đã dần lắng xuống, đôi mắt thâm thúy bình tĩnh lại, trầm ngâm nhìn y, Thánh Quân ý vị sâu xa cười nói, vươn tay giải huyết cho Căn Hiên.

“bốn vương mặc kệ Thành Vũ Doanh đến đây có mục đích gì, Thánh Quân bày bố nước cờ này ra sao, giết Thành Vũ Doanh báo thù cho Quân là mục đích sống duy nhất của ta, vì vậy, hôm nay Thành Vũ Doanh phải chết.” Căn Hiên vừa khôi phục lại hành động và năng lực lập tức đuổi theo công kích Thành Vũ Doanh lần nữa. Hắn đi nước này cũng chỉ là vì tìm Thành Vũ Doanh mà giết nàng, báo thù cho Quân, bây giờ nàng ta tự mình đưa tới cửa sao hắn có thể bỏ qua được.

“Vương gia cho rằng Mạc Quân sẽ hy vọng ngài làm vậy sao?” Ngay lúc Căn Hiên đáp sửa phi thân rời đi, đằng sau truyền đến tiếng hỏi ngược lại của Thánh Quân, thành công khiến cho Căn Hiên dừng động tác lại.

“Có ý gì?” Mối Căn Hiên khẽ run xoay người lại hỏi, ánh mắt nóng rực nhìn sâu vào đôi mắt trông thù có vẻ điềm đạm nhưng thật ra là đang dậy sóng của Thánh Quân, ánh mắt thật quen thuộc biết bao.

“Nếu như Mạc Quân hi vọng ngài có thể tạm thời bỏ thù hận xuống để cùng bốn tọa ‘đánh cờ’ với những người phía sau Thành Vũ Doanh thì sao? Thành Vũ Doanh đáng chết nhưng còn có người phía sau nàng ta, vương gia cho rằng giết Thành Vũ Doanh là có thể báo thù cho Mạc Quân sao?” Thánh Quân xoay người vừa đi lên phía trước, vừa nhàn nhạt nói. Y biết Căn Hiên cần thời gian để suy nghĩ, y cũng tin tưởng rằng Căn Hiên sẽ nghĩ thông. Những lời này nói ra, tất sẽ làm tăng thêm nghi ngờ của Căn Hiên, bây giờ nàng không cách nào đối diện được với ánh mắt hoài nghi của Căn Hiên.

“Đây thật sự là cách nghĩ của Quân sao?” ngay lúc Thánh Quân sắp sửa biến mất ở hồ nước, giọng nói giàu từ tính của Căn Hiên bỗng truyền tới khiến cho thân ảnh phía trước của Thánh Quân bỗng khựng lại, nhưng lại không nói lời nào rời đi.

“Quân chỉ cần là ý nguyện của nàng, ta nhất định sẽ nghe theo nàng.” Nhìn thân ảnh màu trắng đi xa, mắt Cẩn Hiên mang theo sự kì vọng mà nói lầm bầm.

Mấy ngày sau Thành Vũ Doanh dưới sự chữa trị của Hoàng Anh đã hoàn hảo như cũ, tiếp tục kế hoạch. ...

Cẩn Hiên trầm ngâm ngồi trước thư án, cảm bức họa của Quân, đây là Ngao Quân thân mặc nữ trang, dịu dàng mà nhìn, phảng phất như Ngao Quân ở trước mắt hắn vậy, sự kinh diễm khi đó khắc thật sâu trong tim hắn, hòa làm một thể với hắn.

Vài tiếng gõ cửa ‘cốc cốc’ khe khẽ làm gián đoạn duy nghĩ của Cẩn Hiên, kéo thần trí hắn lại từ trong hồi ức.

“Vào đi.” Nhẹ nhàng bỏ cuộn tranh trên tay xuống, nhàn nhạt lên tiếng.

Một thân ảnh yếu ớt đi vào, chưa nói lời nào đã rơi lệ, đôi mắt đầm đìa lệ châu hơi cuoj lại khổ sở tội nghiệp mà run rẩy đứng trước cửa, run giọng cất tiếng nói: “Tam. ... Tam ca ca. ...”

Một câu tam ca ca khiến cho Cẩn Hiên ngẩng đầu lên, mặt lạnh lẽo, lạnh băng nhìn về phía Thành Vũ Doanh đang run rẩy bàn tay bỏ dưới bàn siết chặt, cuối cùng vẫn từ từ thả lỏng ra, không có bất kì động tác nào mà bắn thẳng vào Thành Vũ Doanh, khí thế mạnh mẽ đè nén tới nỗi suýt nữa thì Thành Vũ Doanh phải bỏ chạy lấy người, trong phóng thoáng chốc đã thành ‘mùa đông’.

“Tam ca ca, Vũ Doanh biết sai rồi, huynh hãy nể mặt phụ vương của muội tha thứ cho Vũ Doanh lần này đi.” Thành Vũ Doanh lấy hết dũng khí bước mạnh về phía trước, ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống đất, khóc lóc cầu xin tha thứ. Đáng về đó có bao nhiêu là thành khẩn, bao nhiêu là hối hận.

Cẩn Hiên đứng dậy, mặt không biểu cảm mà đi lướt qua Thành Vũ Doanh đang quỳ dưới đất, muốn ra khỏi phòng, căn bản xem như là không có người này.

Chỉ là Cẩn Hiên còn chưa ra khỏi phòng, Thành Vũ Doanh đã mạnh mẽ ôm lấy hai chân Cẩn Hiên vô cùng đáng thương mà nói: “Tam ca ca. ... đừng bỏ mặc Vũ Doanh, hu hu. ... Vũ Doanh biết sai rồi, cũng đã gặp báo ứng, hu hu. ... Muội thừa nhận là muội đã bày kế khiến huynh và Mạc Quân tỷ tỷ hai người phân ly, đây cũng chỉ là bởi muội quá yêu huynh, muốn ở cùng huynh, hu hu. ... Nhưng thật ra lúc đó muội không hề nghĩ là sẽ hại chết Mạc Quân tỷ tỷ, là Thất Sát hấn gạt muội, muội cũng bị gạt giống như Mạc Nguyệt Oánh, những lời nói lúc ở hi đường là do lúc đó muội bị sự đồ kị làm cho đầu óc mụ mị, đây không phải lời nói thật lòng của muội. Tam ca ca. ... huynh phải tin muội! Kẻ thật sự hại chết Mạc Quân tỷ tỷ là Thất Sát! Tam ca ca. ...” tiếng khóc lóc yếu ớt, thút thít kia thật sự là nhìn mà thấy thương.

“Buông tay.” Cẩn Hiên chẳng buồn liếc mắt Thành Vũ Doanh lấy một cái, lạnh lùng nói. Hai tay đã nắm chặt tới nỗi móng tay đâm sâu vào trong da thịt, hắn đang nhẫn nhịn, đang cố gắng không chế bản thân, hắn thật sự muốn một chương đáng xuống đĩnh đầu Thành Vũ Doanh.

“Không buông, hu hu. ... Tam ca ca, huynh không tha thứ cho Vũ Doanh, Vũ Doanh sẽ không buông, hu hu. ...” Thành Vũ Doanh quật cường ôm chặt lấy hai chân Cẩn Hiên, quật cường khóc lóc mà nói.

“Thành Vũ Doanh, đừng khiêu chiến với tính nhẫn nại của bản vương, nếu như không phải hứa với Thánh Quân không giết người ở nơi này, ngươi tưởng bây giờ ngươi còn có thể sống được sao?” Cẩn Hiên chau mày, lạnh giọng nói một cách vô tình.

“Hu hu. ... Tam ca ca. ...” Thành Vũ Doanh ra vẻ bị thương tuyệt vọng khổ sở lại thâm tình nhìn Cẩn Hiên, cất tiếng gọi. Nàng ta biết có sự ‘bảo vệ’ của Thánh Quân, Cẩn Hiên sẽ không ra tay giết nàng, cho nên mới dám tới tìm Cẩn Hiên, thực thi kế hoạch của nàng ta.

“Cút.” Cẩn Hiên không cho Thành Vũ Doanh mở miệng, một chữ lạnh lùng vô tình tuôn ra khỏi miệng hắn.

“Hu hu. ...” Thành Vũ Doanh tựa như tuyệt vọng mà từ từ đứng lên, đi về phía cửa nhưng tại lúc sắp bước ra khỏi cửa, xoay mạnh người lại, nước mắt chưa khô mà lo lắng nói: “Tam ca ca, bọn người Bách Hiểu Sinh không phải người tốt, bọn họ muốn đoạt bí kíp của Thánh Quân, tam ca ca huynh phải báo cho Thánh Quân cẩn thận đó! trên người Bách Hiểu Sinh có ‘bách hoa nhiều cân tẩn’ là chuẩn bị dùng để đối phó Thánh Quân, huynh phải báo Thánh Quân giữ bí kíp cho tốt, tuyệt đối không thể để rơi vào tay loại tiểu nhân như Bách Hiểu Sinh.

Cuối cùng Cẩn Hiên mới liếc mắt nhìn Thành Vũ Doanh, nhìn tới nỗi tim Thành Vũ Doanh đập thật mạnh, si mê mà nhìn Cẩn Hiên. ...

Cẩn Hiên từ từ mà giương lên một nụ cười lạnh, lãnh đạm nói: “Cái này không cần ngươi phí tâm, phòng của Thánh Quân há có thể để đám người Bách Hiểu Sinh vào được.”

“Thế. ... Vũ Doanh yên tâm rồi, Vũ Doanh đi trước đây.” Thành Vũ Doanh lưu luyến không rời mà nhìn Cẩn Hiên một cái, xoay người thật sự dời khỏi căn phòng. Mục đích đã đạt được, không đi thì còn ở lại làm gì nữa? Khí lạnh của Cẩn Hiên đè ép tới nỗi nàng không chịu nổi.

Thành Vũ Doanh vừa rời khỏi, Cẩn Hiên cũng rời theo, thẳng hướng phòng của Thánh Quân mà đi. ván cờ đã đi đến bước này rồi, chân tướng sắp lộ ra. Mà Thánh Quân. ... Gương mặt thật của ngươi có phải cũng nên để bản vương xem một cái hay không.

Bách Hiểu Sinh và các chương môn lại tụ tập tại phòng Bách Hiểu Sinh bàn mưu, lấy cái danh mỹ miều là thương thảo xem tương trợ Thánh Quân lần này ra sao, nhưng lần nào cũng đem chuyện đoàn chính gạt bay tít bên ngoài.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa làm gián đoạn cuộc bàn mưu bí mật của bốn người, sắc mặt hoảng hốt cầm vũ khí của mình lên, Bách Hiểu Sinh đi đến bên cửa phòng, cố gắng không để mình run rẩy, bình tĩnh nói: “Ai?”

“bách môn chủ, là ta.” Ngoài cửa phòng truyền đến giọng nói nhu mì mà sốt ruột của Thành Vũ Doanh.

“Là Vũ cô nương.” Bách Hiểu Sinh thờ phào nhẹ nhõm một hơi, mở cửa phòng để Thành Vũ Doanh đi vào.

Thành Vũ Doanh vừa vào phòng hơi thở dốc, khuôn mặt vốn trắng bệch giờ nhiễm hồng, bốn nam nhân có mặt tại đó nuốt nước miếng, vẻ mặt mê mẩn nhìn nàng ta.

Mà Thành Vũ Doanh thì lại tựa như không nhìn thấy người khác, sốt ruột kéo lấy cánh tay Bách Hiểu Sinh nói: “Bách môn chủ, ta biết bí kíp và bản đồ kho báu của Thánh Quân ở đâu?...”

Lời còn chưa nói xong giọng nói của bốn người nhất tề cất lên: “Ở đâu?” Ánh mắt mê mẩn thoáng chốc đã sáng trở lại, lóe lên sự tham lam và khát vọng.

“Ân?” Dường như vậy giờ Thành Vũ Doanh mới phát hiện ra trong phòng còn có người khác, nhất thời bị dọa đến trợn to mắt, nhìn ba người trước mặt, lén đưa mắt nhìn Bách Hiểu Sinh một cái, ý rất rõ ràng: Ta có cần phải nói không?

“Khụ, ở đây không có người ngoài, Vũ cô nương mau nói đi.” Nhận được ánh mắt Thành Vũ Doanh đưa qua, Bách Hiểu Sinh không được tự nhiên mà khẽ ho một tiếng. Trong lòng thì lại không ngừng trách Thành Vũ Doanh sợ ý như vậy, không nhìn rõ trong phòng còn có người khác hay không, thì đã nói toẹt ra, giờ có muốn dấu cũng không kịp.

“Ừm, Lăng công tử là người quen cũ của ta, từ chỗ hắn ta biết bí kíp và bản đồ kho báu của Thánh Quân giấu bên người y, y vẫn luôn mang theo bên mình.” Thành Vũ Doanh gạt đầu đem tin tức nghe ngóng được nói ra. Cần Hiên trong mắt mọi người chỉ là một người bình thường tên Lăng Hiên mà thôi.

“Ha ha.... Vũ cô nương lần này đã lập công lớn rồi.” Bách Hiểu Sinh kích động nắm chặt tay Thành Vũ Doanh tâm tình cực kì vui vẻ mà ha ha cười lớn. Bọn họ đã chuẩn bị mọi chuyện đầu ra đáy cả rồi, chỉ thiếu việc tìm ra bí kíp và bản đồ kho báu mà thôi, thật không ngờ nhanh như vậy mà đã có thể biết được bí kíp để đâu, đây cũng có thể nói là hắn cách vị trí vô lâm chỉ còn lại gần thêm một bước nữa rồi, ha ha....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 84: Mời Quân Vào Vại

Trong đại đường, Thánh Quân ngồi trên vị trí chủ tọa, Cần Hiên ngồi bên người nàng, phía sau Y Thiên Y Hàn đứng hai bên. Bên trái phía dưới là các chủ Thánh Tiên Môn cùng Hoàng Anh, Ngụy Tử Tề, bên phải là Đoạn Chính Phi cùng các chương môn. Một bên khói lư hương lượn lờ, mùi trầm hoa tràn ngập toàn bộ đại đường.

Thánh Quân mặt mang lụa trắng, đôi mắt sâu không lường được nhìn không ra cảm xúc gì, trên trán hai sợi tóc bạc bay bay, nhìn hấn tang thương cùng không tầm thường như vậy, làm cho người ta không dám ngưỡng mộ. Cần Hiên bộ mặt không biểu tình, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào Thánh Quân, còn lại người của Thánh Tiên Môn cười rộ làm cho người ta mao cốt dựng lên, Ngụy Tử Tề nhưng thật ra cùng Hoàng Anh thực vui vẻ thấp giọng trò chuyện. Đoạn Chính Phi nhìn một màn trước mắt trong lòng luôn có dự cảm không tốt, tứ đại chương môn đêm nay rất quái, mà Thánh Quân nhưng lại gặp bọn họ, lại làm cho hắn khó hiểu, tổng cảm thấy có cái âm mưu gì đang nổi lên. Tứ đại chương môn về mặt ý cười nhìn Thánh Quân, ngẫu nhiên một tia ánh sáng lộ ra tham lam cùng tàn nhẫn.

“Đa! Vũ cô nương như thế nào chưa có tới? Bách môn chủ.” Thánh Tranh dẫn đầu mở miệng cười nói, đánh vỡ sự yên tĩnh trong đại đường, mặt hoa đào tà nghệ hưng phấn mà lại khản trương nhìn tứ đại chương môn.

“Tại hạ nghĩ trường hợp này Vũ cô nương không thích hợp tham dự, huống hồ nàng thân mình không tốt, tại hạ để cho nàng ở trong phòng nghỉ tạm.” Bách Hiểu Sinh chuyển hướng Thánh Tranh cười nói, góc mắt có ý vô tình nhìn lư hương, nhanh....

“Ngạ? Kỳ thật cũng có thể để cho nàng tới! Cũng không phải cái đại sự gì, huống chi được bản thân y điều trị, nàng hiện tại thân thể nhưng là ‘trắng’. Huống chi.... Ân, nàng huân hương như thế làm cho người ta vui vẻ thoải mái, nàng không đến thật sự là đáng tiếc, nói không chừng đối thân thể nhu nhược của nàng còn có ích đâu.” Hoàng Anh vừa nghe đến lời nói Bách Hiểu Sinh liền đình chỉ cùng Ngụy Tử Tề nói chuyện phiếm, có thâm ý khác cười nói.

“Đừng.” Bách Hiểu Sinh bị Hoàng Anh cười có thâm ý khác nhìn xem mồ hôi lạnh rơi, liên tục nói đúng, ý cười kia giống như nàng đã sớm biết rõ bọn họ, nàng cố ý nhắc tới huân hương có phải hay không nhìn ra cái gì?

“Đoạn minh chủ, môn chủ cùng Lăng công tử đều đã muốn đến đây, có cái phương pháp gì giải quyết có thể nói.” Thánh Thanh gian gian cười nhìn Đoạn Chính Phi bắt đầu hơi nhíu mi nói. Phòng chừng chỉ có hắn một người còn không biết gì, là nên nói hắn rất thành thật hay nên nói hắn ngu ngốc đâu? Bất quá hiện tại tựa hồ cũng có chút hoài nghi....

“không chừng môn, tự ngươi nói đi.” Đoạn Chính Phi đối Không chừng môn nói, bọn họ chỉ bảo hần thính Thánh Quân cùng vương gia đi ra, cũng không có nói hần là cái phương pháp gì giải quyết, bọn họ tựa hồ có chuyện gặt hái.

“Thánh Quân, tại hạ nghĩ đến phương pháp duy nhất. ... Đó là làm cho Thánh Quân giao bí kíp cùng tàng bảo đồ ra, như vậy giang hồ nhân sĩ liền sẽ không tái quấy rầy thanh tịnh của Thánh Quân, Thánh Quân nghĩ như thế nào?” Không quyền phái chừng môn vung tay áo đứng lên, vẻ mặt tàn nhẫn lạnh lùng cười nói, một chút cũng không có cung kính Thánh Quân, chân diện mục lập tức lộ ra.

“Không chừng môn ngươi nói cái gì?” Đám người Thánh Quân còn chưa nói chuyện, Đoạn Chính Phi kinh sợ nhảy dựng lên, nổi giận nói. Nhưng vừa đứng lên, liền phát giác cả người vô lực lập tức xụi lơ ở trên ghế, không thể tin nhìn chăm chăm về mặt cười đắc ý cùng gian trá của Không quyền, thần kiếm, thiên nhật, Bách Hiểu các chừng môn.

“Đoạn minh chủ chó không phải tai điếc, bản chừng môn nhưng là nói rõ ràng.” Không quyền phái chừng môn vỗ về chòm râu, khinh thường liếc Đoạn Chính Phi một cái, ông tay áo vung lên cười gian trá nói.

“Ha ha....” Ba người Bách Hiểu Sinh cũng ha ha cười lớn vung tay áo đứng lên, ngửa đầu đắc ý đảo mắt nhìn tất cả người Thánh Tiên Môn ngã trên ghế.

“Các ngươi. ... Các ngươi sớm có âm mưu, lợi dụng ta....” Đoạn Chính Phi vô lực trừng mắt nhìn bốn người về mặt gian trá thực hiện được âm mưu âm trầm nói. Hần hiện tại tất cả đều hiểu được, bọn họ từ đầu tới cuối đều lợi dụng hần, lợi dụng hần tiếp cận Thánh Quân, mục đích của bọn họ là bí kíp cùng tàng bảo đồ của Thánh Quân, một hần còn tưởng rằng bọn họ là ‘nhân sĩ chính nghĩa’.

“Ha ha.... Hiện tại mới biết được không khỏi quá muộn đi. Ha ha....” Thần kiếm môn chủ rút ra bảo kiếm, bừa bãi cười lớn nói, nhìn quét bốn phía một kiếm nhắm tới ngay Thánh Quân, lạnh lùng nói: “Đem bí kíp cùng bảo đồ giao ra, có lẽ chúng ta còn có thể xem ngươi đã diệt Thất Sát lâu lo lắng lưu ngươi một mạng.”

Thánh Quân hơi hơi nhấc đôi mắt, lạnh lùng liếc thần kiếm môn chủ, là sắc bén cùng băng hàn như vậy, chỉ liếc một cái liền làm thần kiếm môn chủ tay cầm kiếm run lên, thiếu chút nữa ngay cả kiếm đều rớt, thần sắc tàn nhẫn vừa mới biến mất vô tung, chột dạ cúi đầu.

“thật vô dụng.” Thiên nhật môn chủ một phen đẩy thần kiếm môn chủ ra khinh thường nói, gương mặt trầm ổn lộ ra một cỗ lực lượng không thể thấy được, một phen lắc đại đao đặt lên cổ Thánh Quân hừ lạnh nói: “Hừ, người khác sợ ngươi, ta cũng không sợ ngươi, mau đưa bí kíp giao ra đây, bằng không hừ....” Hần luôn luôn giấu tài chính là vì giờ khắc này.

“Bằng không như thế nào?” Cẩn Hiên lạnh lùng bình tĩnh nói, đôi mắt thâm thúy bắn thẳng ra hàn băng vạn năm, đông lạnh bốn người, cả người rét run, trong mùa hè lại như có tuyết rơi, hảo lạnh.

“Hừ bằng không các ngươi tất cả chết không toàn thây.” Bách Hiểu Sinh chỉnh lại y bào của mình một chút, hừ lạnh nói, người này cùng Thánh Quân giống nhau làm cho người ta từ trong lòng run sợ, kính sợ, quyết không thể lưu lại.

“Phải không?” Thánh Quân lạnh lùng cười, ánh mắt khác thường, một cơn gió nhẹ thổi qua thổi bay hai sợi tóc bạc trên trán nàng, nháy mắt tay khẽ nâng nhẹ nhàng vung lên, đứng lên lạnh nhạt vô ba nói.

Thiên nhật môn chủ cảm thấy một cỗ nội lực mãnh mẽ đánh úp về phía mình, trên tay bảo đao gãy đoạn, chủ nhân của đao cũng bay ra ngoài, nặng nề mà ngã xuống, tay ôm ngực ối ra một mòm máu to.

“Ngươi....” Thần kiếm môn chủ hoảng sợ chỉ vào Thánh Quân, hai chân run mạnh chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, toạ như môn chủ Thiên nhật môn bay đi ra ngoài, cả người nặng nề mà nện trên ghế, làm đệm lưng ghế dựa lập tức hỏng hết, mà thần kiếm môn chủ cũng bị nội thương rất nặng.

Thánh Quân, Cẩn Hiên thẳng tắp nhìn Bách Hiểu Sinh cùng không quyền phái chừng môn không thể tin run run, cùng rút ra vũ khí chính mình về mặt đề phòng tựa vào nhau nói: “Này.... Điều này sao có khả năng? Các ngươi không có việc gì?” bách hoa nhuyển cân tán như thế nào không có hiệu lực đâu?

“bách hoa nhuyển cân tán? Tên này không sai, bất quá chính là bách hoa nhuyển cân tán đã nghĩ mê đảo Thánh Từ ta, các ngươi không khỏi quá coi thường thiên hạ đệ nhất độc, quá coi thường Thánh Tiên Môn chúng ta đi.” Thánh Từ vẻ mặt ý cười trong suốt, khinh thường liếc hai người lạnh run nói.

Thần kiếm môn chủ cùng thiên nhật môn chủ giãy dụa đứng lên, cùng không quyền môn chủ, Bách Hiểu Sinh cùng vẻ mặt sợ hãi nhìn người Thánh Tiên Môn cùng Cẩn Hiên.

“Bỏ sự như vậy còn muốn đoạt bí kíp, chắc chắn.... Thật sự là không biết tự lượng sức mình.” Thánh Tranh bên đùa giỡn ngón tay chính mình bên tà nghệ nhìn bốn người Bách Hiểu Sinh.

“Ngu ngốc như vậy, bị người bán còn giúp người ta kiếm tiền, người như vậy ở trên đời cũng vô dụng, Thành Vũ Doanh đều so với các ngươi thông minh.” Thánh Thanh cũng cười gian châm chọc nói. Tất cả đều bị Thành Vũ Doanh cấp lợi dụng còn không tự biết, thật sự là đáng chết.

“Thành Vũ Doanh?...” bách Hiểu Sinh nháy mắt mờ lớn, đôi mắt sợ hãi lộ ra nồng đậm hận ý cùng cười nhạo. Chẳng lẽ bọn họ hội thất bại chính là bởi vì ở trên đường cứu Vũ cô nương? Nàng chính là nữ tử rắn rết bị người trong thiên hạ khinh thường Thành Vũ Doanh? Ha ha.... Hần đúng là thua ở trên một chữ sắc.

“Ai, trên đầu chữ sắc là một cây đao, các vị kiếp sau đầu thai nhớ kỹ một câu chí lý này.” Thánh Lục hơi hơi thở dài nói, cho bọn hần một lời thập phần ‘thành khẩn’ lại khiến bọn họ nghe càng thêm sợ hãi. Đột nhiên Thánh Lục thần sắc hung ác, trừng mắt nhìn bọn họ một cái: “Các ngươi nghĩ đến bằng

các người có thể thuận tiện lừa gạt mình chứ chúng ta sao? Hừ, theo các người đến một khác kia, nhất cử nhất động của các người đã sớm bị môn chủ biết, hừ....” Thánh Lục lại tìm được cơ hội bắt đầu giáo huấn người.

Trong đại đường duy chỉ còn lại có Thánh Lục niệm kinh, những người khác đều là vẻ mặt mờ hồ lạnh. ...

“Lục tỷ tỷ đừng phí lời với bọn họ nữa, Tiểu tử của ta lâu lắm không uống máu người, lần này có thể uống cho đã rồi, hi hi....” Cuối cùng Thánh Tử không tài nào nhịn được nữa mặt đầy hắc tuyến mà lên tiếng, thấy Thánh Lục dừng lại cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười tà ác nhìn đám người Bách Hiểu Sinh, con rắn nhỏ màu tím bò lên vai nàng, thè lưỡi độc với bọn Bách Hiểu Sinh đầy vẻ thèm khát.

“Ta cũng lâu lắm không hoạt động gân cốt rồi, ha ha....” Thánh Tranh vừa vặn cổ vừa kiêu mị cười mà đi lên phía trước.

“Ta cũng vậy....” Thánh Thanh vừa bóp hai tay. Vừa cười gian tiến lên.

“Tuy nói quân tử động khẩu không động thủ nhưng bản thân tự nhận mình vốn chẳng phải quân tử gì sất? Cho nên....” Thánh Lục vừa lẩm bẩm nói vừa đi lên.

Về mặt của đám người Bách Hiểu Sinh muốn khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu, lúc thì trắng bệch lúc thì xanh mét.... Đêm nay sợ là đêm cuối cùng bọn họ có mặt trên đời rồi đây, hơn nữa còn là chết trên tay người mà bọn họ không nên đắc tội nhất, mấy người này còn đáng sợ hơn cả Thất Sát lâu nữa.

“Tranh, nơi này giao cho người.” Thánh Quân nâng mắt nhìn màn đêm nhàn nhạt nói, thoáng chốc đã cùng Cẩn Hiên biến mất trong đại đường. Nước cờ cuối cùng của người đó đã hạ rồi, bọn họ cũng nên đi nước cờ cuối cùng của mình thôi.

Trong căn phòng thanh nhã, vài hắc y nhân đang mở rương lật tủ tìm cái gì đó, còn một người cũng mặt hắc y nhưng chỉ đứng nhìn, cặp ưng nhân âm thầm bên quét nhìn bốn phía, không bỏ qua bất kì nơi nào.

“Chủ nhân, không tìm thấy.” Bốn hắc y nhân mở rương lật tủ đã tìm khắp cả phòng nhưng không tìm ra được thứ mình cần, mang theo vẻ mặt sợ sệt cung kính nói với chủ nhân của bọn họ.

Nhưng chủ nhân bọn họ lại chẳng hề giận dữ lấy bọn họ ra trút giận như trong tưởng tượng của họ mà giống như là không nghe thấy lời bọn họ nói, chăm chăm nhìn vào nơi đầu giường, con người âm thầm hơi híp lại, mang theo ý cười đi đến bên đầu giường, chiếu theo nguyên lý cung thuật số, sắp xếp vài lượt, bức tường sau giường lập tức xuất hiện một ngăn nhỏ.

Mùng rở sai bước đến, từ trong ngăn lấy ra một quyển sách, trên sách viết ‘thiên khôn bí kíp’.

“Thiên khôn bí kíp, ha ha.... Cuối cùng mi cũng là của ta, ha ha.... Giờ chỉ còn thiếu thiên can kiểm nữa thôi, mi yên tâm, rất nhanh nó sẽ ở cùng mi, ha ha....” Tiếng cười cuồng vọng đầy vẻ tàn khốc vô tình làm cho những hắc y nhân khác phải run rẩy, trong màn đêm yên tĩnh lại âm thầm và khủng khiếp đến vậy.

“Chuyện nên làm ta đều làm cả rồi, nên đến lúc người thực hiện lời hứa rồi đó.” Thành Vũ Doanh đi đến gần thủ lĩnh hắc y nhân, nói với vẻ lạnh băng, trong mắt đầy chán ghét.

“Sao? Nhanh vậy đã muốn rời khỏi ta rồi à, ha ha.... Thật không nghĩ đến việc ở lại bên ta sao, người biết đấy ta có thể đem đến cho người khoái lạc rất lớn, không phải sao?” Thủ lĩnh hắc y nhân nhướn mày ghé đến bên tai Thành Vũ Doanh thì khẽ nói một cách mờ ám, con người híp lại đầy vẻ nguy hiểm. Nữ nhân của hắn dù chết hắn cũng sẽ không để nàng đi theo người khác, cho dù chỉ là nữ nhân để hắn chơi đùa, đợi hắn luyện thành thần công, Âu Dương Cẩn Hiên tất phải chết.

“Người muốn nuốt lời?” Thành Vũ Doanh khẽ đẩy hắn ra, phòng bị nhàn nhàn mà nói. Nàng sợ sau khi hắn có được thứ hắn muốn thì sẽ nuốt lời, suy cho cùng thì hắn không phải là một ‘chính nhân quân tử’ gì.

“Ha ha.... Người yên tâm, đối với người ta sẽ không nuốt lời, đợi ta lấy được Thiên can kiểm, si tình đan ta sẽ đưa cho người.” Hắc y nhân tựa như không để ý đến thái độ của Thành Vũ Doanh đối với hắn, ha ha cười lớn nói, tiếng cười trầm thấp khiến cho lòng Thành Vũ Doanh cảm thấy bất an, Thành Vũ Doanh vẫn nghi ngờ nhìn hắn, tâm cơ nam nhân trước mắt quá thâm sâu, quá khó nắm bắt, ai cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

Thành Vũ Doanh và hắc y nhân vừa ra khỏi phòng thì một giọng nói lãnh mạc cất lên: “Nếu các vị đã giá lâm vào lúc khuya sao không ở lại thêm chút nữa, cũng để bốn tọa trọn đạo chủ nhà.”

Đám người Thành Vũ Doanh cả kinh, ngẩng đầu chỉ thấy một thân ảnh trắng, một xanh dần dần đi ra khỏi bóng đêm, hiện ra trước ánh trăng, là đáng vẻ ngạo nhiên độc lập.

“Tam ca ca....” chân Thành Vũ Doanh nhũn ra, đầy vẻ khiếp sợ nhìn khuôn mặt không biểu tình của Cẩn Hiên, chợt dạ cúi đầu, lẩm bẩm nói, muốn biện giải cho bản thân nhưng vừa đụng đến ánh mắt lạnh lùng kia, thì một câu cũng chẳng nói lên lời.

Cẩn Hiên chẳng buồn liếc mắt đến Thành Vũ Doanh lấy một cái, hai tay chấp phía sau ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào hắc y nhân trước mắt.

“Sao các người lại xuất hiện ở đây?” nhân mâu của thủ lĩnh hắc y nhân khẽ híp, nhìn thẳng vào Thánh Quân âm thầm nói. Không phải bọn họ nên ở tiền đường đối phó với đám người Bách Hiểu Sinh sao? Sao bỗng dưng lại xuất hiện ở đây, hơn nữa nhìn bộ dáng như đã đứng ngoài đợi rất lâu. Rốt cục là đã sai ở đâu? Mọi thứ đều làm sạch sẽ gọn gàng như vậy cơ mà.

“Đây là nở của bốn tọa hội như vậy không phải hơi quá tuyên bố đoạt chủ quyền rồi ư? Thất Sát...” Ánh mắt sâu không lường được của Thánh Quân mang đầy vẻ trào phúng giương lên một nụ cười lạnh mà nói, hai chữ ‘thất sát’ cố ý kéo dài.

“Ngươi... Sao ngươi biết bốn tọa là Thất Sát? Ánh mắt của hắc y nhân trầm xuống, sau một lúc cả kinh thì lại giương lên một nụ cười lãnh lẽo tàn khốc, toạ như cảm thấy rất thú vị mà hỏi. Người thiên hạ đều biết Thất Sát lâu đã bị diệt, Thất Sát cũng bị Thánh Quân giết, từ lúc nào mà y lại hoài nghi rằng người chết không phải Thất Sát thật?

“Không thể phủ nhận là các hạ đã che giấu rất tốt, nhưng đáng tiếc, khi Thất Sát giả bỏ chạy lại xúc động ‘tự mình’ thiết kế trận pháp, điều này cũng khó tránh khỏi quá mực cười rồi. Điểm quan trọng nhất, cái âm mưu mà đích thân ngươi bày ra khiến cho bốn tọa càng thêm khẳng định ai mới là Thất Sát thật, càng càng khẳng định thân phận thật sự của ngươi.” Thánh Quân lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Thất Sát, cứ như muốn nhìn thấu hân.

“Ha ha... Thật không ngờ tài trí của Thánh Quân ngươi cũng không thấp hơn võ công của ngươi, ngươi sớm biết thể thân của bốn tọa bị ngươi giết, cũng sớm biết tất cả mọi chuyện nên tương kế tựu kế dụ bốn tọa ra?” đột nhiên Thất Sát bật cười ha ha mà nói, tiếng cười khiến cho người ta sờn hết cả tóc gáy, ánh mắt lóe lên vẻ âm tàn khát máu. Nhưng trong lòng lại cả kinh: Thánh Quân thần bí này thật quá đáng sợ, tài trí và võ công có thể so sánh với thiên hạ đệ nhất quân sư Mạc Quân, ánh mắt của y quá sắc bén, giống như Mạc Quân vậy, ở trước mặt y hẳn tựa như hoàn toàn bị nhìn thấu. Y nói y biết thân phận của hân muốn chỉ cái gì đây? Chẳng lẽ y biết hân là...

“Nếu ngươi đã dấu kín như vậy, không có cách nào tìm thấy ngươi, thế thì đành phải để các hạ đích thân xuất mã tìm bốn tọa.” Thánh Quân nhàn nhạt nói, thanh âm cực thấp đó lại có thể tiếng cười điên cuồng của Thất Sát im bật.

“Sao ngươi có thể khẳng định rằng bốn tọa sẽ đích thân đến?” thất Sát ngưng cười, con mắt lóe lên vẻ khát máu nhìn Thánh Quân, thanh âm nhàn nhạt quen thuộc cho hân cảm giác quen thuộc, đây là ác mộng của hân, khắc tinh của hân.

“Bởi vì thứ trên tay ngươi, ngươi tuyệt đối không yên tâm giao cho người khác, suy cho cùng thì ‘thiên khôn bí kíp’ quá quan trọng với ngươi, không phải sao? Xích các chủ Thánh Xích...” Thánh Quân đi về phía Thất Sát một bước, âm thanh nhàn nhạt thoáng chốc đã trở nên sắc bén kinh người, đặc biệt là khi nói đến hai chữ Thánh Xích, mang theo hận ý và sát khí chưa từng có, ánh mắt điềm nhiên trở nên âm tàn thị huyết, gió lạnh thổi tung hai lọn tóc bạc trước trán, xinh đẹp mà tàn khốc, khí tức âm hàn khiến cho tất cả những người có mặt đều phát lạnh từ đáy lòng.

Cần Hiên cũng bị khí tức âm hàn của Thánh Quân làm cho hoảng sợ, nhũn chặt đầu mày con ngươi bá khí nhìn Thất Sát: Thánh Xích? Thất Sát là Thánh Xích? Điều này sao có thể? Thánh Xích tại lúc huyết hồn thiên can bát quái trận bị phá đã bị Quân giết, sao có thể lại là kẻ làm loạn thiên hạ, gâu hại vô lâm, lâu chủ thất sát lâu – Thất Sát được?... nhưng nếu Thánh Quân đã khẳng định như vậy thì đúng là thật rồi, Thất Sát lâu cũng xác thực là sau khi bọn họ hồi kinh thì mới quật khởi, xem ra lúc đó Thánh Xích vốn chưa chết. Nếu tất cả chân tướng đúng là như vậy, thế việc thất sát lâu luôn đối đầu Quân, lại còn vô duyên vô cớ phái người đi thích sát Quân cũng có thể giải thích được.

Chắc Thánh Quân đã sớm biết Thất Sát là Thánh Xích! Cho nên mới bố trí màn này, mời ông vào vai, để Thánh Xích tự mình lộ diện. Nhưng sao y lại có hận ý lớn như vậy, cũng tựa như rất hiểu hân ta, suy cho cùng thì trước khi y lên làm môn chủ Thánh Tiên Môn thì Thánh Xích đã ‘chết’ rồi mà?

“Sao ngươi biết được?” Con ngươi âm hiểm tàn nhẫn của Thất Sát cũng lóe lên sự kinh sợ thật sâu cùng vẻ không tài nào tin được, bắt giắc lùi về sau một bước, trầm thấp mang theo run rẩy nói. Vẻ âm tàn thị huyết trong mắt Thánh Quân, khí tức lãnh khốc cùng sát khí nồng đậm tản ra trên người dù hân thì cũng không khỏi phát lạnh toàn thân, run rẩy trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 85: Quanh co.

Đôi mắt hung ác nham hiểm của Thánh Xích nhú lại, tàn nhẫn cười lạnh một chút, hân còn có sát chiêu cuối cùng, vung tay lên, lập tức theo bốn phía bay ra năm hắc y nhân, trong đó bốn ánh mắt trống rỗng, giống như không có linh hồn, một cái cầm trên tay cây sáo rất nhỏ.

Thánh Quân biến sắc, cầm trong tay thiên kiếm kiếm lâm bẩm nói: “Phệ hồn thuật?” Thánh Xích quả nhiên có chuẩn bị sát chiêu, lần trước nàng có thể phá phệ hồn sợ chính là may mắn, lần này Thánh Xích sớm có chuẩn bị sợ là khó có thể giết địch.

“Ha ha... Thánh Quân xem ra ngươi đã biết bốn tọa lưu lại một chiêu cuối cùng, ha ha... Dù võ công ngươi cao tới đâu cũng vô dụng, hôm nay ngươi hẳn phải chết, ha ha... Giết...” Thánh Xích khinh tã liếc mắt Thánh Quân một cái, ngửa mặt lên trời cười ha ha, khoe miệng còn chảy máu, mặt nạ sắt dưới ánh trăng chiếu xuống như địa âm khùng bố, lãnh khốc hạ mệnh lệnh.

Hắc y nhân cầm sáo cũng không có lập tức chấp hành mệnh lệnh Thánh Xích mà là nhìn Thánh Xích một chút, trầm tĩnh đôi mắt chợt lóe thị huyết, mang theo hận ý, cũng không đối bọn Thánh Quân mà là đối Thánh Xích.

Đôi mắt sâu không lường được của Thánh Quân mang theo nghi hoặc nhìn về phía hắc y nhân kia, đôi mắt thị huyết kia quen thuộc như vậy, nhưng lại

chính là chột lóc mà qua, mau làm cho Thánh Quân nghĩ chính mình nhìn lầm rồi.

“A...” một tiếng kêu rên trong đêm yên tĩnh có vẻ rõ ràng như thế, một hắc y nhân đã trúng kiếm Cẩn Hiên mà chết.

Nhưng Cẩn Hiên không chút nào dám thả lỏng, bởi vì còn lại ba hắc y nhân xuất thủ càng lúc càng nhanh, càng ngày càng ngoan, làm như nhìn đến đồng bạn bị giết chịu kích thích, lại giống như được ủng hộ của năm hắc y nhân gần nhất mà ba người so với bốn người còn lợi hại hơn, Cẩn Hiên đã có điểm lực bất tòng tâm, càng ngày càng khó chống đỡ, tay trái đã bị đâm một kiếm.

“A... tam ca ca cẩn thận.” Sớm bị dọa ngầy người Thành Vũ Doanh vừa thấy Cẩn Hiên bị thương, thanh âm bén nhọn lập tức vang lên, ngược lại về mặt tàn nhẫn nhìn về Thánh Xích cả giận nói: “Thất sát, còn không cho người của ngươi dừng tay lại, ngươi đáp ứng ta không tổn thương tam ca ca.”

“Ha ha.... Bồn tọa không làm bị thương hắc hắc chẳng lẽ làm hắc hắc chết sao? Vũ Doanh người liền an tâm làm nữ nhân bồn tọa đi! Âu Dương Cẩn Hiên hôm nay hắc hắc phải chết, ha ha....” Thánh Xích nghe vậy liếc Thành Vũ Doanh liếc mắt một cái tàn nhẫn cười lạnh.

“Thất Sát người....” Thành Vũ Doanh trợn mắt trừng thẳng Thánh Xích. Không, nàng không thể để tam ca ca có việc, nàng còn muốn làm Cẩn vương phi, còn muốn cùng tam ca ca vĩnh viễn cùng một chỗ, thất sát người không thể giết tam ca ca....

Nhưng nàng còn không có mở miệng nói chuyện, Thánh Xích giống như biết nàng muốn nói gì, tàn khốc cười hung ác nham hiểm, tàn nhẫn trừng hướng hắc y nhân vẫn đứng bất động tức giận nói: “Không có nghe mệnh lệnh bồn tọa sao? Giết bọn họ.” Thành Vũ Doanh người cho là bồn tọa sẽ vì người tha Âu Dương Cẩn Hiên này kinh dị sao? Ha ha.... Chỉ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, nhưng Thánh Xích ta sẽ không làm.

“Tam ca ca....” Thành Vũ Doanh hai chân mềm nhũn cả người ngồi dưới đất, tuyệt vọng nhìn hắc y nhân còn đấu với Cẩn Hiên, đôi mắt âm ngoan gon nước: Nếu tam ca ca chết, hết thấy nàng làm đều uống phỉ, nàng làm nhiều chuyện xấu như vậy kết quả đúng là công dã tràng? Không, không, tam ca ca là Chiến thần, thiên hạ vô địch, không ai có thể làm hắc hắc bị thương, huống chi còn có Thánh Quân thần bí khó lường, tam ca ca nhất định hội không có việc gì. Nhưng nàng cũng biết phệ hồn thuật, tuy là Thánh Quân cùng tam ca ca võ công cao cường cũng đánh không lại phệ hồn bất tử, hơn nữa thị địch vô công cũng là sâu không lường được, thất sát nói qua hắc hắc võ công cỡ lẽ cũng không dưới hắc hắc, ô ô.... Nàng không cam lòng, Thất Sát, nàng không nên tin tưởng hắc hắc, hắc hắc là tiểu nhân là ma quỷ, nàng không nên tin tưởng lời nói của hắc hắc....

Thị địch thế này mới chậm rãi lên tiếng thối sáo, vì nhắc lên cái khăn đen, thối lên, bốn ánh mắt trống rỗng hắc y nhân trở nên sắc bén, một tia sáng chột lóc mà qua, chậm rãi giờ lên kiếm trong tay, hướng Cẩn Hiên công qua, bọn họ so với hai phệ hồn giả trong thất sát lâu kia càng thêm khủng bố, lợi hại, bọn họ mới chân chính là phệ hồn giả không thể địch.

Cẩn Hiên một người đối phó ba hộ pháp đã thực cố hết sức, hơn nữa tứ đại phệ hồn giả, Cẩn Hiên chỉ có trốn tránh, tận sức tránh đi tứ đại phệ hồn giả, còn lại bị đâm một kiếm.

Thánh Quân cả kinh, thân hình nhất phiêu, hướng thị địch công qua, nàng biết tối trọng yếu là giết thị địch. Nàng nghĩ đúng thị địch này cũng không phải dễ giết như vậy, hắc hắc xoay người nhẹ nhàng liền có thể tránh sát chiêu.

Thị địch nhìn thân ảnh trắng nõn quen thuộc, nháy mắt thất thần, hắc hắc giống thân ảnh tuyệt sắc kia đã thâm nhập cốt tủy, hơn nữa.... Trên tay hắc hắc là thần kiếm tương tự, không, không là kiếm của nàng, như thế nào sẽ ở trên tay hắc hắc? Đôi mắt thị địch co rút nhanh, gắt gao nhìn chăm chăm Thánh Quân, tựa hồ lâm vào nhớ nhung, thẳng đến nồng đậm sát khí đập vào mặt thế này mới hồi phục tinh thần lại, né tránh sát chiêu của đối phương.

Thánh Quân một cái hoàn thân, thiên kiền kiếm vung lên, kiếm khí như thiên la địa võng công đi qua, thị địch lập tức điểm mũi chân một chút, phi thân lên lại vẫn như cũ không tránh được, may mà Thánh Xích phi thân lại đây, dùng mười thành công lực xuất chiêu, chặn lại kiếm khí Thánh Quân, hai người nghiêng người, lui lại phía sau mấy bước, thế này mới dừng lại. Thị địch hiện tại là bảo pháp cuối cùng của Thánh Xích, hắc hắc không thể làm cho hắc hắc có chuyện.

“Tam đại hộ pháp đối phó Âu Dương Cẩn Hiên, đem tứ phệ hồn gọi trở về đến đối phó Thánh Quân, hắc hắc mới là người khó đối phó nhất.” Thánh Xích lập tức phản phó thị địch, đôi mắt hung hiểm nhìn chăm chăm kiếm trên tay Thánh Quân, tàn khốc hạ mệnh lệnh nói. Thiên kiền kiếm som muộn đều là của hắc hắc.

Thị địch lại dấy lên cười lạnh một chút, xuất một chiêu cực mạnh đánh về phía không phòng bị của Thánh Xích, một chiêu này đánh cho Thánh Xích làm hắc hắc bị trọng thương lao đao một cái ói ra một mồm máu to.

“Thị địch người....” Thánh Xích tay ôm ngực, hung ác nham hiểm tràn đầy không thể tin tưởng mắt nhìn thị địch cả giận nói. Hắc hắc dám phản bội hắc hắc sao?

Đôi mắt Thị địch không còn là lãnh nhiệt vô ba, mang theo tà tà ý cười, dưới khăn đen che mặt cũng gọi lên một cái tà tà cười, cười lạnh một tiếng, tiếng sáo vừa chuyển, bốn phệ hồn giả công kích Cẩn Hiên lập tức thay đổi quay sang tấn công tam đại hộ pháp.

Dù là Thánh Quân đã như thế nào gặp biến không sợ hãi cũng bị một màn trước mắt này làm cho cả kinh, hồi thần lại: Lấy Thánh Xích âm ngoan như vậy, hắc y nhân nếu có thể không chế phệ hồn giả liền tỏ vẻ Thánh Xích thập phần tin tưởng hắc hắc. Hắc hắc rốt cục là vì cái gì hội đột nhiên làm phản? Hắc hắc rốt cục là loại người nào?

“A a a....” ba tiếng kêu rên một lần nữa kéo Thánh Quân chú ý, trong lòng cả kinh, chạy nhanh nhìn về phía Cẩn Hiên, lại phát hiện nguyên lai là tam đại hộ pháp đã bị tứ phệ hồn giả giết chết.

Cùng lúc đó thị địch lạnh lùng gọi lên một cái tà tà cười, sáo nhỏ trong tay ném lên không trung, một chiêu đánh lên sáo nhỏ lập tức thành bột phấn, tứ đại phệ hồn giả ‘phanh’ một tiếng như bị nổ tung tan xương nát thịt, ngủ yên.

Thành Vũ Doanh vừa thấy trường hợp này thì dịch như thế nào hội phản bội Thất Sát? Hừ, nàng mới mặc kệ thị dịch phản bội hay không, nhưng chỉ muốn tam ca ca không có việc gì là tốt rồi, nàng lại thấy được hy vọng, nhất đứng lên liền hướng Cần Hiên chạy vội mà đi, về mặt vui sướng mà lại đau lòng nhìn Cần Hiên một chút, nhu nhược lại thâm tình nói: “Tam ca ca ngươi không có việc gì thì tốt rồi, Vũ Doanh thực lo lắng ngươi.” Thân thủ sẽ đi tới ôm Cần Hiên.

Cần Hiên ánh mắt lạnh lùng y bào vung lên, Thành Vũ Doanh lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng đánh úp về phía nàng, toàn bộ thân mình không chịu nổi áp lực phải một bên, thật mạnh đụng lên mặt tường, ối ra một mồm máu to, ngay cả kinh hô đều không kịp liền hôn mê.

Cần Hiên mắt nhắm hờn sương, đang muốn cất bước tiến lên, một thanh âm quen thuộc làm cho hắn run sợ liền vang lên.

“Cần Hiên...” Thánh Quân phi thân đi vào bên người Cần Hiên, nhìn đến Cần Hiên bị thương không nhỏ trong lòng tê rần, vội vàng lên tiếng, nhận được ánh mắt kinh hãi tim tòi của Cần Hiên lập tức ý thức được chính mình thế nhưng trong lòng đã quên thay đổi thanh âm, sắc mặt cứng đờ, bình tĩnh thanh nói: “Vương gia, ngươi không sao chứ?”

Nhưng Cần Hiên làm như căn bản không nghe đến hắn nói, đôi mắt thâm thúy mang theo thần sắc phức tạp, thật sâu nhìn vào đôi mắt sâu không lường được của Thánh Quân, thẳng vọng vào trong lòng hắn. Vươn tay che kinh hoàng cùng không yên tâm. Thật là nàng sao? Nàng thật sự trở lại bên ta, thanh âm kia, thanh âm nhẹ nhàng làm cho hắn nhớ thương kia, hắn thật sự lại nghe được, lần này không hề nằm mơ, không hề là giả, là thật, hắn thật nghe được. Còn có thanh kiếm trên tay, tuy rằng hắn cũng không biết kia là kiếm gì, nhưng thanh kiếm này lúc trước quả thật là sở hữu của Quân, hiện tại xuất hiện trên tay Thánh Quân, này hết thấy có thể nói là trùng hợp cùng si tâm vọng tưởng sao?

Hắn thật muốn xóc lên khăn che mặt làm hắn phiền lòng kia, tìm tòi đến tận cùng, cũng sẽ không cần lại dùng cuộc sống hàng ngày ăn năn, sẽ không cần lại nhận hết tra tấn.

Thị dịch cùng Thánh Quân đồng thời phi thân đến bên người Cần Hiên, mang theo đôi mắt tà cười một tia lo lắng hiện lên, muốn dìu Cần Hiên, nhưng nghe đến Thánh Quân gọi tay vươn ra bỗng dừng lại giữa không trung, mạnh nhìn về phía mảnh lụa trắng che mặt Thánh Quân, đôi mắt tà khí nổi lên sóng gió, trong lòng trăm vị câu trần, là kinh hãi, là khiếp sợ, là không thể tin, là lo được lo mất, là áy náy, là tình yêu... Chung hóa thành một câu ‘là nghe nhầm’, ha ha.... Không có khả năng là nàng, nàng sớm chết dưới sự ích kỷ của hắn.

“Thị dịch... Ngươi là phản đồ.” Thánh Xích cố nén huyết mạch bành trướng trong cơ thể, nội tức không xong, gầy dựa đứng lên, một tay lau máu bên miệng, đôi mắt hung ác nham hiểm như ác ma tràn ngập thị huyết cùng hận ý cắn răng nói, quét Cần Hiên, Thánh Quân, thị dịch liếc mắt một cái, theo trên người xuất ra ngân châm, đối chính mình cắm xuống, gọi lên một chút tươi cười lãnh khốc: Hắn muốn bọn họ cùng đồng quy vu tận...

“Ngân châm độ huyết?” Thánh Quân cả kinh nói, cũng cố không suy nghĩ hắc y nhân thị dịch bởi vì vì cái gì hội quái như vậy, chính là về mặt đề phòng cầm kiếm phía trước Cần Hiên.

Ngân châm độ huyết, là một loại thi châm có thể trong nháy mắt làm cho người đem tiềm lực suốt đời kích phát ra nhưng tổn hại rất lớn, sau khi thi châm hết tác dụng võ công hoàn toàn biến mất, thành phế nhân, kinh mạch nghịch chuyển, tẩu hỏa nhập ma, thể xác và tinh thần sẽ bị tra tấn lớn.

“Ha ha.... Phải chết, ta Thánh Xích cũng muốn lôi kéo các ngươi cùng chết, Thánh Quân khiến cho bốn tọa lãnh giáo chút ‘thiên khôn thần công’ của ngươi. Thánh Xích đầu tóc hỗn độn điên cuồng mà ngửa mặt lên trời cười to nói.

Trên mặt mang theo thiết mặt nạ ‘phanh’ một tiếng vỡ tan, gương mặt chưa bao giờ bại lộ khai ra ngoài, ừ, Thánh Xích đúng là một cái đại mỹ nam, chính là hắn mỹ không giống Cần Hiên tuấn mỹ, không giống Gia Luật Ứng tà mỹ, không giống Đông Phương Tuấn Hạo lồi lạc mỹ, hắn mỹ là âm tính mỹ, giống mỹ của nữ tử, người không biết còn tưởng rằng hắn nữ phần nam trang đâu? Nhưng cũng không giống như Ngao Quân âm tính nữ mang theo anh khí cùng chính nghĩa cơ trí mỹ, hắn âm tính mỹ thật chính mang theo kiều mỹ, hơn nữa nhiều năm không thấy ánh mặt trời trắng làm cho người ta sợ hãi, quả thực chính là yêu nhân đến từ âm phủ, vẫn là yêu mỹ ‘nữ’ yêu nhân. Tuy đẹp nhưng là lại làm cho đám người Thánh Quân cảm thấy cả người nổi da gà, bopir vì thật sự là khủng bố, ở dưới ánh trăng xinh đẹp yêu đã ‘nữ’ nhân yêu.

Điều làm cho Thánh Quân kinh hãi là một đầu tóc đen của Thánh Xích bắt đầu trở nên lửa đỏ, do vói vừa rồi càng thêm đỏ tươi, đôi mắt hung ác nham hiểm cuồng loạn tràn ngập màu đỏ, hồng có thể xuất huyết, hồng căn bản là nhìn không ra con mắt, chỉ có một màu đỏ, loạn nhân thần chí làm cho người ta sợ hãi, môi cười lạnh tàn nhẫn từ màu tím chuyển thành màu đen, đen tỏa sáng, bốn phía lập tức cuồng phong nổi lên, một cỗ khí mạnh mẽ chưa từng thấy đem đám người Thánh Quân vây lấy, mang theo cường áp khí, làm cho Thánh Quân không thể không vận lực chống lại.

Thánh Quân giơ lên thiên kiếm kiếm, đem nội lực toàn bộ trút lên thân kiếm, vận khởi thiên khôn thần công cổ tay xoay tròn, thiên địa chi tinh hoa tụ tập quanh kiếm, thiên kiếm kiếm quang mang chói mắt đem ba người Thánh Quân bảo hộ, hình thành kết giới vô hình.

“Ha ha.... Ngươi ngăn không được.” Thánh Xích đã gần đến giống như điên cuồng mà cười lớn, y bào màu đen vung lên, thẳng hướng bọn họ mà lướt thân đi, đột nhiên xuất chiêu, chiêu phong mang theo nội lực làm cho người ta sợ hãi đánh thẳng hướng Thánh Quân, tiếp đó lại ra một chiêu....

Thánh Quân ở Thánh Xích liên hoàn phóng hạ chiêu, miễn cưỡng hộ được kết giới nhưng là bị chấn đắc lui về sau vài bước, khoe miệng chảy xuống máu tươi, hiển nhiên đã bị thương.

“Đi mau.” Thánh Quân cũng không quay đầu lại đối phía sau hét lớn, tay kia thì cũng cầm thiên kiếm kiếm, dùng hết trăm năm công lực, hét lớn một tiếng, mặc dù phá khai dòng khí mạnh mẽ bao phủ bọn họ nhưng Thánh Xích lúc này có được lực lượng đã không thể tưởng tượng được, tốt nhất chính là cùng đồng quy vu tận với Thánh Xích, nhưng nàng phải bảo vệ Cần Hiên, nàng không thể để Cần Hiên có việc.

“Ha ha.... Đi được sao?” Thánh Xích tàn nhẫn cười lớn. Phi thân dựng lên một chương mãnh công hướng Thánh Quân, Thánh Quân phiêu thân hình,

lăng không dựng lên, cầm kiếm nghênh, một bạch một hắc, một kiếm một chương, một chính một tà trên bầu trời đêm đầy dục, phân không rõ là một người hay hai người, nhưng có thể cảm thụ đến chính khí thiên địa cùng tà ác địa ngục.

Cần Hiên cũng không động, chính là ôn nhu nhìn Thánh Quân một chút: nếu không tận mắt nhìn đến chân diện mục của người, mặc dù không thể chân chính xác định người có phải nàng hay không, mặc kệ người có phải nàng không, ta Âu Dương Cần Hiên hôm nay sẽ cùng sống chết với người, kiến cho chúng ta cùng đất tay, kẻ vai chiến đấu.

Thân ảnh màu xanh lăng không dựng lên, ‘đỉnh...’ Long Ngâm kiếm thẳng hướng Thánh Xích mà đi, theo trong không trung phát ra một tiếng, một cái kim long phi khiêu mà ra tham gia cuộc chiến khó phân thắng bại giữa Thánh Quân cùng Thánh Xích, Thánh Xích khoe miệng nói một câu: Tới vừa đúng lúc, một chương phong khác gào thét mà tới, mà kim long chạm nhau, bắn ra ánh lửa, ‘phanh’ kim long biến mất, mang theo mạnh mẽ nội lực phản kích Cần Hiên, Cần Hiên cả kinh giữa không trung xoay tròn một cái, tránh được một chiêu này, lại tung bay tiến công Thánh Xích.

Thánh Quân gặp Cần Hiên cũng gia nhập cùng hấn, thiếu chút nữa bị trúng một chương của Thánh Xích trái tim đều nhanh ngừng đập, nhưng ở trong đôi mắt thâm thúy của Cần Hiên nhìn thấy nhu hòa cùng kiên định quang mang tâm liền tỉnh xuống, đôi mắt sâu không lường được lóe nhu tình như nước, gọi lên một cái cười cười mỉa hoặc ôn nhu gật đầu, cùng Cần Hiên hỗ trợ lẫn nhau công về phía Thánh Xích, ba người hỗn chiến liền đánh lên.

Thánh Xích giống như hoàn toàn không đem Cần Hiên cùng Thánh Quân để trong mắt, một cái né qua kiếm khí của Thánh Quân, một cái hư ảo liền đánh úp một chương về phía Cần Hiên, hấn muốn trước giải quyết Âu Dương Cần Hiên, Thánh Quân trong lòng cả kinh, lập tức hoàn hồn, nhưng không còn kịp rồi, một chương của Thánh Xích đã đánh úp về phía Cần Hiên.

Đã có thể ở thời điểm chương phong muốn đánh úp về phía Cần Hiên, một cỗ hỏa diễm nóng cháy liền che trước mặt Cần Hiên, hóa đi chương phong tà khí của Thánh Xích, thị địch cầm trong tay vật thể đỏ như lửa, đến bên cạnh Cần Hiên, cùng lúc đó Thánh Quân cũng phi thân mà đến bên người Cần Hiên, đôi mắt sâu không lường được mang theo khiếp sợ cùng phức tạp nhìn chăm chăm thị địch, mạnh ngừng đầu lại nhìn về phía đôi mắt thị địch mang theo tà khí, trong lòng nghi hoặc càng sâu. Cần Hiên đôi mắt thâm thúy lại bình tĩnh thần kỳ, nhìn không ra cảm xúc, đồng dạng ngừng đầu nhìn con người đen của thị địch, một tia khó có thể tin cùng nghi hoặc vẫn là theo trong đôi mắt bình tĩnh của hấn chợt lóe qua.

“là người... Nhưng có khả năng chăng?” Thánh Xích nhìn kiếm kia mang theo hỏa diễm, đôi mắt màu đỏ cuồng loạn giống như khôi phục chút thanh minh, khó có thể tin tưởng mắt thị địch, hung ác nham hiểm nói, theo sau lắc lắc đầu làm như không thể thuyết phục lắm lắm nói. Phải biết rằng hấn là người hấn tới tín nhiệm, trở thành thị địch trong lúc phải chịu mình tra tấn cùng nhục nhã căn bản là không thể diễn tả bằng lời, mà hấn, không có khả năng hội làm được loại chuyện này. Tới trọng yếu là đôi mắt hấn... Nhưng hấn lại từ đâu mà có được kiếm này?

“Hừ.” Ánh mắt thị địch hiện lên một tia phức tạp, nhìn Cần Hiên liếc mắt một cái, đối Thánh Xích hừ lạnh một tiếng, gọi lên một chút tà cười, mang theo kiếm vung lên, đem chính mình bao phủ trong hỏa diễm, một cái toàn thân bay lên hướng Thánh Xích tiến công, mang theo đồng quy vu tận quyết tâm: Âu Dương Cần Hiên, người phải sống tốt, ta biết nàng hy vọng người có thể hảo hảo mà sống, đây là kỳ vọng của nàng, cho nên ta muốn hộ người chu toàn, đây là tài cán duy nhất ta có thể làm vì nàng.

Thánh Quân cùng Cần Hiên liếc mắt nhìn nhau, bọn họ biết thị địch là chuẩn bị hy sinh chính mình tới cứu bọn họ, mặc kệ hấn không phải là người kia, bọn họ cũng không hội khoan tay đứng nhìn. Hai người như tâm linh tương thông ăn ý đồng thời phi thân mà đi, Cần Hiên một phen tiếp được thị địch bị văng ra, Thánh Quân thừa dịp truy kích, một kiếm mãnh liệt đi qua đã làm cho Thánh Xích bị thương. Thánh Quân liền một kiếm đâm trúng ngực, Thánh Xích một tiếng hét lớn một chương đánh về phía Thánh Quân, hai người đồng thời tách ra, Thánh Quân lấy kiếm chống đỡ, một tay che ngực, cái khăn màu trắng nhiễm thương một vết màu đỏ nhẹ, Thánh Xích nửa quỳ trên mặt đất thân thủ rất nhanh điểm bốn huyệt đạo quanh miệng vết thương, rất nhanh liền đứng lên, lau vết máu trên khoe miệng, mang theo tàn nhẫn cười, không đợt mà lại công hướng Thánh Quân.

Cần Hiên, thị địch đứng lúc đuổi tới, che trước Thánh Quân, nhất tề công hướng Thánh Xích, cùng Thánh Xích đại chiến, Thánh Quân ngăn chặn từng trận đau đớn, kiếm phong vừa chuyển, cũng gia nhập vòng chiến.

Đám người Thánh Tranh đem đám người Bách Hiểu Sinh tra tấn đủ liền đưa bọn họ cấp giải quyết, nghe tiếng đánh nhau không bình thường tựa hồ đều rung động, làm trong lòng bọn họ từng trận bất an, lấy võ công môn chủ cao thâm, là nhân vật dạng gì nhưng lại làm cho môn chủ cùng Cần vương gia hai người đều không đối phó được.

Đuổi tới chỗ Thánh Quân, một màn trước mắt làm cho bọn họ người người trợn mắt há mồm, đôi mắt co rút thật nhanh, thân mình không ngừng được run rẩy, cái hắc y cùng môn chủ tương chiến đúng là... Đúng là Thánh Xích, hấn không chỉ có không chết, hơn nữa lại vẫn một thân tà công, biến thành người không giống người, quý không giống quý, ngay cả môn chủ cùng Cần vương gia liên thủ cũng không đối phó được, còn tham một hắc y võ công không kém vương gia, toàn bộ sân bị hủy sạch sẽ, có thể thấy tình hình chiến đấu cỡ nào kịch liệt.

“Môn chủ.” Thánh Tranh đột nhiên kinh hô một tiếng, thân hình chợt lóe cũng gia nhập vòng chiến, Thánh Tranh ăn ý đồng tiến phi thân mà đi, một phen đỡ lấy Thánh Quân không ngừng ôm ngực, Thánh Quân trán không ngừng ra mồ hôi lạnh đại biểu hấn đang chịu nhiều thống khổ nhưng chính là hấn lại nở nụ cười, khinh đẩy Thánh Tranh ra, lại phi thân mà cùng Thánh Xích tương chiến.

Thánh Thanh theo bản năng rút tay mang bên hông ra, cũng theo gia nhập vòng chiến, Thánh Lục Thánh Tử, Hoàng Anh, Ngụy Tử Tề, Y Thiên, Y Hàn cũng đều rút vũ khí, phi thân mà đi gia nhập vòng chiến.

Vốn ngang hàng giờ thành nghiêng về một bên, bọn người Thánh Tranh tuy rằng đều bị thương nặng nhẹ bất đồng nhưng Thánh Xích đã không thể đánh lại bọn họ, dần vào thế hạ phong.

Thánh Quân một cái lăng không mà bay, tụ tập tinh nguyệt chi tinh hoa, hóa thành một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng ngực Thánh Xích. Thánh Xích xoay người một cái hạ xuống một bên, một kiếm này mặc dù không thể lấy mạng hấn nhưng lại phá tà công của hấn, ngăn chặn độ huyết cũng đã mất, một kiếm này làm cho hấn tâm mạch bị thương nặng, bắt đầu nghịch chuyển, cả người chỉ cảm thấy giống như bị lửa thiêu khó chịu, lại giống như đợt

mình trong hầm chứa đá, nước lửa lưỡng trọng bắt đầu tra tấn hần.

Đôi mắt đám người Cẩn Hiên ngày càng tối gần, Thánh Xích nhưng cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, cầm trụ Thành Vũ Doanh từ từ tỉnh lại, chế ngự hết hầu năng, uy hiếp nói: “Các người đừng tới đây, nếu không ta giết nàng.”

Đám người Cẩn Hiên thật sự đứng lại, cùng tản ra sát khí cùng hơi thở khủng bố sắc bén nhìn người trước mắt, không có động tác gì, chính là trong lòng một trận cười lạnh: Hừ, giết nàng? Bọn họ căn bản là hận không thể đem nữ nhân này ra bầm thây vạn đoạn, sẽ vì nàng mà chịu uy hiếp của người? Hừ, thật sự là thiên hạ chê cười, không thể tưởng được người sắp chết lại làm ra chuyện ngu xuẩn không thể thành chê cười, thật sự là buồn cười.

“Tam ca ca... khụ... Cứu mạng.” Thành Vũ Doanh bị khẩu trong lòng Thánh Xích, chiến chiến vuron tay, sắc mặt trắng bệch thật sâu nhìn Cẩn Hiên, nhu nhược nói. Cẩn Hiên phát ra hân băng làm cho nàng thật cao hứng, nàng nghĩ đến tam ca ca của nàng vẫn là vì nàng lo lắng, vẫn là bảo hộ nàng.

Nhưng nàng nghĩ sai rồi, Cẩn Hiên lạnh lùng quét mắt nàng một cái cười lạnh nói: “Thánh Xích người không cần tái lấy ai uy hiếp, người cho là bốn vương sẽ vì một người hận thấu xương mà chịu uy hiếp của người sao? Buồn cười.” Y bảo vung lên, đột nhiên xuất thủ, long ngâm kiếm thẳng chỉ Thánh Xích, cho dù Thánh Xích đem Thành Vũ Doanh chắn phía trước.

Đồng tử nhìn Cẩn Hiên vô tình mà cầm kiếm, Thành Vũ Doanh tâm lập tức lạnh, tự giễu cười nói: Theo tam ca ca hạ sát một khắc nàng nên thanh tỉnh, tam ca ca có bao nhiêu hận nàng, có bao nhiêu chán ghét nàng, hết thảy thật là nàng si tâm vọng tưởng. Tuyệt vọng, cũng tốt, chết ở trên tay tam ca ca cũng tốt. Nhắm mắt lại, không nghĩ cuối cùng nhìn ánh mắt ghét hận nàng của tam ca ca, nàng phải nhớ kỹ ánh mắt sùng nung nàng trước đây của tam ca ca...

Đôi mắt kiếm khí sắc bén không chịu uy hiếp của hần, Thánh Xích đôi mắt hung ác nham hiểm co rút lại mang theo Thành Vũ Doanh một cái toàn thân, hiểm hiểm né qua kiếm phong Cẩn Hiên, thị địch đồng thời cũng công lên một chương, ói ra một bùng máu.

“Thánh Xích người phản đồ, hôm nay chính là người chết của người, về phần Thành Vũ Doanh nữ nhân rần rết này, hừ, cũng cùng người xuống địa ngục thôi.” Thánh Tranh cả người tản sát khí hừ lạnh nói. Phi thân dựng lên công hướng Thánh Xích, đám người Thánh Thanh cũng giết đi lên, không có người cố Thành Vũ Doanh, tất cả đều hạ ngoan chiêu, trên người Thành Vũ Doanh đã bị đâm vài kiếm, mặc dù không trúng yếu hại nhưng đối quận chúa từ nhỏ đã sống an nhàn mà nói, cũng muốn nửa cái mạng. Nàng không hề hình tượng mãnh liệt khóc.

“Tiểu tử tử lên.” Thánh Tử một cái xoay người gọi ra tiểu xà tử tùy thân, thủ thế chỉ hạ lệnh nói.

Tiểu xà tử học độc tín hướng Thánh Xích còn đang giãy dụa công qua, cùng lúc Hoàng Anh cũng dùng độc châm đuổi tới, nhưng Thánh Xích thế nhưng vì bảo mệnh đem Thành Vũ Doanh đi phía trước, thành tâm chắn độc, tiểu xà tử cắn một ngụm, độc châm cũng hoàn toàn bắn vào thân thể nàng.

“A.” một thanh âm vang lên triệt trời theo trong miệng Thành Vũ Doanh mà ra, tiểu xà độc cùng kim khâu độc chậm rãi xâm phạm ngũ tạng nàng, như ngàn vạn con kiến đang cắn trong lòng nàng, thất khiếu cũng dần dần chảy máu...

“Vô si.” Cẩn Hiên gầm lên một tiếng, lại công hướng Thánh Xích.

“Môn chủ...” Lúc mọi người vây công Thánh Xích, Hoàng Anh đột nhiên kinh hô một tiếng, phi thân đi tới trước mặt Thánh Quân, nâng hần dậy, về mặt hoảng sợ.

“Môn chủ...”

“Thánh Quân...”

Một tiếng hét kinh hãi kéo chú ý của tất cả mọi người, tất cả đều trở lại bên người Thánh Quân, Thánh Thanh chạy nhanh đỡ lấy Thánh Quân, mặt lộ không thể tin cùng thật sâu lo lắng: trên trán Thánh Quân đại đầu mồ hôi, đôi mắt sâu không lường được không hề thanh minh, hai tay gắt gao nắm, để cho đám người Thánh Tranh khó có thể tin là trên đầu hần tóc đen dần biến trắng, càng ngày càng nhiều, không hề là hai sợi nữa.

Nhìn Thánh Quân trên đầu tóc bạc, Thánh Xích sùng sốt, trong mắt hiện lên kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Điều này sao có thể? Bị bạch? Hần... Hần đúng là...” Bị bạch hần chính đối một người dùng qua, kia đó là Lăng Ngạo Quân đã qua đời, Thánh Quân thế nhưng cũng trúng bị bạch, chẳng lẽ Lăng Ngạo Quân căn bản không chết, mà Thánh Quân đó là Lăng Ngạo Quân? Thì ra là thế, khó trách hần có thể có được thiên kiện kiếm cùng thiên khôn thần công, nguyên tưởng rằng hần chính là cùng Lăng Ngạo Quân có quen biết, là Lăng Ngạo Quân đem ngôi truyền cho hần, cũng không nghĩ nguyên lai căn bản chính là cùng một người, ha ha... Hần không ngờ một lần nữa thua trên tay Lăng Ngạo Quân, một lần huyết hồn thiên can bát quái trận, một lần là thất sát tà công. Tất cả đều là vì hần mà bị phá...

“Thánh Quân tại sao có thể vậy?” Cẩn Hiên khiếp sợ vọt tới trước mặt Thánh Quân, nhìn tóc bạc trên đầu, kêu lên, tâm hần đột nhiên đau quá, sắp hít thở không thông.

Cẩn Hiên gọi kéo thần chí Thánh Quân dần dần đi xa ngẩng đầu nhìn, cho mọi người một cái an ủi tươi cười, tuy rằng bọn họ đều nhìn không thấy suy yếu lúc đầu nói: “Không... Không có việc gì.” Gục phụ thoáng nhìn Thánh Xích thừa dịp mọi người không chú ý, sẽ phi thân bỏ chạy, kiết nạm kiếm suy yếu mà lãnh đạm nói: “Mơ tưởng trốn.” Thiên kiện kiếm hướng về phía Thánh Xích đang bỏ chạy phi, chính giữa trái tim Thánh Xích.

Cẩn Hiên cùng thị địch cũng phát hiện Thánh Xích muốn chạy trốn, đồng thời phi thân mà đi, thời điểm thiên kiện kiếm đâm trúng Thánh Xích là lúc hai người kiếm trong tay sắp nhập thân thể Thánh Xích, hướng lên trên đâm tới.

“A.” thánh Xích ngửa mặt lên trời rống to, thanh âm quán triệt trời xanh, trong cơ thể sở hữu kinh mạch nghịch chuyển huyết mạch cuồng trướng, tất cả đều phá thể mà ra, gân xanh đột bạo... ‘phanh’ một tiếng, trong cơ thể loạn phá thể mà ra, Thánh Xích lập tức tan xương nát thịt. Cái gì quyền thế, cái

gì võ công, cái gì vinh hoa phú quý, đến cùng còn không phải công dã tràng, cái gì đều lưu không được.

“Tam ca ca...” vốn nghĩ Thành Vũ Doanh đã chết đột nhiên kéo Cẩn Hiên lại, nhu nhược khinh kêu, trên mặt toàn bộ đen, hoàn toàn vụn vụn, thất khiếu đều chảy máu, đôi mắt sắp tan rã nhìn Cẩn Hiên khẩn cầu.

Một tiếng non nớt này làm cho Cẩn Hiên chấn động, không nghĩ đến ý này nhưng một tiếng này làm cho hắn giống như nhớ cái tiểu Vũ Doanh thiện lương trước kia, thích theo bên người hắn kêu hắn tam ca ca, hắn không có muối muối, Thành Vũ Doanh là muối muối duy nhất của hắn, hắn nói qua muốn yêu thương muối muối này cả đời, không thể tưởng được bọn họ nhưng sẽ lại tới tình trạng ngày hôm nay, ai, thôi thôi...

Cẩn Hiên ngồi xuống mặt không chút thay đổi nâng Thành Vũ Doanh dậy.

“Ha ha.... Tam ca ca.... vũ Doanh thực vui vẻ, chưa từng vui vẻ như vậy, có thể chết ở trong lòng tam ca ca, Vũ Doanh thực sự vui vẻ.... Tam ca ca, ta biết ta làm nhiều chuyện như vậy chúng ta không thể trở lại như trước kia, nhưng là.... Vũ Doanh thật sự yêu tam ca ca, yêu đến tâm đầu ý đầu.... Chết cũng tốt.... Có thể không cần tái đầu lòng, không cần tính kế, có thể giải thoát rồi.... Ha ha.... Tam ca ca tha thứ phụ vương ta được không? Hắn là bởi vì quá yêu ta mới có thể.... Hắn bị ta lợi dụng, tha thứ hắn.... Giúp Vũ Doanh nói với phụ vương Vũ Doanh cũng thực yêu phụ vương, Vũ Doanh bất hiếu không thể phụng dưỡng phụ vương sống quãng đời còn lại, kiếp sau tạ thần tiếp tục làm nữ nhi hắn....” Thành Vũ Doanh giống như hoàn toàn giải thoát nói, về mặt thoải mái cùng thiên chân, gian nan nói, đôi mắt nhìn về mặt Thánh Quân trắng bệch cười một cách vô ta nói hơi cuối cùng: “Tam ca ca.... vũ Doanh chúc phước ngươi.... Cùng Mạc Quân tử tử hạnh phúc.... Ở....” Một chữ còn chưa nói hoàn, tay đã mất lực hạ xuống.

Thánh Quân lắc đầu than nhỏ một tiếng, Thành Vũ Doanh biết nàng là ai, không thể tưởng được ở thời khắc cuối cùng, nàng có thể nghĩ thông suốt, người sắp chết lời nói cũng là thiện lương, nàng bản tính không xấu. Chính là đối tình cảm quá cực đoan, do đó khiến lòng nàng thêm âm u, nàng cũng là một người đáng thương.

Thánh Quân vừa muốn mở miệng đột nhiên cảm thấy một trận đau xé tâm can không thể chịu được, ‘a’ hô to một tiếng, huyết khí toàn thân đảo chiều, một nửa đầu bạc theo gió bay loạn, bị bạch đã tra tấn nàng nửa năm lại phát tác.

Chẳng lẽ hôm nay thật sự là đại nạn của nàng sao? Cẩn Hiên....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 86: Độc Phát.

“Môn chủ....” Thánh Tranh Thánh Thanh một trận kinh hô, tay mắt lạnh lẽo xuất thủ chế trụ huyết đạo Thánh Quân, Thánh Quân lập tức xụi lơ rồi ngã xuống, trước mắt một mảng đen, không hề ý thức.

“Thánh Quân....” Cẩn Hiên buông Thành Vũ Doanh chạy vội đến bên người Thánh Quân, kinh hô.

Hoàng Anh bắt mạch cho Thánh Quân, sắc mặt chợt biến, tròng lớn ánh mắt, ngăn chặn tay bắt mạch Thánh Quân run rẩy, ngừng đầu nhìn Thánh Quân đầu bạc một nửa, không thể tin quét mắt nhìn từng người trong Thánh Tiên Môn, bọn họ nhưng lại đối nàng gật đầu, chứng thật ý tưởng của nàng.

Cẩn Hiên nhìn đến sắc mặt Hoàng Anh nháy mắt thay đổi, lại nhìn từng người trong Thánh Tiên Môn sắc mặt cực khó coi, trong lòng hoảng sợ khó có thể nói bằng lời, nổi giận gầm lên một tiếng nói: “Thánh Quân rốt cục như thế nào?”

Hoàng Anh vừa muốn mở miệng nói chuyện, Thánh Thanh liền nói: “Môn chủ bị tà công Thánh Xích đã thương, chắc là hơi thở không xong, mới có thể như vậy, vương gia xin yên tâm, có Hoàng Anh ở đây môn chủ rất nhanh sẽ không có việc gì.”

Cẩn Hiên làm sao tin tưởng, lạnh thanh nói: “bổn vương muốn nghe lời nói thật, kia một đầu bạc lại là sao, Hoàng Anh nói thật.” Bị thương? Hừ nếu chính là bị thương, các ngươi sẽ có biểu tình này sao?

“Vương gia, Thánh Thanh tử tử nói là thật, môn chủ chính là tâm mạch bị tà công thương tích, mới có thể làm cho hơi thở hỗn loạn, về phần đầu bạc....” Hoàng Anh nhận được ánh mắt của đám người Thánh Thanh áp chế nghi hoặc trong lòng, khẳng định đối Cẩn Hiên nói, chính là đầu bạc này, nàng không biết nên lấy cái gì lừa gạt Cẩn vương thông minh cơ trí.

“Về phần đầu bạc đó là bởi môn chủ tu luyện thiên khôn thần công, mỗi lần phát hoàn công môn chủ sẽ như vậy, không có việc gì, chờ hồi phục lại thì sẽ tốt rồi.” Thánh Tranh mắt hoa đảo chớp lóe, giống như thoải mái giải thích, biểu tình kia không sao, thật là có sức thuyết phục.

Chính là bọn họ biết chân tướng hiểu được những lời này của Thánh Tranh có bao nhiêu trầm trọng, bọn họ lòng đau: Môn chủ trúng bị bạch, độc lần này thế nhưng hồi phục nhanh như vậy liền phát tác, nửa tháng, chính là nửa tháng thời gian, độc liền phát tác, đã không có thất thải liên của Đông Phương, môn chủ sợ là.... Cho dù Hoàng Lão ở đây cũng vô kế khả thi. Chẳng lẽ ông trời thật sự đối môn chủ tàn nhẫn như vậy sao? Ngay cả một tháng cuối cùng cũng không chịu cho môn chủ. Bọn họ giống như muốn nói cho Cẩn vương chân tướng, nhưng không có sự cho phép của môn chủ, bọn họ không dám

tự ý, dù sao môn chủ vẫn không chịu cùng Cẩn vương nhận thức, đó là vì từ thời đầu có khả năng lại rời đi.

“Thánh Tiên Môn võ công quả nhiên thần bí, khó có thể dùng lẽ thường suy đoán.” Cẩn Hiền đôi mắt thâm thúy nhìn không ra cảm xúc, khóe miệng khinh câu cười lạnh nói, cả người tản mát ra cường áp lực. Có lẽ Thánh Quân đầu bạc thật sự là luyện cái gọi là thiên khôn thần công, nhưng hẳn tuyệt không tin tưởng sự tình đúng như bọn họ nói đơn giản như vậy, Thánh Quân nhất định là có chuyện? Bọn họ rốt cục giấu diếm cái gì?

Cẩn Hiền có ý tứ khác trong lời nói làm cho mọi người trong Thánh Tiên Môn chợt dạ cúi đầu, Thánh Lục đột nhiên la lớn: “ĐỪNG nhiều lời, mau đỡ môn chủ trở về phòng đi.”

“Đứng đứng. ... Mau đỡ môn chủ trở về.” Thánh Tranh, Thánh Thanh vội vàng đỡ Thánh Quân, lại bị Cẩn Hiền ngăn lại, ở trong bọn họ nghi hoặc chạy như điên trở về phòng, quay đầu gặp người Thánh Tiên Môn sững sờ tại chỗ, hét lớn một tiếng: “Hoàng Anh, ngươi còn đứng đó làm gì?” Hắn trong lòng chỉ có một ý niệm: Thánh Quân không thể có việc, hẳn tình nguyện lựa chọn tin tưởng Thánh Tranh nói.

Hoàng Anh phục hồi tinh thần lại, lập tức đi theo, đám người Thánh Tranh cũng đuổi theo.

Lúc này trời đã sáng choang, đêm đen đã đi qua, ngênh đón ánh bình minh, nhưng không cách nào xua tan bi thương cùng vẻ lo lắng trong lòng mọi người.

Bởi vì phòng Thánh Quân đã bị hủy bởi vậy Cẩn Hiền liền đem Thánh Quân vào phòng hắn, mềm nhẹ đặt ở trên giường, khinh lau một chút mồ hôi trên trán nàng.

“Vương gia, ta muốn cấp môn chủ trị liệu, người ngoài không tiện ở đây, thỉnh tránh đi.” Hoàng Anh bước vào phòng liền nói.

Cẩn Hiền ngẩng đầu nhìn mọi người Thánh Tiên Môn liếc mắt một cái, chậm rãi đứng lên đi ra cửa phòng, vừa mới ra khỏi phòng thanh âm từ tính đặc hữu liền rơi vào tai mỗi người trong phòng: “Hy vọng các ngươi nói là thật, Thánh Quân thật sự không có việc gì.”

Nhìn Cẩn Hiền đi ra ngoài phòng, đóng cửa lại, đám người Thánh Tranh thế này mới thu hồi khuôn mặt tươi cười không sao cả, đi đến bên giường đôi mắt đượm hơi nước.

“A.” trên giường Thánh Quân từ từ tỉnh lại, vô ý thức vừa đau vừa kêu lên một tiếng, trên trán lại bắt đầu chảy mồ hôi.

“Mau, tiểu Anh Anh đọc môn chủ lại phát tác, mau thi châm cho môn chủ.” Thánh Thanh lo lắng kêu, môn chủ kêu thảm thiết một tiếng kia thật sâu đau đớn tâm bọn họ.

Hoàng Anh vội vàng lấy kim khâu, đối Thánh Quân sắp vào cái vào huyết đạo, tái xuất ra một viên thuốc, nhìn bọn người Thánh Tranh liếc mắt một cái, gấp Thánh Tranh gắt đầu bắt tay xoắn lên khăn che mặt Thánh Quân, thời gian lại khắc này dừng lại, trước mắt hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ quen thuộc, tay cầm viên thuốc run rẩy, đôi mắt trừng thật lớn, vẻ mặt không thể tin: Đây, điều này sao có thể? Môn chủ thế nhưng sẽ là nàng? Trong mắt người trên đời đã bị Thành Vũ Doanh hại chết Mạc Quân, môn chủ bọn họ dĩ nhiên là Mạc Quân, Thánh Quân chính là Mạc Quân? Trời ạ! Nàng có phải hay không đang nằm mơ, này rốt cục xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Anh anh, đừng ngăn người, để ta giải thích cho người, mau đưa viên thuốc cấp môn chủ uống.” Thánh Tranh vội vàng phụ giúp nhìn Thánh Quân cũng chính là Mạc Quân nói.

Hoàng Anh thế này mới phục hồi tinh thần lại, trước gạt bỏ sự kinh hoàng của mình, uy Thánh Quân viên thuốc Thánh Hoàng đưa nàng, dần dần Thánh Quân về mặt thống khổ dần bình tĩnh trở lại, hai mắt nhắm nghiền, môi nhếch, trên trán vẫn là không ngừng mà chảy ra mồ hôi, khuôn mặt tuyệt mỹ không hề huyết sắc, mang theo một mùi cùng thống khổ. ... Nhưng cuối cùng cũng ngủ yên.

“Thánh Thanh tỷ tỷ, chuyện này rốt cục là như thế nào?” Hoàng Anh quay đầu nhíu nhíu mày, đối vẻ mặt lo lắng cùng bi thương đám người Thánh Thanh hỏi. Còn chưa từ trong tin dữ môn chủ trúng độc phục hồi tinh thần lại, liền bị tin tức Thánh Quân là Mạc Quân làm cho người ta khó có thể tin cấp chấn đặc hoàn toàn có thể hôn mê, tràn ngập dấu chấm hỏi trong óc: Vì cái gì Mạc Quân hội biến thành môn chủ? Môn chủ rốt cục trúng độc gì, loại độc bá đạo nàng chưa bao giờ gặp qua.

“Ài, chính là như người nhìn thấy, môn chủ nàng từ nửa năm trước liền danh chấn thiên hạ đệ nhất quân sư, đương triều thái phó thái tử Mạc Quân công tử.” Thánh Thanh vẻ mặt quyến sắc ngồi ở trên ghế, thờ dài nói.

“Nửa năm trước, ta nhận được tin tức Thánh Xích vẫn bí mật tìm kiếm Lăng Ngạo Quân là đệ tử duy nhất của hai vị tiền nhiệm hộ pháp, phong viêm hộ pháp trước khi chết đã đem thiên kiến kiếm cùng thiên khôn thần công giao cho nàng, cũng truyền lại ngôi vị môn chủ, mà Thánh Xích vội vã tìm nàng, đó là vì thiên kiến kiếm cùng thiên khôn thần công, nhưng hẳn tìm khắp thiên hạ cũng tìm không thấy Lăng Ngạo Quân, chỉ vì Lăng Ngạo Quân dùng tên giả là Mạc Quân, thành đệ nhất quân sư Long Hiền hoàng triều, bảy mưu nghĩ kẻ Mạc quân sư. Mà nửa năm trước các các chủ chưa kịp lập môn chủ mới mà tranh nhau không ngớt, ai cũng không phục ai, Thánh Tiên Môn lâm vào nguy cơ, lúc này ta cùng Hoàng lão trong lúc vô ý biết được Lăng Ngạo Quân mà Thánh Xích tìm không được có khả năng là thiên hạ đệ nhất quân sư Mạc Quân công tử. Cho nên ta cùng Hoàng lão suốt đêm chạy tới kinh thành vừa vặn đúng thời khắc nguy cấp, cứu Mạc Quân công tử, đưa nàng mang về Thánh Tiên Môn.” Thánh Tranh như là đang nhớ lại chuyện cũ tình tế nói, mày hơi hơi nhíu lại.

“Khi đó Thánh Tiên Môn rất loạn, các hạ nhân đánh nhau loạn, nhất là nhằm vào Xích các, mà chúng ta các các chủ lại thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí ước hẹn cho Thánh Tiên Môn ngọn núi quyết đấu, nhìn xem ai là cường giả chân chính, khi chúng ta đánh hai ngày hai đêm còn không phân thắng bại, đúng lúc này, một thân ảnh trắng nõn như chích tiên phiêu phiêu bay tới, dung nhan tuyệt mỹ, lãnh ngạo khí chất làm cho mọi người trong nháy mắt ngừng lại hô hấp, trong đầu trống rỗng, chính là ngự ngác nhìn người trước mắt, đang nhìn đến trên trán nàng có hai sợi tóc bạc bay bay không chút ảnh hưởng đến

tuyệt mỹ của nàng, ngược lại vì nàng lạnh lùng lạnh nhạt tăng thêm tang thương cùng lãnh khốc. Phục hồi tinh thần lại nhìn đến trong tay nàng thiên kiền kiếm, chúng ta khinh thường nói công kích nàng, cho dù Hoàng lão thuyết minh hết thấy, chúng ta cũng không thừa nhận nàng, không để ý tới nàng, lại đánh tiếp. Lúc này, nàng phiêu dật thân, thiên kiền kiếm nhẹ nhàng vung lên, liền đem chúng ta tất cả mọi người cấp ra đi, dễ dàng chế trụ chúng ta, cũng vận dụng trí tuệ hơn người của nàng làm cho chúng ta cam tâm tình nguyện thừa nhận nàng, hơn nữa biết được nàng là Mạc Quân chúng ta tối sùng bái, chúng ta đã thề sống chết cả đời tùy tùng cho nàng.” Thánh Lục đôi mắt tỏa sáng, mang theo say mê tình tứ nói, làm vào nhớ lại nhan sắc làm cho thiên địa thất sắc kia.

“Thì ra là thế, kia môn chủ trúng độc gì?” Hoàng Anh bên nghe bên gật đầu, lại nghĩ tới cực độc của Ngao Quân vội hỏi. Nửa năm trước, Thánh Tiên Môn nội loạn, nàng tràn đầy bất mãn, thật ra Thánh Tiên Môn từ khi thành lập đến nay đã bị một lần nội loạn nhưng sau khi trụ được nhanh chóng khôi phục, giống như lần đó đối Thánh Tiên Môn cũng không ảnh hưởng nhiều. Đối môn chủ dù chưa gặp một lần nhưng nghe thấy hướng đến tâm cao khí ngạo, trừ bỏ tiền nhiệm môn chủ, các các chủ ai cũng không phục lại mạng về mặt sùng bái cùng cung kính, ngay cả Thánh Lam lãnh khốc vô tình cũng không ngoại lệ, nàng liền luôn luôn tò mò môn chủ rốt cục là người như thế nào? Trên đời này lại có thể có người cùng Mạc Quân kỳ tài xuất chúng sao? Cũng không nghĩ đến, nguyên lai môn chủ liên chính là Mạc Quân.

“Ai, ta Thánh Từ từ nhỏ cùng độc lớn lên, đối với bị bạch lại chính là lúc nhỏ nghe sư thúc nhắc qua, đó là chất độc cực kỳ nguy hiểm, đi khắp thiên hạ cũng tìm không được tài liệu liên quan đến bị bạch, thật sự là uổng công là thiên hạ đệ nhất độc. Mà Hoàng lão rốt cục ở một quyển sách tìm được ghi lại có liên quan đến bị bạch, nhưng chính là một câu mà thôi, ha ha... Không có thuốc giải, thể xác và tinh thần đã bị tra tấn lớn mà chết! Thiên hạ đệ nhất thần y cùng thiên hạ đệ nhất độc liên thủ nhưng lại đối bị bạch thúc thủ vô sách, trợ mắt nhìn môn chủ nhận hết tra tấn của bị bạch, một đầu tóc đen dần dần biến trắng, đường mệnh ngày càng ngắn, lúc ấy chúng ta thật sự hận không thể đem hai tay chính mình cấp chém, còn xưng cái gì thần y cùng độc nữ. May mắn Tranh cùng Đông Phương là sinh tử chi giao, Đông Phương biết hết thấy chân tướng không tiếc dùng nhân lực cùng vật lực lớn đi tìm thái liên giải độc cho môn chủ, nhưng chính là tạm thời ngăn chặn độc tính một tháng, một tháng sau lại phải dùng đóa thất thái liên khác, nếu không môn chủ chắc chắn... Nay nửa năm qua vẫn đều là dựa vào Đông Phương tìm thấy thất thái liên ngăn chặn độc tính bị bạch, ta cùng Hoàng lão lại thủy chung tìm không ra phương pháp giải độc hoàn toàn, mà thất thái liên trên đời chỉ có một đóa.” Thánh Từ trên mặt oa nhi bịt kín một tầng tang thương cùng ảo não tự trách nói.

“Bị bạch? Ngay cả sư phó còn không giải được, chẳng lẽ môn chủ thật sự không cứu được sao?” Hoàng Anh đôi mắt một trận âm trầm, gục đầu xuống lầm bầm nói. Trách không được nửa năm qua sư phó luôn tại cổ điển y tịch cả ngày vùi đầu vào y lý, trừ bỏ mỗi tháng đi tìm môn chủ, cũng không xuất môn, nguyên lai chính là vì môn chủ tìm kiếm giải độc? Buồn cười nàng thiên hạ đệ nhất nữ thần y ngay cả tên cũng chưa nghe qua, như thế nào tài năng cứu môn chủ đâu?

Thánh Từ quay đầu nhìn về phía Thánh Quân đang ngủ, cái trán vẫn không ngừng chảy mồ hôi, ghen ngào nói: “Môn chủ hiện tại lại phát độc, thuốc của Hoàng lão chỉ có thể bảo vệ tâm mạch một ngày, nếu không tìm được phương pháp giải độc, hoặc là tìm thất thái liên sợ là... Sợ là không qua được đêm nay.” Trong hốc mắt đã đọng đầy hơi nước, nước mắt sắp chảy xuống.

“Ừ, môn chủ lần này vì sao nhanh như vậy liền phát tác, một đóa thất thái liên không phải có thể áp chế độc tính một tháng sao? Vì cái gì mới qua nửa tháng môn chủ liền phát độc, hơn nữa tựa hồ so với vài lần trước càng thống khổ hơn?” Thánh Từ nói làm cho Thánh Thanh cả người nhảy dựng lên, vội vàng hỏi, hai hàng thanh lệ theo mặt nàng chảy xuống. Không, nàng không tin, không tin môn chủ chỉ có thể sống thêm một ngày, như vậy rất tàn nhẫn, đối Cẩn vương rất tàn nhẫn.

“Ta nghĩ là Thánh Xích làm bị thương tâm mạch môn chủ, khơi dậy độc tính bị ngăn chặn.” Thánh Từ ghen ngào cũng chảy xuống nước mắt.

“Thánh Xích, lại là Thánh Xích, phản đồ này sắp chết còn muốn hại người, người như thế nên đầy xuống mười tám tầng địa ngục, không, nên vĩnh viễn không siêu sinh...” Thánh Lục cũng bên khóc bên mắng Thánh Xích.

“Thanh, Từ, Lục, tiểu Anh Anh đừng khóc, ta tin tưởng... Môn chủ lợi hại như vậy nhất định sẽ có kỳ tích xuất hiện, ta phái người đi tìm Đông Phương, nhìn xem Đông Phương có tìm được thất thái liên không?” Thánh Tranh hít sâu một hơi, hốc mắt ửng đỏ, an ủi bốn người đang khóc. Nhiều khó khăn như vậy môn chủ đều vượt qua được hẳn tin tưởng lần này môn chủ cũng nhất định có thể vượt qua một kiếp này.

“Tranh nói đúng, ta lập tức dùng bồ câu đưa tin cho Hoàng lão, làm cho hắn chạy nhanh lại đây.” Thánh Lục hít sâu một hơi lau một chút nước mắt kiên định nói.

“Ân, hảo, chúng ta đứng đứng chỗ này quấy rầy môn chủ nghỉ ngơi, tiểu Anh Anh ngại đi chữa thương cho Cẩn vương, ta cùng Từ lưu lại chiếu cố môn chủ, nếu môn chủ tỉnh, chúng ta sẽ gọi người.” Thánh Thanh cũng lau nước mắt vỗ vỗ Hoàng Anh khăn khăn thanh nói.

“Ân.” Hoàng Anh hai mắt đầm lệ mông lung gật đầu, nhẹ giọng nói.

Đám người Thánh Tranh lại nhìn Ngao Quân một chút, nhẹ nhàng mà đi ra, chỉ còn lại Thánh Thanh, Thánh Từ ngồi lại đầu giường lo lắng Ngao Quân hôn mê.

Trong rừng trúc, một hắc y nhân mang khăn che mặt hai tay chấp ra sau, đôi mắt tà khí như lâm vào trầm tư, nhìn chăm chăm cây trúc trước mắt, tuy chỉ lẳng lặng đứng nhưng cả người vẫn tản mát ra một loại khí thế vương giả, cao quý lại làm cho người ta chịu áp lực vô hình.

“Đây là người đưa cho bốn vương?” Cẩn Hiên lặng yên không một tiếng động đi đến phía sau thị địch, từ trong lòng lấy ra tờ giấy, đưa đến trước người thị địch, dùng thanh âm đặc hữu từ tính của hắn thân nhiên nói, đôi mắt thâm thúy lóe lên hiểu rõ.

Đôi mắt tà khí thị địch lóe lên mỉm cười, thân thủ lấy tờ giấy qua mở ra, mặt trên viết: Thất Sát chưa chết. Nắm trong tay dùng một chút lực tờ giấy lập tức hóa thành tro tàn, mang theo tà khí tiếng nói nói: “Ha ha... Cẩn vương đã sớm biết, không phải sao?”

“Quả nhiên là nguoi, Gia Luật Ưng.” Cẩn Hiên gọi lên một chút ý cười, thản nhiên nói, đôi mắt lóe lên phức tạp: Gia Luật Ưng cũng là hung thủ hại chết Quân, hần hần là hận hận, thậm chí giết hần, nhưng là tối hôm qua hần lại nhiều lần cứu hần, nếu không phải hần, hần cùng Thánh Quân sẽ chết như thế nào, bọn họ không có khả năng giết được Thánh Xích.

“Ha ha....” Thị địch ngửa mặt lên trời cười ha ha, một phen điệu khen đen trên mặt, lộ ra khuôn mặt tuấn tú hé ra tà cười, nụ cười lộ vẻ tà khí.

“Gia Luật Ưng, nguoi như thế nào xuất hiện lúc này, thành thủ hạ Thánh Xích?” đôi mắt thâm thúy của Cẩn Hiên nhìn chăm chăm Gia Luật Ưng tà cười thản nhiên nghi vấn hỏi. Gia Luật Ưng, từ khi Quân ‘chết’ liền mất tích, Thương Liêu vương phái sở hữu ám vệ hoàng thất tìm không thấy hần, hần giống như là theo nhân gian tiêu thất, không thể tưởng được nhưng lại ẩn thân trong thất sát lâu thành thủ hạ đắc lực của Thánh Xích.

“A... mất thấy Quân vì sự ích kỉ của ta mà chết thảm, ta phẫn hận, ta hối hận, ta đau triệt nội tâm, ta mỗi ngày lấy rượu qua ngày, không dám thanh tỉnh, nhưng càng uống càng thanh tỉnh, ta biết không có thể còn như vậy ta nghĩ theo Quân mà đi, đối với sự không có dũng khí kia, ta sợ Quân cần bản là không nghĩ nhìn thấy ta. Ta muốn tha lỗi, nên vì Quân báo thù, ta biết Thành Vũ Doanh sau lưng còn có người, kia đó là Thất sát, nhưng thất sát quá mức thần bí, ta cần bản là không thể vì Quân báo thù, cho nên ta nghĩ các loại biện pháp, gia nhập thất sát lâu, tiếp cận thất sát, trở thành thị địch hần tối tín nhiệm, giúp hần khống chế phe hèn. Đối với nguoi cho tới bây giờ vốn không gặp qua chân diện mục thất sát cũng chưa thấy qua Thành Vũ Doanh, bằng ta dốc hết sức lực vẫn là giết không được bọn họ, biết nguoi cùng Thánh Quân sáp nhập đánh thất sát lâu, thất sát bắt đầu thiết cục, ta liền biết chỉ có cùng nguoi liên thủ mới có thể vì Quân báo thù, chính là không thể tưởng được thất sát nhưng lại chính là Thánh Xích, hần thể nhưng không chết.” Gia Luật Ưng lộ vẻ tà cười, lâm vào nhớ lại nói.

Hần nói vân đạm phong khinh nhưng Cẩn Hiên biết sự tình không thể thoải mái như vậy, hần nhất định là bị rất nhiều khổ, bị rất nhiều tra tấn, còn có ánh mắt hần, Gia Luật Ưng là trời sinh hồng mâu vì sao hội biến thành con nguoi đen?

Gặp Cẩn Hiên nhìn chăm chăm vào đôi mắt hần, Gia Luật Ưng không sao cả cười nói: “hồng mâu của ta sẽ làm lộ thân phận của ta, cho nên ta dùng được vật cải tiến ánh mắt, như vậy mới không khiến thất sát hoài nghi.”

Hần nói là thoải mái nhưng kì thực trong đó sở chịu khổ thật sự không lời có thể diễn tả: chỉ là thay đổi hồng mâu trời sinh, hần liền nhận hết tra tấn về mình, hơn nữa dùng được vật thay đổi hồng mâu cách mười ngày sẽ bị mất hiệu lực, cho nên mỗi mười ngày hần lại phải chịu tra tấn không chịu nổi, không cần phải nói thất sát đối hần tra tấn cùng phương thức sinh tồn tàn khốc của thất sát lâu... Hần vốn là một thái tử một quốc gia, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ chịu quá khổ, lần này hần xem như một lần hưởng hết nỗi khổ nhân gian, tối tàn nhẫn, thống khổ.

“Gia Luật Ưng bốn vương tin tưởng nguoi lúc trước chính là bởi vì quá yêu Quân mới có thể như vậy. Nguoi cũng là chịu sở lừa của Thành Vũ Doanh, Quân sẽ không trách nguoi.” Cẩn Hiên than nhỏ một tiếng, thản nhiên nói. Tuy rằng lúc trước hần cũng có phân tách hần cùng Quân, nhưng hần chưa từng nghĩ tới muốn hại Quân, Quân ‘chết thảm’ Gia Luật Ưng trong lòng đau khổ, hối hận cũng không kém so với hần, vì Quân, vì tiếp cận thất sát hần chịu khổ đã muốn quá nhiều, huống chi hần còn muốn hy sinh chính mình bảo vệ hần, hần như vậy làm cho hần như thế nào còn hận đâu?

“Ha ha.... Bất đắc dĩ như thế nào, Quân chết ta khó có thể biện giải.” Gia Luật Ưng tự trách cười nói, tà khí trên mặt nhưng lại nổi lên chút tang thương giống như một mối, một mối nói: “Âu Dương Cẩn Hiên, nguoi là người Quân yêu, nguoi còn phải sống tốt, ta nghĩ đây là kỳ vọng của Quân, về phần Quân đối nguoi hiểu lắm... Ha ha....” Quay đầu nhìn về phía xa, nói tiếp: “Ta sẽ giúp nguoi cùng nàng giải thích” Thánh Xích, Thành Vũ Doanh hại chết Quân đã chết, Mạc Nguyệt Oánh cũng đã bị trừng phạt, hiện tại chỉ còn hần, hần hiện tại có dũng khí đi gặp Quân.

“Gia Luật Ưng nguoi...” Cẩn Hiên cả kinh nói, hần biết Gia Luật Ưng nói những lời này có ý tứ gì, nhưng Gia Luật Ưng, Quân có lẽ không chết, Thánh Quân khả năng chính là Quân....

Chính là Cẩn Hiên còn chưa nói những lời này, Gia Luật Ưng tầm mắt đột nhiên nhìn về phía chân trời xa, đôi mắt lóe lên vẻ chân thành cười nhìn Cẩn Hiên nói: “Âu Dương Cẩn Hiên, nếu không có chuyện gì phát sinh, nếu không phải bởi vì đồng thời yêu Quân, nguoi và ta nhất định trở thành bạn tốt, hảo huynh đệ, chính là.... Có lẽ kiếp sau đi! Kiếp sau chúng ta lại làm huynh đệ tốt.” Kỳ thật không thể phủ nhận, từ nhỏ đến lớn hần tuy rằng hận Âu Dương Cẩn Hiên, thế muốn đánh bại hần nhưng trong nội tâm hần vẫn đều thực thương thức, thực kính nể Âu Dương Cẩn Hiên.

“Không cần chờ kiếp sau, từ hôm nay trở đi, nguoi Gia Luật Ưng chính là hảo bằng hữu của Âu Dương Cẩn Hiên ta.” Cẩn Hiên một lời đáp lại Gia Luật Ưng, gọi lên một cái chân thành tươi cười, sang sáng nói. ‘Phe điểm tà quân’ Gia Luật Ưng, Cẩn Hiên vẫn là thập phần thương thức, hần tài năng cũng không kém hần.

“Ha ha.... Âu Dương Cẩn Hiên cảm ơn nguoi, ta Gia Luật Ưng cuộc đời này có người làm huynh đệ, không uống, có thể được đến nguoi tha thứ ta có thể an tâm đi rồi.” Gia Luật Ưng cũng một tay đặt lên bả vai Cẩn Hiên thoải mái cười.

“Gia Luật Ưng nguoi thật sự có thể an tâm đi sao? Nguoi bỏ mặc phụ vương nguoi, bỏ mặc Thương Liêu quốc sao?” Cẩn Hiên thản nhiên hỏi ngược lại.

“phụ vương? Ta tối không bỏ xuống được đó là phụ vương, Âu Dương Cẩn Hiên đáp ứng ta, khi ta đi rồi, nếu Thương Liêu xảy ra chuyện gì, nguoi hết sức tương trợ.” Gia Luật Ưng đình chỉ cười to, mắt lộ áy náy nói. Hần thực xin lỗi người đó là phụ vương hần.

“Gia Luật Ưng, kỳ thật Thánh Quân hần...”

Cẩn Hiên vừa định mở miệng cùng Gia Luật Ưng nói chuyện Thánh Quân, Y Thiên, Y Hàn liền xuất hiện nói: “Vương gia, hoàng thượng cùng hoàng hậu tới.”

“Cái gì, hoàng huynh cùng Vũ Tinh như thế nào hội rời kinh đâu?” Cẩn Hiên quay đầu, mắt lộ nghi hoặc nói, suy nghĩ một chút bình tĩnh nói: “Hoàng huynh cùng Vũ Tinh hiện tại ở đâu?”

“Đã vào phủ.” Y Thiên cung kính trả lời. Bọn họ cũng rất kỳ quái hoàng thượng cùng hoàng hậu như thế nào sẽ đến đây?? Hơn nữa xem ra còn thực sốt ruột, hoàng hậu nương nương từ sau khi quân sư qua đời liền vẫn ở tại hậu cung, cả ngày thương tâm không thôi, một bước cũng không bước ra khỏi cửa cung, hiện tại không chỉ có ra cung còn đuổi tới nơi này.

“Cẩn Hiền.” Cẩn Hiền vừa định đi gặp Chính Hiền, Ngao Tuyết, một giọng nữa quen thuộc vang lên.

Hai thân ảnh nháy mắt vội tới trước mặt Cẩn Hiền.

“Hoàng huynh, Vũ Tinh, các người như thế nào đến đây?” Cẩn Hiền nghênh đón cau mày hỏi, xem hoàng huynh cùng Vũ Tinh phong trần mệt mỏi, liền biết bọn họ là một đường ra rồi thúc ngựa tới rồi, là chuyện gì, làm cho bọn họ tới nhanh như vậy.

Cẩn Hiền còn đang trong suy đoán, Ngao Tuyết cầm trụ tay Cẩn Hiền hỏi: “Thánh Quân ở nơi nào?”

“Vũ Tinh phát sinh chuyện gì?” Cẩn Hiền mày nhăn càng sâu, trong lòng cả kinh hỏi. Vũ Tinh như thế nào vội tới là vì Thánh Quân đâu? Có phải hay không Vũ Tinh cũng phát hiện cái gì? Thánh Quân có phải hay không thật sự chính là Quân?

“Đừng hỏi mau dẫn ta đi gặp Thánh Quân.” Vũ Tinh lời kéo Cẩn Hiền, liền hướng phía trước đi đến nói. Nàng bây giờ còn không thể nói cho Cẩn Hiền, nếu kết quả đúng chứng thật Thánh Quân cũng không phải Quân, kia Cẩn Hiền nhất định sẽ chịu không nổi, hết thảy chờ nàng gặp được Thánh Quân, xác định Thánh Quân có phải là Quân hay không, tái cùng Cẩn Hiền nói đi.

“Cẩn đệ, trước mang ta đi gặp Thánh Quân đi.” Chính Hiền một tay giữ lấy Ngao Tuyết, vỗ về lưng nàng, bên giúp nàng thuận khí bên mang theo một mối nói. Thoáng nhìn Gia Luật Ung đứng một bên trong lòng nghi hoặc: Gia Luật Ung mắt tích lâu ngày như thế nào sẽ xuất hiện ở trong này? Nhìn thấy bọn họ cũng không có phản ứng gì, tựa hồ đã xem chính mình hoàn toàn đặt ngoài trần thế. Nhưng lúc này hắn vô tâm tư đi để ý cái đó, Tinh nhi mấy ngày nay suốt đêm chạy, thể xác và tinh thần mệt mỏi, tái sốt ruột như thế sợ thân thể của nàng sẽ chịu không nổi.

“Tạm thời khả năng không thấy được, tối hôm qua cùng Thánh Xích đại chiến một hồi, Thánh Quân bị trọng thương, đang nghỉ ngơi.” Cẩn Hiền đôi mắt buồn bã, khàn khàn thanh nói. Hoàng Anh vội tới trị thương cho bọn họ, nói cho họ Thánh Quân đã không việc gì, hiện tại đang nghỉ ngơi, nhìn nàng khóc hồng con mắt cùng không khí trầm lắng liền biết nàng nói dối, cũng mặc kệ hắn như thế nào muốn gặp Thánh Quân, bọn Thánh Tranh cũng khắp nơi ngăn trở, lần nữa cam đoan Thánh Quân thật sự không có việc gì, chính là bị trọng thương cần hảo hảo nghỉ ngơi, hơn nữa cũng nói Thánh Quân hạ lệnh, không bất luận kẻ nào quấy rầy, cho nên hắn đến bây giờ còn không thấy được Thánh Quân. Nhưng hắn tin tưởng có Hoàng Anh ở đây, Thánh Quân hắn là không có gì nguy hiểm.

“Cái gì? Bị thương nặng? Hiện tại thế nào?” Ngao Tuyết vội nghe đến Thánh Quân bị thương nặng, lập tức đẩy Chính Hiền ra, lại nắm tay Cẩn Hiền vội hỏi.

“Thánh Xích?” Chính Hiền nhíu mày, tìm tòi nhìn về phía Cẩn Hiền nói. Thánh Xích không phải đã sớm bị Quân giết sao?

Cẩn Hiền gật đầu, đem sở hữu mọi chuyện nói ra, Chính Hiền nghe được không ngừng cau mày.

“Không thể tưởng được Thánh Xích đúng là thất sát, Thành Vũ Doanh cũng đã chết?” Chính Hiền thở dài, vẻ mặt suy tư. Không thể tưởng được lần trước chết là thất sát giả, mà thất sát chân chính cũng là Thánh Xích, che giấu thực tốt! May mắn có Thánh Quân, tài năng dẫn hắn ra, nếu không Long Hiền thực lâm nguy. Thánh Quân quả nhiên trí tuệ hơn người, một vấn đề thật hồ diệu.

“Ân.” Cẩn Hiền mặt không chút thay đổi gật đầu.

“Ai nha, các người đừng quản nữa cái gì Thánh Xích, vẫn là thành Vũ Doanh, ta nghĩ đến Thánh Quân hiện tại ở đâu? Thế nào?” Ngao Tuyết một chút đẩy ra hai huynh đệ vẻ mặt trịnh trọng, tay chống nạnh nói. Cái gì thất sát, Thánh Xích, đều đã chết, có cái gì đâu, Thánh Quân rốt cuộc ra sao mới là quan trọng. Thánh Quân rốt cuộc có phải là Quân hay không mới trọng yếu.

“Hắn hiện tại ở trong phòng nghỉ ngơi, Thánh Tranh không cho bất luận kẻ nào tiến vào, cho nên đến bây giờ ta cũng không có gặp qua hắn, nhưng Hoàng Anh nói đã không còn trở ngại.” Cẩn Hiền bình tĩnh nói nhưng đôi mắt thâm thúy lại mang theo thật sâu lo lắng.

“Phòng ở đâu? Nếu đã không còn lo ngại liền có thể gặp chúng ta đi.” Ngao Tuyết đôi mắt đen thông minh vừa chuyển cười nói. Hôm nay mặc kệ ai ngăn cản nàng nhất định phải nhìn thấy Thánh Quân.

“Ân, chúng ta đi thôi.” Cẩn Hiền nghĩ nghĩ liền gật đầu, đem bọn Ngao Tuyết đến chỗ Thánh Quân.

Vừa đi đến cửa bên bị Thánh Tranh ngăn trở, hắn không hề là một bộ không sao cả, bộ dáng ngả ngón, mà là vẻ mặt nghiêm túc đứng trước mặt bọn họ, thanh âm trầm thấp nói: “Vương gia môn chủ đã nghỉ ngơi, không tiện gặp khách, mời trở về.” Thần sắc hắn mỗi một giây cả nhiều hơn hai người xa lạ cũng chưa để ý. Không thể làm cho bọn họ đi vào, môn chủ mặc dù đã tỉnh lại nhưng bây giờ còn thực suy yếu, sợ bị bọn họ phát hiện chân tướng.

“Hôm nay ta nhất định phải nhìn thấy Thánh Quân.” Ngao Tuyết kiên định nói khiến Thánh Tranh chú ý.

Thánh Tranh thế này mới chú ý tới hai người, vừa định mở miệng đột nhiên trước mắt chột lóe, còn chưa phản ứng lại đây, huyết đạo đã bị điểm trúng, vừa định mở miệng hô lên, một bàn tay lập tức điểm á huyết hắn, động tác hành văn lưu loát liền mạch.

“Tiểu Hiền từ làm tốt lắm.” Ngao Tuyết một tay kéo tay Chính Hiền, tán dương, một ánh mắt Ngao Tuyết Chính Hiền liền biết nàng muốn làm gì, thừa dịp Thánh Tranh nhất thời không chú ý dễ dàng chế trụ hắn.

“Chúng ta vào đi thôi.” Chính Hiền dùng lịch cười nói.

“Àn.” Cẩn Hiền gật đầu, không để ý Thánh Thanh ở đây gấp đến độ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đẩy cửa đi vào phòng, Chính Hiền, Ngao Tuyết, Gia Luật Ứng cũng theo vào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 87: Tương Nhận.

Người trong phòng không nghĩ tới lại có người xông vào, nhìn thấy người bên ngoài tiến vào, động tác trên tay ngừng lại, một cái bạch diện sa phiêu phiêu rơi xuống đất...

Thời gian dừng lại, như đã mấy trăm năm trôi qua, tất cả mọi người định trụ, không dám động, sợ chính là một giấc mộng mà thôi.

Khuôn mặt trắng bóng hoàn mỹ, lông mi thật dài, một đôi thủy mâu đen thui lù trong suốt sáng ngời, có vẻ sâu không lường được như vậy lại làm cho người ta không tự giác hăm sâu vào, lúc này mang theo kích động cùng kinh ngạc, nửa đầu bạc theo gió bay lên, mang theo nị hoặc.... Hết thấy là quen thuộc như vậy, lại xa lạ như vậy...

Cẩn Hiền tay phát run, môi mỏng nhếch lên, đôi mắt thâm thúy ánh mắt sáng quắc, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt trong không trung gấp gáp, thiên ngôn vạn ngữ giống như đều không nói được, lòng đang kinh hoàng: thật sự là nàng, Quân, thật là QUÂN, không phải mộng, không phải ảo tưởng, không phải ảo giác, nàng thật ngồi trước mặt ta? Hắn nghĩ đến tiến lên ôm nàng, lại không động đây, sợ vừa động, người trước mắt hội sẽ biến mất, e sợ lại gặp trong mộng...

Gia Luật Ứng đôi mắt tà khí không thể tin lui về phía sau, đụng vào khung cửa, nhưng lại mang tính trẻ con nhu nhu ánh mắt, vẫn là nàng, là thân ảnh kia, là gương mặt khắc cốt ghi tâm kia, là đôi mắt như nam châm, lòng đang kinh hoàng, khiếp sợ: khó trách đêm qua hội cảm thấy nàng quen thuộc như vậy, Quân? Thế nhưng sẽ là Quân, Thánh Quân chính là Quân? Đây.... Điều này sao có thể? Nhưng xác thực thật là Quân. Quân, nàng không chết, nàng ngay tại trước mắt hắn, nhưng hắn không thể bước tiếp, hắn còn muốn trốn, hắn không biết nên như thế nào đối mặt với Quân, sợ thật sự nhìn đến đôi mắt như nam châm của nàng đối hắn tràn ngập hận ý, giờ khắc này hắn mới phát hiện, hắn đúng là người nhu nhược....

Ngao Quân lúc này trong đầu trống rỗng, ngàn tưởng vạn tưởng chính là không nghĩ sẽ xuất hiện loại tình cảnh này làm nàng trở tay không kịp, liệu sự như thần cũng chung quy không hơn thiên ý an bài, nên nói đây là ông trời đối nàng quá mức chiều cố hay nên nói ông trời đối nàng quá mức tàn nhẫn đây? Ngày cuối cùng của nàng, chân tướng làm nàng khổ công che dấu cứ như vậy bị bại lộ mà nàng không hề chuẩn bị: Vì cái gì không cho ta lấy thân phận Thánh Quân tái bồi Cẩn Hiền một ngày đâu? Tuy rằng ta cũng rất muốn lấy thân phận Lăng Ngao Quân bồi bên cạnh chàng, chẳng sợ chỉ một ngày cũng tốt, nhưng như vậy ta liền rất ích kỉ, nhưng ông trời lại cho phép ta ích kỉ, chính là ngày mai Cẩn Hiền lại muốn thừa nhận một lần nữa nỗi đau nửa năm trước đâu? Ông trời đối chúng ta quá mức tàn nhẫn cũng quá chiều cố. Tuyệt, Tuyệt thế nhưng cũng đến đây, còn có tỷ phụ, có thể trước lúc chết nhìn thấy thân nhân của mình, thật sự có thể ngủ yên, nhưng người còn sống nên làm cái gì bây giờ, vì cái gì muốn tới, tuy rằng sẽ không còn được gặp lại người, không khỏi tiếc nuối, nhưng ta tình nguyện mang theo tiếc nuối rồi đi, cũng không nhớ người lại thống khổ, người nên lạc quan hoạt bát, vì ta người đã muốn thương tổn trăm mặc nửa năm rồi, lại tận mắt nhìn thấy ta rồi đi, Tuyệt, người muốn thương tâm bao lâu nữa? Tỷ phụ vừa muốn lo cho người bao lâu nữa? Gia Luật Ứng, nàng lại nên như thế nào đối mặt người thật sâu thương tổn nàng, lại bị nàng làm thương tổn đây?

Chính là một cái chớp mắt giao nhau trong lòng lại trăm ngàn tư chuyển....

“Quân.” Ngao Tuyết mang theo run run, mang theo kích động, mang theo cẩn thận kêu to một tiếng, khuôn mặt tuyệt mỹ đều là nước mắt, môi run rẩy lại nghẹn ngào: Quân, thật là Quân, nàng không đoán sai, Thánh Quân chính là Quân, Quân không chết, nàng còn sống, ô ô....

Chính Hiền cũng là về mặt kích động, nhưng bọn họ so với Cẩn Hiền còn bình tĩnh hơn nhiều, khinh ôm Ngao Tuyết đang kích động run run.

Một tiếng ‘Quân’ làm cho mọi người nháy mắt phục hồi tinh thần lại, cũng làm cho Ngao Quân phục hồi tinh thần lại, quay đầu sang một bên, trên trán đầu bạc lập tức hạ xuống, chặn gương mặt của nàng, cũng làm cho Thánh Thanh, Thánh Tử ở đầu giường phục hồi trong kinh ngạc, giấu đầu hở đuôi che trước mặt Thánh Quân.

“Vương... Gia, các người như thế nào tiến vào? Môn chủ nàng....” Thánh Thanh cười cười đối bọn Cẩn Hiền nói, nhưng ngữ điệu vẫn là mang theo chột dạ cùng bất an.

“Quân....” Cẩn Hiền một phen đẩy Thánh Thanh ra, vọt tới bên người Ngao Quân, đem nàng quay lại đây, đối mặt hắn, thâm tình mà lại nhỏ nhẹ cẩn thận kêu, là trong mộng cũng được, là thật cũng được hắn đều phải gắt gao bắt lấy, nếu thật là mộng sẽ không tỉnh lại, nếu là thật kia ông trời thật sự tốt với hắn, rất chiều cố. Vươn tay khẽ vuốt dung nhan tuyệt mỹ làm cho hắn nhớ thương nửa năm, là chân thật, là độ ấm, loại nhiệt độ cơ thể Quân.

“Vương gia thỉnh tự trọng.” Ngao Quân nhẹ đẩy tay Cẩn Hiền ra, lãnh đạm mà xa cách nói, hai hàng thanh lệ cũng không chịu khống chế chảy xuống, rơi

trên tay Cẩn Hiên.

“Quân, đến giờ phút này nàng còn muốn giấu diếm nữa, còn muốn tránh ta sao?” Cẩn Hiên đưa tay lau nước mắt trên mặt Ngao Quân, thanh âm khàn khàn nói, đôi mắt thâm thúy là nóng rực thâm tình cùng nhu tình. Mặc kệ Quân là vì nguyên nhân gì mà vẫn không cùng hắn tương nhận, hắn cũng không muốn lại làm cho Quân rời khỏi hắn.

“Ô ô... Quân, ngươi như thế nào tàn nhẫn như vậy? Ngươi không biết nửa năm qua ta chảy bao nhiêu nước mắt, tâm đau bao nhiêu sao? Còn có Cẩn Hiên, ngươi có biết nửa năm này Cẩn Hiên sống ra sao không? Ngươi như thế nào có thể trốn như vậy, làm cho chúng ta ruột gan đứt từng khúc đau? Ô ô... Quân, ngươi rất xấu, ngươi như thế nào có thể lừa gạt chúng ta đâu? Ô ô... Bây giờ còn không nghĩ nhận thức chúng ta nữa? Rất tàn nhẫn a... ô ô...” Ngao Tuyết mạnh mẽ vào bên người Ngao Quân, ôm chặt lấy Ngao Quân, chui đầu vào cần cổ nàng bên gào bên trách cứ Ngao Quân.

Tàn nhẫn? Nàng thật là rất tàn nhẫn sao? Nàng rút cuộc nên làm như thế nào mới là đối họ tốt nhất đâu?

Ngao Tuyết càng khóc lòng của nàng càng loạn như ma, toàn bộ phòng yên lặng chỉ có tiếng khóc của Ngao Tuyết, Ngao Quân cũng không nhúc nhích, ánh mắt trong lúc đó thật sâu suy yếu cùng ủ rũ.

“Môn chủ, tùy tâm đi.” Nhìn đến Ngao Quân do dự cùng thống khổ, Thánh Thanh quỳ xuống trước mặt Ngao Quân, hướng đến vẻ mặt gian trá lưu hai hàng nước mắt thanh âm nghẹn ngào nói.

“Môn chủ tùy tâm.” Thánh Tử cũng như Thánh Thanh quỳ xuống nói, hé ra khuôn mặt oa nhi đầy nước mắt.

Môn chủ cùng Cẩn Vương yêu rất khó, bọn họ cũng biết, môn chủ có nguyện vọng duy nhất là cùng Cẩn vương cùng một chỗ, nếu thật sự chính là ngày cuối cùng, khiến cho môn chủ hảo hảo mà vượt qua một ngày này đi. Về phần môn chủ rời đi, Cẩn vương hội như thế nào, bọn họ không suy nghĩ, cho dù nói bọn họ ích kỷ cũng tốt, bọn họ thăm nghĩ làm cho môn chủ sống không uổng.

“Tùy tâm?” Ngao Quân giống như mê mang, giống như nan giải lắm lắm nói, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Thánh Thanh, Thánh Tử quỳ gối trước nàng, hai hàng thanh lệ, trước mắt là tình cảnh Tuyết cùng Cẩn Hiên, Gia Luật Ứng, Tuyết nói qua: tâm lựa chọn, Cẩn Hiên nói qua: Nàng nhất định là quân sư của ta, vương phi của ta, người ta yêu nhất...

“Quân, ‘bác phong lâm, như kiếm sương, tiêu tiêu hoàng hiệp bạn nhập mien, sắt sắt bị phong xuy châm tịch, ngọc y cự hoãn như tích, cổ nhân tức dĩ bất phục tại. yển phân phi, tình do lại. trương lang phú quý ân nghĩa tuyệt, bất tác oanh oanh huyết lệ thủy. Dục ý huy kiếm trăm tình ti, nại hà tương tư dĩ thành tai.’ Nàng không nhận ta, có phải hay không đang trách ta lúc trước không nên hoài nghi nàng? Có phải hay không đang trách ta nhưng lại hội trúng kế, Thành Vũ Doanh mà làm nàng thương tâm? Quân, ta lúc trước quả thật là vì quá yêu nàng mới có thể...” Cẩn Hiên gắt gao nắm lấy tay Ngao Quân, động tình mà tự trách nói, hắn duy nhất có thể nghĩ Quân không chịu cùng hắn tương nhận chỉ có nguyên nhân đó.

Bộ đáng tội vâng kia làm cho Ngao Quân tâm sinh không đành lòng, thế nhưng ông trời đã an định như thế, nàng lại phủ nhân, thật là đối bọn họ quá mức tàn nhẫn đi. Thôi...

“Không, Cẩn Hiên, không phải, là ta không tốt, lúc trước nếu ta đối với chàng có tin tưởng liền sẽ không trúng kế Thành Vũ Doanh, liền sẽ không thành cục diện như hôm nay.” Ngao Quân cầm lại tay Cẩn Hiên nhẹ lay lắc đầu nói. giờ khắc này thừa nhận lòng của nàng vô cùng thoải mái, trong lòng có cái gì trở lại vị trí cũ. Là tâm kiên định, tùy tâm sẽ làm theo trái tim một lần đi, khiến cho nàng ích kỷ một lần đi.

“Quân, nàng rút cục nhận thức ta, Quân, là ta không tốt, ha ha... Quân của ta thật sự còn sống, thật sự...” Nghe được thanh âm trong trẻo đặc hữu nhưng lạnh lùng kia, Cẩn Hiên lập tức kích động không biết nên nói cái gì, khó có thể nói thành lời vui sướng tràn đầy trong tim hắn, giờ khắc này hắn tâm bình yên, tâm hắn như sóng lại. Hắn nghĩ muốn cầm tay Quân, gắt gao ôm lấy Quân, nhưng... Cái ôm kia lại bị Ngao Tuyết cấp chiếm, hắn chỉ có thể đem tay Ngao Quân nhanh nắm ở ngực, đôi mắt thâm thúy kích động doanh đầy nước, triển khai một cái tươi cười mê đảo mọi người.

“Cẩn Hiên, là ta, ta còn sống.” Ngao Quân đôi mắt như nam châm thâm tình nhìn lại Cẩn Hiên, giờ lên một cái mị hoặc tươi cười động tình nói, tay bị Cẩn Hiên nắm trên ngực, cảm thụ được trái tim hữu lực của Cẩn Hiên đập, vì nàng mà không ngừng đập nhanh, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, rất muốn hô to: Ta là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời, nghĩ muốn cho Cẩn Hiên một cái ôm thâm tình, nhưng là có một siêu cấp bóng đèn, giống như quả núi ‘hùng vĩ’ ở trên người nàng.

“Quân...” Ngao Tuyết nghe được Ngao Quân thừa nhận lại gắt gao ôm Ngao Quân, cả người đều là kích động run run. Hồn nhiên chưa thấy, nàng luôn mồm muốn tác hợp Cẩn Hiên cùng Ngao Quân, hiện tại đang ở thời điểm hai người bọn họ hạnh phúc thành bong đèn lớn vài nghìn KW.

“Tuyết, ngươi... Ngươi muốn ngạt chết ta.” Ngao Quân gian nan oán giận nói, khuôn mặt vốn trắng bệch nay lại bị Ngao Tuyết ôm chặt đỏ lên, bắt quả càng không thể hô hấp, sắp hít thở không thông, không thể làm nàng hoài nghi: Tuyết căn bản chính là cố ý, trả thù nàng làm cho nàng thương tâm lâu như vậy, cho nên muốn làm nàng chết ngạt.

“A! ô ô... Ta rất cao hứng, rất kích động, ô ô... Quân của ta, tiểu Quân Quân của ta...” Ngao Tuyết thế này mới phản ứng lại, buông lỏng ra một chút, làm cho Ngao Quân thông khí, nhưng vẫn là ôm chặt nàng khóc lên, quả thực liền cùng hồng thủy vỡ đê giống nhau.

“Tiểu Quân Quân? hảo buồn nôn. Tuyết, quần áo của ta a...” Ngao Quân cười giống như rung mình một cái nói, đột nhiên nghĩ ra y bào trắng hoãn của nàng, đau lòng.

“ngươi yên tâm, ta sẽ giúp ngươi tẩy, ô ô...” Ngao Tuyết vẫn là câu nói ngàn năm không đổi kia, bên khóc lớn bên nói. Lần này vui sướng khi tương nhận càng sâu sắc hơn khi tương nhận tại Cẩn vương phủ, xem ra không chỉ y bào, cả áo trong cũng phải chi trả.

Không hề ngoài ý muốn, trên đầu Ngao Quân lập tức xuất hiện vô số hắc tuyến.

“Tĩnh nhi, tốt lắm tốt lắm, đừng khóc nữa, hắc là cao hứng rồi, đừng khóc nữa, hội khóc sẽ phá hư thân thể.” Chính Hiên nhẹ nhàng mà kéo Ngao Tuyết ra, vì nàng lau nước mắt trên mặt cười nói. Lần này cũng không phải là hắc ghen, mà là nhìn đến Căn đệ của hắc về mặt bị ai nhìn vị trí của hắc bị Tĩnh nhi chiếm, thật sự không đem trả lại cho Căn đệ phỏng chừng Căn đệ sẽ bạo phát.

Ngao Quân vừa muốn thở dài nhẹ nhõm, Căn Hiên vừa muốn đem Ngao Quân ôm vào lòng, Ngao Tuyết siêu cấp bóng đèn này lại bỏ nhào vào trong lòng Ngao Quân, không ngừng mà ‘chà đập’ y bảo Ngao Quân, Ngao Quân chỉ có thể quay đầu không nói, Căn Hiên thâm hận bản thân mình động tác quá chậm.

“Thanh, Tờ các người như thế nào còn quý, mau đứng lên, Thanh? Từ?” Ngao Quân gặp Thánh Thanh, Thánh Từ về mặt si ngốc quý trên mặt đất, nhủu nhủu mây, nghi hoặc kêu lên. Hai người như thế nào ngây người, vừa mới hoàn hảo, còn có đều cùng các nàng nói mấy trăm lần không nên hơi tí liền quý xuống, chính là không nghe, cho dù muốn khuyên nàng, cũng không cần quý a.

“A! nga, môn chủ người cười lên thật sự là rất đẹp, hi hi. ... hờn đều bị người cướp mất.” Thánh Thanh, Thánh Từ thế này mới phục hồi tinh thần lại, đứng lên, cười hi hi muốn hài hước nhưng nhìn kĩ sẽ phát hiện ánh mắt gian tà không vui đi ưu sầu, cười còn không đến đáy mắt.

Ngao Quân thế này mới nhớ tới nàng vừa mới giống như thật sự cười, nhưng lại làm cho các nàng ngây người như vậy?

Gia Luật Ứng từ đầu chỉ đứng từ xa nhìn, hắc rất muốn tiến lên như Âu Dương Căn Hiên, như hoàng hậu Long Hiên cùng Quân vui sướng tương nhận, nhưng hắc sợ hắc đi qua hội phá hủy một màn làm cho người ta cảm động này, hắc chỉ dám nhìn nàng từ xa, nhìn nàng cười, nhìn đôi mắt thâm tình của nàng, nhưng hắc không đủ tư cách cùng Âu Dương Căn Hiên cạnh tranh, đối chuyện hắc làm với Quân, ngay cả tư cách ở bên người nàng hắc cũng không có, nàng sẽ không tha thứ cho hắc. ...

“Quân, người. ... Tóc của người trắng như vậy. ...” Ngao Tuyết ôm chặt Ngao Quân thế này mới phát hiện đầu bạc trước mắt, khó có thể tin tưởng lớn mắt, kinh hô, nước mắt lại lùm bùm không tiếng động rơi xuống. Vừa mới gặp lại Quân xác nhận không chết, tâm tình quá mức kích động, nhất thời không có chú ý đến, trách không được vừa mới liền cảm thấy không thích hợp, tổng cảm thấy lạ, nguyên lai đúng là thiếu niên đầu bạc. Đây, Quân một đầu tóc đen như thế nào hội trắng đầu? Nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? nửa năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Căn Hiên cũng là ánh mắt chờ Quân trả lời, đối với đầu bạc của Quân hắc cũng kinh ngạc, bởi vì khi mới quen Thánh Quân liền biết nàng là thiếu niên đầu bạc, đem qua lại chính mắt nhìn thấy tóc nàng càng bạc hơn, cho đến nay đã nửa đầu, tuy rằng Thánh Tranh nói là tu luyện thiên khôn thần công, nhưng không chính tai nghe Quân giải thích trong lòng hắc vẫn là thực bất an, trực giác nói cho hắc biết Quân không cùng hắc tương nhận cùng đầu bạc có liên quan.

Chính Hiên kỳ thật từ lúc vào cửa đã bị đầu bạc của Quân cấp dọa sợ, nhưng lúc Căn Hiên, Tĩnh nhi cùng Quân tương nhận hắc là không biết như thế nào mở miệng, lúc này hắc cũng rất muốn biết Quân vì sao thành lão nhân đầu bạc?

Gia Luật Ứng hai nắm tay nắm chặt, đầu bạc kia thật sự làm đau mắt hắc, tâm hắc: Quân vì sao hội bạc đầu, đem qua nhìn thấy nàng liền thấy nàng trên trán hai thùy tóc bạc, nhưng lại cùng Thánh Xích đại chiến xong vốn tóc đen cũng dần biến thành đầu bạc, nửa năm qua Quân có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?

“Ha ha. ... Không có việc gì, Tuyết, này chính là tạt u luyện thiên khôn thần công Thánh Tiên Môn đem qua vọng động chân khí mới có thể như vậy, chờ khôi phục lại sẽ không sao.” Ngao Quân thần sắc đầu tiên là biến đổi, nhìn Thánh Thanh, Thánh Từ liếc mắt một cái, sau không sao cả cười nói. Nàng không thể nói cho bọn họ chân tướng, nếu thật sự chỉ có một ngày cuối cùng này, vậy làm cho nàng cùng Căn Hiên hảo hảo mà gặp nhau đi. Khoái hoạt quá một ngày, ít nhất có thể lưu lại một ngày tốt đẹp này để ghi nhớ.

“Hô. ... Nguyên lai là như vậy, làm ta sợ muốn chết, hi hi. ... giống như TV trình diễn vậy, thật giống?” Ngao Tuyết vừa nghe thờ dài, nhủu nhủu mây, cảm đến xem cô ý ngừng một chút, làm hại Ngao Quân một trận khản trương, nghĩ đến ánh mắt quan sát sắc bén của Tuyết, lại không nghĩ rằng Ngao Tuyết đến cười như giống như thường thức gật đầu cười nói: “Bất quá? Còn thực khóc, ha ha. ... Quân, người thành ma nữ đầu bạc, thật sự là khóc a! tiểu Hiên từ, chàng nói có phải hay không? Giống ma nữ đầu bạc không? Ân, thật sự rất giống. ...” Ngao Tuyết đánh giá Ngao Quân, hai mắt sang lên, loại chuyện vì tu luyện thần công mà trắng tóc ở thế kỉ hai mốt xem TV thường xuyên nhìn thấy, nàng trước kia thật thần tượng ma nữ siêu cấp đầu bạc.

Trừ bỏ Ngao Quân, tất cả mọi người trên đầu đều cộng thêm vô số hắc tuyến, cộng thêm một dấu chấm hỏi: Người ta thiếu niên đầu bạc nàng thế nhưng còn nói khóc, nhưng TV là cái gì? đầu bạc ma nữ là ai?

Ngao Quân trong lòng cũng thật mạnh thở dài nhẹ nhõm, cả giận nói: “Người dám nói ta là ma nữ? ta làm sao mà giống ma nữ? Căn thận ta cáo người tội phi bang.”

“Cáp, người cáo. ở trong này, lão công nhà ta là lớn nhất, người đi cáo với ai, ai chịu thụ lí?” Ngao Tuyết một bộ không sợ hãi ngẩng đầu lên, cao ngạo nói, một bộ ‘ta là lão đại, ta sợ ai’.

“Biết lão công nhà người là hoàng đế, rất giỏi. Nhanh như vậy đã bị phong kiến cổ xưa đồng hóa, thế nhưng không nhìn pháp luật quốc gia, thật sự là mất mặt nhân loại hiện đại. thượng đế! Tình ban ta lực lượng, dẫn dắt con son dương đi lạc này về đường chính. Amen!” Ngao Quân khinh thường hèn mọn liếc mắt Ngao Tuyết một cái, giống như vô cùng đau đớn mà nói, còn có bộ dáng mục sư, về mặt thành kính, còn điểm điểm cái trán Ngao Tuyết. Biểu tình nghiêm túc, thật đúng là hù mọi người, kỳ thật nàng mau nghẹn thành nội thương, không, phải nói là nội thương tăng thêm, ha ha. ...

“Tốt! Người cũng dám lấy ta trêu đùa, để mạng lại. ...” Ngao Tuyết tay chống nạch, rất giống mẫu dạ xoa, một tay đẩy Ngao Quân lên giường, liền cù nàng.

Những người khác đều cười nhìn họ ngoạn nháo, đối với lời nói các nàng đầy dấu chấm hỏi. Cẩn Hiên, Chính Hiên sùng nịch nhìn các nàng, đối các nàng đột nhiên nói những lời kì quái sớm đã thấy nhưng không trách, ầm ập như vậy bọn họ đợi nửa năm nay, một hình ảnh này làm bọn họ cảm thấy mình là nam nhân hạnh phúc nhất trên đời. Gia Luật Ứng trong lòng một trận chua xót: Quân như vậy, hẳn là chưa thấy qua, có lẽ chỉ có ở cùng bọn họ một chỗ, Quân mới có thể khoái hoạt đi! Hẳn không nên cưỡng chế nàng ở bên người, mà tước đoạt hạnh phúc của nàng. Thánh Thanh, Thánh Từ liệu mạng chịu đựng không cho lệ rơi xuống, nửa năm qua, các nàng chưa từng gặp qua môn chủ tính trẻ con như vậy, nhưng lại chỉ còn một ngày cuối cùng... Ông trời thật tàn nhẫn.

“Cáp... Không, Tuyết... người... khụ khụ...” Ngao Tuyết vừa động tay một chút, Ngao Quân nở nụ cười, cái trán liền nhanh chảy mồ hôi, càng không ngừng ho khan lên, ngay cả cười đều cười không nổi, tâm từng đợt đau, cả người suy yếu.

“Quân, người thế nào? Nàng làm sao vậy?” Ngao Tuyết cùng Cẩn Hiên khẩn trương hỏi, chạy nhanh nâng Quân dậy, một cái vì nàng vỗ lưng, một cái vì nàng lau mồ hôi trên trán, sắc mặt trắng bệch, mọi người sợ hãi. Gia Luật Ứng từng bước đi lên phía trước, cuối cùng vẫn là dừng lại, hai tay nắm chặt long đang rỉ máu, đau đớn như bị xé toạc ra, hẳn cái gì đều không làm được, cái gì cũng không thể làm.

“Không... Không có việc gì.” Ngao Quân gian nan nói ra hai chữ, trời mới biết nàng muốn nói ra một chữ có bao nhiêu khó khăn, nhưng nàng không thể làm bọn họ nhìn ra sơ hở gì, lấy thông minh của Cẩn Hiên cùng Tuyết chỉ cần một chút sơ hở đều bị bọn họ phát hiện ra.

Thánh Từ chạy nhanh xông lên, vẻ mặt lo lắng uy một viên thuốc đến miệng Ngao Quân, may mắn có thể giết chết con ruồi, trên mặt oa nhi mang theo thật sâu bị thống.

một màn này đều xem trong mắt đám người Cẩn Hiên, nhìn nhau một chút cùng trong mắt đối phương thấy được ý tứ giống nhau, may thật sâu nhủ lại, vừa mới còn vui sướng liền có một tầng bi thương...

“Cái kia... Môn chủ thương thế không tốt, bây giờ còn thực sự suy yếu, cho nên mới hội như vậy.” Thánh Thanh gấp đám người Cẩn Hiên sắc mặt không tốt, chạy nhanh giải thích.

Giấu đầu lòi đuôi như thế không chỉ không làm cho bọn Cẩn Hiên an tâm ngược lại càng thêm làm cho bọn họ tâm sinh bất an.

“Cẩn Hiên, Tuyết, ta thật sự không có việc gì, đừng quên ta là môn chủ Thánh Tiên Môn, thiên hạ thần y tốt nhất đều ở Thánh Tiên Môn, vết thương nhỏ này không cần đến một ngày có thể tốt lắm.” Ngao Quân dần dần hoãn khí, phát hiện không khí không đúng, vẻ mặt lạnh nhạt cười nói.

“Quân thật sự không có việc gì?” Cẩn Hiên vẫn là không tin ra tiếng, mềm nhẹ vì nàng lau đi mồ hôi trên trán, đôi mắt thâm thúy tràn đầy đau lòng cùng bất an. Các các chủ cùng Hoàng Anh tuy nói không gì trở ngại nhưng các nàng khẩn trương cùng bị thống lại trốn không thoát mắt hắn, Quân cũng không như bọn họ nói vài ngày nghỉ ngơi liền có thể tốt. Đem qua Thánh Xích thật sự lại làm nàng bị thương nghiêm trọng vậy sao? Quân công lực trên hắn, nếu thật sự chính là bị nội thương, không đến nỗi nghiêm trọng như vậy, Thánh Tiên Môn cũng không thể bị thương như thế, Quân nàng nhất định có gì che giấu hắn...

“Thật sự không có việc gì.” Ngao Quân thập phần khẳng định gật đầu nói, không nghĩ lại nói quanh đề tài này, nói sang chuyện khác: “Tuyết, người như thế nào đến đây?” Nói thêm nữa nhất định bọn họ sẽ phát hiện.

“Người còn dám nói, thế nhưng gạt chúng ta, làm hại ta khóc nửa năm, nếu không phải ta cùng tiểu Hiên từ phát hiện người chết có điểm đáng ngờ, hoài nghi thì thế kia không phải người, chạy lại đây người còn vĩnh viễn không cùng chúng ta nhận thức có phải hay không? Người nói người vì cái gì muốn gạt?” Ngao Tuyết cả giận nói, nàng biết Quân là đang nói sang chuyện khác, biết Quân gạt nàng nhưng nàng biết tái bức Quân cũng vô dụng, trừ phi Quân nguyện ý nói cho người, nếu không, nàng không nghĩ nói ai cũng không thể làm cho nàng mở miệng.

“Quân, nửa năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thi thể kia là ai, vì cái gì người hội thành môn chủ Thánh Tiên Môn, còn có khi đó Thành Vũ Doanh nói người trúng độc không thuốc giải, nhưng bây giờ?” Cẩn Hiên cũng theo trong lời Ngao Tuyết nói tiếp, Quân không nghĩ nói hẳn tôn trọng nàng, nhưng hẳn nhất định tìm ra chân tướng không cho phép Quân lại rời đi hẳn.

Ngao Quân ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, lâm vào nhớ lại: “Ngày đó chàng muốn cùng Thành Vũ Doanh thành thần, ta liền lựa chọn rời đi, muốn mang Oánh nhi rời đi, không nghĩ tới nàng lại ở trong rượu của ta hạ độc, nguyên lai nàng vẫn hận ta, nàng muốn ta thống khổ, ta đối với chàng tuyệt vọng, đối chàng hiểu lầm tất cả đều là nàng cùng Thành Vũ Doanh, trung vô vương, còn có... Gia Luật Ứng thiết kế, một khắc kia tâm của ta thật sự đau, cũng không phải vì trúng độc mà là bị phản bội... Oánh nhi chạy đi ta hoàn toàn tuyệt vọng... Khi thần chí còn chưa tan rồi đột nhiên cảm thấy một cỗ sát khí rất mạnh, xuất phát từ bản năng ta xuất thủ bắt người nọ, nguyên lai hẳn đêm đó ám sát ta bất thành mà chạy về thất sát lâu, nhiệm vụ thật bại hẳn không dám hỏi thất sát lâu cho nên vẫn ẩn nấp gần phủ thái phó, tìm kiếm cơ hội ám sát ta, rốt cục hẳn đợi được, nhưng hẳn vẫn là không dễ dàng xuất thủ, cuối cùng nghĩ đến phóng hỏa lại không nghĩ rằng thân ta bị trúng kịch độc. Đối người đã mất lực cùng hẳn tướng chiến vẫn là bị hẳn phóng hỏa, ở thời điểm mãnh chí treo chuông, Tranh cùng Hoàng lão xuất hiện, phát hiện thân ta trúng cự độc liền đem ta mang đi, cho nên cỗ thi thể kia là thích khách. Trong tay ta đem theo thiên kiếm kiếm còn có thiên khôn thần công trên người là tín vật truyền ngôi của Thánh Tiên Môn, phong viêm hai vị sư phó lúc trước khi chết truyền lại, làm cho ta thành môn chủ Thánh Tiên Môn, cho nên ta liền làm môn chủ, về phần... Phần về cự độc Hoàng lão đã giúp ta giải.” Ngữ điệu bình thản giống như không phải là đang nói chuyện của mình, chính là bị bạch này...

“Hừ, Thành Vũ Doanh đã chết thật sự là xứng đáng, còn có Gia Luật Ứng, hừ...” Ngao Tuyết đối Gia Luật Ứng đứng ở cửa hừ lạnh một tiếng nói. Bị người tối tin nhiệm phản bội là thống khổ nhất trong thiên hạ, nàng cũng bị Lam nhi hãm hại, loại chuyện này nàng tối hiểu biết.

“Ta...” Gia Luật Ứng há mồm cuối cùng vẫn là cúi đầu.

“Quân, kia đều đã qua, hiện tại chúng ta rốt cục có thể vĩnh viễn cùng một chỗ.” Cẩn Hiên đem Ngao Quân ôm chặt vào ngực, động tình nói. Tuy rằng

Quân nói vân đạm phong khinh nhưng hấn hiện tại nhớ đến vẫn là từng trận sợ hãi, nếu lúc trước Thánh Tranh cùng thần y không có xuất hiện kịp thời, Quân thật sự liên....

“Ân.” Ngao Quân vui đầu trong lòng Cẩn Hiên gật đầu nói, thân thủ ôm thắt lưng Cẩn Hiên, gắt gao ôm, tham lam ngửi hương vị dễ chịu trên người hấn, có lẽ đây là lần cuối cùng.

Hai người thâm tình ôm nhau, thật sâu làm đau đón ánh mắt Gia Luật Ứng, tâm mặc dù đau cũng không tái ghen tị.

“Chạy nhiều ngày như vậy, mệt quá! Quân, chúng ta nghỉ ngơi trước, người cùng Cẩn Hiên hảo hảo mà ôn lại tình cảm nha! Hi hi.... Tiểu Hiên tử, đi thôi.” Ngao Tuyết đối Ngao Quân tề mi long nhãn ái muội nói, lời kéo Chính Hiên một bộ dáng mệt mỏi liền hướng ngoài phòng đi ra.

“Môn chủ, chúng ta mang Hoàng thượng đi xuống, có việc tái gọi chúng ta.” Thánh Thanh cũng ái muội cười nói, nhưng vẫn là lo lắng bỏ khuyết thêm một câu.

Gia Luật Ứng tái thật sâu liếc Ngao Quân một cái, cũng muốn đi theo ra ngoài, hấn ở trong này chính là dư thừa.

Ngao Quân mắt đỏ hồng nhìn bọn Ngao Tuyết đi ra ngoài, lúc Gia Luật Ứng bước ra khỏi phòng mới từ trong lòng Cẩn Hiên ngẩng đầu thần nhiên nói: “Gia Luật Ứng, chuyện cũ đã qua, chúng ta vẫn là bằng hữu.” Việc lúc ấy Gia Luật Ứng tuy có phân thương tôn nằng, nhưng hấn cũng là bị lừa, hưởng chi là nằng thực có lỗi trước, trải qua nửa năm này, nằng sớm tha thứ cho hấn.

Một câu này làm cho Gia Luật Ứng bong dưng ngừng lại, thân mình run rẩy nhưng cũng không có xoay người lại, đưa lưng về phía Ngao Quân gọi lên một cái tươi cười, tỉnh mạch mắt một lần nữa sáng rọi, nhẹ nhàng mà gật đầu, cất bước rời đi.

“Hấn nửa năm qua bị rất nhiều thống khổ.” Cẩn Hiên nhìn Gia Luật Ứng rời đi khẽ thở dài nói.

“Ân?” Ngao Quân nghi hoặc nhìn hấn, ở trong ấn tượng của nằng nhận thức hai người này, bọn họ vẫn đều xung khắc như nước với lửa, nhưng hiện tại nghe Cẩn Hiên nói như thế nào có điểm vì hấn đau lòng?

Cẩn Hiên cười đưa chuyện hấn cùng Gia Luật Ứng nói ra, Ngao Quân càng nghe càng cười sâu. Như vậy hấn là tốt đi, bọn họ đều có thể buông thù hận trong lòng, nằng có thể an tâm rời đi.

Màn đêm buông xuống, thế giới yên tĩnh lại, trong phòng một đôi tình nhân ôm nhau ngủ, loại tình cảm tương tư nửa năm qua, Cẩn Hiên luôn luôn trầm mặc ít nói mà đột nhiên trở nên nhiều lời, nói nhiều dài dòng, cả đêm đều nói không ngừng, giống như lời nói trong cả đời đều nói ra, mà Ngao Quân chính là mỉm cười nhu tình như nước nhìn hấn nói, ngẫu nhiên cũng sẽ nói thêm hai ba câu.... Mạnh trưởng lay động, trong nội trường người cúi đầu lời nói nhỏ nhẹ, mắt tràn đầy thâm tình nhân gian.

Phía chân trời dần dần trở nên sáng, một đêm không ngủ Ngao Quân vừa chợp mắt, thâm tình nhìn người bên cạnh ngủ, trên mặt mang theo ý cười nhu hòa, vươn tay nhẹ nhàng mà vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của hấn, lông mi thật dài, mũi thẳng cao, môi kêu gọi.... Nằng phải khắc sâu chứng vào trong lòng, thân là người thế kỉ hai mốt, nằng không tin có kiếp sau, nhưng giờ phút này nằng hy vọng có kiếp sau, kiếp sau nằng nhất định hội sẽ tìm Cẩn Hiên.

Trời đã sáng, một ngày qua đi, mặt trời nhẹ nhàng mà lên, che ngực, tâm bắt đầu đau, bi bạch phát tác, kỷ tích cũng không có xuất hiện. Nhưng nằng vẫn như cũ cảm tạ trời cho nằng một ngày cuối cùng tốt đẹp, làm cho nằng cùng Cẩn Hiên cùng qua một ngày hạnh phúc tốt đẹp, hiện tại nằng cũng nên đi....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 88: Hoàng Tuyền

Tay ôm chặt miệng để tránh đau đớn mà rên rỉ, nhẹ nhàng mà xuống giường, lại vừa muốn hết sức rời đi, đột nhiên bị người bắt được, quay đầu nhìn, người vốn đang ngủ lúc này lại thật sâu nhìn nằng, đôi mắt thâm thúy nhìn không ra nửa điểm buồn ngủ, nguyên lai hấn căn bản là không ngủ, hấn vẫn đều tính.

“Ta.... Đi ra ngoài một chút.” Ngao Quân hồi tâm cười với Cẩn Hiên một cái, thần nhiên nói, tay kia thì lại muốn bỏ tay Cẩn Hiên đang nắm tay nằng ra. độc đã phát tác, nằng không thể làm cho Cẩn Hiên nhìn đến bộ dáng thống khổ của nằng, tái kiên trì chỉ cần một chút thôi thì tốt rồi.

“Đi đâu?” Cẩn Hiên vẫn là nắm chặt tay Ngao Quân, ngồi dậy, đôi mắt thâm thúy nhanh nhìn chăm chăm Ngao Quân, tiếng nói giàu từ tính thần nhiên hỏi.

“Có.... Có việc....” Ngao Quân quay đầu, thần nhiên nói, mồ hôi trên trán không ngừng mà chảy, nằng không thể làm cho Cẩn Hiên nhìn đến. Cẩn Hiên mau buông tay, ta duy trì không được nữa....

“Quân, đừng gạt ta, bộ dáng của nàng rõ ràng là thống khổ, nói cho ta biết, nàng rốt cục là như thế nào, không cần tái một người gánh vác hết mọi chuyện được không? Để cho ta chia sẻ với nàng được không?” Cẩn Hiên đem Ngao Quân kéo lại cau mày, khan khan thanh nói.

Nhẹ nhàng mà vì nàng lau đi mồ hôi trên trán loạn chảy, Ngao Quân mặt trắng bệch, cắn chặt môi, cổ nén bộ dáng thống khổ, thật sâu làm Cẩn Hiên đau đớn, gắt gao cầm tay lạnh như băng của nàng, rất lạnh không hề có độ ấm. Vì cái gì? Ngay cả thân thể cũng dần mất đi độ ấm. ... không, không có khả năng, Quân, Quân chính là bị thương, sẽ không. ... Cẩn Hiên bị chính ý nghĩ của mình dọa cho nhảy dựng, liên tục lắc đầu. ...

“Cẩn Hiên, ta. ... Chính là. ...” Ngao Quân suy yếu nâng tay lên, nghĩ vồn vuốt lên ánh mắt Cẩn Hiên, cười muốn cho Cẩn Hiên an tâm, nhưng vừa mở miệng liền đau đến như dao cắt, một cổ nhiệt lưu dâng lên, nàng đã mất đi năng lực ngăn chặn, phun ra một búng máu về phía trước, gips thổi vào trong phòng, đầu bạc bay lên, tóc đen còn lại rất nhanh biến thành trắng. ... Máu đỏ máu tươi cùng màu trắng tạo thành một hình ảnh tuyệt mỹ.

“Quân, Quân, nàng đừng làm ta sợ, Quân. ...” Thanh âm Cẩn Hiên run run vang lên, đôi mắt thâm thúy loe khủng hoảng chưa bao giờ có, chân tay luống cuống vì Ngao Quân lau đi khóe miệng vết máu, nhưng càng lau càng nhiều, miệng Ngao Quân không ngừng chảy máu.

Nhưng trả lời hẳn là Ngao Quân không thể khống chế thống khổ kêu lên một tiếng, hai tay gắt gao nắm lại, về mặt mồ hôi đôi mắt như nam châm dần tan rã, đầu bạc rơi tung trên cánh tay Cẩn Hiên.

“Người tới, mau tới! Hoàng Anh. ...” Cẩn Hiên gắt gao ôm Ngao Quân, hướng phía ngoài phòng điên cuồng hét lên, đôi mắt khủng hoảng bị kín một tầng hơi nước, trong lòng đau so với Ngao Quân không kém, nhìn Ngao Quân thống khổ như thế, nhận hết tra tấn như thế, hẳn hận không thể đau thay nàng. Giờ khắc này hẳn phát giác chính mình thật vô dụng, hẳn bảo hộ không được người hắn yêu, ngay cả Quân rốt cục vì sao hội như vậy cũng không biết, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng khổ, lại bất lực, hẳn hận, hận. ...

“Môn chủ. ...” Đám người Thánh Tranh đã sớm canh giữ ở ngoài vừa nghe tiếng hét của Cẩn Hiên, tất cả đều về mặt lo lắng phá cửa xông vào, nhìn đến Ngao Quân trong lòng Cẩn Hiên thống khổ không thôi, nước mắt không chịu khống chế chảy xuống, nhưng vẫn còn kết cục như vậy sao?

“Hoàng Anh, mau. ...” Cẩn Hiên vừa thấy Hoàng Anh đến lập tức quát, thanh âm không thể ức chế run run cùng sợ hãi. ...

Hoàng Anh vội vàng chạy tới, nắm lên tay Ngao Quân, một phen bắt mạch, tay run run xuất ra kim châm vài cái vào Ngao Quân, lại hoàn toàn vô dụng, Ngao Quân vẫn là thống khổ như vậy, lại lấy ra viên thuốc cho Ngao Quân ăn, vẫn là vô dụng, Ngao Quân giống như càng ngày càng thống khổ, tóc đen trên đầu mau biến thành trắng.

Tuyệt vọng, Hoàng Anh hai tay hạ xuống, phanh một chút quỳ xuống, hai hàng thanh lệ rơi xuống khóc nói: “Môn chủ. ...” Độc đã phát tác, nàng bất lực, ngay cả đề môn chủ giảm bớt thống khổ nàng đều làm không được, đây là bi kịch, người trúng độc nhất định bị tra tấn đến chết.

“ngươi quỳ xuống làm gì, không thấy Quân thống khổ sao? Mau giúp Quân.” Cẩn Hiên tam trầm xuống, đôi Hoàng Anh giận dữ hét. Không, không có khả năng, Quân chính là bị thương, không có việc gì, sẽ không. ...

Hoàng Anh lại cúi đầu khóc, lời nói của Cẩn Hiên làm nàng khóc càng lớn, Thánh Tranh, Thánh Thanh, Thánh Tử, Thánh Lục cũng tất cả đều quỳ xuống, trên gương mặt tràn đầy nước mắt. Thánh Tranh một quyền đánh trên đất., lưu lại vết máu nhưng không có cảm giác, Thánh Thanh, Thánh Lục cúi đầu khóc, không dám nhìn hướng Ngao Quân, không đành lòng xem nàng thống khổ, hai tay nắm chặt, móng tay đều thật sâu đâm vào thịt chảy ra máu, bên tai lại là tiếng thống khổ của môn chủ vọng lại, một tiếng chạm vào tâm bọn họ.

“Các ngươi đây đều là đang làm cái gì, không cần quỳ, đứng lên.” Cẩn Hiên thần thái hiện lên vẻ điên cuồng, đối đám người Thánh Tranh quỳ trên mặt đất giận dữ hét, bọn họ vì cái gì phải quỳ, Quân hoàn hảo tốt, Quân chính là nội thương phát tác mà thôi, bọn họ không phải nói Quân không có việc gì sao? Hiện tại vì sao phải quỳ? Không, không. ...

“A!” ngao Quân lại kêu rên một tiếng, huyết mạch toàn thân đảo lưu, đau đến hoàn toàn mất lý trí, một tay gắt gao bắt lấy cánh tay Cẩn Hiên, thật sâu nắm tay hắn khiến chảy máu, tất cả đều nhiễm máu, cổ của Cẩn Hiên, của Ngao Quân. ...

“Quân, nàng làm sao vậy? Nàng nói cho ta biết, đừng dọa ta được không? Quân. ...” Cẩn Hiên huy khởi ống tay áo, bên lau máu trên miệng Ngao Quân không ngừng trào ra cùng cái trán chảy mồ hôi, bên khăn khăn thanh nức nở nói, hốc mắt đỏ hồng.

Nhưng trả lời hẳn vẫn như cũ là rên rỉ thống khổ của Ngao Quân, cũng đã không hề giống vừa rồi kịch liệt, bởi vì nàng đã mất lực, hô hấp đã sắp mất.

“Vương gia, môn chủ. ... Môn chủ sợ là. ... Muốn đi.” Thánh Tranh khẽ nâng đầu lên, nghẹn ngào nói. Đến giờ khắc này, không còn cần gạt vương gia nữa, có lẽ nên làm cho vương gia có chuẩn bị, tuy rằng thực tàn nhẫn, nhưng bọn hắn là bất lực, môn chủ đã hết sức.

“nói bậy bạ gì đó? Không được rửa Quân. ...” Cẩn Hiên nâng lên đôi mắt đỏ bừng, thân mình run rẩy rống giận một tiếng, y bào vung lên, Thánh Tranh lập tức đụng vào một bên tường, theo khóe miệng tràn ra máu tươi.

Cẩn Hiên cúi đầu, thâm tình nhìn Ngao Quân, khóe miệng khinh câu, cười giống như tự nói: “Quân. ... Quân tới hôm qua đã đáp ứng làm vương phi bổn vương, đáp ứng cùng bổn vương dạo chơi thiên hạ, Quân là người giữ chữ tín, nàng sẽ không nuốt lời, Quân sẽ không nuốt lời, sẽ không, Quân, nàng nói có phải hay không?”

Cẩn Hiên thì thầm tự nói, làm cho đám người Thánh Thanh khóc càng lớn: Vương gia có phải hay không chịu không nổi đã kích này, điên rồi? Hẳn giờ phút này quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm bọn họ sợ, bọn họ tình nguyện nhìn hắn nổi giận giống vừa rồi, tình nguyện hắn đánh bọn họ, cũng tốt hơn giống như bây giờ. Ông trời rất tàn nhẫn, người như thế, trời đất tạo một đôi như thế, vì cái gì nhất định chia lìa bọn họ đâu? Vì cái gì?

“Làm sao vậy? Quân, Quân làm sao vậy?” Ngao Tuyết nghe được động tĩnh lập tức chạy tới, bị một màn trước mắt hoàn toàn cấp dọa ngây người, mạnh vọt đến bên giường hét lớn, nhìn đến Ngao Quân thống khổ không chịu nổi, cảm thấy tâm trầm xuống, dần dâng lên một cỗ bất an.

Chính Hiền cùng Gia Luật Ứng chạy lại đây, hai người đều vọt tới bên giường, Chính Hiền đứng sau Ngao Tuyết, nhủ chặt mày nhìn Quân trong lòng Cẩn Hiền.

“Âu Dương Cẩn Hiền, Quân tại sao có thể như vậy?” Gia Luật Ứng run run lớn tiếng hỏi, trong đôi mắt tà khí thật sâu bất an cùng thống khổ.

Nhưng Cẩn Hiền như là không có nghe thấy lời nói bọn họ, gắt gao ôm Ngao Quân, tựa hồ như vậy có thể làm Ngao Quân bớt thống khổ, nhếch môi cắn ra máu, vẫn như cũ nói nhỏ gì đó?

“Quân rốt cuộc làm sao vậy?” Ngao Tuyết cuối cùng nhìn không được hết lớn, cầm tay Hoàng Anh giận dữ hét: “Hoàng Anh ngươi nói a! Quân rốt cuộc như thế nào hội đột nhiên như vậy? Vì cái gì giống như... Ngươi là nữ thần y vì cái gì lại khoan tay đứng nhìn? Nói.”

“Hoàng thượng, ô ô... Môn chủ nàng... Ta cứu không được, ta cái gì đều làm không được... Ô ô... Ta... Chỉ có thể nhìn môn chủ nhận hết tra tấn rồi đi... Ô ô...” Hoàng Anh bên khóc lớn bên nói, nàng hận chết chính mình.

“Cái gì rồi đi? Không, không, Quân nàng ngày hôm qua hoàn hảo, còn theo ta đùa giỡn, sẽ không, sẽ không...” Ngao Tuyết mạnh đem Hoàng Anh đẩy ra, nổi giận gầm lên một tiếng, hướng bên giường nắm chặt tay Ngao Quân đã mất lực buông xuống, bên lẩm bẩm nói, làm như vậy liền có thể cho chính mình hy vọng. Nhưng là tay Ngao Quân lạnh băng lại như một chậu nước lạnh tiêu diệt hy vọng của nàng, tay Quân tuy rằng lạnh như băng lại chưa từng giống giờ phút này hoàn toàn giống như không có nhiệt độ cơ thể, không...

“Quân, không Quân, nàng đã nói chúng ta vẫn là bằng hữu, chẳng lẽ nàng gạt ta sao? Nàng muốn lấy phương thức này trừng phạt ta gây tổn thương nàng sao? Ta van cầu nàng đừng lấy phương thức này trừng phạt ta, nàng có thể giết ta, có thể thật sâu tổn thương ta, nhưng đừng nàng không cần lấy phương thức tàn nhẫn trừng phạt ta được không, Quân...” Gia Luật Ứng mạnh quý rập xuống, đôi Ngao Quân cúi đầu run run khẩn cầu, tâm vừa mới sống lại giờ lại đau đến tê liệt.

Ngao Quân bây giờ có thể nghe được Cẩn Hiền, Tuyết cùng Gia Luật Ứng bị thống, khóc tê tâm liệt phế, nàng rất muốn đứng lên an ủi bọn họ nhưng nàng đã không còn lực, thân thể nàng còn đang chịu thống khổ thật lớn, lại chỉ có thể thấp giọng rên rỉ.

“Quân, thượng cùng bầu trời hạ cùng hoàng tuyền, nàng phải đợi ta nga, không cần lại bỏ ta một mình.” Cẩn Hiền đột nhiên triển khai một cái cười ôn nhu, nhẹ giọng bên tai Ngao Quân nói.

Không... Cẩn Hiền, không cần... Ngao Quân muốn hô to ra, lại căn bản là vô lực, thần chí đang tan rã.

Cẩn Hiền cười, chậm chậm vươn tay sẽ hướng trán mình đánh lên, Chính Hiền nhanh tay lẹ mắt bắt lấy, trầm thấp nói: “Cẩn đệ, đệ muốn làm gì.”

“Hoàng huynh, buông tay.” Cẩn Hiền lãnh đạm nói, vẫn như cũ thâm tình nhìn Ngao Quân, hắc phôi thật sâu khắc hình ảnh nàng vào đầu.

“Cẩn đệ, Quân nàng sẽ không muốn đệ làm vậy.” Chính Hiền vẫn như cũ nhanh cầm lấy tay Cẩn Hiền, trầm giọng khuyên nhủ. Nhưng hắn hiểu được Cẩn đệ lúc này là cỡ nào mất hết can đảm, chính hắn cũng trải qua, chính là hắn vẫn không đành lòng nhìn Cẩn đệ trước mặt hắn tự hại mình.

“Buông tay, hoàng huynh, huynh hẳn là hiểu được cảm thụ của ta, không phải sao?” Cẩn Hiền lời nói nhẹ nhàng không hề có độ ám, ngữ khí tuyệt vọng cùng mệt mỏi như vậy. Lúc trước Vũ Tinh trúng độc, hoàng huynh cũng muốn tự tử theo, loại cảm thụ sống không bằng chết này hoàng huynh tối rõ ràng. Quả nhiên, Chính Hiền hơi hơi sững sờ một chút, Cẩn Hiền nhân cơ hội thoát khỏi kiềm chế của Chính Hiền, khi Chính Hiền phản ứng lại mạnh mẽ hướng trên đầu đánh xuống.

“Cẩn Hiền...”

“Vương gia...”

Mọi người chỉ kịp kinh hô, nhưng không cách nào ngăn cản.

“Ngao Quân...” Ở thời khắc tối nguy cấp, ngoài phòng một thân ảnh màu lam nhảy lên, vội vàng kêu.

Cẩn Hiền dừng lại, Chính Hiền lập tức bắt được tay hắn, gắt gao bắt lấy.

“Đông Phương, ngươi rốt cuộc đến đây.” Thánh Tranh vừa thấy người tới lập tức vọt qua, mắt lộ hy vọng nhìn người trước mắt, tóc tai hỗn độn lời thôi không thể ức chế nghẹn ngào nói.

“Ngao Quân, ta đến chậm, cho ngươi bị nhiều thống khổ như vậy, thất thái liên mau...” Đông Phương Tuấn Hạo ánh mắt cực kỳ bi thương nhìn Ngao Quân trong lòng Cẩn Hiền chịu khổ, từ trong lòng lấy ra một cái hộp, giao cho Thánh Tranh. Nhận được thư của Thánh Tranh, hắn lập tức ra roi thúc ngựa, không thể nghĩ được vẫn là làm cho Ngao Quân nhận tra tấn, một đầu bạc trắng kia, đôi mắt nhắm chặt kia, y bào nhiễm đầy máu kia, mồ hôi che kín hai má, hết thấy đều thật sâu đau đớn ánh mắt hắn.

“Thất thái liên, môn chủ được cứu rồi, Hoàng Anh mau...” Thánh Tranh tiếp nhận thất thái liên, mắt lộ sắc vui mừng quay đầu đối Hoàng Anh nói.

“Vương gia, thỉnh buông môn chủ, Hoàng Anh muốn lập tức cho môn chủ uống thuốc.” Hoàng Anh tiếp nhận thất thái liên, nín khóc mỉm cười hít một

hoi, đôi Cẩn Hiền còn ôm Ngao Quân nói.

Cẩn Hiền lập tức lại giống như sống gạo, nhẹ nhàng mà buông Ngao Quân, mắt lộ hy vọng nhìn Hoàng Anh. Quân được cứu rồi sao? Đông Phương Tuấn Hạo đưa tới thất thái liên chính là cứu Quân sao?

Gia Luật Ứng, Ngao Tuyết, Chính Hiền cũng là về mặt hy vọng nhìn chăm chăm chiếc hòm trên tay Hoàng Anh.

“Vương gia, chúng ta trước đi ra ngoài, có thất thái liên, môn chủ... Không có việc gì.” Thánh Thanh hai mắt đầm lệ nhìn mọi người vây quanh giường liếc mắt một cái nói. Chính là nàng chưa nói, thất thái liên chỉ có thể tạm thời bảo trụ tánh mạng môn chủ, chính là đóa thất thái liên cuối cùng.

Cẩn Hiền thật sâu nhìn Ngao Quân lần nữa, đi ra ngoài: Quân thật sự hội không có việc gì sao? Thất thái liên thật sự có thể cứu Quân sao?

Tất cả mọi người đi ra ngoài, Hoàng Anh mở hòm ra, thất sắc quang mang theo trong hòm lập tức phát ra...

Tất cả mọi người ngoài phòng chờ đợi, Cẩn Hiền suy sụp ngồi xuống, hoàn toàn giống như không có tức giận, gắt gao nhìn chăm chăm cửa phòng đóng chặt, khăn trương hai tay ứa ra mồ hôi lạnh. Gia Luật Ứng, Đông Phương Tuấn Hạo cũng là về mặt vô lực nhìn chăm chăm cửa phòng, cũng không nhúc nhích, hết thấy đều tĩnh, ngay cả hô hấp cũng đều thật cẩn thận.

“Vương gia, các người yên tâm, có thất thái liên, môn chủ nhất định hội vượt qua một kiếp.” Nhìn mọi người không cảm xúc, Thánh Thanh ánh mắt hoa đào chợt lóe, cười cười nói. Dung lý buồn cười có ngay cả chính mình đều không chấp nhận được, thật sâu lo lắng.

“Đúng vậy! Đông Phương, may mắn người tới đúng lúc! Ha ha...” Thánh Thanh lại khôi phục bộ mặt gian trá cười ha ha vỗ bả vai Đông Phương Tuấn Hạo nói, ngữ khí là vô cùng thoải mái, như là tâm băng rốt cục buông xuống, chính là cái cười kia cũng không đạt đến đáy mắt.

“A... đúng lúc? Ta nói sẽ không tái làm cho Ngao Quân chịu đau khổ, đối với người vẫn là không có làm được, ta thật vô dụng...” Đông Phương Tuấn Hạo tự giễu cười một tiếng, mạnh đánh đầu chính mình một chút, tự trách nói. Nếu hắn lại dừng lại hắn vĩnh viễn sẽ không còn được gặp lại Ngao Quân nữa.

“Đông Phương, vì bang chủ tìm kiếm thất thái liên, người đã muốn tiêu hao hết tâm lực, đừng tự trách nữa.” Thánh Thanh vỗ vỗ bả vai Đông Phương Tuấn Hạo, về mặt mặt mày cũng không đành lòng nói.

Đông Phương tình cảm đối môn chủ các nàng đều biết, lúc trước hắn mang môn chủ về, thế gian đồn đại Mạc Quân đã chết, Đông Phương liền mỗi ngày say rượu, chuyện gì cũng không để ý, Đông Phương son trang loạn thành một đoàn, ngay cả sinh bệnh nặng cũng không ngừng uống rượu, nếu không phải hắn đúng lúc tới nói cho hắn chân tướng, chỉ sợ thiên hạ đệ nhất phú thương Đông Phương Tuấn Hạo sớm mất. Nửa năm này, Đông Phương hắn cơ hồ tan hết gia tài, vì môn chủ tìm thất thái liên, vì môn chủ tìm phương pháp giải độc, nhiều lần tự mình đi chỗ hiểm, vì thất thái liên ngay cả mệnh cũng không cần.

“Tranh, còn tìm không được phương pháp giải độc sao? Hoàng lão vẫn là không có biện pháp sao?” Đông Phương Tuấn Hạo nhanh bắt lấy tay Thánh Thanh về mặt vội vàng hỏi. Thất thái liên trong thiên hạ chỉ còn lại có một đóa này, nếu còn tìm không đến phương pháp giải độc, cho dù lúc này có thể cứu Ngao Quân nhưng thế gian không còn thất thái liên, Ngao Quân vẫn là không cứu được sao?

Đám người Thánh Thanh suy sụp cúi đầu xuống, lắc lắc đầu thờ dãi, Thánh Lục mặt mày tựa vào khung cửa vô lực nói: “Ta đã muốn dùng bỏ câu đùa thư cho Hoàng lão, nhưng một chút tin tức cũng không có.”

“Giải độc? Có ý tứ gì?” Cẩn Hiền vẫn như cũ nhìn cửa phòng đóng chặt, thanh âm bình tĩnh hỏi. Quân hội như vậy, là vì trúng độc sao? Chẳng lẽ là nửa năm trước, Thành Vũ Doanh nói là không thuốc giải sao? Kia rốt cuộc là một loại độc thể nào ngay cả Thánh Hoàng đều giải không được.

Thánh Tiên Môn mọi người liếc nhìn nhau một cái, gật đầu, Thánh Tử mở miệng thờ dãi nói: “Ai, đến giờ phút này cũng không giấu các người nữa, môn chủ nàng nửa năm trước trúng độc tên bí bạch, là một loại độc thất truyền mấy trăm năm, người nghe nói loại độc này không có mấy, càng đừng nói giải độc, ngay cả Hoàng lão cũng chỉ là nghe qua có độc này, nhưng đối giải độc lại không biết, cho dù tra hết các loại tịch cổ điển cũng tìm không ra cách chế độc bí bạch, phương pháp giải độc, nửa năm này, môn chủ đều là dựa vào Đông Phương tìm thất thái liên tạm thời ngăn chặn độc tính, kỳ thật bí bạch vẫn đều không có giải, môn chủ bạc đầu cũng bởi vì vậy.”

“Bí bạch? Quân nửa năm trước nhất định là bị tra tấn có phải hay không? Cho dù hiện tại có thất thái liên cũng chỉ có thể tạm thời bảo trụ Quân có phải hay không?” Cẩn Hiền thần nhiên hỏi, đôi mắt thâm thúy nhìn không ra cảm xúc gì, mồ hôi lạnh nhanh kết lại.

“Ân.” Thánh Thanh do dự một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu. Chung quy là muốn biết đến không phải sao?

“Quân, là ta hại Quân, là ta, là ta...” Gia Luật Ứng cực kỳ bi thương ngửa mặt lên trời hô to, trong lòng vô cùng tự trách cùng tuyệt vọng” Vì cái gì chết không phải hắn? Là hắn hại Quân, đều là bởi vì hắn, Quân mới có thể như vậy, Quân mới có thể...”

“Không, tiểu Hiền tử, sẽ không, ta thật vất vả mới gặp lại Quân, vừa mới biết Quân không chết, vì cái gì? Vì cái gì hiện tại muốn nói cho ta Quân tùy thời đều có thể rời đi, tiểu Hiền tử, ta không cần, ta muốn Quân hảo hảo mà còn sống, tiểu Hiền tử...” Ngao Tuyết vui đầu trong lòng Chính Hiền không ngừng khóc.

“Tình nhi...” Chính Hiền chỉ có thể ôm chặt Ngao Tuyết, nhẹ nhàng mà trấn an nàng kích động, hắn đau lòng nhưng hắn bất lực.

‘Chi’ một tiếng, cửa mở ra, Hoàng Anh về mặt mặt mày không chịu nổi theo từ bên trong ra, Cẩn Hiền chạy nhanh lên đón, sốt ruột hỏi: “Quân thế nào?”

“Thất thái liên đã ngăn chặn bị bạch không được nữa, môn chủ đều có thể tùy thời... đều có khả năng phát độc, đến lúc đó môn chủ thật sự liên...”
Hoàng Anh nói xong lại tuân lệ, nói không được nữa.

“Ta muốn vào xem Quân.” Cẩn Hiên lui về phía sau từng bước, thăm đạm cười, ngữ điệu bình tĩnh nghe không ra cảm xúc gì.

“Ân, môn chủ còn không có tỉnh, bây giờ còn thực suy yếu.” Hoàng Anh gật đầu nói, tránh ra cho Cẩn Hiên đi vào.

“Tĩnh nhi, đi nghỉ ngơi trước! Để cho Cẩn đệ cùng Quân hảo hảo một mình một lát.” Chính Hiên bên đầu lòng vuốt tóc Ngao Tuyết ngẩng đầu nhìn quét mọi người một cái, nhẹ nhàng nói.

“Ân.” Ngao Tuyết hiểu rõ gật đầu, theo Chính Hiên ly khai, tuy rằng nàng thật sự rất muốn vào xem Quân, nhưng lúc này hẳn làm đem thời gian lưu cho Cẩn Hiên, nếu thật sự... Thật sự thời gian không còn nhiều vậy làm cho Quân cùng Cẩn Hiên hảo hảo ở chung đi.

Gia Luật Ứng cước bộ vừa muốn đi tới, có chút đăm chiêu nhìn Cẩn Hiên đi vào, tự giấu mà tuyệt vọng cười, xoay người ly khai.

Đông Phương Tuấn Hạo đi về phía trước cuối cùng vẫn là xoay người rời đi: Ngao Quân hiện tại cần không phải là hắn, người muốn gặp cũng không phải là hắn.

Đám người Thánh Tranh cũng lặng yên không tiếng động ly khai.

Cẩn Hiên nhẹ nhàng mà ngồi bên giường, run run cầm tay Ngao Quân, nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên trán, thâm tình nhìn Ngao Quân hơi thở vững vàng ngủ yên, một đầu bạc lại khôi phục đến chỉ còn hai thùy tóc bạc trên trán, rồi tung trên giường.

“Quân, ngủ ngon, ta nhất định sẽ ở bên cạnh nàng, cùng nàng vui vẻ qua mỗi ngày.” Cẩn Hiên nhẹ nhàng mà nắm tay Ngao Quân, triển khai chút tươi cười động tình lâm lâm nói.

Trong lòng hắn đã có quyết định, hắn hội thực hiện lời hứa, làm cho Quân mỗi ngày vui vẻ, cho dù chỉ có một ngày...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 89: Theo Sau Hạnh Phúc.

Thiên nhiên thần kỳ ở chỗ nó thường bắt đầu một ngày mới bằng không khí tràn ngập trang nghiêm tráng lệ. Sáng sớm bắt đầu, không có thanh âm gào thét, cũng không có tiếng gõ mõ đánh trống, chỉ có ánh sáng biến sắc, chúng nó thay thế tiếng hô nhiệt tình dào dạt, vui mừng nhảy nhót.

Ngao Quân ăn xong thất thái liên ngủ suốt một ngày, cho tới sáng sớm hôm sau mới tỉnh, ánh sáng nhẹ nhàng trước mặt nói cho nàng biết nàng còn sống, một màn ngày hôm qua hiện lại trong đầu.

“Quân, nàng tỉnh, đến ăn ít cháo thịt đi.” Ngao Quân vừa ngồi dậy, thanh âm Cẩn Hiên ôn nhu liên vang lên.

“Cẩn Hiên?” Ngao Quân quay đầu, chỉ thấy Cẩn Hiên bưng một chén cháo nóng hổi ôn nhu cười đi tới, không khỏi nghi hoặc nói ra tiếng. Bộ dạng này của Cẩn Hiên không khỏi làm nàng nghi hoặc, ngày hôm qua phát sinh mọi chuyện chỉ là mộng mà thôi, Cẩn Hiên còn không biết chuyện nàng trúng độc, còn không biết nàng tùy thời đều có khả năng rời đi.

“Phát giác cái gì a! ngủ một ngày cũng đói bụng rồi, ăn chút điểm tâm này trước đi!” Cẩn Hiên vỗ nhẹ đầu Ngao Quân một chút, đem chén cháo đến trước mặt Ngao Quân như hiến vật quý sẵn sàng nói.

Ngao Quân lại nhú nhú mày, thật cẩn thận nhìn bát cháo kia liếc mắt một cái, nuốt một ngụm nước miếng, thật đúng là đói bụng còn chính là không dám uống: Mùi thật sự rất thơm, thoạt nhìn cũng không sai, bất quá sẽ không lại là Cẩn Hiên nấu chứ? Nàng cũng không nghĩ mới từ quỷ môn quan trở về lại vì uống ‘cháo tình yêu’ của Cẩn Hiên mà mau về báo danh.

“Yên tâm ăn đi! Là Thánh Lục nấu.” Cẩn Hiên múc một muỗng cháo đưa đến bên miệng Ngao Quân cười nói. Nhìn đến biểu tình Ngao Quân, hẳn đương nhiên biết nàng nhất định là nhớ tới lần trước nấu cháo xương, một chén hắn nấu lần đầu từ khi chào đời đến nay lại làm Quân thượng thổ hạ tả cả ngày, từ nay về sau nghe thấy cháo xương mà biến sắc.

“Thật sự.” Ngao Quân vừa nghe vui vẻ, nhanh hé miệng ‘A’ một chút ăn một miếng xuống, thực thơm.

Lục tay nghề so ra kém Oánh nhi, nhưng tuyệt đối là tốt nhất Thánh Tiên Môn, thơm quá! Hơn nữa đói bụng cả ngày, một chén cháo hoa rất nhanh đã hết.

“Không thể tưởng được Quân thật là ăn rất nhiều.” Cẩn Hiên sẵn sàng chà lau khóe miệng cho Ngao Quân, bên gối cột nói.

“Chàng đường đường là một vương gia, còn sợ ta sẽ ăn hết của chàng sao?” Ngao Quân tà liếc Cẩn Hiên một cái, phàn giễu cợt nói lại.

Ngữ khí thoải mái, một chút cũng không có tùy thời mà đi bi thương cùng suy sụp, nàng cùng Cẩn Hiên hai người trong lòng hiểu rõ: không có bi thương trong những ngày cuối cùng, tự cấp hai người lưu những ngày đẹp nhất để nhớ lại.

“Như thế nào? Ta còn ngại Quân ăn ít quá đâu! Gầy như vậy không thể được, về sau cần phải ăn nhiều một chút, ít nhất là ăn ba chén cơm, không, không, quá ít, còn muốn hơn nữa...” Cẩn Hiên buông bát trong tay, bên hướng giường Ngao Quân ngồi xuống, bên suy tư nói.

“Dừng, chàng cho ta là trư a!” Ngao Quân lập tức dừng tư thế dừng lại, về mặt hắc tuyến nói.

“Ai là trư?” Ngao Tuyết vurun cái đầu vào trong phòng, về mặt cười tủm tỉm nói.

“Tuyết, ngươi có biết là rất dọa người không, là hội hù chết người, tiến vào cũng không gõ cửa, còn nghe lén người khác nói chuyện thực không có đạo đức.” Ngao Quân khoa trương vỗ ngực bên liếc trắng mắt Ngao Tuyết một cái.

“A!” Ngao Tuyết ‘a’ một chút theo ngoài cửa nhảy vào, một chút bộ dáng hoàng hậu cũng không có, nâng lên tay phải, vurun ngón trỏ, lắc lắc, về mặt không đồng ý nói: “No, No, numberone, ta vừa mới căn bản là chưa đi đến đến: numbertwo, là người chính mình không đóng cửa, còn nói lớn tiếng như vậy cho nên ta căn bản là không nghe lén, mà là quang minh chính đại nghe; numberthree, ta không tiếp thu vì ta mĩ mạo như vậy thanh âm giống như chim hoàng anh đại mỹ nữ hội hù chết người. So, you don’t setup charges (cho nên, lên án của người bắt thành lập), do you understand...”

Ngao Quân lắc lắc đầu, thờ dài nói: “Ai, ta hiện tại cuối cùng cũng biết cái gì gọi là vô lại thêm cuồng tự kỉ, chết đều có thể bị người nói thành sống, that to admit defeat (ta nhận thua).” Nói xong vurun ngón tay cái.

“Hi hi ... Biết bốn tiểu thư lợi hại chưa.” Ngao Tuyết nhảy đến trước mặt Ngao Quân đắc ý cười nói.

“Kính nhờ, người cho là người còn nhỏ, đều làm mẹ người ta.” Ngao Quân chịu không nổi liếc trắng mắt Ngao Tuyết một cái, vồ trán giống như bắt đắc dĩ nói.

“Cái gì! Người ta chẳng qua là tiểu cô nương mười chín mà thôi, người đừng nói ta giống như bà lão tám mươi được không?” Ngao Tuyết không phục mồm mé miệng, phản bác nói, còn nhéo xoay thắt lưng, một chút uy nghi hoàng hậu cũng không có. “Mười tám tuổi thái hoàng thái hậu còn có, nào có giống người, uy nghi, hiểu hay không, một người vẫn là ở xã hội thượng lưu...” Ngao Quân một bộ trẻ con không thể dạy’ lắc lắc đầu, đem thắt lưng Ngao Tuyết còn đang xoay loạn cấp đứng lại, như lão sư dạy đệ tử nói.

“Cái gì? Lời nói lưu manh như vậy cũng đừng cả ngày bắt lên miệng, biết người là lão đại xã hội đen, nhưng nhớ kĩ nói chuyện phải văn minh, đừng làm mất mặt Lăng gia chúng ta.” Ngao Tuyết thở phì phì bày ra một bộ dáng đại tỷ, phản giáo huấn trở về, nhất thời lời nói không dễ nghe đều nói ra.

Hai người đều về mặt chột dạ nhìn về phía Cẩn Hiên, quả nhiên, Cẩn Hiên vốn về mặt hỗn độn càng thêm nghi hoặc nhìn về phía Ngao Tuyết, cau mày, bộ dáng trầm tư: Quân cùng Vũ Tinh nói chuyện, vì cái gì hẳn đều nghe không hiểu, đó là ngôn ngữ nước nào? Chưa từng nghe qu? Mười tám tuổi thái hoàng thái hậu? Ở Long Hiên chưa từng có, chẳng lẽ Quân thật sự không phải người Long Hiên hoàng triều, nhưng Vũ Tinh? Vũ Tinh là tiểu nữ duy nhất của thừa tướng, vì cái gì nói các nàng người Lăng gia? Quân vẫn đều kêu Vũ Tinh là Tuyết, này rốt cuộc có chuyện gì vậy?

“Khụ... Dừng đem vấn đề chuyển lên người ta, hiện tại là nói về người.” Ngao Quân chạy nhanh đem đề tài trở về nói. Nhưng là lấy thông minh của Cẩn Hiên, sợ là đã hoài nghi đi.

“A! cả ngày bày ra một bộ dáng hoàng hậu, một chết đi. Thực không nghĩ ta mặc kệ...” Ngao Tuyết khoa trương cả người đi đến trước người Ngao Quân gào khóc thảm thiết nói. Thật là, miệng mồm như thế nào để lộ ra vậy? Hy vọng có thể dời đi lực chú ý của Cẩn Hiên.

Nhưng là những lời này có thể dời đi chú ý của Cẩn Hiên hay không cũng không biết, bất quá người nào đó vừa nghe lời này đã có thể nổi giận lên.

“Thật sự không nghĩ gì chứ? Tinh nhi...” Đang ở thời điểm Ngao Tuyết diễn trò, một thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi truyền đến.

“A!” Ngao Tuyết giống như chạm phải điện, mạnh xoay người lại, trong lúc đó nhìn thấy Chính Hiên hé mặt đi đến, đôi mắt hình như có hai luồng hỏa diễm đang thiêu đốt, cực khủng bố.

Ngao Tuyết hơi sợ hướng Ngao Quân xê dịch, không ngừng mà hướng Ngao Quân nháy mắt: Mau cứu ta.

Ngao Quân nhận được ý của Ngao Tuyết, thực ‘nghĩa khí’ đem nàng tránh phía sau kéo ra, thuận tiện hướng Chính Hiên một ánh mắt: tự gây họa, tự xử lí.

“Hi hi ... Tiểu... Tiểu Hiên từ, chàng đã đến rồi.” Ngao Tuyết về mặt nịch nọt đến bên người Chính Hiên nói, trong lòng đối Ngao Quân tức giận đến nghiêng răng: Lăng Ngao Quân đáng chết, không nói nghĩa khí, vô tâm vô phế, lúc này đúng là bị nàng hại chết.

“Trẫm vừa mới nghe rất rõ ràng người nào đó vừa nói không thể làm, thật sự không thể làm sao? Ân...” Chính Hiên một phen nắm thắt lưng Ngao Tuyết dùng chút lực, hai người mặt chỉ kém có mấy li, hơi thở nói chuyện hoàn toàn phun trên mặt Ngao Tuyết.

Ngao Tuyết đang cười trộm liếc mắt hai người một cái, mặt đỏ hồng, nói quanh co: “Không, không, không có người không thể làm, nghe nhầm... Tiểu Hiên từ, chàng vừa nghe nhầm, ta tuyệt đối cũng không nói không nghĩ làm hoàng hậu. Không, không...” Ngao Tuyết thật muốn cắn đầu lưỡi chính

mình, này không phải không đánh đã khai sao? Nàng hôm nay làm sao vậy? Nàng rất thông minh, hôm nay lại toàn nói sai, có phải hay không đắc tội thần tiên nào? Thời điểm ra khỏi cửa hẳn là nên nhìn hoàng lịch.

Ngao Tuyết bộ dáng chật vật làm Ngao Quân không thể ức chế cười ha ha lên, cười đến thiếu chút nữa lăn lộn trên mặt đất, một tay ôm bụng cười, một tay chỉ vào Ngao Tuyết, thực không mặt mũi cười lớn nói: “ha ha... Tuyết, ngươi cũng có một ngày này a! ha ha ha... Xem ra tỷ phu thật đúng là khắc tinh của ngươi! Ha ha... Khụ khụ...” Cười quá mức nhất thời hết khí, càng không ngừng ho khan lên, mặt trướng đỏ bừng, báo cho thể nhân biết: Làm người, quyết không thể vui sướng khi người gặp họa.

“Quân, nàng không sao chứ?” Cẩn Hiên khăn trương đỡ lấy Ngao Quân, nhẹ nhàng giúp nàng vỗ lưng, chiến thành hồi. Mỗi một tiếng ho của nàng đều như xé rách tâm hần.

“Quân...” Ngao Tuyết cũng là biến sắc, mở tay Chính Hiên chạy đến bên người Ngao Quân lo lắng hỏi.

“Không... Hô, không có việc gì, các ngươi đừng ngạc nhiên, chẳng qua là hết khí mà thôi.” Khi Cẩn Hiên khẽ vuốt nhẹ lưng, Ngao Quân rất nhanh liền hoàn khí đến, gấp bộn Cẩn Hiên về mặt đều ngưng trọng nhìn nàng, hơi triển khai một cái cười nói. Trong lòng lại một trận chua xót: Nàng hiện tại như mắc bệnh nan y giai đoạn cuối vậy, chỉ cần có một chút động tĩnh liền làm cho bộn họ lo lắng, ha ha... Kỳ thật nàng hiện tại cùng bệnh nhân nan y có cái gì khác nhau đâu?

“Đều do tiểu Hiên tử, biết rõ người ta là nói giỡn còn nghĩ thật, tính toán chi li giống cái lão thái bà.” Ngao Tuyết trừng mắt nhìn Chính Hiên một cái, trách cứ nói, đem sở hữu trách nhiệm đổ lên người Chính Hiên.

Quân trong mắt chợt lóe qua chua xót, thật sâu làm tâm họ đau đớn.

“Trẫm giống lão thái bà?” Chính Hiên chỉ vào mũi mình, lừa gạt lại bắt đầu bốc lên, neho lại mắt lóe quang mang nguy hiểm.

“Nam tử hán đại trượng phu, đừng nhỏ mọn như vậy, huống chi chàng đường đường là vua một nước.” Ngao Tuyết liếc trắng Chính Hiên một cái, tiếp tục khiêu chiến cực hạn Chính Hiên nói.

“nàng...” Chính Hiên tức giận đến chỉ tay vào Ngao Tuyết, chính là không biết nên nói cái gì.

“Tốt lắm, Tuyết, ngươi đừng khi dễ tỷ phu nữa, although the brother – in – law like to eat softshelledturtle, very cute (tuy rằng tỷ phu bộ dáng như trẻ con lên ba, nhưng thực đáng yêu, ha ha...)” Ngao Quân đứng lúc vì Chính Hiên giải vây nói, bắt quả câu kia không thể cho Chính Hiên nghe, nàng thực thông minh dùng Anh ngữ nói ra.

“Ha ha... I thing so.” Ngao Tuyết cười gật đầu, trả lời. Xuyên qua chính là có chỗ tốt, nói Anh ngữ không có người nghe hiểu.

“Quân, ngươi hội biết ngôn ngữ Hân quốc?” Chính Hiên hơi lấp bắp kinh hãi nhìn Ngao Quân nói. Tuy rằng không biết các nàng đang nói cái gì, nhưng rất giống ngôn ngữ Hân quốc, lần trước đi sứ Long Hiên hẳn nghe bọn họ nói qua, hơn nữa lúc ấy may mắn có Vũ Tinh nghe hiểu được lời nói bọn họ, nếu không hậu quả thật không tưởng nổi.

“Hân quốc?” Ngao Quân hơi hơi nhíu mi, nghi hoặc nói. Đây là cái quốc gia gì? Anh ngữ khi nào thì thành ngôn ngữ Hân quốc? Tỷ phu sẽ không nghe hiểu đi?

“Ngươi không biết?” Chính Hiên trong lòng không khỏi khả nghi nói, Quân nói ngôn ngữ Hân quốc như thế nào hội ngay cả Hân quốc cũng không biết đâu?

Ngao Tuyết vừa định nhắc nhở Ngao Quân, ai biết Ngao Quân nhanh hơn, Chính Hiên vừa nói hoàn liền lắc đầu, gợn gàng dứt khoát nói ‘không biết’. Nói xong liền kì quái nhìn Ngao Tuyết tê mi lộng nhãn.

“Tinh nhi, nàng cùng Quân có phải hay không có cái gì gạt chúng ta?” Chính Hiên cau mày, lại nhìn đến biểu tình Ngao Tuyết, trong lòng nghi hoặc càng sâu, về mặt còn thật sự đối Ngao Tuyết hỏi. Cho tới nay, hẳn đều cảm thấy Tinh nhi có việc vẫn gạt hần, nhất là sau khi Quân xuất hiện, loại cảm giác nàu càng mãnh liệt: Quân lại lịch quá mức thần bí, căn bản tra không ra từ đâu tới, nàng cùng Tinh nhi làm việc tác phong quá mức tương tự, tương tự đến liền theo kiểu cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhưng Tinh nhi là thiên kim Tiêu thừa tướng, chưa từng rời kinh, mà Quân trước kia cũng chưa bao giờ đến kinh đô, các nàng là như thế nào quen biết?

“Ách? Cái kia... Này...” Ngao Tuyết cúi đầu, nói quanh co, ánh mắt cơ hồ không ngừng chuyển, nên nói như thế nào đây? Tuy rằng đã sớm nghĩ nói cho tiểu Hiên tử chân tướng, nhưng không biết có thể hay không hù chết bọn họ, dù sao chuyện này đối bọn họ mà nói rất khó tưởng tượng.

“Quân, ta không biết nàng cùng Vũ Tinh có cái gì lén gạt chúng ta, nhưng nếu nàng không nghĩ nói ra, ta sẽ không bức nàng, đến, đứng lâu như vậy hẳn là mệt rồi, trước ngồi xuống đi.” Cẩn Hiên sẵn sàng vuốt hai thùy tóc bạc trên trán Ngao Quân bên giúp đỡ nàng ngồi xuống, bên ôn nhu nói. Tuy rằng hẳn thật sự muốn biết, hẳn muốn biết từng việc từ nhỏ của Quân, muốn biết hết thấy về Quân, Quân quá mức thần bí làm cho hần cảm giác hư ảo, nhưng nếu Quân không nghĩ nói hẳn liền sẽ không bức nàng.

“Cẩn Hiên, kỳ thật ta không phải người Long Hiên hoàng triều, không, có thể nói ta không phải người trên đại lục này.” Ngao Quân ngồi xuống, bên lôi kéo Cẩn Hiên ngồi cạnh nàng, đôi mắt như nam châm thật sâu nhìn vào đôi mắt ôn nhu thâm thúy của Cẩn Hiên, đậm cười nói. Cẩn Hiên nếu là người nàng nhận định như vậy hẳn liền có quyền được biết thân phận nàng.

“Không phải người đại lục này?” Cẩn Hiên mày hơi nhăn lại, làm như nghe không hiểu những lời này lắm lắm nói.

Chính Hiền cũng nghi hoặc nhìn Quân, suy tư về lời nói này.

Ngao Quân cùng Ngao Tuyết nhìn nhau liếc mắt một cái, gặp Ngao Tuyết cũng gật đầu cười, cùng cười lại đàm nói: “Ta đến từ Trung Quốc thế kỉ hai mốt, cùng đại lục này không cùng thời không, ta là một cơ hội ngẫu nhiên xuyên qua, đến nơi này, mà Tuyết nàng cũng theo giống ta.”

“Tình nhi cùng người giống nhau, Tình nhi là thiên kim thừa tướng, như thế nào hội?” Chính Hiền rung động nhìn Ngao Tuyết nghi hoặc nói. Cùng nàng giống nhau? Kia Tình nhi cũng không phải người Long Hiền? Nhưng như thế nào hội đâu?

“Bởi vì ta cũng không phải Tiêu Vũ Tinh chân chính. Ta nguyên danh gọi Lăng Ngao Tuyết, là đường tử của Quân.” Ngao Tuyết ngữ khí không sợ hãi nói.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Chính Hiền bị những lời này cấp chấn đắc cả người đều mê mang, nửa ngày mới tìm được thanh âm chính mình: “Người không phải Tình nhi?”

“Không, ta là Tình nhi của chàng, nhưng ta không phải Tiêu Vũ Tinh, từ lúc Tiêu Vũ Tinh còn là chiêu dung, ta cùng nàng liền trao đổi thân phận, theo khi đó, ta là Tiêu Vũ Tinh, mà Tiêu Vũ Tinh là Lăng Ngao Tuyết.” Lăng Ngao Tuyết nhẹ nhàng cầm tay Chính Hiền, ý cười dịu dàng.

“Trách không được, nàng cùng Tiêu Vũ Tinh trong trí nhớ trầm khác biệt lớn như vậy, nguyên lai...” Chính Hiền lẳng lẳng nhìn Ngao Tuyết nửa ngày, biểu tình ngưng trọng chậm rãi nở nụ cười, cầm lại tay Ngao Tuyết hiểu ý nói. Tình nhi nguyên lai thật sự không phải Tiêu Vũ Tinh chân chính, nhưng lại có cái gì quan hệ đâu? Chính như nàng nói, nàng mặc dù không phải Tiêu Vũ Tinh, nhưng là Tình nhi của hắn, hắn yêu, thú chính là nàng.

“Xuyên qua? Trung Quốc thế kỉ hai mốt?” Cảnh Hiền trầm mặc một hồi, nhưng vẫn còn không thể lý giải lời nói Ngao Quân cùng Ngao Tuyết, mắt lộ mê mang nhìn Ngao Quân nói. Quân là đến từ thời không bất đồng Trung Quốc? Vũ Tinh không phải Vũ Tinh, là đường tử Quân, Lăng Ngao Tuyết? Không thể tưởng tượng được việc như thế, thật là hắn không thể lý giải.

“Ân, có lẽ có thể nói chúng ta là người tương lai, ở thế kỉ hai mốt ta chỉ là một người học đại học năm nhất, mẹ ta, nga, cũng chính là quan hệ mẫu thân, ta đồng thời cũng chính là thủ lĩnh Huyền Long hội, một lần trên đường về nhà ta bị cừu nhân của mẹ chặn giết nửa đường. ... Xuyên qua đến đây, nghĩ đến kiếp này không còn được gặp lại Tuyết, không thể tưởng được nhưng lại đến Long Hiền hoàng triều.” Ngao Quân suy nghĩ một chút, dùng lời nói có vẻ dễ hiểu lý giải cho bọn họ, nhưng này vốn là khó lý giải, cho dù nói được rõ ràng, Cảnh Hiền, Chính Hiền cũng vẫn là vẻ mặt mờ mịt nhìn các nàng.

“Ai nha, người nói như vậy bọn họ làm sao nghe hiểu được, vẫn là ta nói đi! Khụ khụ. ... Nói, ta Lăng Ngao Tuyết nhưng là tiểu công chúa Lăng thị đế quốc, người thừa kế duy nhất, lúc ấy chính là học sinh trung học, cũng là nhân vật phong vân, một ngày ta cự tuyệt một đồng lớn ong mật. ...” Ngao Tuyết đối với Ngao Quân phiền một chút xem thường, ho nhẹ một tiếng bắt đầu bài diễn thuyết lịch sử xuyên qua của nàng, theo nàng bắt đầu giảng giải, Âu Dương hai huynh đệ liền há to miệng ra, tròn mắt há mồm mà nhìn các nàng giống như xem người ngoài hành tinh, chiếu cách nói này của nàng, nói đến ngày mai phỏng chừng còn không có giảng đến chuyện Ngao Quân xuyên qua.

“Máy bay?”

“Chính là phương tiện giao thông trên trời, từ nơi này hồi kinh không cần vài canh giờ đâu.”

.....

“TV là cái gì?”

“TV chính là...”

“Đèn điện?”

“Ân...”

“Ôtô cùng xe ngựa có gì khác nhau?”

“...”

“Vũ trụ?”

“...”

Ánh nắng sáng sớm đã biến thành tịch dương, Âu Dương hai huynh đệ bị những điều thần kì thế kỉ hai mốt làm quan tâm, vấn đề một người tiếp một người, xong một vấn đề lại đến một vấn đề khác, hai người Ngao Quân cùng Ngao Tuyết nằm úp sấp, còn không buông tha hỏi các nàng những thứ khiến các nàng á khẩu không trả lời được, này căn bản là không biết nên như thế nào giải thích thôi! Thẳng làm cho các nàng hối hận, vì cái gì muốn theo bọn họ nói chuyện thế kỉ hai mốt đâu? Thật sự là tự mình chuốc lấy khổ.

Ngày thật yên lặng qua vài ngày, mấy ngày nay, bốn người mỗi ngày ngoạn cùng một chỗ, vô ưu vô lự, không hề nghĩ hoàng đế, hoàng hậu, vương gia hay quân sư, thái phó thái tử, cũng không nhắc lại độc bị bạch, liền như thiếu niên yêu đời mỗi ngày vui vẻ. Mỗi đêm Cảnh Hiền cùng Ngao Quân đều ôm nhau mà ngủ, cùng nhau ngê ngà đón ngày mới, bọn họ có lẽ chỉ còn nhiều hơn một ngày. ...

Ngày đó, tất cả mọi người thực thức thòi không đi quấy rầy bọn họ, Gia Luật Ứng, Đồng Phuong Tuấn Hạo cũng đứng từ xa nhìn Ngao Quân cười, nhìn Ngao Quân hạnh phúc trong lòng Cẩn Hiến. ... Hai người trong lúc đó căn bản như sáp nhập làm một.

Gia Luật Ứng ngồi một mình trong phòng, hồng mâu trời sinh đã khôi phục nhưng không hề lóe tà khí, trầm tĩnh như nước chảy, khuôn mặt mê mang làm như tìm không thấy mục tiêu sống.

‘Khấu, khấu. ...’ Vài tiếng gõ cửa nhẹ nhàng bỗng nhiên tiến vào lỗ tai hắn, vẫn như cũ cũng không nhúc nhích, một chút ý tứ ra mở cửa cũng không có.

Người tới gõ cửa không khóa liền tự đẩy cửa mà vào, kinh hoàng một tiếng không hề tức giận: “Gia Luật Ứng.”

Thanh âm nhẹ làm Gia Luật Ứng chân đắt đột nhiên quay đầu lại, không thể tin kinh hô: “Quân?”

Bạch y quen thuộc kia, đôi mắt như nam châm kia, kia. ... Trên trán bay bay hai thùy tóc bạc, không phải Quân thì là ai đây? Chính là hắn thật sự không thể tưởng Quân hội chủ động đến tìm hắn, hơn nữa đôi mắt vẫn đậm phong khinh cũng không có suy nghĩ cừu hận hoặc là chán ghét, này. ... Không phải hắn đang nằm mơ đi?

“Àn.” Ngao Quân nhẹ nhàng mà gật đầu, đối ánh mắt nóng rực của Gia Luật Ứng nhất thời cũng không biết nên làm thế nào mở miệng.

“Quân, nàng không phải là có chuyện muốn nói?” Gia Luật Ứng hồng mâu trầm tĩnh lại sáng rọi, lời kéo Ngao Quân ngồi vào trên ghế, sung sướng cười nói, lúc này hắn giống như tiểu hài tử được lão sư tha thứ phạm sai lầm, khuôn mặt đơn thuần là không chút nào che dấu mừng như điên.

“Này, trả lại cho ngươi.” Ngao Quân vì bỏ đầu qua một bên, theo trong lòng lấy ra ngọc bội hình lang Gia Luật Ứng đưa cho nàng, đưa đến trước mặt Gia Luật Ứng lạnh nhạt nói. Gia Luật Ứng như vậy làm cho tâm nàng sinh không đành lòng, nhưng nàng biết nàng không thể lại không quả quyết, nàng tùy thời đều có thể rời đi, không thể hại cả đời Gia Luật Ứng nữa, chỉ có làm cho hắn buông tay, hắn mới có khả năng đi tìm hạnh phúc chính mình. Nếu lúc trước không phải nàng do dự có lẽ mọi chuyện sẽ không phát sinh, là nàng một lần lại một lần cho Gia Luật Ứng hy vọng, hắn mới có thể nghĩ đến chỉ cần chia rẽ nàng cùng Cẩn Hiến, bọn họ liền có thể ở cùng nhau.

Gia Luật Ứng hồng mâu sáng rọi buồn bã, ý cười bên miệng ngưng lại, cũng không có tiếp nhận ngọc bội kia, cười khổ một chút nói: “Nàng nhưng vẫn còn không tha thứ cho ta phải không?”

“Không, Gia Luật Ứng khi vừa biết chân tướng ta là hận ngươi, nhưng sau nghĩ lại hận một người là chuyện rất mệt mỏi, cho nên ta đã sớm không hận, huống chi là ta thực có lỗi trước, ngươi hội làm như vậy, ta chính mình cũng có trách nhiệm. Ta đã nói qua, chúng ta vẫn là bằng hữu, liền như lúc trước ở biên cảnh bình thường. ...” Ngao Quân lắc đầu, ý tứ thực rõ ràng, khiến cho bọn họ quên hết những chuyện không vui ở kinh đô đi.

“Bằng hữu? Ha ha. ... Đúng vậy! Chúng ta chỉ có thể làm bằng hữu.” Gia Luật Ứng ngửa mặt lên trời nhẹ nhàng mà cười, là bất đắc dĩ như vậy, bi thương như vậy, cô tịch như vậy.

“Gia Luật Ứng. ...” Ngao Quân nhú nhú mày, lo lắng kêu lên. Nhìn đến hồng mâu quen thuộc của hắn, bên tai vang lên lời nói của Cẩn Hiến cùng nàng hôm qua, Gia Luật Ứng hắn vì nàng chịu bao nhiêu khổ, nếu không phải vừa vận phát hiện Thánh Quân là nàng, Gia Luật Ứng sớm theo nàng mà đi.

“Dĩ nhiên là bằng hữu, tặng cho ngươi lễ vật sẽ không thu hồi lại, chớ không phải nói làm bằng hữu chính là nói mà thôi?” Gia Luật Ứng đột nhiên triển khai một cái tà cười, cả giận nói, giống như lại trở về ‘phệ điểm tà quân’ tà ác, tự cao tự đại trước kia.

“Ngọc bội này ý nghĩa gì? Ngươi tới rõ ràng, chúng ta là bằng hữu cho nên ta không phải chủ nhân của nó, tin tưởng một ngày nào đó ngươi sẽ vì nó tìm được chủ nhân chân chính.” Ngao Quân không nhìn Gia Luật Ứng ‘tức giận’, đem ngọc bội phóng tới tay hắn, cười nói, đôi mắt như nam châm lóe tin tưởng vững chắc.

Gia Luật Ứng gắt gao nắm ngọc bội trong tay, câu ra một chút cười khổ thần nhiên nói: “Chủ nhân chân chính? Ha ha. ...” Nó nhận định chủ nhân chỉ có nàng, chỉ có nàng.

“Thân là bằng hữu, ta chúc phúc cho ngươi, cho dù ta. ... Mất, ta cũng sẽ ở địa phương xa xôi chúc phúc ngươi.” Ngao Quân vỗ vỗ bả vai Gia Luật Ứng, triển khai một cái tươi cười thiết tình. Có lẽ hắn hiện tại không có khả năng buông, nhưng thời gian sẽ là phương thuốc tốt nhất, hắn hội sẽ đem nàng phai nhạt, hội gặp nữ tử chân chính có thể cho hắn hạnh phúc, nàng tin tưởng vững chắc.

“Quân, nàng làm cho ta buông nàng, cho dù thống khổ, ta cũng sẽ chiều theo ý tứ nàng, nhưng mời nàng không cần nói muốn rời đi được không?” Gia Luật Ứng nghe được lời Ngao Quân, cả người chấn động, nhanh bắt lấy tay nàng bất an khẩn cầu nói.

“Hảo.” Ngao Quân đôi mắt sâu không lường được hiện lên chút hơi nước, động dung nói. Người thâm tình như thế, nàng kiếp này nhất định phụ hắn.

Rời khỏi phòng Gia Luật Ứng, Ngao Quân bộ pháp trầm trọng trở lại phòng chính mình. Gia Luật Ứng biểu tình thống khổ bất đắc dĩ thật sự không nên xuất hiện trên người nguô, ngươi nên tự tin, cuồng ngạo, hy vọng ngươi sớm ngày buông được.

Vừa vào gian phòng, nhìn đến thân ảnh quen thuộc kia đang ở bàn họa cái gì, trong lòng nhất thời tràn đầy: Hạnh phúc nguyên lai chính là đơn giản như vậy.

Giờ lên một chút tươi cười thật sâu, lặng yên không tiếng động đi qua, trên bàn một cuộn tranh thật dài họa giang sơn sống động, giống như Thái Sơn khí thế rộng lớn, giống như sa mạc rộng lớn vô ngần, giống như Giang Nam tiểu kiều lưu thủy. ... Toàn bộ giang sơn tựa hồ đều trở nên sinh động trên giấy, nhìn không xót gì.

“không thể tưởng được Cẩn Hiên nguyên lai còn có tài hoa này. Ân, so được với họa sĩ nha.” Ngao Quân gặp Cẩn Hiên họa xong rồi, vây quanh bàn đến bên người Cẩn Hiên, bên xao mặt án, giống như thưởng thức, bên chế nhạo nói.

“Quân, nàng về rồi.” Cẩn Hiên một tay đem Ngao Quân ôm trong ngực, tựa đầu ở cần cổ Ngao Quân, ôn nhu cười nói.

“Ân.” Ngao Quân vừa muốn nói gì, mày đột nhiên vừa nhíu, cuối cùng chích hóa thành một tiếng đáp nhẹ. Thời hạn nhanh như vậy đã đến sao?

Cẩn Hiên nắm tay Ngao Quân thật nhanh, làm như đã nhận ra cái gì? Ông trời thật sự tàn nhẫn, nhanh như vậy liền muốn thu hồi hạnh phúc bọn họ sao?

“Ha ha.... Tựa hồ thiếu vài thứ, người còn không có đề đâu?” Ngao Quân mạnh dùng nội lực áp chế từng trận nảy lên huyết tinh cùng đau lòng, đậm cười nói.

“Ta còn không nghĩ tới muốn đề cái gì? Nếu không, Quân, nàng tới đề đi.” Cẩn Hiên giống như không có chuyện gì, tay nắm lấy bút lông, nắm lên tay Ngao Quân, ôn nhu cười nói.

“Tốt!” Ngao Quân nhưng lại nghịch ngợm cười nói, đề bút trên bức họa, cuối cùng một chữ vừa viết xong, một giọt máu liền rơi xuống bức họa, từ từ lan mở ra, ánh đỏ như họa giang sơn, như núi gian nở rộ một đóa hoa mẫu đơn đỏ tươi, một giọt một đóa, nở đầy toàn bộ giang sơn.

“Ỗ lâu thính phong vũ, đậm khán giang hồ lộ.” Cẩn Hiên giống như không thấy được đóa hoa ‘mẫu đơn’ kia, bình tĩnh niệm ra câu thơ của Ngao Quân, đôi mắt thâm thúy cũng đã bật kín hi nước, hai đám gắt gao nắm lại, thân mình không ngừng mà run lên.

“Cẩn Hiên, giang sơn nhiều cảnh đẹp như vậy, chàng nhất định phải mang ta đi du lãm một phen, bất luận ta ở nơi nào, đều cùng chàng đậm khán giang hồ lộ.” Ngao Quân nâng tay lên lau vết máu bên miệng, xoay người lại cầm tay Cẩn Hiên, buông nắm tay nắm chặt của hắn ra, triển khai một chút tươi cười mỉa hoặc, ánh mắt sáng quắc tiến vào đôi mắt thâm thúy của Cẩn Hiên. Nàng sợ là sắp rồi đi, hiện tại nàng muốn là một cái hứa hẹn của Cẩn Hiên.

“Ân.” Cẩn Hiên gắt gao ôm Ngao Quân, tựa đầu chôn ở cần cổ Ngao Quân khẽ lên tiếng. Hắn hiểu được ý tứ Quân, Quân muốn hắn hứa hẹn, nhưng Quân, như vậy rất tàn nhẫn, thật sự rất tàn nhẫn, không có nàng, còn sống thật thống khổ.

Ngao Quân gắt gao ôm lại Cẩn Hiên, hai hàng thanh lệ thuận thế chảy xuống, nàng biết chết thì mọi chuyện đều kết thúc, còn người còn sống là thống khổ nhất, hứa hẹn như vậy đối Cẩn Hiên mà nói quá khó khăn, nhưng nàng phải làm vậy.

Bên cạnh phong vũ giang sơn hai người thâm tình ôm nhau, ánh ‘mẫu đơn nở rộ’ thiên địa vạn vật tại đây nháy mắt có vẻ nhỏ bé.

“Môn chủ, vương gia....” Một thanh âm cô tình như không thấy bỗng nhiên vang lên đánh vỡ hình ảnh tuyệt mỹ này.

Cẩn Hiên nhíu nhíu mày, ánh mắt rừng mình như lợi đao bắn về phía trên người Thánh Lục, làm cho Thánh Lục nháy mắt mồ hôi lạnh chảy ròng, theo trực giác lui về phía sau, xem ra nàng tới không đúng lúc, nhưng nghĩ đến....

“Môn chủ, vương gia, Hoàng lão đến đây, hắn giống như tìm được thông tin ghi lại có liên quan đến bi bạch.” Thánh Lục vừa thấy đến hai thùy tóc bạc trên trán Ngao Quân thế này mới nhớ vì chuyện gì mà liều lĩnh quấy nhiễu ‘chuyện tốt’ hai người, đơn giản nói ra chuyện trọng yếu, biểu tình vui sướng.

“Hắn ở nơi nào?” Cẩn Hiên đôi mắt thâm thúy tỏa sáng, như tuyết cảnh ở sa mạc nhìn thấy nước, vội vàng lên tiếng hỏi, nhưng Thánh Lục còn chưa nói, hắn liền lo lắng lôi kéo Ngao Quân bay ra cửa phòng.

Thánh Lục vừa muốn trả lời, trong lúc đó một thân ảnh màu trắng, một màu xanh hiện lên, trong căn phòng lịch sự tao nhã liền chỉ còn một mình nàng, còn có bức họa kia, Thánh Lục biểu tình vui sướng cứng đờ, cả người run lên, lâm lâm nói: “Môn chủ nàng.... May mắn Hoàng lão tới kịp.” Thân hình chợt lóe cũng đi ra khỏi phòng.

Cẩn Hiên cùng Ngao Quân ở nửa đường liền gặp Thánh Hoàng chạy tới.

“Môn chủ....” Thánh Hoàng vừa thấy là Ngao Quân, liền vội đón, mặt lộ vẻ vui mừng kêu, khó có thể nói thành lời vui sướng trong lòng che dấu mọi mệt cùng phong trần.

“Có phải hay không tìm được cách giải bi bạch?” Cẩn Hiên không đợi Thánh Hoàng nói hết lời liền về mặt lo lắng nắm cánh tay Thánh Hoàng hỏi.

Thánh Hoàng nhìn Cẩn Hiên liếc mắt một cái, lại nhìn Ngao Quân trong lòng Cẩn Hiên nháy mắt liền hiểu được người này là ai, vội vàng từ trong lòng lấy ra một quyển cổ thư, phiên mở ra, bên trong trừ bỏ Thánh Tử không có người nhìn biết văn tự.

“Đây là văn tự miêu tộc?” Thánh Tử nhìn đến chữ viết liền nghi hoặc hỏi ra tiếng. Hoàng lão như thế nào hội xuất ra sách cổ Miêu tộc đâu? Chẳng lẽ bi bạch cùng Miêu tộc có liên quan? Nàng coi như là nửa người miêu tộc nhưng chưa từng nghe nói qua Miêu tộc có loại độc này.

“Đúng vậy, lão nhân ta sau khi môn chủ rời đi đều tìm sớ hữu sách cổ điển tịch đều không có tin liên quan đến bi bạch, sau ta lại nghĩ đến Miêu tộc là thiên hạ đệ nhất khỏi độc, có lẽ có thể tìm được liên đi đến Miêu Cương, dưới sự trợ giúp của tộc trưởng rất cực vài ngày trước tìm được bản này liên quan đến bi bạch, không nên nói là liên quan đến thánh nữ Miêu tộc, bên trong ghi lại Thánh nữ độc thuật ở Miêu Cương từ trước đến nay tối cao, là một vị có thiên phú, nhưng lại yêu hoàng đế, mà tự nguyện buông tha cho hết thảy vào cung....” Thánh Hoàng gắt đầu nói.

Nói còn chưa hoàn, liền bị Thánh Tử đánh gãy: “lão nhân chết tiết, gọi người tìm cách giải độc bi bạch, người tìm thánh nữ làm gì?”

“Từ, đừng nóng vội, Hoàng lão, nói trọng điểm.” Thánh Thanh hai tay khoát lên vai Thánh Từ trấn an, quay đầu trừng mắt nhìn Thánh Hoàng liếc mắt một cái, quát. Thật là, bọn họ đều nhanh vội muốn chết, hấn còn ở nơi này gian tình yêu ba trăm năm trước của Thánh nữ.

“Đây không phải giảng đến mà thôi! Thánh nữ tiền cung không biết lại xảy ra chuyện gì, liền một đêm đầu bạc, liền nghiên cứu chế tạo độc lợi hại nhất thế gian bị bạch.” Thánh Hoàng liếc trắng Thánh Thanh, Thánh Từ một cái, đem mọi chuyện nói xong.

“Cứ như vậy? Người vẫn là không có tìm được phương pháp giải bị bạch?” Thánh Thanh sắc mặt không tốt và nghệ liếc Thánh Hoàng, gặp Thánh Hoàng nhưng lại gật đầu, hít sâu một hơi giận dữ hét: “Tìm được người nghiên cứu độc thì có lợi gì?”

Trừ bỏ Ngạo Quân, mỗi người đều một bộ phận ăn tươi nuốt sống Thánh Hoàng, Thánh Hoàng hơi rụt đầu lại đáng thương hề hề nói: “Ta tuy không tìm được phương pháp giải độc nhưng có lẽ có một chỗ có thể tìm được.”

“Nơi nào?” tất cả mọi người một ngum đồng thanh vang lên.

“Hoàng cung, thánh thư ghi lại, Thánh nữ trước khi chết lưu mộ bản chép tay.” Thánh Hoàng ngoáy ngoáy lỗ tai nói.

“Y Thiên, chuẩn bị một chút, lập tức hồi kinh.” Cẩn Hiên vừa nghe lập tức hạ lệnh nói.

Trên đường hồi kinh, hơn mười con ngựa cấp tốc chạy vội, cát bụi nổi cuộn cuộn.

Một hồi đến hoàng cung, mặc kệ người trong cung ánh mắt kinh ngạc, Chính Hiên đem mọi người đến cấm địa hoàng cung – tàng thư lâu, bên trong thu nhận đủ mọi loại sách hoàng gia bí sử, đều là không muốn người ngoài biết, nhưng giờ phút này bọn họ rốt cuộc bắt chấp, bởi vì Ngạo Quân khi vừa hồi kinh độc liền phát tác, thời gian đã không còn kịp nữa.

Tàng thư lâu quá lớn, bọn họ tìm suốt một ngày, rốt cục trong một góc tối tìm được bản chép tay của thánh nữ, lúc này hô hấp của Ngạo Quân đã như không có, nằm trong lòng Cẩn Hiên.

“Hoàng lão, mau, đọc...” Cẩn Hiên tay run run đưa cho Thánh hoàng, ôm chặt Ngạo Quân, đem nhiệt độ cơ thể thổi ấm vào tay nàng.

“Ta là thánh nữ miêu cuồng, vì yêu hoàng thượng mà buông ta thân phận thánh nữ, tự cho là từ nay về sau liền có thể cùng người mình yêu bạch đầu giai lão, nhưng hoàng đế xưa nay bạc tình, hạnh phúc ngày mới quá ngắn ngủi, ngày xưa lời ngon tiếng ngọt, người phụ lòng đã sớm quên lời thề xưa, mất hết can đảm một đêm trắng đầu, đối người bạc tình chán ghét vô cùng, hận, hận... Ta muốn báo thù, muốn cho người thương tổn ta nhận hết tra tấn mà chết, Ngự sử nghiên cứu chế tạo ra bị bạch, ha ha... Nhìn hấn nhận hết tra tấn, tai nghe hấn thống khổ kêu rên, lòng ta thống khoái vô cùng! Nhưng lại vẫn sẽ vì hấn đau lòng, tâm như vỡ ra, cho lúc sắp chết, ghi nhớ phương pháp giải độc, dựa trên hữu tình của Thượng Hi đối với ta thì có thể giải độc...” Thánh Hoàng mở ra bản chép tay nói, đột nhiên dừng lại.

“phương pháp giải độc là cái gì? Nói mau.” Cẩn Hiên hai mắt đỏ bừng, thanh âm vang tận mây xanh là bi tráng như vậy.

“Đây... Mặt sau trống rỗng.” Thánh Hoàng nhìn mọi người chung quanh liếc mắt một cái, suy sụp buông tay tuyệt vọng nói.

“trống rỗng?” Cẩn Hiên không thể tin lắm bầm nói, một phen đoạt lấy bản chép tay mở ra, quả nhiên mọi tờ giấy sau đều trống rỗng, không có gì. Vì cái gì sẽ là giấy trắng đầu, phương pháp giải độc đâu? Lại lật, lại lật, không có, vẫn là giấy trắng, tất cả đều là một mảnh trắng...

“Vì cái gì sẽ là giấy trắng? Không có khả năng, ô ô... Vì cái gì ông trời muốn tàn nhẫn như vậy? Ô ô... Tiểu Hiên tử...” Ngạo Tuyệt tuyệt vọng ngã vào lòng Chính Hiên, khó có thể tin mãnh phẩy đầu khóc nói.

“A...” cẩn Hiên ngửa mặt lên trời rống to, đau triệt nội tâm, điên cuồng hét lên, làm cho thiên địa không cảm được chấn động.

“Cẩn... Cẩn Hiên...” Ngạo Quân đôi mắt nhắm chặt đột nhiên suy yếu mờ, thanh âm nhẹ như muỗi kêu, đầu đầy tóc bạc theo gió bay lên, vì nhận hết thống khổ tra tấn mà khuôn mặt tuyệt mỹ vụn vỡ che kín mồ hôi, lúc này chỉ còn lại có khí ra vào.

“Quân...” Cẩn Hiên khinh lau khuôn mặt Ngạo Quân, thâm tình tuyệt vọng nhẹ giọng kêu, đôi mắt đỏ bừng mang theo kiên quyết.

Ngạo Tuyệt cùng Chính Hiên liếc mắt nhìn nhau, lén lút lui ra ngoài, Gia Luật Ứng cùng Đông Phương Tuấn Hạo thật sâu nhìn Ngạo Quân, hốc mắt đỏ hồng cũng lui ra ngoài, tất cả mọi người thức thời đi ra, lưu lại không gian làm cho bọn họ cuối cùng hảo hảo mà ở chung.

“Cẩn Hiên đừng quên, đáp ứng ta... Theo giúp ta... Đạm khán... Giang hồ lộ...” Ngạo Quân dùng hết khí lực thân thủ si mê sờ sờ khuôn mặt tuấn mỹ của Cẩn Hiên, gian nan dứt quãng nói, mỗi chữ đều làm cho lòng của nàng đau một phần, hai trong mắt bắt đầu dần dần nhắm lại, nhưng vẫn là không cam lòng cứng rắn chống đỡ...

“Ta sẽ không quên, Quân... Nàng mệt rồi liền ngủ đi! Ta sẽ luôn luôn bên cạnh nàng...” Cẩn Hiên nghẹn ngào gật đầu, ôn nhu bắt lấy tay Ngạo Quân nói, hấn không đành lòng nhìn Quân nhận hết tra tấn.

“Ha ha... Thật sự mệt mỏi...” Được cam đoan của Cẩn Hiên, Ngạo Quân cuối cùng triển khai một cái tươi cười làm thiên địa lâm vào thất sắc, làm vào khóc sắc đẹp mỹ hoặc tươi cười, thì thảo dần dần nhắm lại đôi mắt, tay cầm tay Cẩn Hiên thùy hạ xuống.

“Quân hảo hảo ngủ đi!...” cẩn Hiên ôn nhu vì Ngạo Quân vuốt lại tóc tán loạn trên đầu, triển khai một cái tươi cười mê đảo chúng sinh, khẽ cười nói,

giống như Ngao Quân chính là thật sự đang ngủ.

Hai hàng thanh lệ chảy xuống từ đôi mắt thâm thúi, theo khuôn mặt tuấn mỹ chảy đến trên bàn chếp tay, một giọt hai giọt. .... Nở rộ trên tay....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 90: Hôn Lễ Có Một Không Hai.

Cái gọi là hạnh phúc

Là ở trong nhân thế huyền ảo

Vẫn nghe thấy thanh âm của tình yêu

Là trong hồng trần cuộn cuộn

Vẫn đang thấy màu sắc tình yêu

Cái gọi là tình yêu

Là nhân gian bất diệt

Thanh âm đơn thuần mà ôn nhu

Là cố ý gần nhau

Không để lỡ màu sắc của thanh xuân.

Giữa trăm hoa đua nở là một mảnh cỏ xanh mượt, giữa mặt cỏ là một cái thảm hồng thật dài, phía cuối thảm đỏ là một cái ‘bục giảng’ thật lớn mà trắng noãn kỳ lạ, phía sau lưng là một tấm màn màu đỏ thẫm, chính giữa là một đôi chữ tình yêu thật to, quanh thân là một vòng hoa hồng đẹp tiên diễm, mà hai bên là chữ hi thật to, sân khấu bốn phía rải đầy hoa tươi, thật sự là cực kỳ tươi đẹp, cuối thảm hoa hồng là một cổng hoa tươi màu trắng, ghé dựa hai bên thảm hồng lấy màu trắng làm nền.

“Oa.... Thật đẹp, rất thần kỳ, bốn vương chưa bao giờ biết nguyên lai hôn lễ cũng có thể thú vị như vậy, mẫu hậu, người nói có phải hay không, thực mới mẻ? Chắc chắn.... Rất.... Khó khăn để hình dung, chắc chắn....” Trước một hàng ghế màu trắng, một nam tử tuấn mỹ ngạc nhiên nhìn xung quanh, không ngừng mà tán thưởng nói, kích động lôi kéo một phụ nhân ung dung đẹp để quý phái tuổi hơn năm mươi lại vẫn duyên dáng như cũ ngồi bên cạnh hắn.

“Dật nhi, thân là vương gia như thế nào có thể không ra thể thống gì như vậy?” phụ nhân được gọi là mẫu hậu trách cứ nam tử tuấn mỹ liếc mắt một cái, giáo dục nói, nhưng mắt đeto của nàng long lánh diệu kỳ cũng kích động không chút thua tuấn mỹ nam tử, trên khuôn mặt vẫn còn duyên dáng như hoa nở rộ cười đến như hải đồng.

“Mẫu hậu người cũng đừng giả vờ nữa, rõ ràng so với ta còn ngạc nhiên hơn, còn muốn kích động hơn.” Tuấn mỹ nam tử một bộ hiểu rõ vạch trần mẫu hậu hân, làm nũng kéo mẫu hậu hân kích động khoa chân múa tay vui sướng nói: “Hiện tại hôn lễ còn không có bắt đầu, chúng ta đi xem nơi khác, không chừng còn có nhiều ngạc nhiên hơn nữa? Hoàng tẩu thật sự tài tình, hôn lễ như vậy cũng nghĩ ra được, cử hành hôn lễ ở trong này thật có sáng kiến, thơm quá! Một rừng hoa tươi, tam ca thật sự là rất có phúc....” Về mặt sợ hãi than giống như Lưu mỗ mỗ tiến vào đại quan viên lộng lẫy.

“Tình nhi quý nha đầu này, mưu ma chước quỷ chính là nhiều, hiện tại thêm một tam hoàng tẩu của ngươi, ha ha.... Ai gia sống hơn phân nửa đời còn không có gặp qua hôn lễ lay động lòng người như thế đâu? Ha ha.... Thật đẹp, không giống trước kia một mảnh màu đỏ, tuy rằng vui mừng nhưng nhìn chính là không có cảm giác gì, ha ha....” Thái hậu cũng không giả bộ, theo tuấn mỹ nam tử cũng chính là Âu Dương Dật Hiên đứng lên, ánh mắt tò mò sợ hãi than hôn lễ, cười không khép được miệng lại.

“Di, ta như thế nào nhớ rõ Tam ca lúc ấy cùng mẫu hậu nói muốn tổ chức hôn lễ, phía sau núi, hơn nữa không hề trang trí hôn lễ bằng hi đường đỏ thẫm mẫu hậu cũng không phải là nói chết cũng không đồng ý sao, khi đó ngài sắc mặt thực dọa người, vỗ cái bàn cả giận nói: ‘hồ nháo, thành thật mặc đồ trắng còn muốn đem hi đường trang trí thành màu trắng? Điềm xấu như thế ai gia tuyệt đối sẽ không đồng ý, các ngươi không cần nói nữa, nếu thật sự cố ý muốn làm như vậy, ai gia sẽ không tham sự’. Kia bộ dáng trầm đình tiết thiết, ta nhưng là còn nhớ rõ ràng nga, cuối cùng vẫn là nhị hoàng tẩu xuất mã, tài năng làm cho mẫu hậu người phi thường tâm không cam, lòng không nguyện lại đây nha! Như thế nào hiện tại toàn trái ngược đâu?” Dật Hiên giả làm bộ đáng tức giận của thái hậu chế nhạo nói. Kỳ thật chính hắn cũng giống vậy, vừa mới bắt đầu nghe nói cử hành hôn lễ này căn bản là khinh thường.

“Tiểu tử ngươi, hiện tại học được giễu cợt mẫu hậu có phải hay không? Ngươi cho là ai gia không biết, chính ngươi không phải cũng là tâm không cam

lòng không nguyện không muốn lại đây sao? Sợ đánh mất mặt mũi vương gia người.” Thái hậu oán trách liếc trắng Dật Hiền một cái, không yêu thế phản bác trở lại. Quả thật, lúc trước tới đây nàng vẫn luôn cười nhạt, thậm chí buồn bực bọn họ vì phạm thế tục như thế, hôn lễ màu trắng? Quá mức kinh thế hãi tục, nhưng tới nơi này, không thể phủ nhận, thật là thật sâu kinh ngạc, thuần khiết lãng mạn, mang theo trang nghiêm thần thánh, tỏ rõ hai người thần thánh không thể xâm phạm tình cảm, tỏ rõ chân tình duy nhất.

“Mẫu hậu, người như thế nào cũng sẽ làm biểu tình như vậy! Nhất định là hoàng tẩu phá hư người. Bất quá, hi hi... Đây không thể trách ta! Muốn trách thì trách hoàng tẩu một chút tin tức cũng không tiết lộ sớm cho ta, sớm một chút theo chúng ta giải nghĩa, ta nhất định hội sáng sớm liền chạy đến, thiếu chút nữa bỏ lỡ hôn lễ có một không hai này.” Dật Hiền về mặt bộ dáng nguy hiểm, vỗ vỗ ngực nói, hôm nay hấn vẫn lại không chịu đứng lên, nếu không phải nàng cứng rắn lôi kéo hấn, hấn nhất định sẽ không tới, nguy hiểm thật! Quay đầu tìm trong đám người kia một chút, lại tìm không thấy, không biết đã chạy đi đâu, nhất định chạy đi tìm hoàng tẩu...

“Đừng vậy! Thiếu chút nữa bỏ lỡ, ha ha...” Thái hậu cũng là về mặt nguy hiểm thoải mái cười nói. Nàng cũng thiếu chút bỏ lỡ.

Cung nữ thái giám đi theo phía sau thái hậu đều cúi đầu cười khẽ, thái hậu như vậy thật sự là chưa thấy qua, đôi mắt tò mò cũng là đánh giá chung quanh.

“Hạ quan tham kiến thái hậu, tham kiến Dật vương...”

“Lão thần tham kiến thái hậu, tham kiến vương gia...”

“Thảo dân tham kiến thái hậu, tham kiến vương gia...”

“Tiểu nhân tham kiến thái hậu, tham kiến vương gia...”

.....

Mọi người tấp nập trên cỏ, mặc kệ vương công đại thần, vẫn võ trong triều hay là dân chúng bình dân đều tụ tập như thế, vừa thấy thái hậu cùng Dật Hiền cung kính hành lễ, đôi mắt ngạc nhiên vẫn là nhìn xung quanh, làm như hận không thể dài hơn thêm một nửa, về mặt khiếp sợ cùng kích động. Hôm nay Cẩn vương phủ mặc kệ là ai đều có thể tiến vào chứng kiến hôn lễ có một không hai này, bình thường đừng nói là một vương gia, một thái hậu, chính là đại thần triều đình cũng chưa thấy qua vài người, hôm nay thật sự là rất vinh hạnh, không chỉ có thể thấy thái hậu còn có thể kiến thức đến hôn lễ tuyệt vời chưa từng có này, thật quá mức hưng phấn...

Thái hậu tươi cười, đối mỗi người đều gật đầu mỉm cười mà chống đỡ, tình cảm vui sướng không thể diễn tả bằng lời, Dật Hiền lại nhưm tiểu hài tử lười kéo thái hậu đi qua đi lại, cười ha ha, đối mỗi người đều là một bộ dáng anh em, hưng phấn tựa như hôm nay hấn chính là chú rể, làm hại rất nhiều bình dân dân chúng đều cảm động hai mắt đầm lệ...

“Mẫu hậu, người xem, mấy thứ này thoát nhìn ăn thật ngon nha! Nguyên lai ăn cái gì có thể ăn như vậy.” Dật Hiền nhìn bàn dài thật nhiều đồ ăn kiểu dáng Âu Tây, ánh mắt tỏa sáng, thêm chảy nước miếng nói. Hôn lễ bày rất nhiều bàn dài, trên bàn đầy thức ăn cùng hoa quả, liền như tiệc đứng bình thường.

“Ha ha... Ngươi thấy thật thơm quá. Nhưng này muốn như thế nào ăn?” Thái hậu cũng là ánh mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm thức ăn kiểu Tây Âu trên bàn, cười khó xử nói.

“Thái hậu, xin cho ta đến chỉ giáo đi.” Một nữ tử diện mạo ngọt ngào đi tới lễ phép nói.

“Àn.” Thái hậu gật đầu, nữ tử kia lập tức lên giải thích.

“Ta cũng muốn ta cũng muốn...” Dật Hiền gặp đại mỹ nữ, cẩn thận nhìn bốn phía, hi hi, nàng không ở đây... Bản tính phong lưu lại nổi lên, lập tức triển khai một cái tươi cười tự nhận mê đảo ngàn vạn cô gái đi qua nói.

“Vương gia, ta đến giúp người đi.” Phía trước một nữ tử xinh đẹp cũng đã đi tới, tươi cười khả cúc đối Dật Hiền nói.

Dật Hiền vừa thấy lại là một mỹ nữ lập tức cười ha ha gật đầu. Lúc này thái hậu mới phát hiện xung quanh rất nhiều mỹ nữ mặc giống nhau cẩn thận chiêu đãi mỗi người, đối ai đều ngang hàng, khuôn mặt tươi cười chào đón, ha ha nở nụ cười: Ha ha... Liền nhất định là quý nha đầu Tinh nhi kia nghĩa ra chủ ý.

Đang lúc thái hậu cùng Dật Hiền vui vẻ ăn, Lý công công bên người Chính Hiền chạy tới về mặt vui mừng nói: “Thái hậu, vương gia, hoàng thượng đang tìm hai người, hôn lễ sắp bắt đầu.” Nói xong che miệng nở nụ cười. Thái hậu ăn thật giống tiểu hài tử.

“Mau bắt đầu? Ha ha... Dật nhi, mau đi qua!” Thái hậu trên tay còn cầm đĩa ăn, thoải mái đối Dật Hiền nói. Mau bắt đầu, hảo kích động a! Năm đó chính mình thành thân cũng chưa kích động quá như thế, không biết lại có kinh hi gì.

“Bắt đầu, mau đi đi.” Dật Hiền tùy tiện lau miệng một chút, đôi mắt tỏa sáng gấp không thể chờ kéo thái hậu liền phía trước chạy, mới vừa đi hai bước, quay đầu đến đối mỹ nữ kia nói: “Mỹ nữ nhớ rõ lưu lại ít cho ta nha.”

“Leng keng...” Làn điệu duyên dáng chậm rãi vang lên, toàn bộ mọi người lập tức im lặng, chỉ có tiếng đàn dương cầm duyên dáng. Chiếc đàn dương cầm này là Hân quốc năm đó tiến cống, trong thiên hạ chỉ có một cái.

Ngao Tuyết một thân lễ phục trắng xinh đẹp, ngồi trước đàn dương cầm, mười ngón tay thuần thục trên phím đàn tấu lên, giai điệu tuyệt đẹp, tiết tấu sống

động, vui mừng, miệng cười sáng lạn làm mỗi người đều hoa mắt.

Chính Hiền một thân long bào đứng ở trên sân khấu thật lớn, thanh âm uy nghiêm mang theo vui sướng chậm rãi vang lên: “Tân lang, tân nương tiến vào....”

Ngao Tuyết biến tấu, một khúc ‘hôn lễ quân hành’ chậm rãi quanh quẩn toàn bộ hôn lễ, truyền vào lỗ tai mỗi người, mọi người trong sợ hãi chưa từng thấy phục hồi tinh thần lại, tân lang một thân hi bào dắt tân nương một thân áo cưới màu trắng đi qua cổng vòm hoa thủy tinh màu trắng, bước trên thảm đỏ, mỉm cười hạnh phúc hướng Chính Hiền đi tới, phía trước hai tuần nam mỹ nữ đứng đối nhau tung hoa, như thiên nữ rải hoa phủ kín thảm đỏ, hai tuần nam mỹ nữ này là phù dâu phù rể, hai phù dâu đi sau đồng thời mặc quần áo lụa mỏng xinh đẹp thật xứng hai tuần mỹ nam tử.

Khi hai người vừa xuất hiện, toàn trường lập tức vang lên một trận hút không khí thật to, giờ khắc này bọn họ thoảng như gặp được thiên tiên, thật đẹp, nữ làm cho thiên địa nhan sắc mất hết, nữ làm cho bọn họ nháy mắt quên hô hấp, chỉ có thể ngẩng người ra như phồng nhìn người mới từng bước chậm rãi đi trên thảm đỏ, nhất là tươi cười trên mặt bọn họ, hạnh phúc như vậy, chói mắt như vậy, tân nương một thân áo trắng kiêu ngạo đẹp đi ra, nàng không hề trong trẻo lạnh lùng đậm nhạt, đôi mắt nam châm thật sâu ý cười cùng hạnh phúc, chủ rể thâm tình nhìn chăm chăm vào tân nương, đôi mắt thâm thúy lóe quang mang chói mắt, như hướng toàn thể giới tỏ rõ : Hẳn là nam nhân hạnh phúc nhất trên đời.

Thái hậu quả thực kinh ngạc : trời ạ, vương phi của Cẩn Hiền cũng quá.... đẹp đi ! Mỹ nữ thiên hạ đều ở trong hậu cung, nhưng nữ tử chấn động lòng người như thế, trừ bỏ Tĩnh nhi nàng sống cả đời cũng chưa thấy qua người đẹp như thế. Về đẹp của nàng như hòa lẫn giữa nam và nữ, nàng có anh khí cơ trí như nam tử, có mỹ hoặc, quyến rũ như nữ tử, lưu chuyển duyên dáng, nhiếp hồn đoạt phách, khí chất cao nhã liền như tiên tử trong nhân gian, tràn ngập linh khí thiên địa.... Thật sự là khó có thể diễn tả bằng ngôn từ, nàng cùng Cẩn Hiền thật sự là rất xứng.

Nhiều người nhìn đến ngừng thở, ánh mắt theo hai thân ảnh di động, bọn họ đã nhìn không được mấy thứ khác, trong mắt chỉ có đôi tuần nam mỹ nữ làm cho thiên địa động dung này.

Tân lang tân nương theo ‘hôn lễ khúc quân hành’ đi tới sân khấu, thâm tình nhìn nhau, trong mắt họ chỉ có lẫn nhau, trong mắt tân lang là tràn đầy hạnh phúc cùng kinh điển, lòng tràn đầy cảm ơn : Nguyên tưởng rằng cuộc đời này hai người sẽ sinh ly tử biệt, cũng không tưởng kiếp này hẳn còn có thể có được nàng, cùng nàng bạc đầu giai lão, Quân.... Nàng có biết ta giờ phút này có bao nhiêu kích động, cỡ nào vui sướng không ? ta rốt cục thú được nàng, chúng ta rốt cục vĩnh viễn cùng một chỗ.

Tân nương đôi mắt như nam châm chỉ có thể chứa thân ảnh tuần mỹ của chú rể, trong lòng là khẩn trương cùng hưng phấn khó có thể diễn tả bằng lời : Ta thật sự thành nương tử của Cẩn Hiền ? vốn tưởng rằng mang theo tiếc nuối rời đi như vậy, nguyên lai ông trời đối ta vẫn là chiếu cố, nàng rốt cục cùng người mình yêu đi vào lễ đường, trở thành người hạnh phúc nhất trên thế gian, nàng cũng như nữ tử bình thường, mặc áo cưới gả cho người nàng yêu nhất. Ba ba, mẹ mẹ các người là đang ở trên trời nhìn ta, chúc phúc ta có phải không ?

Hai người thâm tình nhìn nhau lòng tràn đầy kích động, nhớ lại về một màn đau triệt nội tâm lúc trước :

Cẩn Hiền ôm Ngao Quân đã mất đi hô hấp, hai hàng thanh lệ theo khuôn mặt hắn chảy tới bản chếp tay của thánh nữ, chỗ trống trên bản chếp tay nhưng lại dần dần hiện ra chữ.

“Hoàng lão, mau, Hoàng lão....” Cẩn Hiền làm như thấy được hy vọng, thần thái điên cuồng mà hét lớn.

Mọi người vẫn canh giữ bên ngoài nghe tiếng lập tức vọt vào, nhìn đến Ngao Quân trong lòng Cẩn Hiền gần như không còn hô hấp, nước mắt không chịu khống chế chảy xuống, nghĩ đến Cẩn Hiền kêu bọn họ vì Quân đã đi.

“Hoàng lão, mau.... Bản chếp tay....” Cẩn Hiền lại mãnh rống lên một tiếng, đưa bản chếp tay ném tới trong lòng Thánh Hoàng.

“Đi? Đây....” Thánh Hoàng lão lệ tung hoành mở ra bản chếp tay, không thể tin xoa xoa mắt, nghĩ ảo giác nhưng mặc kệ hấn chà chỗ trống tràn ngập chữ, thấy rõ chữ viết bên trong, lập tức mừng như điên hét lớn: “Phương pháp giải độc, phương pháp giải độc, thật tốt quá, ha ha.... Môn chủ được cứu rồi, được cứu rồi, môn chủ kiên trì một chút ta đi phối thuốc.” Nói xong không để ý mọi người kinh hi cùng ánh mắt nghi vấn, chạy nhanh ra ngoài.

“Quân, nàng nghe được không? Nàng kiên trì, rất nhanh sẽ không có việc gì....” Cẩn Hiền đôi mắt sáng rọi gắt gao ôm Ngao Quân, kích động nói.

Rất nhanh, Thánh Hoàng liền phối thuốc tốt lắm, bên trong có mấy vị thiên hạ khó tìm, may mắn trong hoàng cung cái gì trân quý đều có, bất quá cuối cùng cần thuốc dẫn là máu người yêu nhất, cái này càng dễ dàng, Cẩn Hiền chủ thủ cửa một nhát đối cổ tay, máu chén máu lớn lập tức đưa lên, mọi sự đã chuẩn bị, lập tức cho Ngao Quân ăn vào.

Thực thần kỳ, dần dần Ngao Quân đầu bạc liền khôi phục thành tóc đen....

“Môn chủ lại có mạch đập, hơn nữa còn thực vững vàng, môn chủ không có việc gì.... Ha ha.... Không có việc gì....” Thánh Hoàng run run bắt tay xem mạch, như tiểu hài đồng nhảy dựng lên, thoải mái cười lớn nói, trên mặt tràn đầy nước mắt cùng thả lỏng.

“Thật sự, ha ha.... Tiểu Hiền tử, chàng có nghe thấy không? Quân không có việc gì.... Ha ha.... Quân sống lại, ha ha....” Ngao Tuyết xoay người, gắt gao nắm lấy tay Chính Hiền, nói năng lộn xộn cười ha ha, giữa đầu đối thiên không hô to: “Ông trời, thần phẫn các phương, thượng đế, thánh mẫu Maria, Jesus.... Thật sự là cảm ơn các người, cảm ơn các người không có mang Quân đi, ha ha.... Ta yêu các người, ha ha....” Hai hàng thanh lệ vẫn là không chịu khống chế lưu đầy mặt, bất quá đây chính là vui quá mà khóc thôi.

“Tĩnh nhi, Tĩnh nhi.... Trầm nghe được, nghe được, ha ha....” Chính Hiền sang sảng cười lớn, tâm vẫn áp lực từ nửa năm trước giờ khắc này mới chính thức buông lỏng, ông trời rốt cục đối Cẩn Hiền không hề tàn nhẫn, ôm lấy Ngao Tuyết quay một vòng lớn, hai người thoải mái cười to.

“Môn chủ không có việc gì... Ha ha...”

“Đúng vậy! Độc của môn chủ rốt cục giải, hoàn toàn giải, ha ha...”

“Giải, giải, môn chủ rốt cục không cần lại nhận hết tra tấn, ha ha...”

“Ha ha...”

Bọn người Thánh Tranh như là điên rồi ôm nhau vừa khóc vừa cười lên, tiếng cười vang tận mây xanh.

Gia Luật Ứng hồng mâu cũng là doanh đầy hơi nước, hai nắm tay gắt gao nắm, gọi lên một chút kích động vui sướng tươi cười, mắt không chớp nhìn chăm chăm Ngạo Quân, Quân thật sự sống, thật sự... Sống...

Đồng Phương Tuấn Hạo mở một cái tươi cười thật lớn, trên khuôn mặt tuần nhả còn lưu lại nước mắt, không ngừng mà ngẩng đầu lên, ngăn cản nước mắt lại chảy xuống, vừa khóc vừa cười khuôn mặt khó nén kích động vui sướng, hẳn thề suốt đời chờ đợi Quân, thật sự đã trở lại, thật sự trở về.

Cần Hiên vẫn là gắt gao ôm cơ thể Ngạo Quân dần dần khôi phục độ ấm, vui sướng làm cho hẳn kích động không nói ra lời, không biết lấy phương thức gì biểu đạt vui mừng hiện tại của hẳn.

“Các vị, hôn lễ hiện tại chính thức bắt đầu...” Thanh âm Chính Hiên vang lên kéo suy nghĩ hai người trở về hiện tại, đối mặt mục sư, nga, không là Chính Hiên, khúc nhạc hôn lễ thần thánh lãng mạn tiếp tục quanh quẩn.

Tất cả mọi người ngừng thở nhìn hoàng thượng bọn họ đứng trên sân khấu chủ trì hôn lễ, cùng tò mò hôn lễ kỳ lạ như thế kế tiếp muốn làm gì?

Chính Hiên quay đầu nhìn về phía Ngạo Tuyết đang ý cười trong suốt tấu đàn, vẻ mặt u buồn, trao đổi ánh mắt: trầm thật sự phải đọc như vậy sao?

Ngạo Tuyết ý cười trong suốt dùng ánh mắt trả lời: Chẳng dám không nói thử xem.

Kết quả trao đổi ánh mắt, Ngạo Tuyết thắng.

Tất cả mọi người về mặt nghi hoặc nhìn hoàng đế bọn họ đột nhiên không nói, chỉ tại nơi đó cùng hoàng hậu mắt qua mảy lại.

“Khụ, Cần đệ, ngươi có đồng ý lấy Quân làm vợ? Trở thành trượng phu của nàng, từ nay về sau yêu nàng, tôn kính nàng, trung thành với nàng, vô luận nàng bản cùng, bị bệnh hoặc là tàn tật cũng không tách rời, ngươi nguyện ý không?” Chính Hiên cuối cùng vẫn là thỏa hiệp Ngạo Tuyết, thanh thanh cô hống đọc tuyên từ mục sư Ngạo Tuyết dạy hẳn.

Đám người ngồi trên ghế thiếu chút nữa ngã xuống, đứng cười ngất, hoàng thượng bọn họ đang nói cái gì? Không phải đều đã muốn thành hôn sao? Như thế nào còn hỏi vấn đề này? Dật Hiên thiếu chút nữa nuốt chính nước miếng của mình, mạnh ho khan lên, thái hậu cũng thiếu chút nữa ngã xuống, tiểu thái giám bên người thông minh đúng lúc đỡ nàng.

“Ta nguyện ý.” Cần Hiên không để ý tới huyền não sau lưng, thâm tình mà lại kiên định nói, không phải thanh âm rất lớn lại làm cho toàn bộ tĩnh lặng, ba chữ này tỏ rõ hẳn có bao nhiêu yêu tâm nương, tình yêu tha thiết cỡ nào, mọi người còn lại chỉ thật sâu cảm động cùng hâm mộ.

Chính Hiên đột nhiên cảm thấy cảm giác thần thánh tràn ngập lần này không hề do dự mà là thực kích động, hưng phấn mà gật đầu, đối Ngạo Quân nói: “Quân, ngươi có nguyện ý gả cho Cần đệ? Trở thành thê tử hẳn, từ nay về sau bị thương, tôn kính hẳn, trung thành với hẳn, vô luận hẳn bản cùng, bị bệnh hoặc tàn tật cũng không xa rời, ngươi nguyện ý không?”

Ngạo Quân cũng không có lập tức trả lời mà là quay đầu, thâm tình nhìn Cần Hiên, Cần Hiên cũng cười thật sâu nhìn Ngạo Quân, hai người cứ lẳng lẳng như vậy nhìn nhau.

Trừ bỏ hai người bọn họ, tất cả mọi người tay nắm thành quyền, thân thể nghiêng về phía trước về mặt khẩn trương nhìn Ngạo Quân, chờ nàng trả lời, ngay cả thái hậu cũng vậy, hai tay nắm ở lồng ngực càng không ngừng thấp giọng nói: “Như thế nào còn không nói ta nguyện ý?”

Rốt cục trong chờ đợi của mọi người, Ngạo Quân chậm rãi quay đầu đối Chính Hiên kiên định gật đầu nói: “Ta nguyện ý.”

‘oanh’ một tiếng, toàn trường bộc phát ra một trận vỗ tay vang tận mây xanh, cơ hồ mọi người bên vỗ tay bên lau nước mắt, không nhận được gật đầu lăm bậm nói: “Quá cảm động...”

“Hảo, hiện tại thỉnh hai người trao đổi tín vật.” Chính Hiên gật đầu vron tay, ngăn lại, trang nghiêm giương giọng nói.

Cần Hiên xoay người đối mặt Ngạo Quân, phù rở Ngụy Tử Tề lập tức đem một cái bàn tới, Cần Hiên cầm lấy sáo ngọc xanh biếc trên bàn, đưa cho Ngạo Quân, thâm tình nói: “Quân, từ hôm nay trở đi, nàng chính là vương phi của Ấu Dương Cần Hiên ta, quân sư vương phi.”

Ngạo Quân ôn nhu cười lại, Hoàng Anh phía sau cũng bung tới một cái bàn, Ngạo Quân lấy trên bàn một khẩu súng tinh xảo đưa cho Cần Hiên thâm tình nói: “Cần Hiên, cái súng lục này là mụ mụ cho ta, từ nay về sau ta không hề cô tịch, từ nay về sau chúng ta hai người nhưng chỉ có một sinh mệnh.”

Toàn trường lập tức lại phát ra từng tràng vỗ tay vang dội, ngay cả thái hậu đều cảm động chảy nước mắt, Dật Hiên lại càng không cần nói, vỗ tay đến

hai bàn tay đều đỏ.

“Có thái hậu cùng mọi người ở đây chứng kiến, trăm hiện tại tuyên bố đương kim Cẩn vương Long Hiên hoàng triều Âu Dương Cẩn Hiên cùng đương triều thái phó thái tử, thiên hạ đệ nhất quân sư, môn chủ Thánh Tiên Môn Lăng Ngạo Quân chính thức là vợ chồng, đem hai người hợp thành một thể, cùng nhau vượt qua cuộc sống sau này.” Chính Hiên xúc động trào dâng lớn tiếng tuyên bố, câu phía sau kia vốn chết cũng không chịu nói ra, hiện tại nói được bình thản như thế, tràn ngập cảm giác sứ mệnh thần thánh.

Cẩn Hiên cùng Ngạo Quân hai người về mặt hạnh phúc thâm tình liếc mắt nhìn nhau, khi mọi người chúc phúc cùng vỗ tay dừng lại, ôm nhau thật lâu. Từ nay về sau, bọn họ rốt cục có thể vĩnh viễn cùng một chỗ, bọn họ chính là một chỉnh thể, cùng nhau đối mặt tương lai.

Cuối cùng là ném hoa, Ngạo Quân đưa lưng về phía mọi người ném hoa trong tay đi, mỗi người đều thực chờ đợi hoa kia rơi vào tay mình, tuy rằng bọn họ không biết cái kia đại biểu cho điều gì, bất quá có thể nhận được hoa của quân sư vương phi thì phải là vinh hạnh lắm! Cuối cùng, lại rơi vào trong lòng Dật Hiên, Ngạo Tuyết lập tức chạy đến đối với Dật Hiên chính là một trận chúc mừng, khiến cho hắn về mặt buồn bực....

Hoàn thành hôn lễ xong, Cẩn Hiên mang theo Ngạo Quân kính trà thái hậu, thái hậu cười đến toe toe mạnh mẽ kéo Ngạo Quân tán gẫu, đối với cô dâu này thật sự là thích, còn đem Cẩn Hiên đuổi qua một bên, chính mình một người bá giả tự kỷ, thật sự là càng xem càng vừa lòng.

Rốt cục thật vất vả dưới sự trợ giúp của Chính Hiên, Ngạo Tuyết cùng Dật Hiên, Ngạo Quân mới có thể thoát ly ‘ma chương’ thái hậu, nhưng lập tức còn có rất nhiều người vây lên kính rượu.

“vương gia, chúc mừng chúc mừng, chúc ngài cùng quân sư bạch đầu giai lão...” Hồng tướng quân bùng chén rượu kính nói.

“Hồng tướng quân nói sai rồi, là vương phi, mặt tướng chúc vương gia cùng vương phi bạch đầu giai lão...” Trần tướng quân cũng bùng chén rượu lên kính nói.

“Là quân sư vương phi, ha ha.... Vương gia, vương phi, lão thần trong này kính vương gia, vương phi một ly, chúc vương gia vương phi sớm sinh quý tử.” Tiêu thừa tướng bùng rượu sang sảng cười nói.

“Đúng, đúng, thừa tướng nói đúng, là quân sư vương phi, thảo dân cũng chúc vương gia vương phi sớm sinh một tiểu vương gia....”

“Vương gia, vương phi hạ quan cũng kính các người một ly....”

.....

Cả triều văn võ bá quan hơn nửa bình dân thảo chúng, nhiều nhân vật như thế lên chúc rượu thật sự là đồ sộ, mỗi người uống một chén cho dù tửu lượng Cẩn Hiên tốt, phòng chừng cũng vài ngày không xuống giường được, may mắn, bọn họ sớm có chuẩn bị, này không, phù dâu phù rể tác dụng không phải nên thể hiện đi sao?

Rốt cục mọi người đều kính xong rượu, phù dâu phù rể cũng say rồi, Thánh Lục hoàn toàn ngã trong lòng Thánh Lam, Thánh Thanh có thể nói cả người đều bắt trên người Thánh Tranh, Hoàng Anh liền lại càng không phải nói, ngã vào trong lòng Nguyệt Tử Tê hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, ba phù rể cước bộ cũng là lảo đảo, mau phân không rõ phương hướng.

Còn một đôi phù dâu phù rể là Triệu Chi Dương cùng Mạc Nguyệt Oánh hoàn hảo, rượu đều bị Triệu Chi Dương uống hết, Mạc Nguyệt Oánh giúp đỡ Triệu Chi Dương, lắc lắc đầu vì Triệu Chi Dương xoa xoa mặt, đối Ngạo Quân nói: “Ca, ta mang Chi Dương đi nghỉ ngơi trước.”

“Ân, muốn hay không gọi người giúp người?” Ngạo Quân gật đầu cười nói.

Oánh nhi ở nửa năm trước, sau khi nàng ‘chết’ vốn chịu không nổi tự trách mà điên rồi, Triệu Chi Dương đem nàng cẩn thận chiếu cố, chữa khỏi bệnh cho nàng, nhưng nàng vẫn là không bỏ xuống được áy náy thỉnh thoảng vẫn phát bệnh, thẳng đến khi nàng giải độc xong đi tìm nàng, thân chí của nàng mới dần dần thanh tỉnh.

“Ta một người làm được, ca, ta trước đi xuống.” Mạc Nguyệt Oánh đối Ngạo Quân cười nói, phát tay giúp đỡ Triệu Chi Dương đi xuống. Hiện tại nàng hoàn toàn buông xuống, đối tình cảm với ca buông xuống, là Chi Dương làm cho nàng chân chính buông, có thể được ca tha thứ, tiếp tục làm huynh muội, nàng đã vạn phần sung sướng, chính là nàng vẫn có thói quen gọi ca, tuy rằng nàng đối nàng mặc áo cưới kêu ca rất kỳ quái, bất quá ai kêu nàng đã quen đâu?

Ngạo Quân cười đi đến bên người Cẩn Hiên nhìn Nguyệt Oánh rời đi, thật tốt, các nàng lại như lúc trước, nàng lại có thể ăn mỹ vị nha.

“Quân....” Đang lúc nghĩ đến món ngon thanh âm Đông Phương Tuấn Hạo ở phía sau vang lên.

“Các người nói chuyện, ta đi qua bên kia một chút.” Cẩn Hiên nhìn một chút Đông Phương Tuấn Hạo cười nói. Hướng Ngạo Quân gật đầu, liền xoay người rời đi.

“Quân, chúc mừng người.” Đông Phương Tuấn Hạo mắt lộ kinh diễm nhìn Ngạo Quân một chút, mỉm cười nói. Lần đầu tiên thấy Quân mặc nữ trang, nội tâm thật sâu đã bị rung động, chính là không thể nghĩ được, lần đầu tiên nhìn thấy nàng mặc nữ trang đúng là ngày nàng gả đi, từ hôm nay nàng chính là thê tử người khác, chính là có phu chi phụ, hẳn ngay cả ở bên người nàng cũng không thể.

“Cám ơn, Tuấn Hạo, chúng ta vẫn là giống trước đây, là bằng hữu, là tri kỷ.” Ngạo Quân bùng lên một chén rượu, giọng lên, chân thành cười nói, trong

mắt Tuấn Hạo chưa sót, nàng sao lại không biết, đối cảm tình hân nàng nhất định không hỏi đáp được, cả đời này người nàng thực xin lỗi ngoài Gia Luật Ứng còn có hân.

“Là bằng hữu, là tri kỷ, có những lời này của Quân, Đông Phương Tuấn Hạo ta cuộc đời liền không uống.” Đông Phương Tuấn Hạo bung lên một chén rượu cùng Ngao Quân chạm chén, thiết tình cười nói. Chỉ cần có thể yên lặng ở bên nàng, muốn hân làm gì cũng đều được.

“Có người bằng hữu này, cuộc đời Lăng Ngao Quân ta cũng không tiếc.” Ngao Quân nhất ngựa đầu, đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, hào sảng nói.

“Cạn.” Đông Phương Tuấn Hạo cũng là hào sảng uống một hơi cạn sạch, ha ha nở nụ cười. Nhìn thoáng qua phương hướng Cẩn Hiên, ái muội tới gần Ngao Quân nói: “Ta còn phải tránh trước, bằng không vương gia sẽ ghen tị, ha ha...” Nói xong cười lớn tránh đi.

Ngao Quân cười nhìn hân ẩn trong đám đông, trong lòng yên lặng chúc phúc nói: Tuấn Hạo, hy vọng người cũng có thể tìm được chân mệnh thiên nữ của mình.

Đông Phương Tuấn Hạo vừa đi khỏi, Cẩn Hiên lập tức đã đi tới, mỉm cười nói: “Đông Phương đi rồi?”

“Ân.” Ngao Quân giống như không yên lòng gật đầu, đôi mắt như nam châm tìm chung quanh.

“Gia Luật Ứng sẽ không đến, hân đã đi rồi.” Cẩn Hiên liếc mắt một cái liền nhìn thấu ý nghĩ của Ngao Quân, cười đem suy nghĩ trong lòng nàng nói ra.

“Ân?” Ngao Quân nghi hoặc quay đầu đến, nhìn Cẩn Hiên.

“Ngày hôm qua, Gia Luật Ứng tìm đến ta nói hân vài ngày phải về nước, sẽ không đến đây, Thương Liêu vương đã khôi phục thân phận thái tử cho hân, hiện tại Thương Liêu quốc cả nước cũng chỉ chờ hân trở về. Hơn nữa hân còn uy hiếp ta nói, nếu ta không thể cho nàng hạnh phúc, làm cho nàng thương tâm hân nhất định hội trở lại đoạt lại nàng...” Cẩn Hiên khinh ôm Ngao Quân, ôn nhu copì nói.

“Nga...” Ngao Quân nga một tiếng, không thể phủ nhận Gia Luật Ứng không tới, trong lòng vẫn có điểm mất mát, ngẩng đầu nhìn lên trời, một con hùng ưng xẹt qua, hướng thảo nguyên bay đi. Gia Luật Ứng, hy vọng người có thể buông xuống hết thảy....

Xa xa trên đỉnh, nam tử quần áo cảm y lẳng lặng đón gió, đôi mắt màu đỏ si mê nhìn tân nương trong hôn lễ mỉm cười hạnh phúc, trên tay gặt gao nắm một khối ngọc bội: Quân, ta yêu người, vĩnh viễn yêu người...

Rốt cục, hôn lễ hôm nay cũng nghênh đón một khắc trọng đại kia, đó là... Hi hi... Đêm động phòng hoa chúc.

Mọi người hồng một tiếng, tất cả đều chạy tới tân phòng, kêu gào muốn nháo tân phòng.

“Không được, nhất định phải trêu chọc tân lang tân nương, ít nhất muốn tân nương theo chúng ta mỗi người một chén...”

“Đúng, vương gia không được hỗ trợ...”

....

Nhờ Chính Hiên cùng Ngao Tuyết đến đây, Cẩn Hiên cùng Ngao Quân mới tránh được một kiếp.

Mọi người muốn trêu chọc tân lang tân nương đều bị Chính Hiên, Ngao Tuyết mời đi, trước khi rời đi, Ngao Tuyết còn phi thường ái muội vượn đầu, đối với sao trên trời nói: “Xuân tiêu một khắc, đáng giá ngàn vàng.” Còn phi thường tốt giúp bọn họ đóng cửa phòng.

Trong tân phòng chỉ còn lại Cẩn Hiên cùng Ngao Quân, Ngao Quân đột nhiên cảm thấy thực khẩn trương, chưa từng có khẩn trương như thế! Đầu trống rỗng, không biết kế tiếp, nàng hân là muốn làm cái gì, hai tay bất an chà đập quần áo.

“Quân, uống rượu giao bôi trước.” Cẩn Hiên bung một chén rượu cấp Ngao Quân, ôn nhu cười nói. Nhìn đến bộ dáng Ngao Quân bất an chà đập quần áo thật sự là đáng yêu, làm cho hân tâm kinh hoàng đi lên, Quân, Quân như vậy chính là thuộc về một mình hân.

“Ân.” Ngao Quân mặt đỏ hồng, tiếp nhận chén rượu trên tay Cẩn Hiên, cùng tay Cẩn Hiên giao nhau đem rượu uống một hơi cạn sạch.

Không biết là rượu quá lợi hại hay là như thế nào, tóm lại uống xong mặt của nàng càng đỏ hơn, hi phòng ánh đỏ thắm càng thêm kiều diễm, thẳng làm cho Cẩn Hiên tâm thần nhộn nhạo đi lên: hi hi... Đêm nay nhưng là đêm động phòng hoa chúc của hân nha.

“Cẩn... Cẩn Hiên, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì?” Ngao Quân thật sự chịu không nổi ánh mắt nóng rực của Cẩn Hiên, thực ngu ngốc hỏi một câu, kỳ thật nàng là thật không biết kế tiếp muốn làm gì. Dù sao ở thế kỉ hai mốt, nàng chính là một người vừa học đại học mà thôi, loại chuyện thế này nàng không biết, huống chi vẫn là một người ngu ngốc trong tình yêu, Cẩn Hiên là người đầu tiên nàng yêu cũng là duy nhất, động phòng phải làm gì, không có người nói cho nàng.

Vừa hỏi làm cho Cẩn Hiên vốn tâm thần nhộn nhạo lại thiếu chút nữa không khống chế được, gọi lên một cái tươi cười thực tà ác, chậm rãi tới gần Ngao Quân, cơ hồ mặt dán mặt, ái muội nói: “Quân không biết, vậy làm cho vi phu đến dạy nàng đi.”

Ngao Quân lẳng lẳng địa gật đầu, cả người rung mình một cái: Cẩn Hiên tươi cười thực tà ác! So với Gia Luật Ứng còn muốn tà ác hơn. Dự cảm không

tốt chậm rãi thẳng lên, nhưng kỳ quái tựa hồ còn có điểm mong chờ...

“Đầu tiên không được nghĩ nam nhân khác.” Cẩn Hiên trừng phạt cấn lỗ tai Ngao Quân, tà cười khàn khàn nói.

“Ta nào có.... Ngõ....” Ngao Quân ăn đau, Cẩn Hiên khẽ cấn làm cho nàng toàn thân nhất thời mềm nhũn, vừa muốn mở miệng phản bác lại bị Cẩn Hiên nhanh hơn hôn lấy.

Hai người cũng không phải lần đầu hôn môi, Ngao Quân rất nhanh liền từ trong ngực lẳng phục hồi lại đáp lại Cẩn Hiên hôn, không thể nghi ngờ là càng kích thích dục vọng Cẩn Hiên, cúi thân xuống, môi xẹt qua lỗ tai nàng, vừa lòng cảm nhận Ngao Quân run rẩy, lại tập kích lên môi kiều diễm của nàng, không kiêng nể gì khinh cấn môi nàng, có kỹ xảo khiêu mở hàm răng nàng, công thành chiếm đất.

“Ấn....” Ngao Quân tỉnh tê rên rì một tiếng, dốc lòng bắt đầu không chịu được không chế.

Thẳng đến cảm giác Cẩn Hiên đang cởi bỏ quần áo nàng, mới đề tay Cẩn Hiên thờ gấp bắt an nói: “Không.... Không cần....”

“Yên tâm giao cho ta.” Cẩn Hiên thấy Ngao Quân bắt an, đành chỉ động tác, đôi mắt thâm thúy thâm tình nhìn Ngao Quân mỉm cười nói.

“Ấn.” Ngao Quân thật sâu nhìn Cẩn Hiên liếc mắt một cái, chậm rãi buông tay ra, nàng tin tưởng Cẩn Hiên....

Được Ngao Quân cho phép, Cẩn Hiên lại cúi thân đi xuống, thật sâu hôn Ngao Quân, hai người chậm rãi ngã vào trên giường, phù dung trường chậm rãi buông, trong màn trường một mảnh xuân vô hạn.... [trẻ em cấm nhìn.]

Thẳng đến mặt trời đã lên lên cao chính giữa, trong tân phòng cũng không thấy có cái động tĩnh gì, Ngao Tuyết sáng sớm liền tới Cẩn vương phủ, lại ở ngoài tân phòng đợi cả một buổi sáng cũng không thấy người trong phòng muốn rời giường, càng nghĩ càng không thấy đúng, cho dù ngày hôm qua có không không chế được cũng không thể đến chính ngọc còn không có động tĩnh đi! Liên không để ý mọi người ngăn cản, đẩy cửa mà vào.

Quả nhiên, tân phòng trống trơn, người sớm không thấy bóng dáng.

“Đi? Môn chủ đâu?”

“Vương gia, môn chủ không ở đây?”

“Ca đâu? Tân phòng sao lại không có?”

“Vương gia, vương phi sáng sớm đã chạy đi đâu....”

Mọi người đem toàn bộ tân phòng trong ngoài lật tung, bao gồm cả sân nhà đều tìm không thấy người, không khỏi nghi hoặc hỏi.

Đột nhiên trong tân phòng bộc phát ra một tiếng hô rung trời lở đất: “Lăng Ngao Quân....”

Mọi người sợ tới mức mạnh chụp trái tim, hoàng hậu bọn họ trên tay hé ra mảnh giấy, dính đầu hơi nước, ngay cả lỗ mũi đều phun ra khói.

Chính Hiên trấn an Ngao Tuyết, bên cầm lấy tờ giấy nhìn một chút, mọi người cũng hiếu kỳ qua xem, chỉ thấy trên mặt viết:

Tuyết, hi hi.... Biết ngươi sáng sớm nhất định sẽ đến chinh ta, lúc này ta học ngoan nha, không hề cho ngươi cơ hội nào, ngươi hiện tại nhất định tức giận đến bốc khói đi? Ha ha.... Trong phòng ta đã chuẩn bị cho ngươi một chậu nước, vừa vặn có thể hạ hỏa. Đừng nghĩ báo thù nga! Ta hiện tại cùng Cẩn Hiên đi hưởng tuần trăng mật, nga, không là độ mật năm, phòng chừng không vài năm là sẽ không trở về. Bất quá, ngươi cũng yên tâm, ta này thái phó thái tử nhất định làm hết phận sự, đợi cho tiểu Lăng nhi đến tuổi tới trường, ta nhất định hội trở về. Ha ha.... cứ như vậy, bye bye.

Trên đường lớn rời khỏi kinh đô, một tuần mã không nhanh không chậm xuyên qua con đường trải đầy lá cây, Ngao Quân ngồi phía trước mở rộng vòng tay hít mát hương thụ, cùng tóc Cẩn Hiên phía sau quần lại cùng một chỗ, phân không rõ là tóc ai, tay áo một xanh một trắng theo gió tung bay....

“Cẩn Hiên chạm đầu tiên chúng ta đi đâu?” Ngao Quân quay đầu hạnh phúc cười hỏi.

“Nàng quyết định.” Cẩn Hiên khẽ hôn Ngao Quân một chút, sủng mịch nói.

“Đi Giang Nam.” Ngao Quân ngón tay chỉ tiền phương, về mặt hướng tới Giang Nam xinh đẹp, nàng đã sớm nghĩ muốn đến nơi có cảnh tiểu kiều lưu thủy đó rồi.

“Được.” Cẩn Hiên hai chân kẹp một cái, tuần mã lập tức chạy vội lên, hướng chạm du lịch thứ nhất của họ mà đi....

Y lâu thánh phong vũ, đậm khấn giang hồ lộ....

Từ nay về sau, nhân gian có thêm một giai thoại, Âu Dương Cẩn Hiên cùng Lăng Ngao Quân hạnh phúc ngao du thiên hạ, đương nhiên không lâu sau không cần thận biế thành ba người....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sư Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.